

204. 1809

1809
175

17029202

1 400 40 **Galja** MADE IN SPAIN

Bibliotheca Regalis inventa . . . Grammaticae ordinis
duobus regibus, (ut vocant) ann. D. 1732 P. 1. 1. 1.
Ruj.

Præsentat

17029202

Emi ex Bibliotheca Regulari conventus S. F. Granatensis ordinis
Predicatorum duobus regalibus, (ut vocant) ann. D. 1732 P. 1. & 2.
Augustino de Rey.

Granatensis
ti

De la Biblioteca de la Compañia

R-14653

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ
ΡΗΤΟΡΩΝ ΛΟΓΟΙ,

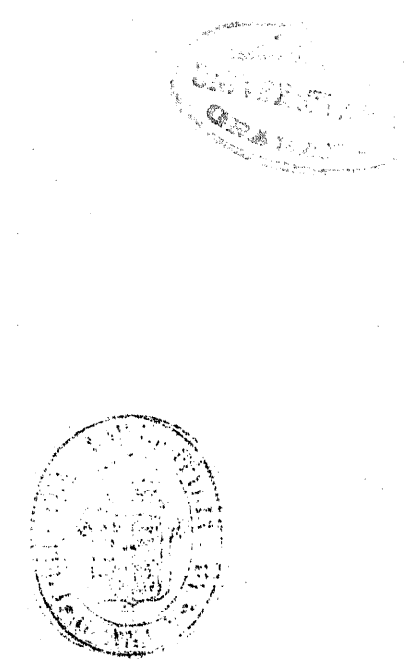
ΑΓΣΧΙΝΟΥ, ΔΕΙΝΑΡΧΟΥ,
ΛΥΣΙΟΥ, ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ,
ΑΝΔΟΚΙΔΟΥ, ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ,
ΙΣΑΙΟΥ, ΗΡΩΔΟΥ, *καὶ ἄλλων ἑταῶν.*

ORATORVM VE-
TERVM ORATIONES,

AESCHINIS, DINARCHI,
LYSIAE, ANTIPHONTIS,
ANDOCIDIS, LYCURGI,
ISAEI, HERODIS, & aliorum.

In harum editione quid ab Henr. Stephano praestitum sit,
ex eius praefatione lector intelliget.

Cum interpretatione Lat. quarundam.

EXCVD. HENR. STEPH. ANNO M. D. LXXV.
Coloniae Allobrogum

ORNATISS. VIRO, AC DOCTISS. I. C.
PETRO BOVLLIODO, REGIS
in Curia Lugdunensi consiliario, eiusque
causarum procuratori,

HENR. STEPHANVS S. D.

QVVM MINOR hac ætate non sit eloquentiæ vsus
quàm olim fuerit, minorémque admirationem
non habeat, vnde (quæso) fieri dicemus vt in dies
magis ac magis eloquentiæ magisteria ipsique
adeò magistri fordeât, eorū etiam nonnullis qui-
bus alioqui disciplinas cæteras in pretio esse vide-
mus? Quænam tua sit hac de re sententia, vir cla-
rissime, scire valde cupio: ipse quidem certè in ea
sum, vt multos ideo rhetorices præcepta contemnere existimem, quòd
naturam, vt poetices, ita etiam rhetorices (quam Cicero esse artificio-
sam eloquentiam tradit) non veram solùm sed vnicam esse magistram
arbitrentur. Nec verò sum nescius, in sitam iam olim quorundam ani-
mis hanc fuisse opinionem, præsertim quum non ea solùm quæ Fabius
libro suarum Institutionū secundo scribit, eo in loco vbi hanc quæstio-
nem tractat, An rhetorice ars sit: sed ea etiam quibus Sextus philosophus
hoc argumentū dilatat, legerim. Me dubitasse confiteor (inquit Fabius)
an hanc partem quæstionis tractandā putarem. Nam quis est adeò non
ab eruditione modò sed à sensu remotus hominis, vt fabricandī quidem
& texendi, & è luto vasa ducendi artem putet, rhetoricen autem, maxi-
mum ac pulcherrimum opus, in tam sublime fastigium existimet sine
arte venisse? Paucis interiectis, Quidam naturalem esse rhetoricen vo-
lunt, & tamen adiuuari exercitatione non diffitentur: vt in libris Cice-
ronis De oratore dicit Antonius, obseruationem quandam esse, non ar-
tem. Quod non ideo vt pro vero accipiamus, est positum, sed vt Anto-
nii persona feruetur, qui dissimulator artis fuit. Hanc autem opinionem
habuisse Lyfias videtur: cuius sententiæ talis defensio est, quòd indocti
& barbari & serui pro se quum loquuntur, aliquid dicant simile princi-
pio, narrent, probent, refutent, & (quod vim habeat epilogi) deprecen-
tur. Hæc ille. Extāt verò & in illo Ciceronis libro cū alia quæ huc per-
tinēt, tum ista, in persona Antonii, Res mihi videtur esse facultate præ-
clara, arte mediocris. Ars enim, earum rerum est quæ sciuntur: oratoris
autem omnis actio opinionibus, non scientia, continetur. Nam & apud
eos dicimus qui nesciūt, & ea dicimus quæ nescimus ipsi. Sed ita respon-
det huic obiectioni Fabius, vel potius rationibus quæ ad eius confirma-

tionem afferuntur, vt quod ad priorem attinet, nihil ad oratoris artem pertinere cenfeat, an sciat iudex de quo dicatur: quod ad posteriorem, esse artem earum rerum quæ sciuntur, rhetoricen esse artem bene dicendi: bene autem dicere, oratorem scire, etiam si nesciat an verum sit quod dicit. Tandem autem hanc disputationem claudens, rhetoricen esse artem, vtraque artis definitione confirmat: quod siue ars sit potestas viam ac ordinem efficiens, nemini dubium esse possit quin certa via certusque sit in bene dicendo ordo: siue quis dicat artem constare ex perceptionibus (ita enim scribendum apud eum, non præceptionibus: quum illud non hoc respondeat voci *καταλήψεις*, vbi dicitur ars esse *σύνεμα ἐκ καταλήψεων συβέγγυμασμένων*) consentientibus & coexercitatis, ad finem vtilem vitæ, omnia hæc in rhetorice spectentur. Quinetiam inspectione & exercitatione, sicut artes cæteras, constare. Sextus philosophus multa & ipse argumeta affert quibus rhetoricen non esse artem probet, non minimam fortassis eorum partem ex sui ingenii penu depromens. Non postremum autem inter illa locum obtinere duo videntur, quorum vno in exemplum afferuntur illi qui absque artis rhetorices cognitione oratores euaserunt: altero, qui contra, quanuis illius artis non mediocrem tantum cognitionem & peritiam adepti essent, sed ita vt omnia illius præcepta triuissent, quum ad forum & iudicis tribunal ventum esset, ne verbum quidem vllum quod rhetoricam artem resaperet, proloqui potuerunt. Irridet autem & illam similitudinem qua illi se aduersus hanc obiectionem defendebant: quum videlicet coti se compararent, à cuius natura quanuis aliena sit secandi facultas, sic tamen gladium acuat, vt ei vim secandi indat. eodem enim modo se dicendi facultatem aliis inde-re qua ipsi non valent. Hanc, inquam, similitudinem seu comparationem, vt impropriam, irridet: & quomodo impropria sit ostendit. Fertur tamen ea quondam vsus esse & Isocrates, ad eos qui eum interrogabant qui fieret vt alios artem dicendi doceret, quum nullam ipse orationem haberet. Atque ad eam comparationem eadem de iis quæ tradit poetices præceptis excusat se Horatius. Affert autem Sextus inter alia & Demadii exemplum, qui ex remige factus repente sit orator. Sed hoc Demadis aliorumve *ἀδελφιδάκτων* seu *ἀδελφῶν*, vt ita dicam, oratorum (quales & nostra ætas habet plurimos) exemplum allegati, rectè, meo quidem iudicio, respondebitur: quemadmodum dupliciter oculati esse dicuntur qui literas didicerunt, eleganti illo senario, *Διπλοῦν βλέποισιν οἱ μαθόντες γράμματα* ita propter eiusmodi oratores, nullam esse rhetorices artē, dicendum non esse, sed illos, accedente ad talem naturam arte, duplici quadam facultate dicendi præditos posse dici. Alteri autem occurrens obiectioni, de iis qui quanuis rhetorices præcepta calleant, non tamen ad forense, concertatoriū & iudiciale dicendi genus sunt idonei: nihilò magis quicquā hinc existimationi artis decedere dixerim, quàm negare quis potest vllā esse agricolationis artē, quod aliquod solum, post arationē ac semetem ex Catonis & Varronis præceptis factā, fidē fefellerit: aut quàm negare

quis potest vllā esse medicinæ artē, quod aliqui medici ad præcepta Hippocratis & Galeni pharmaca ita præscribant aliis, vt modo non in eorū verba iurasse videri possint, ipsi tamen à pharmacoposia abstineant. Tantum certè abest vt propterea nullā artem præire medicinæ dicendum sit, vt, etiam si multi reperiantur qui suorum magistrorum verba, probè alioqui intellecta, conferre ad rem non possint, id est practicen theoreticæ adiungere, ne hoc quidē arti detrahare fidem debeat. Eodem certè modo de eloquentia dubitandum nō est, an ars sit eius magistra, quod nonnulli, (vt ille Terentianus adolescens) quum ad iudices ventum est, non potuerint cogitata proloqui. Eadem alioqui de Cicerone moueri quaestio posset, an arte duce atque auspice, an natura tantum, eloquentia valuerit: quum ei quoque idem aliquando contigisse acceperimus. Iam verò & hoc versiculo aliquis fortasse iniicere scrupulum nobis posse videatur, *Τέρας ἔαθ' ὁ πείθων ἠδ' λέγωντος, οὐ λόγος*. Si enim verum est quod illo versiculo dicitur, quum rhetorice profiteatur se esse *πείθοις δημιουργόν* (dicit ille) vbicunque *ἔσπος* ille non est, inde ars abest. Atqui multos oratores, & multos, qui licet in oratorum numero non ponerentur, eloquentissimi tamē essent, nihil minus quàm illam habuisse scimus: vt vel ille nostri AEschinis locus testatur, pagina huius libri 25, de Lacedæmoniis, qui orationem quandā ab vnius ore (vt ita dicam) ad alterius illam ipsam ob causam transtulerūt. Sed perinde fuerit ac si quis (quod longè absurdissimum est) cibum vi alendi præditū esse negaret, propterea quod in multis corporibus ægrotis vim illam non obtineat. Vt interim illam poetæ sententiam non satis exactam esse taceam, quum *τῶν ἔσπων*, qui tantum *ὀτιώεργος* est, totam *ἔργου* laudem tribuat. Sic *τὸ ἀξίωμα* multum ad persuadendum potest. vnde sunt illa Hecubæ,

*Τὸ δ' ἄξιωμα καὶ ἠκεῖν λέγει τὸ σὸν,
Πείσῃ. λόγος γὰρ ἔκτ' ἀδοκουύτων ἰών
Καὶ τῶν δοκωύτων, αὐτὸς δ' ἔσπον θένει.*

Neque tamen dicendum fuerit *ἀξίωμα* esse *τὸ πείθων*, nō *τὸν λόγον*. Hoc præterea & considerandum nobis est, & illis qui eloquentiam vllis artis præceptis comparari posse negant, respondendum, non ita nos hanc laudem arti tribuere vt eā cum natura cōmunicari nolimus: sic tamen vt quemadmodum Naso Callimachum poetam arte nō ingenio valere, & contra Ennium ingenio maximum, arte tudem esse pronuntiat, ita quosdā suam eloquentiam arti potius quàm naturæ, quosdam vicissim naturæ potius quàm arti, debere fateamur: sed eos demum potuisse summum eloquentiæ gradum attingere putemus, qui naturæ artem consociarunt, aut saltem illius licentiæ cancellos huius circumdederunt.

Hæc autem quum ita sint, libet exclamare cum eodem tragico,

*Τί δήτα θνητοὶ τὰλλα μὲν μαθήματα
Μορθηδὸν ὡς χεὶ πᾶντα, καὶ μεταύουδον,
Πείθω δὲ πῶν τῶσαννοι αἰθροῖσι μόνον,
Οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος ἀπουδαίζουμι,*

Μισθὸν διδόντες, μὴν θέλειν, ἢ ἡ ποτε
Πείθειν ἂν τις βούλοιο τολμήειν ἢ ἀμα;

Atqui (dices fortasse) Euripidea illa ad studium eloquentiae exhortatio locum nunc in Gallia nostra nullum habet: quoniam sicut leges inter arma, ita etiam eloquentia filere cogitur. Imò verò quàm necessaria nunc patriae afflictæ (ne dicam prostratæ) est pax, tam necessariam ad pacem impetrandam dico esse eloquentiam: atque hanc à prælio quidem excludi fateor (quæ enim vel ex ore Stentoreo manans eloquentia clamore militum tubarumque clangore non obstreperetur?) sed locum in bello habere, atque adeò plurimum interdum valere aio. Atq; hinc principis poetarum Latinorum recordor, cui oratorum magis quàm legatorum appellatio in bello placuerit: quòd (vt opinor) illa magis etiam quàm hæc eloquentiæ spem lectori faceret, vel potius ipsam polliceretur. Quò vicissim tamen mecum reputo quale sit hoc inter Gallos nostros belli genus, & quantum eorum animos suapte alioqui natura mites non exacerbauerit solum sed etiam efferauerit, nullam humanam eloquentiam, nullam humanam solertiam; nullum denique humanum *μηχανημα*, sed θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ad pacem faciendam expectandum esse arbitror. Eheu, quid prodest nobis lectio tot historiarum quæ de civilibus scriptæ bellis fuerunt: cur miserabilem horum exitum tam bene verbis illorum depictum mentis oculis non intuemur: cur non alienis saltem malis sapere discimus? Serò quidem (fateor) nunc, sed non tam serò tamen quàm Phryges, sciremus. Spectaculo & admirationi felicitas Galliæ olim fuit exteris nationibus, nunc eiusdem infelicitas spectaculo est omnibus, quibusdam etiam risui. cuius ego rei, quòd peregrinari sæpe cogar, testis etiam sæpe esse cogor. Ante menses aliquot in Hungaria quò essem, & me illius regionis vicem dolere dicerem, conuersus ad me quidam Hungarus, Quò satis (inquit) patriæ tuæ, quæ nostra inferior est, vicem dolueris, tum, si dolendo felix nondum eris, nostram quoque dolebis. Quum exciperē, *Αὐτὸς ὁ ἀποχρῶν σὺ λέγεις ταῖς ἑλλήσι* (vtriusque enim linguæ peritus erat) Quid (aiebat) an Hungaros quoque sperandi gnaros esse non putas? Quum adderem postremo, At nos sperandi occasionem magis *ὠρα βουλομαι* habere videmur quàm vos. Imò (respondebat) nos magis *ὠρα βουλομαι* habere existimo. Huius equidem sermonis nuper Lugduni recordabar, quo tempore pacem (vt scis) multi iam spe deuorabant: ex quibus quum essem, me veriore patriæ meæ augurem, quàm Hungarum illum suæ, fuisse, summò opere laetabar. Sed quo propius ab illo tam expetito pacis bono tunc absumus, tanto nunc longius ab eodem abesse nobis videmur. Itaque quòd sæpe exclamaui, sæpe (quantum video) exclamare licebit,

Heu quantum terræ potuit pelagique parari

Hoc quem ciuiles hauserunt sanguine dextræ.

Quòd si neque ex his oratoribus neque ex aliis omnibus tantus eloquentiæ thesaurus comparari potest, qui ad redimendam pacem satis esse queat, & quæ antea mollia erant pectora, Mars adeo ferrea reddidit, vt vel Ne-

storæ faciendæ sint impenetrabilia, vtinam à Gallis Gallicarum saltem calamitatum & miseriarum contemplatio id impetret, quòd vel inctabulorum ac penatum societas & sanguinis communitio impetrare deberet. Eas autem vt bene contemplantur, primùm quæso ea quæ vnus ex his nostris oratoribus de quouis bello ciuili dicit, attentè audiant. Is est Herodes, pagina 175 huius libri, NEMO EST QVI NON FATEA TVR TANTO MAXIMUM OMNIUM MALORVM ESSE BELLVM, QVANTO MAXIMUM OMNIUM BONORVM EST PAX. QVANTO TAMEN OPTABILIOR PAX EST BELLO, TANTO ETIAM TOLERABILIVS SEDITIONE EST BELLVM. IN EXTERNO ENIM BELLO, SERVANDAE PATRIAE DESIDERIO, AT IN CIVILI, SEMETIPSO S PROFLIGANDI STUDIO, MORTEM OPPETVNT. His ille, & pluribus, quàm graue malum sit omne bellum ciuile, præ bello externo, describit: at Gallorum bellum ciuile quantas præ quouis alio bello ciuili malorum congeries aduehat, quis enumerare potest? Horret profectò, horret animus de illis propter quæ vel hostibus miserandi sumus, cogitare: idcoq; huic sermoni finem imponens, te ad illum quem ostendi huius libri locum remitto, vt eum totum (si libeat) illis qui Græcæ linguæ sunt ignari, ipse eius peritissimus, interpreteris. Faxit verò Deus Opt. Max. vt aliquis argumentum etiam longæ orationis, qua tantum ciuilis belli furorem compefcatur, hinc mutuetur.

IAM VERO ne hoc in libro aliud nihil quærendum putes quàm Suedam illam flexanimam (quam vocasse Ennium reginam arbitror, exemplo Euripidis illam *ἡρεσινον* appellatis) de iis quæ præterea peti hinc possunt, pauca dicenda esse videntur. In his igitur orationibus plus doctrinæ repositam esse quàm quis prima fronte crediturus sit, affirmo. Ac primùm quidem ad iurisprudentiæ seu iuris ciuilis primordia & quasi fundamenta quò attinet, multa eò spectantia hinc posse hauriri dico, si quis leges quarum ipsamet verba proferuntur, aut quarum saltem attingitur sententia, si quis item decreta seu plebiscita, si quis varias iurifurandi formulas, si quis deniq; varios ritus, & multa quæ ab illis more institutioque maiorum fiebant, attentè consideret. Deinde, si eorum etiam quæ ad historiæ cognitionem pertinet, studiosus sit lector, multa in his de veteris Græciæ, & nominatim de Atheniensis reipub. statu, quæ à nullo historico aut certè non tam exactè narrantur, inueniet: in quibusdam verò locis, eorum quæ hinc commemorantur, collatio cum ipsis historiarum monumentis, non solum dubitationem, si qua erat, tollere, sed lucem etiam afferre potest. Quid de iis dicam quæ vt ad philosophiam moralem pertinet, ita sicut ea dignum est disputatur: Quid dicam de tot verè philosophicis & vel hominibus veram (id est Christianam) religionem profitentibus non indignis sententiis? Vt eas omittam quas ex poetis, suppresso etiam alicubi eorum nomine, sumptas, sermoni suo elegantissimè adaptant. Eius generis est hæc apud Antiphontem, *οἱ μὲν γὰρ ὑμᾶς ἠγνοῦσαν οὐκ ἔστι*

πολλοὶ ἤδη ἀνθρώποι, μὴ καὶ ἐσεὶ χεῖρες, ἢ ἄλλο τι μίαισμα ἔχοντες, σὺ δὲ βλάπτης εἰς τὸ
πλοῖον συναπάλασθαι μὲν ἢ αὐτῶν ψυχῆς τοὺς οὐρανούς, ἀφαιρέσεις τὰ πρὸς τὸ θεοῦ.

Hic enim illud planè dicit quod multo antè dixerat AEschylus,

Ἢ γὰρ ἔκτιστος πλοῖον βλάπτης ἀνὴρ

Ναύτησι θερμοῖς καὶ πηλοῦργα βνή,

Ὁλαλεῖ ἀνδρῶν σὺ θεοπίστῳ γῆρι. Ἢ ἔγω πολίτης δεσ.

Philosophari quidem certè volentibus, amplam nonnullæ etiam leges materiam præbent: præfertimque illa qua grauior pœna adulteris irrogatur qui obsequio & blandiloquentia ac pellaçia grassati fuerint, quàm iis qui vim adhibuerint, nobis exemplo esse potest primos illos legislatores ex philosophiæ penetrabilibus rationes multarū legū deprompsisse. Ei sanè qui hanc tulit nisi συμφιλοσοφεῖν in eius consideratione velimus, paradoxa omnino loqui videbitur: imò etiam à vulgari regula, qua dicimus Volenti & consentienti non fieri iniuriam, atque adeò à sensu cõmuni aliena esse iudicabitur. Sed vbi adiungitur ratio, quæ adulterii crimen non tantùm in ipsius vxoris sed etiam in mariti & liberorum persona ponderat atq; æstimat, tum verò habemus in quo summum illius legislatoris iudicium summamque prudentiam admiremur. Qui enim honestæ matronæ vim intulit, nequaquam eius animum à marito & liberis alienauit, & debitum illis amorem ad se traduxit, sed contrà illam aduersus seipsum ita exacerbauit & modonò efferauit, vt quæ Nafos, post Euripidem, de furore illius mulieris canit quæ sui lecti pellicem deprehèderit, multo iustius huic tribui, vnius hemistichii mutatione, possint. Contrà verò, qui hoc ab aliqua matrona eblanditus est, non autem vim flagitio adhibuit, sic eius animum transfuersum rapuit, vt illa ipsum, quæ inexpiabili odio prosequi debebat, summo amore complectatur: maritum & liberos, quos amabat antea, cane peius & angue oderit: hos pauperet, bona suffurans quibus illum locupletet: tandem etiam fortasse in mariti necem vnà cum adultero coniuret. Vide autem obsecro quantus sit celeberrimi scriptoris Xenophontis cum nostro legislatore consensus, in Hierone, siue Tyrannico. Ne vrbes quidem ignorant (inquit) amicitiam maximum suauissimūq; bonum hominibus esse. In multis siquidem impunè adulteros occidere lex permittit: ideo nimirum quòd eòs vxorum erga maritos amicitia corruptores esse iudicent. Alioqui enim si cõtingat vt mulier casu quopiã rebus venereis vtatur, nihilominus apud maritū est in honore, si modò amicitia manere intemeratam existimet. Sed cur non tibi, qui Græca multo lubentius quàm Latina legis, ipsa scriptoris verba afferam? Ita igitur ille, Οὐ μὲν δὴ λέληθεν σὸς δὲ πὸ
λεῖς ὅτι ἡ φιλία μέγιστον ἀγαθὸν καὶ ἡδίστον ἀφ' ὧν ποῖς ὅτι μόνους γινώσκεις μοιροῖς νόμι-
ζοῖσι πολλὰ τῶν πόλεων νηπινοῖ ἀποκτείνειν. δηλονότι, Διὰ τούτου ὅτι λυμαντῆρας
αὐτοῖς, νομίζοῖσι τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τὸν ἀνδρα ἔχει. ἐπεὶ ὅταν γε ἀφρο-
δισιαδῆ καὶ συμφορῶν τινα γινῆ, σὸς δὲν ἡττον τούτου ἐνεκεν λυμῶσιν αὐτοῖς οἱ ἀνδρες, εἰ-
περ ἡ φιλία δοκῆ αὐτοῖς ἀκηροῦτος Διὰ μὲν δὲν. Hæc autem quum ita sint, satis mi-
rari non possum quid in mentem Latinis scriptoribus venerit, vt eius e-

tiam cui totis viribus renitenti stuprum illatum esset (vt de Lucretia legimus) pudicitiam imminutam, vel læsam, vel violatam, vel temeratam seu contaminatam esse dicerent. Profectò si pudicitiam ex animo & voluntate metiendam esse fatemur (vt fateri, meo quidem iudicio, debemus) nota hæc tam aliena est ab ista muliere quàm alteri illi conuenit, quæ turpi cupidine titillata, sui corporis tandem deditioem (vt ita loquar) voluntariã facit. Sed de lege illa hæcenus. Sperabam autem fore vt omnes leges non solum quæ apud istos oratores & quæ apud Demosthenē sunt, sed etiam quæ in aliis omnibus Græcis scriptoribus extant, in vnū corpus collectæ, & cum aliis recentioribus comparatæ, in calce huius voluminis ponerentur: sed quod hîc præstari in presentia non potuit, alibi aliòque tempore (Deo fauente) præstabitur.

N V N C ad eam quã huic editioni nauauī operã venio, vt me mihi in excudendis Græcis scriptoribus similit̃ esse, meiq; moris minimè obliuisci, aut à paterna diligētia degenerare, intelligas. Sic igitur habeto, me in AEschine quidē & in aliquot Lysia orationibus vet. codicū ope fuisse adiūtū: atq; adeò in ea quæ inscribitur Ἐπιτάφιος λόγος τοῖς Κορινθίων βου-
λοῖς, cuiusdam exemplaris auxilio non solum plurimos locos emendasse, sed aliquot etiam lacunulas, nec non magnam quãdam lacunam, expleuisse. Diuersarum lectionum cum delectum habuisse, vt eas margini dumtaxat adscriberē: nisi quum ea quæ in Aldina editione erat, tolerari non poterat. Quum autem in cæteris orationibus in quibus vet. exempl. auxilio destituebar, plurimi loci suspecti mihi essent (quidam verò & in illis AEschinis ac Lysia emendandi superessent) ita vt ad cõtēcturas veniendū mihi esset, hac moderatione sum vsus, vt eas margini apponere contentus, (præfixa hac nota Π. id est πότερον γράψέον: vel M. id est, Μη ποτε
γράψέον) lectorum iudicio relinquerem: præterquam vbi talis erat emendatio vt controuersa nullo modo esse posset. Tum enim in locum alterius lectionis reposita hæc à me fuit: verum ita vt lector admoneretur eius in cuius locū hæc substituebatur, præfixis his notis, π. γ. id est, πότε-
τερον γράψει. Excipio tamen plurimos & propemodum infinitos locos, in quibus tam crassi simulque aperti sunt in Aldino exemplari errores, vt multo etiã crassior futura esset de illorum emendatione dubitatio. Huius generis sunt hæc, πινθάνομα pro πινθάνομα, pag. 122, Ald. edit. & vicissim
πυλιτών pro πολιτών, p. 121. Item ἐκιδυώθιον pro ἐκιδυώθιον, p. 89. In eadē
οἰκεῖος διακείμνος pro οἰκεῖος διακείμνος. In eadē, ὀπτινοῦ ἔστω, bis: pro ὀπτινοῦ
ἔστω. In eadem, μετ' ἡμέραν pro μετ' ἡμέραν. In eadem, ἑλπίσιν pro ἡλπίσιν.
Talia, inquam, sunt hæc errata, aliãq; à me emēdata propè innumera (si enim tot sunt in vnica pagina, quot in toto illo volumine esse putādum est) vt de eorum emendatione lectores admonere, putidū futurū fuerit. Nō ignoro alioqui feruatū fuisse aliū morem in plerisq; Germanicis editionibus quæ ex Aldinis sumptæ fuerunt: vt nimirum non solum noua errata in noua editione cõmitterentur, sed etiã Aldina editionis crassissima quæque retinerentur. Quod antea in aliis libris expertus sum à

me excusis, nunc verò in Platone quem excudo experior. Sed in editionem Basiliensem vnus ex his oratoribus, AEschinis videlicet (quæ Demostheni adiuncta est, cum Latina interpretatione) noua quædã & inuifitata (quod ad Græcos scriptores attinet) audacia grassata est. Ibi enim plerisq; in locis textui, vt vulgò appellamus, inserta sunt vocabula, haud pauca etiam immutata, ex sola coniectura: non minus tamen audacter quàm si hæc additiones atq; immutationes nõ coniectura incerta, sed certissimo veterũ exemplariũ testimonio niterentur. Atq; vt nõ minus incuriæ quàm audaciæ exempla ibi extarēt, omiffa vicissim fuerũt plerisque in locis vocabula, quæ in Aldina editione legũtur, & sine quibus loci ex integris manci & mutuli reddũtur. Exempla autem, vel conferēdo hanc meã editionē Aldinãve cũ illa Basiliẽsi, vel meas Annotationes legēdo, satis aut potius nimiũ multa inuenientur. Neq; tamẽ talem siue audaciã siue temeritatē, siue confidentiam, ei cuius ex ingenio profecta sunt illæ coniecturæ, viro nõ solũ doctissimo, sed etiã modestissimo, (nihilo quidẽ certè magis quàm illã fœdissimã in omittēdis plerisq; vocabulis siue incuriã, siue negligentia, siue fœcordiã) sed correctori cui piã typographico, digno qui flagris corrigatur, imputandam esse puto. Ego verò, more meo, tã timidus in re huiusmodi quàm ille audax, (quẽ morẽ vno eodẽmq; tempore in Arriano etiã excudendo ostendi) nullã illarum coniecturarũ locũ illũ ac gradũ in mea editione passus sum tenere, sed eas in ordinẽ redegi, id est, in marginẽ reieci, præfixis hisce notis, Δ. Γ. .i. διορθωσι γινέσθαι. In quibusdã enim locis meus aut etiã alicuius alius de coniectura ibi adscripta accessit cõsensu: ac vicissim in plerisq; autorẽ illarũ assentiri mihi videbam, quũ ego iam pridẽ illas annotauissem. Verũm in cæteris orationibus has notas margini non appofui, quòd non idem auxiliũ adfuerit, sed meo Marte res agenda mihi fuerit. Ac de his plura in Annotationibus dicenda erunt, quas interpretationi Latinæ reliquarum orationũ aliquãdo subiungere decreui, cum variis quæ prætermiffæ hĩc fuerint emendationibus. Multos enim habet locos istæ orationes de quibus amplius deliberãdũ censui: propter illa Græcæ linguæ arcana, quorũ mentio à me facta in meo Thesaurò fuit: arcana, in quã, quæ tanti momenti pretiũq; sunt ad scriptorũ Græcorũ adyta penetrare cupiẽtibus, vt vel sola (absit inuidia dicto) pretiosiorẽ reddere Thesaurum illum possint. Equidẽ, præter multa quæ hoc in opere primus de illis attigi (nã ipse etiã Budæus de illis ne γεν quidẽ) peculiarẽ eidem argumẽto cõmentarium destinaueram: nisi ad id tractandũ maiore animi & attẽtione & contentione opus esset quàm ab eo tempore negotia mea mihi cõcesserint. Per eadẽ certè stetit quo minus te digniora in hac editione præstiterim: sed quantulacunq; hæc sunt, tibi φιλέλλω φιλέλλω, & amore φιλέλλων omnium dignissimo, ex animo dico: atq; me in illis edendis promissi mei non ὑποθήμεον, sed παρημέεον (vt ita dicam) fuisse, vt memineris rogo. Vale. Viriaci, Cal. Aug.

Π Ι Ν Α Ξ Τ Ω Ν Ε Ν Τ Α Υ Τ Η

τῆ βίβλου λόγων.

Α Γ Σ Χ Ι Ν Ο Υ Λ Ο Γ Ο Ι,

Ὅ κατὰ Τιμόκρητον λόγος.
Ὅ παρὲς τῆς παρὰ Σωκράτους ἐπίστασης.
Ὅ κατὰ Κτησιφώντος.

Λ Υ Σ Ι Ο Υ,

Ὁ παρὰ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογία.
Ὁ παρὲς Σίμωνος ἀπολογία.
Ὅ παρὲς Τελέμαχου ἐκ παρρησίας λόγος.
Ὁ παρὰ Καλλίου ἱεροσυλίας ἀπολογία.
Ὁ παρὰ τῆς σκιοῦ ἀπολογία.
Ὁ κατηρησία παρὲς τῶν στωικιστῶν, κακολογίων.
Ὅ παρὰ τῆς γραπτοῦ.
Ὅ κατὰ Θεομνήτου παρὰ τῶν.
Ὅ κατὰ Θεομνήτου δούτερος.
Ὅ κατὰ Ἐρατοσθένους, τῆς ἡμορροῦ τῆς τριτάτης.
Ὅ κατὰ Ἀγροάτου ἐνδείξεως.
Ὅ κατὰ Ἀλκιβιάδου λειποταξίου.
Ὅ κατὰ Ἀλκιβιάδου ἀγραπείας.
Ὁ ἐκ βουλή Μαυτίου δόκιμα ζυμῶν ἀπολογία.
Ὁ δημοσίων ἀδικημάτων λόγος.
Ὅ παρὲς τῆς δημοσίων τοῦ Νικίου ἀδελφοῦ ἐπίλογος.
Ὁ παρὰ τῆς Ἀριστοφάνους χημάτων, παρὲς τῶν δημοσίων.
Ὁ παρὰ Πολυφράτου.
Ὁ ἀπολογία δωροδοκίας, ἀπαρρησίας.
Ὅ κατὰ τῆς σιτοπωλῶν.
Ὅ κατὰ Παγκλεῶνος.
Ὅ παρὲς τῆς εἰσαγγελίας, παρὲς τοῦ μὴ δίδωσθαι τῶν ἀδυνάτων ἀργύριον.
Ὁ δημοσίων κατὰ λύσεως ἀπολογία, ἀτελής.
Ὅ παρὲς τῆς Εὐαδίου δόκιμασίας, ἀτέλετος.
Ὁ κατὰ Ἐπιφάνους καὶ τῆς συμπαρρησίας τῆς ἐπίλογος.
Ὁ κατὰ Ἐργακλείου ἐπίλογος.
Ὁ κατὰ Φιλοκράτους ἐπίλογος.
Ὁ κατὰ Νικομάχου γραμματέως βύθων κατηρησία.
Ὁ κατὰ Φίλωνος δόκιμασίας.
Ὁ ἐπιτάφιος τοῦ Κορινθίων Κορηθίου.

Pag. 1.
pag. 28.
pag. 53.

pag. 91.
pag. 96.
pag. 100.
pag. 102.
pag. 108.
pag. 112.
pag. 114.
pag. 116.
pag. 119.
pag. 120.
pag. 129.
pag. 139.
pag. 144.
pag. 145.
pag. 148.
pag. 149.
pag. 152.
pag. 158.
pag. 161.
pag. 165.
pag. 166.
pag. 168.
pag. 171.
pag. 175.
pag. 177.
pag. 179.
pag. 181.
pag. 183.
pag. 186.
pag. 190.

Α Ν Δ Ο Κ Ι Δ Ο Υ Λ Ο Γ Ο Ι,

Ὁ παρὰ τῆς μυσθίων.
Ὅ παρὲς τῆς ἐαυτοῦ κατὰ τῶν.
Ὅ παρὲς τῆς παρὲς Λακεδαιμονίους εἰρήνης.
Ὅ κατὰ Ἀλκιβιάδου.

Γ Σ Α Ι Ο Υ Λ Ο Γ Ο Ι,

Ὅ παρὰ τοῦ Κλεωνίου κλήρου.
Ὁ παρὰ τῆς Πύρρου κλήρου.

pag. 1.
pag. 19.
pag. 23.
pag. 29.

pag. 35.
pag. 38.

δημοτελή τερα είσιπται, μηδ' εν τ' κοιναις φεφανηφορείαις φεφανέσθω μηδ' εν-
 πος τ' τ' άρρεας περιρραντιελων κορυβέσθω. εαν δέ τις τούτα ποιή, καταγνωσθή-
 σος αυτώ επιρρήν, θανάτω ζημιέσθω. Τ' ετον μδύ τ' νόμοι έθικε παλι τ' μειρεκίων
 τ' η' παρχειρας εις πα έαυτων σάματα εξεμαρτανόντων. οίς τ' όλίγω παρτερον
 υμιν άνεργων, παλι τ' η' παιδων οίς τ' νικί μδύω λέγην, παλι τ' άηγων Αθηνάϊων. α-
 παλλαγείς γδ τ' νόμοι τούτων, εκέφατο υνα γρη τ' επον συλλεργαδύοις υμας εις
 πλώ εκκλησίαν βουλεύεσθαι παλι τ' σπουδαγοτέρων παρφαμάτων. ε ποτεν δ' ε-
 χεται; Νόμοι (φησι) παλι βύροσμίας. από σφροσμίης παρτον ήρξατο. ως ο-
 που πλείτη βύροσμιά βσι, τούτην δ' εζισα τ' πόλιν οικησομδύνη. και πώς τ' κελύβη
 τ' εις παρεδροις γρημαπίζην; επειδαν δ' κερθάρσιον παρκενεληθη, ε ο κήρυξ τ' πα-
 τειοίς βύχαι βύζηται, παρσχηροσην κελύβη τ' εις παρεδροις παλι έραν τ' πατρίων,
 και κηρικων, ε παρσεβέων, ε οσίων. ε μτ' τούτα επεραλά ο κήρυξ, τίς άρροβίβη βί-
 λε τ' τ' παρ πειτήρητα ετη γρηνότων; επειδαν τ' ετσι πάντες εήτωσι, τότε κδη
 κελύβη λέγην τ' άλλων Αθηνάϊων τ' βουλόμδρον, οίς εζεσι. Σκέψασθε δ' ήώς κα-
 λας, ω άνδρες Αθηνάϊοι. εκ ήγρόθ (οίμω) ο νομοθέτης οτι οι παρσεβύτεροι τ' μ' βύ-
 φροσην άκμαζοισιν, ή δέ τόλμα ήδη αυτίς δ' εχεται. οτι λείπειν, δ' εχ' πλώ έμ-
 πειριαν τ' η' παρφαμάτων. βουλόμδρος δ' η σιμωθισα τ' εις άριστα φρονούσας τού-
 τοις επάναλκεις παλι τ' η' παρφαμάτων λέγειν, επειδη ονόματι αυτών ένα έκασον
 απόρφ παρσειπών, τ' κρινώ επανυμίαν τ' ης όλης ήλικίας παρραβών, παρραμα-
 λβ' οτι δ' βήμα και παρσβέπει δημηγηρην. άμα δέ και τοις νέοις διδάσκη αίχύ-
 νεσται τοις παρσεβύτεροις, και πάνθ' υτέροις παρσβήν, και τιμάν τ' γήρας, εις ο πάν-
 τες άφιξομδνα, εαν άρεα δ' η δ' εχρημώμδνα. ε ήτως ήσθρ σάφρονης οι δ' εχ' και οι έ-
 κεινοι ήρητορες, ο Πειρικης, ε ο Θεμισοκλης, ε ο Αρεισίδης, ο τ' ανόμοιον έχων έ-
 πωνυμίαν Τιμόλχου τ' αυτώ, ο δίκαιος οτι κελύβημος. ωστε ο νικί πάντες εν εθαι
 παρσβήμον, ο τ' χείρα εζω έχοντες λέγην, τότε τοδτο θρασυ π' εδοκει ετ' και βύλα
 βουώτο αυτώ παρσβήν, μίγα τ' τούτου πάνυ σημειον έργω οίμω υμιν οτι διείξην. βύ
 γδοίε τ' οτι πάντες εκπεπλόκατε εις Σαλαμίνια, ε τεθήασθε τ' Σόλωνος είχόνα
 ε αυτώ μδρτυρήσατ' αυ' οτι εν τ' η' άρρα τ' η' Σαλαμινίων αίάκει) ο Σόλων εν-
 πος τ' χείρα έχων. τούτ' εστι, ω άνδρες Αθηνάϊοι, υπόμνημα ε μμμημα τ' ε Σόλω-
 νος ρήματος, ον τ' επον έχων αυτός διελέγητο τ' δ' ήμω τ' Αθηνάϊων. σκέψασθε δ' ή ω
 άνδρες Αθηνάϊοι. όσον δ' εχ' φέρφ ο Σόλων Τιμόλχου, ε οι άνδρες εκεινοι αν όλίγω
 παρσβτερον έμνησθην. εκεινοι μδρ γε ήσθρνοι εζω τ' χείρα έχοντες λέγην, ε τοσι τ' ε πα-
 λα, άηα παρσβίω ποτε ρίψας τοματίον, γυμμός επακρατίαζεν εν τ' η' εκκλησία.
 ήτω και κώς ε άρρωδ' εχ' κειμδρος τ' σάμα υπό μέθης ε βδελυείας, ωστε τοις γε
 βύ φρονούσας εχ' κελύβησας, άρρωθ' η' τ' ε παρ τ' πόλεως, ει τοις τοις συμβούλοις
 γρωμδνα. ε σιμωδαν ο νομοθέτης, διαρρήδην απεδίξεν ες γρη δημηγηρην, ε οίς
 ε δει λέγην εν τ' δ' ήμω. ε εκ απελώνφ από ε βήματος ειτίς μη παρσβόνων εσθην
 έσρατηηκότων υός. ε δέ γε ει τέχλιω υνα έργαζέ), οτι κερθαυ τ' η' αιάχια. ε ο-
 φη άηα ε τούτοις ε μάλιτα άσπαζεται, και δ' ε τ' ε πολλακίς επερωτ' α, υίς ά-
 ρροβίβη βύλεται; υνας ετ' εκ άρεσ' λέγην; τοις άρρωδ' βεβίωσας, τούτοις εκ εα
 δημηγηρην. ε ποδ τ' ετο δηλοί; δδκίμασία (φησι) ήρητορων. αυ τίς λέγην εν τ' δ' ήμω
 τ' πατρεα τυπίων, ή τ' μητερα, ή μη τεφων, ή μη παρ έχων οίκησιν, τ' εσον οσο εα
 λέγην, η Δία κελώς γε, ως έρω γε φημι. δ' εχ' τίς; οτι ειτίς, ες εζίστου δει υμαίν τοις
 θεοίς, εις τούτοις εστ' φάυλος, υ ποτε (φησι) υπ' αυτώ πείσονται οι άλλότεροι, και ή

παρ. γρ. αυτος η
αρρατ' παλι τ'
βουλομδρων.

παρ. γρ. μετα το
Αθ. εχ' υπο-
επιμωμόν.

παρ. γρ. υτέρου.

δ. 1. παλι τ' η'
εισφ. η μη, γω-
εις παλι εχ' α-
σου.

δ. 1. φησι ζών-
των τ' η' β.

1. δ. δειν λέ-
γην

πολις όλις; και τίσι δούτερον απείτε μη λέγην; ε τ' ες φρατείας (φησι) μη έσρα-
 τευμείος όσαι αι' απη' παρσο (αρρωδ' σην, η τ' άσπιδα απο βεβίωσας. δικαμα λέγων. υί-
 δ' η ποτε; αιθρωπε, τ' η πόλ' υπερ ης τα όπλα μη υίθεσαι, η δ' εχ' δ' ελίαν μη δυιατός
 ει' επαμύμω, μη δέ συμβουλόβην άζίς. τ' ετσι, τίσι δ' εχ' λέγην; ε τ' πεπεριθυμδρος
 (φησιν) η ήπαρκαός. τ' γδ τ' σάμα τ' εαυτοδ' εφ' υβρη παρρακτά, και τα κοινα τα
 τ' πόλεως ρα δ' εως ήγησαστο από δ' εσας. τεταρτοι, υίσι δ' εχ' λέγην; ε τ' τα παρσβια
 (φησι) κερθεδηδδκίως, η αν' αν' κηροσνόμος γρη). τ' γδ τ' ιδίαν οίκίαν κερκώς οική-
 σθμω, και τα κριναι τ' πόλεως παρραπλησίως ήγησαστο δ' εχ' ησθην και εκ εδοκει οίοντ'
 ετ' ετ' νομοθέτη τ' αυτον ανθρώπων ιδία μδύ ετ' ποιησθην, δημοσία δέ γρησθην. ουδ'
 εστο δειν εν ομοθέτης τ' ηρητορα ήκειν οτι τ' βήμα τ' λθων οτι μεληθεται παρσβ-
 τερον, άλλ' ε τ' ε βίβη. και παρσβ' μ' αιδρός κελύβη και άρρωδ' και πάνυ κερκώς καιν
 απλώ ρηθη λθρος, γρησιμα τα λεγέμδνα ήγησαστο ετ' υίς ακούοισι παρσβ' τ' αν-
 θρώπου βδελυρού, και κερπαγελάτωις μ' κερρημδρος τα σάματι, άρρωδ' τ' πα-
 τ' εσ' αν' εσθην κερθεδηδδκίως, εσθ' αν' βύ πάνυ λερη, σινοίσθην ήγησαστο υίς ακούοισι.
 τούτοις οτω εζέιργατ' ε βήματα, τούτοις απαρροβίβη μη δημηγηρην. εαν δέ τις πα-
 ρα τούτα μη μόνου λέγην, άηα ε σικαφανη ε άσεληαμη, ε μηκέτι ποισθην αν-
 θρωπον δειν) φέρην η πόλις, δοκιμασίαν μ' (φησιν) επαρηβλάτω Αθηνάϊων ο βς
 λόμενος, οίς εζεσν υμας ετ' ήδη κελύβη περ' τούτων εν τ' δικεσηελω διαγινώσκην. και
 και νω έρω ετ' τούτην τ' νόμοι ήκω παρσβ υμας. τούτα μ' ούω παλαυ νομοθέτη).
 υμεις δέ υί παρσετέθεθε και μόνου, υτ' ε κερθεν παλκεσπιον ο ετος επακρατία
 σεν εν τ' εκκλησία; υπεραμυληθέντες γδ οτι τ' παρραματι, και ε εκέσθην εκκλη-
 σίαι, νόμοι έθήκατε και μόνου, από κηροσνού φυλιώ οτι τ' βήμα ήτις παρροδρόσφ. ε υί
 παρσετέθεθε ο υίς τ' νόμοι; κερθησας κελύβη τοις φυλέσας βοηδδίας τοις νόμοις ε
 ήδη δημοκρατία. ως, ει μη βοήθην ποσην μελαπεμύμδνα οτι τοις ετω βεβίωσας,
 ε τ' βυλδύεσας υμας δυνσομδνεις παλι τ' σπουδαγοτάτων παρφαμάτων. εστ' ετ' ε δειν
 εφελος, ω Αθηνάϊοι, ζήην τοις τοις τοις ανθρώποις απελώνφ από ε βήματος τ' εως
 κερρωσθης (ε γδ άρρωδ') δηα τ' υμωσθαις τούτοις απηθήζην γρη. μόνως γδ αν' ε-
 τ' αις ανεκτοι γένοιτο. ανηρωσέ) ούω υμιν τοις νόμοις τοις παλι τ' βύροσμίας κει-
 μδνεις τ' ηρητορων, ε τ' παλι τ' παρσεδρείας τ' φυλών νόμοι, ον Τιμόλχου ε τοσι ε ετε-
 ροι ποισθην ήρητορες σιμωελθόντες γερραμμένοι εισ μη οτι τ' εδον ετ' εν δ' εχ' η παρ-
 τευ αυτίς ε λέγην ε ζήν ως αυτώ βύλονται. ΝΟΜΟΙ. Των ήρητορων εαν
 υίς λέγην εν βυλ' η εν δ' ήμω, παλι ε εισπαρομδνα μη κερκώς, η παλι εκέσθην, η δ' εως
 παλι τ' ε αυτώ ο αυτός τοις αυτίς, οτι η λυιδροφται, η και κώς άρροβίβη υνα, η παρ-
 κρούς, η γρημαπίζόντων μεταξυ ανηκείας λέγην παλι τ' η' μη οτι τ' ε βήματος, η
 παρρεκελδθηται η έλκη τ' ετις ετ' ην' απειμδνης τ' ης εκκλησίας η τ' ης βουλής,
 κερκεβέτω ετ' οι παρσεδροι μέρε ν' δραχμσν' ει τ' εκέσθην άδίκημα οτι παρραφην
 τοις παρρακροσιν. εαν δέ πλέονος άζίος εστ' ζημίας, οτι βύλλοντες μέρε ν' δρα-
 χμσν', εισπαρετάσθην εις πλώ βυλδύ, η εις πλώ παρσβτην εκκλησίαν εν τ' βυ-
 λθητελειφ, οτ' εδ' διεξίωσι κηήσας, κερναπασθην και εαν κερπαγνωθη αυτώ κερ-
 εδην φηφίζων εν τ' η' βουλοδύτων, εχ' εσ' άττωσθην οι παρσεδροι τοις παρρακροσι
 τ' η' νόμοι. Των μδρ ούω νόμοι ανηκείατε ω Αθηνάϊοι και βύ οίετ' οτι δοκούσιν
 υμιν κερκώς εχ' ην. τούτοις μδντοι τοις νόμοις ετ' γρησιμοις η άρρωδ' τοις, εφ' υμιν
 εσθην. εαν μδρ γδ κερραζήτε τοις άδικομδσας, εσονται υμιν (4) νόμοι κερλοθ' και κέ-
 ροι. εαν ετ' απήητε, κερλοθ' μόνου, κερλοθ' δε εσθ' ετ'.

Γ. επ' ει λοι-
δορηται, η κ. α-
ρροβίβη 1. η η
πικρούς.

δ. 1. παρσβ-
μων.

αὐτῶν Μισογόλου μάρτυραν ἵνα καὶ τοὺς θεοὺς δεδιώς καὶ τοὺς σωματῶν αἰσχυρο-
 μύθος, καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας καὶ ὑμᾶς τοὺς δικαστὰς, ἐθέλη παλινθεῖν μάρτυρεῖν. **ΜΑΡ**
ΤΥΡΙΑ. Μισογόλος Νικίος Πειραιεύς μάρτυρεῖ. Ἐμοὶ ἐγένετο ἐν τῇ σωματείᾳ
 ἡμίονος, ὅ ἐπι τῶν Εὐθυδίδου ἰαφείου ποτὲ κερθεζόμηνος, καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν
 τὴν πατρῶν πολυαράν εἰς τὴν καὶ διέλιπον. εἰ μὲν τὸν ὡς ἄλλοι οὐκ ἔμελλον
 μαργος ἵνασι παρέμεινε παρὰ τῶν Μισογόλου, καὶ μηκέτι ὡς ἄλλοι ἦκε, μετὰ ἡμετέ-
 ρα αὐτῶν διεπέτασαν (εἰ δὴ τῶν τοῖσιν ὅτι μετρεῖον) καὶ ἔργα ἐστὶν αὐτῶν ὡς ἄνεστα
 αὐτῶν ὅσον ἀπίσταν ἢ ὅσα ὁ νομοθέτης παρήσασκεται ἡταιρικέαι μόνον. ὁ γὰρ
 πατρῶς ἕνα τῶν πατρῶν, ἐπι μισοῦ δὲ τὴν πατρῶν ποιουμένων, αὐτῶν μοι δοκεῖ
 πύτων ἕνοχος εἶναι. ἐὰν δὲ ὑμᾶς ἀναμνήσας ἐπιδείξω, ὑπερβαίνον τοὺς δευ-
 ρότοις αἰδράς, Κηδωνίδην καὶ Αὐτοκλειδῶν καὶ Θεοσόδρον, ἀλλ' ὅτι δειξάμενος
 λέγων ὡς ἐν αἰσὶ οἰκίαις αἰετὶ μισογόλου γέγονε καὶ μη μόνον παρὰ τῶν Μισογόλου
 μεμιασθῆναι αὐτῶν ἐπι τῶν σωματεί, ἀλλὰ καὶ παρ' ἑτέρων, καὶ πάλιν παρ' ἄλλων,
 καὶ παρὰ τούτου ὡς ἕτερον ἐληλυθῆτα. ὅσα ἐπι δὴ πού μόνον φανίσω) ἡταιρικῶς, ἀλ-
 λά μὲν τὸ Διόιστον (ὅσα οἰσὶ ὅπως διμύσησιν παρὰ πλεον ὄλιον τὴν ἡμέραν) 15
 καὶ πεπονημένους. ὁ γὰρ εἰκὴ γένοιτο καὶ πατρῶς πολλοὺς πατρῶν καὶ μισοῦ, αὐτῶν
 μοι δοκεῖ πύτων ἕνοχος εἶναι. ἐπειδὴ τοῖσι ὁ Μισογόλος τῆ τε διαπονή ἀπειπέ, καὶ τῶν
 πόν ἔξέπεμψε παρ' ἑαυτῶν, μὲν τῶν ἀναλαμβάνει αὐτῶν Ἀντικλῆς Καλλίς Εὐω-
 νυμεύς. οὗτος μὲν οὖν ἀπεστὶν ἐν Σάμῳ μὲν τῶν κληρονομήων. ἀλλὰ τὰ μὲν ταῦτα
 ἐρῶ. ὡς γὰρ ἀπὸ πλάγῃ παρὰ τῶν Ἀντικλέους καὶ τῶν Μισογόλου Τίμαρχος ὑποστῆ, ὅσα 20
 ἐνοχῆται ἐαυτῶν, ὅσα βελτιόνων διατελέων ἤφατο, ἀλλὰ διημέρδεν ἐν τῶν
 κωβείῳ, ὅ ἐν τῇ λία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκρυόνας συμβάλλουσι, καὶ κωβόουσι. ἢ δὴ
 γὰρ οἱ μὲν ὑμῶν ἵνας ἐρασκέαι ἀλέγω· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' ἀκκοέαι γε. τῶν δὲ ἐκ τῶν
 διατελέων ταύτης ἐστὶ πῆς Πιπτάλακος, αὐθροπος δημόσιον οἰκέτης τῆς πόλεως.
 ὅσα δὲ παρὰ τῶν ἑρῶ, καὶ ὅσα τῶν ἐν τῇ διατελέῃ ταύτη, ἀνελάβεν αὐτῶν, 25
 καὶ εἶχε παρ' ἑαυτῶν, καὶ ταῦτα ὅσα ἐδυσχέραιεν ὁμαρῶς οὐποσὶ, μέλων ἑαυτῶν
 καταισχύνει πατρῶς αὐθροπον δημόσιον οἰκέτην τῆς πόλεως ἀλλ' εἰ ληΐται χρη-
 ρὴν τῆ βδελυρία τῆ ἑαυτῶν, τῶν μόνον ἐσκέφατο, τῶν δὲ κελῶν ἢ τῶν ἀγροῶν
 ὅσα ἐμῶν πύτων παρὰ τῶν ἐποίησατο, καὶ ταῦτα αἰσθητά καὶ τῶν αἰσθητῶν ὑ-
 βρεις ἐγὼ ἀκκοῶν γερῶναι παρὰ τῶν αὐθροπον τούτου εἰς τὸ σῶμα τῶν Τιμάρχου, 30
 οἷας ἐγὼ μὲν τὸ Δία τὸ ὀλύμπιον ἐκ αὐτῶν γαλήσασμι πατρῶς ὑμᾶς εἰπεῖν. ὁ γὰρ αὐ-
 τὸς ἐργῶ πατρῶν ὅσα ἡ γαλήσασμι, ταῦτα ἐγὼ λόγῳ μόνον σαφῶς ἐν ὑμῶν εἰπῶν,
 ὅσα αὐτῶν ἐδέξασμι ζῆν. ὅσα τῶν αὐτῶν γέγονε τοῖσι ἐν οἷσι ὅσα αὐτῶν
 παρὰ Πιπτάλακου, καταιπλεῖ δεῦρο ἐξ Ἑλλησποντου Ἡγησόδρου ὁ τούτων ἀνει-
 ληφῶς παρὰ τῶν πάλαι δὲ οἰσὶ ὅτι γαμάζετε διότι ἐ μὲν μῆμα. ἔτιως ἐναργῶς 35
 ὅσα ἐστὶν ὁ ἐρῶ. ὅσα ὁ Ἡγησόδρος ἀφικνεῖται, ὅν ὑμεῖς ἴτε κελῶν ἢ ἐγὼ. ἔτυχε δὲ
 ποτὲ συμπλόσας εἰς Ἑλλησποντον ταμίας ἄμα Τιμομάχῳ παρὰ Ἀγαρῆι, παρὰ
 φρατηγῆσμι καὶ ἦκε δεῦρο ἀπολαστικῶς, ὡς λέγεται, τῆς ἐκείνου βηθείας, ἐ-
 χων ὅσα ἐλάτῃους ἢ ὄγδοηκοντα μναῖς ἑρῶ, καὶ πτόπον πνὰ ἐχῆματα ἄριστος
 ἐγένετο Τιμομάχῳ τῆς συμφορῆς. ὡν δὲ ἐν τῶν αὐτῶν ἀφρονία, καὶ φοιτῶν ὡς τῶν 40
 Πιπτάλακον συκωβουτῶν ὄντα, καὶ τῶν ἰδῶν ἐκεῖ πατρῶν, ἢ ὅσα τε, καὶ ἐπερ-
 μῆσε καὶ ἐβουλήθη ὡς αὐτῶν ἀναλαβεῖν καὶ πτωχίσως αὐτῶν ἡγήσαστο ἐγὼ εἶναι τῆς
 αὐτῶν φύσεως. πατρῶν μὲν οὖν παρὰ Πιπτάλακου διέλεχθη, δεόμενος παρὰ δουλεύει
 τῶν ὡς δὲ ὅσα ἐπειθεν, αὐτῶν τούτων παρὰ δαλλει, καὶ ἐ πολὺν ἀνάλασσε λόγῶν,

δ.π. ἐξαισιώ-
 πεισιν ἢ αἰπ-
 τῶ ἀπαυθρο-
 πους.

ἢ δὲ ἐκ τῶν
 τῶν σωματεί
 δούσι βέλων
 διὰ τῶν παρὰ
 ἀφαιρέσει τῶν
 μορῆσι.

παρ. 28. ὅτι.

παρ. 28. ἀκονισ-
 τί. οὐχὶ δὲ νε-
 νικητικῶς ἀκονι-
 σί.

ἀλλ' ὁ βῆς ἐπεπέεικε, καὶ γὰρ εἰς αὐτῶν τὸ πατρῶν μα δὴν ἢ κακία καὶ βυπία. ὡς τε
 ἐξ αὐτῶν τούτων εἰχῆτος αἰ μισοῖτο. ὡς δὲ ἀπὸ πλάγῃ μὲν ἀπὸ τῶν Πιπτάλακου,
 αἰείληπτο ὅ ἐκ τῶν Ἡγησόδρου, ὡς αὐτῶν (οἱ μὲν) ὁ Πιπτάλακος, τσοῦτον δὲ
 ἑρῶ μᾶτην, ὡς ἄνεστο, ἀπλωκῶς καὶ ἐζηλοτύπει τὰ γηνομένα, καὶ ἐφοῖτα ὅτι
 τῶν οἰκίαν. ὅτι δὲ αὐτῶν ἰσχυρῶς, σκέψασθε μετὰ ἡμῶν Ἡγησόδρου καὶ
 Τιμάρχου. μεθυσθέντες γὰρ ποτὲ καὶ αὐτῶν, καὶ τῶν συκωβουτῶν τίνες, καὶ ἄλλοι
 ὡν ἐ βέλων καὶ τῶν ὀνόματι λέγειν, εἰς πηδύσμητες νύκταρ εἰς τῶν οἰκίαν ἐπέκει ὁ
 Πιπτάλακος, πατρῶν μὲν σωματελέων τὰ σκῶν ἑρῶ, καὶ διερρίπτου εἰς τῶν ὁδῶν,
 ἀφραγάλοις τε πινὰς ἀφασίτοις καὶ φημοῖς, καὶ κωβούτικα ἑτεροῦ ὄργανα καὶ ὅσα
 ὅσα ἑρῶ καὶ τοὺς ἀλεκρυόνας, ὅσα ἡγάπα ὁ τσοκακοδάμῳ αὐθροπος, ἀπέ-
 κτειναν τὸ δὲ τελευτῶν, δὴ σῶμτες πατρῶς τῶν κίονα αὐτῶν τῶν Πιπτάλακον, ἐμαστῆ-
 ρων τῶν ὅσα ἀνθροπον πληγῶν, ἔτι πολὺν ἑρῶν, ὡς τε καὶ τοὺς γείτονας ἀ-
 ἀεσται τῆς κραυγῆς. τῆ δὲ ὑπερβαῖα ὑπερβαῖα ἀκτικῆσαι τῶν πατρῶν ὁ Πι-
 πτάλακος, ἔρχεται γημῶς εἰς τῶν ἀγροῶν, καὶ κατὰ τῶν βωμῶν τῶν τῆς μη-
 15 τῶν τῶν ἑρῶ. ὅσα δὲ σωματῶν, ὅσα εἰσὶ γίνεσθαι, φοβηθέντες ὅ, τε Ἡγη-
 σόδρος καὶ ὁ Τιμάρχος μὴ ἀνακηρυχθῆ αὐτῶν ἢ βδελυρία εἰς πᾶσιν τῶν πό-
 λιν (ἐπὶ τῆς ὅσα ἐκ κηλοῖα) ἡσῶσι πατρῶς ἐν βωμῶν καὶ αὐτῶν, καὶ τῶν συκωβουτῶν ἡ-
 νες καὶ πατρῶν ἐδέοντο τῶν Πιπτάλακου ἀναστῆναι, λέγοντες ὅτι τὸ ὄλον πατρῶ-
 ν μα παρὸν γέρονει καὶ αὐτὸς δὲ ὅσα, ὅσα πῶμα Δία, ὡς παρὰ τῶν, ἑρῶ ἀ-
 20 ὅσα τῶν ὅσα, ἀλλ' ἐπι γρησῶς, ὑπερβαῖα τῶν αὐθροπον, καὶ πύτων
 φάσκων πατρῶν αὐτῶν ἐκείνῳ σωματῶν. πατρῶς πείθουσι ἀναστῆναι τῶν αὐθροπον
 ἀπὸ τῶν βωμῶν, ὡς τευξομένον πῶς τῶν δικαίων. ὡς δὲ ἀπὸ πλάγῃ ὅσα τῆς ἀγροῶν,
 ὅσα ἐπι πατρῶν αὐτῶν τῶν νοῦ. βαρῶς δὲ φέρων τῶν ὑβῶν αὐτῶν ὁ αὐθρο-
 25 πος, δὴ κῶν ἐκατέρῳ αὐτῶν λαγῶναι. ὅσα τῶν ἐδικάσαστο (σκέψασθε μετὰ ἡμῶν ῥῶ-
 ν μὲν Ἡγησόδρου) αὐθροπον μὲν δὲν αὐτῶν ἡδονικῶς, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον ἡδονικῶν,
 ὅσα πατρῶν αὐτῶν, ἀλλὰ δημόσιον οἰκέτην τῆς πόλεως, ἦγεν εἰς δουλείαν,
 φάσκων αὐτῶν ἐπι δουλον. ἐν πῶν τῶν κακῶν γηνομένων ὁ Πιπτάλακος, πατρῶν πῶ-
 τῶν πατρῶς τὰ γηναπα ἀνδρὶ καὶ μάλια γρησῶ. ἐστὶ πῆς Γλαῦκος Χολαργεύς
 ὅσα αὐτῶν ἀφαιρέται εἰς ἐλευθερίαν. τὸ ὅσα μὲν τῶν λήξεις δικῶν ἐποιήσαστο.
 30 πατρῶν δὲ τῶν ἑρῶν ἐπέτερεσαν ἀφαιρέσαι τὸ πατρῶν Διοπέτης τῶν
 Σουμῆ, δημότην τῶν τῶν Ἡγησόδρου, καὶ ἦδη ποτὲ γρησῶν, ὅσα τῶν ἐν ἡλι-
 κία. πατρῶν ὅσα τὸ πατρῶν ὁ Διοπέτης, ἀνεβάλλετο, χαλεζόμῳ τῶν τῶν,
 γηνοῖς ἐκ γηνοῶν ὡς δὲ ἡρῶν ὅσα τῶν βῆμα τὸ ὑμέτερον ὁ Ἡγησόδρος, (ὅσα καὶ
 πατρῶν πολέμει Ἀεσοφῶν τῶν Ἀξηνεῖ, τῶν αὐτῶν τῶν αὐτῶν ἡπείλησεν
 35 ἐπαγῆλαια ἐν τῶν δῆμα ὑπερβαῖα ἐγὼ Τιμάρχῳ ἐπηγῆλαια) καὶ ἐπειδὴ Κράβουλος
 ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν ἐδημηγῶν, καὶ ἄλλος ἀπετόλμῳ ἐν ἡμῶν πατρῶν οὐτοὺ παρὰ τῶν
 Ἑλλησποντῶν συμβουλεύειν, ἐν ταῦτα ἦδη καταμεμιασμένος αὐτῶν ὁ Πιπτάλακος,
 καὶ ἐκλογισάμενος ὅσα τῶν πατρῶς ἑστῆνας ἐπολέμει, βίβουλοῦσαστο (δεῖ γὰρ τῶν
 ληθῆ λέγειν) ἡσῶν ἔχειν, καὶ ἡγάπησεν εἶτι μὲν πατρῶν λαβοῖ καμῶν κελῶν. ἐν ταῦ-
 40 ὅσα δὴ τῶν κελῶν ἡμῶν ταῦτα νενικητικῶς ὁ Ἡγησόδρος ἀκονισί, εἶχε παρ' ἑαυτῶν
 Τιμάρχῳ τούτῳ. καὶ ταῦτα ὅσα ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, πῶν τῶν ἴτε. πῆς γὰρ ὑμῶν ὅσα ἐ πῶ-
 ποτὲ εἰς τῶν ἀφαιρέται, καὶ τῶν δαπάνων τῶν τῶν οὐ τετεωρηκεῖ, ἢ τῶν τῶν τῶν
 τῶν κάμοις καὶ μοιχῶν πατρῶν, ὅσα ἡγῆσαστο ὑπερβαῖα τῆς πόλεως, ὅμας δὲ
 ἐπειδὴ ἐν δικαστηρίῳ ἐσμέν, κελῶν μοι Γλαῦκωνα Χολαργεῖα, τῶν ἀφελόμενον

μισησεται δε και ο του παιδός όνομα Αλεξαδρου. και γδ παρ ες τεις άλλοις κει-
 κους, άμυσος τις οδω και άπαιδελπος αιθροπος οστι. ο μδν γδ εις Φίλιππων
 τω λωγω πλημυδην, άμαθες μδν και άκρον, έλαπρον ο' μδν λένειν, άμψ-
 τημα. όμολογησμεν γδ εις αιθρα, και παρ οδω αν αυτός ανήρ, τας βλασφημίας
 ποιήσεται. οτδν δε τας εις Φίλιππων παιδα πεπρωγμαθι μδν μεταφορας ονομα-
 5 αιθρας άποφιας παρεμβάλλη, καταγέλαστον τλω πόλιν ποιη. ως γδ τας έμας
 βύθυνας βλαπτων, ας άπαρ τής παρσεβείας μδν διδουαι, φησι με, οτ' αυτός παρ αν
 παρ ες τλω βουλιω άπαρ του παιδός Αλεξαδρου διέξην, ως εν τω ποτω ήμψ
 κίταελζοι, και λέρει ρήσεις ινας και απικρούσεις παρ ες έτερον παιδα και παρ
 10 τούτων άδη ποτε αυτός έτυχμε γινωσκων, παρ ες τλω βουλιω άπεφνηατο, ουχ ως
 συμπαρσεβυτλω, δη, ως συγείη, τεις εις τ' παιδα σκώμμασιν άνακατήσαι. έρω
 ο' Αλεξαδρου μδν εικότως έξο' ήλικίαν ου διείλεγμαι, Φίλιππου, ο' νω μ' έξο'
 τλω τ' λωγων βύθημιαν έπαρ αν' έαν ο' αυτός εν τεις παρ ες ύμας έφρεις ήμηται
 15 οίος νω οστι εν τεις έπαρ έλμασιν, άσφαλή και ράδιοι και αν άψ ποιήσεται
 έπαρ αν. έπετήμησα ο' εν τω βουλιω τηλω Δημοσθένης, ου παιδα εν τερα-
 πιδων, άλλ, έαν τα τω αιτα απο δέχμαθε, όμοίαν νομίζων τλω πόλιν φανήσατ' η
 του λωγίως μη παρ ες δέχμαθε. παρ ετον μδν, τ' όρκων ένκεν οίς ώμόσατε. δδύτερον δε,
 20 άπαρ του μη παρ εσμουσθηναι άπο αν θεσπου τεγίτου λωγων. μικρόν δε ανωθεν
 ζεζομεθ διδασκων ύμας. Δημοσθένης γδ έπειδη τλω παρ εφ αν ούσιν ανάλω-
 σε, περιηπει παρ ε τλω πόλιν ηρθων νέους πλοισίαις όρφανοίς. αν ο' μδν πατέρες
 τετελυτκήισον, αι δε μη τέρες διωκωμ τας ούσας. πολλοίς ο' άπαρ εβας, ένός τ'
 25 δεινα πέπον, τω άπο τούτου μνησθισμεθ. και τιδων γδ οίκιαν πλοισίαν η οδκ
 βύνομου μδν, ης ήγεμψ μδν έω γω η μίγα φρονούσα, η νοιω οδκ έρυσσα, νεανί-
 σος δε όρφανος ήμιμιανης διεχειελζε τλω ούσιν, Αεισαργος ο του Μόραου τουτου
 παρ ες ποισα μδρος έρεσης έτ', και ο' μειραχίον εις τλω φιλιαν τω τλω παρ εσκα
 30 λεσα μδρος, έλ τιδων κενων έμπλήσας, ως αυτίκα δη μάλα τ' η ρητφων παρ ετφ
 συντα και τω λωγον αποφαινων, τωιούτων εισηγη τ'ς αυτα και διδασκαλος έφρων έ-
 ημέπο, εζ αν εκείνος μ' φδν τλω παρ εδα, οδω ο' αυτ' τα τής φυγής εφόδια
 παρ εβων τω τα πάντα άπεεφρηκε. Νικόδημος ο' ο' Αφιδναός άπαρ Αει-
 35 σαργου τετελυτκήε βιαίω θανάτω, εκκοπέις ο δείλαμος άμφοτέρες τεις όφθαλ-
 μοις, η τλω γλωτταν αποτμηθείς, η έπαρ ρησιάζετο, πεισύνω τεις νόμοις η ύμιν.
 έπειθ' ύμεις ω' Αθηναίω σωραττω μ' τω σοφιστη άπεκτείνατε, οτι Κερίαν
 εφανη πεπαδδελκώς, ένα τ' η τω άκροντα τ' η δ' ημιν καταλυσθ των Δημοσθέ-
 39 νης ο' ύμιν έταίρος εζμητσηται, ο' πλικεύτας υμωείας λαμβανων τω τ' η τ' η
 ιδιωτων η δημοτικων αν θεσπων άπαρ τής ισσηρείας; ά παρ εκεκλμείον ινας τ'
 μαθητων ήκοισιν οτ' τ' άκρόασιν; και τεπαγέλλε' γδ παρ ες άδως έφραβων
 εφ ύμας (ως έρω πτωθάνομεθ) λήσειν μεταλλάζας τω άγωνα η τλω ύμετέραν
 40 άκρόασιν, η παρ εσθισιν τω μ' φυγην, παρ εφ, οτδν αυτός εδωε παρ ελθη, εκ-
 πεπλησθη δε τω' και τηρρω η πεφθεσθαι παρ ε αυτ'. τωσύντοις δε η τηλικού
 τοις εκκαλέσασθαι τω τ' η δικαστων θορύβοις, παρεμβάλλον τας έμας δημη-
 45 ρειας, η λήγων τλω ειρίλιω τλω δι' έμοδ η φιλοκράτοις γεγημηένω, ως τ' ε-
 δε άπαντήσασθαι με οτ' ο' δικασθελον απολογισθμδνον οτδν τας τής παρσεβείας
 βύθυνας διδω άλλ' άραπήσειν έαν μετείω υμψματι παρ επέσω, η μη θανάτω
 ζημιώμαθ.

Γ. διέξην.

αφ. γδ. γηγή-
ται.

δ. 1. κτ' λόγον,
συνπθέτης μια
παρ το παρσεβύ-
σονται.
αφ. γδ. Αεισαρ
χφ.

Γ. και παντ.

δ. 1. παρεκλί-
την. η, λόγους 10
ισχυρίζεσθαι.

δ. 1. γίνεσθαι τ'
είδικ.

Π. άποφραλέ-
σας. ως αν τεις
έμπαρ εδεν εί-
πε, σελίδι ο',
παρ ακαλαξ οτ'
το βήμα, και
παρ εβίπει δη-
μηρρον.

Ζημιώμαθ μηδενι δη έστρω και η ύμψ αυτων ηέλωτα τω σοφιστη και θεατελειω
 παρ εσθητε. άλλ' άποφραβει' όραν εισεληλυτα απο τ' δικασθελου οικιαδε, και
 σμυνομδνον οτ' ητ' μειραχίον θεατελειη, η διεξίνοντα ως βι το παρ εμα υφεί-
 5 λεπο τ' δικαστων. Απαρ ανων γδ αυτοις απο τ' παρ ε Τιμωρρον αιπίων, έπέτρησα φέ-
 ραν οτ' η και τηρρον ε' Φίλιππων και Φωκίας, και φόβοις έπηρησασ τεις ακρω-
 10 μδμοις. ως η' ο μδν φδν και τηρρει, ο δε και τηρραν έκρίνετο. οί τ' δικασται, αν μ'
 ησθμ δικασται έπεεφροντο, αν ο' οδκ ησθμ κριται, παρ ε' ούτων ήκουον. Υμέτερον
 15 ο' οστιν έρρον παρ ες τω αυτα απητεπαρ εσθαι, παντα ητ' παρ εκεκλμείωμ μηδενι
 "παρ εκεκλμείω αυτον έαν, μη δε τεις έξω ε' άγανος λέρεις διεχειελζεσθ. άλλ, ως παρ
 20 εν τω ε' ιπποδρομίαις, εις τ' τ' παρ εσθματος αυτ' δρόμον εισελάνετε. και αν τω αυτα
 ποιήτε, ε' και παρ εσθισθησασθε, άλλ α' τ' αυτλω έξετε γωμην νομοθετωιότες ε' δι-
 κάζοντες. ει τ' μη, δεξεσθε, μελλοντων μ' κρινεσθ τ' αδικησθ, παρ εσθμασθαι η
 25 όρμη ζεσθαι, γεροντων δε εκ έπ' φρονηζην, ως ο' εν κεφαλαίω ειρησθαι, έαν μδν
 κολαζητε τεις αδικωμ τας, έσθισθαι ύμιν οί νόμοι και λθ και κέλοι. έαν ο' άφίητε,
 30 και λθ μδν, κέλοι ο' οδκ έπ'. αν ο' ένεκα τω αυτα λέρω, οδκ όκησω παρ ες ύμας
 παρ εσθισασθαι. έξα ο' ο λέρως οτ' παρ εσθματος. εζ η οίεσθε, ω ανδρες Αθη-
 ναίω, τεις νόμοις μδν και λωσ κείσθαι, τα τ' ψηφίσματα τ' πολεως ε' η και παρ εεε-
 35 σε, και τας κρίσεις ενίοτε τας εν τεις δικασθελοις έρην οτ' η πληζεις; έρω τας τω
 των αιτίας οτ' η δεξω. οτ' τεις μδν νόμοις ηθεσθε οτ' η πασι τεις δικασθελοις, ουτε κέρδοις
 40 ένεκ' αδικου, ουτ' έρρησας, άλλ α' παρ ες αυτ' μόνον ο' δικασθον ε' ο' συμφερον απο-
 βλεπόντες. οτ' η δεξω ο' οίμω φωύτες έτερον μάλλον, εικότως και λίστοις νόμοις
 ηθεσθε. εν τ' η' εκκλησίαις η τεις δικασθελοις πολλάκις αφέμδμοι τ' η εις αυτ' ο'
 45 παρ εσθμα λέρων, υπό τής άπάτης και τ' άλαζονδμψ υπάραθε και πάντων ά-
 δικωσθων έτος εις τεις άγανας παρ εσθισθασθε. έσθε γδ τεις απο λωρυσμδμοις απη-
 50 και τηρρησθαι τ' η και τηρρομύτων. έπειδη ο' αποσασθαι τ' απο τής απο λωρίας,
 η τας ψυχαί εφ' έτερον ημησθε, εις λήην εκπεσόντες τ' και τηρρείας, εζ έρρεσθ
 εν τ' η δικασθελων, ου δε παρ ε' έτερον δικλω ειληφότες. ουτε παρ ε τ' και τηρρησθ
 (ψηφος ηδ και τ' αυτ' ου διδουται) ουτε παρ ε τ' απο λωρυσμδμου. τ' γδ δηγοτείας
 55 αιτίας απο τω μδρος τα υπάραθτα αυτα ενγκλήματα, εκπέφδν εν τ' δι-
 κασθελου. (δ) δε νόμοι και τα λυόνται, και η δημοκρατία άφσφθίρεται, και ο' έτος
 60 οτ' η πολυ παρ εσθαι. θυρεσθ γδ ενίοτε λέρων ανθω ρησθ ο' βίου παρ ες δέχασθε.
 άλλ' ε' Λακεδαμονίωι. (και λθν ο' οτ' η τας ζενιχας παρ ε τας μιμείσθαι) δημηρ-
 65 ρωιωτος γάρ βινος εν τ' η τ' η Λακεδαμονίων εκκλησία, ανδρος βεβιωχότος μ' ά-
 γρωσ, λέρειν ο' εις άπαρ εολλω διωσθαι, και τ' η Λακεδαμονίων (ως φασι) και
 70 τλω εκείνου γωμψ ψηφίζεσθαι μδν των, παρ ελθων τις τ' η γερωντων, οίς εκεί-
 νοι και άγρωνονται και δεδίασι, και τλω τής ήλικίας αυτ' η επωνυμιαν παρ ελω
 75 μεγιστη ητ' η νομίζοισι; και τιδασθ ο' αυτεις εν τ' η εν παιδός εις γήρας σωφρο-
 νων τούτων εις (ως λέρηται) παρ ελθων ισχυράς επέπληξε τεις Λακεδαμονίωις; και
 80 τ' τωιούτο και τ' αυτ' η έβλασφημησεν, ως ου πόλιν γεροντων τλω Σπαρτω απορρη-
 τον οίησθισθαι, τωιούτοις εν τ' ης εκκλησίαις συμβούλοις γερωμδμοι. άμα δε τω παρ ε-
 85 κελβόσας άλλων ινα τ' η Λακεδαμονίων ανδρα, λέρειν μδν οδκ βύφυσθαι, τα τ' η τ'
 πόλεμον λαμπαρην, και παρ ες δικασθισίωλω και έκρεσθισθαι θεαφεροντα, επέτα-
 90 ξεν αυτα τας αυτεις ειπείν γωμψ ουτως οπως αν διώπται, ας ειπείν ο' παρ ετερος
 ρητφω τ' η (έφη) (δ) Λακεδαμονίωι ανδρος άγαθου φηγεσθαι μδμου ψηφισθωνται, τας
 95

δὲ τῶν ἑσπεριῶν ἀποδεδεικταῖον καὶ ποιητῶν ἀποφθιόντων φωνὰς μὴ δὲ τοῖς αἰσθητοῖς
 δέχονται. Ἰαυτὸν ὁ γέρον ὁ δὲ παῖδες σεσωφροντικῶς παρήνευσεν, ἑαυτοῦ πολί-
 ταις. "παχὺ γὰρ αὐτὸν Τίμαρχον ἢ κίναδον Δημοσθένει εἰσαετο πολὺν ἰτεύεσθαι. ἵνα
 δὲ μὴ δοκῶ Λακεδαιμονίους θεραπείαν, καὶ τῶν ἡμετέρων παροτρύνων μνησθῆσομαι.
 οὕτω γὰρ ἦσαν. πρὸς τὰς ἀρχαίας χαλεποὶ, καὶ πρὸς πλείστον τῶν τέκνων τὴν σω-
 φροσύνην ἐποιούωτο, ὡς τ' αἴηρ εἰς τὴν πολιτῶν, θύρων τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα διε-
 φθαρμένην, καὶ τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς ἀφουράξασαν. μέγρι γάρ μου, ἐκτετακ-
 δόμησεν αὐτὴν μὴ ἵππου εἰς ἔρημον οἰκίαν, ἀφ' οὗ πρὸς δὴ λῶος ἐμελλεν ἀπολ-
 εῖν. ἀλλ' ἄλλοι σὺν γὰρ ἡμετέροις καὶ ἐπὶ τῶν οἰκίας αὐτῆς ἐσηκε τὰ οἰκόπεδα
 ἐν ταῖς ἡμετέροις ἀσφ, καὶ ὁ τύπος αὐτῶν καλῆται Γαρ ἵππου καὶ κόρυ. ὁ δὲ Σό-
 λων ὁ τῶν νομοθετῶν ἐνδοξότατος γέγραφεν ἀρχαίως καὶ σεμνῶς πρὸς τῆς τῶν
 γυναικῶν δικαιοσύνης. τὴν γὰρ γυναικᾶ ἐφ' ἢ ἀν' ἀλλῶ μοιχῆς, ὅσα ἐὰν κομίσθαι,
 οὐδὲ εἰς τὰ δημόσια ἢ ἐρεῖ εἰσέναι ἵνα μὴ τὰς ἀναμνηστικῶν τῶν γυναικῶν ἀναμι-
 γνημένη ἀφαιρήσῃ. ἐὰν δ' εἰσὶν ἢ κομισθῆται, ἢ ἐντυχόντα κελύβη κατεργηρή-
 ναὶ τὰ ἱματῖα, καὶ ἢ ἄλλοι κέρματα ἀφαιρήσθαι, ἢ ἐντυχόντα, εἰρηλίκον θανάτου, καὶ τοῦ
 ἀνάπηρον ποιῆσαι ἀπὸ τῶν τῶν αὐτῶν γυναικῶν, καὶ ἢ βίον ἀβίωτον αὐτῆ πα-
 ρασκιδάξων. καὶ τοῖς παροτρυνούσιν γράφεται κελύβη καὶ ἀλλῶσι, θανάτου ζῆ-
 μοῦ, ὅτι τῶν ἀναμνηστικῶν ἐπιθυμοῦσιν, ἀκροῦσθαι καὶ ἀρχαιολογῆσαι ἀλλήλοισι
 ἐντυχόντων, αὐτοὶ τὴν αὐτῶν ἀναμνηστικῶν ἀναμνηστικῶν ἐπιθυμοῦσιν, ὅτι μὴ οὐδὲ πρὸς
 ἀφαιρήσθαι καὶ λῶον κατεστήσαν. ἔπειθ' ὁ μὲν πατέρες ἡμεῖς οὕτω πρὸς τῶν
 ἀρχαίων καὶ καλῶν διεγίνωσκον, ὑμεῖς δὲ Τίμαρχον ὄντα τοῖς ἀρχαίοις ἐπιτηδύμα-
 σιν ἐνορῶν ἀφῆσθε; ἢ ἀνδρα μὲν καὶ ἀρρενα ὅσα μὲν γυναικῶν δὲ ἀμνηστικῶν
 ἡμνηστικῶν; τίς οὐδὲ ὑμῶν γυναικῶν λαβῶν ἀδικούσθαι ὑμνηστικῶν; ἢ τίς ὅσα ἀ-
 παιδείας ἐξ' ὁδοῦ, τῆ μὲν καὶ φύσιν ἀμνηστικῶν χαλεπῶν, τὰ δὲ πρὸς φύ-
 σιν ἑαυτῶν ὑβρίσασθαι, συμβούλων γυναικῶν; ἢ τίς ὅσα ἔχων ἕκαστος ὑμῶν γυναικῶν
 ἐπάγεισιν οἴκῳ, ὅσα δὲ δικαστηρίου; οὕτω γὰρ ὁ κρινόμενος ἀφανῆς, ἀλλὰ γνώμων
 οὕτω ὁ νόμος ὁ πρὸς τῶν ῥητόρων δικαστηρίου φαῦλος, ἀλλὰ καλῆς. τίς τ' ἐρε-
 σθαι τοῖς παισὶ καὶ τοῖς μειρακίοις τοῖς ἑαυτῶν οἰκείοις ὅπως ὁ παρῶν κέρταται,
 παρῶν. τί οὖν δὴ λέξετε οἱ τῆς ψήφου νικῶν γερνότες κέρταται, ὅταν ὁ ὑμέτε-
 ροὶ παῖδες ὑμᾶς ἐρωτῶν εἰ κατεδικάσατε ἢ ἀπεψήφισατε; οὐχ ἄμει Τίμαρχον
 ἀπαύσαι ὁμολογήσετε, ἢ τὴν κοινὴν παιδείαν ἀπαυεῖψατε; τί δὲ ὄφελος παι-
 δαγωγῆς πρὸς τὴν παιδοποιήσασθαι ἢ διδασκαλίας τοῖς παισὶν ἐπιφύλασθαι, ὅταν ὁ
 τὴν νόμον παρῶν κατὰ τὴν ἔργοντες, πρὸς τὰς ἀρχαίας κατεκλιπώνται
 θαυμάζω δὲ ὑμῶν Ἀθλινοὶ κακῆνοι, εἰ τοῖς μὲν πορνοβοσχοῖς μισεῖτε, τοῖς δὲ
 ἔχον τὰς πεπορνθιμῶν ἀφῆσθε; ἢ ὡς εἰκεν ὁ αὐτὸς αἴηρ ἱερωσύνην μὲν
 οὐθένος θεῶν κληρώσεται, ὡς ὅσα ὦν ὅσα τῶν νόμων κατὰ τὸς ὅσα μὲν γράφει δὲ
 ἐν τοῖς ψήφισμασιν διχῶς ἑσθ' ἢ πόλεως ταῖς σεμναῖς ταῖς. εἴπα τί θαυμάζω-
 μὲν τὴν κοινὴν ἀποφθιάν, τοιούτων ῥητόρων ὅτι τὰς τῶν δήμου γνώμας ἐπιγρα-
 φομένους; ἢ τὴν ἀρχαίως οἴκει βεβιωκῆτα ἐξω τῆς πόλεως παρῶν τὴν πέμφορμν;
 ἢ τούτω πρὸς τῶν μεγάλων ἀφαιρήσασθαι; τί δὲ ὅσα αὐτὸν ἀποδοῖτο ὁ τὴν τῶν σώ-
 ματος ὑβρίσασθαι; ἢ τίς αὐτὸν ἐλέησεν, ὁ αὐτὸν ὅσα ἐλεήσας; τίς δὲ
 ὑμῶν ὅσα διχῶς ὅσα ἢ Τίμαρχον βδελυεῖα; ὡς πρὸς γὰρ τοῖς γυναικαζοιμῶν,
 καὶ μὴ παρῶν ἐν τοῖς γυναικῶν, εἰς τὰς βδελυεῖας αὐτῶν ἀποβλέποντες, γνώ-
 σκόμεν οὕτω τοῖς πεπορνθιμῶν, καὶ μὴ παρῶν τοῖς αὐτῶν ἔργῳ, ὅσα τῆς

δ. 1. ἀποδεδει-
 λιακῶν.
 πρ. γ. παρῶν γὰρ
 Τίμαρχον ἢ αὐτῶν.

δ. 1. ὑφ' οὗ.

πρ. γ. κελύβη-
 ται.

δ. 1. κατὰ σκευ-
 ἀστικῶν.

40

αἰαθείας καὶ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν ἐπιτηδύμων γνώμων. ὁ γὰρ πρὸς τῶν μεγάλων
 τοῖς νόμοις καὶ τὴν σωφροσύνην ἑσθ' ἢ πρὸς τῶν ἀρχαίων, ἔχον τῶν ἀρχαίων, ἢ ἀρχαίων ἐκ
 τῆς ἀκοσμίαις τῶν ἑσθ' ἢ γίνεται. πλείστοις δὲ αὐτῶν ὅσα τῶν τοιούτων ἀποφθι-
 πων πόλεις ἀνατετραφῶνται, καὶ ταῖς μεγάλαις συμφοραῖς αὐτοῖς ἀποπεπρωκῶ-
 5 τας, μὴ γὰρ οἴεσθε ὅτι Ἀθλινοὶ τῶν ἀδικημάτων ἀρχαίων ἀπὸ θεῶν ἀρχαίων ἑσθ' ἢ
 ἀποφθιπῶν ἀσελγείας γίνεσθαι, μὴ δὲ τοῖς ἡσθεστικῶν ἀρχαίων ὅσα τῶν παρῶν
 δίκαις) Ποινὰς ἐλάττω καὶ κολλῶν δασιὴν ἡμῶν, ἀλλ' αἰσθητικῶν τῶν σώμα-
 10 τος ἡδονῶν, καὶ ὅτι μὴ δὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι, αὐτὰ πληροῖ τὰ ληψέμενα, αὐτῶν εἰς
 ἑπικρατέα ἐμβολιάζει, ἵνα τὰ ὅσα ἐκείνην ἐκείνην ποινή. ἵνα τὰ πρὸς κελύβηται τοῖς
 15 νέοις σφάτῃν τοῖς πολιταῖς, ἀποφθιπῶν τοῖς τυράννοις, σὺν γὰρ ἀλλήλοις ὁ δὲ μὲν
 γὰρ τὴν ἀρχαίαν οὐδὲ ἀπεισῶνται λογίζονται, ἀλλ' ἐφ' οἷς καπορθώσασθαι βί-
 φρονησῶνται, τοῖς τοῖς κελύβηται. ἔξαμρεῖτ' οὖν ὅτι Ἀθλινοὶ τῶν τοιούτων φύ-
 σεις, καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώματα ἐπὶ ἀρχαίων παρῶν. ἐν δὲ δὲ ὅσα ὅσα καὶ
 μοι σφάτῃν ὅτι μὴ ὅσα ῥηθῆσθαι ἀφαιρήσασθαι (εἰ μὲν δὲ τῶν ἐπιτηδύμων
 20 Τίμαρχος δίκαιον, ἀρχαίων δικαιοσύνης ἐν τῇ πόλει κατὰ σκευῶν εἰ δὲ ἀποφθι-
 ξεται, κρείττων ἢ ὁ ἀρχαίων μὴ γυναικῶν. ὅσα μὲν γὰρ εἰς κέρταται Τίμαρχον κατὰ
 σθῆνα, φῶσιν τίς παρῶν ὁ νόμος καὶ ὅτι δίκαιον ὄνομα εἰ δὲ ὁ παρῶν
 βδελυεῖα καὶ γνωμῶν, εἰσελθὼν ἀποφθιπῶν, πολλοὶ ἀμαρτανεῖν ἐπα-
 25 ρξ, καὶ τελευτῶν οὐχ ὅσα ἀλλ' ὅσα ὑμᾶς ἐξοργίξ. μὴ οὖν εἰς ἀρχαίους
 ἀλλ' εἰς ἑνα ἀποσκήψατε, καὶ τὴν ἀποφθιπῶν καὶ τοῖς στυγερῶν αὐτῶν ἀποφθι-
 πῶν εἴτε ὦν οὐθένος ἐγὼ ὄνομα εἰ μνησθῆσομαι, ἵνα μὴ αὐτῶν ἀρχαίων τῶν
 ποιῶνται, ὡς ὅσα ἀναμνηστικῶν εἰ μὴ τίς αὐτῶν ὄνομα εἰ μνησθῆ. ἀλλ' ἐκεῖνο ποιῶ-
 30 σω ἀφελῶν τὰ ὄνομα, διεξιὼν δὲ τὰ ἐπιτηδύματα αὐτῶν, καὶ τὰ σώματα γὰρ
 εἰμα κατεστήσω. ἔσθ' ὅσα αὐτὸς ἑαυτῶν ἕκαστος ἀπίος, ἐὰν δὲ ὅσα ἀρχαίων καὶ ἀρχαίων
 25 τῶν. οὕτω γὰρ παρῶν ὅσα τῶν εἰδῶν στυγερῶν. ὁ μὲν ταῖς καὶ ἡμέραν δα-
 πάντας ἀηλωνκῆτες τῶν παρῶν οὐσίας, οἱ δὲ ταῖς ἡλικίας καὶ τοῖς ἑαυτῶν σώμα-
 σιν οὐ καλῶς κερημεύοντες καὶ δεδιότες οὐ πρὸς Τίμαρχον, ἀλλὰ πρὸς ἑαυτῶν καὶ τῶν
 ἐπιτηδύμων, μὴ ποτε εἰς κέρταται κατὰ τῶν. ἔτεροι δὲ ὅσα τῶν ἀκοσμίαις ἢ τῶν
 τοιούτοις κερημεύοντες ἀφθόνως, ἵνα τῶν βοηθείαις αὐτῶν πεισύνοντες ῥᾶον πίνες ἔξα-
 30 μνησθῶντων ὦν ὅσα τῶν στυγερῶν ἀκοσμίαις, τοῖς βίοις ἀναμνηστικῶν. καὶ τοῖς μὲν
 εἰς τὰ σώματα ἡμαρτηκῆτες μὴ ὑμῶν ἐνοχλῶν, ἀλλὰ παύσασθαι δημηγοροῦσθαι
 κελύβηται (ἔδὲ γὰρ ὁ νόμος τοῖς ἰδιωτεῦσθαι, ἀλλὰ τοῖς πολιτευσθαι ἀρχαίων)
 τοῖς δὲ τὰ παρῶν κατεδηδοκῆτες ἐργάζεσθαι καὶ ἐτέρωθεν κτᾶσθαι ἢ βίον κε-
 35 λύβηται. τοῖς δὲ τῶν νέων ὅσα ῥαδίως ἀλίσκονται θηροβλάται ὅσα, εἰς τοῖς ξένους καὶ τοῖς
 μετόικοις πρὸς περῶν κελύβηται ἵνα μὴ τῶν ἐκεῖνοι τῆς παρῶν ἀποφθιπῶνται,
 μὴ τῶν ὑμῶν βλάσθησθαι. Τὰ μὲν οὖν ὅσα ἐμοὶ δίκαια πρῶτα ἀπειλήφατε ἐδί-
 40 दाξα τοῖς νόμοις, ὅσα ἵστασθαι τῶν βίον τῶν κρινόμενου. νῦν μὲν οὖν ὑμεῖς ἐσθ' ἢ
 ἐμῶν λό-
 γων κριταί, αὐτῶν δὲ ὑμέτερος ἐγὼ θεατής. ἐν γὰρ τῶν ὑμέτερος γνώμας ἢ παρῶ-
 ξις κατελείπετε. εἰ οὖν βουλήσασθε, τὰ δίκαια καὶ τὰ συμφέροντα ὑμῶν ποιῶν-
 40 των, φιλοσπιμότερον ἡμεῖς ἐξομῶν τοῖς ἀποφθιπῶν ἀρχαίων εἰσετάξιν.

c.ii.

ἄπειρα τὸ δίκαιον λαθεῖν τοῖς Ἑλλήνων. νῦν δὲ ὑμῖν ἐν ἀδικίᾳ ἔστι βουλεύεσθαι
 καὶ αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔστιταδε ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι οὐχ οἷόν τε ὑμῖν ἔστι ἅμα τοῖς
 τε νόμοις τοῖς πατέροις καὶ Ἀνδοκίδῃ χρῆσθαι. ἀλλὰ δυοῖν ἄτερον, ἢ τοῖς νόμοις
 ἢ Ἐραλειπίδῃ ἔστιν, ἢ ἀπαλλακτέον τῶν ἀνδρῶν. εἰς τοσοῦτο δὲ πόλις ἀφικταί, ὥστε
 καὶ λέγει καὶ τῶν νόμων, ὡς καθήρηται ὁ καὶ αὐτῶν κείνου, καὶ ἔξεστι αὐτῶν ἢδη
 εἰσέναι εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὰ ἱερά, ἢ ἐπὶ καὶ νῦν Ἀθηναίων ἐν ταῖς βουλευτη-
 εῖαι. καὶ τῶν Περικλέα ποτέ φασι παραμένειν ὑμῖν καὶ τῶν ἀσεβουμένων, μὴ μό-
 νον χρῆσθαι τοῖς γεγραμμένοις νόμοις καὶ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ τῶν
 οἷς Εὐμολπίδῃ ἐξηγῶνται οἷς ἑσθλοῖς πω κύριος ἐγένετο καθελεῖν, ἑσθλὸν ἐτόλ-
 μησεν αὐτεπειν, ἑσθλὸν αὐτὸν ἔργα ἴσασιν. ἡγεῖσθαι γὰρ ἢ ἀλλοῖς οὕτως οὐ μόνον
 τοῖς ἀφροσίοις ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς διδόναι δίκην. Ἀνδοκίδης δὲ τοσοῦτον κατα-
 πεφροσθηκε τῶν θεῶν, καὶ ὧν ἐκείνοις δεῖ ὑμφορεῖν, ὥστε ἄρην μᾶλλον ἢ ἡπῆον ἢ ἔπι-
 δεδημηκέναι δέει ἡμέρας ἐν τῇ πόλει, περὶ καλέσασθαι δίκην ἀσεβείας καὶ
 βασιλεία, καὶ ἔλασεν Ἀνδοκίδης, καὶ πεποιθὼς ἂν οὐδὲ πεποιθὼς καὶ τοῖς
 θεοῖς, καὶ ἵνα μᾶλλον περὶ αὐτῶν νομῶν, φάσκων Ἀείσιππον ἀσεβεῖν καὶ
 Ἐρμιῶν αὐτῶν πατρῶν, ὁ δὲ Ἀρχαίππος ὑπὸ δίκῃ, ἢ μὲν Ἐρμιῶν ὑπὸ αὐτῶν
 καὶ ὄλον ἔστι, καὶ μηδὲν παθεῖν ὧν ἄλλοι Ἐρμιῶν ὄμοις μὲν ἵνα μὴ ἕσθ
 τούτου πούτου ὄντες περὶ αὐτῶν ἔχη, διὸς ἀρχαίον ἀπηλλάγη. καὶ τῶν ὁπότε
 ἑσθλὸν παρ' ἐτέρῃ ἡξίωσε δίκην ἀσεβείας λαθεῖν, ἢ που ἐτέροις γὰρ ἑσθλὸν τούτου λα-
 θεῖν δίκαιον καὶ βίσιβός ἐστιν. ἀλλὰ λέξει δὴν ἔστι εἰ ὁ μὲν μίλυτος τὰ ἔρατα πεί-
 σεται, οἱ δὲ μίλυτον ἔχοντες τῶν αὐτῶν ὑμῖν ἔπιτημοὶ ὄντες μετῆξουσιν. καὶ τῶν οὐχ ἕσθ
 αὐτῶν ἀπολογησεται, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων καταρηρησῆ. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις
 ἔπιταξάντες κατὰ δέξασθαι, ἀδικουσι, καὶ τὸ αὐτὸ ἀσεβήματα ἀίτιοι εἰσὶν εἰ δὲ
 ὑμεῖς αὐτὸ κέραιος ἦτε, καὶ ἐστὶ ἀφελόντες τῶν ὑμφορέων τῶν θεῶν, ἀλλ' οὕτω ἀί-
 τιοὶ εἰσονται. ὑμεῖς οὖν μὴ βούλεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἴτιαν τῶν αὐτῶν ἀσεβείων,
 εἰδὼν ἀδικουμένων καὶ λαθεῖσθαι ἀπηλλάχθαι. ἔπειτα δὲ ἐκείνοι μὲν ἀφελόνται τὰ
 μεμλυμένα, ἑσθλὸν δὲ ὁμολογῶν ποιῆσαι. καὶ τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἐν ταῖς σεμνο-
 τάτω καὶ δικαιοτάτω δικαστείαι, ὁμολογῶν μὲν ἀδικεῖν, ἀποθνήσκει ἐν δὲ ἀμ-
 φισβήτη, ἐλέγχεται, καὶ πολλοὶ ἑσθλὸν δέξασθαι ἀδικεῖν. οὐκοῦν ὁμοίαν χρῆν γὰρ
 μίλυτον ἔχειν καὶ τῶν ἀφελόντων καὶ καὶ τῶν ὁμολογουμένων. δὴν δὲ μοι δο-
 κεῖ εἶναι, ἢ μὲν τις ἀνδρὸς σῶμα τρώσει, κεφαλὴν ἢ περὶ σῶπον, ἢ χεῖρας ἢ πόδας,
 αὐτὸς μὲν κατὰ τοῖς νόμοις τοῖς ἑσθλοῖς Ἀρείου φέρεται, τὴν δὲ ἀδικηθέντος πόλιν, ἢ
 τῶν αὐτῶν ἐν περὶ αὐτῶν καὶ ἐάν μὲν κατή, ἐν δὲ χηρῶν θανάτῳ ζημιωθῆσεται
 εἰ δὲ τις τὰ αὐτὰ ταῦτα ἀδικῆσθαι τὰ ἀλάματα τῶν θεῶν, οὐδὲ αὐτῶν καλύσε-
 τε τῶν ἱερῶν ἔπιταξάντων, ἢ εἰσόντα οὐ τιμφορήσατε; καὶ μὲν δὴ τούτων καὶ δίκαιον καὶ
 ἀγαθὸν ἔστιν ἔπιταξάντων, ἢ ὧν καὶ βίβη κακῶς διωθήσασθε πάσων. φασὶ δὲ
 καὶ τῶν Ἑλλήνων πολλὰς ἀφελῶν τὰ ἐσθλὰ ἀσεβήματα ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς ἱερῶν
 δέξασθαι. ὑμεῖς δὲ αὐτοῖς ἀδικηθέντες, καὶ ἐλάτῃονος ποιείσθε τὰ παρ' ὑμῶν νό-
 μιμα, ἢ ἑτέροις τὰ ὑμέτερον. τοσοῦτον δὲ οὐδὲ Διαγόρου ἢ Μηλίου ἀσεβέστερος
 γαλήρηται. ἐκείνος μὲν γὰρ λέγει καὶ τὰ ἀλλότρια ἱερά καὶ ἑσθλὰ ἡσέθει, ἑσθλὸν δὲ
 ἔργον, καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει. ὀργίζεσθαι οὖν χρῆν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς
 ἄλλοις ἀδικουσι μᾶλλον ἢ τοῖς ἑσθλοῖς καὶ ταῦτα ἱερά. ὁ μὲν γὰρ, ὡς ἄρ' ἀλλο-
 τερῶν ἔστιν ἀμάρτημα, ὁ δὲ οἰκείων. καὶ μὴ οἷς μὲν ἔχετε ἀδικουμένους ἀφίετε, ἑσθλὸν δὲ
 φέροντες ζητεῖτε συλλαμβάνειν ἔπιταξάντων ἀφελόντων ἀφελόντων δώσθαι τὰ

Ε. ἱερά ἐπ.

ἔπι πολλοῦ.

ἔπι τῶν δὲ Μ. ἀσπίς.

ἀπαρῆναι ἢ ἀποκαταναῖναι. εἰ δὲ μὴ, δέξασθε τοῖς Ἑλλήσι χρημάτων μᾶλλον ἢ ἡμφο-
 ρεῖσθαι βουλεύεσθαι. ἐπεδείξατο δὲ καὶ τοῖς Ἑλλήσι ὅτι θεὸς οὐ νομίζει. οὐ γὰρ ὡς
 δεδιδώς τὰ πεποιθμένα, ἀλλ' ὡς παρ' ἑσθλῶν, ναυκληρία ἔπι τῶν ἡμῶν, τὴν γὰρ λαθεῖν
 ἔπλετο. ὁ δὲ θεὸς ὑπήγαγε αὐτὸν, ἵνα ἀφικόμενος εἰς τὰ ἀμάρτημα ἔπι τῇ ἐμῇ
 περὶ αὐτῶν, δὴν δίκην. ἐλπίζω μὲν οὖν αὐτὸν εἰ δώσθαι δίκην. γαυμάσιον δὲ
 ἑσθλὸν αἰμοῖ γήλοισι. οὐτε γὰρ ὁ θεὸς ἔπιταξάντων κατὰ τῶν ἡμῶν ἔστιν αἰ-
 δεσπότην δίκην. πολλὰ γὰρ δὲ ἔχω τεκμαρθῆναι εἰκάζειν, ὅρῳ καὶ ἐτέροις ἡ-
 σεβηκόσιν, χρῶν δὲ δώσθαι δίκην, καὶ τοῖς ἑσθλοῖς ἐκείνων, εἴθε τὰ τῶν περὶ αὐτῶν ἀ-
 μάρτημα. ἐν τῷ τούτῳ τὰ χρῶν δὲ πολλὰ καὶ κινδύνοις ὁ θεὸς ἔπιταξάντων
 τοῖς ἀδικουμένοις ὥστε πολλοὶς ἢδη ἔπιταξάντων τρεπτόσθαι τῶν κακῶν ἀπηλά-
 λασθαι. ὁ δὲ θεὸς τέλος τούτων λυμηνάμενος τὰ βίβη θάνατον ἐπέθηκε. σέβη-
 ασε τῶν καὶ αὐτῶν Ἀνδοκίδου βίβη, ἀφ' οὗ ἡσέθει, καὶ εἴ τις τοιοῦτος ἐτέρος ἔστιν.
 Ἀνδοκίδης γὰρ ἐπειδὴ ἡμφορεῖ, εἴθε ἔπιταξάντων εἰσάχθαι εἰς τὸ δικαστήριον, ἔδωκεν
 εἰσὶν ὑμῶν ἀμάρτημα δεσμοῦ, εἰ μὴ ἔπιταξάντων ἀφελόντων. δι' οὗ ἢ δὲ δὲ διωθήσασθαι
 νος ἔπιταξάντων, ὡς εἴθε ἡσθλῶν καὶ τὰ ἴσθαι ἀμάρτημα ἀπέθανεν, ἵνα μνηστῆς γέ-
 νοιτο. καὶ τῶν πῶς οὐ θεῶν τις τῶν ἴσθαι γνῶμην διέφθαιρεν, ὡς ἑσθλὸν ἡγήσατο δεσμοῦ
 πημῶσασθαι, μάρτυριον ἔπιταξάντων τῇ αὐτῆς ἐκ τῶν οὖν ἴσθαι τῶν ὑμῶν ἀμάρτημα
 δεσμοῦ εἴσθαι ἐκείνων, καὶ ἐμνηστε δεδεμένους καὶ τῶν αὐτῶν συγγενῶν καὶ φίλων, ἀ-
 δείας δὲ τῶν αὐτῶν εἰ δέξασθαι τῶν μίλυτον καὶ τῶν αὐτῶν δοκεῖτε ἡμῶν ἔχειν,
 ὁπότε τὰ μὲν ἔρατα καὶ τὰ ἀμάρτημα ἐποιεῖ μίλυτον καὶ τῶν αὐτῶν φίλων, ἢ δὲ σωτη-
 εῖα ἀφανῆς αὐτῶν; μὲν δὲ ταῦτα ἔπιταξάντων ἀπεκονῶς τῶν οἷς αὐτῶν ἔπιταξάντων
 ποιεῖσθαι, ἔδοξε τῶν μίλυτον καὶ ἐλύθη. καὶ περὶ αὐτῶν φησὶσθε ὑμεῖς αὐτῶν
 εἴργασθαι τῶν ἀμάρτημα, καὶ τῶν ἱερῶν, ὥστε μὴ ἀδικουμένους ἕσθ τῶν ἑσθλῶν δὲ
 ναοῦ δίκην λαθεῖν. ἑσθλοῖς γὰρ που, εἴθε ὅσπου Ἀθηναῖοι ἀείμνηστοι εἰσιν, ἔπιταξ-
 αὐτῶν αἰτία ἡμῶν ἀμάρτημα. ἑσθλὸν γὰρ ἔργον τοιαῦτα ἑσθλοῖς πω εἰργάσατο. καὶ τῶν
 τῶν αὐτῶν ἑσθλῶν τοῖς χρῶν ἢ τῶν αὐτῶν αἰτίαισθαι; μετὰ δὲ ταῦτα ἔπιταξάντων
 ὡς Κλυπείων βασιλεία, καὶ περὶ αὐτῶν ληφθῆναι ἕσθ αὐτῶν ἔδωκεν. καὶ οὐ μόνον
 τῶν θανάτων ἐφοβέτο, ἀλλὰ καὶ τὰ κατὰ ἡμέραν ἀκρίματα, οἷον ἡμῶν τὰ ἀκρωτή-
 εῖα τῶν ἀμάρτημα ἀποκαταναῖναι. ἀποδράς δὲ ἐκ τῶν οὖν κινδύνου, κατὰ πηλυσεν
 εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν, ἔπειτα τῶν τετρακιστίων θεῶν λήθη ἔδωκεν. ὥστε εἰς τῶν ἡδικη-
 μένων αὐτοῖς ἐπεθύμησεν ἀφικέσθαι ἀφικόμενος τῶν, ἔδωκεν καὶ ἡκίση. ἀπώλετο
 τῶν οὐχ, ἀλλ' ἐλύθη. ἐνθεν δὲ ἔπιταξάντων ὡς Εὐαγόρου Κλυπείων βασιλείῃσθαι,
 καὶ ἀδικησῶν εἰργῆναι. ἀποδράσας τῶν, ἐφθγα μὲν τῶν ἐσθλῶν θεῶν, ἐφθγα δὲ
 τὴν αὐτῶν πόλιν, ἐφθγα τῶν εἰς οἷς τῶν περὶ αὐτῶν ἀφικόμενος τοιοῦτος. καὶ τῶν πῶς χάρις
 βίβη, κακοπαθεῖν μὲν πολλὰ καὶ, ἀπαπαύσασθαι δὲ μὴ δέποτε; κατὰ πηλυσθαι τῶν
 ἐκείθεν δόξασθαι εἰς δημοκρατίαν εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν, τοῖς μὲν τῶν οὖν κινδύνου ἔδωκε
 χρῆματα, ἵνα αὐτῶν περὶ αὐτῶν ἐσθλῶν ἐσθλῶν ὑμεῖς εἰ αὐτῶν ἐσθλῶσθαι ἐκ τῶν
 πόλεως, τοῖς θεοῖς βεβαρωῦντες τοῖς νόμοις εἰς ἐμφορήσασθαι. καὶ τῶν ἀνδρῶν οὐ δημοσ;
 ἐκ ὀλιγαρχία, οὐ τυραννος, οὐ πόλις ἐγέλει δέξασθαι ἀφελῶν τῶν. ἀλλὰ πάν-
 τα τῶν χρῶν εἴθε ὅσπου ἡσέθεισθαι, ἀλάμενος εἴθε τῶν πῶς ὄντων αἰ μᾶλλον τοῖς αἰνῶ-
 σι τῶν γμωλέμων, ἀφελῶν τῶν ἡδικηθέντων οἷς γινώσκει. ὁ δὲ τελευτῶν νῦν ἀφικόμενος
 εἰς τὴν πόλιν, δις ἐν ταῖς αὐτῶν ἐσθλῶν τῶν εἰς τῶν οὖν κινδύνου ἔχει, ἢ
 δὲ οὐτα αὐτῶν ἐσθλῶν ἐκ τῶν κινδύνων γίνεται. καὶ ὅτῳ πῶς αὐτῶν βίβη τοῖς
 ἐσθλῶν καὶ τοῖς συκοφανταῖς διαλέμει, τῶν ἔστι τῶν βίβη τῶν βίβη ἀβίωτον. αἰ ἴσθαι

πρ. 25. ἐπίταξ.

Ε. ἵνα μὴ μνησ-
της γένοισθαι.

πρ. 28. γερῶν.

πρ. 29. τὸ πῶν
βίβη. ἀνθ' οὗ
βίβη.

ὁ θεὸς οὐκ ἔπεισθη ἔπι σωτηρίᾳ ἔπι τοῖς δίδωσιν, ἀλλὰ ὑποφρονήσας τῆς γενησόμενης ἀσεβειῶν. ὁ δὲ τελευτῶν, μὴ ἴσως δέδωκεν αὐτῷ ὑμῶν χρησάμενος, πᾶσι βούλησθε οὐτω μὴ ἀδικεῖν πιστεύων, ἀλλ' ἵνα σαμαίου υἱὸς ἀργύριος ἀδικῆς. οὐκοῦν χρησάμενος Δία, οὔτε παρσεύετερον οὔτε νεώτερον, ὁρῶντας Ἀνδοκίδου οὐκ ἔτι κινδύων σωζόμενον, σωεῖδ' ἄρα αὐτῶν ἔργα αἰόσια εἰρησασμένω, ἀπε-
 5 τέρους γίνεσθε. ἐνθυμησάμενοι ὅτι ἡμῖς οὐ βίος βιάναι κρείττων ἀλύτως ἐστὶ διπλασίον ὑποφρονήσας, ὡς παρ' αὐτῶν. εἰς ποσὺν δὲ ἀναγκασίας ἀφίκαται, ὡς τε καὶ παρ' ἀσκήσας τῆ πόλει, καὶ παρ' ἀφίκαται καὶ ἡδη δημηγορεῖ, καὶ ἔπι τιμᾶ, καὶ ἀποδοκιμάζει τῆς ἀρχόντων πῶσι καὶ συμβουλῆς, εἰς τὴν βουλήν ἐισιόντων, καὶ ἐν-
 10 θυσιῶν καὶ παρ' ὁδῶν καὶ βύρων, καὶ μαγνείων, καὶ τοῖς περὶ τῶν πόλεων, ποίους θεοὺς ἠγήσατε κερασμαῖα ποιῆν; μὴ γὰρ οἴεσθε ὡς ἄνδρες δικαστῶν, εἰ ὑμεῖς βούλεσθε τὰ τούτω πεποιθῆναι ἔπι λησάσας, καὶ σὺ θεοὺς ἔπι λησάσας. αἰετοὶ δὲ οὐχ ὡς ἡδίκηκώς, ἡσυχίαν ἔχων πολιτεύεσθαι, ἀλλ' ὡς παρ' αὐτῶν ἐξυβρίων σὺν τὴν πόλιν ἀδικήσασθαι, οὕτω διανοεῖται ὅτι παρ' ἀσκήσας, ὅπως ἕτερον μείζον δυ-
 15 νήσεται, ὡς παρ' οὐκ ἀφίκαται καὶ ἀσκήσας τὴν ὑμετέραν οὐ δεδωκώς ὑμῶν δι-
 κην εἰς οἷς νῦν ἀμύμονος ἐλαίαναι. ἀλλ' ἄμα ἐξελεῖσθαι καὶ ἀσκήσας δικήν. ἰσχυρεῖται ἡ τούτω τὰ λέγω. αἰσχυρῶς γὰρ ἔχω ὑμᾶς διδάσκων ἅσιν ἀπο-
 λογῆσθαι, ἵνα ἀποδοκίμασθαι ἀμφοτέρων, ἀμεινον ἀφίκαται. φησὶ γὰρ ἀσκήσας
 20 μεγάλη ποιῆσαι τὴν πόλιν, μνηστῶν καὶ ἀπαλλάξας δέους ὅτι παρ' ἀσκήσας τῆς πό-
 τῆς ἡμῶν ἀσκήσας ἀφίκαται ἐγγύς; οὐκ αὐτῶς σὺν, ποίους ἀφίκαται; εἴτα
 τῆς μὲν ἀσκήσας δὲ τούτω ἄσιν εἰδέναι, ὅτι ἐμνήστε, μισθὸν ὑμῶν αὐτῶν διδόντων
 τὴν ἀσκήσας, τῆς δὲ ἀσκήσας καὶ τῆς ἀσκήσας ὑμῶν ἀφίκαται ἐστὶ, ὅτι ἐγγύς τῶν ἡσε-
 25 βηκόσας; οὐ δὲ δύναται, ἀλλ' αὐτὸ τῶν τούτων. ἐπάρσας μὲν σὺν τὴν πό-
 λιν, κατεσῆσασθε δὲ ὑμεῖς. πῶς τούτω δὲ αὐτῶν μέλλει ἀπολογῆσθαι, ὡς
 αἰ σὺν ἀσκήσας καὶ αὐτῶν εἰσι, κατὰ παρ' ἀσκήσας καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθλασίοις καὶ τῶν παρ' ἀσκή-
 30 μα ποιούμενος, οἴεται πολλὰς ὑμῶν, δεδιόσας μὴ λύσασθε τῶν σὺν ἀσκήσας, αὐτῶν
 ἀποφίκαται. ὡς οὐκ ἔστι παρ' ἀσκήσας Ἀνδοκίδη τῆς σὺν ἀσκήσας, κατὰ τούτω
 λέξω οὔτε μὰ τὸ Δία τῶν παρ' ἀσκήσας Λακεδαιμονίους, ἀσ ὑμεῖς σὺν ἔθεσθε, ἔτε τῶν παρ' ἀσ-
 35 σὺν ἐν τῶν ἀφίκαται οἱ οὐκ Πειρασῶν. σὺν ἐν γὰρ ὑμῶν ποσὺν ὄντων τὰ αὐτῶν ἀμύ-
 τήμασας οὐκ ἴσως ἴσως Ἀνδοκίδου. ὡς τε καὶ τῶν ἡμῶν ἀποφίκαται. ἀλλ' ἔ-
 μὲν δὲ ἐνεκα γὰρ τούτω ἀφίκαται ἀμύμονος (ὅτι καὶ τούτω μετέδωκε τὴν σὺν ἀσ-
 40 κήσας) ἵνα δὲ ἐνεκα ἐνός ἀνδρός, ἀλλ' ἐνεκα ἡμῶν τῆς ἐξ ἀσκήσας
 ὅτι Πειρασῶν, αἰ σὺν ἀσκήσας ἐγγύς καὶ οἱ ὄρκοι. ἐπειτοὶ δὲ ἄνδ' αἰ εἰ παρ' Ἀν-
 δοκίδου ἀποδημοῦντες, αὐτῶν ἐνδεῖς ὄντες ἐπεμείλησθαι, ὅπως ἐξ ἀσκήσας
 αὐτῶν τὰ ἀμύμονος ἀλλὰ Λακεδαιμονίους γὰρ ἐν ταῖς παρ' ἀσκήσας σὺν ἀσκήσας,
 ἐπεμείλησθαι Ἀνδοκίδου, ὅτι ἐπάρσας ἀσκήσας πᾶσι αὐτῶν; ἀλλ' ὑμεῖς ἐπεμε-
 45 λήσασθε γὰρ αὐτῶν; ἀπὶ ποίας βύρωνσας; ὅτι πολλὰς δι' ὑμᾶς ἵνα τῆς πόλεως
 ἐκινδύνωσεν; οὐκ ἔστιν, ὡς ἄνδρες Ἀθλασίοι, τούτω ἀσκήσας αὐτῶν ἡ ἀποφίκαται.
 μὴσ' ὑμεῖς ἐξ ἀσκήσας. οὐ γὰρ τῶν λυεῖν ἐστὶ τὰ σὺν ἀσκήσας, εἰ Ἀνδοκίδης ἐνεκα
 τῆς ἰδίων ἀμύμονος δίδωσι δικήν, ἀλλ' ἐὰν τις ἐνεκα τῆς δημοσίων σὺν ἀσ-
 50 κήσας ἰδίων ἵνα πᾶσι πᾶσι. ἵσως οὐκ ἔστι Κηφισίου ἀπὶ κατηγορήσας, καὶ ἔξει ὅ, πᾶ
 λέγει. πᾶ γὰρ ἀσκήσας λέγει. ἀλλ' ὑμεῖς οὐκ ἄν δυνάσασθε τῆ αὐτῶν ἡσκήσας τῶν
 ἀποφίκαται καὶ τῶν κατηγορήσας κατὰ σὺν ἀσκήσας. ἀλλ' αἰ νῦν μὲν κατὰ τούτω κατὰ
 ἐστὶ γὰρ τὰ δικήν. ἕτερος δὲ ἔξει Κηφισίου καὶ ὑμῶν ἐκαστῶ, ὡς σὺν νῦν

π. ἀλύτως

π. π. μὴ ἀδ.

π. π. μὴ ἀδ.

π. π. τῆ ἀδ.

π. καλῶν. τὸ γὰρ κομίζετε ἢ δικεῖ ἀρμό- ζειν.

π. π. ἀφίκαται ἀφίκαται.

π. π. εἰσαγγεῖν- π. π.

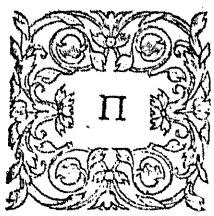
π. π. ἀμεινον- π. π.

μεμνήσασθε, μὴ οὐκ ἔτερον ὄργων τούτω ἀδικησῶντος νῦν ἀποφίκαται. ἀλλὰ
 λέξει ὅτι μὲν τῆς ἐγγύς καὶ ἕτερος ὁρῶντας ὑμῶν ἐγγύς μὲν εἰναι, εἰάν τις μὴ
 5 ζητεῖ. Ἀνδοκίδης δὲ ἐξ ἡμῶν παρ' ὑμῶν, σῶσας τὴν αὐτῶν ψυχῶν, ἕτε-
 ρων ἐξ ἡμῶν ἀποφίκαται. τῆς μὲν οὐκ ἔστι σωτηρίας ὑμῶν τούτω ἀφίκαται ἐστὶ, τῆς δὲ
 κακῶν τῶν δὲ καὶ τῆς κινδύων, αὐτῶν ἑαυτῶν, κατὰ τῶν δόγματα, καὶ τὴν ἀ-
 10 δέσας, ἐφ' ἣ μὲν τῆς ἐγγύς. οὐκοῦν ἐξ οὐσίαν χρησάμενοι τοῖς μὲν τῶν ἀδικεῖν,
 (ἀσκήσας τὰ πεποιθῆναι) ἀλλὰ κατὰ τῶν ἀσκήσας κατὰ τῶν ἀφίκαται, καὶ ἄλλοι μὴ-
 νῦν, ὅποσοι μετ' ἀσκήσας ἀφίκαται ἐγγύς, σφᾶς αὐτοῖς ἐμνήσασθε, ἐν γὰρ
 15 ἐπίσασθαι, μὴ ἐπὶ σὺν τῶν ἡδίκησῶν ἡσκήσας, ἀποδημοῦντες μὲν, ἀφίκαται
 καὶ ἐπίσασθαι δὲ ἐξ ἡμῶν, ὅτι ἀποδημοῦντες δὲ κατὰ τῶν πόλεως τοῖς ἡδίκησῶν, πο-
 20 νησὶ δὲ ἐξ ἡμῶν ἀσκήσας ἐστὶ. ὁ γὰρ πᾶσι τῶν ποτησῶν Βατράχος, τῶν τούτω
 γηρόσας ὅτι τῶν τελευτῶν μνηστῶν, καὶ οὐσίαν αὐτῶν σὺν ἀσκήσας κατὰ
 25 παρ' ἀσκήσας Ἐλευσίνων, δεῖσας ὑμῶν οἷς ἡδίκησεν, ἐν ἕτερον πόλει ὄκει. Ἀνδοκίδης δὲ
 ὅτι αὐτοῖς σὺν θεοὺς ἀδικησῶν, κατὰ τῶν ἀφίκαται ἀφίκαται, εἰσῶν εἰς τὰ ἱερά, ἡ Βα-
 30 τράχος τοῖς ἀφίκαται, ὅστις οὐκ ἔστι ποτησῶν καὶ ἀμεινον Βατράχου ἐστὶ,
 πάνυ δὲ ἀσκήσας ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν σωθῆναι. φέρε δὲ, εἴπι σὺν ἀσκήσας καὶ ὑμᾶς
 Ἀνδοκίδου ἀποφίκαται, ὅπως ὡς ἐγγύς ἀσκήσας; ἀλλ' ὁρῶντας ἀσκήσας
 35 οὐκ ἔστι πόλεως ἐπάρσας, οὔτε ἰσχυρῶς, ἔτε ὁπλίτης, ἔτε τελευτῶν, ἔτε
 ὅτι ἀσκήσας οὔτε παρ' ἀσκήσας, ἔτε μὲν τὴν σὺν ἀσκήσας, πλεον ἢ τελευτῶν
 40 κατὰ τῶν γηρόσας, καὶ ἕτερος φέροντες ἐν Ἐλευσίνων σὺν ἀσκήσας ὑμῶν.
 αἰσχυρῶς δὲ ὅτι αὐτῶν ἐξ οὐσίαν κατὰ καὶ πολέμου ὑμᾶς αὐτοῖς ἀφίκαται
 καὶ τὴν πόλιν, πολλὰ μὲν τῶν σάμασιν πονησῶντες, πολλὰ δὲ καὶ ἀσκήσας
 45 κατὰ τῶν ἀφίκαται καὶ ἰδίων καὶ δημοσίων, πολλοὺς δὲ καὶ ἀσκήσας τῶν πολιτῶν κατὰ τῶν ἀφίκαται
 τῶν ἀφίκαται καὶ ἰδίων καὶ δημοσίων, πολλοὺς δὲ καὶ ἀσκήσας τῶν πολιτῶν κατὰ τῶν ἀφίκαται
 50 μῶν εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος, αἰσχυρῶς νῦν μετῶν τῆς πόλεως, ἀσκήσας ἐν
 αὐτῶν ἀλλὰ πλουτῶν καὶ τῶν δυνάστων τοῖς ἀσκήσας, καὶ βασιλεύσας ἐξ ἀσκήσας
 καὶ τυραννῶν. αἰ νῦν εἰ κομίζασθαι, ὅτι ἀσκήσας τοῖς ὑμετέροις ἀφίκαται, ποῖαν εἰς φο-
 55 ραν τούτω ἀσκήσας γίνεσθαι, καὶ ὅτι ἀσκήσας ἐν πολλῶν ἀσκήσας καὶ κινδύων τὴν πό-
 λιν γηρόσας, ναυκληρῶν οὐκ ἐπάρσας ἐπάρσας οἷον εἰσῶν ὡφελῆσας τὴν
 60 πατρίδα. ἀλλὰ μέτρον μὲν καὶ ἐξ οὐσίαν, ἐνεκα τῆς μετῶν, ὡφελου τὴν πόλιν
 εἰσαγγεῖν: σὺ δὲ τῶν ἀσκήσας ποιῶσας ὡς Ἀνδοκίδη; ποῖαν ἀμύμονος ἀσκή-
 65 λεσῶντος; ποῖαν ἐξ οὐσίαν αἰσχυρῶν; Ἀθλασίοι μνηστῶν τὰ πεποιθῆναι Ἀν-
 δοκίδη ἐνθυμησῶντες δὲ τῆς ἐορτῆς, δι' ἡμῶν ἵνα τῶν πολλῶν παρ' ἀσκήσας
 70 ἀφίκαται. ἀλλ' ἔτε γὰρ ἵνα τῶν τούτω ἀμύμονος ἡδη κατὰ πᾶσι, ἀφίκαται ὅτι πολλὰς
 75 ἰδεῖν ὅτι ἀσκήσας ὡς τε σὺν τῶν ἀφίκαται ἐπὶ ἀφίκαται ἀσκήσας ὑμῶν ἐστὶ, ἀλλὰ παρ' ἀσκήσας
 80 νῦν ἀσκήσας τῶν ὑμῶν ἡ γνῶμη ὁρῶν ἅσιν ἀφίκαται ποιεῖ, ὅτι ἀσκήσας ἀμεινον. ἕτερος γὰρ
 ἐνδεῖς σὺν ἀσκήσας, μμῶν μῶν τὰ ἱερά, ἐπεδείκνυε τοῖς ἀμεινον, καὶ εἴπε τῆ φωνῆ τὰ
 85 ἀσκήσας. ἔτε δὲ ἡσκήσας, οἷς ἡμῶν θεοὺς νομίζομεν καὶ θεοσέπειοντες ὅτι ἀσκήσας
 90 κατὰ τῶν ἀσκήσας ἀσκήσας, καὶ φοινικίδας ἀσκήσας, καὶ ὅτι νόμμοι ὅτι πα-
 λαίον καὶ ἀσκήσας. ὡμολόγησε ἡ σὺν ἀφίκαται. ἐπὶ δὲ παρ' ἀσκήσας νόμον ὃν ὑμεῖς
 95 ἔθεσθε, εἰρησασθαι τῶν ἱερῶν αὐτῶν, ὡς ἀλιτῆρον ὄντα, τούτω πᾶσι βιασῶντος,
 εἰσελήσθη ἡμῶν εἰς τὴν πόλιν ὅτι ἐθῶν ὅτι βωμόν, ὃν οὐκ ἔστιν αὐτῶν, ὅτι
 100 ἀφίκαται τοῖς ἱεραῖς κατὰ τῶν ἡσκήσας. εἰσῶν εἰς ὅτι Ἐλευσίνων, ἐγγύς τῶν οὐκ

τῆς ἱεράς χέρνιβος. ἴνα γρηῃταῖς αἰαρέσθαι; παῖον φίλον, παῖον συβηνῆ, παῖον
δικαστὴν γρηῃ. ἴστω χρεισάμυροι κρύβδην, φανεράς ποῖς ποῖς ἀπέχθη; νδν οὖν
γρη νομίζω τιμωρομένους, καὶ ἀπαλλαγήσονται. Ἄνδουκίδου, πλὴν πόλιν κα-
θαίρειν, φραῖ ἀπάγεται καὶ ἀποδιοπομπεῖται, καὶ φαρμακὴν ἀποπέμπειν,
καὶ ἀλιτηρίου ἀπαλλάτθεται ὡς ἐν πύτων οὗτος ἔστι. βούλομαι πάλιν εἰπεῖν
ἃ Διοκλῆς ὁ Ζακέρου τῶ ἱεροφάντῳ, πάππος δὲ ἡμέτερος, σὺν ἐβούλυσσε βου-
λομένους ὑμῶν, πῶς δεῖ γρηῃταῖς Μεγαρεῖ ἀνδρὶ ἠστέκησι. κελεύονται γὰρ ἑτέρων
ἀκριτων ὡς γρηῃταῖς ἀποκτεῖναι, παρήνεσε κρίναι, ἢ ἀφ' ἑσέτων ἕνεκα ἴνα ἀκρί-
σμητες καὶ ἰδόντες σωφρονέεσσι. ἄλλοι ὡσι. τῶν δὲ θεῶν ἕνεκα οἴκοθεν ἕκαστον
ἃ δεῖ ἀσέβουῦτα παθεῖν, αὐτὸν παρ' ἑαυτῶν κερκίετα. εἰς τὸ δικαστήριον εἰσιέ-
ναι. καὶ ὑμεῖς, ὡ ἀνδρες Ἀθλωαῖοι, (ὅτις αὐτὸν γὰρ ἃ δεῖ ποιῆσαι) μὴ ἀπειθεῖτε
ἑστέ τούτου. φανεράς ἔχετε αὐτὸν ἀσέβουῦτα. εἰδέετε, ἠκούσατε τὰ τοῦτου ἀμύ-
τηματα. ἀπιβολήσθε καὶ ἰκετεύσει ὑμᾶς; μὴ ἐλεεῖτε. ἃ γὰρ δικαίως ἀπο-
στήσκοντες, ἀλλ' ἃ δίκως, ἃ ἕξι οἰεῖσιν ἐλεεῖσθαι.

σφ. ρ. πύπο.
σφ. ρ. φάρμα-
κον.
Γ. δὲ εἰς.

ΛΥΣΙΟΥ ΑΡΕΟΡΑΓΙΤΙΚΟΣ, ὅ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΣΗΚΟΥ ΑΓΟΛΟΓΙΑ.

ΠΡΟΤΕΡΟΝ μὲν, ὡ βουλή, ἐνόμιζον ἔξεῖναι τὰ βουλο-
μένη, ἵνα χαν ἀγῶντι, μήτε δίκης ἔχῃ, μήτε παρὰ γράμματα
νυῖ δὲ οὕτως ἀπορροδοκῆτος αἰτίας ἔποιησιν σικροφάντας
παρὰ πείλωκα, ὡς εἶπας οἶον τε, δοκεῖ μοι δεῖν ἔτι καὶ μη γρη-
νότας ἢ δὲ δεδέναι παρὰ τὴν μελλόντων ἔσεσθαι. ἄφ' ἃ γὰρ ποῖς ποι-
εῖται. ἄφ' ἃ γὰρ ἀπορροδοκῆτος ἀγῶνι μοι κατέστηκεν, ὡς τε ἀπερὶ ἀφίλου τὸ μὲν παρ-
ποι, ἐλαίαν ἔκ τῆς γῆς ἀφανίζω, ἔπειτα τοῖς ἐωνημένοις τοῖς κερκοῖς τῆν μο-
εἰάν. πάλιν ἀνομόροι παρὰ πείλωκα. ὅτις δὲ ἔκ τῆς ἀδικουμένη με-
σοδὲν δρεῖν ἐδωκῆσθαι, νυῖ με σκῶν ἀφανίζω ἠγρομένους, ἐμὲ μὲν ἰαυτίου τῆ
αἰτίαν ἀπορωτάτω εἶ. ἀποδείξω, αὐτοῖς ἢ ἔξῃναι μάλλον ὅ, πῶς βάλω) λέ-
γῃ. ἔδει με παρὰ τῶν ὄντων ἀδικουμένων ἢ κεί, ἀλλ' ὑμῶν τοῖς ἀδικουμένοις
παρὰ τῶν παρὰ γράμματος ἀκούσμητες καὶ παρὰ τῆς παρὰ γῆδος, καὶ παρὰ τῆς ἀγῶνι-
ζεσθαι. ὅμως δὲ πειρασμοῦ δὲ ἀγῶνι ὑμᾶς διδάξω. ἡ μὲν γὰρ τῆτο Πεισμηδρος
τὸ χεῖρον. δημυθῆνται τῆν ὄντων ἐκείνου, Ἀπολλοδώρου ὁ Μεγαροῦς δωρεῶν πα-
ρα τῶν δήμου λαβῶν, μὲν ἄλλον χεῖρον ἐγάρ γα, ὀλίγω δὲ παρὰ τῶν τεράκων-
τα, Ἀντικλῆς παρ' αὐτῶν παρὰ γῆδος ἔξεμίωσεν. ἐγὼ δὲ παρ' Ἀντικλῆος εἰρή-
νης ἔσως ἀνέμω. ἠγρομένη τοῖνυ, ὡ βουλή, ἐμὸν ἔργον, ἀποδείξω ὡς ὅτις τὸ
χεῖρον ἐκίωσάμην, ἔτι ἐλαίαν ἔτε σικῶς ἡ ἐν αὐτῶν. νομίζω γὰρ τῶν μὲν παρ-
τέρων χεῖρον, ἔτι εἰ πάλιν ἐν τῶν μοῖαι, ὅσα ἀδικαίως ζημιεσθαι. εἰ γὰρ μὴ
δὲ ἡμᾶς εἰσὶν ἠφανισμένα, ὅθεν παρὰ πείλωκα παρὰ τῶν ἀλλοτεῶν ἀμύτημάτων
ὡς ἀδικουμένων κινδυνύειν. πάντες γὰρ ὅτις αὐτὸν ὅτι πόλεμος καὶ ἄλλων πολλῶν
αἰτίος κακῶν γρηῃται καὶ τὰ μὲν πόρρω, ἑστέ Λακεδαιμονίων ἐτέμμετο τὰ δὲ
ἐγγύς, ἑστέ τῶν φίλων διηρητά ζετο. ὡς τε πᾶσι ἀδικαίως ἑστέ τῶν τῆ πόλιν γε-
ρημένων συμφορῶν ἐγὼ νυῖ δίκην διδίδω; ἀλλως τε καὶ τῶν τὸ χεῖρον ἐν
τῶν πολέμου δημυθῆν, ἀπορροδοκῆτος πλείονα ἢ τεῖα ἔτι. ἔταυμασθαι εἰ ὅτε τῶν
μοῖαι

Μ. ἀφανίζω
αἰπῶνται, ἠγῶ
μῶροι ἐμοὶ μὲν
τ. Η' αἰπὸν τῶ
αἰπῶνται, ἀλ-
λό π ῥήμα.

Μ. κινδυνῶν
καίνοι, ἀβύ τῶ
οἱ.
Μ. καὶ πωδαν.
Η', οἱ δὲ πω-
σαν.
σφ. ρ. αἰτίαν
βέλονται.
Μ. λέγει τὴ
μετὰ τὴν ἡκεί, καὶ
μετὰ τὸ παρ-
γῆματος.
τῶν οὖν

μοῖαι ἐξεκοπῆτον, ἐν ᾧ ὅθεν τὰ ἡμέτερον αὐτῶν φυλάτθην ἠδὲν ἀμύτα. ὅτις αὐτὸν
δὲ, ὡ βουλή, ὅσοι μάστιχα τῆν τοῖουτων ὅτι μελεῖσθε, πολλὰ ἐν ἐκείνῳ τὰ χεῖρον
δασέα ὄντα ἰδίας ἐλαίαις καὶ μοῖαις, ὡν νυῖ τὰ πολλὰ ἐκκεκοπῆται, καὶ ἢ γῆ ἠφίλη
γρηῃται, καὶ τῆν αὐτῶν καὶ ἐν τῆ εἰρήνῃ καὶ ἐν τῶν πολέμου κεκτημένων, ὅσα ἄ-
ξιοῦται παρ' αὐτῶν, ἑτέρων ἐκκοπῆσαντων, δίκην λαμβάνειν. καίτοι εἰ ὅθεν ἀφ'
πομπῆς τῶ χεῖρον γεωργουμένων τῆς αἰτίας ἀφίετε, ἠγῶ γρηῃταῖς γ' ἐν τῆ εἰρήνῃ
παρὰ γῆδος ἀφ' ὑμῶν, ἀζημίους γρηῃται. ἀλλὰ γὰρ ὡ βουλή, παρὰ μὲν τῆν παρ-
τέρων γρηῃμένων πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἕνεκα νομίζω τὰ εἰρημύρα. ὅτις δὲ ἐγὼ
παρὰ γῆδος τὸ χεῖρον, παρὶν ἡμέρας πέντε γρηῃται, ἀπεμίσθασα. Καλλιστράτω,
ὅτι Πυθιδάου ἀρχόντος. δὴ οὐ γὰρ ἐτη ἐγείρωσθαι, οὐτε ἰδίας ἐλαίαι, οὐτε μοῖαι,
οὐτε σικῶν παρὰ γῆδος τείτω δὲ ἔπειτα Δημήτριος ἔργοι εἰργάσασθαι ἐμαυτῶν
τὰ τῆ τετάρτου Ἀλκίαν Ἀντιθέου ἀπελθῆναι ἐμίσθασα, ὅς τε θῆκε τῶτα
τεῖα ἔτι. ὁμοίως καὶ παρὰ γῆδος ἐμίσθασατο. καί μοι δὲ ἔπειτα ἴτε μύθους.
Ἐπειδὴ τῶνυ ὁ χεῖρος ὅθεν ἔξῃναι, αὐτὸς γεωργῶ. φησὶ δὲ ὁ κερκῆρος, ὅτι Σικ-
νιάδου ἀρχόντος σικῶν ἑστέ ἐμοὶ ἐκκεκοπῆται. ὑμῶν δὲ με μύθους ἠγῶσθαι οἱ παρ-
τέρων ἔργα ἠγῶσθαι, καὶ πολλὰ ἔπειτα παρ' ἐμοὶ μεμίσθασθαι, μὴ ἔτι σικῶν ἐν τῶν
χεῖρον. καίτοι πᾶσι φανεράς ἔξελεῖσθαι ἠγῶσθαι ἀφανίζω. ἐγὼ τοῖνυ,
ὡ βουλή, ἐν τῶν μὲν τῶν χεῖρον, ὅσοι με φασκοῖεν δεῖν ἔτι καὶ ἀκριβῆ, καὶ οὐ-
δὲν αἰ εἰκῆ καὶ ἀπορροδοκῆτος ποιῆσαι, ἠγῶσθαι αὐτῶν μᾶλλον λέγεσθαι
ὡς μοι παρὰ γῆδος νυῖ δὲ παρὰ γῆδος ἀδικουμένων βουλομένους παρὰ γῆδος τῶν
μῶν ἔχῃ, ἴνα ἠγῶσθαι με σικῶν, εἰστέ τοῖουτοῖς ἔργοις ἐπεχέρισται, καὶ ὅτι κέρδος
ἔξῃναι τῶν ἀφανίζωσθαι, ἔπειτα ζημίαι τῶν ποιησῆσθαι καὶ τῶν ἀδικουμένων
ἐμίσθαι, καὶ τῶν φανεράς ἠγῶσθαι ὑφ' ὑμῶν ἔπαρσον. πάντες γὰρ ἀφ' ἑσέτων τὰ
ποιήσασθαι οὐχ ἕνεκα ἀλλὰ κέρδος ἕνεκα ποιούσιν, καὶ ὑμᾶς εἰκός οὕτω σικῶν, καὶ
ὅθεν αἰπῶντες ἐκ πύτων τῶν κερκῆρος ποιεῖσθαι, ἀποφαινομένους ἠγῶσθαι ἀφ' ἑλεια
τοῖς ἀδικουμένων ἠγῶσθαι. ὅθεν μὲν οὐκ αἰ ἔργοι ἀποδείξω, οὐδ' ὡς ἑστέ πείνας
ἠγῶσθαι τοῖουτοῖς ἔργοις ὅτι χρεῖται, οὐδ' ὡς τὸ χεῖρον μοι ἀφ' ἑσέτων τῶν σικ-
κῶν ὄντος, οὐδ' ὡς ἀμπελοῖς ἐμποδῶν ἡ, οὐδ' ὡς οἰκίας ἔργων. ἔπειτα ὡς ἐγὼ ἀπειρος
τῶν παρ' ὑμῶν κινδυνύων, εἰ τῶν τοῖουτων ἑστέσθαι, πολλὰς αἰ καὶ μεγάλας ἐμίσθαι
ζημίαις ἠγῶσθαι ἀποφαινομένους. ὅς παρὰ γῆδος μὲν ἡμέραν ἐξεκοπῆτον σικῶν,
ὡς παρ' οὐ πᾶσι γρηῃται ἔσον, ἀλλὰ πᾶσι τῶν Ἀθλωαῖοις εἰδέσθαι. καὶ εἰ μὲν ἀγῶν
ἡ μόνον τὸ παρὰ γῆδος, ἴσως αἰ τῶν παρὰ γῆδος ἡμέλησε νυῖ δὲ οὐ παρὰ ἀγῶνι-
νης ἀλλὰ τῆς μεγάλης ζημίας ἐκινδυνύων. πᾶσι οὖν ὅσα αἰ ἡ ἀθλιώτατος αἰ-
35 φῶσθαι ἀπορροδοκῆτος, εἰ ὅθεν ἐμίσθαι τῶν χεῖρον, μηκέτι δούλους ἐμίσθαι
ἀλλὰ δεσπῶντες, ὅσα τοῖουτοῖς βίον, τοῖουτοῖς ἔργον σὺν εἰδῶν; ὡς τε εἰ καὶ τὰ μέγιστα
εἰς ἐμὲ ἔξῃναι, ὅσα αἰ οἶον τε ἡ δίκην με παρ' αὐτῶν λαμβάνειν. ὅτι γὰρ αἰ
εἰδέσθαι ὅτι ἐπ' ἐκείνοις ἡ καὶ ἐμὲ πειρασθῆσθαι, καὶ αὐτοῖς μνησθῆσθαι, ἐλθῆναι
γρηῃται. εἰ τῶνυ εἰ τῶν ἐκίωσθαι παρὰ γῆδος μοι μὴ δὲν φρονησθῆναι, πᾶσι αἰ ἐπὶ λμ-
40 σα, ποσούτων μεμίσθασθαι, καὶ ἀπορροδοκῆτος σὺν εἰδῶν, ἀφανίσθαι τὸν σικῶν, βρα-
χέος μὲ κέρδος ἕνεκα, παρὰ γῆδος δὲ ὅθεν ἡμᾶς οὐσης τῶν κινδυνύων, τοῖς εἰργα-
σμένοις ἀπασὶ τὸ χεῖρον, ὁμοίως παρὰ γῆδος ἔτι σῶν τὸν σικῶν ἢ εἰς αὐτοῖς ἠγῶ-
τα, εἰστέ αἰ ἐνεχέειν ὅταν παρὰ γῆδος. νῦν δὲ ἔμὲ ἀπορροδοκῆτος φαινομένους, καὶ
σφῶς αὐτοῖς, εἰστέ ἠγῶσθαι, μετὰ γῆδος τῆς αἰτίας κερκῆρος. εἰ τοῖνυ καὶ ἡ αὐτῶν

Γ. ἀξιοῦται.
Μ. πᾶσι ἐν αἰ
πῆς.
Μ. κινδυνῶν
καίνοι, ἀβύ τῶ
οἱ.
Μ. καὶ πωδαν.
Η', οἱ δὲ πω-
σαν.
σφ. ρ. αἰτίαν
βέλονται.
Μ. λέγει τὴ
μετὰ τὴν ἡκεί, καὶ
μετὰ τὸ παρ-
γῆματος.
σφ. ρ. ἡμᾶς
ἠγῶσθαι.

μήδεις δὲ πτότων ἐνδεοῖς, πατρὶδος δὲ τοιαύτης ἐπ' ἀρχαίας φερηθεὶς αἰτίας·
 πολλὰς μὲν ναυμαχίας ἑστῶσιν αὐτῆς ναυμαχικῶς, πολλὰς δὲ μάχας μεμα-
 χημένους κόσμον ἐν ἑμῶν καὶ ἐν δημοκρατία καὶ ἐν ὀλιγαρχία παρὰ τῶν.
 ἄλλὰ γὰρ, ὡς βουλῆ, ταῦτα μὲν ἐστὶν αὐτῶν οἷον ὅτι δεῖ λέγειν. ἀπέδραξα δὲ ὑμῶν
 ὡς οὐκ ἐνὶ σπῆσι ἐν τῷ χωρίῳ, καὶ μὴ τυράς παρεσθῆμι καὶ τεκμήρια. ἂ
 χρῆ μεμνημένους δεξιγνώσκων παρὶ τῶν παρὰ γράμματος, καὶ ἀξιοῦν ἢ ἄρα τούτου
 πυθέσθαι ὅταν ἐνεκα, ἐξ ὅν ἐπαυτοφώρῳ ἐλέγξαι, τούτου γὰρ ὅν ὑπερῶν εἰς τοσοῦ-
 τὸν μεκατέστησεν ἀγῶνα· καὶ μὴ τυράς ὁδοῦνα παρὰ γράμματος, οὐκ ἔστι λέγων ζητεῖ
 πιστὸς γενέσθαι, ἔξ ὅν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις ἀδικούντα ἀποδείξαι· καὶ ἐμοὶ ἀπὸ μὲν
 διδόντος τοῖς θεράποντας, οὐκ ἔστι παρὰ γενέσθαι, παρὰ λαβεῖν οὐκ ἔστι λελαν.

ΛΥΣΙΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ
 ΣΥΝΟΥΣΙΑΣΤΑΣ, ΚΑΚΟΔΟΓΙΩΝ.

ΠΙΤΗΔΕΙΟΝ μοι δοκῶ χαρῶν εἰληφέναι παρὶ ὧν εἰ-
 πῆν ἐβουλόμην πάλαι. παρὰ μὲν γὰρ οἷς ἐπέκειντο, παρὰ οἷς δὲ
 ὧν ἐναντίον ὅτι θυμῶν μέμνησθε τοῖς ἀδικούσιν ἐμὲ καὶ τοῖς πολ-
 λῶν πλείων ὅτι ἀποδοῦναι παρὰ τῶν παρὰ γράμματος. οὐκ ἔστι γὰρ ἐδὲν οἰ-
 μῆσι πῆλυσθαι, εἰ τοῖς ἀπειρημένοις ἀπειρημένοι δόξουσιν εἶναι (πῶς
 γὰρ ἄρα μὲν ἐστὶν ἀπέχεισθε ἀξιοῦν τῶν ἀδικούντων ἐμὲ) τοῖς δὲ βουλομένοις ἀπέχεισθε,
 μὴ δὲν ἀδικῶν τούτους, ἑστὶν τούτων ἀδικούντων παρὰ τῶν παρὰ γράμματος ἀνίστασθαι
 ζῆλον λέγειν παρὶ τούτων ἀδικούντων δὲ μὴ λέγειν, ὅταν ἐναντίον ἢ ἐλπίδος κακῶς
 πάσῃ, καὶ τῶν ἀδικούντων εἶναι φίλους, ἀδικούντας βίβισκω. παρὰ μὲν γὰρ ἔστι, ἵνα μὴ τις
 ὑμῶν, πᾶσα δὲ βοηθῶν οἷς δεξιγνώσκων, παρὰ τῶν παρὰ γράμματος ἀμείβεται, εἰπάτω
 οὐκ ἔστι ὑμῶν ὅτι ἐμοὶ κακῶς ἀκούσιν, ἢ πέποιθεν ἢ τίς ἐμοὶ δεηθεὶς οὐκ ἔτυχε
 ὧν ἐγὼ τε δῶνα ἄρα ἀπὸ κακῶν ἀπήγαγον, ἢ δῆτα με κακῶς πᾶσι, λέγειν, τὰ δὲ
 ποιῶν ὅτι χερσὶν καὶ ἰαῦτα παρὰ τῶν ἰσχυρῶν ἡμᾶς δεξιγνώσκων, οὐκ ἔστι ἡμᾶς αὐτοῖς
 "δεξιγνώσκων; καὶ τῶν ἰσχυρῶν ἐνοχλῶ ὥστε παρὶ πλείονος ἐποίησα τὸ δοκεῖν ἐμοὶ κή-
 δεῖσθαι, ἢ μᾶλλον ἐμοὶ κατεπίβην. ἂ δὲ ἐλέγε, πτότων μὲν ἔκ ἀν' εἴποιμι, καὶ γὰρ ἀκροῦν
 ἡρώτων ἐστὶν ἀν' ὑμῶν ὅτι καλῶν ὅτι ἐλέγετε κατ' ἐμοὶ ἰαῦτα δόξαμι. καὶ γὰρ
 ἀν' ἀπολύοιμι τῆς αἰτίας ὑμᾶς, εἴπαρ ὑμῶν ἰαῦτα λέγειμι παρὶ ἐμῶν. ἂ δὲ ἐβί-
 ζειν οἰόμενοι ἐμὲ, κατὰ γράμματος ὑμᾶς αὐτοῖς ἐποιήσατε, ἰαῦτα λέξω. βία γὰρ ὑμῶν
 ἐφάσκετέ με ξυμείναι, ὅτι δεξιγνώσκων καὶ πτότων ποιούντες, ἔκ ἐκείνο πᾶς ἀπαλ-
 λαγῆτέ μου καὶ τῶν τελευτῶν ἀκροῦν ὑμῶν Ἐλευσίνα δὲ σίμω θεωρῶν. καὶ ἰαῦτα
 λέγοντες, οἷαδε μὲν ἐμὲ κακολογεῖν, ἀποφάσσετε δὲ σαγοτάτους ἑαυτοῖς, οἷαδὲ
 μὲν ἑστὶν αὐτῶν χρόνον ἑστὶν αὐτῶν γὰρ ἀδρα ἀδρα μὲν ἐλπίδοιτε, φανεράς δὲ
 φίλον ἐνομίσετε. χεῖρ γὰρ ὑμᾶς ἢ μὴ κακῶς λέγειν, ἢ μὴ ξυμείναι· καὶ ἰαῦτα,
 φανεράς ἀπειπύοντα ὁμιλίαν. εἰ δὲ ἀγροῖν ἠγείσατε τούτου, πᾶς ἀγροῖν ἡμῶν
 ξυμείναι παρὸς ὅν ὁδοῦναι ἀπειπύον καλὸν ἠγείσατε; καὶ μὲν ὁδοῦναι ὁδοῦναι ὁδοῦναι
 ἔστιν αὐτῶν εἰκότως ἑστὶν αὐτῶν πῶς ἐμῶν ὁμιλίαν. οὐτε γὰρ ὑμᾶς σοφωτάτους θεωρῶν
 ὄντας, ἐμῶν δὲ ἀμαθῆστων, οὐ μὲν ὁδοῦναι πολυφίλους ὑμᾶς, ἐμῶν δὲ
 ἔρημον φίλων, ἔστιν αὐτῶν παρὸς ὄντας, ἐμὲ δὲ πεινόμενον· ἔστιν αὐτῶν ὑμᾶς μὲν ὑπερβου-
 κημῶν ὄντας, ἐμῶν δὲ διαβεβλημένων· ἔστιν αὐτῶν ἐμᾶ παρὰ γράμματος κινδυνώοντες,

ἔστι δὲ ἐβίβισκε.

Π. Διοσπῆς
 ἡμῶν, κακῶς ἔστι δὲ
 ἐπιγείλας, ὅν
 παρὰ λαβεῖν αὐ-
 τῶν.
 ἔστιν ἐπιπύον
 δοκ.

παρὰ γὰρ ἑστὶν
 δοκῶντας.

τὰ δὲ ὀμότερα, ἀσφαλῶς ἔχοντα. πτότων αὐτῶν εἰκότως ὑπερβουκῶν ἀπὸ τῶν μοι
 σιμῶντι; καὶ ταῦτα δὲ ὅτι παρὰ τῶν τελευτῶν ἐλέγετε, οἷς ἄρα ἀπαγέλλειν
 ἡμῶν. καὶ ταῦτα σφίσιμα καλὸν εἶναι εἰ παρὰ τῶν τελευτῶν ἐμῶν αὐτῶν κατη-
 γροῦντες, ὅτι ποτηροῖς ἐκόντες ὁμιλίετε. παρὶ μὲν οὖν τῶν λέγοντος ὁδοῦναι αὐτῶν
 νοῖτε πῶς ἀνομῶν. παρὰ μὲν γὰρ εἰπόντες ἐρήσειατε ἑστὶν αὐτῶν μοι, πᾶς γὰρ οὐκ
 ἔστι παρὰ τῶν ἐλέγετε ἑστὶν λέγον; ἔπειτα κακῶς ἀν' εἶπεν, εἰ ταῦτα ποιήσασθε αὐτῶν ἀ-
 παρ' ἐκεῖνος ὑμᾶς. ἔστι δὲ ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἐκεῖνος ἡμῶν ἀπήγαγον ἐφ' οἷς παρ' ὑμῶν
 ἐλέγετε παρὰ τῶν ἐκεῖνον. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐμοὶ χαλεπὸς ἀπήγαγον ἐστὶν ἐμοῖς
 ἀπαγέλλοις ὑμῶν δὲ, βλαπτεῖν ἐμὲ βουλομένοι, παρὰ τῶν ἐκεῖνον ἐλέγετε. καὶ ταῦτα
 εἰ μὲν ἠπίστω, "ἐλέγετε ἀν' ἐξήσω νῦν δὲ ξυμείναι γὰρ καὶ ταῦτα τοῖς παρ-
 ὁδοῦναι, καὶ ἐμοὶ σημεῖα ἰαῦτα μὲν ἐκεῖνον ἔστιν, ἐκεῖνα δὲ τούτων ἰκανά. παρὰ μὲν
 ἀπὸ τῶν δὲ ὑμῶν παρὰ γράμματος με παρὶ τῶν ἡσέως τῶν ἰσχυρῶν. παρὰ τῶν ἐμαχόμενον
 κημῶντα ἑστὶν ἰσχυρῶν, ἀπὸ γὰρ με βουλομένοι. Διόδοτος οὖν ἀποφάσκειν ἐπει-
 ρῆτο, φάσκων ὁδοῦναι ἀπὸ λέγειν παρὶ τῶν δῶνα μὲν "Πολυκλέα, ἀλλ' ἀπο-
 δῶσθαι τότε λέγων ἰαῦτα, μετὰ τῶν θάνατον τοῦ ἰσχυρῶν κατέστη τελευτῶν ἀντιδικος,
 μὲν οὖν τῶν λέγων ὡς οὐ δικαίον με εἶναι κομισάσθαι τὸ ἄρῳλον, καὶ τοῖς γὰρ ἐφ' ὧν
 γὰρ αὐτῶν κατηγροῦν. εἰ γὰρ ἂν μὲν οὖν τῶν ἀδικουμένων μοι μὴ δὲν ἔστι δικαίον εἰπεῖν,
 ἡπτο καλῶς σιμῶσθε. καὶ ἐγὼ μὲν ἀμῶν φιλοσοφούσας αὐτοῖς παρὶ τῶν
 παρὰ γράμματος ἀπὸ λέγειν τὸν ἐναντίον λέγον· οἷον ἔστι ὁδοῦναι ἀντέλεγειν, ἀλλ' αἰτέ-
 ὁδοῦναι. καὶ δεξιγνώσκων ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν, ἵνα ἑστὶν ἐμῶν λέγον εἰδέειν Πολυκλέης. ἐδῆ-
 λῶθι γὰρ ἰαῦτα παρὸν τῶν διατητῶν ὁδοῦναι, ὁ Πολυκλέης εἶπεν, ὅτι καὶ
 τοῖς ἐμοῖς ὅτι ἀπειρημένοι ἀδικεῖν δοκοῖν, ὡς παρὰ τῶν ἐκεῖνον λέγειν. ἀπὸ γὰρ ἰαῦτα
 ξυμείναι τοῖς ἀπαγέλλοις; ὅτι αὐτῶν ἀπήγαγον ὡς ὁδοῦναι ἑμῶν μέλ-
 λουσας λέγειν, ἀποφάσκειν φάσκοντες, ὁδοῦναι ἡμῶν καλῶς. καὶ ἰαῦτα τὴ με
 δεῖ φανερώτερον δεξιγνώσκων, ὅτι φέρε γὰρ ἡδὴ ποτὲ ἐκεῖνος· ὅτι Κλειτοδίκου
 δεηθεὶς ἐκλέγειν, οὐκ ἔτυχε. οὐ γὰρ δὴ παρὸν τούτοις, ἐπει κέρδος ἡμῶν ἀπὸ τῶν
 βίβισκε ἐμὲ παρὰ τῶν ὑμᾶς, ὡς τῶν ἀποδοῦναι παρὰ τῶν ἐμοῖς
 ἀναλίσκοις πλάσασθαι ἰαῦτον. γινώσκω δὲ νῦν ἡδὴ καὶ πάλαι ζῆτοῦσας παρ-
 φασιν, ἡμῶν ὁδοῦναι ὑμᾶς ἐφάσκειτε λέγειν κακῶς δὲ ἐμὲ. καὶ ἐγὼ μὲν
 ἠρώτων αὐτῶν εἰ δὲ ἐμὲ κακῶς λέγει Διόδοτος, ὁ δὲ τῶν παρὸν παρὸν δὲ ἐμῶν
 πολλοὶ γὰρ δεῖν ἔφη, δὲ ὄντινον εἰρηκῆναι Διόδοτον κακῶς. καὶ ἰαῦτα παρὰ τῶν
 ἐμοῖς, παρὰ τῶν ὁδοῦναι ὁδοῦναι ἡμῶν ἐξελείχασθαι παρὶ ὧν ὁδοῦναι ἐλέγετε. οὐκ ἔστι
 πτότων μᾶλλον διεπαρῆσθε. μὲν οὖν τῶν Αὐτοκράτους ἐμοὶ παρὸν ὁδοῦναι
 μάχῃ, ἐλέγετε Εὐρυπτόλεμον αὐτῶν μέμφοσθαι, φάσκοντα κακῶς ἀκούειν ἑμῶν
 αὐτῶν τὸν ἀπαγέλλοντα δὲ ἐστὶν Μνηόφιλον. βούλῃ δὲ ἐκεῖνος ὅτι Μνηόφιλον
 ἐβίβισκε μετ' ἐμοῖς κακῶς ἔτε ἀκροῦν πᾶν ποτὲ ἐφάσκει, οὐτε ἀπαγέλλαι παρὸς
 Εὐρυπτόλεμον καὶ εἰ ταῦτα μόνον, ἀλλ' ὁδοῦναι διελέγετε πολλοῦ χρόνου. τῶν ἰαῦτας
 παρὰ τῶν παρὰ τῶν ὁδοῦναι, τότε μὲν οὐκ ἔστι ἐμῶν ὁδοῦναι ὁδοῦναι σπουδῆς
 ἐστὶ φανερόν, ὅν δὲ ὁδοῦναι ἐκλελοίπασιν ὑμᾶς αἰ παρὰ τῶν ὁδοῦναι, ἐλευθερώτερον με
 κακῶσας, κλέπει δὲ ὁδοῦναι. χεῖρ μὲν οὖν τῶν με γινώσκων ὁδοῦναι μὲν ἰαῦτα
 παρὸν, ὅταν καὶ παρὸς ἐμὲ παρὸν ἡμῶν αὐτῶν ἐλέγετε κακῶς ἔπειτα καὶ παρὸν Πολυκλέης
 ὁδοῦναι βοηθεῖτε πτότων, εἴρηκα παρὰ τῶν ὑμᾶς, κατὰ τὴ δὴ τὴ ἰαῦτα ἐφυλατῆμι,
 βίβισκε τὴ ἑπαρῶν. ἀμῶν γὰρ ἀποφάσκει ὑμῶν εἶναι φίλος, τῶν μὴ δὲν ἀκροῦν κακῶν, δὲ
 αὐτῶν τῶν διότι παρὰ τῶν ἐμὲ ὁδοῦναι ἄλλοις ἐλέγετε, καὶ παρὰ τῶν ἀκαταθήκῃ ἔχων ὑμῶν

ἔστι δὲ ἐβίβισκε.

παρὰ γὰρ. Γεω-
 κλέα. ἔστι δὲ τῶν
 παρὰ τῶν.
 Πολυκλέα, καὶ
 οὐτῶν Πολυ-
 κλέης, οὐτῶν
 ὑπερῶν.

ἔστι ἰαῦτα.

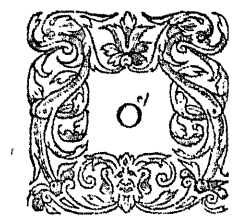

τῆν δὲ ὀνομάζων ἐν οἷς οὐ τοῖς ἀλλοῖς ἡρώμετα νῦν καὶ παρτέρον. δηλωσθε δὲ οἰ-
 χήσατε γὰρ ἀπὸ τῆς βήματος σιωπῆ. εἰ δὲ μή, δέομαι ὑμῶν, ὡς ἄνδρες δικασ-
 τῶν, τὰ δίκαια ψηφισάσθαι, ἐνθυμουμένοις ὅτι πολὺ μείζον κακὸν ἔστι κακὸν ἀκούσασθαι
 πατέρα ἀποβελτικῆναι, ἢ ἐγὼ νῦν δεξαίμεναι ἀπὸ πάντων ἀσπίδας ἐρί-
 φέναι, ἢ τοιαύτην γνώμην ἔχειν πατέρα. οὐδὲ οὖν ἐνοχός μιν ὦν τῆς ἀπίας, ὡς
 ἐλαττονος δὲ οὐσίας ἀπὸ τῆς συμφορᾶς, οὐ μόνον ὑφ' ὑμῶν ἡλεήθη, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν
 μάρτυρῶσθαι ἠέμισεν. ἐγὼ δὲ ἐωρεκώς μιν ἐκείνο ἄσπιδον ποιήσασθαι ὃ καὶ ὑμεῖς
 ἴστε, αὐτὸς δὲ πάσαις τῶν ἀσπίδων ἀκικκῶς ὅ οὕτως ἀμόνον καὶ δεινὸν παρτέρον, με-
 γίστης ὅ οὐσίας μοι τῆς συμφορᾶς εἰ ἀποφύλιξεται, τοῦτο δὲ ἑσθελὸς ἀξιώσθαι εἰ καὶ
 κηρηλείας ἀλώσεται. οὐδὲ ἄρα δίκην ἔχει ἀπὸ τῆς ἀπίας τῆς οὐσίας ἐμοὶ παρτέρος
 ὑμῶν ἐκλήματος; πότερον ὅτι δικαίως ἀκήκοα; ἀλλ' ἔσθ' ἀν' αὐτῶν φήσατε. ἀλλ'
 ὅτι βέλτιον καὶ ἐκ βελτίονων ὁ φθίγων ἐμοὶ; ἀλλ' οὐδὲ ἀν' αὐτῶν ἀξιώσεται. ἀλλ'
 ὅτι ἀποβελτικῶς τὰ ὄπλα δικάζομαι κακηρηλείας τὰ σώσασθαι; ἀλλ' οὐχ οὐδὲ
 ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκύβασα. ἀναμνήσθητε ὅτι μεγάλιον καὶ καλλιὸν ἐ-
 κείνῳ δῶρον αὐτῷ δὲ δῶκατε. ἐν ἧς οὐκ ἀν' ἐλεήσθαι Διονύσιον, τοιαύτην μὲν συμ-
 φορᾶν παρτέρον ἐπέπικατα, ἀνδρα δὲ ἄριστον ἐν τοῖς κινδύνοις γεγενημένον; ἀπὸ τῆς
 ἀπὸ τῆς δικαστηρίου, καὶ λέγεται ὅτι δεξιὸν χεῖρα τῶν ἐκείνῳ εἰρημνῶν φρατρίαν ἐφρα-
 τευμένοι, ἐν ἧς πολλοὶ μὲν ἡμῶν ἀπέθανον, ὅ ὅτι σώσασθαι τὰ ὄπλα ἀπὸ τῆς ἀ-
 ποβελτικῶν ψυδμαρτυριῶν ἐαλώκασι. κρεῖττον δὲ ἔστι αὐτῷ τότε ἀποθανεῖν ἢ
 οἴκῳ ἐλθόντι τοιαύτην τύχην γεῖσθαι. μὴ τοῖνυν ἀκούσαντα Θεόμητον κακῶς
 τὰ παρτέρον ἐλεῖτε, καὶ ὑβρίζοντι καὶ λέγεται τῶν νόμοις, συγνώμην
 ἔχετε. τίς γὰρ ἀν' ἐμοὶ μείζον τῶν νόμων ἡρώμετα, ἀπὸ τῆς ἀπίας ἔσθ' ὅτι
 ἀπὸ τῆς ἀπίας ἀκικκῶς; πολλὰ καὶ μὲν ἐφρατῆγησε, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοις κινδύ-
 νοις μὲν ὑμῶν ἐκινδύνωσεν καὶ οὐτε τοῖς πολέμοις ὅ ἐκείνου σῶμα ἀσπιδίου
 ἐκέρχεται, οὐτε τοῖς πολέμοις ἑσθελὸν πᾶν ὄφλιν ἐθύνω. ἐπὶ τῷ γερωνῶς ἐπίπῳ
 καὶ ἐξήκοντα ἐν ὀλιγαρχίᾳ, δι' ὄνομα τοῦ ὑμετέρου πλήθους ἀπέθανεν. ἀρ' ἀ-
 ξίον ὄργισθαι τὰ εἰρηκῆ, καὶ βοήθησαι τὰ πατέρα, ὡς καὶ ἐκείνου κακῶς ἀκη-
 χότος; ἢ γὰρ ἀν' αὐτοῦ ἀναρῶτερον ἡρώμετα αὐτῷ, ἢ τεθνήσκῃ μὲν ἀπὸ τῆς ἐφρατῆ-
 αἰτίας δὲ ἔχειν ἀπὸ τῆς παίδων, οὐ ἔτι καὶ νῦν, ὡς ἄνδρες δικαστῶν, τῆς ἄρετῆς τὰ
 μνημεῖα παρτέρος τοῖς ὑμετέροις ἀνάκειται; τὰ δὲ τοῦτο καὶ τὰ τοῦτο παρτέρος τῆς κα-
 κίας, παρτέρος τῆς πολέμων οὕτω σύμφυτος ἀλλοῖς ἢ δειλία. καὶ μὲν δὲ, ὡς ἄν-
 δρες δικαστῶν, ὅσα μείζονες εἰσὶ, καὶ νεανία τῶν ὄφλιν, ποσούτω μᾶλλον ὄργης ἀξιοί
 εἰσι. δὴλον γὰρ ὅτι τοῖς μὲν σώμασι δύνανται, τὰ δὲ ψυχῆς οὐκ ἔχουσιν. ἀκούω
 δὲ αὐτῶν, ὡς ἄνδρες δικαστῶν, ὅτι τούτων ἄλλοις τρέπεσθαι, ὡς ὄργισθαι εἰρηκε
 τῶντα, ἐμοὶ μαρτυρήσαντος τῶν αὐτῶν μάρτυριαν Διονυσίου. ὑμεῖς δὲ ἐνθυμεί-
 σθε, ὡς ἄνδρες δικαστῶν, ὅτι ὁ νομοθέτης ἑσθελὸν ὄργῃ συγνώμην δίδωσιν, ἀλλὰ
 ζημιοὶ ἄλλοις λέγεται, ἐάν μὴ ἀποφάσῃ ὡς ἔστιν ἀληθῆ τὰ εἰρημνῶν. ἐγὼ δὲ δις ἡδὴ
 παρτέρος τούτου μεμαρτύρηκα. οὐ γὰρ πῶς ἠδὲν ὅτι ὑμεῖς τοῖς μὲν ἰδόντας ἡμῶν εἰσθε,
 τοῖς δὲ ἀποβάλλοι συγνώμην ἔχετε. παρτέρος μὲν οὖν τούτων οὐκ οἶσθ' ὅτι δεῖ
 πλείω λέγειν. ἐγὼ δὲ ὑμῶν δέομαι κατὰ ψηφισάσθαι Θεομητῶν, ἐνθυμουμένοις
 ὅτι οὐκ ἀν' ἡρώμετα τούτου μείζον ἀγῶν μοι. νῦν γὰρ διώκα κακηρηλείας, τῆ δὲ αὐτῆ
 ψήφου, φόνου φθίγων ἢ πατρός ὅς μόνος, ὅτι τὰ χεῖρα ἐδοκίμασθαι, ἐπέξῃλθον
 τοῖς τειάκοντα ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. ὦν μεμνημένοι, καὶ ἐμοὶ καὶ τὰ πατέρα βοήθησα-
 τε, καὶ τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις, καὶ τοῖς ὄρκοις οἷς ὀμωμόνηκατε.

σφ. γ. ἀξίως
εἰ.

ΤΙ μὲν τ' πατέρα μ' ἐφασκον ἀπεκτονέαι, πολλοὶ σίμουδα-
 σιν ὑμῶν, καὶ μάρτυροὶ δέ μοι ὅτι δὲ οὐ πεποιθήκα, ἔτι γὰρ ἐστὶ μοι
 δῦο καὶ τειάκοντα. εἴ οὐδ' ὑμεῖς κατήλθετε, εἰκοσὸν τουτί. φασ-
 νομα οὖν δαδεκαέτης ὦν, ὅτε ὁ πατὴρ ἀπὸ τῆς τειάκοντα ἀ-
 πέθνηκεν. ὡς τ' οὐδ' ὅ, πὶ ὀλιγαρχία ἡ ἠδὲν, ἑσθ' ἐπὶ πατέρα
 βοήθειν οἷός τε ἔω. ἀλλὰ μὲν ἑσθ' ἡμῶν γεγενημένων ἐπέβουλόβυσα αὐτῷ. ὁ
 γὰρ παρτέρος ἀδελφὸς πᾶντα λαβὼν ἀπεκέρχισεν ἡμᾶς. ἴσως δὲ ἐρῶ ὡς οὐκ
 ἐστὶ τῆς ἀποβελτικῶν, ἐάν τις εἴπῃ τ' πατέρα ἀπεκτονέαι. ὅ γὰρ νόμον οὐ τῶν ἀ-
 παρτέρον, ἀλλ' ἀνδροφόνου οὐκ εἶν λέγειν. ἐγὼ δὲ οἶμαι δεινὸν οὐδὲ τῆς ὀνομα-
 τῶν φερεσθαι, ἀλλὰ παρτέρος τῆς ἐφρατῆς καὶ πᾶν τῶν εἰδέναι, ὅτι ὅποιοι
 ἀπεκτόνασι ἡμᾶς, καὶ ἀνδροφόνου τῆς αὐτῶν εἰσι καὶ ὅσοι ἀνδροφόνου ἡμῶν, καὶ ἀπε-
 κτόνασι τοῦτον. πολὺ γὰρ ἀν' ἐφρατῆς τῶν νομοθέτη πᾶντα γράφειν τὰ ὀνόματα ὅ-
 σα τῶν αὐτῶν δυνάμειν ἔχει. ἀλλὰ παρτέρος εἰπὼν, παρτέρος τῶν ἐδύλωσεν, οὐ γὰρ
 δὴ πᾶν ἐάν μιν ἡμῶν πατέρα οἶον ἢ μητέρα οἶον καλέσῃ, ἀπὸ δικῶν ἔστιν. ἐπὶ δὲ τις
 τῶν τελευτῶν ἢ φυτευσθαι τῶν τοῖον, ἀξίμιος ἔσθαι. καὶ εἰ τις εἴπῃ ἡφασκον,
 ἀγῶνος ἔσθαι. ὅ γὰρ νόμον, ἐάν τις εἴπῃ τ' ἀπὸ τῆς ἀποβελτικῆναι, ζημίαν τῆς
 ἀλλ' οὐκ ἀν' ἡμῶν ἡφασκον. ὁμοίως δὲ ἀν' ἡμῶν ἐνδεκα ἡρώμετος, οὐκ ἀν' ἀ-
 πέθνηκεν ἀπαρτέρον, ὅτι ἡμῶν ἔξω ἡρώμετος ἢ χιτωνίσκον, εἰ μὴ λωπο-
 δύτης ἀνόμαζεν. εἰ μὴ τις παρτέρος ἐξῆλθον ὡς ἀνδροφόνου. καὶ αὐτὸς μὲν ἐδικά-
 σαι κακηρηλείας τὰ εἰπόντι σε ἡφασκον ἀπὸ τῆς ἀπίας. καίτοι ἐν τῶν νόμων οὐ γέγραπται,
 ἀλλ' ἐάν τις φῆ ἀποβελτικῆναι. πῶς οὖν οὐ δεινὸν, ἐάν τις γὰρ εἴπῃ τοῖς νόμοις
 ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς ἀπίας ὡς παρτέρος ἐγὼ νῦν, καὶ ἡμῶν τῶν ἐφρατῶν. ἐάν δὲ αὐτὸς εἴπῃ
 οὐκ ἀξίον διώκα δίκην. βοήθησατε οὖν μοι, ἐνθυμουμένοις ὅτι μείζον ἔστι κακὸν
 πατέρα ἀπεκτονέαι, ἢ τῶν ἀσπίδων ἡφασκον. ἐγὼ οὖν δεξαίμεναι πάσαις ἀπο-
 βελτικῆναι, ἢ τοιαύτην γνώμην πατέρα ἔχειν, καὶ γὰρ τούτων μὲν ἐωρεκῶς
 ποιῶντα ὡς καὶ ὑμεῖς ἴστε αὐτὸς τῶν ἀσπίδων. ὡς τε ἀπὸ τῆς οὐκ ἀν' ἡμῶν
 οἶον δίκην ἔχειν ἀπὸ τῆς ἀπίας; τῆς ἐκλήματος μοι ὄντος; πότερον, ὡς δικαίως ἡκούσα;
 ἀλλ' οὐδ' ἀν' αὐτῶν φήσατε. ἀλλ' ὡς βελτίονος ὄντος; ἀλλ' ἔσθ' ἀν' αὐτῶν ἀξιώ-
 σθαι. ἀλλ' ὅτι ἀποβελτικῶς τὰ ὄπλα σώσασθαι δικάζομαι; ἀλλ' οὐχ οὐδὲ ὁ λό-
 γος διεσπάρται καὶ τῶν πόλιν. μὴ δὲ κακῶς ἀκούοντα τὰ παρτέρον ἐλεῖτε,
 μὴ δὲ ὑβρίζοντι τε καὶ λέγεται τῶν νόμοις, συγνώμην ἔχετε καὶ τῶντα, εἰς
 ἀνδρα, ὅς πολλὰς μὲν φρατῆρας ἐφρατῆγηκε, πολλὰς δὲ μὲν ὑμῶν κενιδυόβυκα
 καὶ οὐτε τοῖς πολέμοις ἀσπιδίου γέροντες, οἷον ὑμῶν ἐθύνω ἀφλιν. ἐσθ' ἐδοκί-
 κοντα δὲ ἐπὶ τῶν ὄντων, ἀπὸ ὀλιγαρχίας ἐτελεύτησε, ἀπὸ τῶν ὑμετέρων ὄνομα. ἀ-
 ξίον δὲ ὄργισθαι ἀπὸ τῆς ἀπίας. ἢ γὰρ ἀν' αὐτοῦ ἀναρῶτερον ἀκούσθαι, εἰ τεθνηκῶς
 ἀπὸ τῆς ἐφρατῆς, αἰτίας ἐστὶν ἀπὸ τῆς τέκνων ἀνηρῆσθαι, οὐ τῆς ἄρετῆς τὰ μνη-
 μεῖα παρτέρος τοῖς ὑμετέροις ἀνάκειται. τῆς δὲ τούτων κακίας, παρτέρος τοῖς τῆς
 πολέμων. ἐρεῖ δὲ ὡς ὄργισθαι εἰρηκεν. ὑμεῖς δὲ ἐνθυμείσθε ὅτι ὁ νομοθέτης ἐ-
 δεμίαν συγνώμην ὄργῃ δίδωσιν, ἀλλὰ ζημιοὶ τ' λέγεται, ἐάν μὴ ἀποδεικνύῃ ἀ-
 ληθῆ. ἐγὼ δὲ δις παρτέρος τούτου μεμαρτύρηκα. οὐ γὰρ ἠδὲν ὅτι ὑμεῖς τοῖς μὲν ἰδόντας
 ἡμῶν εἰσθε, τοῖς δὲ ἀποβάλλοι συγνώμην ἔχετε. δέομαι οὖν κατὰ ψηφισάσθαι

Υ. δέ μοι ὅτι οὐ
πεποιθήκα.

σφ. γ. ἀξίως
εἰ.

Γ. ὅποιοι.

Π. τῶν ἡφασκον
ἢ τῶν ἀξίως

αὐτὸν κατέγωγε καὶ ὠφλήσεν ὑμῶν μυρίας δραχμαίας. ὥστε πύττω μὲν κακῶς ὑπὸ ὑμῶν ἀποδύων μεμψύρηται. γυναῖχος ἴσθινω τῶν πολιτῶν τοιοῦτος ὢν μοιχεύει καὶ ἀφαιρῆσαι ἐλθούσας ἐπεχειρήσει, καὶ ἐλήφθη μοιχός. Ἐτούτου θάνατος ἢ ζήμια ἔστιν. ὡς δὲ ἀληθῆ λέγω, μύρτυρας κέλει.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἡσάμ ἴσθινω οὗτος, ὡ ἀνδρες δικασταί, τέτταρες ἀδελφοί. 5 τούτων εἷς μὲν ὁ παρῆναι ἄριστος ἐν Σικελίᾳ πρῶτος τρωβόλυμος τοῖς πολεμίοις ληφθεὶς ὑπὸ Λαμάχου, ἀπετυμπανίσθη ὁ δὲ ἕτερος εἰς Κόρνητον μὲν ἐν τευθηνὶ ἀνδράποδον ἐξήγαγεν ἐκείθεν δὲ παιδίσκην αὐτὸς ἐξαγαγὼν ἀλίσκεται, καὶ ἐν ταῖς δεσμοτικαῖς δεδεμένος ἀπέθανε. Ἐδὲ τρίτον Φαμῖπιδίω ἐν τῶνδε 10 λαποδύτῳ ἀπήγαγε καὶ ὑμεῖς κρίναντες αὐτὸν ἐν ταῖς δικαστικαῖς, καὶ καταγόντες αὐτὸν θάνατον, ἀποτυμπανίσαι παρέδοτε. ὡς δὲ ἀληθῆ λέγω, καὶ αὐτὸν οἴμασι ὁμοιοποιῆσαι τοῦτον, καὶ μύρτυρας πρὸς ἐξομῆσαι. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Πάρις οὖν οὐχ ἀπασι παροσκήει ὑμῶν τούτου καταψηφίσασθαι; εἰ γὰρ τούτων ἕκαστος δι' ἑν ἀμύρτημα θανάτου ἠξιώθη, ὑπὸ ἕνα πολλὰ ἐξημύρτηκίτος καὶ δημοσία εἰς 15 τὴν πόλιν, καὶ ἰδία εἰς ἕκαστον ὑμῶν, ὢν ἕκαστος "ἀμύρτηκίτος ἐν τοῖς νόμοις θάνατος ἢ ζήμια ἔστι, δεῖ ὑμᾶς σφόδρα θάνατον αὐτὸν καταψηφίσασθαι. Λέξαι δὲ, ὡ ἀνδρες δικασταί, καὶ ἐξ ἀπατήσας ὑμᾶς πειράσεται, ὡς ἔστι τῶν τετρακοσίων Φρυγίων ἀπέκτεινε, καὶ αὐτὸν τούτου Φησίον αὐτὸν Ἀθιωαῖον ἔδῃ δῆμον ποιήσασθαι. 20 Ἐδὲ δὲ μὲν ὡ ἀνδρες δικασταί. οὐτε γὰρ Φρύγιον ἀπέκτεινεν, οὐτε Ἀθιωαῖον αὐτὸν ὁ δῆμος ἐποίησεν. Φρυγίω γὰρ, ὡ ἀνδρες δικασταί, κοινῆ Θερασέβουλος τε ὁ Καλυδάνιος καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Μεγαροῦς ἐπεβούλυσάν. Ἐπὶ δὲ ἐπετυχέτω αὐτὰ βαδίζοντι, ὁ μὲν Θερασέβουλος τῷ πῆι Φρύγιον, καὶ καταβάλλει πατάξας ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος οὐχ ἠέλατο, ἀλλὰ τούτω κραυγὴ γίνεται, καὶ ἀ- 25 χοντο φεύγοντες. Ἀρξάτος τε οὐτοῖσι οὐτε πρὸς κλήρη, οὐτε παρεγένετο, οὐτε οἶδε τὸ πρῶτον ἔλατο. ὡς δὲ ἀληθῆ λέγω, αὐτὸ ὑμῶν ὁ ψήφισμα δηλώσει.

ΚΗΦΙΣΜΑ. Ὅτι μὲν οὖν ἀπέκτεινε Φρυγίον, ἐξ αὐτῶν τῶν ψήφισματος δῆλον. οὐδαμῶς γὰρ ἔστιν, Ἀρξάτον Ἀθιωαῖον ἔδῃ, ὡς παρ Θερασέβουλον καὶ Ἀπολλόδωρον. καίτοι εἴπαρ ἀπέκτεινε Φρυγίον, ἔδῃ αὐτὸν ἐν τῇ αὐτῇ γῆλι ἵνα παρ Θερασέβουλον καὶ Ἀπολλόδωρον, Ἀθιωαῖον πεποιτημένον 30 τὰ μύρτοι ὀνόματι ἀφαιρῆσαι σφῶν αὐτῶν, δόντες ἄρματιον τὰ ῥήματα, παρῆσαι αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν, ὡς βυεργέτας ὄντας. Ἐὖς ἀληθῆ λέγω, τούτου δὲ ψήφισμα ἐλέγξει. ΚΗΦΙΣΜΑ. Οὐτὼ μὲν οὖν οὐδὲ πολὺ ὑμῶν καταφρονεῖ, ὡς τε οὖν Ἀθιωαῖος, καὶ ἐδίχαζε καὶ ἐξέκκλησίαζε, καὶ γράφας ἔσθ' ἀνδραπώων ἐξείρατο, ὅτι γράφομνος Ἀναγυρράσιος ἔστι. ἔπειτα δὲ καὶ ἕτερον μέγα τεκμήριον ὡς οὐκ αὐτὸ ἀπέκτεινε Φρυγίον, δι' ὃν Ἀθιωαῖος Φησί 35 γρηγόρας ὁ Φρυγίος γὰρ οὐδὲ τῶν τετρακοσίων κατατίθησθαι ἔδῃ, ὡς ἐκεῖνοι ἀπέθανον, οἱ πολλοὶ τῶν τετρακοσίων ἐφυγόν. πότερον οὖν δικαστῶν ὑμῶν οἱ τετακόντες, καὶ ἠβουλήν ἢ ὅτι τῶν τετακόντων βουλόμενοι, οἱ αὐτοὶ ἡσάμ ἀποδύτες τῶν τετρακοσίων τῶν φεύγοντων, ἀφείναι ἀναλαβόντες ἔδῃ Φρυγίον ἀποκτείναντα, ἢ πρὸς 40 ῥήσασθαι ὑπὸ Φρυγίου, καὶ τῆς φυγῆς ἢς αὐτοὶ ἐφυγόν; ἐγὼ μὲν οἴμαι ὑμῶν εἶναι αὐτὸν οὐ μὴ ἀποκτείναντα παρῆσαι, ἀδικεῖ, ὡς ἐγὼ φημι. εἰ δὲ ἀμφισβη- 40 τείσθε, καὶ Φησίον ἀποκτείναντα, δῆλον ὅτι μείζω τὸν δῆμον τῶν Ἀθιωαίων καταποιήσας, τὴν ὑπὸ Φρυγίου αἰτίαν παρῆσαι τῶν τετακόντων ἀπελευσά. ὁ δὲ οὐτε γὰρ πείσας ὁ δῆμος ἀνδραπώων, ὡς Φρυγίον ἀποκτείναντα, ἀφείδης αὐ-

πρ. 28. ζήτη-
μία. Ἄλλα ὡ-
ζήμια οὕτω ἔ-
λίγω ἕστερον,
ὡν ἕκαστος ἀ-
μαρτήματος ἐν
τοῖς νόμοις θά-
νατος ἢ ζήμια
ἔστι.

πρ. 28. ἀμαρτή-
σαντες.

Π. ἀφείναι αὐ-
λαβόντες.

ὑπὸ τῶν τετακόντων, εἰ μὴ μετὰ λατὸν δῆμον τῶν Ἀθιωαίων καὶ αἰτίαν κατα-
εἶρασα. ἐὰν μὲν οὖν φάσκη Φρυγίον ἀποκτείναντα, τούτων μεμνησθε, καὶ τῶν
πρὸς αὐτὸν, αὐτὸν ἐποίησεν αὐτὸν οὐ φάσκη, ἔρασε αὐτὸν διότι Φησίον Ἀθιωαῖος
ποιήσασθαι. ἐὰν δὲ μὴ ἐγὼ ἀποδείξω, πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἔδικαστο, καὶ ἐξέκ-
5 κλησίαζε, καὶ ἐσκήσανται πολλοὶ, ὡς Ἀθιωαῖος ποιήσασθαι ἔπι γράφομνος.
ἀκούω δὲ αὐτὸν πρὸς ἀδικεῖν ἀδικεῖν, ὡς καὶ ἔπι Φυλίω τε ἄγε-
το, καὶ σὺν κλησίᾳ τῶν Φυλίων καὶ τῶν μέγιστον ἀγάνισμα ἔδῃ. ἐγὼ μὲν οὖν
τοιοῦτον ἦλθεν οὐδὲ ἔπι Φυλίω (καίτοι πῶς αὐτὸν γένοντο ἀνδραπώων μαρτύρους,
ὅστις εἰδώς ὅτι εἰσι πῖνες ἔπι Φυλίω τῶν ὑπὸ τούτου ἐκπεπωκέντων, ἐγὼ
10 μνησεν εἶναι ὡς οὗτοι) ἔδῃ δὲ εἶδον αὐτὸν, πᾶσι συλλαβόντες ἀγροσιν ἀν-
πικρὺς ὡς ἀποκτενοῦντες, οὐδὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπέσφαθον, εἴτινα λησῆν ἢ
κακοῦργον συλλαβόντες. φρατῆράν δὲ ἄνυτος ἔπι Φυλίω, οὐκ ἔφη χρῆσαι
παρῆσαι αὐτὸν ἑαυτῶν λέγων ὅτι οὐπω οὕτω ἀδικεῖν, ὡς τε ὑμῶν εἶναι πῖ-
νας τῶν ἐξήρατων. ἀλλὰ νῦν μὲν δεῖν αὐτὸν ἡσκήσαντα ἐγὼ, εἰ δὲ ποτε οἴκαδε κα-
15 τέλοισιν, τότε καὶ ὑμῶν οὐδὲ ἀδικεῖν. ἑαυτῶν λέγων, αἰτίος ἐγὼ μὲν οὖν
ἀποφυγεῖν τούτου ἔπι Φυλίω. ἀνάκλη δὲ ἔδῃ "φρατῆρὸς ἀνδρῶν ἀκροῦσας
εἴπαρ ἔμελλον" σαθῆσασθαι. ἀλλ' ἕτερον. οὐτε γὰρ συλαπτήσας τούτου ὁ δῆμος
φρατῆσται οὐτε σὺν κλησίᾳ γηρομνος, οὐτε ἑξάρχης εἰς τὴν Φυλίω καταπά-
20 ξας. ἀλλ' ὡς παρ ἀλιπτεῖα, ὁ δῆμος ἀνδραπώων αὐτὰ διελέγετο. καὶ μοι κα-
λεῖται ἑξάρχης. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἐπειδὴ δὲ ἀφαιρῆσαι παρῆσαι ἄλλή-
λους ἐγένοντο, ἔπειτα μὲν οὖν πολῖται ἐκ Πειραιῶς τὴν πομπὴν εἰς πόλιν, ἢ
γῆτον μὲν Αἰσίμος τῶν πολιτῶν, οὐδὲ οὕτω πολμηρός καὶ ἐκεῖνος ἐγένετο. σπη-
κροῦσθαι γὰρ, λαβόντα τὰ ὄπλα, ἔπειτα μὲν οὖν τὴν πομπὴν μὲν τῶν πολιτῶν
παρῆσαι ὁ αὐτὸν. ἔπειτα δὲ παρῆσαι τῶν Φυλίων ἡσάμ, καὶ ἔπειτα τὰ ὄπλα, ὡρὶν εἰσέναι
25 εἰς τὸ αὐτὸ, ὁ μὲν Αἰσίμος ἀναθῆσται παρῆσαι παρῆσαι, τὴν τε ἀσπίδα αὐτοῦ λα-
βὼν ἔρριψεν, καὶ ἀπέναντι ἐκείθεν εἰς κίρακας ἐκ τῶν πολιτῶν. οὐ γὰρ ἐφῆ δεῖν
ἀνδραπώων αὐτὸν ὄντα συμπεμπεῖν τὴν πομπὴν τῆς Ἀθήνας. τούτω τῶν ἑξάρ-
πων ὑπὸ Αἰσίμου ἀπηνάθη. ὡς δὲ ἀληθῆ λέγω, κέλει μοι οὐδὲ μύρτυρας.
ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Τούτω τῶν ἑξάρτων, ὡ ἀνδρες δικασταί, καὶ ἔπι Φυλίω
30 καὶ ἐκ Πειραιῶς παρῆσαι ὅπλιτας δέκαίτιοι. ὁ δῆμος γὰρ αὐτὰ διελέγετο, ὡς ἀν-
δραπώων ὄντα. τῶν τε μὴ ἀποθανεῖν ἄνυτος ἐγένετο αὐτῶν αἰτίος. ἐὰν οὖν τῆ ἔπι
Φυλίω ὁ δὲ ἀδικεῖν χρῆται, ὑπολαβάνειν χρῆται, εἰ ἄνυτος αὐτὰ ἐγένετο
αἰτίος μὴ ἀποθανεῖν, ἐπιμύσει ὄντων πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔρριψεν αὐτὸν Αἰσίμος. τὴν
ἀσπίδα, καὶ οὐκ εἶα μὲν τῶν πολιτῶν πέμπειν τὴν πομπὴν. ἔπειτα αὐτὸν ἑξάρ-
35 χος εἰς τῆς τῆς κατατάξας. μὴτε οὖν ἑαυτῶν αὐτῶν ἀποδείξετε, μὴτε
αὐτὸν λέγει ὅτι πολλὰ χροῖα ἕστερον πρὸς αὐτὸν. οὐ γὰρ οἴμαι ὁ δῆμος τῶν τοιοῦ-
των ἀδικημάτων παρῆσαι αὐτῶν. ἀλλ' ἐγὼ μὲν οἴμαι εἴπερ βίβλος, εἴτε χροῖα πῖς
πρὸς αὐτὸν, τῶν δεῖν ἀποδεικνύειν ὡς οὐ πεποίηκε παρῆσαι ὡς ἔστιν ἢ αἰτία. οὐδὲ οἱ
νῦν τῶν ἀποφανεῖται, ἢ ὡς οὐκ ἀπέκτεινεν ἐκεῖνος, ἢ ὡς δικαίως, καὶ κῆν τι ποιοῦν-
40 τας ἔδῃ δῆμον τῶν Ἀθιωαίων. εἰ δὲ, πάλαι δέον πρὸς αὐτὸν, ἕστερον ἡμεῖς ὑμῶν
εὐνοῦντα, ἔδῃ χροῖον κερδαίνει ὄντα οὐ παρῆσαι αὐτῶν. ἔδῃ δὲ ἀνδρες ἀπὸ τούτου
ὁ δῆμος τῶν τετακόντων. Ἀκούω δὲ αὐτῶν καὶ διιζυρεῖσθαι ὅτι ἐπὶ αὐτῶν
ρα τῆ ἀπαγωγῆς ἔπι γράφασθαι παρῆσαι, ἐγὼ οἴμαι, βίβλος αὐτῶν, ὡς εἰ μὲν οὐ
ἐπὶ αὐτῶν μὴ παρῆσαι γράφασθαι, ἐνοχός ὢν τῆ ἀπαγωγῆς. διότι δὲ τῶν
πρ. 28. ἐπαρ-
77.

πρ. 28. οὐδὲ φρα-
τῆρῶν.

πρ. 28. ἐπαρ-
77.

ρῆσι, καὶ λειτουργηκόσι κἀλλισι· καὶ τῶν ἄλλων ὁσθένος πῶποτ' ἀποστασιν, ὧν
 ἢ πόλις αὐτοῖς παρορῆται, ἀλλὰ παρορῆμας λειτουργῶσι. καίτοι ἴνες ἀνὴ-
 ρῶν εἴησαν δεστυχέτεροι, εἰ σὺ μὲν τῆ ὀλιγαρχία ἀποστῆσθαι μὲν βύνοι ὄντες τὰ
 πληθεῖ, ἐν δὲ τῆ δημοκρατία, ὡς κακοὶ ὄντες τὰ πληθῆ, ἀποστῆσθαι μὲν ὄν-
 των· καὶ μὲν δὲ, ὡς ἀδρες δικαστῆς, καὶ Διόμητος Διφραλῆταις μὲν ἔστω τῶν συ-
 κροφαντῶν, φθόνων ὄρετο, μετ' ὀλίγων δὲ τῶν ἐκ πεπιωκῶτων οὐτ' ἔπει τὴν πό-
 λιν ἐστρατεύσατο, οὐτ' εἰς Δεκέλειαν ἀφίκετο οὐδ' ἐστὶν ὅπου κακοὶ ἀπίοι, οὔτε φυ-
 γῶν, οὔτε κατελθῶν, ὅς ὑμετέρῳ πληθῆ γερῆνται· ἀλλ' εἰς ἑστ' ἀρετῆς ἦλθεν,
 ὥστε μάλλον ἀργέετο τοῖς εἰς ὑμᾶς ἡμαρτηκόσιν, ἢ τοῖς αὐτὰ τῆς κατὰ τοῦ ἀπίοις
 γερῆναι μὲν ὁσθένειαν ἦρξεν ἐν τῆ ὀλιγαρχία· ὅτι τῆ ὅτι τὰ χίλια ἦλ-
 θον εἰς τὴν Ἀκαδημία Λακεδαιμόνιοι καὶ Παισαίνιας, καὶ βῶν Νικηράτου καὶ
 ἡμᾶς παῖδας ὄντας, ἐκείνους μὲν κατέστηκεν ὅτι τοῖς γένεσι τοῖς Παισαίνιοι, ἡμᾶς δὲ
 παρὰ τὸν ἀμύμονος, ἔλεγε παρὸς ἐκείνους ὅτι τοῖς ἄλλοις τοῖς παρόντας ὅσα εἴημεν πε-
 ποιήσασθε, καὶ οἴασι τύχαις κερῆται· καὶ ἡξίου Παισαίνια βοήθησαι, καὶ δὲ τὴν
 φιλίαν καὶ δὲ τὴν ξενίαν τῆ ὑπάρχουσθαι, καὶ ἡμῶν ἡμέρας τῶν εἰς ἡμᾶς ἡ-
 μαρτηκότων. ὅταν Παισαίνιας ἦρξατο βύνοις εἶ) ὅτι δὴ μὲν, παρὰ τὸν ἀμύμονος ποιούμε-
 νος παρὸς τοῖς ἄλλοις Λακεδαιμόνιοις τῆς ἡμετέρας συμφορῆς τῆς τῶν τερά-
 κοντα ποιηθείας. δῆλον γὰρ ἅπανσι τοῖς ἐλθούσι Πελοποννησίων ἐγγεῆναι, ὅτι οὐ
 τοῖς ποιηροτάτοις τῶν πολιτῶν ἀπέκτεινοι, ἀλλ' οἷς μάλιτα παρορῆται καὶ γέ-
 νος καὶ δὲ τὴν πλοῦτον καὶ δὲ τὴν ἄλλω ἀρετῶν ἡμᾶς. οὕτω δὲ ἡλεούμεθα καὶ
 πᾶσι δεινὰ ἐδοκίμησθαι πεποιθῆναι, ὥστε Παισαίνιας τὰ μὲν παρὰ τῶν τεράκοντα
 ξενία ὅσα ἠθέλησε καθεῖν, τὰ δὲ τῶν ἡμῶν ἐδέξατο. καίτοι δεινόν, ὡς ἀδρες δικα-
 σταί, ἔστω μὲν τῶν πολέμων παῖδας ἡμᾶς ὄντας ἐλεείσθαι, οἱ τῆ ὀλιγαρχία βοή-
 θησόντες ἦλθον· ἔστω δὲ ὑμῶν, ὡς ἀδρες δικαστῆς, τοιοῦτος γερῆναι μὲν ὄντων
 ἀποστῆσθαι ὧν ὅτι πατέρες ἔστω τῆς δημοκρατίας ἀπέθανον. βίσι οἱ σὶ, ὡς ἀ-
 δρες δικαστῆς, ὅτι πλεῖστοι ἀποιήσαντο Πολίαιρος τὸν ἀγῶνα κατὰ
 τῶν ἡξίου ἀμύμονος αὐτῶν καλῶν εἶ) τὴν ἀποδείξιν ὅτι παρὸς τοῖς πολιταῖς καὶ τοῖς
 ξένους, ὅτι Ἀθῆναι τὸ σπύρον διώσται, ὡς ἡ ὑμᾶς τοῖς αὐτοῖς, πλεῖστον ὄρκους ὁ-
 μολογήσατε, ὑμῶν αὐτοῖς τὰ σπύρον ποιεῖν ψηφίζεσθαι. πᾶντες γὰρ εἴσονται ὅτι τ-
 τε μὲν χιλίας δραχμῆς ἐζημίωσθε βουλόμενοι τὴν ἡμετέραν γὰρ δημο-
 σίαν ποιῆσαι· νυνὶ δὲ κελθῶν δημόσια, νενίκηκε. καὶ πλεῖστον δὲ ἀμφο-
 τέρων Ἀθῆναι παρὰ τὸν ἀμύμονος φθόνωντες τὸ αὐτῶν ἀνδρῶν πᾶντα σφίσι αὐ-
 τοῖς ἐψηφίσαντο. οὐκ αὖ ἀρετῶν, εἰ ἀμὲν Λακεδαιμόνιοις σπύροντα, βεβαίω-
 στετε· ἀ δὲ αὐτοῖς ἐψηφίσασθε, οὕτω βεβαίως ἀφελύσσετε· καὶ τῶν μὲν παρὸς ἐ-
 κείνοισι σπύροντα, κελίας ποιήσατε, καὶ τῶν ἄλλοις Ἕλλησιν ὀργίζοιθε, εἴ-
 τις Λακεδαιμόνιοις ὑμῶν πλεῖστον ποιῆται, ὑμεῖς δὲ αὐτοῖς φανήσατε πι-
 σότερον παρὸς ἐκείνοισι ἢ παρὸς ὑμᾶς αὐτοῖς ἀφελύσσετε. ἀξίον δὲ μάλιτα
 φησῆσαι, ὅτι οὕτως ἦδη ὅτι τῆς πόλεως παρορῆται ἀφελύσται, ὡς τ' οὐχ
 ὅ, πὶ αὐτῆ πόλει βέλτισον ἢ, τὸν ὅτι ὀρῆρες λέγῃσιν, ἀλλ' ἀφ' ὧν ἀν' αὐτοῖς κερ-
 δαμῆν μὲν ὄνται, τῶν ὑμεῖς ψηφίζεσθε. καὶ εἰ μὲν τὰ ὑμετέρῳ πληθῆ σπύροντα
 τοῖς μὲν ἔχῃ τὰ αὐτὰ, τῶν δὲ ἀδικῶς δεδημῶσθαι τὴν οὐσίαν, εἰκότως ἡμελῆ-
 τε τ' ὑφ' ἡμῶν λεησμένων νυνὶ ὅτι πᾶντες ἀνομολογήσατε, ὁμόνοια μέγιστον ἀγα-
 θόν· εἶ) τῆ πόλει, σπύροντα δὲ, πᾶντων καλῶν αἰτίαν. ἀφελύσσετε δὲ παρὸς ἀλλή-
 λους ὅτι τοιοῦτων μάλις, ἀν' οἱ μὲν τῶν ἀλλοτρίων ὅτι τῶν ὑμῶν, οἱ δὲ ὅτι ὄντων

5

10

15

20

25

30

35

40

τῶν εἶ) πόλις, αὐτῶν τῶν ἀφελύσσει

ἐκ πίπτωσι. καὶ τῶν ὑμῶν ἐγνωτε, νεωστὶ κατελθόντες, ὀρῆρες βουλόμενοι. ἐπὶ
 γὰρ ἐμῆμεθα τῶν γερῆναι μὲν συμφορῶν, καὶ τοῖς θεοῖς εἰς ὁμόνοιαν ἐλθέσθε κατε-
 σῆναι τὴν πόλιν μάλλον, ἢ ὅτι ἡμῶν τῶν περὶ τῆς ἀποστῆσθαι τῶν πόλεως
 πόλιν στασιάζει, ὅτι δὲ λέγει τῶν, τῶν παρὰ τῆς πόλεως ἀφελύσσει. καίτοι πλείων συγγένων
 μνηστικῶν νεωστὶ κατελθόντων, ἐπὶ τῆς ὀργῆς οὐσίας παρὸς τῶν, ἢ ὅτι τῶν
 χροῶν ὑπερῶν ὅτι ἡμῶν τῶν περὶ τῆς ἀποστῆσθαι τῶν πόλεως ἀφελύσσει, ἔστω
 ὅτι τῶν πλείων πει-
 ἀθεν τῶν, οἱ ἐν ἀρετῇ μέναι, αὐτῶν ὑμῶν οἴονται διδόναι πίστιν τῆς αὐτῶν
 βουλοίας, ἔτερος κακῶς ποιοῦντες, ἀλλ' οὐ σφῶν αὐτοῖς χροῶν περὶ τῆς πόλεως
 πόλεως ἀποστῆσθαι, ἀλλ' ὅτι παρὸς τῶν ὑμετέρων κινδύνων μετέχον-
 τες καὶ εἰ μὲν ἐωρεῖτε, ὡς ἀδρες δικαστῆς, σαζόμενα τῆ πόλει τὰ ἔστω
 μευόμενα, συγγένων ἀν' εἰχόμενα· νυνὶ δὲ ὅτι τῶν αὐτῶν ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν
 ἔστω ἔστω ἀφανίζεσθαι, τὰ δὲ πολλοὶ ἀξία ὄντα, ὀλίγου παρορῆται. ἀν' δὲ μοι
 πείθη-
 ατε, ὅτι ἐλάττω ἀπ' αὐτῶν ὑμῶν ὡφελήθησατε, ἢ ἡμεῖς ὅτι κακῶν κινδύνων.
 καὶ νυνὶ Διόμητος, καὶ ἐγὼ, καὶ ὁ ἀδελφός, ἐκ μᾶς οἴκτας τρεῖς ὄντες τετραρ-
 χῶν καὶ ὅτι ὅτι ἢ πόλις δὲ τῶν γερῆναι μὲν, ἀποστῆσθαι ὑμῶν εἰς φερόμενα.
 ὡς οὐκ ἡμῶν ἰαυτῆ τῆ γνῶμη γερῆναι μὲν, καὶ τῶν παρορῆται τῶν ἡμετέρων ἰοῦσθαι
 γερῆναι μὲν, φεῖ-
 δεσθε ἡμῶν. ὅτι ἡμῶν καλῶν, ὡς ἀδρες δικαστῆς, ἀθλιότητα εἶ) ὅτι
 μὲν τῶν τεράκοντα, ὀρφανοὶ κατελθόντες ἐν δὲ τῆ δημοκρατία, τῶν ὄντων
 ἐστῆναι μὲν, οἷς ἢ τῶν περὶ τῶν, ὡς τ' ἢ ἡμᾶς παῖδας ὄντας ὅτι τὴν Παισα-
 νίου σκηνῶν ἐλθόντες βοήθησαι τὰ πληθῆ, καὶ τοιοῦτων ἡμῶν ὑπερῶν, εἰς τῆς
 ἀν' ἐβουλήθημεν δικαστῆς κατελθόντες· ὅτι εἰς ὅτι οὕτω πολιτῶν οὐκ ἔστω
 τῆς πολιτείας ἢ καὶ ὁ πατήρ ὅτι ὅτι παρορῆται ἡμῶν ἀπέθανον· νυνὶ τῶν ἰαυ-
 τῶν αὐτῶν ἀπάντων ἀπαπομῶν ὑμᾶς τὴν γὰρ μὲν καλῶν μὴ πλεῖστον ἡμᾶς ἀπορῶν
 ἀφελύσσει, μνηστικῶν ἐν δὲ τῶν ὅτι τῶν γερῆναι μὲν. μνηστικῶν τῶν παρορῆται
 βουλο-
 μῶν τὴν πόλιν ὅτι ποιῆν, οἷαν ὑμῶν ἐν τοῖς κινδύνων τεύχονται. ὅτι ἔχῃ, ὡς ἀ-
 δρες δικαστῆς, οἷς τῆς δεσησόμενοις ἔστω ἡμῶν ἀναβίβασμα. τῶν γὰρ παρορῆται
 τῶν ὅτι μὲν ἀδρες ἀγαθῶν αὐτοῖς παρορῆται, καὶ μετὰ τὴν πόλιν ποιῆν-
 τες, ἐν τῶν πολέμων τεθῆσθαι. ὅτι ὅτι τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ὑμετέρας
 ἐλευθερίας ἔστω τῶν τεράκοντα κίνεον πτόντες. ὡς τῆς ἐρημίας τῆς ὑμετέρας
 αἰτίοι γερῆναι αἰ τε τῶν παρορῆται ἀφελύσσει καὶ αἰ τῆς πόλεως συμφορῆς. ὡν
 ἀξίον ὑμᾶς ἐν θυμῶν τῶν, παρορῆται ἡμῶν βοήθησαι ἡμῶν ἀνδρῶν τοιοῦτος αὐτῶν
 δημοκρατία δικαστῆς ὅτι παρὰ τῶν ὑμῶν, ὅτι ὅτι ὀλιγαρχία τῶν συμφορῶν με-
 τέρον μέγιστος. ἀξία δὲ καὶ τῶν τοιοῦτων σπύροντα βύνοις ἡμῶν εἶ), ἐκείνου τῶν
 μνηστικῶν ὅτι ἐκ τῆς παρὰ τῶν ἐκ πεπιωκῶτες, καὶ τῶν οὐσίας ἀπολωλέσθαι,
 ἀδρες ἀξίους ἐνομίζετ' εἶ) ὅτι ἔστω ἔστω ὑμῶν ἀποστῆσθαι τῶν, καὶ τοῖς θεοῖς βί-
 χεσθε διωκῆσθαι καὶ τῶν ἐκ ἐκείνων ἀποδιδῶναι. ἡμεῖς τῶν, ἡμεῖς ὄντες καὶ
 συγγένων τῶν ἔστω τῆς ἐλευθερίας παρορῆται κινδύνων, ἀπαπομῶν ὑμᾶς
 νυνὶ ἰαυτῶν τὴν γὰρ μὲν, ὅτι ἀξίον μὲν ἀδικῶς ἡμᾶς ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πολὺ
 μάλλον βοήθησθαι τῶν αὐτῶν μεταροδοσι συμφορῶν. ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω καὶ δέουσα
 ἀντιβολῆ καὶ ἰκετεῦν, καὶ τῶν τῶν ὑμῶν τῶν ἀξία. οὐ γὰρ πλεῖστον κιν-
 δυμῶν, ἀλλὰ πλεῖστον ὄντων ἀπῶντων.

5

10

15

20

25

30

35

40

τῶν εἶ) πόλις, αὐτῶν τῶν ἀφελύσσει

ὑπερῶν κατέστη χορηγὸς παιδικῶν χορῶν, καὶ ἀνήλωσα πλέον ἢ πεντεκαίδεκα μναῶν.
 ὅτι ἡ Εὐκλείδου χορηγὸς καμωδίας χορηγῶν Κηφισοδότου, Σύνικου, καὶ ἀνήλω-
 σα σὺν τῆς σκηνῆς ἀναλώσει ἐκκαίδεκα μναῶν καὶ Παναθηναίοις τοῖς μικροῖς
 ἐχορήγῳ πυρρὶ χορηγῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀνήλωσα ἐπιδήμιον μναῶν. νενίκηκα δὲ τελεῖται
 ἀμιλλώμενος ὅτι Σουσίω, ἀναλώσει πεντεκαίδεκα μναῶν, χωρὶς ἡ χορηγίας
 καὶ ἀρρηφορίας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, εἰς ἃ ἐμοὶ δεδαπάνηται πλέον ἢ τετρακόντα
 μναῶν. καὶ οὕτως ἂν κατέλεξα, εἰ ἐβουλόμην κατὰ τὰ γυροαμμένα ἐν ταῖς νόμων
 λειτουργίαις, οὐδ' ἂν ὅ τεταρτὸν μέρος ἀνήλωσα. **Π** δὲ χρόνον ὃν ἐτετραρραχίω
 ἢ ναῦς ἔξισα μοι ἐπὶ τῆς πόλεως τῶν στρατοπέδου, τεκμήριον δὲ οὗτου ὑμῶν μέγιστον
 ἐρῶ. **Π** αὐτοὶ μὲν γὰρ Ἀλκιβιάδης (ὃν ἐγὼ παρὶ πολλοῦ ἂν ἐποιήσαμην μὴ συμ-
 πλεῖν μοι) οὔτε φίλος ὢν, οὔτε συγγενής, οὔτε φυλῆτης, ἐπλεῖ ὅτι τῆς ἐμῆς νεώς.
 καίτοι ὑμᾶς οἴμαι εἰδέναι ὅτι στρατηγὸς, ὃ δὲ ἐγὼ ποιεῖν ὅ, τι ἐβούλετο, οὐκ ἂν ποτε
 ἀνέβη ἐπ' ἄλλω ναῦν εἰ μὴ τὴν ἀεὶ πλεούσῃ, μέλλων αὐτὸς κινδυνύειν.
 ὅτι ἡ ἐκείνοις μὲν ὑμεῖς ἐπαύσατε τῆς χορηγίας, ὅτι δὲ **Μ** Ἰ. Θερασίου δέκα
 εἴλεσθε, οὗτοι πάντες ἐβούλοντο ὅτι τῆς ἐμῆς νεώς πλεῖν, ἀνέβη μὲν οὖν, πολλῶν
 λαοδολῶν ἀλλοῖς ἡγεμόνων, Ἀρχιγέρατος ὁ Φραεῖλος. ἀποθανόντος δὲ οὗτου ἐν
 Μιτυλήνῃ, Ἐρασιπείδης μετ' ἐμοὶ σπυρέπλε. καίτοι ἔγωγε παρεσκυβασμένην τελε-
 ρη πόσα οἶεσθε ἀνήλωσάναι χορηγίας; ἢ πόσα σὺν πολέμοις εἰργάσασθαι κακὰ; ἢ
 πόσα ἢ πόλιν βίβη πεποιθήσασθαι; τεκμήριον δὲ οὗτου μέγιστον ὅτι γὰρ ἐν τῇ τελευ-
 τῆα ναυμαχίᾳ ἀνῆκε διεφθάρησθαι, ὁ δὲ ἐμὸς συμπαλεόντος στρατηγὸς (ἴνα καὶ
 οὗτου μνησθῶ) ὅτι τῶν τετραρραχίω ὠργισθῆτε **Δ** αὐτὴν ἡγεμόνῃ συμφο-
 ραῖ, ἐγὼ τὴν τε ἐμῶν ναῦν ἐκέμισα, καὶ τὴν Ναυσιμάχου τῆς Φαληρέως ἐσω-
 σα. καὶ ταῦτα οὐκ ἀποτύχης ἐγένετο, ἀλλ' ἀποβλάστησθαι τῆς ἐμῆς. εἶπον γὰρ,
 χορηγίασι πείσαι, κυβερνήτῃ Φαντίᾳ ἀποπύσαι τὸν χρόνον, ὃς ἐδοκεῖ τῇ Ἑλληνικῇ ἀει-
 σος εἶναι παρεσκυβασάμεν ἡ δὲ πλῆρωμα παρὸς ἐκείνον, καὶ τὴν ἄλλω ὑπηρε-
 σίαν ἀκόλουθον καὶ ἴσθαι ὅτι ἀληθῆ λέγω, πάντες ὅτις εἰσαθε ὅσοι ἐτυχεῖτε ὄντες
 ἐκεῖ τῆς στρατιῶν καὶ ἄλλων ἡ δὲ Λυσίμαχον. **Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ι Α**. Αἰ μὲν οὖν ἴσθω
 σαθεῖσθαι τῆς νεώς, δώδεκα ἡσθαι ἐγὼ δὲ ὑμῶν δυοὺς ἐκέμισα, τὴν ἐμῶν καὶ τῆς Ναυ-
 σιμάχου τελεῖται, καὶ οὕτως πολλοὺς κινδύνους ὑποβλήσασθαι κινδυνώσας, ὅτι ποτα-
 τα ἀγαθὰ εἰργασμένοις ἢ πόλιν, νῦν δέ μοι οὐδωρεαί, ὡς ἄλλοι ἄλλοι, παρ' ὑμῶν
 λαθεῖν, ἀλλὰ μὴ φερηθῆναι τῆς ἐμῶν ἡγεμόνων καὶ ὑμῶν ἀγρόν εἶναι, ὡς γὰρ τε
 ἐκόντος ἐμοῦ ὅτι παρ' ἀκόντος λαμβάνειν καὶ οὐ ποσὸν μοι μέλει εἰ με δεῖ τὰ ὄντα
 ἀπολέσαι. ἀλλ' οὐκ ἂν δεξαίμεν ὑβριστεῖν, ὁ δὲ ὡς ἴσθαι τῶν ἄλλων ὅσοι δὲ ὑμέ-
 νοις ἄς λειτουργίας, ἐμοὶ μὲν ἀγαθὰ εἶναι τὰ εἰς ὑμᾶς ἀνηλωθῆναι, ἐκείνοις δὲ δο-
 κεῖν ὀρθῶς βεβουλόσθαι, ὅτι ὑμῶν ὁ δὲ ἐν παρῶνται τῆς σφετέρων αὐτῶν. ἂν εἴν
 ἐμοὶ πεισθῆτε, τὰ τε δίκαια ψηφισάσθε, καὶ τὰ λυσίτερον ὑμῶν αὐτοῖς ἀρήσασθε.
 ὁρᾶτε γὰρ, ὡς ἄνδρες δίκασαι, τὰ παρῶνται τῇ πόλει ὡς ὀλίγα ἔσθαι, καὶ ταῦτα ὡς
 ὑπο τῆς ἐφεσκότων ἔρπασται. ὡς τ' ἀξίον ταῦτις ἡγεῖσθαι παρῶνται βε-
 βαμοπάτις τῇ πόλει, ἄς οὐσίας τῆς γελόντων λειτουργίαι. ἂν οὖν βίβη βουλόσθασθε,
 ὁ δὲ ἡτῆον ὅτι μελήσασθε τῆς ἡμετέρων χορηγίας τῆς ἰδίων τῆς ὑμετέρων αὐ-
 τῶν εἰδότες ὅτι ἔχετε πᾶσι χορηγίας τοῖς ἡμετέροις, ὡς ἄλλοι καὶ παρῶνται. οἴμαι δὲ
 πᾶσι ὑμᾶς ὅτις εἰσάσθαι ὅτι τῆς ἐμῶν ἐγὼ πολὺ βελτίων ὑμῶν ἔσομαι ἁμίας τῆς
 τὰ τῆς πόλεως ὑμῶν ἁμιβούτων. ἐὰν δὲ με πένητα ποιήσῃτε, καὶ ὑμᾶς αὐτοῖς
 ἀδικήσῃτε ἔτεροι δὲ καὶ ταῦτα διανεμοῦνται, ὡς ἄλλοι καὶ ἄλλα. ἀξίον δὲ ἔσθαι

πορ. πλεῖστα

Π. ἐπειδὴ οὐκ

ἡ δὲ ὡς ἴσθαι ἔτεροι, αἰτ' ἴσθαι τῶν παρ.

ἐνθυμηθῆναι, ὅτι πολὺ μάλλον ὑμῶν παρῶνται τῆς ὑμετέρων ἐμοὶ διδόναι, ἢ τῆς
 ἐμῶν ἐμοὶ ἀμφοισθησῆσαι καὶ πένητα ἡγεμόνων ἐλεῆσαι μάλλον, ἢ πλουσιώτη
 φρονήσασθαι καὶ τοῖς θεοῖς βλάσθαι τοὺς ἄλλους εἶναι τοῖς πολίταις, ἴνα τῆς μὲν ἑτέ-
 ρων ὅτι θυμῶσσι, τὰ δὲ σφετέρων αὐτῶν εἰς ὑμᾶς ἀναλίσκωσιν. ἡγεῖσθαι δὲ, ὡς
 ἄνδρες δίκασαι, (καὶ μηδεὶς ὑμῶν ἀρθεσθῆ) πολὺ ἂν δίκαστέρον ὑμᾶς ὑπο τῆς
 ζητητῶν ἀπορροφῶν τὰ ἐμὰ ἔχειν, ἢ ἐμὲ νικῶν κινδυνύειν ὡς ἔθνη δημοσίου χορη-
 γίατα ἔχοντα. τοιοῦτον γὰρ ἐμῶν τῇ πόλει παρέχω, ὡς τ' ἴδια μὲν τῆς φειδόμεν,
 δημοσίου δὲ λειτουργῶν ἡδόμεν καὶ οὐκ ὅτι τοῖς παρῶνται μέγα φρονῶ, ἀλλ' ὅτι
 τοῖς εἰς ὑμᾶς ἀνηλωθῆναι ἡγεμόνων τοῖς αὐτοῖς ἀπίος εἶναι, τὴν ἡ οὐδὲν ἐ-
 10 τέροις μοι κατὰ λιπτεῖν **Δ** αὐτὴν μὲν ὑπο τῆς ἐμῶν ἀδικῶς συκοφαν-
 τεῖσθαι, δὲ ἐκεῖνα δὲ ὑφ' ὑμῶν δίκαιως σώζεσθαι, ὡς τ' οὐκ ἂν εἰχθῆς ἑτεροί με
 ἐξητήσασθαι καὶ ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ εἴ τις τῆς ἐμῶν φίλων τοιοῦτον ἀγῶνα ἡγωνίζετο,
 ὑμᾶς αὖ ἡγεῖσθαι ἐμοὶ διδοῦναι τὴν χάριν καὶ εἰ καὶ ἄλλοις ἐκινδυνύουσι, ὑμᾶς εἶναι
 τοῖς δεομένοις ὑπο ἐμοῦ. τοῦτο γὰρ εἰπεῖν ἔστι τις, ὡς πολλὰς χορηγίας ἔχων, ἐν
 15 τῇ ὑμετέρων ὠφέλῃ καὶ ὡς ἀγροῦ δίκαια δεδίκασμαι, ἢ ὡς ἀγροῦ ἴσθαι ἀπίος εἶ-
 μι, ἢ ὡς ἄς τῆς πόλεως συμφορᾶς ἀσμένως εἶδον. ὑπο ἀπῆλυτον δὲ καὶ ἰδίων
 καὶ δημοσίων οὕτως ἡγεῖσθαι μοι πεπολιτεύσθαι, καὶ ὑμᾶς εἰδέναι, ὡς τε σὺν δὲ
 με ἀπολογησάσθαι παρὸς αὐτῶν. δέομαι οὖν ὑμῶν, ὡς ἄνδρες δίκασαι, τὴν αὐτῶν
 νῦν παρὸς ἐμοὶ γινώσκω ἔχειν, ἡ δὲ καὶ ἐν ταῖς τῶν χρόνων καὶ μὴ μόνον τῆς δημο-
 20 σίων λειτουργιῶν μεμνησθαι, ἀλλὰ τῆς ἰδίων ὅτι τῆς δὲ μὲν ἐνθυμῶσθαι ἡγεῖσθαι
 νόμοις ταῦτις εἶναι τὴν λειτουργίαν ὅτι τῶν παρῶνται **Δ** αὐτῶν τέροις, ὡς πᾶσι χρόνον
 χόσμον εἶναι καὶ σφῶνται καὶ μὴ ἢ ὑφ' ἡδονῆς ἡτῆσθαι, μὴ ἢ ὑπο κέρδους ἐ-
 παρῶνται. ἀλλὰ τοιοῦτον ὡς ἴσθαι ἑαυτῶν, ὡς τε μὴ δὲ τῆς πολιτῶν μὴ τε μέμ-
 25 νῆσθαι, μὴ τε δίκαια ἁμιβούσθαι παρῶνται ἑαυτῶν, οὐκ οὐκ ἀξίον, ὡς ἄνδρες δίκασ-
 σαι, πειθῶντο ἡγεῖσθαι τοῖς τοῖς, ἐμοὶ κατὰ ψηφισάσθαι, οἱ παρὸς ἀσεβείας μὴ
 ἀγῶνιζόμενοι, τηλικούτοις γυροῖσιν, οὐκ ἂν διωκόμενοι εἰ ὑπο τῆς σφετέρων
 ἀμαρτημῶν ἀπολογησάσθαι, ἑτέρων κατηρησθῆναι ἁμιβούσθαι, καὶ ὡν Κινησίας οὕτω
Δ αὐτῶν κείνοισι πλείους στρατείας ἐστράτευται, οὗτοι παρὸς τῆς πόλεως ἀγανα-
 κτοῦσι καὶ ὅτι ὡν μὲν ἢ πόλις διδοῦσθαι ἔσθαι, οὐ συμβάλλονται, πᾶσι τῶν ποιοῦσιν
 30 ὅπως ὑμεῖς τοῖς βίβη πεποιθήσθαι ὀργισθῆσθαι. οὗτοι μὲν οὖν, ὡς ἄνδρες δίκασαι, ἐν τῇ
 δὲ μοι κατεῖποιεν ὑμῶν τὰ σφετέρων αὐτῶν ὅτι τῆς δὲ μὲν τα. ἔγδ' ἂν ἔξομι ὅ, τι τοῦ
 του μείζον αὐτοῖς βίβη μὲν κακόν. ἐγὼ δὲ ὑμῶν δέομαι, καὶ ἴκετεύω καὶ ἀπὸ βολῶν
 μὴ κατὰ γῶναι δωροδοκίαν ἐμοῦ. μὴ δὲ ἡγεῖσθαι ἁμιβούσθαι τῆς χορηγίας εἶναι, ἢ ἔ-
 35 γὰ βουληθῆναι αἰτῆ καὶ τῇ πόλει ἡγεῖσθαι. μαγνοίμεν γὰρ, ὡς ἄνδρες δίκασαι,
 εἰ τὴν μὲν παρῶνται οὐσίαν φιλοτιμούμενος εἰς ὑμᾶς ἀναλίσκωμι, ὅτι δὲ τῆς
 πόλεως κακῶν ὡς τῆς ἄλλων δωροδοκίαν. ἐγὼ μὲν οὖν, ὡς ἄνδρες δίκασαι, οὐκ
 οἶσθαι οὐσίαν ἢ ὑμᾶς ἐβουληθῆναι παρὸς ἐμοῦ δίκασαι ἡγεῖσθαι, εἴ τῆς χορηγίας βίβη
 ποιήσθαι παρὸς τῆς βίβη πεποιθήσθαι βλάσθαι τὴν ψηφῶν φέρειν. καὶ μὲν δὲ, ὡς ἄν-
 40 δρες δίκασαι (ὅτι τῆς γὰρ καὶ τοῖς μνησθῆναι) ὁ δὲ πᾶσι ποτε λειτουργίαι ὑπερ
 ὑμῶν δέον, εἰ ὅσοι τῶν πενετέροις τοῖς παρῶνται καταλείψω, ἀλλὰ πολὺ μάλλον εἰ
 μὴ παρῶνται ποίησω τὰ παρῶνται ἔσθαι. οὐδὲ εἴ ποτε κινδυνύουσι ἐν τῇ ναυμα-
 χίᾳ μὴ οἴμαι, ὁ δὲ πᾶσι ἢ ἡλέσθαι, ἢ εἰ δὲ ἀκροῦσα, οὐδὲ ἐμνησθῆναι γυροῖσιν, ἢ
 δὲ παρῶνται τῆς ἐμῶν οὐδὲ ἡγεῖσθαι δεῖν εἶναι εἰ τελευτήσασθαι ὑπο τῆς παρῶνται
 45 δος **Π** βίον, ὁρφανοῦ καὶ παρῶνται ἀπεφερημένοις αὐτοῖς καταλείψω; ἀλλὰ πολὺ
 ο.iiii.

Π. μετὰ ἐρωτη-
σεις, ἔκ τ' ὑμ.
ὠφέληται;
Οὕτω καὶ ὡς
εἶναι.

ἡ δὲ ὡς ἴσθαι ἔτεροι, αἰτ' ἴσθαι τῶν παρ.

μᾶλλον, εἰ σωθεῖς ἀγρῶς οἰείδη καὶ ἐμμετῶ καὶ ἐκείνοις παρὰ τὸν αἰθ' ὧν ὑμεῖς ἀπατᾶτε νῦν πλὴν χάριν, καὶ ἀξίως ἐν τοῖς κινδύνοις ἐμοὶ τοιαύτῳ παρὶ ὑμῶν γινώσκοντες, ὑμεῖς νῦν ἐν τῷ θάρραλέῳ ὄντα, ἐμὲ καὶ τοὺς παῖδας τοῖσι παρὶ πολλοῦ ποιήσασθαι ἡγευμένοις ἡμῖν μὴ δεινόν, ὑμῖν δὲ ἀγρῶν εἶναι, εἰ ἀναγκαθ-
 5 σόμεθα ὅτι τοιαύταις ἀγίαις ἀπίμοι ἡμέτεροι, ἢ φερθέντες τῶν ὑπαρχόντων, πέν-
 νητες εἶναι, καὶ πολλῶν ἐν δεξιῶν ὄντες παρὶ ἐνέαι· ἀξία μὲν ὑμῶν αὐτῶν πεπονηότες, ἀξία δὲ τῶν εἰς ὑμᾶς ὑπηρχόμενων. μηδαμῶς, ὡς ἀνδρες δικαστῶν, ἀλλ' ἀποψη-
 φισάμενοι, τοιοῦτοις ἡμῖν χρῆσθε πολίταις οἰοισθεῖσθαι ἐν παρόντι χρόνῳ.

Π. ἀξία.

ΛΥΣΙΟΥ, ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΣΙΤΟΠΩΛΩΝ.

Ο ΛΛΟΪ μοι παρσεληλυθασιν, ὡς ἀνδρες δικαστῶν, ἴαμαί
 ζοντες ὅτι ἐγὼ τῶν σιτοπωλῶν ἐν τῇ βουλῇ κατηγόρουμαι, καὶ λέ-
 5 γοντες ὅτι ὑμεῖς, εἰ ὡς μάστιγα ἀλλοῖς ἀδικεῖν ἠγάθετε, εἰ δὲν ἦπτον
 καὶ τοὺς παρὶ τούτων ποιουμένους λόγους σκεψασθεῖν νομίζετε.
 ὅθεν οὐκ ἀναγκαθόμεθα κατηγόρειν αὐτῶν, παρὶ τούτων παρῶτον εἰ-
 10 πείν βούλομαι. ὅτι ἡ ἀπαρτάνεισ ἀπέδοσαν εἰς πλὴν βουλῆν παρὶ αὐτῶν,
 οὕτως ἀργαδίῃ ἀλλοῖς ὡς τε ἐλεῖν ἡμῶς τῶν ῥητόρων ὡς ἀκρίτοις ἀλλοῖς χρῆσι τοῖς
 ἐνδεῶς παρὰ δουρασίαν ἀνατρεψίμωσιν, ἡγευμένοι δὲ ἐγὼ δεινόν εἶναι τοιαύτα ἐπι-
 15 ζεσθαι ποιεῖν πλὴν βουλῆν, ἀναγκαθ' εἶπον, ὅτι μοι δικαίῃ κρίνειν τοὺς σιτοπωλάσιν καὶ
 νόμον νομίζων, εἰ μὴ εἰσὶν ἀξία θανάτου εἰργασμένοι, ὑμεῖς ὁσθὲν ἦπτον ἡμῶν
 γινώσκασθαι τὰ δίκαια, εἰ δὲ μὴ δὲν ἀδικούσιν, οὐ δεινὸν ἀκρίτοις ἀπολωλέναι.
 πεισθεῖσθε δὲ τῆς βουλῆς αὐτῶν, ἀναγκαθ' εἶπον, ὅτι μοι δικαίῃ κρίνειν τοὺς σιτοπωλάσιν καὶ
 20 πηλείας εἶνεκα τῆς τῶν σιτοπωλῶν τοῖς λόγοις τοῖσι ἐπιουμένωσιν. παρὸς μὲν οὖν τῆ
 βουλῆν, ὅτι ἡμῶν ἀκρίσι, ἔργῳ ἀπελογοσάμενοι. τῶν γὰρ ἄλλων ἡσυχίαν ἀ-
 ρχόντων, ἀναγκαθ' αὐτῶν κατηγόρουμαι, καὶ πᾶσι φανερόν ἐποίησα ὅτι οὐχ ὑπαρ-
 25 τῶν ἐλεῖν, ἀλλὰ τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις ἐβόηθον. ἡρξάμενοι μὲν οὖν τούτων ἐ-
 νεκα· δεδιώς δὲ τῆς ἀπίας, ἀγρῶν ἡγευόμεθα παρῶτερον παύσασθαι, παρὶν ἂν ὑμῖν
 " παρὶ αὐτῶν ὅτι ἀβέλγησθε ψηφισασθε. καὶ παρῶτον μὲν ἀβέλγησι. εἰ πέρισι ἐμοὶ
 " μέτοιχος εἶ; Ναί. Μετοιχεῖς δὲ πρότερον ὡς πεισόμενος τοῖς νόμοις τοῖς τῆς πό-
 30 " λεως, ἢ ὡς ποιήσῃ ὅτι ἀβέλγη; Ὡς πεισόμενος. Ἄλλο τί οὖν ἀξίους ἢ ἀποθα-
 " νεῖν, εἴπερ πεποιήσῃσ παρὸς τοὺς νόμους, ἐφ' οἷς θάνατος ἢ ζημία; Ἐγὼ γε. Ἀπό-
 " κριναι δὲ μοι. εἰ ὁμολογῆσι πλείω σίτον συμφορῶσιν πενήτηκοντα φορμῶσιν, ὧν ὁ νό-
 " μος ἐξείναι κελεύει. ἐγὼ τῶν ἀρχόντων κελεύοντων σκεψασάμενοι. ἂν μὲν τοῖ-
 35 νων ἀποδείξῃ, ὡς ἀνδρες δικαστῶν, ὡς ἐστὶ νόμος ὅς κελεύει τοὺς σιτοπώλας σίτων
 νῆσθαι σίτον, ἂν ὁ ἀρχόντες κελεύωσιν, ἀποψηφισασθε· εἰ ὅ μὴ, δικάσον ὑμεῖς
 κατὰ ψηφισασθαι. ἡμεῖς γὰρ ὑμῖν παρεσόμεθα νόμοι, ὅς ἀπαρτάνει μὴ δέξασθαι
 τῶν ἐν τῇ πόλει σίτον πενήτηκοντα φορμῶσιν σίτων νῆσθαι, καὶ μὲν τῶν ἄλλων, ὡς ἀνδρες
 40 δικαστῶν, ἡμῶν εἶναι τῶν κατηγόρων, ὅτι ὁσθὲν ἡμῶν ὁμολογῆσι συμφορῶ-
 σθαι, ὁ δὲ νόμος ἀπαρτάνει φάνεται. ὑμεῖς δὲ καὶ τοὺς νόμους ὁμολογήσατε ψηφισ-
 σθαι. ὅμως εἰ ἴνα πεισθῆτε ὅτι καὶ κατὰ τῶν ἀρχόντων κελεύοντων, ἀνάγκη καὶ μα-
 κρότερον εἰπεῖν παρὶ αὐτῶν. ὅτι ἡμῶν γὰρ ἐστὶ πλὴν ἀπίαν εἰς ἐκείνοις ἀπέφερον, παρὰ
 45 παρὰ γαματος ἄνους εἰς ἐλεῖν ὡς ἐπαρτέρον χεμισθῶν, ὅτι ἡμῶν ἢ ὁ σίτος,

30 παρ. μετ' ἡμῶν.

Γ. σίτον πλείω σιτήκ.

τούτων ὑπαρτάνειν ἀλλήλοισ, καὶ παρὸς σφᾶς ἀλλοῖς μαρτυρῶν, σκεψασά-
 5 σθαι ἀλλοῖς παύσασθαι φιλοεικούσιν ἡγευόμενος συμφορῶν ὑμῶν τοῖς παρὸς τούτων
 ὄνουμένοις ὡς ἀξιώτατον τοῖσι παρὸς ἀσθαι. δεῖν γὰρ ἀλλοῖς ὁσθὲν μόνον πωλεῖν ἡ-
 μιώτερον. ὡς τῶν οὐ συμφορῶν ἀλλοῖς κατὰ γέσθαι ἐκέλευεν ἀλλοῖς, ἀλλὰ μὴ ἀγ-
 10 λήλοισ ἀπὸν νῆσθαι σίτων κελεύοντων, αὐτῶν ὑμῖν ἄντων μῦθους παρῶτερον.
 ΜΑΡΤΥΣ. καὶ ὡς ὁσθὲν μὲν ὅτι τῆς παρῶτερος βουλῆς τοῖσι εἶπε
 τοῖς λόγοις, οὗτοι εἰ ὅτι τῆς σίτων νομῶν φάγονται, ὅτι μὲν τῶν οὐχ ὑπαρ-
 15 τῶν ἀρχόντων κελεύοντες σκεψασάμενοι σίτον, ἀκρησάτε. ἡγευόμενοι εἰ ὡς μά-
 στιγα παρὶ τούτων ἀληθῆ λέγωσιν, οὐχ ὑπαρ αὐτῶν ἀλλοῖς ἀπολογοσθαι, ἀλλ-
 20 ὅτι τούτων κατηγόρειν. παρὶ γὰρ ὧν εἰσὶ νόμοι ἀναγκαθ' εἶπον, ὡς ἀξίως ἀλλοῖς, πᾶσι οὐ
 χρῆσι διδόναι δίκην καὶ τοῖς μὴ πειθόμενοις, καὶ τοῖς κελεύοντες τοῖσι πᾶσι ἀναγκαθ' εἶπον
 25 παρῶτερον; ἀλλὰ γὰρ ὡς ἀνδρες δικαστῶν, οἴομαι ἀλλοῖς ὅτι μὲν τούτων ὡς λόγους
 οὐκ ἐλύσατε, ἴσως εἰ ἐλύσῃ, ὡς παρὸς καὶ ἐν τῇ βουλῇ, ὡς ἐπ' ὄνομα τῆς πόλεως
 σκεψασάμενοι σίτον, ἢ ὡς ἀξιώτατον ἡμῖν πωλοῖν, μέγιστον εἰ ὑμῶν ἐρωτῆσθαι παρ-
 30 φάνεσθαι τὸν τεκμήριον ὅτι ψεύδονται. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀλλοῖς, εἴπαρ ὑμῶν οὐνεκα ἐπαρ-
 τῶν αὐτῶν, φάνεσθαι τῆς ἀπὸ τῆς ἡμῶν πολλὰς ἡμέρας πωλεσιώτας, ἕως ὁ σίτων ἡμῶν
 μῶν ἀλλοῖς ἐπέλιπε νῦν εἰς ἐνίοτε τῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐπὶ πλείω δραχμῆν ἡμῶν
 35 τερον, ὡς παρὸς καὶ μέγιστον σίτων νομῶν καὶ τούτων ὑμῶν μῦθους παρῶτερον.
 δεῖν δὲ μοι δικαίῃ εἶναι, ὅτι μὲν εἰς φορῶν εἰσενεγκεῖν δέη, ἡμῶν πᾶσι οἴσασθαι
 40 μῶν ὄνομα, ὡς ἐλέγχοισιν, ἀλλὰ πέναν παρῶσθαι ζῶνται. ἐφ' οἷς δὲ θάνατος ὄσθιν ἢ
 ζημία, καὶ παρὸς ἀλλοῖς σκεψασθαι, αὐτῶν ἐπ' ὄνομα φασὶ τῆ ὑμετέρῃ παρῶνο-
 μῶσιν. καὶ τοῖς πᾶσι ὅτι τῶν ἡμῶν παρῶσθαι τῶν τοῖσι ποιήσθαι λό-
 45 γους. πᾶσι γὰρ ἀλλοῖς καὶ τοῖς ἀλλοῖς συμφορῶσιν. τότε γὰρ πλείω κερδαίνοισιν, ὅ-
 τῳ κακῶ πινος ἀπαρτάνει τῆ πλείω, ἡμῶν σίτον πωλώσιν. οὕτω εἰ ἀσμε-
 50 νοῖ τῶν συμφορῶν τῶν ὑμετέρων ὄνομα, ὡς τῶν μὲν παρῶτερον τῶν ἄλλων πᾶσι
 θάνονται, τῶν εἰ οὗτοι λογοποιούσιν ἢ τῶν νῦν ἐφ' ὄνομα τῶν ἐν τῇ Πόντῳ, ἢ
 ὑπαρ Λακεδαιμονίῳ ἐκ πλεούσιν σίτων εἰληφῶσιν, ἢ πᾶσι ἐμπόροις κελεύσασθαι, ἢ
 55 τῶν σπονδῶν μῶν ἀπορρήσασθαι. καὶ εἰς τούτ' ἐγὼ εἰληφῶσιν, ὡς τῶν οὐ
 τοῖς τοῖς κακῶσιν ὅτι βουλδοῖσιν ἡμῶν ἐν οἷσ παρὸς ὅτι πολλοῖμοι. ὅτῳ γὰρ μάστιγα σί-
 60 του τυγχάνητε δεόμενοι, ἀναρπάξουσιν οὗτοι, καὶ ὡς ἐλέγχοισιν πωλεῖν ἴνα μὴ πε-
 εἰ τῆς ἡμῶν ἀναρπάξουσιν, ἀλλὰ ἀναρπάξουσιν ἂν ὅπου σιτοπώλων παρὸς ἀλλοῖς
 αὐτῶν ἀπέλθασθαι, ὡς τῶν ἐνίοτε εἰρήνης οὐσης, ὑπαρ τούτων πολιορκούμεθα. ἔ-
 65 τῳ δὲ πάλαι παρὶ τῆς τούτων πηλοουρίας καὶ κακονοίας ἢ πόλις ἐγνώκεν, ὡς τῶν
 μὲν τοῖς ἀλλοῖς ὄνομα ἀπασὶ τοῖς ἀγρονομῶσιν φύλακας κατεστήσατε, ὅτι τῶν
 70 τῆ μόνῃ τῆ τέλῃ χωρὶς σιτοπώλων ἀποκρησῶσιν καὶ πολλὰ κίς ἢ δὲ ἐκείνων
 πολιτῶν ὄντων δίκην πλὴν μέγιστον ἐλάβετε, ὅτι οὐχ οἰοῖτ' ἡσῶν τῆς τούτων πονη-
 75 είας ὅτι κατὰ τῆσιν καὶ τοῖς ἀλλοῖς τοῖς ἀδικούσιν ὑφ' ὑμῶν παρῶσθαι, ὅποτε καὶ
 τοῖς μὴ δυνάμενοις φυλάξασθαι ἀποκτείνετε; ἐμῶν εἶναι δὲ καὶ ὅτι ἀδυνάτων
 80 ὄσθιν ὑμῶν ἀποψηφισασθαι, εἰ γὰρ ἀπογινώσασθαι ὁμολογῶσθαι αὐτῶν ὅτι τοῖς ἐμπό-
 85 ροῖς σίτων σάσθαι, δόξασθαι ὑμῖν ὅτι βουλδοῖσιν τοῖς εἰσπλεούσιν. εἰ μὲν γὰρ ἀλλοῖς
 ἴνα ἀπολογοῖν ἐπιούσθαι, ὁσθὲν ἂν εἴγε τοῖς ἀποψηφισάμενοις ὅτι τῶν (ἐφ'
 90 ὑμῶν γὰρ, ὅποτε τοῖς βουλοσθαι πινεῖν) νῦν δὲ πᾶσι οὐ δεῖν ἂν δόξαμε ποιεῖν, εἰ τοῖς
 ὁμολογῶσθαι παρῶνομῶσιν, ἀξίως ἀφῆσατε; ἀναμνήσθητε δὲ, ὡς ἀνδρες δικα-
 95 στῶν, ὅτι πολλῶν ἡδὲ ἐχόντων αὐτῶν πλὴν ἀπίαν λαμβάσθαι, καὶ μῦθους παρῶ-

ἢ ἀλλὰ μὲν γὰρ

ἢ διαφάρασται.

μετάχει. καίτοι οἴμασι εἰδέναι ὑμᾶς ὅτι εἴπαρ ἰὼ Πλαταιδῆς, πηρυπαρὸ μάλλον ἢ
Θήσων ἰὼ εἰκὸς αὐτὸν μετοικῆσαι. ὡς οὖν ἄκει πολὺν χρόνον, ἔσταν ὑμῖν μαρτυ-
ρας παρέξομαι. καί μοι ὅτι λαβὼς ὁ ὕδωρ. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἐξαρκεῖν μοι
νομίζω τὰ εἰρημύρια, ὡς αἰδρες διχαστά. ἐὰν γὰρ ἄχρημνημονόβητε, οἷσ' ὅτι τὰ τε δι-
καστα καὶ τὰ ληγῆ ψηφισθε, καὶ ἀεγῶ ὑμῶν δέομα.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΝ, ΠΕΡΙ
ΤΟΥ ΜΗ ΔΙΔΟΣΘΑΙ Τῶ ἌΔΥ-
ΝΑΤΩ ΣΥΓΓΡΕΙΟΝ.

ΠΟΛΛΟΥ δέω χαλεπὴν ἔχειν, ὡς βουλή, τὰς κατηγόρας, ὅτι μοι
παρεσκύασε ἡ ἀγῶνα τούτου. παρῆτερον ὅσα ἔχων παρῆφα-
σιν ἐφ' ἧς τῆ βίου λήσων δόξω, νικῶ δὲ τούτων εἰληφα. καὶ πει-
ρασίμασι τὰς λέγω τούτων μὲν ὅτι δειξάμην ψευδῆ μόνον, ἔμαυτὸν ὅ-
βεβιωκῆτα μέχρι τῆς δευτέρας ἡμέρας ἐπαίναυ μάλλον ἄξιον ἢ φθό-
νου. Διὰ γὰρ ὁδὸν ἄλλο μοι δοκεῖ παρῆσκύασαι τὸνδε μοι κινδύων ὁδὸν, ἢ
διὰ φθόνου. καίτοι ὅστις τούτοις φθονῆ οἷς ἄλλοι ἐλεούσι, ἴνως αὐτῶν ὁ τοιοῦτος
ἄποσταθὸς δοκεῖ πομπίας; εἰ μὲν γὰρ ἔνεκα χρημάτων, σκυφαντεῖ με εἰς ὡς ἐ-
χθρὸν ἐαυτῷ με ἠμωσφεται, ψυδεται. Διὰ γὰρ πλὴν πομπίας αὐτῶν, οὔτε φίλων οὔτε
ἐχθρῶν κώποτε ἐχρησάμην αὐτῶν. ἢ δὴ τοῖσι, ὡς βουλή, δὴ γὰρ ὅτι φθονῶν, ὅτι τοιαύ-
τη κατηγόριος συμφορὰ, τούτου βελτίων εἰμὶ πολίτης. καὶ γὰρ οἴμασι δέιν, ὡς βυλῆ,
τὰ ἑσώματος διετυχίματα τοῖς τῆς ψυχῆς ὅτι τηδύμασιν ἰάσασθαι καλῶς. εἰ γὰρ
ἐξ ἴσου τῆ συμφορᾶ καὶ πλὴν Διόνειαν ἔξω, καὶ ἄλλον βίον δέξω, τί τούτου
διοίσω; καὶ μὲν οὖν ἔσταν ἔσταντα μοι εἰρήσασθαι. ἔσταν ὡν δέ μοι παρῆσκει
λέγειν, ὡς αὐτῶν τε Διὰ βραχυτάτων ἐρῶ. φησὶ γὰρ ὁ κατήγορος οὐ δικαίως με
λαμβάνειν ὅτι παρῆ τῆς πόλεως ΣΥΓΓΡΕΙΟΝ. καὶ γὰρ τὰ σώματι δυνάσασθαι, καὶ ἔκ-
ἔξ τῆν ἀδυνατίαν καὶ τέχνην ὅτι σάσασθαι τοιαύτων, ὡς τε καὶ αὐτῶν τῆ διδούμῶν
τοῦτου ζῆν. καὶ τεκμηρίοις χρησάμην τῆς μὲν τῆ σώματος ῥώμης, ὅτι ὅτι τοῖς ἵπποις
ἀναβαίνω τ' εἰς τῆ τέχνην ὅτι σάσασθαι, ὅτι δυνάμει σάσασθαι ἀναβαίνω τ' εἰς
ποῖς ἀναλίσκεν. "πλὴν μὲν οὖν ὅσα τῆς τέχνης ὅτι σάσασθαι, καὶ ἄλλον τ' ἐμὸν βίον
οἷος τὸν γὰρ ἄνθρωπος ὑμᾶς οἴμασι γινώσκων ὅμας δὲ κατὰ Διὰ βραχυτάτων ἐρῶ.
Ἐμοὶ γὰρ ὁ μὲν πατήρ καὶ τέλει τῶν ὁδῶν, πλὴν δὲ μητέρας τελευτήσασθαι πέπαι-
μασι τρέφων τρέτων ὅτι παρῆσκει δέ μοι οὐκ εἰσὶν οἱ με παρῆσκει τρέτων. τέχνην
δὲ καὶ τεκμηρίοις βραχυτάτων δυνάμει ἀφελῆν, ἰὼ αὐτῶν μὲν ἢ δὴ χαλεπῶς ἐργά-
ζομαι, Διὰ δὲ ἐξ ὁμῶν εἰς αὐτῶν οὐκ εἰσὶν δυνάμει κτήσασθαι. παρῆσκει δὲ
μοι ὅσα ἔστιν ἄλλη πλὴν τῶν τῆς ἡσ ἢ ἀφελῆσθε με, κινδύων βύσασθαι αὐτῶν τῆ
ἄχρησάσθαι γινώσκων τῶν μὲν ἰνῶν, ὅτι γὰρ ὅτι βουλή, ὡς ὅσα με δικαίως,
ἄποσταθὸς ἀδικίας. μηδὲ ἀνεωτέρας καὶ μάλλον ἐρῶ μὲν ὅτι ἔδοτε, παρῆσκει
ἐν καὶ ἀφελῆσθαι γινώσκων ἀφελῆσθε μηδὲ παρῆσκει καὶ καὶ τοῖς ὁδῶν ἐ-
χθρῶν καὶ ἐλεημονέσασθαι δοκῶντες εἶναι, νικῶ Διὰ τούτων, καὶ τοῖς τοῖς ἐχθροῖς ἐ-
λεηνοῖς ὄντας, ἀδικίας ἀποδέξασθε. μηδὲ με γινώσκωντες ἀδικῶντες, καὶ τοῖς ἄλ-
λοῖς τοῖς ὁμοίως ἐμοὶ Διὰ κειμῶν ἀχρησάσθαι ποιήσασθαι. καὶ γὰρ αὐτῶν οἷος, ὡς
βουλή, εἰ ὅτι μὲν ἀπλή μοι ἰὼ ἢ συμφορᾶ, τότε μὲν φαινομένω λαμβάνων ὅ-
τι ΣΥΓΓΡΕΙΟΝ τούτου. νικῶ εἰ ὅτι καὶ γινώσκων καὶ γινώσκων τὰ τούτοις ἐχθρῶν καὶ
παρῆσκει

παρ. γὰρ ὅτι ὁδῶν
λε. Ἄλλ' ὅτι οἷος
παρῆσκει γινώσκων
πῶς οἷος ὁδῶν
λαβὼς, ὡς ἔχει
καὶ ὁδῶν τὰ
παλ. αὐτῶν
φον.

10

20

ἡ δὲ τῆς μὲν αὐτῶν
ὅσα τῆς τέχνης
ἀδικίας; καὶ
ἡ δὲ ἄλλων, τὸν
ἐμὸν βίον οἷος
τῶν καὶ

ἡ δὲ δὲ παρῆσκει
10

παρῆσκει μοι, τότε ἀφαιρηθεῖν. δοκεῖ δέ μοι τῆς πείρας τῆς ἐμῆς ὅτι μέγιστος ὁ
κατήγορος αὐτῶν ὅτι δειξάμην σαφέστατα μόνος ἀνδραπέτων. εἰ γὰρ ἐγὼ καταστὰς χρ-
ρηγὸς τραγωδῶν παρῆσκει αὐτῶν εἰς ἀπίδοσιν, δεκάκις αὐτῶν ἐλοιτο χρη-
γήσασθαι μάλλον ἢ ἀντιδουῶν ἀπαξ. καὶ πῶς οὐ δεινὸν ὅτι, νικῶ μὲν κατηγόρῃν ὡς δέξω
πολλῶν βύπολειαν ἐξ ἴσου δυνάμει σάσασθαι τοῖς πλοισιωτάτοις; εἰ δὲ ὡν ἐγὼ λέγω
τύχῃ ἡσ γινώσκων, εἶναι τοιοῦτον καὶ ἐπὶ πομπῆσθε; καὶ δὲ τῆς ἐμῆς ἵπτικῆς, ἡσ
ὁδῶν ἐπόλησε μνησάσθαι παρῆσκει ὑμᾶς, οὔτε πλὴν τέχνην δεισάσθαι, ὅτι ὑμᾶς ἀχρη-
στῆς, οὐ πολλὸς ὁ λόγος. ἐγὼ γὰρ, ὡς βουλή, πηρυπας τοῖς ἐχθροῖς τῆ διετύχημα τοιοῦτο,
ζητεῖν καὶ τὸ φιλσοφῆν, ὅπως ὡς ἀλυπότατα μεταχειροῦνται ὅτι συμβεβη-
κὸς πάρος ὡν εἰς ἐγὼ, καὶ παρῆσκει τῶν σαφῶν συμφορᾶν, ἔσταν ἔμαυτῶν ῥα-
σῶν ἔξ ὁδῶν εἰς ὁδῶν ὅσα μακροτέρως τῆν ἀναγκῶν. ὁ δὲ μέγιστος, ὡς βου-
λή, τεκμηρίοις, ὅτι Διὰ πλὴν συμφορᾶν, ἀλλ' ἔξ ὁδῶν ὅτι ὕβριν (ὡς οὔτος φησὶν) ὅτι
τοῖς ἵπποις ἀναβαίνω, ῥαδῶν ὅτι μασθῆν. εἰ γὰρ ἐκεκτῆμιν οὐσίαν, ἐπ' ἀστράβης
αὐτῶν ἠμῶν, ἀλλ' οὐκ ὅτι τοῖς ἀλλοτεροῖς ἵπποις ἀναβαίνω. νικῶ εἰ ὅτι ὅτι ῥαδ-
ρον οὐ δυνάμει κτήσασθαι, τοῖς ἀλλοτεροῖς ἵπποις ἀναγκῶν χρησάσθαι πολ-
λάκις καίτοι πῶς ὅσα ἀποποιῶν ὅτι βουλή, τούτων αὐτῶν, εἰ μὲν ἐπὶ ἀστράβης ὁ-
χρημῶν ἐώσα με, σιωπῶν (ἡ γὰρ ἀν καὶ ἐλεγχῶ) ὅτι εἰ ὅτι τοῖς ἡττημένους ἵπποις
ἀναβαίνω, πειρασάσθαι πειρήν ὑμᾶς ὡς δυνάμει εἶναι; καὶ ὅτι μὲν δυοῖν βακτη-
εἰαν χρησάσθαι, τῆν ἄλλων μὲν χρωμένων, μὴ κατηγόρῃν ὡς καὶ τὸ τῆν δυνάμει
νον ὅτι ὅτι εἰ ὅτι τοῖς ἵπποις ἀναβαίνω, τεκμηρίοις χρησάσθαι παρῆσκει ὑμᾶς ὡς εἰμὶ
τῆν δυνάμει; οἷος ἐγὼ Διὰ πλὴν αὐτῶν ἀγῶν ἀμφοτέροις χρησάσθαι. τούτων ὅ-
διενηγορῶν ἀναγκῶν τῆν ἀπῆσθαι ἀνδραπέτων, ὡς τε ὑμᾶς πειρασάσθαι πειρήν, τ-
σούτοις ὄντας εἰς ἀν, ὡς ὅσα εἰμὶ τῆν ἀδυνατίαν ἐγὼ, καίτοι εἰ τούτου πειρασάσθαι ὑ-
μῶν, ὡς βουλή, ἡ με καλῶν κληροῦσθαι τῆν ὁδῶν ΣΥΓΓΡΕΙΟΝ; καὶ ὑμᾶς ἐμοὶ μὲν
ἀφελῆσθαι ὅσα ὁδοῦν, ὡς ὑμῶν ὁδῶν, τούτων ὅτι ψηφισάσθαι πηρυπας, ὡς ἀναπή-
ρα; οὐ γὰρ ἡν τῶν αὐτῶν ὑμῶν μὲν ὡς δυνάμει ἀφαιρησάσθαι ὅτι διδούμῶν, ὅ-
δὲ, ὡς ἀδυνατίαν ὄντας, κληροῦσθαι καλῶν ὁδοῦν. ἀλλὰ γὰρ οὔτε ὑμῶν τούτων πλὴν αὐ-
τῶν ἔχετε γνώμην, οὐδ' ὅσα βύ ποιοῦν. ὁ μὲν γὰρ, ὡς ὅσα ὅτι κληροῦ τῆς συμφορᾶς
οἷος, ἀμφοσθησῶν ἡκει, καὶ πειρασάσθαι πειρήν ὑμᾶς ὡς ὅσα εἰμὶ τοιοῦτος ὅτι ὑμῶν
ὑμετέροις αὐτῶν ὁφθαλμοῖς, ἢ τοῖς πούρου λόγους. λέγων εἰ ὡς ὅσα εἰμὶ
βίαιος, καὶ λίαν ἀσελῶς Διὰ κειμῶν, ὡς ὅσα εἰ ὅσα φερόν ὁνομάσθαι μὲν, ἀλη-
γῆ λέγει, ἀλλ' ὅσα ἀν πάντων παρῆσκει, ὡς μηδὲ ψεύσασθαι ταῦτα ποιήσων. ἐγὼ εἰ ὅ-
μας, ὡς βουλή, σαφῶς οἴμασι δεινὸν Διὰ γινώσκων, οἷος τ' ἐγγχωρῆ τῶν ἀνδραπέτων ὅ-
βραχῆς εἶναι, καὶ οἷος οὐ παρῆσκει. οὐ γὰρ πενομένοις καὶ λίαν ἀπῆσθαι Διὰ κειμῶν
ὅσα εἶναι εἰκὸς, ἀλλὰ τοῖς πολλῶν πλείων τ' ἀναγκῶν κληροῦσθαι; ὅσα ὅσα ἀδύ-
νάτος τοῖς σώμασιν ὄντας, ἀλλὰ τοῖς μάλιστα πειρῶν τῶν αὐτῶν ῥώμης; ὅσα ὅ-
τοῖς ἢ δὴ παρῆσθεισῶν τῆ ἡλικία, ἀλλὰ τοῖς ἐπὶ νέους, καὶ νέας τῆ Διὰ νοίας χρ-
μῶν. ὅσα μὲν γὰρ πλοῖσοι τοῖς χρησάσθαι ἐξωνοῦνται τοῖς κινδύων, ὅσα δὲ πῆ-
τες ὅσα τῆς παρῆσθαι ἀποσταθῶν σαφῶν ἀναγκῶν ὄντας καὶ ὅσα μὲν νέοι σγ-
40 γινώμης ἀξιοῦνται τῶν γινώσκων παρῆσθαι τῆν παρῆσθεισῶν, τοῖς εἰ ἔτεροις ἐξ ἀμαρτά-
νοισιν, ὁμοίως ὅτι τῶν ἀμφοτέροις καὶ τοῖς μὲν ἰσχυροῖς ἐχχωρῆ, μηδὲν αὐτοῖς πα-
ροισιν, οἷος ἐὰν βουληθῶν ὅσα εἶναι, τοῖς δὲ ἀσθενέσιν ὅσα ἔστιν οὔτε ὅσα κληροῦσθαι
ἀμῶν ὄντας τοῖς σιωπῶντας, ὅσα ὅσα ὅσα βουλομένους παρῆσθαι τῆν ἀ-
πῆσθαι

Π. νομίζω δὲ εἶναι
ὅσα ζῆτεῖν. ἢ
ἡ γινώσκων δέιν.
10 γ. ἢ πῶς ὄν.

Γ. ὅτι κληροῦ.

ἡ δὲ πειρῶν.

ἡ δὲ φερόν ὁνομάσθαι ὁνομα.

Γ. ὅσα φερόν-
τας. ἢ, καταρ-
ξασθαι.

p.i.

εφ' αὐτῶν. ταῦτα γὰρ σκοπεῖσθε καὶ κείνο ἐνθυμεῖσθε, ὅτι ὁ θεὸς ἔπειθ' ἡμῶν δόκιμασθῶν νόμον, οὐχ ἡμῶν κατὰ τὴν ἐν ὀλιγαρχίᾳ ἔρχαντων ἕνεκεν ἔθηκεν· ἡ γὰρ ἀρχὴ δὴν ἔστι, εἰ δὲ οἷς ἡ δημοκρατία κατελύετο, οὗτοι ἐν αὐτῇ τῇ πολιτείᾳ πάλιν ἄρξουσιν, καὶ κλέοι γινώσκονται τὸ νόμον καὶ τῆς πόλεως, ἡ δὲ πάλαι ἔχοντες, οὕτως ἀρχαίως καὶ δίκαιως ἐλώθησαν. ὥστε ὅσα ἀξίον τῆς δοκιμασίας ὀλιγαρχίας ἔχον, ἔδδ' ἐμικρόν ἡγεμονίᾳ ὅτι ἔχοντες ἡμεῖς, ἀλλὰ φυλάττειν ὡς ἐν τῷ ἔχοντος δικαίως ἀρχὴν ἢ τε πολιτείαν καὶ ὅ ἄλλο πλεῖστον ὅ ὑμέτερον σώζεται. εἰ μὲν βουλὴν νυνὶ ἐδοκιμάζετε, καὶ ὡς ἰσχυρότερον αὐτῆ ἔπειθ' ἡμῶν τεύχεσθε, ἄρμα ἐν ταῖς στήθεσιν ἐνεργεῖσθε, καὶ αἰδοῦν κατηγήρεον αὐτὸν ἀπεδοκιμάζετε νυνὶ, ὅτε μὴ μόνον ἰσχυρῶς μηδὲ βεβουλημένως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πλεῖστον ἐξηγητικῶς φαίνεται, ὅσα αὐτὸν ἀποποιήσατε, εἰ μὴ τίτω αὐτὸν γνῶμῳ ἔχοντες κατὰ αὐτῆ φαίνεται. καὶ μηδὲν δὲ βουλεύειν γὰρ δοκιμασθεὶς πεντακισσοῦς ὢν, μὲν τῶν ἄλλων ἐν αὐτῶν αὐτὸν μόνον ἐβούλευσα. ὥστε καὶ εἴτι ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἐξαμύρτανειν ἐβέβητο, ῥαδίως αὐτὸ τῶν ἄλλων ἐκωλύετο. ταύτης δὲ τῆς ἀρχῆς ἀξιοῦ μόνος αὐτὸς καὶ αὐτὸν ἀρχὴν, καὶ μὲν τῆς ἐν Ἀρείῳ πύργῳ βουλῆς ἄπλητα χρόνον τῶν μεγίστων κλέος ἔχοντα ὡς ὑμῶν κατηκίειν κατὰ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἀκριβέστερον τίτω δοκιμασίαν ἢ κατὰ τῶν ἄλλων ἀρχῶν ποιεῖσθε. εἰ δὲ μὴ, πῶς οἴεσθε ὅ ἄλλο πλεῖστον τῶν πολιτῶν Διφχεισθεσθαι, ὅταν ἀφίστανται, ὅτι παρῶν δικῶν τῶν ἡγεμονικῶν διδόναι, τῶν ὅφ' ὑμῶν αὐτῆς ἀρχῆς ἡγεμονίᾳ; ὅ φόνος δικῶν δικαίως ὄν ἔδδ' αὐτὸν ἔπειθ' ἐν Ἀρείῳ πύργῳ βουλῆς κρίνεσθε; ὅ παρῶν τούτοις ἴδωσιν ἐφ' αὐτῶν κλέος, καὶ ὅταν κλέος καὶ ὄφρα ἀνὸν κλέος γινώσκοντες, ὡς οἷς αὐτῶν αὐτῶν, ὡς οἷς αὐτῶν πολλοὶ εἰς τὸ δεσποτικῶν ἀπὸ γοντο, καὶ ἀκριτοὶ ἔπειθ' αὐτῶν ἀπώλλωτο, καὶ φεύγειν τίτω σφραγίσαν αὐτῶν ἡμῶν κλέος; καὶ κείνο παρῶν ἡμῶν ὅτι ὁ αὐτὸς ὄφρα αὐτῶν Θερασίου βουλῆς ἀπίος γινώσκοντα Λαοδάμαντα τε ἀποδοκιμασθῆναι, καὶ τῶν δοκιμασθῆναι τῶν μὲν κατηγήρεος ἡγεμονίας, ἔπειθ' αὐτῶν δὲ ἀπολογισθῆσθαι ὡς ἀποδοκιμασθῆναι, ὅπως παρῶν τίτω πόλιν Διφχεισθεσθαι καὶ πόσαν ἀπίος αὐτῆ κακῶν γινώσκοντα, ἢ πειρήσαντο πῶς αὐτῶν οἴεσθε Διφβληθῆναι, ὅτε μὲν γὰρ ὑμῶν ὄφρα ὄφρα Λαοδάμαντα ἀποδοκιμασθε ἔπειθ' αὐτῶν δοκιμασθε, ὅτι εἴσονται ὅτι ἔδικα γινώσκοντες κατὰ αὐτῶν κλέος. ἐστὶ δὲ τούτοις μὲν παρῶν ὑμῶν ἀρχῶν, ὡς ὅτι παρῶν ἀπίος ἀπίος τίτω πόλιν, ἢ σκοπεῖν νυνὶ τίνα ὑμεῖς γνῶμῳ κατὰ αὐτῶν ἔχετε. καὶ μηδὲ εἰς ὑμῶν ἡγεμονίᾳ μετὰ Λαοδάμαντι γινώσκοντες κατηγήρεον Εὐαθύρου, ὅτι φίλος ὢν τυγχάνει, ἀλλ' ἔπειθ' ὑμῶν καὶ τῆς πόλεως παρῶν ἡμῶν. ῥαδίον δὲ ἔπειθ' αὐτῶν τῶν παρῶν μετῆν. Λαοδάμαντι γὰρ συμφέρει τῶν δοκιμασθῆναι (ἔπειθ' ὑμῶν μάλιστα Διφβληθῆσθεσθαι, καὶ δόξετε αὐτῶν δημοτικῶν ἀφ' αὐτῶν ὀλιγαρχικῶν εἰς τῶν ἀρχῶν κατὰ αὐτῶν) ὡς ὅτι ἔπειθ' αὐτῶν ἀποδοκιμασθε. δόξετε γὰρ καὶ κείνον δικαίως αὐτῶν ἀποδοκιμασθε ἔπειθ' ὅτι μὴ δὲ τῶνδε, ἔπειθ' ἐκείνον δικαίως, κατὰ γὰρ αὐτὸν ἀκρῶς λέγειν ὡς οὐ κατὰ αὐτῶν μόνον ἡδοκιμασία ἔστιν, ἀλλὰ κατὰ πάντων τῶν ἐν ἀφίμειντων καὶ τῶν ὄφρα καὶ τῶν σιωπῆσθαι ὑμῶν ἔπειθ' αὐτῶν, ὡς ὅτι τούτων παρῶν ἡμῶν αὐτῶν δοκιμασθεσθαι ὅτι ἐν ἀφίμειντα. ἐγὼ δὲ ἔπειθ' τῶν πλεῖστον βεβαίως παρῶν αὐτῶν εἰπεῖν βούλομαι, ὅτι ὁ δῆμος ἐν τίτω αὐτῶν γνῶμῳ ἔχει κατὰ πάντων τῶν ἐν ἀφίμειντων, ἀλλὰ κατὰ μὲν τῶν αὐτῶν ὄφρα

κατὰ δικασίαν.

II. καὶ μὲν δὲ βουλ.

I. ἀφ' αὐτῶν οἴεσθε αὐτῶν κατὰ αὐτῶν, καὶ ὑμῶν αὐτῶν γινώσκοντα.

III. Λαοδάμαντα. ὅτι ὅτι καὶ ἐν τῶν ἐξῆς Λαοδάμαντι αὐτῶν Λαοδάμαντι.

35

40

μὲν πάντων, ὡς ἐγὼ φημι δεῖν, κατὰ δὲ τῶν ἄλλων τίτω ἀναπύει. τεκμήριον δὲ μὲν γὰρ ἔλαττος τούτων ἢ πόλις τετήμηκε τῶν ὄφρα Φυλίου ἐλάττων, καὶ Πειραιᾶ κατὰ λαβόντων. εἰκότως ὄφρα μὲν γὰρ ἴσασιν ὅποιοι ἄνθρωποι ἐν δημοκρατίᾳ μόνῃ γινώσκοντα, ὅποιοι δὲ αὐτῶν ἄνθρωποι ἐν ὀλιγαρχίᾳ γινώσκοντα, οὕτω πείθει εἰλήφασιν κατὰ δὲ τούτων ἑκατέρως τῶν πολιτείᾳ ἰκανῶν βλάσαν ἔχουσιν, ὡς τῶν εἰκότως πείθειν. καὶ ἡγεμονίᾳ γὰρ Διφ μὲν ὄφρα τούτους συλληφθέντας, ὅτε ἀποθάνειν, ἔπειθ' αὐτῶν ἄλλοις τοῖς συλληφθέντας ἐκφύγειν. ἔπειθ' εἰ γὰρ τίτω αὐτῶν γνῶμῳ ἀπίος ἔχον, οὐτ' αὐτῶν φυγῆ, οὐτ' αὐτῶν ἀφ' αὐτῶν, οὐτ' ἄλλο ὄφρα ἐν τῶν γινώσκοντων τῆ πόλει σιωπῆ. ἀλλὰ ὅτι ὄφρα δόξα ἔχει τῶν ὄφρα πῶν, ὅπως ποτὲ πολλοὶ ὄφρα τῶν ὄφρα ὀλίγων τῶν ἐν Πειραιεὶ ἡγήθησθαι, οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς τούτων παρῶν γινώσκοντα. οὕτω γὰρ εἴλοντο μὲν τῶν κατελθόντων πολιτευέσθαι μάλιστα, ἢ μὲν τῶν τεύχεσθαι Λακεδαιμονίᾳ δουλεύειν. τῶν τῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν ὁ δῆμος ταῖς μεγίστας ἡμῶν τετήμηκεν, ἰσχυρῶν καὶ σφραγίσαν καὶ παρῶν ἐκείνων ἔπειθ' αὐτῶν ἀφίμειντο καὶ ὄφρα ποτὲ αὐτῶν μετεμέλησε. καὶ ἔπειθ' αὐτῶν γὰρ τοῖς πολλοῖς ἐξαμύρταντα, τῶν δοκιμασίας ἔπειθ' ἐφίσησθαι. ἔπειθ' αὐτῶν μὲν τῶν ἀφίμειντο, ὡς ὅτι ἀφίμειντο βουλεύεται, σκέψασθαι ποτέρῳ αὐτῶν πειρήσαντο κατὰ τῆς δοκιμασίας ταύτης, ἀμεινον βουλεύεσθαι ποτέρῳ ἐμοί, ἢ Θερασίου βουλῆ, ὅς αὐτῶν ἀπολογισθεσθαι. κατὰ μὲν οὖν ἐμοί, ἢ τῶν παρῶν, ἢ τῶν παρῶν παρῶν, ὅ δὲ αὐτῶν εἰπεῖν ἔχει εἰς μισοδημίαν. οὕτω γὰρ ὡς ὀλιγαρχίας μετέχον (ὑπερῶν γὰρ τῶν χρόνων τούτων ἀφίμειν) ἐδοκιμάσθαι οὕτω ὡς ὁ πατήρ. κατὰ γὰρ τῶν ἀφίμειντο πολὺ ἐν Σικελίᾳ ἀρχῶν ἐτελεύτησεν. οὕτω ὡς ὄφρα παρῶν οὐδὲν τῶν τυραννῶν ἐξήλθον. σασιάζοντες γὰρ παρῶν αὐτῶν ἔπειθ' ἀπλητα χρόνον διετέλεσθαι. ἀλλὰ μὲν δὲ οὐδὲ τίτω οὐσίαν ἡμῶν ἐν τῶν πολέμῳ φησὶ κτήσασθαι, εἰς ὅτι τίτω πόλιν ὄφρα ἀφίμειντο. πάντα γὰρ ταῦτα ἐν τῶν εἰρήμῳ μὲν ὄφρα ἀφίμειντο ἀφίμειντο ἡμῶν ὁ οἶκος ἐγύρετο, εἰς δὲ τίτω τῆς πόλεως σῴτησαν ἐν τῶν πολέμῳ ἀπας ἀφίμειντο. ἐγὼ δὲ κατὰ τούτου τῶν ἐξῆς εἰπεῖν τηλικαῦτα ὅ μέρητος, ὡς ὅτι ἀξίον ἔπειθ' ἔχοντες ἔχοντες ἀφίμειντο. παρῶν μὲν, ὅτι τίτω ἐν Βοιωτῶν πολιτείᾳ, γινώσκοντα λαβῶν, μετέσθαι, καὶ τῆς συμμαχίας ἡμῶν ταύτης ἀπεστέρησεν ἔπειτα, ὅτι τῶν ναῖς παρῶν ὄφρα, καὶ τίτω πόλιν κατὰ σῴτησθαι βουλεύεσθαι πεποιήκειν ἔπειτα, ὅτι τῶν τῶν ἀφίμειντο, οὐδὲ αὐτῶν ἀπώλεσε, τεύχεσθαι μὲν ἐσχυροφάνησεν ἔπειθ' ἀφίμειντο ἀφίμειντο ἀφίμειντο, εἰ μὴ τῶν αὐτῶν τῶν αὐτῶν τῶν αὐτῶν ἀφίμειντο. σιωπῆσθαι οὐδὲν ἔχοντες ἔχοντες βίον, παρῶν ταῦτα βουλεύεσθαι ὅποτέρῳ γινώσκοντα πείθειν κατὰ τῆς Εὐαθύρου δοκιμασίας, καὶ οὕτως ὄφρα ἀφίμειντο.

I. καὶ ὄφρα ἄλλοθεν.

IV. πᾶν γὰρ ταῦτα.

ΛΥΣΙΟΥ ΚΑΤΑ' ΕΠΙΚΡΑΤΟΥ Σ ΚΑΙ

ΤΩΝ ΣΥΜΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ

ἑπίλογος.

40 **Κ** ΑΤΗΓΟΡΗΤΑΙ μὲν, ὡς ἀφίμειντο Α' θλιμῶν, ἔπειθ' ἀφίμειντο ἰκανῶν καὶ τῶν συμπαρῶν ἐκείνων ἐνθυμεῖσθαι ὅτι γινώσκοντα πολλοὶς ἡκούσατε τούτων λεγόντων, ὅποτε βούλοισιν ἀφίμειντο ἀφίμειντο ἀφίμειντο, ὅτι εἰ μὴ κατὰ ἀφίμειντο ὡς αὐτῶν κελύουσιν, ἔπειθ' αὐτῶν ὑμῶν ἢ μισοφορῶν. καὶ νυνὶ ὄφρα ἔπειθ' ἡμῶν τούτων

καὶ πάλιν Σούδου θυραπέραι γαμεινῶν ἵνα αὐτῶν ἐκκόψῃς, ἔφη, ἄστυχοφάντιας.
 ποιήσῃς γὰρ αὐτοὺς ὅσοι ἔπιβουλεύοντες σοὶ κατήσταν καὶ τοῖς σοῖς φίλοις, ἀλλὰ
 καὶ αὐτῶν δεδιέναι. Οὕτως, ὡς αἰδρες Ἀθλωαῖοι, ἔφη, παρῆσα ἐνεπέπλωτο, καὶ
 πάλιν ὑμετέρων ἀπέλαυσθαι, ἀλλοτρίοις τῆς πόλεως αὐτοῖς ἠγήσασθαι. ἀλλὰ γὰρ
 πλουτοδοσί, καὶ ὑμᾶς μισοῦσι· καὶ οὐκέτι ὡς ἄρξομενοι πῶς σκευάζονται, ἀλλ'
 ὡς ὑμῶν ἀρξόντες· καὶ δεδιότες ἄστυ ὡν ἀφῆρυνται, ἔτοιμοί εἰσι καὶ χεῖρα κατὰ
 λαμβάνειν, καὶ ὀλιγαρχίαν καθιστάνειν, καὶ πόλιντα πρῶτον ὅπως ὑμεῖς ἐν τοῖς
 δφιστάτοις κινδύνοις κατὰ ἐκείνην ἡμέραν ἔσεσθε. οὕτω γὰρ ἠγρόντα οὐκέτι τοῖς
 σφετέρους αὐτῶν ἀμύνημασι (X) νικῶ ὑμᾶς παρσέξεν, ἀλλ' ἄστυ ὑμῶν αὐ-
 τῶν καὶ τῆς πόλεως ὀρωδουῦσας, ἡσυγίαν παρὸς τοῖς ἐξείν. Ορασέουλος μὲν 10
 αὐτῶν, ὡς αἰδρες Ἀθλωαῖοι (σφῆν γὰρ δεῖ κατὰ αὐτὴν πλείω λέγειν) καλῶς ἐποίησεν
 οὕτω τελευτήσας (X) βίον. οὐ γὰρ ἔδωκε αὐτὸν οὐτε ζῆν, τοῖσιντοῖς ἔργοις ἔπιβουλεύον-
 τας, οὐδ' ὑφ' ὑμῶν ἀποθανεῖν, ἠδὴ τι δοκιμῶτα ὑμᾶς ἀγαθὸν πεποιθέναι. ἀλλὰ
 τοιοῦτ' ἔστω τῆς πόλεως ἀπαλλαγῆναι. ὅρα δὲ αὐτοὺς Δί' αὖτε πάλιν παρὸς ἐκ-
 κλησίαν οὐκέτι φειδομένοισι τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἀνοουμένοισι τῶν αὐτῶν ψυχῶν 15
 καὶ τῶν λερῶντων, ἔπειτα τῶν ἐξορῶν, καὶ τῶν τῶν κορυφανέων, καὶ πολλοῖς
 Ἀθλωαίων ἀργυρίῳ Δί' ἀφῆρειν. ἄστυ ὡν ὑμῶν ἀξίον ἔστιν ἀπολογησασθαι,
 καὶ τούτου νῦν δίκην λαβοῦσι, καὶ πᾶσιν ἀφῆρυνται ἔπιβουλεύσαι ὅτι ὅσοι ἐστὶ το-
 σαῦτα χρῆματα, ὡς ὑμεῖς ἠγήσασθε, ὡς τε μὴ τιμωρεῖσθαι τοῖς ἀδικουῦσας. ἐν-
 θυμείσθε γὰρ ὡς αἰδρες Ἀθλωαῖοι, ὅτι ὅσοι Ἐργολκῆς μόνος κρινέται, ἀλλὰ καὶ ἡ 20
 πόλις ὅλη. νῦν γὰρ τοῖς ἀρχουσι τοῖς ὑμετέροις ἔπιβουλεύετε πότερον χρῆν δίκαιοις
 εἶναι, ἢ ὡς πλείω τῶν ὑμετέρων ὑφελθούσας, τὰ αὐτὰ ἔστω πάλιν σωτηρίαν πα-
 ρασκευάζεσθαι ὡς ἄστυ οὐκ ἔστι νῦν πειραίνονται. καὶ ἴσθι δὲ εἰδέναι χρῆν, ὡς αἰδρες δίκαι-
 αῖ, ὅστις ἐν τοσαύτῃ ἀπολεία τῶν ὑμετέρων παρσχεμάτων, ἢ πόλεις παρσδιδα-
 σιν, ἢ χρῆματα κλέπτειν ἢ δωροδοκεῖν ἀξιοῖ, ὅσοι καὶ τὰ τεῖχη καὶ τῶν ναῶν τοῖς πο- 25
 λεμίοις πῶς διδώσι, καὶ ὀλιγαρχίαν ἐκ δημοκρατίας καθιστῶσι. ὡς τ' ὅσοι ἀ-
 ξίον ὑμῶν τῆς τούτων πῶς σκευάζονται ἠγήσασθαι. ἀλλὰ πῶς ἀδύνατον πᾶσιν ἀφῆρυνται
 ποιεῖτε, καὶ μὴ τε κέρδος, μὴ τε ἔλεον, μὴ τ' ἄλλο μὴδὲν κατὰ πλείονος ποιήσασθε
 τῆς τούτων τιμωρίας. οἶμα δὲ Ἐργολκῆα, ὡς αἰδρες Ἀθλωαῖοι, κατὰ μὲν Ἀλικαρ-
 νασοῦ καὶ κατὰ τῆς ἀρχῆς καὶ κατὰ τῶν αὐτῶν παρσχεμάτων ὅσοι ἔπιβουλεύσασθαι 30
 ἀπολογεῖσθαι, ἐρεῖν δὲ ὡς ἀπὸ Φυλῆς κατήλθε, καὶ ὡς δημοτικός ἐστὶ, καὶ ὡς τῶν
 κινδύων τῶν ὑμετέρων μετέχων. ἐγὼ δὲ, ὡς αἰδρες Ἀθλωαῖοι, οὐ τοιαύτῳ γινώσκω
 ἔχειν κατὰ τῶν τοιούτων. ἀλλ' ὅσοι μὲν ἐλθούσας καὶ τῶν δικαίου ἔπιβουλεύοντες, ἔ-
 σθαι νόμοις ἔχον βουλομένοισι, καὶ τοῖς ἀδικουῦσας μισουῦσας, πάλιν ὑμετέρων κιν- 35
 δύνων μετέχον, οὐ πονηροὺς εἶναι πολίτας, ὅσοι ἀδικῶς τούτοις φημί αὐτῶν ἔσθαι
 λόγον πάλιν ἐκείνων φυγῶν ὅσοι ἢ κατελήθοντες, ἐκ δημοκρατίας τὸ μὲν ὑμετέρον
 πλῆθος ἀδικούσι, ὅσοι ἢ ἰδίους οἴκοις ἐκ τῶν ὑμετέρων μερᾶλοισι ποιοῦσι, πολὺ
 μᾶλλον αὐτοῖς παρσκήκει ὀργίζεσθαι ἢ τοῖς τεράκοντα. οἱ μὲν γὰρ ἔπιβουλεύοντες
 ἀπολογεῖσθαι, ἵνα κακῶς εἴπη δυνάμην, ὑμᾶς ποιήσασθαι τούτοις δὲ ὑμᾶς αὐτοῖς ἐπε-
 τρεψάσθαι, ὡς μερᾶλλον ἔλθουσαν πάλιν πόλιν ποιήσασθαι ὡν ὑμῶν σφῆν ἀποβέ-
 σθαι, ἀμὰ τὸ ἔπιβουλεύοντες, ἐν τοῖς δφιστάτοις κινδύνοις καθιστάσθαι, ὡς τε πολὺ 40
 αὐτῶν δίκαιοτερον ὑμᾶς αὐτοῖς ἢ τοῖς ἐλεοῖτε, καὶ ὅσοι ὑμείεροις παιδάσδε γυναικάσδε,
 ὅτι ὑπὸ τοιούτων αἰδρῶν λυμῆνασθε. ὅσοι γὰρ ἠγροσάμεθα σωτηρίας ἀντελήφθηται,
 δφνότερα ἄστυ τῶν ὑμετέρων ἀρξόντων πᾶσιν ἢ ἄστυ τῶν πολεμίων. καὶ τοῖς
 πρῶτοις

Γ. δίκαια, ὅτι ὅσοι.

αφ. 25. εἶναι καὶ ὡς πλ.

ἔστι βουλ. II. ἀπολογον.

πρῶτοις ἔπιβουλεύοντες ὅτι σφῆν ἐλπίς σωτηρίας ὑμῶν διετυχεῖσθαι. ὡς τε ἀξίον ὑ-
 μαῖς πῶς σκευάζονται ὑμῶν αὐτοῖς, καὶ τούτων νῦν πάλιν μετῆσθαι δίκην λα-
 βεῖν, καὶ τοῖς ἀλλοῖς ἔλληνισιν ἔπιβουλεύσαι ὡς τοῖς ἀδικουῦσας τιμωρεῖσθαι, καὶ τοῖς
 ὑμετέροις ἀρχουσας βελτίους ποιήσατε. ἐγὼ μὲν αὐτῶν ὑμῶν πῶς σκευάζονται
 ὑμᾶς δὲ χρῆν εἰδέναι ὅτι αὐτῶν ἐμοὶ πεισθήτε, δὲ κατὰ αὐτῶν βουλοῦσθαι εἰ δὲ
 μὴ χεῖροισι τοῖς ἀλλοῖς πολίταις χρῆσασθε. ἐπὶ δὲ, ὡς αἰδρες Ἀθλωαῖοι, αὐτῶν
 ἀποβουλεύσατε, σφῆν ὑμῶν εἰσόντα χεῖρα, ἀλλὰ τοῖς ἀνηλωμένοισι, ἔπειτα χρῆ-
 μασιν οἷς ὑφῆρυνται, ὡς τε πάλιν μὲν ἐξορῶν ὑμῶν αὐτοῖς καπαλείψετε, τῆς δὲ σωτη-
 ρίας ἐκείνοις εἰσόντα χεῖρα. καὶ μὲν δὲ, ὡς αἰδρες Ἀθλωαῖοι, καὶ Ἀλικαρνασσεῖς καὶ οἱ 10
 ἀλλοῖοι ἄστυ τούτων ἠδικημένοισι, αὐτῶν πῶς τούτων πάλιν μετῆσθαι δίκην λαβεῖ-
 τε, νομοδοσιν ἄστυ τούτων μὲν ἀποβουλεύσαι, ὑμᾶς δὲ αὐτοῖς βεβωθησθαι. ἐὰν δὲ
 πούτοις σώσθητε, ἠγήσασθαι καὶ ὑμᾶς ὁμογνώμονας γινόμεναι τοῖς αὐτοῖς παρσδε-
 δωχθῶν. ὡς τ' ἀξίον, τούτων ἀποβουλεύων ἐνθυμηθέντας, ἅμα τοῖς τε φίλοις τοῖς
 ὑμετέροις ἀποβουλεύσαι χεῖρα, καὶ πῶς τῶν ἀδικουῦσων πάλιν δίκην λαβεῖν.

ΛΥΣΙΟΥ ΚΑΤΑ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

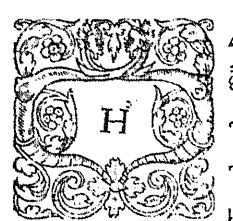
ΜΕΝ ἀγῶν ὅσοι, ὡς αἰδρες δίκαια, ἐρημότεροις γινόμε-
 ται ἢ ἐγὼ παρσδεδωκῶν. πολλοὶ γὰρ ἦσαν ἀπειλοῦντες, καὶ
 φάσκοντες Φιλοκράτους κατηγήσασθαι ὡν σφῆν νῦν φαί-
 νεται. ὁ καμὸς δοκεῖ σφῆν ἐλατῶν εἶναι τεκμηρίον τῆς ἀπο-
 γραφῆς, ὅτι ἀληθῆς οὐσα τυγχάνει. εἰ γὰρ μὴ πολλὰ τῶν Ἐρ-
 γολκῶν εἶχε χρῆματα, ὅσοι αὐτῶν οἶδον, ἴδιον ἀπαλλάξαι σφῆν κατηγή-
 ροις. ἐγὼ δὲ, ὡς αἰδρες δίκαια, πρῶτον ὑμᾶς ἠγροσθαι εἰδέναι ὅτι Ἐργολκῶν
 Δί' ἔπειτα ὑμεῖς ἡλικίαν κατεχέροσθησατε, ὅτι κακῶς Δί' αὐτοῖς τῆς πό-
 λεως, πλείον ἢ τεράκοντα ἑκατῶν οὐσίαν ἐκτήσατο καὶ τούτων τῶν χρημά-
 των σφῆν ἐκ τῆ πόλεως φαίνεται. καὶ ἴσθι ποδὲν χρῆν τραπεῖσθαι, ἢ πῆ ζῆν τὰ 25
 χρῆματα; εἰ γὰρ πῶς κηδεσθῆς, καὶ οἷς ἐκεῖνος οἰκειότατ' ἀφῆρυνται ἐξορῶ-
 ρ, μὴ φαίνεται, χαλεπῶς πῶς ἐξορῶν βύρασθαι. ἵνα δὲ Ἐργολκῆς
 κατὰ πλείονος Φιλοκράτους ἐποιεῖτο; ἢ παρὸς τὴν ἀφῆρυνται διέκειτο οἰκειότα-
 ρον; οὐ τ' μὲν ὑμετέρων πολιτῶν αὐτῶν ἐξήγαγε, τῶν δὲ αὐτῶν χρημάτων ἑμίαν
 ἐποίησε; καὶ τὸ τελευτῶν τεράκρον αὐτῶν κατέσθαι; καὶ ἴσθι δφνον εἶναι τὸ μὲν 35
 οὐσίας ἔχοντες ὀρωδουῦσθαι τετρακκῶντες, ὅσοι δὲ, σφῆν παρστέρον κεντη-
 μένος, ἐκείνῳ τὰ χρῶν ἐτεροντῆς ἄστυ τῶν τῶν λειτουργῶν οὐκ-
 οῦ δὲ οὐχ ὡς ζῆν μὲν οὐκ ἔχον αὐτῶν τεράκρον κατέσθαι, ἀλλ' ὡς ὠφε-
 λιθῶσθαι, καὶ φυλάσθαι τὰ αὐτῶν χρῆματα, ὅσοι ἔχον ὅτω χρῆν μᾶλλον
 τούτου πεισθῶν. ἠγροσθαι δὲ, ὡς αἰδρες δίκαια, Φιλοκράτει δύο εἶναι καὶ μόνος ἀ-
 πολογίας. παρσκήκει γὰρ αὐτῶν ἀποβουλεύσαι, ἢ ἑτέροις ἔχοντῶν τὰ Ἐργολκῶν χρῆ-
 ματα, ἢ ἀδικῶς ἀποβουλεύσαι ἐκεῖνον, καὶ σφῆν ὑφῆρυνται τῶν ὑμετέρων, οὐ-
 δὲ δεδωροδοκῶσθαι. εἰ δὲ τούτων μὴδὲτερον ποιήσῃ, δέδοκται καπαβουλεύσαι 40
 αὐτῶν ἐξορῶν συγνώμην ἔχειν. τῆς δὲ ὅσοι οἶδον Ἀθλωαίων τεράκοντα
 ρ.ι.

ἄλλοι Ἐργακλέους μεσεργηθέντα τοῖς λήγουσι, εἰ δυνάμην αὐτῶν σώσει, καὶ μὴ
κατηργεῖν; οἱ ἐπειδὴν ἑώρων τίω ὑμετέραν ὄργην ὑμφορεῖσθαι βουλευόμενοι,
ἠσυχίαν ἦσαν, καὶ οὐκ ἐτόλμων σφᾶς ἀλλοῖς φανεροῖς ποιῆσαι. καὶ ὅ μὲν παρ᾽-
ἑαυτοῖς οὐ κομισθέντες παρ' αὐτῶν τὰ χρημάτια, μὴ μὲν ἐφ' ἡ πόλει ὅτι
δὲ καὶ τῶντα ἀπέλιπε, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκείνου κύριος γεγνηται, εἰς τὸ τὸ πλ-
μης ἐλήλυθεν, ὥστε μὲν τῶν πεπελασμένων, οἱ μὲν τῶν ἠσυχῶν αὐτῶν ὡς ἔτι
σὺς ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν Ἐργακλεί. καὶ οἱ οἴεσθ' αὐτῶν, ὡς ἀνδρες δικαστῶν, εἰς
τὸ μανίας ἀφικέσθαι, ὥστε Θερασίου βούλου στρατηγῶν καὶ Ἐργακλέους
αὐτῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐβελοντὶ ὑποστῆναι τετάρτην; πῶς γὰρ αὐτῶν ἰσχυρῶν
ἀπώλετο, ἢ πῶς αὐτῶν μάλλον ἐπηρεάζετο; καὶ μὲν ἐν τούτων ἰσχυρῶν τὰ εἰρημέ-
να ἐγὼ εἰ ὑμᾶς ἀξιώσῃ ὑμῖν ἀλλοῖς βοηθήσαι, καὶ πολὺ μάλλον οὐκ ἀδικουμένους
πυμφορεῖσθαι, ἢ οὐκ τὰ τῆς πόλεως ἔχοντες ἐλευθεροῖς ἠγείσθαι. οὐδὲν γὰρ πῶν
αὐτῶν καταθήσῃ, ἀλλὰ τὰ ὑμέτερον ὑμῖν αὐτοῖς ἀποδώσῃ, καὶ πολλὰ πλείον
εἰ αὐτῶν τούτων παύσῃ. καὶ γὰρ αὐτῶν καὶ δφνὸν εἶη, ὡς ἀνδρες δικαστῶν, εἰ τοῖς μὲν
μὴ δυνάμην τὰ σφέτερον αὐτῶν εἰσφέρειν ὀργίζοισθε, καὶ τοῖς οὐσίαις αὐτῶν
ὡς ἀδικουμένων δημόσιοι; οὐκ δὲ τὰ ὑμέτερον αὐτῶν ἔχοντες μὴ πυμφορεῖσθε,
ἀλλὰ τῶν χρημάτων ἀποστρέψοισθε, καὶ τούτοις χαλεπωτέροις ἐχθροῖς ἐχθί-
τε. ἕως γὰρ αὐτῶν ὑμέτερον σφίσι ἀλλοῖς ξυμειδῶσιν, οὐδὲ ποτε ὑμῖν παύ-
σονται κακοουμένους νομίζοντες τοῖς τῆς πόλεως δεστυχίας μόναις, ἀπαλλα-
γῶν (εἰ) τῶν παρ᾽ ἀλλοῖς παροχμῶν. ἠγούμεθα εἰ ὡς ἀνδρες δικαστῶν, οὐ μὲν-
20 νον καὶ χρημάτων αὐτῶν παροχμῶν ἀγνοίῃσθε, ἀλλὰ καὶ καὶ τῶν σώματος κιν-
δυνάσει. καὶ γὰρ αὐτῶν καὶ δφνὸν εἶη, εἰ ὅ μὲν τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀπολλύμενα τοῖς κλέ-
πταῖς στυγερότεροι, τοῖς ἀλλοῖς ἐνέχοντο; οὐκ δὲ τὰ τῆς πόλεως Ἐργακλεί στυγε-
ρώς κλέπτονται, καὶ ὅτι τοῖς ὑμέτεροις δωροδοκοῦνται, μὴ τῆς αὐτῆς πυμφορίας
τυχεῖν, ἀλλὰ ἀθλα λαβεῖν τῶν ἑαυτῶν ἐκείνου καταλειφθεῖσθαι οὐσίαις, αὐτῶν
25 τῆς αὐτῆς πυμφορίας. ἀξιοῖ εἰ ὑμῖν εἰσὶν ὀργῆς, ὡς ἀνδρες δικαστῶν. οὗτοι γὰρ, ὅτε
Ἐργακλῆς ἐκρίνετο ἐν τῶν δφνῶν, παρῆντες ἔλεγον ὡς πεντακόσιοι μὲν ἀλλοῖς "οἱ
ἦσαν οὐκ τῶν Πειραγέως δεδεκασημένιοι, ἐξακόσιοι δὲ καὶ χίλιοι οὐκ τῶν ἀγέως μάλ-
λον δὲ παροχμῶν πεισθέντες τοῖς χρημασίω, ἢ δεδιέναι τὰ αὐτῶν ἀμύθηματα.
ἐκεῖ μὲν οὖν ἐπεδείξατε ἀλλοῖς (εἰ δὲ δὴ φρονητέ, καὶ νυνὶ τῶν φανερόν πᾶσιν
30 ἀνδρῶν ποιήσετε) ὅτι οὐκ ἐστὶ ποσά τα χρημάτια ἂ ὑμᾶς, οὐκ εἰ ἀμύθημα
τε ἀδικουμένους, ἀποστρέψαι πυμφορεῖσθαι, καὶ μηδεμίαν ἀλλοῖς ἀδφαν δώσετε τὰ
ὑμέτερον αὐτῶν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ κλέπτουσι. ἐγὼ μὲν ἐν τούτων ὑμῖν πα-
ραμῶ. πῶντες γὰρ ὅτις αὐτῶν Ἐργακλῆς χρηματιούμενος, ἀλλ' οὐ παρ᾽ ὑμᾶς
φίλοτιμῶν ἀμύθημα δέξασθε, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐχθρῶν τὰ χρημάτια ἢ οὐκ. εἰ οὖν
35 σωφρονητέ, τὰ ὑμέτερον αὐτῶν κημεῖσθε.

Ε. μνηστικ.

Π. εἰσηστικ.

ΔΗ, ὡς ἀνδρες δικαστῶν, πίνεις εἰς κρίσιν καταστάντες, ἀδικεῖν μὴ
ἐδόξεσθε, ἀποφαινοῖς δὲ τοῖς τῶν παροχμῶν παροχμῶν καὶ τοῖς σφε-
10 τέρας αὐτῶν βεργασίας, συλημάτων ἔτυχον παρ' ὑμῶν. ὅτις
τοῖν καὶ τῶν ἀπολογομένων ἀποδέχεσθε, εἰ μὴ ἀγαθὸν φαί-
νονται τίω πόλιν πεποιηκότες, ἀξιώσῃ τῶν κατηργῶν ὑμᾶς ἀ-
κροάσασθαι, εἰ μὴ ἀποφαινοῖς οὐκ ἐβλήθησθε πάλαι ποιεῖν ὅτις. ὅτι μὴ τοῖν οὐ
πατήρ ὁ Νικομάχου δημόσιος ἔω, καὶ οἱ ἀνεὸς ὡν οὐκ ἐπέτρεψεν, καὶ ὅσα ἔτι γε-
15 ρωνῶς εἰς ἴδης φερόμενος εἰσῆλθῃ, πολὺ αὐτῶν ἔργον εἶη λέγειν. ὅτις δὲ τῶν νόμων
ἀναγραφῶν ἐβλήθη, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα τίω πόλιν ἐλυμήνατο; παρ᾽ ἑαυτοῦ γὰρ
αὐτῶν τεσσάρων μιλίων ἀναγράφει τοῖς νόμοις τῶν Σόλωνος, αὐτῶν μὲν Σόλωνος
αὐτῶν νομοθέτην κατέστησεν, αὐτῶν δὲ τετάρτων μνηστικῶν, ἐξ ἑτη τίω ἀργύριον ἐ-
15 ποιήσατο. καὶ ἔκαστην δὲ ἡμέραν ἀργύριον λαμβάνων, τοῖς μὲν ἐνέγραφε,
τοῖς δὲ ἐξήλειφεν. εἰς τὸ δὲ κατέστησεν ὥστε οὐκ ἔτι τούτου χάρος τεταμιθ-
μῶν τοῖς νόμοις; καὶ ὅ μὲν ἀντιδικεῖ ὅτι τοῖς δικαστέροις ἐναντίους παρῆντο, ἀμ-
φότεροι παρ᾽ ἑαυτοῦ Νικομάχου φάσκουσιν εἰληφέναι. ὅτι βαλλόντων δὲ τῶν ἀρ-
20 χόντων ὅτις οὐκ εἶσθε, καὶ εἰσαρχόντων εἰς τὸ δικαστήριον, οὐκ ἠθέλησε παρ᾽ ἑαυτοῦ τοῖς
νόμοις. ἀλλὰ παρ᾽ ἑαυτοῦ ἢ πόλις εἰς τοῖς μεγίστας συμφορας κατέστη, ὡν τῶν
ἀπαλλαγῶν τῆς ἀρχῆς, καὶ τῶν παροχμῶν βιβλίας ὑποστῆναι. καὶ γὰρ
τοῖς, ὡς ἀνδρες δικαστῶν, ἐπειδὴ ἐκείνων δίκην οὐ δέδωκεν, ὅποιαν καὶ νῦν τίω ἀρ-
γύριον κατέστησθε; ὅστις παρ᾽ ἑαυτοῦ μὲν τέτταρα ἔτη ἀνέγραψεν, ἐξ ὧν αὐτῶν τετα-
25 κῶν ἡμερῶν ἀπαλλαγῶν ἐπειτα διωρισμένον. ἐξ ὧν ἑδφ ἀναγράφειν αὐτῶν
ἀπὸ τῶν κύριον ἐποιήσατο, ὅσα χρεῖσται μόνος οὐκ τῶν ἀρξάντων βιβλί-
νας οὐκ ἔδωκεν. ἀλλ' ὅ μὲν ἄλλοι τῆς αὐτῶν ἀρχῆς κατὰ τρυφαιαν λόγον
ἀναφέρουσι; σὺ δὲ ὡς Νικομάχε, οὐδὲ τετάρτων ἐπὶ ἡξίωσας ἐγράφει, ἀλλὰ
μόνα σοὶ τῶν πολιτῶν ἐξείναι νομίζεις ἀρχὴν πολὺν χρόνον, καὶ μήτε βιβλίας δι-
δόναι, μήτε τοῖς ψήφισμασι πείθεσθαι, μήτε τῶν νόμων φρονητέ. ἀλλὰ τὰ μὴ εἰ-
30 γράφεις, τὰ ἢ ἐξαλείφεις; εἰς τὸ ὑβρεῶς ἦκεις, ὡς οὐκ οὐκ νομίζεις εἶ; τὰ τῆς
πόλεως, αὐτῶν δημόσιος ὡν. ὑμᾶς ἰοῖναι γρη, ὡς ἀνδρες δικαστῶν, ἀναμνηστέον
εἰ τῶν παροχμῶν τῶν Νικομάχου, οἴνεος ἦσαν, καὶ οὐκ ὡς ἀγαθῶν ὑμῶν παρ᾽
σενήνεκται παρ᾽ ἑαυτοῦ, καὶ ἄσασθαι αὐτῶν; ὅτις ἐνός ἐκείνου δίκην οὐκ εἰλή-
35 φασε, νῦν ὑμῶν ἀπὸ τῶν γ' ὡν τίω ὑμφορίαν ποιήσασθε. ἴσως δὲ, ὡς ἀν-
δρες δικαστῶν, ἐπειδὴ καὶ αὐτῶν μὴ δὲν δυνάμην ἀπολογοῦσθαι, ἐμὲ ἀφ' ἑαυτοῦ
λεῖν πειρασέσθαι. ἴσως ἢ καὶ τῶν ἐμῶν, ἴσως ἀξιώσῃ πεισθῆναι ὑμᾶς, ὅποσθαι ἀπολο-
γίας ἐμοὶ δοθείσης, μὴ δυνάμην ψυδύμενον αὐτῶν ἐξελέγξαι. εἰ μὴ ἄρα ὅτι-
χρητὴ λέγειν ἄσασθαι ἐν τῆ βουλῇ, ὡς ἐγὼ τῶν τετακισίων ἐγούμενοι, ἐν θυμῶν τῶν
40 τοῖαυτα λεγόντων, οὐκ ἔτι τετακισίων παρῶν ἢ χίλιοι γινώσκονται. καὶ γὰρ τοῖς ἐπὶ πατ-
δας ὡν ἑαυτῶν ἐκείνων τῶν χρόνων, καὶ τοῖς ἀποδημοῦσθαι ὅ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βουλο-
μῶν, τῶντα λοιδοροῦσιν. ἐγὼ δὲ οὐκ ἴσως πολλὰ ἐδέξατο τῶν τετακισίων γινώσθαι,
ὡς οὐδὲ τῶν τετακισίων κατελέγξω. δφνὸν δὲ μοι δοκεῖ εἶ, ὅτι εἰ μὲν καὶ ἰδίων
συμβολαίων ἀγωνισθέντες, οὐκ ἔτι φανεροῖς ἐξήλειγον αὐτῶν ἀδικουμένους, οὐδὲ
αὐτῶν ἡξίωσθε τοῖαυτα ἀπολογοῦμενος ἀποφύγειν. νυνὶ δὲ καὶ τῶν τῆς

ἢ οἴα τίω π.

ἢ οἴα τίω π. διω-
ερισμένον, ὅτι
αὐτῶν.

ἢ οἴα τίω π.

παρ. γρ. παρ᾽ ἑαυ-
τοῦ. οὐκ ἴσως
καὶ ὡν τῆς ἐ-
ξήσ.

Π. καὶ οἴα τῶν
πεισθ.

πόλεως κρινόμενος, οἴησεται χρεῖσθαι ἐμοὶ κατηχηρῶν ὑμῖν μὴ δοῦναι δίκην. ἔπι
 δὲ οἴμην, θαυμαστὸν νομίζω Νικόμερον ἐπίεσις ἀδίκως μνησικακεῖν ἀξιοῦν, ὃν ἐ-
 γὰρ ὅτι βουλῶν δὲ σπῆται πᾶσι πλὴν ἢ ἀποδείξω. καὶ μου ἀκούσατε. δίκην γὰρ, ὡς ἀν-
 δρες δικαστῆς, καὶ τῶν ποιούτων ἀνδραγαθῶν καὶ ποιῶν κατηχηρίας ἀποδέξασ-
 θαι, οἵπινες τότε συγκαταλυσθήσιν τὸν δῆμον, νωὶ δημοτικοὶ φασὶν εἶναι. ὅτι γὰρ
 ἀπολομένων τῶν νεῶν ἢ μεταστάσις ἐπαρῆτο, Κλεοφῶν τὴν βουλὴν ἐλασίδο-
 ρει, φάσκων στυγεράναι, καὶ τὰ βέλματα βουλῶν τῆ πόλει. Σάτυρος δὲ Κηφι-
 σεύς βουλῶν ἐπεισε τὴν βουλὴν δὲ σπῆσαι αὐτὸν παρὰ δόξαν δικαστήριον. ὅ-
 δὲ βουλόμενοι αὐτὸν ἀπολέσαι, δεδύστε μὴ σὺν ἀποκτείνωσιν ἐν τῷ δικαστή-
 ριῳ, πεῖθουσι Νικομαχίδην νόμον ἀποδείξαι, ὡς χρὴ καὶ τῆ βουλῆ στυδικῆ-
 ζειν. ὅ τῶντων σὺν πονηρότατος οὕτω φανερώς στυγερασίασεν, ὥστε τῆ ἡμέρᾳ ἢ
 ἢ κρίσις ἐγένετο, ἀποδείξαι τὸν νόμον. Κλεοφῶντος ἴστω, ὡς ἀνδρες δικαστῆς, ἔτε-
 ρα μὲν αἱ πῆσι κατηχηρήσασιν ὅσοι δὲ παρὰ πῶντων ὁμολογήσασιν, ὅτι οἱ κατα-
 λυοῖς δῆμον, ἐκείνοι ἐβούλοντο μάλιστα τῶν πολιτῶν ἐκ ποδῶν ἵκνῆσθαι καὶ
 ὅτι Σάτυρος καὶ Κλεοφῶν, ὅ τῶν τειάκοντα ἡρόμενοι, οὐχ ἕως ἡμεῶν ὄργι-
 ζόμενοι Κλεοφῶντος κατηχηρῶν, ἀλλ' ἵνα ἐκείνοι ἀποκτείναντες αὐτοὶ ὑμᾶς κα-
 κῶς ποιῶσι καὶ ταῦτα διεπαρῆσαντο διὰ τὸν νόμον ὃν Νικόμαχος ἀπέδειξεν. εἰ-
 κὸς τίνων, ὡς ἀνδρες δικαστῆς, ἐνθυμείσασθαι ὅσοι ὑμῶν ἐνόμιζον Κλεοφῶντα
 κακὸν πολίτην εἶναι, ὅτι καὶ τῶν ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ ἀποκτείνοντων ἴσως τις ἴσως πονη-
 ρὸς, ἀλλ' ὅμως καὶ διὰ τῶν τοιούτων ὀργίζεσθαι τοῖς τειάκοντα, ὅτι οὐ τῶν ἀδικη-
 μάτων ἕνεκα ἀλλὰ κατὰ κρίσιν αὐτοῖς ἀπέκτειναν. εἰ δὲ οὐκ ἐπὶ ταῦτα ἀπολο-
 γῆται, ποσὸν μὲν ἠέσασθε, ὅτι ἐν τοιούτω κατὰ τὸν νόμον ἀπέδειξεν ἐν ᾧ ἢ πολιτεία
 μετῆσται, ὅ τούτοις χρεῖζόμενος οἱ τῶν δῆμον κατέλυσθαι, καὶ ταῦτα τὴν βουλῆν
 στυδικῆζεν ἐποίησεν. ἐν τῇ Σάτυρος μὲν καὶ Χρέμων μέγιστοι ἐδύνατο, Στερομ-
 βιχίδης δὲ καὶ Καλλιάρχης καὶ ἕτεροι πολλοὶ καὶ καλοὶ ἀγαθοὶ τῶν πολιτῶν ἀ-
 πάλλωτο. καὶ καὶ τούτων σθένος ἀν' ἐπισημῶν λήσων, εἰ μὴ ἡσθενοῦμεν αὐτῶν,
 ὡς δημοτικὸν οἶτα, περὶ σέσασθαι παρὰ τὸ δίκην σάξασθαι, καὶ τῆς δυνάσεως τῆς εἰς
 τὸ πλῆθος τεκμηρίω χρησόμενον, ὅτι ἐφυγεν. ἐγὼ δὲ καὶ ἕτεροις αὐ' ἔχομι ὅτι
 δείξαι τῶν συγκαταλυσθῶντων τὸν δῆμον, τοῖς μὲν, ἀποκτείνοντες, τοῖς δὲ, φυγῆσθαι τε
 καὶ οὐ μετὰ τῶν τῆς πολιτείας. ὥστε σθένος αὐτῶν τῶν ἑσθῶν λήσων ἡμέ-
 ρων. τῶν γὰρ ὑμᾶς φυγεῖν, μέγιστον καὶ σὺν στυγεράλετο τῶν δὲ τῶν κατελ-
 θεῖν, τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον ἀπὸν ἐγένετο. ἔπι δὲ καὶ δόξον, εἰ ὡν μὲν ἀκων ἐπάγε, χα-
 ρειν αὐτῶν εἴσαθε ὡν εἰ ἐκὼν ἐξήμῶντε, μηδεμίαν ὑμῶν πονήσαθε. πῶν ἡμέ-
 νομαχίᾳ δὲ αὐτῶν λέγειν ὡς ἀσεβῶν καταλύων τῶν θυσιῶν ἐγὼ εἰ μὲν νόμοις ἐπί τῶν
 καὶ τῆς ἀναρχαφῆς, ἡγοῦμαι αὐ' ἀξίοναι Νικομαχῶν ταῦτα εἰπεῖν καὶ ἐμοδ' 35
 νῶν δὲ τοῖς κοινοῖς καὶ κειμένιοις ἀξίοναι τῶν πείθεσθαι. θαυμάζω δὲ εἰ μὴ ἐνθυμεί-
 ται, ὅτῳ ἐμὲ φάσκει ἀσεβεῖν, λέγοντα ὡς χρὴ θύειν τῶν θυσιῶν τῶν ἐκ τῶν κύρσεων
 καὶ τῶν βλαπῶν, κατὰ τῶν συγγραφῶν, ὅτι καὶ τῆς πόλεως κατηχηρῶν. ταῦτα γὰρ
 ὑμεῖς ἐψηφίσασθε. ἔπειτα εἰ ταῦτα νομίζετε δόξα, ἢ πῶν σφόδρα ἐκείνοις ἢ ἢ ἀ-
 δικεῖν οἱ πᾶσι ἐκ τῶν κύρσεων μόνον ἔθνον. καίτοι, ὡς ἀνδρες δικαστῆς, καὶ ἐπὶ βύσε-
 βείας οὐ κατὰ Νικομαχῶν δειμνῶναι, ἀλλ' ἐκ τῶν γενημένων σφραγίσαι. οἱ τοῖ-
 νων παρῶν οἱ πᾶσι ἐκ τῶν κύρσεων θύοις, μέγιστον καὶ βλάστημον ἐστὶν τῶν Ἑλληνί-
 δων τὴν πόλιν παρέδοσαν. ὥστε ἀξίον ἡμῶν τῶν αὐτῶν ἐκείνοις θυσιῶν ποιῆσθαι
 καὶ εἰ μὴ δὲν δι' ἄλλο, τῆς τύχης ἕνεκα τῆς δὲ ἐκείνων τῶν ἱερῶν γενημένων. πᾶσι

Π. ἀργίεω.

Π. ὑπολογισ-
την ἔσται.

αφ. 28. εἰς τῶν
παμὴ ἀμάλ.

Γ. οἷς αἰσού-
χουσι.

ἡσθ. ἡμῶν.

Π. ἔπι δὲ ὅτι.

εἰ αἱ πῆσι βύσεβείας ἡμῶν ἐμοδ' ὅστις ἀξίοναι παρῶν μὲν κατὰ τὰ πάτρια θύειν
 ἔπειτα, ἀ μᾶλλον συμφέρει τῇ πόλει. ἔπι δὲ, ἀ ὁ δῆμος ἐψηφίσαστο, ὅτι διωκτοῦμε-
 σα δαπομῶν ἐκ τῶν παρῶντων χρημάτων. σὺ δὲ ὡς Νικόμαχος ταῦτων ταῖαντ' ἀ-
 πεποίησας ἀναρχαφῆς γὰρ πλείω τῶν παρῶντων ἀξίοναι, αἵτιος γεγέννησται τὰ παρῶ-
 5 ὄντα χρημάτα εἰς ταῦτα ἢ μὲν ἀναλίσκασθαι, ἐν τῇ τῶν παρῶντων θυσιῶν ὅτι
 λιπῶν. αὐτῆς πέρυσιν ἱερῶν ἀξίοναι τῶν ἀλλῶντων χρημάτων τῶν ἐκ τῶν κύρσε-
 σι γεγραμμένων καὶ οὐχ αἰὸν τε εἰπεῖν ὡς οὐχ ἱερῶν εἶναι, παρῶντων τῇ πόλει. εἰ
 γὰρ σὺ μὴ πλείω ἀνέγραψεν, ἐξ ἑλαίτοις εἰς τῶν θυσιῶν τῶν παρῶντων αἱ
 δὲ ἡρκεσε, καὶ τῶν πάλαι αὐ' ἐπαρῆτο τῇ πόλει. καὶ δὲ τῶν εἰρημῶν ἐκ μὲν
 10 τυρας ὑμῶν παρέξομαι. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἐνθυμείσθε τοῖνυν ὡς ἀν-
 δρες δικαστῆς, ὅτι ὅτῳ μὲν κατὰ τῶν συγγραφῶν ποιάμεν, ἀπῆλυτα τὰ πάτρια
 θύεται. ἐπειδὴν δὲ ἐκ τῶν ἀξίοναι ἀνέγραψε, πολλὰ τῶν ἱερῶν κατέλυε-
 ται. καὶ τούτοις ὁ ἱεροσολος παρῶντων, λέγων ὡς βύσεβείας ἀλλ' ἐκ βύσεβείας
 ἀνέγραψε καὶ εἰ μὴ ταῦτα ὑμῶν φέρεται, ἐξ ἀλείφειν κελθεῖ, καὶ ἐκ τούτων
 15 οἴεται πείθειν ὡς σθένος ἀδικεῖ ὅς ἐν δούσιν μὲν ἐπὶ πλείω ἢ δὲ δέοντος δά-
 δεκα ἑλαίτοις ἀνάλωσε, παρ' ἕκαστον τῶν ἐκ τῶν ἀλλῶντων ἐπεχίρησεν ἐξ ἑλαίτοις
 τὴν πόλιν ζημιῶσαι καὶ ταῦτα, ὅταν αὐτῶν ἀποδοσῶν χρημάτων καὶ Λα-
 κεδαιμονίους μὲν ἀπειλοῦσθαι, ὅτῳ μὴ ἀποπέμψωμεν αὐτοῖς τὰ χρημάτα.
 Βοιωτοῖς δὲ σφόδρα ποιουμένοις, ὅτι οὐ διωκόμεθα δύο πάλαιτα ἀποδοῦναι. σὺν
 20 δὲ νεωσοῦντες τὰ τείχη παρῶντων ἀλλῶντων, εἰδὼς δὲ ὅτι ἢ βουλή ἢ βουλῶνται. ὅ-
 τῳ μὲν ἐκ τῶν χρημάτων εἰς διοίκησιν, σθένος ἐξ ἀμῶνται. ὅτῳ τῶν εἰς ἀπο-
 εἶαν κατὰ τῆ, ἀναλίσκασθαι εἰσαγγελίας δέχασθαι, καὶ δημῶν τῶν πολιτῶν,
 καὶ τῶν ἡρώων τοῖς πονηρότατα λέγεται πείθεσθαι. χρὴ τίνων, ὡς ἀνδρες δικασ-
 τῆς, μὴ τοῖς βουλῶνται ἐκαστοτε ὀργίζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς εἰς τοῖς ἀπορίας
 25 κατὰ τῶν πόλιν, παρῶντων τὸν νοῦν ὅ τῶν βουλόμενοι τὰ κοινὰ κλέπειν, ὅπως
 Νικόμαχος ἀγαναίεται. οἷς ὑμεῖς, εἰ μὴ ἴστων ὑμῶν ἡμῶνται, πολλὰ ἀξίοναι ποιήσε-
 τε. εἰ δὲ κατὰ τῶν ποιάμενοι τῶν ἐκ τῶν ἀλλῶντων ὑμῶν ἡμῶνται, τῇ αὐτῇ ἡμῶν τοῖς
 τε ἀλλοῖς βελτίοις ποιήσατε, καὶ παρῶντων τούτου δίκην εἰληφότες ἔσεσθε. ὅτι τῶν-
 30 ἀξίοναι πείθειν, οὐχ ὅτῳ τοῖς ἀδωάτοις εἰπεῖν κολεῖσθαι, ἀλλ' ὅτῳ παρῶντων
 διωκόμενοι λέγειν δίκην λαμβάνετε. τίς ἐν τῶν ἐκ τῆ πόλει ὅτι τῶν ἀλλῶντων Νι-
 κομαχῶν δοῦναι δίκην; τίς ἐκ τῶν τῶν πόλιν ἀγαθὰ πεποίηκεν, ἢ πλείω ἢ δίκην
 κεν; ὅς καὶ τῶν οἰσίων καὶ τῶν ἱερῶν ἀναρχαφῆς ἡρόμενος, εἰς ἀμῶνται ταῦτα ἢ
 35 μῶνται; ἀναμνήσθητε δὲ ὅτι πολλοὶς ἢ δὲ τῶν πολιτῶν ὅτι κλοπῆς χρημά-
 των ἀπέκτεινάτε. καίτοι ἐκείνοι μὲν ὅσοι μόνον ὑμᾶς ἐβλάσαν, ὅσον ἐν τῶν πα-
 ρῶντων, οὐ τοῖς τῶν τῶν νόμων ἀναρχαφῆς καὶ τῶν ἱερῶν δάρα λαμβάνοντες, εἰς
 ἀπῆλυτα τῶν πόλιν ζημιῶσαι. εἴτε τῶν αἰσῶν ἀποψηφίσαστο τούτου; πό-
 τερον, ὡς ἀνδρὸς ἀγαθοῦ παρῶντων πολεμίους, καὶ πολλὰς μάχαις καὶ ναυμα-
 χίας παρῶντων ἡμῶν; ἀλλὰ ὅτε ὑμεῖς ἐκινδυνύσατε ἐκ πλείοντες, σὺν αὐτῶν
 40 μῶνται τοῖς Σόλωνος νόμοις ἐλυμῶνται. ἀλλ' ὅτι χρημασι δεδαπόνηκε, ὅτι πολλὰς
 εἰσφοράς εἰσένηοχεν; ἀλλ' ὅτι ὅπως ὑμῶν τῶν αὐτῶν ἐπέδωκεν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑμετέ-
 ρων πολλὰ ὑφῆρηται. ἀλλὰ εἴτε τοῖς παρῶντων; ἢ δὲ γὰρ ἡμῶν καὶ διὰ τῶν τῶν
 γνάμης ἔτυγον παρ' ὑμῶν. ἀλλὰ τούτω γε παρῶνται εἴτε μὲν αὐτῶν τεθῶναι, εἴτε
 τῶν τοῖς παρῶντων, παρῶνται. ἀλλ' ὡς, εἰ μὴ αὐτῶν φείσασθε, αὐτῶν ἀποδοῦναι

q.iii.

ουσία άπορος λειτουργειν, ως εγω αποδειξω. οσπς ου, οσον δυνατός εω αφελειν, ουσπουν κακος ιδ, πως ου αν ειχεται απο παρτων υμω μισοτο; άλλα μιλι ουδ' απρηθεασε γε των πολιτων σοφειν, ουτον αποδοκιμασθητες, ουτ' ει τρις ετερες, αλλ' αμφοτερες φαιερος δεσπιδου, ωστε μητε τρις εν τω άσφ' ημο μλοιοι φιλων παρσηκειν ετ' ουτοι (ου γδ ηξίωσει ως αλλεις ελθειν κινδυουδοντας) 5 μητε τρις Πηραμα καταλαβουσι. δεδε γδ ουτοι ηθελησε συγριματελθειν. φησι δε και ταυτα και αμφοτεροι ημολογους, ει μδντοι τι μέρος παρτεσι των πολιτων, οτι τρις αυτων μετερε ουτω παρσηματων μετ' εκεινων, εαν ποτε (ο μη ηλροίτο) λαβωσι τλω πολιν, βουλβειν αξιουτω. ως ου φαει τε εν Ωρωπω, οτι παρσηματων, και εκεκτητο ιχνημι ουσαν και ουτ' εν τω Πειραμα ουτ' εν τω άσφ' εθετο πασπλα, ια 10 ειδητε οτι ταυτα παρσηματων αληθη λεγω, ακουσατε τμηδ' υμραν. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Υπολείπεται τωινω απη λειγειν ως τω μ' σάματι δι' αδενειν αυτινα γενοιδιλω αδωματος κατεση βοηθησα εις Πηραμα. απο δε τρις παρσηματων επαγγελιδμος αυτος η χρηματ' εισενεγκειν εις ο πληθος ο υμετερον, η οπλι- 15 σαμνας. γν' εαυτοδ δημοτων, ως παρ και αλλοι πολλοι τρις πολιτων, αως ου δυναμδμοι λειτουργειν τως σάματι. ινα ου μη εγνηνηται αυτω φουσαμδμω δεσπακτη- σαμ, και παρ ουτων ηδη παρσηματων αποδειξω. οπατ' υστερον εν δεξεσμη μοι παρελ- 20 τον η ενδιδ' ε λεγχειν αυτον. και μοι καλδ αυτον Διοτημον. Αχαρνεα, και τρις αιρε- θεντας μετ' αυτω τρις δημωτας οπλισαμ απο τρις εισενεγκεντων χρημω. ΜΑΡΤΥΡΙΑ τρις παρ Διοτημον. Ουτος τωινω ουχ' οπως αφελησας τλω πολιν εν 25 τωινω και και ποιαυτη κατασασ, διανοηη, αλλ' οπως τι κερδαμνο απο τρις υ- μετερων συμφορων παρεσκυδασατο. ορμυδμος γδ δε Ωρωποδ, τωτε μδν αυτος μόνος, ποτε ο ετεροις ηρμυδμος, οίς τα υμετερα δεστυχηματα, οτυχηματα εγε 30 γονη, παρ ουτων και τρις αργους, και εντυχημων τρις πολιτων τως παρσηματων, οι κατεμειναν εν τως δημωις, ολιγα μδν τρις επιτηδειων εζοντες, αι αχρηστα δε, δυνοι μδν οντες τα πληθη, αδωμωτοι δε απο τως ηλικιας βοηθειν. τωτοις αφηρητο 35 τα παρσηματων, παρ πλειονος ποιουδμος αυτος μικρο κερδαμνην, η εκεινοις μη- δεν αδικειν. οι νω αυτων δι' αυτω ουτο ουχ' οιοιτε εισιν επεξελεθειν απημτες, δεσπαρ και ποτε αδωμωτοι τη πολδ βοηθειν ησθμ. ου μδντοι τωτον γε ρηη παρ τλω εκει- 40 νων αδωμωτων δις αφεληθηται, ποτε αφελθμδμω α ειχον, νω τε δοκιμασθηται υφ' υμω. άλλα και ουσπισω παρσηματων τρις αδικηνητων, μεγα αυτο ηησα- δε ετ' και τωτον παρσηματων, οσπς ετολμησει, οίς ετεροι διδοναμ παρ εαυτων 45 τι παρσηματων, παρ τλω απολειαν οικτειρεντες αλλεις, τωτων αφαιρησασα τα παρσηματων. καλει μοι τως μδν τωρας. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ου ποινω εγω- γε ηδη οτι υμας δεσφερθωντας δει γνωσκειν παρ αυτω, η οικειον γνωσχεσαι. τω αυ 50 παρ οστιν, ως τ' ει και μηδεν αυτω αλλο ημαρτητο, παρ μονα ταυτα ικαμν ετ' αποδοκιμασθησασα. οια μδν ουω ζωσα η μητηρ αυτω και τη γονη, παρ ηω δε 45 τελευτωσα τ' βιον διεπαρσησασα τεκμησμημοις, ραδιον οστιν υμω γνωιναμ οποιος 40 πς ου παρ αυτω. εκεινη γδ τωτω μδν ηπασησεν αποθανουσθμ εαυτω επιτηρε- 40 νη. Αντιφαιδ δε σοφειν παρσηματων πιγευσασα, εδωκεν εις τλω εαυτης φαμω 45 τρεις μνας εργου, παρ ολιπουσα τωτον υον οντα εαυτης. δεσπα δειλασ οτι ου η- 45 δε αυτον σοφει παρ ο παρσηματων αυτω τα δεοντα αν ποιησοντα; και τοι ει μητηρ, η πεφυκε και αδικουμδμω απο τρις εαυτης παιδων μαλιστα αιεχεσασα, και μηδ' 45 αφελουμδμω μεγαλα εχειν ηγεσασα, παρ ο δυνοια μαλλον η ελεγχω τα γηνο-

Π. ου πει ετ.

ου αφελησει.

ου οικειον.

μδμα δοκιμαζειν, ενομιζει τωτον και απο τεθρασως φερειν εαυτης, τι ρηη υμας 5 παρ αυτω παρσηματων; οσπς γδ παρ τως εαυτοδ αι αχρηστας τω αυτω αμασασα και αμαρτηματα, τι αν παρ τως αλλοις παρσηματων; ως ουω και ουτ' αληθη 5 οστιν, ακουσατε αυτω λαβοντος ο εργου, και ταυτα αυτω. ΜΑΡΤΥΣ. Τι ουω βουληθητες υμεις τωτον δοκιμασατε; ποτερον ως ουχ' ημαρ- 10 τηκοτα; άλλα τα μεγασα παρ τλω παρσηματων ηδνηκεν. αλλ' ως εσαμ βελτιαν; τωι αρτοι παρσηματων βελτιαν ημολογους παρ τλω πολιν, υστερον βουλβειν αξιου- 15 τω, φαερων η αργων ως παρ ποτε αργων ποιησασα. σωφρονεσασα παρ οστιν, υστε- 10 ρον παρ τρις εργων παρ παρσηματων αποδειξω. δεξον γδ εμοιγε δοκει ετ' ει δε ου μ' ηδη ημαρτηκε, μηδε ποτε ημωρηθησασα δε ου δε μδν δε ποιησει, ηδη τεπημησε- 20 τω. αλλ' αυτα, ινα βελτιος ωσιν ο πολιται, ορωντες απημτες ομοιως ημωμδμους, 15 παρ ουτο δοκιμασθησασα; άλλα κινδυου και τρις ρηησας, εαν αχρηστανται ο- μοιως τρις ποιησασα ημωμδμους, παρσηματων τρις ρηησων επιτηδωμω, τρις αυτων 20 ηρμυδμους ετ' τρις τε κακοις τιμαν, και τρις αργων αμνημονη. αξιον δε και ποτε 25 εν ημωμδμω, οτι ει μδν τις φερεσασα η ναυη, η στρατοπεδον τι, εν ω 20 μερος τι επιτηδωμω πολιτων ον, παρ εσαμ αν ζημιας εζημιοουτο ουτ' ο, παρ- 25 οδεις ολιω τλω πολιν, εχ' οπως τιμωρηθησασα παρσηματων ζεταμ. και τοι δικωως γ' αν οσπς φαερως, ως παρ ουτω, παρσηματων ελβηθεριαν, ου παρ τω βουλβειν, 30 35 άλλα παρ τω δουλβειν και τως μεγιστης απολειας εκκλησιαζεται. ακουω δε αυ- 20 τον λεγειν, ως ειη ου αδικημα ο μη παρσηματων εν εκεινω τω καιρω, νομος αν εκειτο παρ αυτω παρσηματων, ως παρ και παρ τρις αλλων αδικηματων. ου γδ 35 οίεταμ υμας γνωσασα οτι παρ ο μεγιστος τω αδικηματος σοφειν παρ αυτω ε- 30 ρηησασα νομος. υς γδ αν ποτε ρηησασα εν ημωμδμω, η νομοθετης ηλπισεν, αμνημονησασα 25 τω παρ πολιτων, παρσηματων αμαρτητων; ου γδ αν δηπου, ει μδν τις λιποι τλω πα- 35 ρσηματων αυτω τως πολωως εν κινδυω ουσπς, αλλ' ετεροις εις ουτο κηδισασα, ετε- 30 40 ρη νομος ως μεγαλα αδικημωτος. ει δε τις αυτης τως πολωως εν κινδυω ουσπς λι- 35 ποι τλω πολιν αυτω, ου αν δεσπα ετερη. σφοδρα γ' αν ει τις ωηθη ινα τρις πολι- 40 των αμαρτησασα τι ποιουτον ποτε. τως ο ου αν ειχεται επιτημωσεν υμω, ει 45 τως μετωιους μδν, οτι ουτ' ο παρσηματων εαυτω εσοθησασα ταρ δημω, επιμωσα- 35 40 τε αξιως τως πολωως ουτων δε, οτι παρσηματων εαυτω παρσηματων τλω πο- 40 λιν, μη κοραζοιτε, ει μη γε δημω υμω μείζονι, τη γε παρσηματων απημια; αν αμνημω- 45 τε δε δεσπα ποτε τως αργων ανδρας γηνομδμους παρ τλω πολιν υματε, και τως 40 και κωεις απημαζετε. εδεξασα γδ αμφοτερα ταυτα, ου τρις ημωμδμωων μαλλον υ 45 ενεκα η τρις ημωμδμωων αν αργων παρσηματων γνωσασα εν παρσηματων, και 35 40 και δε, μη δε δεσπα ουτο επιτημωσασα. επι ο εν ημωμδμω τωτων αν υμω δοκει 45 οσπ' ορκων φερησασα, ος εργων τως παρσηματων τως παρσηματων η πως αν ρηησασα υ 40 βουλβειν παρ τως πολιτωας, ος ου δε ελβηθεριωσασα τλω παρσηματων εβουληθη. η 45 ποτα αν παρσηματων τηρησασα, ος σοφει τα παρσηματων ποιησασα ηξίωσε. πως οτ' ει- 40 45 κος οστιν τωτον, ος σοφει τελευτωσασα οτι τως κινδυωους ηλθε, παρσηματων τρις καιτε- 40 45 ρασασα μδν, και ουτω σεντημωμδμω; ετ' αν ειη, ει ουτ' αν μδν απημτες τρις 40 45 πολιτας παρ σοφειν ηησασα, υμεις δε τωτον εν α οντα μη αποδοκιμασατε. ορω 45 δε ινας οι νω μδν τωτω παρσηματων ζοντα βοηθειν, και δεσπα υμω, οπατ' εμε ουω 45 ηδωμωτω πεισασα ποτε δε, οτι ο κινδυωοι μδν υμω και οι μεγαστοι αργων ησασα, τα 45 δε αθρα αυτη η πολιτωια εκειτο, και εδει ε μονον παρ τω βουλβειν άλλα και παρ

ου αυτω παρ και οσπς παρσηματων.

ου παρσηματων.

ου κοραζοιτε.

ου καιτε.

τῆς ἐλευθερίας Βυλβύλας, ὅτε οὐκ ἐδέοντο αὐτῶν βοήθησιν καὶ ὑμῶν καὶ κοινῆ τῆ πό-
 λει, καὶ μὴ παροδύωμι μήτε πύλω πατερίδα, μήτε πύλω βουλῆν, ἧς νῦν ἀξιοῦν τυ-
 χεῖν, οὐ μετὸν αἰτῶν, ἀλλ' ὡν γε κατεργασαμένων. μόνος δὲ, ὡς βουλή, δικαίως οὐδὲ
 αὐτὰ ἀνακατήμη μὴ τυχεῖν, οὐ γὰρ ὑμεῖς νῦν αὐτὸν ἀπιμάζετε, ἀλλ' αὐτὸς αὐτὸν ἴ-
 τε ἀπεστήσει, ὅτε οὐκ ἠξίωσεν, ὡς ἄνθρωπος νῦν παροδύωμι κληρωσόμενος ἦλθε, καὶ ὅ-
 τε Διφμαχόμενος παρὲς αὐτῆς καταστῆται μὴ ὑμῶν. ἴκανα μὲν νομίζω εἰρηάζει,
 καὶ ἴσως πολλὰ γε παροδύωμι, ἀλλὰ πρῶτον ὑμᾶς καὶ αὐτὸν ἴσως αὐτῶν τὰ συμ-
 φέροντα τῆ πόλιν γνώσεσθαι. οὐ γὰρ ἀλλοίους ἰσὺν ὑμᾶς δεῖ, παρὲς τῶν ἀξίων ὄντων
 βουλῆν, τεκμηρίους γρη῏σθαι, ἢ ὑμῶν ἀλλοίους, ὅποιοί ἴσως ὄντες αὐτοῖς παρὲς πύ-
 λω ἐδοκίμασθητε. ἐστὶ γὰρ αὐτῶν τὰ ἔπιτηδύματα, χροῖα παροδύωμι, καὶ πα-
 σης δημοκρατίας ἀλλότρια.

ΛΥΣΙΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΟῖΣ ΚΟ-
 ΡΙΝΘΙΩΝ ΒΟΗΘΟῖΣ.

Εἰ ΜΕΝ ἠρξάμεθα οἶόν τε εἶναι, ὡς παρόντες, ἔπι τῶνδε τὰς πό-
 λει, λέγοντες δηλώσασιν πύλω ἐνθάδε κειμένων ἀνδρῶν ἄξιον, ἔμεμψάμεθα αὐτοῖς ἐπαγγέλλασιν ἐπὶ αὐτοῖς δὲ ὀλίγων ἡμερῶν
 λέγειν, ἔπι δὲ τοῖς πᾶσιν αὐθροστοῖς ὁ πάρος χρόνος οὐχ ἴκανός
 λέγειν ἴσως παροδύωμι τοῖς ἄνθρωποις ἐργῶν, εἴθε τοῦτο καὶ ἡ πό-
 λεις μοι δοκεῖ παροδύωμι ἐνθάδε λέγοντων, δὲ ὀλίγων πύλω παροδύωμι ποι-
 εῖσθαι, ἠρξάμεθα οὐτως αὐτὰ μάλιστα συγγνώμης αὐτοῖς παροδύωμι ἀκουσόμενων τυ-
 χάμεν. ὅμως δὲ ὁ μὲν λόγος μοι παρὲς τούτων, ὁ δὲ ἄλλων οὐ παρὲς τὰ τούτων ἔργα,
 ἀλλὰ παρὲς τοῖς παροδύωμι ἐπὶ αὐτοῖς εἰρηκτάς. Ἰσαύτως γὰρ ἀφρονῶν παρ-
 σκιδάσεν ἢ τούτων ἄρετῆ καὶ τοῖς ποιῶν διναμῶν καὶ τοῖς εἰπεῖν βουληθεῖσιν,
 ὡς τε καὶ μὲν πολλὰ τοῖς παροδύωμι παρὲς αὐτῶν εἰρηάζει, πολλὰ δὲ καὶ ἐκείνοις
 παροδύωμι λελεῖσθαι ἴκανα δὲ καὶ τοῖς ἔπιτηδύωμι εἰρηάζει, οὐτε γὰρ γῆς ἀπει-
 ρει οὐτε θαλάσσης ὁδοῦ, πᾶσι γὰρ δὲ καὶ παροδύωμι πᾶσιν αὐθροστοῖς, ὡς τὰ αὐ-
 τῶν πενήτων τε καὶ ἄλλων τούτων ἄρετῶν ὑμῶν. Πρῶτον μὲν οὖν πύλω πα-
 λαμοῖς κινδύους τῶν παροδύωμι δειμν, μνήμην παροδύωμι τῆς φήμης λαβῶν. ἀξίον
 γὰρ πᾶσιν αὐθροστοῖς καὶ ἐκείνων μεμνησθαι, ὑμῶν οὐτως μὲν ἐν ταῖς ἀδελφῶν, λέγον-
 τας εἰ ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμης, ὑμῶν οὐτως εἰ ἐν τοῖς κακοῖς τοῖς ποιούτοισι, παρ-
 δούοντας εἰ ἐν τοῖς τεθνεώτων ἔργῶν τοῖς ζῶντες. Ἀμαζόνες μὲν γὰρ Ἄρεος μὲν
 ποπαλαμόν ἦσαν θυγατέρες, οἰκοῦσά τε παροδύωμι Θερμοπύλοντα ποταμόν, μόνον ὅ-
 ὡς πλάσμα σιδήρω τῶν παρὲς αὐτοῖς, παροδύωμι δὲ τῶν παρῶν ἐφ' ἵπποις ἀναβά-
 σαι, οἷς ἀνελάττωσεν, εἰ ἀπειρίαν τῶν ἀντιπῶν, ἠέριον μὲν τοῖς φέρωντας, ἀπέλει-
 πον δὲ τοῖς διώκοντας. ἐνομίζοντο δὲ παροδύωμι πύλω βίβλησαν μάλλον ἀνδρες, ἢ παροδύωμι
 πύλω φύσιν γυναικείας. πλεον γὰρ ἐδοκίμων τῶν ἀνδρῶν ταῖς ψυχῶν παροδύωμι φέρειν, ἢ ταῖς
 ἰδέας ἐλλείπειν. ἄξιον δὲ πολλῶν ἔθνων, καὶ ἔργων μὲν τοῖς παρὲς αὐτοῖς κατα-
 δεδουλωμένοι, λέγοντες ὅτι τῆς δὲ τῆς γῆρας ἀκούουσα κλέος μέγα, πολλῆς δὲ
 ξης καὶ μεγάλης ἐλπίδος ἴσως παροδύωμι λαβῶσασιν τὰ μαχησάμενα τῶν ἔθνων, ἐ-
 γραψάμεθα ὅτι πύλω πύλω πύλω. τυχεῖσιν εἰ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὁμοίως ἐκτῆσθαι
 τῶν ψυχῶν τῆ φύσιν, καὶ ἀντιπῶν πύλω δόξαν τῆς παροδύωμι λαβῶσασιν, μάλλον
 οὐκ τῶν κινδύων ἢ οὐκ τῶν σωματικῶν ἐδόξαν εἶναι γυναικείας μόνον εἰ αὐτῶν οὐκ

15
20
25
30
35
40

πρ. γρ. γυναι-
 κείας.
 πρ. γρ. λόγους.

ἐξέστητο οὐκ τῶν ἠμῶν τῶν μαχόμενων μαχόμενος παρὲς τῶν λοιπῶν ἀμεινον βουλῶσα-
 σθαι, οὐδ' οἷμα δὲ ἀπελθούσας ἀπαγγέλλαι πύλω τε σφραγίσαν αὐτῶν δις τυχεῖν
 καὶ πύλω τῶν ἡμετέρων παροδύωμι ἄξιον. αὐτῶν γὰρ ἀποθανούσασιν, καὶ δοῦσασιν δι-
 κων τῆς αἰτίας, τῆς δὲ μὴ τῆς πόλεως, παροδύωμι ἄξιον, ἀθανάτων μνήμην ἐποίη-
 σάντων, πύλω δὲ ἑαυτῶν πατερίδα, παροδύωμι ἐνθάδε συμφορῶν, ἀνώνυμον κατέστη-
 σάντων. ἐκεῖνα μὲν οὖν τῶν ἀλλοτρίων ἀδικίας ἔπιτηδύωμι σάσαι, πύλω αὐτῶν δικαίως ἀ-
 πώλεσθαι. Ἀδράστου δὲ καὶ Γολυνείκους ἔπι Θήβας στρατευσάντων, καὶ ἡττηθέν-
 των μάχῃ, οὐκ ἐώντων τῶν Καδμείων θάπτην τοῖς νεκροῖς, Ἀθλιώται ἠρξάμενοι
 ἐκείνοις μὲν εἶπε ἠθροστοῖς, ἀποθανόντας δικίω ἔχειν πύλω μεγίστην, τοῖς δὲ κατὰ τὰ
 αὐτῶν οὐ κομίζεσθαι, ἔργων δὲ μὴ μαχόμενων τοῖς ἀνθρώποις ἀσέβησθαι, ὅ μὴ παρ-
 τον πέμψαντες κήρυκας, ἐδέοντο αὐτῶν δοῦσασιν τῶν νεκρῶν ἀνείρεσιν νομίζοντες
 ἀνδρῶν μὲν ἀγαθῶν εἶναι ζῶντας τοῖς ἔργῶν ὑμῶν ἠμῶν σάσαι, ἀπιστούτων δὲ σφί-
 σιν αὐτοῖς, ἐν τοῖς τῶν τεθνεώτων σάμασι πύλω βίβλησαν ἔπι δεικνύσασθαι. οὐ δινα-
 μῶν δὲ τούτων τυχεῖν, ἐγραψάμεθα ἐπὶ αὐτοῖς, ὁδοῦ παρὲς Διφφορῶν παροδύωμι
 παρὲς Καδμείους ὑπαρχούσας, ὁδοῦ τοῖς ζῶσιν Ἀργείων χερσὶ ἄμενοι, ἀλλὰ τοῖς
 τεθνεώτας ἐν τῶν πολέμων ἀξιοῦσας τῶν νομίζοντων τυχεῖν παρὲς τοῖς ἐπέ-
 ρους, ἄνθρωποις ἐκινδύωσθαι. ἄνθρωποι μὲν τῶν ἰσῶν μὴ καὶ εἰς τοῖς τεθνεώ-
 τας εἰσαμύσαντες, πλείω παρὲς τοῖς θεοῖς δέξασθαι. ἄνθρωποι δὲ τῶν ἑτέρων, ἰσῶν
 μὴ παροδύωμι εἰς πύλω αὐτῶν ἀπέλθασιν, πατερίου ὑμῶν ἀτυχεῖσθαι, καὶ Ἑλλη-
 νικῶν νόμου φερῶντες, καὶ κοινῆς ἐλπίδος ἠμῶν ἠμῶν. τούτων ἀφροσύνητες, καὶ
 τῶν ἔπι τῶν πολέμων τυχεῖν, κοινῶν ἀπύλων αὐθροστοῖς νομίζοντες, πολλοὺς μὴ
 πολεμίοις κτεῖναι, ὅ δὲ δικίω ἔχοντες σύμμαχον, οὐκ ἴκανα μαχόμενοι καὶ οὐχ
 ἄσπῳ τῆς τύχης ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, μείζονος παροδύωμι Καδμείων ὑμῶν ἐπεθύμησάντων,
 ἀλλ' ἐκείνοις μὲν αὐτῶν τῆς βίβλησαν πύλω ἑαυτῶν ἄξιον ἔπειθεσθαι, αὐτοῖς ὅ μὴ
 ὄντες τὰ ἀθροστοῖς ἔνεκα ἀφροσύνης, τοῖς Ἀργείων νεκροῖς ἔστασαν ἐν τῶν αὐτῶν
 Ἑλθασίν. παρὲς μὲν οὖν τοῖς ἀποθανόντας τῶν ἐπὶ Θήβας τοιοῦτοι γρη῏σα-
 σιν ὑμῶν δὲ γρη῏σας, ἔπι Ἡρακλῆος μὲν δὲ αὐθροστοῖς ἠφαισίδη, ὅ δὲ παῖδες
 αὐτῶν ἐφθον μὲν Εὐρυπεία, εἰσαμύσαντο δὲ ἄσπῳ πύλων τῶν Ἑλλήνων, ἀγα-
 νομένων μὲν τοῖς ἔργῶν, φοβουμένων δὲ πύλω Εὐρυπείας διώσασιν, ἀφροσύνητες εἰς
 πύλω δὲ πύλω πόλιν, ἰκέται ἔπι βωμῶν ἐκαθέζοντο. εἰσαμύσαντο δὲ αὐτοῖς Εὐρυ-
 πείας, Ἀθλιώται οὐκ ἠθέλησαν ἐκδοῦσασιν, ἀλλὰ τῶν Ἡρακλῆος ἄξιον μάλ-
 λον ἠδοῦσασιν, ἢ ἄσπῳ κινδύων τῶν ἑαυτῶν ἐφοβούσασιν καὶ ἠέριον ἄσπῳ τῶν ἀσθενε-
 ρων μὲν τῶν δικαίω παροδύωμι μάλλον, ἢ τοῖς διναμῶν χερσὶ ἄμενοι τοῖς
 ἄσπῳ ἐκείνων ἀδικουμένων ἐκδοῦσασιν. ἔπι στρατεύσασθαι εἰ Εὐρυπείας μὲν τῶν
 ἐν ἐκείνῳ τῶν γρη῏σας Πελοπόννησον ἔχοντων, οὐκ ἐγὼ τῶν δεινῶν ἠμῶν μετέ-
 γνωσάντων, ἀλλὰ πύλω αὐτῶν εἶχον γυναικῶν ἄσπῳ παροδύωμι ἀγαθῶν μὴ ὁδοῦ ἰδίᾳ
 ἄσπῳ τῶν παρὲς αὐτῶν πεποιθότες, ἐκείνοις τῶν οὐκ εἰδότες ὅποιοί ἴσως ἀνδρες εἰ-
 σονται ἠμῶν δικίω δὲ νομίζοντες εἶναι, οὐ παροδύωμι ἔργων ἄσπῳ ἀφροσύνης
 παρὲς Εὐρυπείας, εἰ δὲ κέρδιος παροδύωμι, πλὴν δόξης ἀγαθῆς, ἴσως κινδύων
 ὑπὲρ αὐτῶν ἠέριον τοῖς μὴ ἀδικουμένων ἐλθοῦσασιν, τοῖς εἰ ὑβρίζοντες μισοῦσασιν
 καὶ τοῖς μὴ κινδύων ἔπι χερσὶ ἄσπῳ, τοῖς εἰ ἔπι χερσὶ ἀξιοῦσασιν ἠμῶν ἐλευ-
 θερίας μὴ σημείον εἶναι, μὴ δὲ ποιῶν ἀκρίτως δικαιοσύνης ὅ, τοῖς ἀδικουμένων βο-
 ῆται βίβλησαν εἰ, ἄσπῳ τούτων ἀμφοτέρων, εἰ δέοι, μαχόμενοι ἀποθνήσκασιν. πο-
 συῶν εἰ ἐφροσύνης ἀμφοτέρων, ὡς ὅ μὴ μὲν Εὐρυπείας ὁδοῦ ἄσπῳ ἔχοντων

πατέρα μείναντα ἢ παθῆν ὑπὲρ ἐμοῦ; καὶ ὁ πατήρ ἐπέειπε ἀγῶνα τοῖσ' ἄνδρασι
 ὅτι ἐδουῖν τοῖν μεγίστων κακῶν ἐκ ἐμοῦ ἀμύνην ἢ γὰρ ἐμὴ δόξατος ταῖσ' ὄντα
 μὴνύσασθαι κατ' ἐκείνου, ἢ ἴσως ἐμοῦ ἀποθανεῖν ἢ ἀπὸ σωτηνῆς, ἐμὲ ἀπικτεῖναι. ὁ γὰρ
 νόμος οὕτως εἶχεν· εἴ μὴ παλιθεῖ μὴνύσῃ τις, εἴ τι πῦρ ἀδίκῃ εἰ δὲ τὰ ψυδρῶν τε
 θανάτου καὶ μὴ δὴ τῶσδε βλάσφημα παύσεται, ὅτι ἐσώθη καὶ ἐγὼ καὶ ὁ ἐμὸς πατήρ
 οἷόν τε εἴς τε ἐμὸν, εἴ ποτε ἐγὼ μιλύσῃς ἐγὼ μιλύσῃ κατὰ τὸν πατέρα, ἀλλ' ἢ ἐμὲ ἢ ἐκ-
 κείνου ἐδὲ ἀποθανεῖν. Φέρε δὲ τοῖναι, εἴ καὶ ὁ πατήρ ἐβούλετο ἄπολασθαι, τοῖς
 φίλοις αὐτοῖς οἴεσθε ἢ βλάσφημῶν ἀπὸ μόνου, ἢ ἐγὼ μιλύσασθαι; ἀλλ' ὅτε αὐτὸν πα-
 ραγχεῖσθαι καὶ δεῖσθαι ἀπέβαινον ὅπου αὐτὸν ἐμέλλεν αὐτὸς σωθῆσθαι, ἐμὲ τε σὺν
 ἀπολαίῃ; ἀλλὰ γὰρ καὶ ὅτε Σπεύσιππων ἐδίδωκεν ὁ πατήρ τῷ παραιόμενῳ, αὐτὰ
 τῶσδε ἔλεγε, ὡς εὐδελότατος ἔλθοι εἰς Οἰμακῶν, ὡς Φερεκλέα ἐκέλευε δεβασ-
 τηρίσασθαι τὰ ἀιδράποδα καὶ μὴ τοῖς μὴν καὶ ἀιδράποδοις μὴ ἐθέλειν ἐλέγχειν,
 τοῖς δὲ μὴ θέλοντας ἀναγκάζειν. τῶσδε δὲ λέγοντος τῶσδε πατέρα ἐμὸν, ὡς ἀ-
 παύσεται ἴτε, τί ἄρα εὐδελότατος Σπεύσιππων λέγειν, εἴ ἀληθῆ οἶδε λέγουσιν;
 ἀλλ' ἢ, εἰ ἀνθρώποι, τί βούλει παρὲς θεοπόντων λέγειν; οὐχ ὑπό οὐτοὶ μεμῆνυ-
 κέ κατὰ σοῦ; καὶ φησὶ σε παρῆναι ἐν Οἰμακῶν; ἐλέγχε σὺ τὸν πατέρα. ἢ σὺ
 εἴσσοι ἀδικῶν. τῶσδε ἔλεγε αὐτὸν Σπεύσιππος, ὡς ἀνδρες, ἢ οὐ; ἐγὼ μὴ οἴμην. εἴ τί-
 νω ἀνέειμι ὅτι ἀδικῶσιν, ἢ λῶσθαι τίς παρὲς ἐμοῦ ἐγχετο, ἢ μιλύσῃσιν ὡς ἐμὴ
 ἔστιν ἢ ἀπογραφή, μὴ ὅτι ἐμὴ κατ' ἐτέρου, εἴ καὶ ἀλλοῦ ἀνὸς κατ' ἐμοῦ, ἐλέ-
 γχεταί με ὁ βουλομένης ἐν τῶσδε ἀνάστα. ἀλλὰ γὰρ λῶσθαι ἀνοσιώτατοι καὶ ἀπί-
 στωτατοι εὐδελότατοι ἐγὼ εἰπόντας οἶδα, οἱ τοῦτο μόνου ἡγήσασθαι· δεῖν πολυμή-
 σα κατηρησθῆσθαι· εἴ ἐλέγχεσθαι ψευδῶν, εὐδελότατοι ἐμὲ ἐμέλλουσιν. ὡς παρ
 οἷον εἰ ἀληθῆ τῶσδε αὐτὰ ἀ κατ' ἐμὸν κατ' ἐμὸν, ἐμοὶ αὐτὸν ἀργάζεσθε, καὶ ἡξιοῦτε εἰκεῖν
 πῦρ μεγίστην ὅτι τι θέλω; οὕτως ἀξίω ὑμᾶς ἡνώσασθαι ὅτι ψυδρῶν τε, ποιησῆς τε
 ἀδικῶσιν, ἢ ἄλλοι τε τεκμηρία, ὅτι εἰ τὰ δεινότερα τῶν κατηρησθέντων
 παρὰ φανῶν ἐλέγχονται ψευδῶν, ἢ που πᾶσι πολλῶν φανώσασθαι ῥαδίως ὑμῶν
 ἀποδείξω ψευδῶν ἀδικῶν. αἱ μὴ αὐτὸν ὡς ἀδικῶν παρὲς τῶν μυστηρίων αὐτῶν ἐ-
 γίνοντο τέλειρες· οἱ δὲ ἀφύρῳ καὶ ἐκείνην ἐκείνου, ἀνέγνω ὑμῶν τὰ ὀνόματα
 αὐτῶν, καὶ ὅτι μὴ τυρῶν μεμῆνυσθαι. ἔστι δὲ παρὲς τοῖσδε ἐγὼ πιστότητος ὑ-
 μῶν ἔνεκα, ὡς ἀνδρες, τὰ δε ποιῶσιν τῶν γὰρ φερόντων ἐν τοῖς μυστηρίοις ὅτι μὴ
 ἴνες ἀπέθανον φερόντες, οἱ δὲ ἡχοισι, καὶ εἰσὶν ἀνθάδε, καὶ παρῆσιν ἴσως ἐμοῦ
 κεκλήμενοι. ἐγὼ αὖτε ἐν τῶν ἐμῶν λόγων δίδωμι τῶν βουλομένων ἐμὲ δελέξασθαι,
 ὅτι ἐφύρησιν αὐτῶν δι' ἐμὲ, ἢ ἐμὴν ἴσως κατ' αὐτῶν. ἢ οὐχ ἔλασσι ἐφύρῳ κατὰ
 τῶν μιλύσῃσιν τῶσδε ἀξίω ὑμῶν ἀπέδειξα. καὶ ἐάν τις ἐλέγχε με ὅτι ψευδῶν,
 χρῆσασθε μοι ὅ, ἢ βούλεσθε καὶ σιωπῶ, καὶ ἀναχωρεῖτε εἰς ἀνασῆναι βούλη-
 ται. Φέρε δὲ ὡς ἀνδρες, μετὰ τῶσδε τί ἐγχετο; ὅτι αἱ μιλύσῃσιν ἐγχετο, πε-
 ρεῖ τῶν μιλύσῃσιν (ἡσῶν γὰρ κατὰ τὸν Κλεωνίμου ψήφισμα χίλια δραχμῶν κα-
 τὰ τὸ Πεισῆδρου, μύρια) παρὲς τῶν ἡμφισθέτων οὐτοῖ τε ὅτι μιλύ-
 σῃσθαι, καὶ Πυθόνιος, Φάσκων παρῶν εἰσαγείλαι καὶ Ἀνδροκλῆς, παρ
 τῶν βουλομένων. ἔδδξεν οὖν τῶν δῆμων ἐν τῶν θεομοθητῶν δικαστηρίῳ τοῖς με-
 μνημένοις, ἀκούσασθαι τῶν μιλύσῃσιν ἀξίως ἐμήνυσε, ἀφ' ἀδικίας καὶ
 ἐψήφισμα παρῶν μὴ Ἀνδρομάχῳ, δδύτρω δὲ Τεύκρω, καὶ ἔλασον
 Παναθηναίων τῶν ἀγῶνι, Ἀνδρομάχος μὴ, μύριας δραχμῶν. Τεύκρος δὲ χι-
 λίας καὶ μοι καὶ τούτων τοῖς μύρτρως.

Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Σ

Περί μὴ τῶν μυστηρίων, ὡς ἀνδρες, ὡς εἶνεκα ἢ εἰ δέ τις ἐγχετο, καὶ παρὲς ὡς ὑ-
 μῶν. ὅτι μεμνημένοι εἰσεληλύθατε, ἀποδείξαται μοι ὡς οὐτε ἴσθηκα, οὐτε με-
 μνήσασθαι παρὲς εὐδελότατος, οὐτε ἀμολόγηκα παρὲς αὐτῶν. εὐδελότατος μοι ἀμύνημα παρὲς
 τῶν θεῶν, οὐτε μείζον οὐτ' ἐλαττον εὐδελότατος ἐν. ὁ παρὲς ἐμοῦ παρὲς πλείστου ὅτι ὑμᾶς πει-
 σῶν καὶ γὰρ ὅτι λῶσθαι τῶν κατηρησθέντων τῶν δεινῶν καὶ φερόντων ἀνθρώπων, καὶ
 λῶσθαι εἶπον, ὡς παρῶν ἐτέρων ἀμύνησθαι καὶ ἀσεβήσθαι παρὲς τῶν θεῶν, εἴα
 ἕκαστος αὐτῶν ἔπαθε καὶ ἐπισημήσθαι. τούτων οὖν ἐμοὶ τῶν λῶσθαι ἢ τῶν ἐργῶν τί
 παρῶσθαι; ἐγὼ γὰρ πολὺ μᾶλλον ἐκείνων κατηρησθῶ, καὶ δι' αὐτὸ τῶσδε φημί δεῖν
 ἐκείνοις μὴ ἀπολαίεσθαι, ὅτι ἴσθησθαι. ἐμὲ δὲ ἀπέδειξα, ὅτι εὐδελότατος ἢ μύνημα.
 ἢ δεινῶν γὰρ εἴη εἰ ἐμοὶ ἀργάζεσθε ὅτι τοῖς ἐτέρων ἀμύνησθαι, καὶ τίς εἰς ἐμὲ δεξ-
 βολέω, εἰδότες ὅτι ἀπὸ τῶν ἐργῶν τῶν ἐμῶν λέγεται, κρείττω τῆς ἀληθείας ἡγήσε-
 σθε δεινῶν ὅτι γὰρ τοῖς μὴ μύνησθαι τῶν τοιαῦτα ἀμύνησθαι σὺν ἐστὶν ἀπολογία
 ὡς σὺν ἐπίσημοι. ἢ γὰρ βλάσφημος δεινῶν τῶν εἰδόντων. ἐμοὶ δὲ ὁ ἐλεγχῶν ἴσθησθαι,
 ἐν οἷς ὑμῶν εὐδελότατος με δεῖ δεόμενον εὐδελότατος παρῶν μὴ μιλύσθαι, ὅτι τοιαῦτα ἀ-
 πίστευσα, ἀλλ' ἐλέγχοντο τοῖς τῶν κατηρησθέντων λῶσθαι καὶ ὑμᾶς ἀναμνησθῶν τῶν γρη-
 μῶν, οἱ τῶν ὄρκους μετὰ λῶσθαι ὁμολόγησθαι, οἷσθε τὴν ψήφον παρὲς ἐμοῦ καὶ ἀρα-
 σάμενοι τῶν μεγίστων ἀξίω, ὑμῶν τε ἀξίω καὶ πᾶσι τοῖς ὑμῶν ἐπισημῶν αὐτῶν, εἴ μὴ
 ψήφισθαι παρὲς ἐμοῦ τὰ δεινῶν. παρῶν δὲ τούτοις μεμνήσθαι καὶ ἐρωτᾶσθαι τῶν θε-
 οῶν τὰ ἱερότατα πηροῖσθαι μὴ τοῖς ἀσεβήσθαι, ἀπέδειξα δὲ τοῖς μιλύσθαι ἀδικῶν-
 τῶν νομίσασθαι τῶν ἀσεβήσθαι εὐδελότατος ἢ εὐδελότατος, ὡς τῶν ὑμῶν πολὺ μᾶλ-
 λον τῶν κατηρησθέντων παρῶν τῶν ὅτι παρῶν, ὑπερ τῶν ἱερόντων ἀπέδειξα, καὶ
 ἴσως τῶν Ἑλλήνων, οἱ τῶν ἐορτῶν ἐνεκεν ἐρχονται δδύρω· εἴ μὴ τί ἴσθησθαι, ἢ
 ἀμολόγηκα, ἢ ἐμὴν ἴσως κατὰ ἴσως ἀνθρώπων, ἢ ἄλλος τίς παρὲς ἐμοῦ, ἀπο-
 κτεῖναί με οὐ παρῶν. εἰ δὲ οὐδὲν ἡμῶν μοι, καὶ τῶσδε ὑμῶν ἀποδείξασθαι
 μισθῶν, δεόμεν ὑμῶν αὐτῶν φανερόν τοῖς Ἑλλήνοις πᾶσι ποιῶσθαι, ὡς ἀδικῶν
 εἰς τῶν ἀγῶνα κατέστην. ἐάν γὰρ μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψή-
 φων καὶ ἀμύνησθαι ὅτι ἀδικῶν ἐμὲ. Κηφῆσι οὐτοῖς, σὺν ἐξέσθαι αὐτῶν εἰς τῶν ἱερόντων
 τῶν θεῶν εἰσείναι ἢ ἀποθανεῖν, εἰ οὖν δοκῶ ὑμῶν ἴσως παρὲς τούτων ἀπολο-
 γείσθαι, δηλώσασθαι μοι ἴσως παρῶν ἐπισημῶν παρὲς τῶν ἄλλων ἀπολογία.

Π. Κηφῆσι, οἱ γὰρ ἀδικῶν.

Περί δὲ τῶν ἀναθημάτων τῶν παρῶν, καὶ τῶν μιλύσθαι, ὡς παρ καὶ ὑ-
 περ μιλύσθαι ὑμῶν, οὕτω καὶ ποιῶσθαι. δεξῶν γὰρ ὑμᾶς διδάξω ἀποδείξασθαι τὰ γρη-
 μῶν. ὅτι Τεύκρος ἦλθε Μεγαρόθεν ἀδικῶν βουλομένης, μιλύσθαι παρὲς τῶν
 μυστηρίων ἢ εἰ καὶ τῶν παρῶν τῶν ἀναθημάτων καὶ ἀπογραφεῖ δουῖν
 δεόντας εἰκοσιν ἀνδρας. ἐπειδὴ οὗτοι ἀπεγράψασθαι, ὅτι μὴ αὐτῶν, φερόντες ὡ-
 ρητο, ὅτι δὲ, συλληφθέντες ἀπέθανον, κατὰ τῶν Τεύκρου μιλύσθαι. καὶ μοι ἀ-
 ναγῶν αὐτῶν τὰ ὀνόματα. Ο Ν Ο Μ Α Τ Α. Τεύκρος ὅτι τοῖς
 Ἑρμῶν ἐμὴν ἔπεισαν Εὐκλήμονα, Γλαυκίππων, Εὐρύμαχον, Πολύδουκτον, Πλά-
 τωνα, Ἀντίδωρον, Χαρίππων, Θεόδωρον, Ἀλκιθέτιον, Μενέστρατον, Εὐεξίμαχον,
 Εὐφίλητον, Εὐρυδάμωνα, Φερεκλέα, Μέλινον, Τιμαίηδον, Ἀρχίδαμον,
 Τελένικον. τούτων τοῖναι τῶν ἀνδρῶν ὅτι μὴ ἴσως, καὶ εἰσὶν ἀνθάδε τῶν ἀπο-
 θανόντων εἰσὶ πολλοὶ παρῶν ὡς ὅτις βούλεται, ἐν τῶν ἐμῶν λόγων ἀνα-
 σῶν με ἐλέξασθαι, ἢ ὡς ἐφύρησθαι τίς δι' ἐμὲ τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἢ ὡς ἀπέθανον. ἐπειδὴ
 δὲ τῶσδε ἐγχετο, Πεισῆδρος καὶ Χαεκλῆς, ὄντες μὴ τῶν ζητητῶν, δοκοῦντες

Π. Εὐεξίμα-
χον.

εἰ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ θινούσατο εἶπα τῷ δήμῳ, ἔλεγον οὖν ὡς εἶπεν ἡμεῖς ἔργα τὰ γε-
 γνημένα ἐν ὁλίγων ἀνδρῶν, ἀλλ' ὅτι τῷ δήμῳ καταλύσει, καὶ ῥηθῆναι ἐπὶ ζῆ-
 τεῖν καὶ μὴ παύσασθαι, καὶ ἡ πόλις οὕτω διέκειτο, ὡς τ' ὅτι πλὴν βουλῆν εἰς τὸ
 βουλευθῆμεν ὁ κήρυξ ἀνείπη ἰέναι, καὶ τὸ σημεῖον κατέλη, τῷ αὐτῷ σημείῳ ἡ μὲν
 βουλὴ εἰς τὸ βουλευθῆμεν ἦεν, (C) εἰ ἐκ τῆς ἀρχαῆς, ἐφυρῆν, δεδιότες εἰς ἕκαστος
 μὴ συλληφθῆναι. ἐπαρθεῖς οὖν τοῖς τῆς πόλεως κακοῖς, εἰσαγγέλλει Διοκλείδης εἰς
 πλὴν βουλῆν, φάσκων εἰδέναι ὅτι παρὰ τὸν νόμον τοῖς Ἐρμαῖς, καὶ εἶπα αὐτῷ εἰς
 τελευτήσῃς ὡς εἶπα ἰδίῳ καὶ παρὰ τὸν νόμον τῷ νόμῳ ἔλεγε, καὶ τούτοις, ὡς αἰδῶντες,
 δέομαι ὑμῶν παρὰ τὸν νόμον τὸν νομῶν, αἰσθηνόμενοι ἕνα ἀληθῆ λέγειν, καὶ διδά-
 σκειν ἀλλήλους. ἐν ὑμῶν γὰρ ἡσθῆναι (C) λέγει, καὶ μοι ὑμεῖς τούτων μὴ τυχεῖς ἐστέ, ἔφη
 γὰρ εἶπα μὲν αἰδῶν τὸν νόμον (C) ὅτι Λαυρεῖον, δεῖν δὲ καμῖσα ἄποφορᾶν. ἀναστὰς
 δὲ παρὰ τὸν νόμον τῆς ἀρχαῆς βασιλεύειν εἶπα δὲ παρὰ τὸν νόμον, ἐπεὶ τὸ παρὰ τὸν νόμον
 πύλαμον τῶν Διονύσου ἔειπε, ὅρα ἂν ἀποφύγοι πολλοὺς ἀπὸ τῆς ἀδελφείας καταβαίνοντες
 εἰς τὴν ἀρχήν. δεῖσας δὲ ἀδελφῶν, εἰσελθὼν ἔπειτα πλὴν οὐκ αὐτῷ κατέλεξε, μεταξὺ
 τῶν κίονος καὶ τῆς στήλης ἐφ' ἧς ὁ γρατηγὸς ἔστιν ὁ χαλκοῖς, ὅρα ἂν ἀποφύγοι τὸν
 ἀελθὼν τελευτήσῃς, ἐστὶν αἰὶν καὶ κύνεα ἀπὸ πέντε καὶ δέκα ἀδελφῶν τοῖς δὲ ἀδελ-
 φοῖς, ὅρα ἂν αὐτῶν παρὰ τὸν νόμον πύλαμον τῶν παρὰ τὸν νόμον, τῶν πλείων γνώσκων καὶ
 παρὰ τὸν νόμον, ὡς αἰδῶντες, τῶν ἄλλων δὲ νόμον τῶν παρὰ τὸν νόμον (C) ὅπως ἐν ἐκείνῳ
 εἶπεν ὅτινα βούλοιο Ἀθλιῶν φάσαι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶπα, ὅτινα δὲ μὴ βούλοιο-
 πο, λέγει ὅτι οὐκ ἔστιν ἰδὼν τὸ αὐτὸ ἔφη ὅτι Λαυρεῖον ἰέναι, καὶ τῆς ὑστεραίας ἀκούειν
 ὅτι (C) Ἐρμαῖς εἶναι παρὰ τὸν νόμον. γινώσκων οὖν διότι οὕτων εἶπεν τῶν ἀνδρῶν τὸ
 ἔργον. ἦσαν δὲ εἰς ἄστυ, ζήτησας τε ἡδὴ ἡρημῶν καταλαμβαίνει, καὶ μιλύνας κε-
 κηρυγμένα ἕκαστον μῆνας. ἰδὼν τὸν Εὐφῆμον (C) Καλλίου τῶν Τηλεκλέους ἀδελφῶν
 ἐν τῷ χαλκοῖς καὶ ἀελθὼν, ἀναρχῶν ἀντὶν εἰς τὸ Ἡφαιστεῖον, λέγειν ἄστυ ὑμῶν
 ἐργὸν εἶρηκα, ὡς ἰδὼν ἡμεῖς ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ οὐκ οὐκ ἔδοτο παρὰ τῆς πόλεως ζῆ-
 ματα λαβεῖν μάλλον ἢ παρὰ τῶν ἡμῶν, ὡς δὲ ἡμεῖς ἔχον φίλους· εἰπέην οὖν τὸν Εὐφῆμον
 ὅτι καλῶς ποιήσῃς εἰπὼν καὶ νῦν ἡμεῖς κελύσασί οἱ εἰς πλὴν Λαυρεῖον οἰκίαν, ἵνα
 ἐκεῖ συνηθῆμεν· ἐμοῦ, Ἀνδοκίδη καὶ ἑτέροις οἷς δεῖ ἡμεῖς (ἔφη) τῆς ὑστεραίας, καὶ δὴ
 κύνεα πλὴν ἦσαν. (C) δὲ πατέρας τὸν ἕμῳν τυχεῖν ἐξίσταντα, καὶ εἰπέην αὐτῶν, Ἐξεί-
 γέ σε οἶδε παρὰ τὸν νόμον; ζῆν μὲν οὐκ ἀπαρτῆσαι τοῖς φίλοις, εἰπόντα δὲ αὐ-
 τὸν αὐτὰ οἴχεσθαι καὶ οὕτω μὲν τῷ νόμῳ τὸν πατέρα μου ἀπάλλυε, στυμνιδότα
 ἀποφάσων, εἰπέην τὸν ἡμεῖς ὅτι δεδωκένον ἡμῶν εἶπεν δύο μὲν τάλαντα ἀργυρεῖα διδ-
 ναί οἱ ἀντὶ τῆς ἐκείνων μῆναι τῶν ἐκ τῆς δημοσίου ἕνα δὲ κατὰ φωνὴν ἡμεῖς ἀβουλό-
 μῃα, ἵνα αὐτῶν ἡμῶν εἶπα. πῆσιν δὲ οὕτων δουλεύει τε καὶ δέξασθαι, ἀποκρίνασθαι τὸν
 αὐτὸς παρὰ τὸν νόμον ὅτι βουλόμην ἡμεῖς δὲ κελύθειν αὐτὸν ἡμεῖς εἰς Καλλίου τῶν
 Τηλεκλέους, ἵνα κακῆϊνος κέρειν, τὸν δὲ αὐτὸν κηδεστῆν μου οὕτως ἀπάλλυεν. ἡμεῖς ἔ-
 φη εἰς Καλλίου, καὶ κηδεστῆρας ἡμῶν πῆσιν δουλεύειν ἐν ἀκροπόλει, καὶ ἡμεῖς στυ-
 μεμῶν οἱ γὰρ ἀργυρεῖον εἰς τὸν εἰσόντα μιλύα δώσῃν, ἀφαιρούμεθα, καὶ οὐ διδά-
 ναί, ἡμεῖς οὖν μιλύσαν τὰ γηρόμῃα, ἡ μὲν εἰσαγγέλια αὐτῶν, ὡς αἰδῶντες, τοιαύτη
 ἀπογράφει δὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν ὧν ἔφη γινώσκων, δύο καὶ τετταράκοντα. παρὰ τὸν νόμον
 τοῖς μὲν Μαντίθου (C) Ἀφειφίονα, βυλῶν τῶν ὄντων καὶ κηδεστῆρας εἰδὼν εἶπα δὲ καὶ
 ὅτι ἄλλοις. ἀναστὰς τὸν Πείσομῃος ἔφη ζῆν ἡμῶν λύνειν τὸ ὅτι Σκαμῃδρίου ψή-
 φισμα, καὶ ἀναβιβάζειν ὅτι τὸν ἔργον τοῖς ἀπογραφέντων, ὅπως μὴ παρὰ τὸν νόμον
 νῦν ἔσται, τῶν πύλαμον τοῖς ἀδελφῶν ἀπὸ τῶν. ἀνέκραγῃ ἡ βουλὴ ὡς βύλας.

ἀκούσαντες τὸ αὐτὰ Μαντίθου καὶ Ἀφειφίον, ὅτι πλὴν ἔσαν ἐκατέρωθεν, ἕκα-
 τεύοντες μὴ φρεβλωθῆναι, ἀλλ' ἐξερῆσθαι καὶ κηδεστῆρας. μόλις δὲ οὕτων τυχεῖν
 τες, ὅτι τὸν τοῖς ἐργῶν κατέστησαν, ὅτι τοῖς ἵπποις ἀναβαίνετε, ὄχλον εἰς τοῖς πο-
 λεμίοις ἀβουλοῦσαντες, καταλιπόντες τοῖς ἐργῶν, οἷς ἔδῃ τοῖς αὐτοῖς ἐκείνους
 ἐν οἷς τῶν οἷς ἡγήσασθαι. δὲ βουλὴ δὲ ἐλθούσα ἐν ἀπορήτῳ, στυμνιδότα ἡμεῖς,
 καὶ ἔδῃσιν ἐν τοῖς ξύλοις ἀνακατέστησαν τὸν ἔργον, ἀνείπειν ἐκείνους, Ἀ-
 θλιῶν τοῖς μὲν ἐν ἀείν οἰκιστῶν, ἵνα εἰς τὴν ἀρχαῆν, τὰ ὅπλα λαβόντες τοῖς δὲ
 ἐν μακρῷ τείχεϊ, εἰς γὰρ ὀπισθὸν τοῖς δὲ ἐν Πύργῳ, εἰς τὸ ἵπποδαιμῖον ἀρχαῆν τοῖς
 δὲ ἵπποις ἐπὶ νυκτὸς σημήναι τῆς ἀλλοτρίῃς, ἡμεῖς δὲ Ἀνάκειον τὸν βουλῆν εἰς ἀ-
 χροπόλιν ἵνα, καὶ εἰ κατέστησαν τοῖς τῶν πατέρων, ἐν τῇ γύλῳ. Βοιωτοὶ τὸν πεπυσμέ-
 νοι τὰ παρὰ τὸν νόμον, ὅτι τοῖς οἰκιστῶν ἡσθῆναι ἐξερῆσθαι μὲν. τὸν τὸν καὶ τὸν οὕτων ἀ-
 πόν Διοκλείδην, ὡς παρὰ τὸν νόμον τὸν πόλεως ὅτι τὸν βουλῆν ἡσθῆναι εἰς τὸν παρὰ τὸν νόμον
 φανασώσῃς, καὶ ἐδῃσιν ἐκεῖ παρὰ τὸν νόμον μὲν ἐν αὐτῶν, ὡς αἰδῶντες, ὅποσοι ὑμῶν παρὰ τὸν νόμον
 ναμμηθῆσθε, καὶ τοῖς ἄλλοις διδάσκετε. ἔπειτα δὲ μοι τοῖς παρὰ τὸν νόμον εἰσαγγέλλει τοῖς
 ἵπποδαιμῖον τῶν Φιλοκράτη καὶ τοῖς ἄλλοις διδάσκετε. ΜΑΡΤΥΡΕΣ.
 Φέρε δὲ, καὶ τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἀναγνώσασθαι τὸν ἀνδρῶν ὧν ἐξερῆσαν, ἵνα εἰδῆτε ὅσοις μοι
 τὸ συγγενῶν ἀπάλλυε. παρὰ τὸν νόμον μὲν τὸν πατέρα, εἶτα δὲ τὸν κηδεστῆν τὸν μὲν, στυμνι-
 δότα ἀποφάσῃς, τὸν δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ φάσκων πλὴν στυμνιδότα γινώσκων. τῶν δὲ ἄλλ-
 ων ἀκούσασθε τὰ ὀνόματα, καὶ ἀδελφῶν ἀναγνώσασθε. Χαρμίδης Ἀριστοτέλους ὅτι
 ἀνεψιὸς ἐμῶς· ἡ μήτηρ ἐκείνου, καὶ ὁ ἐμῶς πατήρ, ἀδελφοὶ Ταυρέας οὐτοῖς, ἀνε-
 ψιὸς τὸν πατέρα Νισσῶς, υἱὸς Ταυρέα Καλλίας ὁ Ἀλκμήμονος, ἀνεψιὸς τὸν πατέρα
 Εὐφῆμος, Καλλίος τὸν Τηλεκλέους ἀδελφῶν Φρευίχου ὁ ὀρχησάμῃος, ἀνεψιὸς· Εὐ-
 κράτης, ὁ Νικίου ἀδελφῶς, κηδεστῆς τῶν Καλλίου Κερίας ἀνεψιὸς· Εὐκρά-
 τῆς, ὁ Νικίου ἀδελφῶς, καὶ ὅτι τὸν πατέρα, ἡ μήτηρ ἀδελφῶν. τοῖς ἀπὸ τῶν
 τῶν ἐν τοῖς τετταράκοντα ἀνδράσιν ἀπέγραψαν. ὅτι δὲ ἐδῃσιν ἀπὸ τῶν πατέρων ἐν τῷ
 αὐτῷ, ἐν τῷ πλὴν καὶ τὸν δεσμοπῆλον στυμνιδότα, ἡμεῖς δὲ τῶν μὲν μήτηρ, τῶν
 δὲ ἀδελφῶν, τῶν δὲ γυναικῶν καὶ πατέρων, ἡ δὲ βοῆ καὶ οἰκίος κηδεστῆν καὶ ὀδυσ-
 μῶν τὰ παρὰ τὸν νόμον καὶ λέγει παρὰ τὸν νόμον με Χαρμίδης ὧν μὲν ἀνεψιὸς, ἡλικιώτης δὲ
 ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τὸν μέγιστος, ἐργῶν δὲ ἐν μὲν τῶν παρελθόντων χρόνον οὐδὲν ἐδῃ-
 μῖν λέγειν, οὐδὲ σε λυπεῖν· νῦν δὲ ἀνακατέστησαν τῶν παρὰ τὸν νόμον ἡμῶν συμ-
 φορᾶν, οἷς γὰρ ἐργῶν καὶ οἷς στυμνιδότα ἀνδρῶν τῶν συγγενῶν, οὗτοι ὅτι τῶν ἀγίων
 δι' αὐτῶν ἡμεῖς ἀπολλύμεθα, (C) μὲν αὐτῶν τεθνήσκων, οἱ δὲ οἴχονται φθίζοντες, σφῶν
 αὐτῶν καταγίνοντες ἀδικεῖν. εἰ ἡκουσάμεν τούτου τῶν παρὰ τὸν νόμον τῶν γηρόμῃου,
 εἰπέ. καὶ παρὰ τὸν νόμον στυμνιδότα, εἶτα τὸν πατέρα, ὃν εἰχῆς ἐστὶ σε μάλιστα Φι-
 λείν, εἶτα τὸν κηδεστῆν, ὃς ἐργῶν σου πλὴν ἀδελφῶν, ἡμεῖς σοι μόνη ἐστὶν· εἰπέτα τὸν τοῖς
 ἄλλοις συγγενεῖς καὶ ἀνακατέστησαν, ποσούτοις ὄντων. ἐπὶ τὸν ἐμῶς, ὅς ἐν ἀπὸ τῶν τῶν βίβ-
 λῶν αὐτῶν μὲν σε ὁδὸν πῶποτε, παρὰ τὸν νόμον τῶν δὲ εἰς σε καὶ τὰ παρὰ τὸν νόμον
 εἰμὶ, ὅρα ἂν δέοι ποιεῖν. λείποντος τὸν, ὡς ἀνδρῶν, Χαρμίδου αὐτῶν, ἀντιβουλότων δὲ
 τῶν ἄλλων, καὶ ἕκατέρωθεν ἐνός ἐκαστου, ἐνεθυμῆσθαι παρὰ τὸν νόμον, ὡς πύλαμον ἐ-
 γὼ δὴνοτάτη συμφορᾶ παρὰ τὸν νόμον, πόποτε παρὰ τὸν νόμον τοῖς ἐμῶν τοῖς συγγενεῖς ἀπο-
 λυμῶν ἀδικῶς, καὶ ἀδελφῶν τῶν ἀποθανόντων ἐπὶ τῶν ἐργῶν αὐτῶν δημολογῆσαι
 παρὰ τὸν νόμον τὸν τοῖς ἀναρχαφείας ἐν στήλῃς, ὡς ὄντων ἀλιτηρίους τῶν γυναικῶν, τοῖς δὲ
 ἐνός ἀγίους τῶν γηρόμῃου· ἐπὶ δὲ τελευτήσῃς Ἀθλιῶν μιλύων ἀδικῶς

Γ. τὸ παρὰ τὸν νόμον
 ἀνεψιὸς ἀπὸ μη-
 τῆρος ἀδελ-

ἀπολείσθαι, τίλω ὃ πόλιν ἐν κελκοῖς οὐδὲν ὄντως μεγίστοις, καὶ ὑποψία εἰς ἀλλή-
 λους ἔχοντες ἢ εἴπω Αἰθιωαῖοις ἀφ' ἡκυσσα Εὐφίλητου ἀποδοτέον ποιησόμενος; ἐπὶ
 ὃ ὅτι πόλιν καὶ πόδε ἐνεθυμήθην, ὡς ἀνδρες, καὶ ἐλογίζομαι παρὸς ἐμᾶς τῶν
 ἐξημερτικῶν, καὶ ὅ ἐργον ἐργασασμένοις, ὅτι **α** μὲν αὐτῶν ἦδη ἔτεθνε σὲν ὑ-
 πο Τόλκρου μιλυθέντες, οἱ δὲ, φθίνοντες ἄχροντο, καὶ αὐτῶν θάνατος κατέργαστο
 τέτταρες ὃ ἡσῶν ὑπολοιποὶ οἱ οὐκ ἐμλυθῆσαν ὑπο Τόλκρου τῶν πεποικχό-
 των Παναήτιος, Χαϊρέδημος, Διάκριτος, Λυσίστρατος· οἷς εἰκὸς ἰὼ ἀποδύτων μά-
 λιστα δοκεῖν **εἶ** τούτων τ' ἀνδρῶν οἷς ἐμλυθῆσαν Διοκλείδης, Φίλως ὄντας τῶν ἀπο-
 λωθέντων ἦδη. **ε** τοῖς μὲν οὐδὲν βέβαιος ἰὼ ἡ σωτηρία, τοῖς ὃ ἐμοῖς οἰκειοῖς φα-
 νερός ὄλεθρος, εἰ μή τις ἐρεῖ Αἰθιωαῖοις τὰ γυρόμνημα· ἐδοκεῖ οὖν μοι κρεῖττον **εἶ**
 τέτταρας ἀνδρας ἀποπερῆσαι τῆς πατρὸς διότις, οἱ νῦν ζῶσι καὶ κατελιτύ-
 θασαι καὶ ἔχουσι τὰ σφέτερον αὐτῶν, ἢ ἐκείνοις ἀποθανόντας ἀδίκως ἀεὶ δεῖν· εἰ
 οὖν ἴω ἡμῶν, ὡς ἀνδρες, τῶν ἄλλων πολιτῶν γνώμη τοιαύτη παρέρηται παρὸς ἕτερον
 παρὲς ἐμοῦ, ὡς ἀρεῖ ἐγὼ ἐμλυθῆσαι κατὰ τῶν ἐπαίρων τῶν ἐμῶν, ὅπως ἐκείνοι μὲν
 ἀπολείωντο, ἐγὼ ὃ σῶθην (ἀ ἐλογιστοῖω **α**) ἔρηροι παρὲς ἐμοῦ, βουλή μιν εἰσε-
 βάλλειν με) σκοπεῖσθε εἰς αὐτῶν τῶν γρημηθῶν. νῦν γὰρ ἐμὲ μὲν λόγον διδόναι
 τῶν ἐμοῦ πεπερασμένων **μ** τῆς ἀληθείας, αὐτῶν παρόντων οὐδὲν ἡμῶν καὶ ἐ-
 φουζον (αὐτὰ ποιησόμενοι, ἴσασιν δὲ ἀρεῖα εἴτε ψεύδομαι, εἴτε ἀληθῆ λέγω, ἐξε-
 σι δὲ ἀδίκως ἐλέγχω με ἐν ταῖς ἐμῶν λόγῳ· ἐγὼ γὰρ ἐφίμῃ. ὑμᾶς ὃ δειμαστῆναι τὰ
 γυρόμνημα, ἐμοὶ γὰρ, ὡς ἀνδρες, ποδὲ τῶν ἀγῶνος ποδὲ ἐστὶ μέγιστον, σωθέντι μοι δοκεῖν
 κακῶν **εἶ**; εἴτα ὃ καὶ τοὺς ἄλλοις ἀποδοτέον μαστῆν ὅτι οὔτε **μ** κακίας οὔτε **μ**
 ἀδικίας οὐδεμίας τῶν γρημηθῶν πεπερακται ὑπο ἐμοῦ οὐδὲν, ἀλλὰ **α** συμ-
 συμφορᾷ γρημηθῶν, μάλιστα μὲν τῆ πολιτεία τε καὶ ἡμῶν, εἰπὼν ὃ ἀ ἡκυσσα
 Εὐφίλητου παρνοῖα μὲ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων, παρνοῖα ὃ τῆς πόλεως ἀ-
 πᾶσης, μετ' ἀρετῆς, ἀλλ' οὐ μὲν κακίας, ὡς ἐγὼ νομίζω. εἰ οὖν οὕτως ἐχθρῶντα,
 σάξασθαι τε ἀξίω καὶ δοκεῖν ὑμῶν **εἶ** μὴ κακός. φέρε δὴ (χρη γὰρ ὡς ἀνδρες ἀ-
 δεσπίνως παρὲς τῶν πεπερασμένων ἐλογίζεσθαι, ὡς ἀφ' αὐτῶν ὄντων ἐν τῆ συμ-
 φορᾷ) πῶς ἂν ὑμῶν ἕκαστος ἐποίσειν; εἰ μὲν γὰρ ἰὼ δυνεῖν ὃ ἕτερον ἐλέσθαι, ἢ καλῶς
 ἀπολέσθαι, ἢ ἀρετῶς σωθῆναι, ἔχοι ἀν τις εἰπεῖν, κακίαν **εἶ** τὰ λεγόμενα (καίτοι
 πολλοὶ ἀν καὶ τὸ εἰλοντο, ὃ ζῆν παρὲς πλείονος ποιησάμενοι τῶ καλῶς ἀποθα-
 νεῖν) ὅπου ὃ οὐτῶν τὸ ἐναντιώτατον ἰὼ, σιωπήσῃ μὲν, αὐτὰ τε ἀρετῶς ἀπολέ-
 σθαι, μὴ δὲν ἀσεβήσῃ, ἐπὶ δὲ τὸν πατέρα παρὲς δεῖν ἀπολομένον, **ε** **α** κηδε-
 σθην, καὶ τοὺς συγγενεῖς, καὶ ἀνεψιοὺς κοσούτους, οἷς οὐδεὶς ἀπώλλυεν ἢ ἐγὼ, μὴ εἰπῶν
 ὡς ἕτεροι ἡμῶν. Διοκλείδης μὲν γὰρ ψευδάμνητος ἔδρασε αὐτοῖς, σωτηρία δὲ αὐ-
 τῶν ἀλλῆ οὐδέμια ἰὼ, ἢ πυθῆσθαι Αἰθιωαῖοις πόνηται παρὰ παρνοῖα· φονδὺς οὖν
 αὐτῶν ἐγνόμενον ἐγὼ, μὴ εἰπῶν ὑμῶν ἀ ἡκυσσα. ἐπὶ ὃ τρεῖς κακοῖς Αἰθιωαῖων ἀ-
 πᾶλλοι, καὶ ἢ πόλιν ἐν κελκοῖς τοῖς μεγίστοις ἐγίνετο. αὐτὰ μὲν οὖν, ἐμοῦ μὴ εἰ-
 πόντος· εἰπῶν ὃ τὰ ὄντα, αὐτοῖς τε ἐφ' ὅμιλον, καὶ **α** πατέρα ἐσωζον καὶ τοὺς ἄλλοις
 συγγενεῖς; καὶ τίλω πόλιν ἐν φόβου καὶ κακῶν τῶν μεγίστων ἀπῆλλαπῶν. φηγάδες
 δὲ εἰ ἐμὲ τέτταρες ἀνδρες ἐγίνοντο, οὐδὲν καὶ ἡμῶν τῶν εἰ ἄλλων οἱ λοιποὶ παρ-
 τερον ὑπο Τόλκρου ἐμλυθῆσαν. οὔτε δὴπου οἱ τεθνεώτες δι' ἐμὲ μᾶλλον ἐτέ-
 θνασαν, οὔτε **α** φθίνοντες, μᾶλλον ἐφθίνον. αὐτὰ δὲ πόνηται σκοπῶν, βύει-
 σκον, ὡς ἀνδρες, τῶν παρόντων κακῶν αὐτὰ ἐλάχιστα **εἶ**, εἰπεῖν τὰ γυρόμνημα ἀστά-
 χιστα, καὶ ἐλέγξαμι Διοκλείδην ψευδάμνητον, καὶ ὑμφορῆσασθαι ἐκείνον, ὅς ἡμᾶς μὲ

ἀπώλλυεν ἀδίκως, τίλω ὃ πόλιν ἐξηπάτα. αὐτὰ δὲ ποιῶν, μέγιστος βυρρηγέτης ἐδδ-
 κει **εἶ**, καὶ χρηματὰ ἐλάμβανε. **α** αὐτὰ εἶπον οὖν τῆ βούλῃ ὅτι εἰδεῖτο τὸς
 ποιησόμενος, καὶ ἐξήλεξα τὰ γυρόμνημα ὅτι εἰσηγήσατο μὲν πινόντων ὑμῶν αὐτῶν
 τίλω βουλήν ἡρέσθαι Εὐφίλητος, ἀντεῖπον δὲ ἐγὼ, καὶ τότε μὲν εἰ γυροῖτο δι' ἐμὲ
 ὑπερῶν εἰ ἐγὼ μὲν ἐν Κωσοστῆρῃ ὅτι πωλείον ὁ μόνος ἀνάλως ἕτερον, καὶ τίλω
 κελκὸν σῴωσεν εἶναι, καὶ τίλω κεφαλῶν κατεάγειν, φερεμῶν τε ὅτι κελκὸς ἀπε-
 χεμίσθαι οἶκα δὲ ἀσθμῶν εἰ Εὐφίλητος ὡς ἡκυσσι, λέγει παρὸς ἀδίκως ὅτι πέ-
 πεισμαι αὐτὰ συμποῖν καὶ ἀμαλθρηκα αὐτῶν μετέξεν τοῦ ἔργου, καὶ παρὲς εἶναι
α Ἐρμῆν τὸν πατέρα τὸν Φορβαῖον. αὐτὰ εἰ ἔλεγεν εἰσαπατῆν ἐκείνοισ; καὶ εἰ
 αὐτὰ ὁ Ἐρμῆς ὄν οὐρατε πόνητες, ὁ πατέρα οἰκίαν τίλω ἡμετέρων, ὄν Αἰγῆς
 ἀεθνηκεν, οὐδὲ ἐκεκοπή, μόνος τῶν Ἐρμῶν τ' Αἰθιωαῖων ὡς ἐμοῦ τοῦτο ποιησόμενος,
 ὡς ἔφη παρὸς ἀδίκως Εὐφίλητος. **α** εἰ ἀσθμῶν δὲ εἰδεῖτο, ὅτι εἰδεῖτο μὲν ὃ
 παρὲς ἡμα, πεποικχῶς δὲ οὐκ εἶναι. παρσελθόντες δὲ μοι τῆ ὑπεραία Μελίτος καὶ
 Εὐφίλητος ἔλεγον ὅτι, Γεγηῆται, ὡς Ἀνδοκίδης, **ε** πέπερακται ἡμῶν αὐτὰ. σὺ μὲν
 τοῖς εἰ μὲν ἀξίους ἡσυχίαν ἔχῃ καὶ σιωπᾶν, ἔξεις ἡμᾶς ὅτι τιθεῖς ὡς ἀφ' καὶ παρ-
 τερον· εἰ δὲ μὴ, χαλεπώτερος σοι ἔρηροι ἡμεῖς ἐσομεθα, ἢ ἄλλοι ἱνὲς δι' ἡμᾶς φί-
 λοι. εἶπον αὐτοῖς ὅτι νομίζοιμι μὲ **α** παρὲς ἡμα Εὐφίλητον ποιησόμενος **εἶ**, ἐκεί-
 νοις δὲ οὐκ ἐμὲ δὴν **εἶ**, ὅτι οἶδα, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὸ ὃ ἔργον, πολλῶν ὅτι πεποικ-
 χται, ὡς οὖν ἰὼ αὐτῶν ἀληθῆ, τὸν τε πατέρα **α** ἐμὸν παρέδωκα βασιλεύσαι, ὅτι ἐ-
 κερμυον καὶ οὐδὲν ἀνίσταμην ἐκ τῆς κελκῆς καὶ τῆς περαπαίνας ἐλαβοῖν **α** οὐρα-
 νεις, ὅταν ὄρμησθαι αὐτῶν ἐποίω ἐκείνοι. ἐξελέγησαν δὲ ὃ παρὲς ἡμα ἢ τε βου-
 λῆ καὶ **α** ζήτηται, ὅτι ἰὼ ἢ ἐγὼ ἔλεγον καὶ ἀμαλθρηκα πόνησασθαι, τότε δὴ
 καλῶς **α** Διοκλείδην καὶ οὐ πολλῶν λόγων ἐδέσθη, ἀλλ' ὄντως ἀμαλθρηκα ψύ-
 δεσθαι, καὶ ἐδέσθη σάξασθαι, φερεσθαι τοῖς πείσῃ καὶ αὐτῶν λέγειν αὐτὰ **εἶ** δὲ Αἰ-
 κελίδην τὸν Φηγησοῖον, καὶ Ἀμῆαν τῶν εἰ Αἰγῆς, καὶ οὗτοι μὲν δεῖσόμενοι ἄχροντο
 φθίνοντες ὡς ἡμεῖς δὲ ἀκούσόμενοι αὐτὰ, Διοκλείδην μὲ τὰ δικασθῆναι παρὰ παρ-
 νους ἀπεκτείνασθαι τοῖς δὲ δεδεμένους καὶ μέλλοντες ἀπολείσθαι, ἐλύσατε· τίς ἐ-
 μοῖς συγγενεῖς, δι' ἐμὲ, καὶ τοὺς φθίνοντες κατεδέξασθε. αὐτῶν δὲ λαβόντες τὰ ὄ-
 πηλα ἀπήειτε, πολλῶν κακῶν καὶ κινδύων ἀπαλλαγῆτες· ἐν οἷς ἐγὼ, ὡς ἀνδρες,
 τῆς μὲν τύχης ἢ ἐρησάμην, δικασθῶν ἀν ὑπο πόνητων ἐλεηθῆναι· τὸ δὲ γινόμενον
 ἐνεκὸν εἰκότως ἀπὸ ἀεμοῦς δοκεῖν **εἶ**, ὅς τις εἰσηγησάμενος μὲ Εὐφίλητῶ πείσῃ
 ἐν ἀνδεσπίνως ἀπὸ πατέρω, ἰὼ ἀνάλως καὶ ἀντεῖπον καὶ ἐλαβῆσθαι ἐκείνον ὄν ἰὼ
 ἀξίως ἀμφοτέρων εἰ ἐκείνων, τὸ ἀμφοτέρων ἀδίκως σῴωσθαι καὶ μνησόμενος καὶ
 αὐτῶν Τόλκρου, **α** μὲ αὐτῶν ἀπέθανον, οἱ εἰ ἐφουζον παρὲν ἡμᾶς ὑπο Διοκλεί-
 δου δευτέρω καὶ μέλλειν ἀπολείσθαι. τότε δὲ ἀπέγραψα τέτταρας ἀνδρας, Γά-
 ναῖον, Διάκριτον, Λυσίστρατον, Χαϊρέδημον. οὗτοι μὲ ἐφουζον δι' ἐμὲ, ὁμολογῶ ἐσα-
 θη δὲ γε ὁ πατήρ, ὁ κηδεσθῆς, ἀνεψιοὶ πρεῖς τῶν ἄλλων συγγενῶν ἐπὶ αὐτῶν, μέλλοντες
 ἀποθανεῖσθαι ἀδίκως· οἱ νῦν ὄρασι τῶν ἡλίου τὸ φάος δι' ἐμὲ, καὶ αὐτοὶ ὁμολογῶσιν.
 ὁ δὲ τίλω πόλιν ὄλεον σῴωσθαι, καὶ εἰς τοὺς ἐχθροὺς κινδύνους κατέσθασε, ἐ-
 40 ἐκλέθη ὡς ἡμεῖς ὃ ἀπῆλλαπῃτε μεγάλων φθῶν, καὶ τὸ εἰς ἀλλήλους ὑποψία
 καὶ αὐτῶν εἰ ἀληθῆ λέγω, ὡς ἀνδρες, ἀναμνησθεσθαι, καὶ οἱ ἰδόντες διδάσκετε τοῖς
 ἄλλοις; σὺ δὲ μοι αὐτοῖς καλεῖς τοὺς λυθῆσθαι δι' ἐμὲ ἀρετῶν γὰρ ἀνείδοντες τὰ γυ-
 μναῖα λέγειν εἰς τοῖς. οὐτως δὲ ἐχθρῶν ἀνδρες, μέχρι τούτου ἀναθήσονται καὶ λέ-
 ξουσιν ὑμῶν, ἕως ἀν ἀπλοῶς βούλοσθε, εἰπεῖτα εἰ ἐγὼ παρὲς τῶν ἄλλων ἀπολογῆ-

συσμῆ. Περὶ μὲν ἔν τῳ ἴσῳ γῆμορδῶν ἀκινῆσται πύματα, καὶ ἀπολεσθῆναι μοι
 ἐξ αὐτῶν, ὡς γ' ἐμῶν τῶν πειθῶν εἰ δέ τις ἕν ὑμῶν ποιεῖ, ἢ νομίζει πὶ μὴ ἐκ μὲν εἰρήνης,
 ἢ ἀπολεσθῆναι πῆ, ἀνασῆς ἕσπομῆσάτω, καὶ ἀπολογῆσθαι καὶ παρὸς τοῦτο
 περὶ δὲ τῶν νόμων ἢ δὴ ὑμᾶς διδάξω. Κηφίσιος γὰρ οὕτωσι ἐνέδωκε μὲν με καὶ
 τὸν νόμον (C) κείμῃον, πλὴν δὲ κατηρησῆαι ποιεῖται, καὶ ψήφισμα παρῆσται γῆμο-
 ρδῶν, ὃ εἶπεν εἰς ὅτι μὴ σὶ ἴσον ἐμοὶ παρῆσθικον ὁσῆν. ὃ μὲν γὰρ εἶπεν εἰρησῆσαι τῆ
 ρῶν τοῖς ἀσεβήσθαι καὶ ὁμολογήσθαι, ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέτερον πεποιήσται
 ὁσῆν ἢ σέβηται, οὔτε ὁμολογήσται. ὡς ὅτι καὶ τὸ ψήφισμα λέλυται καὶ ἀκροῦν
 ὅσῆν, ἐγὼ ὑμᾶς διδάξω. καὶ τῶν ποιούτων ἀπολογῆσαι περὶ αὐτῶν ποιήσθαι, ὅπου
 μὴ πειθῶν μὲ ὑμᾶς, ἀπὸς ζῆμιώσθαι πείσται ὅτι, ἕσθαι ἔσθαι ἀπολογῆσθαι
 νος ἔσθαι ἀπὸ γὰρ πάλῃ ἢ εἰρήσεται. ἐπεὶ γὰρ αἱ νῆες διεφθάρσθαι, καὶ ἡ πολιορ-
 κία ἐγῆσται, ἐξελθῆσθαι περὶ ὁμοιότητας, καὶ ἐδῶκεν ὑμῶν τοῖς ἀπίμοις ὅτι τιμοῖς ποι-
 ῆσται, ὅτι εἶπε τῆ γῆμορδῶν Παρθοκλείδης, οἱ ὅτι ἀπίμοι πῆες ἦσθαι, καὶ πῆα ἔσθαι ἕσθαι,
 ἐγὼ ὑμᾶς διδάξω. (C) μὲ ἀργύρεον ὁφείλοντες τὰ δημοσίω, ὅπουσι διθυβάς ὡ-
 φῆσθαι, ἀργῆσθαι ἀργῆ, ἢ ἐξούλας, ἢ γῆσθαι, ἢ ὅτι βολὰς ὡφλῶν, ἢ ὡνάς παρὰ
 μῆμοι ὅτι δημοσίω, μὴ κατέσθαι τὰ γῆσθαι, ἢ ἐγῆσθαι ἢ γῆσθαι παρὸς ὃ
 δημόσιον, τούτοις ἢ μὲ ἐκείσθαι ὡς ὅτι τῆς ἐναντίας κορυφαντίας εἰ ὅτι μὴ, διπλάσιον
 ὁφείλῃν, καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν περῆσθαι. εἰς μὲν ἔσθαι ἀπίμῃα ὡς ὅτι
 τῆσθαι, ὡς τὰ μὲ σώματα ἀπίμῃα ὡς, πλὴν ὅτι οὐσίαν ἔσθαι καὶ ἐκείτῃω. οὔτω ὅτι
 αἱ ἦσθαι ὅπουσι κλοπῆς ἢ δῶρων ὁφλοῖεν ὡς τοῖς ἐδῶ, καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς ὅτι ὡς, ὅτι
 ἀπίμοις ἔσθαι, καὶ ὅπουσι λίπῃν πλὴν τῆσθαι, ἢ ἀσρατείας, ἢ δῆλίας, ἢ ναυμαχίας ὅ-
 φλοῖεν, ἢ πλὴν ἀσπῆδα ἀποβάλοῖεν ἢ τῆσθαι ἢ βυδῶν τῆσθαι ἢ τῆσθαι ἢ βυδῶν κλη-
 πίας ὁφλοῖεν, ἢ τοῖς γῆσθαι κακῶς ποιοῖεν, οὔτω πῆες ἀπίμοι ἦσθαι τὰ σώματα.
 τὰ ὅτι γῆσθαι ἔσθαι ἄλλοι αὐ κατὰ παρῆσθαι, οἱ ὡς ὅτι ἐπέμῃσθαι ὅτι τῆσθαι τυρανῶν
 σθαι, ἀλλὰ μέσθαι πὶ αὐτῶν, ὅτι (C) γῆσθαι, οἱ ὡς ὅτι ἐπέμῃσθαι ὅτι τῆσθαι τυρανῶν
 ἐν τῆ πόλει, τὰ μὲ ἀλλὰ ὡς ὅτι ἄλλοις πολίταις, εἰπεῖν ὅτι ἐν τῆ δῆμῳ ὅτι
 ἐξέμῃσθαι, ὅτι βουλοῦσθαι. τούτων ἦσθαι οὔτω ἀπίμοι. αὐτῆ γὰρ ὡς ὅτι παρὸς
 παρῆσθαι ἐπέσθαι ὡς ὅτι γῆσθαι, τοῖς ὅτι, ἐν δὲ ἔσθαι ὡς ὅτι, μὴ ἀναπῆσθαι εἰς
 Ἑλλάσθαι, ἄλλοις ὅτι εἰς Ἰωνία. τοῖς ὅτι εἰς πλὴν ἀργῆ μὴ εἰσῆσθαι παρῆσθαι
 ὡς ὅτι ὡς ὅτι ἐμῆσθαι ἐξελθῆσθαι πῆσθαι τὰ ψήφισμα, καὶ αὐτὰ, καὶ εἶπου
 πὶ ἀπῆσθαι ὡς, καὶ πῆσθαι ἄλλοις περὶ ὁμοιότητας δουῶσθαι ἐν ἀκροπόλει. καὶ μοι
 ἀναγῆσθαι τὸ ψήφισμα τὸ Παρθοκλείδου, καὶ τὸ ὡς ὅτι ἐγῆσθαι. ΨΗΦΙΣΜΑ.
 Παρθοκλείδης εἶπεν, Ἐπειδὴ ἐψηφίσθαι Ἀθηναίωι τὸ ἀδῆσθαι περὶ τῶν ὁφῆσθαι
 τῶν, ὡς ὅτι λέγῆσθαι, καὶ ὅτι ψήφισθαι, ψήφισθαι (C) δῆμον ὡς ὅτι ἀσθῆσθαι
 ὡς τὰ Μηδία, ὅτι σιωνῆσθαι Ἀθηναίωις ὅτι ὅτι ἀμεινον. περὶ ὅτι τῶν ὅτι γῆσθαι
 μέσθαι εἰς ὅτι παρῆσθαι, ἢ τοῖς ὡς ὅτι τῆσθαι τῆσθαι καὶ τῶν ἄλλων τῆσθαι, ἢ (C) βασι-
 λέα, ἢ εἴτις μὴ ἐξελθῆσθαι τῆσθαι ἐξελθῆσθαι βικῆσθαι ἐφ' ἢς Καλλίας ἦσθαι, ὅπου
 ἀπίμοι ἦσθαι, ἢ ὁφείλοντες, καὶ ὅπου διθυβάσθαι εἰσὶ κατεγνωσμένα ἐν τοῖς λο-
 γισθῆσθαι ὡς τῶν διθυβῶν, ἢ τῶν παρῆσθαι ἢ μῆσθαι εἰσῆσθαι εἰς ὃ δικασθῆ-
 σθαι γῆσθαι εἰσὶ περὶ τῶν διθυβῶν, ἢ παρῆσθαι, ἢ ἐγῆσθαι εἰσὶ κατεγνω-
 σθαι, εἰς τὸ αὐτῶν τῆσθαι γῆσθαι ὅσα ὀνόματα τῆ τετρακοσίων ἡσθαι ἐγῆσθαι
 ἢ ἄλλο πὶ περὶ τῶν ἐν τῆ ὀλιγαρχία παρῆσθαι ἐσθαι που γῆσθαι μῆσθαι, πλὴν
 ὅπου ἐν τῆσθαι γῆσθαι τῶν μὴ ἐν τῆσθαι μενῆσθαι, ἢ ὅτι Ἀρείου παρῆσθαι, ἢ τῶν
 ἐφεσθαι, ἢ ἐκ κορυφῆσθαι, ἢ Δελφῆσθαι ἐδῆσθαι, ἢ ὡς τῆ βασιλέσθαι, ἢ ὅτι φῶσθαι

πὶ ὅτι φουγῆ, ἢ θάνατος κατεγνωσθῆ, ἢ σφαγῆσθαι ἢ τυρανῶν. τὰ τε ἄλλα πῆσθαι
 ἐξελθῆσθαι τοῖς παρῆσθαι (C) ὅτι βελλῆ, ὅτι εἰρημῆσθαι πῆσθαι, ὅπου πὶ ὅτι
 ἐν τῆ δημοσίω, καὶ εἰ ἀπῆσθαι που ὅτι, καὶ ἐγῆσθαι τῆσθαι καὶ ὡς ἄλλ-
 λας ἀργῆσθαι. ποιεῖν δὲ ὡς τὰ τελεῶν ἡμερῶν, ἐπειδὴ δῶσθαι τῶν δῆμῳ. ἀσθῆσθαι
 ἐξελθῆσθαι, μὴ κατῆσθαι ἰδία μῆσθαι δῶσθαι. μῆσθαι μῆσθαι καὶ μῆσθαι. εἰ
 ὅτι μῆ, ἐνορῶν (C) ὡς ὅτι βῆσθαι ὡς τὰ, ἐν τοῖς ὡς ἐν οἱσθαι (C) ὅτι Ἀρείου
 παρῆσθαι φῶσθαι. ὅπως αἱ ὡς πιστότατα ἔσθαι Ἀθηναίωις, καὶ ἡσθαι καὶ εἰς ὡς ὡς
 πῶν γῆσθαι. Κατὰ μὲν τὸ ψήφισμα τούτῳ, τοῖς ἀπίμοις ὅτι τιμοῖς ἐποήσθαι
 τοῖς δὲ φῶσθαι οὔτε Παρθοκλείδης εἶπε κατέσθαι, οὔθ' ὑμῆσθαι ἐψηφίσθαι. ἐπεὶ
 δὲ ἀσθῆσθαι παρὸς Ἀθηναίωις ἐγῆσθαι, καὶ τὰ τῆσθαι κατέσθαι, καὶ τοῖς φῶ-
 σθαι κατεδῆσθαι, καὶ κατέσθαι (C) τελεσθῆσθαι, καὶ μετὰ ὡς τὰ φυλῆ τε
 κατελήσθαι, Μουνησθαι τε κατέσθαι, ἐγῆσθαι ὡς ὅτι ὅτι δῶσθαι μεμῆ-
 σθαι, οὔθ' ἀναμῆσθαι ὑμᾶς τῶν γῆσθαι κατῆσθαι. ὅτι ἐπῆσθαι τε ἐκ
 Πειραίας, γῆσθαι ἐν ὅτι τῆσθαι, ἐγῆσθαι ἐν τῆσθαι γῆσθαι, καὶ περὶ
 πλείονος ἐποήσθαι ὡς τῆσθαι τῆσθαι ἢ ὡς ἰδίας τιμῆσθαι. καὶ ἐδῶκε μῆσθαι
 κατῆσθαι ἄλλοις τῶν γῆσθαι. δῶσθαι δὲ ὡς ὡς, εἰλεσθαι ἀδῆσθαι εἰσ-
 σθαι τῶν δὲ ὅτι μελῆσθαι τῆσθαι πῆσθαι, ὡς αἱ (C) νόμοι τεσθαι. τῆσθαι δὲ γῆσθαι
 τοῖς Σόλωνος νόμοις, καὶ τοῖς Δεσθῆσθαι τῆσθαι. ἐπειδὴ δὲ βουλοῦ τε ἀπεκῆ-
 ρῶσθαι, νομοῦσθαι τε εἰλεσθαι, βελοσθαι τῶν νόμων τῶν τε Σόλωνος καὶ τοῦ Δεσ-
 κῆσθαι πολλοῖς ὅτι οἱ πολλοῖς τῶν πολιτῶν ἐνορῶν ἦσθαι, τῶν παρῆσθαι ἐνεκα γῆ-
 μῶν, ἐκ κησθαι ποιήσθαι ἐβουλοῦσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἐψηφίσθαι, δῶ-
 κῆσθαι τῶν πῆσθαι τοῖς νόμοις, εἶτ' ἀναγῆσθαι ἐν τῆσθαι τούτοις τῶν νόμων οἱ
 αἱ δῶσθαι. Καὶ μοι ἀναγῆσθαι τὸ ψήφισμα. ΨΗΦΙΣΜΑ.
 Ἐδῶκε τὰ δῆμῳ. Τισαμῆσθαι εἶπε πολιτεῦσθαι Ἀθηναίωις κατὰ τὰ
 τῆσθαι, νόμοις ὅτι γῆσθαι τοῖς Σόλωνος, καὶ μεσθαι καὶ σῆσθαι. γῆσθαι δὲ καὶ τοῖς
 Δεσθῆσθαι τῆσθαι, οἱσθαι ἐγῆσθαι ἐν τῆσθαι παρῆσθαι γῆσθαι. ὅπουσθαι ὅτι
 παρῆσθαι, οἱ δὲ ἡσθαι νομοῦσθαι ὡς τῆσθαι βουλοῦσθαι ἀναγῆσθαι ἐν τῆσθαι
 σθαι, καὶ ἐκ τῆσθαι παρὸς τοῖς ἐπῆσθαι, σῆσθαι τῶν βουλοῦσθαι καὶ παρῆσθαι
 τῶν τῆσθαι ἀργῆσθαι ἐπῆσθαι, σῆσθαι τῶν βουλοῦσθαι καὶ παρῆσθαι
 παρῆσθαι ἢ βουλοῦσθαι, καὶ (C) νομοῦσθαι (C) πεντακῆσθαι, οἱ (C) δῆμῶσθαι εἰσθαι, ἐ-
 πειδὴ ὁμοῦσθαι. δῶσθαι δὲ καὶ ἰδιώτῆσθαι βουλοῦσθαι, εἰσθαι εἰς πλὴν βουλοῦ
 βουλοῦσθαι ὅτι αἱ ἀγῆσθαι ἐσθαι τῶν νόμων. ἐπειδὴ δὲ τῆσθαι (C) νόμοι, ὅτι με-
 λῆσθαι ἢ βουλοῦσθαι ἢ δὲ Ἀρείου παρῆσθαι τῶν νόμων, ὅπως αἱ ἀσθαι τοῖς κησθαι
 νόμοις γῆσθαι. τοῖς δὲ κυρῆσθαι τῶν νόμων ἀναγῆσθαι εἰς (C) ποῦσθαι, ἵνα παρῆ-
 σθαι παρῆσθαι ἀναγῆσθαι, σῆσθαι τῶν βουλοῦσθαι. Ἐδοκῆσθαι μὲν ὡς (C) νό-
 μοι, ὡς ἀνδρες, κατὰ τὸ ψήφισμα τούτῳ. τοῖς δὲ κυρῆσθαι ἀναγῆσθαι εἰς πλὴν
 ἀσθαι. ἐπεὶ δὲ ἀναγῆσθαι, ἐγῆσθαι νόμοι, ὡς πῆσθαι γῆσθαι, μῆσθαι δὲ περὶ ἐνός
 γῆσθαι τῶν ὅτι περὶ ἐλεῖσθαι περὶ ὅπου οἱσθαι τῆσθαι ἀναγῆσθαι, ἢ ὑμῆσθαι παρῆ-
 σθαι, ἀλλ' ἢ καὶ τοῖς ἀναγῆσθαι νόμοις. ὅπου ὡς ἀναγῆσθαι νόμῳ ὅτι ἐξέσθαι
 γῆσθαι, ἢ πῆσθαι ἀναγῆσθαι γῆσθαι ψήφισμα πῆσθαι οὐ δὲ γῆσθαι.
 ἐπειδὴ τῶν ἐσθαι ὅτι πολλοῖς τῶν πολιτῶν εἶεν συμφορῆσθαι, τοῖς μὲν, καὶ νόμοις,
 τοῖς δὲ, κατὰ ψήφισμα τὰ παρῆσθαι γῆσθαι, τῶν νόμοις ἐγῆσθαι,
 αὐτῶν ἐνεκα τῶν ἡσθαι ποιουσθαι. ἵνα τούτων μῆσθαι γῆσθαι, μῆσθαι δὲ ἐξῆσθαι
 σῆσθαι μῆσθαι. καὶ μοι ἀναγῆσθαι τοῖς νόμοις. ΝΟΜΟΣ. Ἀναγῆσθαι
 ὅτι νόμῳ τῶν ἀργῆσθαι μῆσθαι, μῆσθαι δὲ περὶ ἐνός. ψήφισμα δὲ μῆσθαι μῆσθαι
 βουλοῦσθαι,

μου χ' νόμον κείμενον τὴν ἡγεμονίαν, χ' ὁ ψήφισμα καὶ παρ' ἑτέροις γεγενη-
 μένον παρ' ἑτέρων. εἰ οὖν ἐμοὶ καταψηφισθε, ὁρᾶτε μὴ σὺν ἐμοὶ μάστιγα τῶν πο-
 λιτῶν παροπλήθην δουρῶν τῶν γεγενημένων, ἀλλὰ πολλοὺς ἑτέροις μάλλον τῶν πο-
 λιτῶν, οἷς ὑμεῖς ἐναντία μαχεσάμενοι διηλλάγητε, καὶ ὄρκους ὠμόσατε. τῶν δ' ὅς
 φθόρον ἔσται κατηγάγετε τὸ τῶν, οἷς ἀπίμοις ὄντες, ὅτε τί μιν ἐποίησατε. ὧν ἕνεκα ἔ-
 σθ' ἡλίας ἀνείλεε, ἔ νόμοις ἀκούεις ἐποίησατε, καὶ τὰ ψήφισματα ἔξηλείψατε οἱ νικῶ-
 μένοι ἐν τῇ πόλει πεισθέντες ὑμῶν, ὧ ἀνδρες. εἰ οὖν γνώσῃ ὑμᾶς ἀποδεχομένους
 ἔσται κατηγείας τῶν παρ' ἑτέροις γεγενημένων, τίνα αὐτοὺς οἴεσθε γνώμενον ἔξεν πε-
 ρισφάντων; ἢ τίνα αὐτῶν ἐτελήσῃ εἰς ἀγῶνας κατὰ κράτος ἕνεκα τῶν παρ' ἑ-
 τέροις γεγενημένων; φανήσονται γὰρ πολλοὶ μὲν ἔξοροι, πολλοὶ δὲ συκοφανταί, οἱ
 κατὰ κράτος αὐτῶν ἕκαστον εἰς ἀγῶνα. ἤκουσι δὲ νικῶν ἀκροασάμενοι ἀμφοτέρω, οἱ
 οὐ πῶν αὐτῶν γνώμενον ἔχοντες ἀλλήλους. ἀλλ' οἱ μὲν εἰσάμενοι εἰ ἢ ἡγεμονίαν
 τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις, καὶ τοῖς ὄρκοις οἷς ὠμόσατε ἀλλήλους. Ἐπεὶ δὲ ἀπει-
 ρώμενοι τῆς ὑμετέρας γνώμης, εἰ αὐτοὺς ἔξορα ἀδελφοὺς συκοφαντεῖν καὶ συκο-
 φανταί, τοῖς δὲ ἐναντιώμασι, τοῖς δὲ ἀπάραν. ἔτι οὖν ἔχῃ, ὧ ἀνδρες. ὁ μὲν ἀγῶν
 ἐν ταῖς σάμασι παρ' ἐμῶν κατέστηκεν, ἢ δὲ ψήφος ἢ ὑμετέρας δημοσίας κρίνῃ πότε-
 ρον ἡγεμονίαν τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις πεισθῆναι, ἢ σὺν συκοφανταῖς κατὰ κράτος ἔσθαι,
 ἢ φθόρον αὐτοῖς ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἀπίενας ὡς πάριστα. Ἴνα δὲ εἰδῆτε, ὧ ἀνδρες,
 ὅτι τὰ πεπονημένα ὑμῶν εἰς ὁμόνοιαν, οὐ κακῶς ἔχῃ, ἀλλὰ τὰ παρ' ἑτέροις καὶ τὰ
 συμφέροντα ὑμῶν αὐτοῖς ἐποίησατε, βραχέα βούλομαι καὶ παρ' ὑμῶν εἰπεῖν. Ἐπεὶ
 γὰρ πατέρες ἔσμεν ὑμετέροις, γεγενημένων τῇ πόλει κακῶν μεγάλων, ὅτε οἱ τύραννοι μὲν
 εἶχον τὴν πόλιν, ὁ δὲ δήμος ἐφυγε, νικησάμενος μαχόμενοι τοῖς τυράννοις ὅτι Παλ-
 λωσίω, στρατηγῶν Λεωγῶρου τῶν παρ' ἑσέων ἐμοῦ, καὶ Χαλκιδῶν οὐκ ἐκείνους τῶν
 θυγατέρας εἶχον, ἔξ ἧς ὁ ἡμέτερος ἡγεμόν παππῶν, κατελήγοντες εἰς τὴν πατρίδα,
 τοῖς μὲν ἀπέκτεναν, τῶν δὲ φυγῶν κατέγρασαν. τοῖς δὲ μένειν ἐν τῇ πόλει ἐσάσαν
 τες, ἢ τῆς μὲν ὑπερῶν δὲ ἡγεμονίας ἐπεγράτευσεν ὅτι τὴν Ἑλλάδα, γνόν-
 τες τῶν συμφορῶν τῶν βασιλευσάντων μέγιστος, καὶ τὴν παρ' ἑσέων βασιλείας,
 ἔγνωσαν τοῖς τε φυγῶν καὶ κατὰ δέξασθαι, καὶ τοῖς ἀπίμοις ὅτε τί μιν ἐποίησα, καὶ
 κοινῶν τῶν σωτηρίων καὶ τοῖς κινδύνοις ποιήσασθαι. παρ' ἑσέων δὲ τῶν, καὶ
 δόντες ἀλλήλοις πίστις καὶ ὄρκους μεγάλους, ἠξίωσαν σφᾶς αὐτοὺς παρ' ἑσέων ἔσθαι
 παρ' ἑσέων Ἑλλήνων ἀπολύτων ἀπομνησθῆναι τοῖς βαρβάροις Μαραθῶνα δὲ νομί-
 σάμετες τὴν σφετέρην αὐτῶν ἀρετὴν ἰκανῶν εἶναι τὰ πλήρη ἔκείνων ἀπίενας
 ἄλλ' μαχεσάμενοι τε σάμασι, καὶ τὴν Ἑλλάδα ἠλυθέρωσαν, καὶ τὴν πατρίδα
 ἔσωσαν. ἔργον δὲ τοιούτων ἔργασάμενοι, σὺν ἠξίωσαν ὑμῶν παρ' ἑτέροις γεγενημένων
 μνησθῆναι. ποιήσονται δὲ τῶν τῶν πόλιν αἰεταῖον παρ' ἑσέων ἔσθαι, ἵερα τε
 καὶ κακαυμένα, τείχη τε καὶ οἰκίας καταπεσπυκίας, ἀφορμῶν τε σφαιρῶν ἔ-
 χοντες, ἔσθαι δὲ ἀλλήλοις ὁμοιοῦν, τῶν ἀρχῶν τῶν Ἑλλήνων κατεργασάμενοι, καὶ τὴν πό-
 λιν ὑμῶν ποιῶντες καὶ πᾶσι τῶν παρ' ἑσέων ὑμῶν καὶ αὐτοῖς ὑπερῶν, κακῶν οὐκ ἐ-
 λατῶν ἢ ἐκείνοις γεγενημένων, ἀγαθοὶ δὲ ἀγαθῶν ὄντες, ἀπέδωκε τῶν ὑπάρχου-
 σάντων ἀρετῶν. ἠξίωσατε γὰρ τοῖς τε φθόρον ἔσθαι κατὰ δέξασθαι, καὶ τοῖς ἀπίμοις
 ὅτε τί μιν ἐποίησα. ἢ οὖν ὑμῶν ἑσέων ἑσέων ἀρετῆς; μὴ μνη-
 σθῆσθαι, εἰδότες, ὧ ἀνδρες, ὅτι ἡ πόλις ἐκ πολλῶν ἐλατῶν ἀφορμῶν ἐ-
 παρ' ἑσέων χερόνι μεγάλη καὶ βιβάμενον ἐχέτω. ἢ νῦν αὐτῇ ἑσέων ἀρχῆς
 εἰ ἐθέλοιμεν ἑσέων πολιταὶ σωφρονεῖν τε καὶ ὁμοιοῦν ἀλλήλοις. Κατηγείας

F. παροπλήθην

F. εἰ ἡγεμονίαν

Π. ἀδελφοὺς καὶ συκοφ.

Π. κειμένοις

F. παρ' ἑσέων καὶ τῶν φθόρον

Π. Χαλκιδῶν

δὲ μου καὶ παρ' ἑσέων ἡγεμονίας, ὡς καταλείω ἐγὼ ἐν ταῖς Ἑλλασίαι· νόμος
 τῶν πατέρων, ὅς ἀπὸ ἡγεμονίας μυστηρίων, τεθνήσκαι, καὶ οὕτως εἰς ἄλγητον,
 ὡς δὲ ἀπὸ κατεσκευάσμεν, σὺν ἀρχαῖς ἀδελφοῖς ὅτι οὐ κατέχον ἀπεβουλοσθαι,
 ἀλλὰ καὶ κατηγείας ἐμοὶ ποιούσθαι ὡς ἀδικησάμενος. ἐπειδὴ γὰρ ἡγεμονίαν Ἑλλασίαν
 5 σπύθεν, καὶ ἢ ἐνδύξαι ἐγεγῆντο, παρ' ἑσέων ὁ βασιλεὺς παρ' ἑσέων γεγενημένων ἐν Ἑ-
 λλασίαι καὶ τὴν τελευτῶν, ὡς παρ' ἑσέων ἔστιν. Ἐπεὶ δὲ παρ' ἑσέων παρ' ἑσέων ἑσέων
 αὐτῶν παρ' ἑσέων τὴν βουλήν, ἀπαρ' ἑσέων τὴν ἐκέλευον ἐμοὶ τε καὶ Κηφισίω παρ' ἑσέων
 εἰς ὁ Ἑλλασίαν, ἢ γὰρ βουλή ἐκεῖ κατεδείχθη ἐμῆ, καὶ ὁ Σόλωνος νόμον, ὅς
 10 κελθεῖ τῇ ὑπερῶν τῶν μυστηρίων ἑσέων ποιεῖν ἐν ταῖς Ἑλλασίαι. καὶ παρ' ἑσέων καὶ
 τὰ παρ' ἑσέων καὶ ἢ βουλή ἐπειδὴ ἡγεμονίας ἀναστὰς Καλλίας ὁ Ἰππωνίου
 τὴν σκιδῶν ἔχον, λέγει ὅτι ἡγεμονία κείνη ὅτι τῶν βασιλέων. Ἐπεὶ δὲ ἀπὸ ἑσέων
 ἡγεμονίαν καταλείω, καὶ σφᾶς ὑπέκρουον. ἡμεῖς δὲ παρ' ἑσέων, καὶ σφᾶς ἡμεῖς ἐσέων
 15 ἐπειδὴ ὅς σφᾶς ὑπέκρουον, καὶ ὡχέτο εἰσίων, ἐπεξελθὼν Εὐκλῆς οὐτοσί. καὶ μοι
 κελθεῖ αὐτῶν. παρ' ἑσέων ἡγεμονίας εἰ ἀληθῆ λέγω, μὴ τῶν ἑσέων Εὐκλῆς.
 ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ὡς μὲν ἀληθῆ λέγω μὴ τῶν ἑσέων, πολλὸν δὲ μοι δοκεῖ
 20 ὅς ἐναντίον εἶναι ἢ κατὰ κράτος εἶπον. ἔλεξαν γὰρ (εἰ μὴ μνησθῆτε) ὅτι αὐτῶν μὲν τὰ
 θεῶν παρ' ἑσέων ἔχον, ὡς τε θεῶν τὴν ἡγεμονίαν μὴ εἰδῶν τὴν νόμον, ἵνα δὲ δικίω.
 ἐγὼ δὲ, ὧ ἀνδρες, εἰ ὡς μάστιγα ἀληθῆ ἔχοντες ἡγεμονίαν, ἑσέων αὐτοῖν μὲν
 φημί τῶν θεῶν σφᾶς εἶναι, εἰ γὰρ ἔσθαι μὲν τὴν ἡγεμονίαν, ὑπέκρουσα ὅ μὴ, ἀλ-
 25 λοπὴ ἢ αὐτῶν μὲν αὐτῶν ἀπώλλουσι, ἡγεμονίας τὴν ἡγεμονίαν, ἑσέων ζῶμεν δὲ τῇ τῶν
 θεῶν ὅ μὴ ἑσέων, ἀληθῆ λέγει, τῶν θεῶν; εἰ γὰρ ἐβουλήθημεν μετὰ πᾶσι
 καὶ τὰ θεῶν, ἐρεῖ μὲν δὴπου καὶ μὴ θεῶν μετὰ τὴν ἡγεμονίαν ὁμολογήσασθαι. ἀλλ' οὐτε
 ὑπέκρουσα, οὐτ' ἔσθαι. ἐπειδὴ δὲ ἔλεγε τῇ βουλῇ Εὐκλῆς ὅτι σφᾶς ἑσέων, ἀ-
 30 πάλιν ὁ Καλλίας σφᾶς ἔλεγε ὅτι εἶναι νόμος πατέρων, εἴ τις ἡγεμονίαν θεῶν ἐν ταῖς Ἑ-
 λλασίαι, ἀκροῖον ἀπαρ' ἑσέων καὶ ὁ πατήρ ποτ' αὐτῶν Ἰππωνίου ἔξηγησάτο τῶν
 Ἀθηνῶν. ἀκροῖον δὲ ὅτι ἐγὼ θεῶν τὴν ἡγεμονίαν. ἐν ταῖς ἀπαρ' ἑσέων Κεφα-
 35 λος οὐτοσί, καὶ λέγει, ὁ Καλλίας, πᾶσι τῶν ἀπαρ' ἑσέων ἀνοσιώτατε, παρ' ἑσέων μὲν ἑ-
 σέων ἡγεμονίαν ὧν οὐχ ὅσον σοὶ ἔξηγησάτο. ἔπειτα δὲ νόμον πατέρων λέγει. ἢ ὅς
 ἡγεμονίαν ἢ ἑσέων, καὶ τῶν δραχμῶν κελθεῖ ὁφείλει εἰάν τις ἡγεμονίαν θῆ ἐν ταῖς
 40 Ἑλλασίαι. ἔπειτα ὅς πῶν ἡγεμονίας ὅτι Ἄνδοκίδας θεῶν τὴν ἡγεμονίαν; κελθεῖ
 αὐτῶν τῇ βουλῇ, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἀκούσασθαι, ἐπειδὴ ὅς ἀεγνώσθη ἢ ἡγεμονίας, καὶ κείνους ἑ-
 εἶχον εἰπεῖν ὅτου ἡγεμονίας, κατὰ φανῆς ἡγεμονίας τῇ βουλῇ αὐτῶν ἡγεμονίας τὴν ἡγεμονίαν. φέ-
 45 ρε δὲ τῶν, ὧ ἀνδρες (παρὰ γὰρ αὐτῶν βούλεσθε πύθεσθαι) ὁ δὲ Καλλίας πῶν
 λέγει ὅτι τῇ τὴν ἡγεμονίαν; ἐγὼ δὲ ὑμῶν διηγήσομαι ὧν ὑπ' αὐτῶν εἶνεκα ἐπεβου-
 λοσθαι. Ἐπίλυκος μὲν, ὁ Τισαμβρόου, θεῶν μοι, ἀδελφῶν τῆς μητρὸς τῆς ἐμῆς. ἀ-
 50 πέθανε δὲ ἐν Σικελίαι ἀπίενας ἀρρέων παίδων, θυγατέρας δὲ δύο καταλιπὼν,
 αἱ ἐγένοντο εἰς τε ἐμὴ καὶ Λεαῶν. τὰ δὲ παρ' ἑσέων τὰ οἴκῳ πονήρως εἶχε. τὴν
 μὲν γὰρ φανεράν οὐσίαν σφᾶς δυοῖν ἑσέων κατέλιπε, τὰ δὲ ὀφθαλμῶν πλέον ἦν
 ἢ πέντε τάλαντα. ὁ μὲν δὲ ἐγὼ κελθεῖς Λεαῶν ἐναντίον τῶν φίλων, ἔλεγον ὅτι
 55 τῶν εἶναι αὐτῶν ἀγαθῶν, ἐν τοῖς τοιούτοις ἀπὸ τῶν καὶ οἰκειότητος ἀλλήλοις. ἢ
 40 μὲν γὰρ ὅς δικαίον ἔστιν ἔπειτα ἡγεμονίας ἑσέων, ἔπειτα βουλήν αὐτῶν ἐλέει, ὡς τε κα-
 ταφρονήσασθαι τῶν Ἑπταλκῶν θυγατέρας, καὶ γὰρ εἰ ἔξῃ Ἑπίλυκος, ἢ τεθνεώς πολλὰ κα-
 τέλιπε ἡγεμονίας, ἀξιοῦμεν αὐτῶν ὄντες ἐχέμεν, ἔχοντες παίδας. τῶν γὰρ
 ἐκείνῳ μὲν δὲ Ἑπίλυκῳ αὐτῶν, ἢ ἔξῃ τὰ ἡγεμονίας, νῦν δὲ ἔξῃ τῶν ἡμετέρων ἀρετῶν

F. ἐπειτα δὲ ν.

Π. Ἄνδοκίδας

Π. βούλησθε

πάδε ἔσται. τῆς μὲν οὖν σὺ ἔπιδικάζου, τῆς δὲ ἐγώ. ἀμολόγησέ μοι, ὦ ἄνδρες· ἔπειτα
δικασάμεθα ἀμφω, καὶ τὴν πᾶσιν ἡμᾶς ὁμολογίαν. καὶ ἥς μὲν ἐγὼ ἔπειδικα-
σάμεθα, ἢ πᾶσι τύχη χρησαμένη, καὶ μοῖσα ἀπέθανεν ἢ οἱ ἔτετρα ἐστὶν ἔτι. αὐτὴν
Καλλίας ἔπειθε Λέαρον, χρημάτων ὑπάρχοντος, εἰς αὐτὸν λαβῆναι ἀδελφῆμος
οἱ ἐγὼ, διότι ἐθέλει παρ᾽ ἑαυτοῦ σὺν ἑλπίδι λαβῆναι, ὅτι εἰ μὲν σὺ
βούλη ἔπιδικάζουσαι, ἔχει τύχη ἀγαθὴ· εἰ δὲ μή, ἐγὼ ἔπιδικάζουσαι, γινώσκουσα
Καλλίας λαβῆναι τὰ ὑφ' ἑαυτοῦ τῆς ἔπιδικάζουσαι, τῆ δὲ κατὰ τὴν ἰσχυρίαν, ἵνα
μὴ δικασάμεθα ἐγὼ· τῆς οἱ εἰκάσι, μυστηλοῖς τούτοις, διὸς Κηφισία χιλίας δραχ-
μας, ἐνδείκυσσέ με, καὶ εἰς τὴν ἀγῶνα τῶν καλίσσων. ὅτι οἱ ἐγὼ εἶπα με ἑσπεύ-
νοντα, πῆθισι τὴν ἰκετησίαν, ὡς ἐμὲ μὲν ἀποκτενῶν ἀκριτον, ἢ δὲ ἐλῶν, αὐτὸς δὲ
πεύσων Λέαρον χρημάτων, στυοικησῶν τῆ Ἐπιλύκου θυγατρὶ. ὅτι οἱ ἐγὼ εἶπα ἐγὼ
εἶπα ἀδελφῆμος ἐσθλῶν παρ᾽ ἑαυτοῦ, τότε δὴ παρῶν Λυσιφρατον ἡγεμόνα,
ἔπειτα ἰδὼν φίλους ὄντας ἐμοὶ χρωμένους, εἰς τοῦτο βεβηλῆς ἦλθε ἐπὶ τῶν
μίας, ὡς τ' ἔλεγε παρῶν τούτοις, ὡς εἰ ἔτι καὶ νῦν βουλοίμην ἀποστῆναι τῆς Ἐπι-
λύκου θυγατρὸς, ἔτοιμος εἶναι παύσασθαι με κακῶς ποιῶν, ἀπαλλάξαι δὲ Κηφισίον.
δικίω οἱ ἐν τοῖς φίλοις δοῦναι μου τῆν πεποιτημένην, εἴπον αὐτῶν καὶ κερταρῶν
καὶ παρ᾽ ἑαυτοῦ εἶναι ἀλλοῖς. εἰ οἱ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφθέξομαι, καὶ γινώσκουσα Ἄθλων
παρ᾽ ἐμοὶ τὰ δίκαια, καὶ ἐγὼ αὐτὸν οἴομαι παρ᾽ ἐμοὶ σῶματος τῶ ἑαυτοῦ ἐν τῶν μέ-
ρει κινδυνώσων. ἀπὸ αὐτῶν δὲ ἴδυσσάμεθα, εἰ αὐτὸν ὡς ἄνδρες, δικίω. ὡς οἱ ἀληθῶς
λέγω, καὶ λέγει μοι τοῖς μύθους. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἀλλὰ γὰρ τὸν ἦν
αὐτὸς πότον, ὃν λαβῆναι ἠξίωσε τῆς Ἐπιλύκου θυγατρὸς, σέφασε πῶς γένοιεν, καὶ
πῶς ἐποίησεν αὐτὸν. αὐτὰ γὰρ καὶ ἄξιον ἀκούσαι, ὦ ἄνδρες, γαμῆ μὲν Ἰσχυρίαν
θυγατέρα· αὐτὴ δὲ στυοικησῶν δὲ ἑαυτοῦ, τὴν μητέρα αὐτῆς ἔλαβε καὶ
στυοικῆ οἱ πότων χερταρῶν ἀποστῆναι τῆ μητρί καὶ τῆ θυγατρὶ, ἰερῶς ὡν
τῆς μητρός καὶ τῆς θυγατρὸς· καὶ εἶπεν ἐν τῆ οἰκίᾳ ἀμφοτέρων. καὶ οὐκ ἔτι
ἠξίωσεν οὐδὲ ἔδωκε τὰ θεῶ. ἢ δὲ Ἰσχυρίαν θυγατὴρ τεθιγῶν νομισσῶσα λυσι-
τελήν ἢ ζῆν ὄρασα τὰ γινόμενα, ἀπαρῶν μετὰ κατεκλήθη καὶ ὅτι ἀνε-
βίω, ἀποδράσασα ἐκ τῆς οἰκίας ὄρασα, καὶ ἐξήλασεν ἢ μήτηρ τὴν θυγατέρα.
αὐτῆς οἱ αὐτὸς ἀπεπλησμένος, ἐξέβαλε καὶ αὐτὴν ἢ οἱ ἐφικύειν ἐξ αὐτῆς καὶ
ἐπειδὴ ἔτεκεν ἦν, ἔξαρκος ἡ μὲν εἶπεν αὐτὸς τὸ παιδίον λαβόντες δὲ τὸ παρῶν
σπύροντες τῆ γυναικὶ τὸ παιδίον, ἦν δὲ τὸ βωμῶν Ἀπαρῶν εἶχοντες ἰε-
ρῶν, καὶ ἐκέλευον κερταρῶν τὴν Καλλίαν. ὅ οἱ ἦρῶτα τίνος εἶναι τὸ παιδίον
ἔλεγον, Καλλίου τοῦ Ἰσχυρίου. ἐγὼ εἶμι οὐκ εἶπεν καὶ ἐστὶ γὰρ τὸ παιδίον. λα-
βόμενος τὸ βωμῶν ἄμωσεν ἢ μὲν μὴ εἶπεν ἦν ἄλλον, μηδὲ γινώσκουσα πᾶπο-
τε, εἰ μὴ Ἰσχυρίου ἐκ τῆς Γλαυκῆνος θυγατρὸς· ἢ δὲ ἄλλη εἶπεν καὶ αὐτὸν καὶ
τὴν οἰκίαν, ὡς παρ᾽ ἑστῆ. μὲν αὐτὰ τῶν ὡν, ὦ ἄνδρες, ὑτέρω πάλιν χροῖα τῆς
χρῶς ὁλμησάτης γυναικὸς ἀπελάθη, καὶ κομίζεται αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν
καὶ τὴν παῖδα ἢ δὲ μέγα ὄντα, εἰσάγει εἰς κήρυκας, φάσκων εἶπεν ἦν αὐτῶν. ἀντι-
πε μὲν Καλλίδης μὴ εἰς δέξασθαι, ἐψηφίσθη δὲ τὸ κήρυκας, καὶ τὸ νόμον, ὅς ἐ-
στιν, αὐτὸν πατέρα ὁμολογεῖται εἰσάγειν, ἢ μὲν ἦν οὕτως ἑαυτοῦ εἰσάγειν. λαβόμε-
νος δὲ βωμῶν, ἄμωσεν ἢ μὲν τὴν παῖδα εἰσάγειν εἶπεν γησίον, ἐκ Χρυσιάδος γερνο-
τα ὃν ἀπαύωσε. Καὶ μοι ἴδων ἀποθνήσκον τοῖς μύθους καὶ λέγει. ΜΑΡΤΥΡΕΣ.
Φέρε δὲ τῶν ὡν, ὦ ἄνδρες, σκεψάμεθα εἴποτε ἐν τοῖς Ἕλλησι παρ᾽ ἑαυτοῦ τῶν εἰσάγειν
το, ὅτι τῶν ὡν γήμας, ἐπέγημε τῆ θυγατρὶ τῆ μητέρα, καὶ δέξασθαι ἢ μήτηρ τῆ

Π. ἡμεῖς οὐκ
ἐπιλύωμεν
ἐπὶ τὴν ἀδελ-
φῆμον οὐκ
ἔτι.

θυγατέρα· αὐτὴ δὲ στυοικῆ, βούλεται τὴν Ἐπιλύκου θυγατέρα λαβῆναι, ἢ
ἐξέλασθαι τὴν τῆ θυγατρί. ἄλλὰ γὰρ τῶν παρ᾽ αὐτῶν τῆς τῶν ὡν ἡ-
σασθαι οἴομαι γὰρ ἐγὼ γὰρ οὐκ ἔστιν οὕτως ἀγαθὸν εἶπεν λαβῆναι, ὡς τῶν ὡν τῶν ὡν
μα αὐτῶν. περὶ γὰρ οὐκ ὡν γυναικῶν αἰς στυοικηκῶς ἔσται ὁ πατήρ αὐτῶν, τῆς μὲν
ἦος ὅστιν, ὡς φησι, τῆς δὲ ἀδελφός, τῆς δὲ θεῖος. τίς αὐτῶν εἶπεν οὐκ εἶπεν; Οἰδίπους, ἢ Αἰγυ-
ατος; ἢ τῆς αὐτῶν ὀνομάσασθαι; ἄλλὰ γὰρ, ὦ ἄνδρες, βραχὺ τί ὑμᾶς ἀναμνήσασθαι παρ᾽
Καλλίου βούλομαι. εἰ γὰρ μέμνησθε ὅτι ἡ πόλις ἦρχε τῶν Ἑλλήων, καὶ διδάμω-
νει μάλιστα, Ἰσχυρίου δὲ ἐκ τῶν παλαιότερων τῶν Ἑλλήων, τότε μάλιστα πᾶσι
ὅτι παρ᾽ αὐτοῖς τῶν παλαιότερων τοῖς μικροτάτοις καὶ τοῖς γυναικῶν κληθῶν ἐν ἀπάσῃ
τῆ πόλει κερταρῶν, ὅτι Ἰσχυρίου ἐκ τῆ οἰκίᾳ ἀλιθελον τρέφει, ὡς αὐτῶν τῶν τρέ-
πεζαν αὐτῶν περὶ. μέμνησθε αὐτῶν ὡς ἄνδρες. πῶς οὖν ἢ φήμη ἢ τότε οὕτως δεκτῆ
ὑμῖν ἀποβῆναι; οἰόμενος γὰρ Ἰσχυρίου ἦν αὐτῶν τρέφειν, ἀλιθελον αὐτῶν ἔτρε-
φεν ὡς ἀνατρέφειν ἐκείνου τῶν παλαιότερων, τὴν σωφροσύνην, ἢ ἄλλον βίον ἀπαρῶν
τα. οὕτως οὖν τῆς παρ᾽ αὐτοῦ γινώσκων, ὡς ὄντος Ἰσχυρίου ἀλιθελου. ἄλλὰ γὰρ, ὦ
ἄνδρες, ἀλλὰ τί ποτε τοῖς ἐμοὶ νῦν ἔπιδικάζουσι μετὰ Καλλίᾳ, ἐσπεύσασθαι
ἀσασθαι ἀγῶνα, καὶ χρημάτων εἰσενεγκῶσιν ἐπὶ ἐμοί, περὶ μὲν ἔτι ἔπιδικάζουσι
ἢ κων ἐκ Κηφισίου, οὐκ ἀσεβῆναι ἐδοκίμων αὐτοῖς, μὲν μὲν ἀδελφόν, ἔτι δὲ ἄλλοις
ξένους ἐμῶν, καὶ εἰσῶν εἰς τὸ Ἐλθυσίον, καὶ θύων, ὡς παρ᾽ ἐμῶν ἄξιον νομίζω
εἶπεν. ἄλλὰ τῶν ὡν λειτουργίαν οὕτοι παρ᾽ ἐμῶν ἀλλοτῶν, παρ᾽ ἐμῶν μὲν γυναικῶν
τῶν Ἰσχυρίου, ἔπειτα ἔρχονται εἰς Ἰσχυρίαν καὶ Ὀλυμπίαζε· εἴτα ὅτι παρ᾽ αὐτῶν ἐν
πόλει τῶν ἰερῶν χρημάτων· νῦν δὲ ἀσεβῶν καὶ ἀδικῶν εἰσῶν εἰς τὰ ἰερά. ἐγὼ ὑμῖν
ἔρω δὲ οὕτοι αὐτῶν νῦν γινώσκουσι. Ἀργύριος γὰρ οὐ ποσὶ, ὁ καλὸς κερταρῶν ἀρ-
χων, εἰς ἐγὼ τῆς πεντηκῆς τῆς τῶν ἔτος, καὶ ἐπὶ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
τῶν οἱ αὐτοῖς οὕτοι πᾶσι τῶν παλαιότερων τῶν παλαιότερων τῶν παλαιότερων τῶν
ὑμῖν ἴτε οἱ εἰσῶν· οἱ ἀλλὰ τῶν ἔμοιγε δοκῶσι συλλεγῶν ἔχεισθε, ἢ ἀλλοῖς ἀμ-
φοτέρω καὶ μὴ ἑσπεύσασθαι λαβῆναι ἀργύριον, καὶ ὀλίγον παρ᾽ ἑαυτοῖς μετὰ
εἶναι κερταρῶν δὲ δύο πάλαια, γινώσκων τὸ παρ᾽ ἑαυτοῦ εἶπεν, ὡς πολλοῦ ἄξιον,
στυοικησῶν πᾶσι τῶν ἀλλοῖς, ἐνομοῦτο πάλιν τῶν παλαιότερων τῶν
λαῶν. ἐπεὶ οἱ οὐκ ἀντανεῖτε ὁσθεῖς, παρ᾽ ἐλθῶν ἐγὼ εἰς τὴν βουλῶν, ὑπερέ-
βαλλον, ὡς ἐπαρῶν ἐξ ἐκ τῶν παλαιότερων τῶν παλαιότερων τῶν παλαιότερων τῶν
τασῶν ὑμῖν ἐγὼ τῶν ἀλλοῖς, ἐξέλεξα τὰ χρημάτων καὶ κερταρῶν τῶν πόλει καὶ αὐτῶν
οὐκ ἐξ ἐμῶν, ἄλλὰ καὶ βραχὺ ἀπεκερταρῶν τῶν παλαιότερων τῶν παλαιότερων τῶν
εἰσῶν τῶν ὑμετέρων μὴ ἀφαιρέσασθαι ἐξ ἐμῶν ἀργύριον. αὐτοῖς γινώσκωντες,
ἐδοκίμων σφίσι ἀλλοῖς ἔλεγον, ὅτι ἀπὸ τῶν οὐκ οὐκ αὐτῶν λήψεται τῶν κοινῶν
35. χρημάτων, οὐδὲ ἡμᾶς ἐλάσσει, φυλάξει δὲ καὶ ἐμποδῶν ἔσται ἀφαιρέσασθαι τὰ κοινά.
παρῶν δὲ τούτοις, ὃν αὐτῶν ἀδικουῦντα λαβῆναι, εἰσάγει εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἄθλων
καὶ ἀπολεί. δὲ οὖν τῶν οὐκ ὡν ὑμῖν εἶπεν καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως. αὐτὰ μὲν
οὖν, ὦ ἄνδρες δικασαί, τούτοις ποιητέα ἡμῖν δὲ γὰρ ἐναντίον τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
τοῖς εἶναι ἡμῖν ἢ γὰρ αὐτῶν οἰός παρ᾽ ἐγὼ, τούτοις δὲ μάλιστα ἀπολωλέναι
εἰ δὲ μὴ, εἶναι τοῖς μὴ ἔπιδικάζουσι ἀλλοῖς· οἷς καὶ παρῶν ἀνδράσων εἶναι καὶ
40 ἀγαθῶν καὶ δικαίων παρ᾽ ἐμῶν τῶν πλῆθος ὑμετέρων· καὶ βουλομένοι διωθήσονται βῆ
ποιεῖν ὑμᾶς. ἐγὼ οὖν ὑμῖν ἑσπεύω, ἢ παύσων τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
βελήτων παρ᾽ ἐμῶν, ἢ εἰς ὑμᾶς εἰσαγαγῶν, καὶ παρ᾽ ἐμῶν ἀδικουῦντα αὐτῶν.
Κατηγόρησθαι δὲ μου καὶ παρ᾽ ἐμῶν ναυκληρῶν, καὶ παρ᾽ ἐμῶν ἐμπορίας, ὡς

ἀρα ὅσοι ἀφ' ἑστέ μοι ἐκ τῆς κινδύων σάσασιν, ἵνα ἐλθὼν δούρῳ (ὡς εἰκέν) ἵστω Κηφισίου Σπολοίμω. ἐγὼ δὲ, ὡς Ἀθηνῶσι, ἐκ ἀξίᾳ τοῖς θεοῖς ἑαυτῶν γνώμῃ ἐχθρὸν εἰ ἐνόμισον ὑπὸ ἑμοῦ ἀδικεῖσθαι, λαμβανοῦσά με ἐν τοῖς μεγάλαις κινδύων μη ἡμφορεῖσθαι. τίς γὰρ κινδύων μείζων ἀνθρώποις, ἢ γήμιος ὡσαν πλὴν τῶν θάλασσαν; ἐν οἷς ἐρῶντες μὲν ὁ σῶμα τοῦ μόνου, κρατοῦντες ὅτι εἶς καὶ τὸ εὐσείας τὸ ἐμῆς, εἴτα ἔσωζον. ἐκ ἐξέω ἀλλοῖς ποιήσασιν, μηδὲ ἄφῃς ὁ σῶμα ἀξίωσιν ναί; ἐπεὶ ὅτι πολέμου ἡγομένην, καὶ βίην ἀεὶ καὶ θάλασσαν ἔσων, καὶ ληστῶν, ὑφ' ὧν πολλοὶ ληφθέντες, ἀπολέσασιν τὰ ὄντα, δουλοῦντες τὸ βίον διετέλεσαν ἑσῆς ὅτι γῶρας βαρβαρῶν, εἰς ἐὼ πολλοὶ ἤδη ἐκπεσόντες ἀκίνας τῆς μεγάλαις ἀπέπεσον, καὶ τὰ σφέτερον ἂν σῶμα παρ' ἀκίνας, ἀπεθανον εἴτα οἱ μὲν θεοὶ ἐκ τῆς σούτων κινδύων ἔσωζόν με, σφῶν ὅτι ἀντὶ τῶν παρ' ἐσθῆτος ἡμφορῆς ἡγομένην Κηφισίου τὸ πονηρῶς ἄσπον Ἀθηνῶν, ὡς ἔπος φησι πολίτης εἶναι, ἐκ ὧν ἂν εἴη ὑμῶν τὸ κατημύων εὐδεις ἀνθρώποις εἴη δὲ τῶν ἰδίων, εἰδὼς τῶν οἷς ἔστιν. ἐγὼ μὲν οὖν, ὡς ἀνδρες, ἠρῶσθε γήμιον νομίζον τοῖς θεοῖς κινδύων, ἀνθρώποις τοῖς ὅτι καὶ θάλασσαν, θείους. εἴθε ἂν δει τὰ τῆς θεῶν ἄσπον, πολὺ ἀνδρείας οἷμα ἐγὼ ὀργίζεσθαι καὶ ἀνακα- 15 κτείν, εἰ τοῖς ὑφ' ἑαυτῶν σωζομένοις, ὑπὸ ἄλλων ἀπολλυμένοις ὄφειν. καὶ μὲν δὴ καὶ τὰδε ὑμῶν ἀξίον, ὡς ἀνδρες, ἐκ θυμῆς εἶναι, ὅτι νικῶσι τοῖς Ἕλλησιν ἀνδρες ἀεικαὶ καὶ ἀβελότατοι δοκεῖτε γήμιον, ἐκ ὅτι ἡμφορῆς βαρβαρῶν τῆς γήμιον, ἀντὶ τῶν παρ' ἐσθῆτος ἡμφορῆς, ὅτι σωτηρίαν τῆς πόλεως, καὶ ὁμόνοιαν τῶν πολιτῶν. συμφορῆς μὲν γὰρ ἤδη καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἐρῶντο, ἐκ ἐλάτῃς ἢ καὶ ἡμῶν ὁ ὅτι τῶν ἡγομένης ἀφῆρας 20 παρὰ δὲ ἄλλοις θεοῖς καὶ λαῖς, τοῦτ' εἰκότως ἤδη δοκεῖ ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅτι σωφρόνων ἐρῶν εἶναι. ὅτι τῶν ἰδίων παρ' ἐσθῆτος ὁμολογοῦμένως τῶν ὑμῶν ὑπάρχει, καὶ εἴτις φίλος ὡς τῶν γὰρ καὶ εἴτις ἐρῶν, μὴ μετρωσῆτε, μηδὲ βουλεύεσθε τῶν πόλιν ἀποσφραῖσθαι τῆς δόξης, μηδὲ ἀλλοῖς δοκεῖν τῶν τῶν μάλλον ἢ γῶμῃ ἡφίστασθαι. δέομα οὖν ἀπὸ τῶν παρ' ἐσθῆτος ἑμοῦ τῶν ἀπὸ τῶν γῶμῃ. ἐχθρὸν ἡμῶν καὶ 25 παρ' ἐσθῆτος ἡμῶν, ἵνα καὶ μοι ἐγένηται ἐκείνοις μμησασθαι ἀγαπητοῖς ἀντὶ τῶν ὅμοιοι τοῖς πλείων καὶ μεγάλων ἀγαθῶν ἀπὸ τῶν τῆ πόλι γήμιον, πολ- λῶν ἐνεκεν σφῶν ἀλλοῖς παρ' ἐρῶν τοῖς, μάλιστα ὅτις εἰς ὑμᾶς δύναις καὶ ὅπως εἴ ποτέ τις ἀλλοῖς ἢ τῶν εἰς ἐκείνων νικῶν κινδύων γήμιον, ἢ συμφορῆς, σάζοντα, συγνώμης παρ' ὑμῶν τῶν γὰρ ἀνδρες. εἰκότως εἰ ἂν ἀντὶ μμησῆτε. καὶ γὰρ τῆ πόλι 30 ἀπάσθαι ὅτι ἡμετέρων παρ' ἐσθῆτος ἀφῆται πλείους ἀξίαι ἐρῶντο. ὅτι γὰρ, ὡς ἀνδρες, ἀνδρες διεφθάρσασιν, πολλῶν βουλομένων τῶν πόλιν ἀνηκέστοις συμφορῆς παρ' ἐσθῆτος, Λακεδαιμόνιοι ἐρῶσθαι, ὅμως τότε ἐρῶν ὄντες, σάζον τῶν πόλιν εἰς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἀρετῆς, οἱ ὑπὸ τῶν τῆς ἐλδοθεῖας ἀπάσθαι τῆ Ἑλλά- 35 δι. ὅτι τῶν ἰδίων καὶ ἡ πόλις ἐσάσθαι δημοσία ἀφῆ τῶν παρ' ἐσθῆτος τῶν ἡμέ- τέρων ἀρετῆς, ἀξίαι καὶ μοι ἀφῆ τῶν παρ' ἐσθῆτος τῶν ἐμῶν ἀρετῆς σωτη- ρίαν γῶμῃ, καὶ γὰρ ἀντὶ τῶν ἐρῶν, δι' ἀφῆ ἡ πόλις ἐσάσθαι, ὅτι ἐλα- χιστον μέρος ὅμοιοι παρ' ἐσθῆτος σάζοντο. ὡς ἐνεκα καὶ ἑμοῦ δίκαιον ὑμᾶς μεταδιδῶν τῆς σωτηρίας, ἥσασθαι ἐσθῆτος τῶν Ἑλλήων ἐτύχετε. σκέ- 40 ψασθε τῶν καὶ τὰδε ἂν με σάσθαι, οἷον ἔξετε πολίτην ὡς παρ' ἐσθῆτος μὲν ἐκ πολ- λού πλοῦτος, ὅσον ὑμεῖς ἴτε, οὐ δι' ἑμαυτὸν ἀλλὰ ἀφῆ τῆς πόλεως συμφο- ρῆς εἰς πνίαν πολλῶν καὶ ἀπολείαν κατέστην ἔπειτα δὲ καὶ βίον εἰργασάμην ἐκ τῆς δίκαις, τῆ γῶμῃ καὶ τῶν χερσῶν τῶν ἐμῶν. ἐπεὶ εἰδὼτα μὲν οἷον ἔστι πόλεως ἑαυ- τῆς πολίτην εἶναι, εἰδὼτα δὲ οἷον ἔστι ξένον εἶναι καὶ μέποιον ἐκ τῆ τῶν πλοῦτον.

10 F. ἀκίνας π...

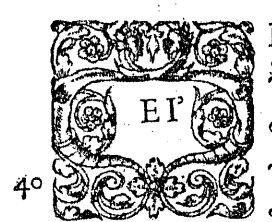
F. ἀγαπητοῖς τ...

Π. πειρασί-
ται.
Γ. ἔσθαι ἡμῶν.

ἔπειτα μὲν δὲ οἷον ὁ σωφρονῆς, καὶ ὄρθως βουλεύεσθαι, ἔπειτα μὲν δὲ οἷον ὁ ἀ-
μφορῆς παρ' ἐσθῆτος κακῶς, πολλοῖς συγβερόμην. καὶ πλείων πειρασίαις, ἀφ' ὧν ἐ-
μοῖ ξείναι καὶ φιλόφρωντες παρὰ πολλοῖς καὶ βασιλέας, καὶ πόλεις, καὶ ἄλλοις ἰδίαις
ξένοις γήμιον τῶν, ἐμὲ σάσασιν, μετέξετε, καὶ ἔστιν ὑμῶν γῶμῃ τῶν τοῖς, ὅπου
ἂν ἐκ χερσῶν ὑμῶν γήμιον. ἐχθρὸν δὲ καὶ ὑμῶν, ὡς ἀνδρες, οὕτως ἔσθαι, με νικῶ ἀφῆ τῆ
ρητε, ὅτι ἔστιν ὑμῶν ἐπὶ λαιπὸς ἔρῶν τῶν ἡμετέρων οὐδεις, ἀλλ' οἴχεται πᾶν παρ' ἐ-
ρίσον. καὶ τοῖς ὄνειδος ὑμῶν ἔστιν ἡ Ἀνδοκίδου καὶ Λεωγρέου οἰκία οὕσα. ἀλλὰ
πολύ μάλλον τὸτ' αὐτὸν ὄνειδος, ὅτι ἑμοῦ φθόνος Κλεοφῶν ἀντὶ τῶν ὄλεστος
ἀφῆ. οὐ γὰρ ἔστιν ὅστις πῶποτε ὑμῶν παρῶν τῶν οἰκίαν τῶν ἡμετέρων ἀνεμνήσθαι ἢ
10 ἰδίαις τῆ ἡ δημοσία κακῶν παρῶν ἵστω ἐκείνων οἱ πλείους μὲν στρατηγῶν, στρα-
τηγίας, πολλὰ ἔσθαι τῶν πολέμων καὶ γῶν καὶ τῶν θάλασσαν ὑμῶν ὑπερβῆσαν,
πλείους δὲ ἄλλας ἀρχαῖς ἀφῆσαντες, καὶ γῶματα ἀφῆσαντες τὰ ἡμετέρας,
ὅθεν ἂν πῶποτε ὡφλον οὐσῆ ἢ μμησθαι ὅθεν οὐτὲ ἡμῶν εἰς ὑμᾶς, οὐτὲ ὑμῶν εἰς ἡ-
μας οἰκία ὅτι παρῶν ἀρχαιοπάτη καὶ κοινοπάτη ἀεὶ τῶν δεομένων. εἴη ἔστιν ὅπου ἐ-
15 κείνων τῆ τῶν ἀνδρῶν κατὰ εἰς ἀγαθὰ ἀπῆσθαι ὑμᾶς γῶν τῶν τῶν ἔργων.
μηδὲ τῶν, εἰ ἀλλοῖς τῶν ἀφῆ, καὶ παρ' ἐσθῆτος πειρασίαις ἀφῆ τῶν γῶμῃ. ἀλλ'
ἀγαπητοῖς τῶν ἔργων, νομίσαστε τὰ σῶμα τῶν ὅτι ἂν ἀπολλυμένων ἐμὲ παρ'
ὑμῶν σῶσαι. τίνα γὰρ καὶ ἀγαθὰ σῶσαι δεησόμενον ἵστω ἑμαυτῶν; τὸν παρ' ἐσθῆτος;
ἀλλὰ τέθηκεν τοῖς ἀδελφοῖς; ἀλλ' ὅτι εἰσὶν ἀλλὰ ὅτι πῶδας; ἀλλ' οὕτω
20 γήμιον. ὑμεῖς τῶν καὶ ἀπῆ τῶν εἰς ἐμοῦ καὶ ἀπῆ ἀδελφῶν καὶ ἀπῆ παρῶν γῶ-
νεσθε. εἰς ὑμᾶς κατὰ φθῶν, καὶ ἀπῆ τῶν, ὅτι ἔκετ' ἔσθαι ὑμεῖς με παρ' ὑμῶν ἀντὶ
ἀπῆ τῶν οὐδεις, καὶ μὴ βουλεύεσθε Θετταλοῖς καὶ Ἀνδρῶσι πολλοῖς ἀφῆ τῶν
δι' ἀπολείαν ἀνδρῶν, τοῖς ὅτι ὄντας πολλοῖς ὁμολογοῦμένως τῶν ἀφῆ τῶν οὐδεις
ἀγαθῶν εἶναι, καὶ βουλομένοις διωθήσονται, τῶν τῶν ἀπολλυτε. μὴ δῖτα. ἔπειτα καὶ
25 τῶν ὑμῶν δέομα, δι' οἷον ὑμᾶς, ὑφ' ὑμῶν ἡμᾶσθαι. ὡς τῶν ἑμοῦ μὲν πειρασίαις,
ἐκ ἀποσφραῖσθαι εἴπαι ἐγὼ δεινὸς ὑμᾶς δι' οἷον ἔσθαι τῶν ἐρῶν τοῖς ἑμοῖς πει-
ρασίαις, εἴπαι ἂν ὑμῶν γῶν μετὰ μελήσθαι, εἰδὲν ἔπαι πλείον ποιήσαστε. μὴ τῶν μμησθαι
ὑμᾶς αὐτοῖς τῶν ἀπῆ ἑμοῦ ἐλάτῃς ἀποσφραῖσθαι, μμησθαι ἐμὲ τῶν εἰς ὑμᾶς. ἀξίαι δὲ
ἐργῶν τοῖς οἰκίαις ὑμῶν ἀρετῆς ἢ τῆς μεγάλαις εἰς τὸ πλῆθος ὁ ἡμετέρων ἐλεί-
30 χον ἔδοσαν, ἀναβάντας ἀφῆ τῶν συμβουλοῦσθαι ὑμῶν ἀ γῶν σάσθαι παρ' ἐσθῆτος.
δούρῳ ἄνυτε, Κεφαλε, ἐπὶ ὅτι καὶ Φυλέται οἱ εἰρημνοὶ μοι σάζον, Θρα-
σύλλος, καὶ ἄλλοι.

Α' Ν Δ Ο Κ Ι' Δ Ο Υ. Λ Ο Γ Ο Σ

Περὶ τῆς ἑαυτῶν κατὰ δού.

35 Μ Ε Ν, ὡς ἀνδρες, ἐν ἐτέρῳ τῶν παρ' ἐσθῆτος πειρασίαις μμησθαι
τῶν ἀπὸ τῶν γῶμῃ ἔχοντες πῶποτε ἐφῆνοντο, ὅθεν ἂν γῶμῃ τῶν
ὀνόμισον ὅτις μμησθαι εἴπαι τῶν πόλιν ἐμὲ τι ποιήσασθαι ἀγαθόν, εἴτις ἐ-
40 τέρως βούλοιστο ἑμοῦ κακῶν, δῖνόντατον ἀπῆ τῶν γῶμῃ τῶν ἢ
γῶμῃ, εἴπαι μμησθαι τῶν, ὅτι μμησθαι ἀπῆ τῶν οἰκίαις. εἴ-
παι γὰρ ἡ πόλις ἀπῆ τῶν τῶν ἀπολλυμένων κοινῆ ἔστι, ὅτι τῶν γῶμῃ τῶν ἀγαθῶν
τῆ πόλις κοινῆ ἔστι. τῶν τῶν τῶν μέγαν καὶ δῖνόντατον ἡμῶν ὄραν τοῖς μμησθαι, ἢ τῶν τῶν
τῶν τῶν, τῶν τῶν, ἀλλὰ μμησθαι καὶ μοι μέγαν γῶμῃ τῶν ἀφῆ τῶν, τῶν τῶν τῶν τῶν
bb.iii.

ἀνδρες θνητῶς οὐτὰν ἀδικήσονται, εἴτι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἔμοδ' ἐπαύρασθαι. δεῖ γὰρ
 αὐτοῖς ἢ τοὶ ἀμαρτάνους εἶναι πημάτων ἀνθρώπων, ἢ τῆ πόλι' αὐτῆ διεσπασμένοι
 τοῖς, εἰ μὲν γε νομίζουσι τὴν πόλεως δι' ἡμετέρας, καὶ τὰ ἴδια σφῶν αὐτῶν ἀμει-
 νοῦν αὐτῶν φέρεσθαι, ἀμαρτάνοι εἰσὶν, τὰ ἐναντία νῦν τῆ ἑαυτῶν ἀφελεία ἀπευδόντες·
 εἰ δὲ μὴ αὐτὰ ἠγνοῦνται σφίσι τε αὐτοῖς συμφέρον καὶ τῶ ὑμετέρῳ κρινῶ, διεσπασμένοι
 αὐτῆ πόλι' εἶεν· οἵτινες, εἰσαγγείλαντός μου ἀπόρητα εἰς τὴν βουλῆν κατὰ τῆν
 ἡμετέρας, ὧν ἀποτελεσθέντων οὐκ εἰσὶ τῆ πόλι' αὐτῆ μείζονες ἀφελεία,
 ἔ τούτων ἀποδοκίμως μου τοῖς βουλευταῖς σαφῆς τε καὶ βεβαίως ἄς ἀποδεί-
 ξῆς, ἔχει μὲν οὐτε τούτων τῆν ἀδρανῶν οἱ ἀποδοκίμως ἐλέγχοντες, οἱ δὲ τὴν ἀ-
 ποδείξαι εἴτι μὴ ὀρθῶς ἐλέγγο, οὐτ' ἄλλος ὁσθῆς· ἐνθάδε δὲ νῦν πειράσθαι δεῖ
 ἑαυτῶν, σημεῖον οὖν τὸ ὅτι οὐτοῖς οὐκ ἀφ' αὐτῶν αὐτὰ ἀποδοκίμως (εὐθύς γὰρ
 αὐτὸν ὡς ἀποδοκίμως) ἀλλ' ἀπὸ ἀδρανῶν ἑτέρων οἱ εἰσὶν ἐν τῆ πόλι' αὐτῆ, ὁσθῆ-
 νος ἀνθρώπων διεσπασμένοι ὑμᾶς ἡ ἀγαθὸν εἶναι ἔμοδ' ἡμετέρας, καὶ αὐτοῖς μὲν οὐτοῖ
 ἀνδρες οὐ πολὺ σφῶν ἀδρανῶν εἰς τὸ μέσον καταστήσαντες διαγυμνῶσθαι πε-
 ρεῖ τούτων, φοβούμενοι ἐλέγχον διδόναι εἴτι εἰς ὑμᾶς μὴ δι' ἡμετέρας· ἑτέροις δὲ
 εἰς πέμπουσι τοῖς αὐτοῖς ἀνθρώποις, οἱς εἰρησμένοις ἡδὴ ἀμαρτάνοι, ὁσθῆν ἀποδοκί-
 ρει εἰπεῖν τε καὶ ἀκούσασθαι τὰ μέγιστα τῆν κακῶν. ὁ δὲ ἰσχυρὸν τὸ μόνον βίον τῆς αὐ-
 τῶν ἐν τοῖς λόχοις, ἄς ἑμᾶς συμφορᾶς ἔπι πημάτων ὀνειδίξιν. καὶ αὐτὰ ἐν εἰ-
 δόσι δῆπου καλλίον ἡμῶν, ὡς τε μὴ δὲν αὐτῶν δικῶς ἡμῶν αὐτοῖς ἕνα φέρειν.
 ἔμοι δὲ, ὡς ἀνδρες, καὶ τὰ ἡμετέρας αὐτῶν εἰπόντι ὀρθῶς δοκεῖ εἰρησθαι, ὅτι πημάτων
 ἀνθρώπων γίνονται· ὅτι δὲ δι' ἡμετέρας κακῶν, μετὰ δὲ τῆ δῆπου καὶ τὸ ἀμαρτάνοι
 διεσπασμένοι εἶναι, καὶ εἰσὶν ἐπιτυχῆσθαι μὲν, ἔλαττα δὲ ἀμαρτάνοι, σαφῆ-
 νῆσθαι δὲ, οἱ αὐτὰ μεταγινώσκουσι, καὶ αὐτὰ οὐ διεσπασμένοι, τοῖς μὲν γίνε-
 σθαι, τοῖς δὲ μὴ ἀλλ' ἐστὶν ἐν τῆ κρινῶ πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ ἀμαρτάνοι, καὶ κα-
 κῶς ἡμετέρας. ὡς ἔνεκα, ὡς Ἀθηνῶν, εἰ ἀνθρώπων κατὰ ἔμοδ' ἡμετέρας οὐ
 εἴητε ἀνδρες διδασκόμενοι, οὐ γὰρ φθόνος μάλλον ἢ οἴκτου ἀξία μοι εἶναι τὰ γενη-
 μένα· ὅς εἰς ποσὸν ἡλθον τῆς ἡμετέρας διεσπασμένης, εἴτε χρὴ εἰπεῖν, νεότητι τε
 καὶ ἀνοίᾳ, εἴτε καὶ διωμάει τῆν πεισθέντων με ἐλθεῖν εἰς τοιαύτῳ συμφορᾶν τῆν
 φρεσῶν, ὡς τ' ἀνάγκη μοι γινέσθαι δυοῖν κακοῖν τοῖν μέγιστον θάτερον ἐλέσθαι· ἢ
 μὴ βουληθέντι κατεπιτεῖν τοῖς αὐτὰ ποιήσασθαι, ἢ κατὰ ἔμοδ' ἡμετέρας ὀρθῶς εἶναι,
 εἴτι εἰδὲ παθεῖν, ἀλλὰ καὶ τῶ πατέρῳ ὁσθῆν ἀδικουῦτα σὺν ἡμετέρας ἀπο-
 κτεῖναι (ὁ δὲ ἀνάγκη παθεῖν ἡ αὐτῶν, εἰ ἐγὼ μὴ ἐβλάθην αὐτὰ ποιήσασθαι) ἢ
 κατεπιτεῖν τὰ γενημένα, αὐτὸ μὲν ἀφέντα μὴ τεθνήσκαι, τὸ δὲ ἡμετέρας πατέρῳ
 μὴ φονεῖν γινέσθαι. τί δὲ ἂν ἐπὶ ἡμετέρας τούτου πολὺ μᾶλλον ἀνθρώπων ποιήσασθαι; ἐγὼ
 τοῖν οὐκ ἐν τῆν παρόντων εἰδόμενον αὐτὰ, ἀ ἔμοι μὲν λύπης ἔπι χρονον πλείον
 οἴσθην ἔμελλον, ἢ μὲν δὲ αὐτῶν τὸ παρόντος τότε κακῶς μεταστασιν. ἀναμνήσθητε
 δὲ ἐν οἴῳ κινδύω τε καὶ ἀμηχανία κατὰ τε. καὶ ὅτι οὐτῶ σφόδρα σφῶν ἀδρανῶν
 ἐπεφύλασεν, ὡς εἰ εἰς τὴν ἀγρῶν ἐπὶ δεῖξτε ἕκαστος ὑμῶν, οἰόμενος συλλήφθαι
 σφῶν. αὐτὰ τοῖν ὡς τε μὲν γινέσθαι αὐτὰ, πολλοσὶν δὲ ἐγὼ μέγας τῆς αἰ-
 πίας βύρεθλον ἔχων· ὡς τε μὲν τοῖν ἰαθῶν, ἐγὼ εἰς ὧν μόνος ἀγπίος, καὶ ὅμοιος
 τῶν διεσπασμένων εἶναι ἀνθρώπων ἑαυτῶν ἐκφύλαξαι ὅτε δὲ ἀποδοκίμως μὲν
 τὴν πόλεως ἔπι αὐτῶν ἄς συμφορᾶς, ὁσθῆς ἔμοδ' ἡμετέρας γίνεσθαι διεσπασμένους
 ἔμοδ' ἡμετέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ ἀσφαλές, ἀποδοκίμως ἐγὼ ἀθλιώτατος. ὄντων γὰρ
 κακῶν οὐσῶν τῆ πόλι', ἀδωάτων ἡ αὐτὰ ἰαθῶν ἄλλως ἢ τὰ ἔμοδ' ἡμετέρας

40 φρ. γρ. πινθῆ-
 κα. ἔστι δὲ καὶ
 ὀλίγω ὑπερον,
 αὐτὰ ἰαθῶν
 ἄλλως.

ὡς τ' ἐν αὐτῶν ἀγρῶν κακῶς ἐπορεύθη, ἐν τούτῳ ὑμᾶς σαφῶς εἶναι, χρεῖν οὖν εἰκῆς
 με οὐ μῖστος τὰ διεσπασμένοι τούτῳ φέρεσθαι τῆν ὑμῶν· καί ποτε ἐγὼ τὸ αὐτῶν
 γνοῖς ἄς ἡμετέρας συμφορᾶς, ὅτι κακῶν τε ἔλαττα οὐκ οἶδ' εἴτι ἀπεφύλαξο, τὰ
 μὲν ἀφῶν τῆ ἡμετέρας, τὰ δὲ ἀνάγκη τῶ παρόντων ἡμετέρας, ἐγὼ ἡμετέρας εἰ-
 ναι ἡμετέρας τε αὐτῶν, καὶ διατάσασθαι ἐκεί, ὅπου ἡκιστα μὴ οἰοῖμι ὅφθῆσθαι ὑφ'
 ὑμῶν. ὅτι δὲ χρονον ὑπερον εἰσὶν ἡμῶν, ὡς ἄρ' εἰκῆς, ὅτι θημῶν τῆς τε μετ' ὑμῶν
 πολιτείας ἐκείνης καὶ διατάξας, ἔξ ἧς δὲ μετέστην, ἐγὼ ἡμετέρας λείπει μοι, ἢ τῶ βίου
 ἀπὸ ἀνάγκης, ἢ τὴν πόλιν αὐτῶν ἀγαθὸν τὸ ποσὸν ἐργάσασθαι, ὡς τε ὑμῶν ἐ-
 χόντων εἶναι ποτέ μοι πολιτεῦσθαι μετ' ὑμῶν. ἐν δὲ τούτῳ οὐ πᾶν τε οὐτε τῶ
 σώματος οὐτε τῆν ὄντων ἔμοι ἐφεισάμενον, ὅπου εἰδὲ ἀποδοκίμως βίον ἀλλ' αὐτῶ
 κα μὲν ποτέ εἰσῆλθον εἰς στρατῶν ὑμῶν οὐσῶν ἐν Σάμῳ κωπέας, τῆν τριαχο-
 σίων ἡδὲ τὰ ἡμετέρας ἐνθάδε κατελιθόσθαι· ὄντος μοι Ἀρχελάου ξένου πα-
 τρικοῦ, καὶ διδόντος γινέσθαι τε ἔλαττα ὅπου ἐβλάθην αὐτοῖς τε εἰσῆλ-
 θον τοῖς κωπέας. ἐ παρόν μοι πέντε δραχμῶν τὴν πημῶ αὐτῶν δεῖσθαι, οὐκ
 ἠθέλησα ἡμετέρας παλῶν ἢ ὅσον ἔμοι κατέστησθαι. εἰσῆλθον δὲ οἴκῳ τε καὶ χαλ-
 κῶν καὶ ἀνδρες ἐκείνοι ἐν τούτῳ ἡμετέρας ἀμαρτάνοι ἐνίκησθαι μετὰ αὐτῶν Πε-
 λοποννησίου ναυμαχοῦντες, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν μόνον ἀνθρώπων ἔσασθαι ἐν
 τῶ ἥτε χρονον. εἰ πίνω μετὰ ἀγρῶν ἀξία ὑμᾶς εἰρησθῶν ἐκείνοι, μέγας
 ἐγὼ οὐκ ἀνέλαττα δικῶς αὐτῶν ἀξίας ἐγὼ μὲν. εἰ γὰρ τοῖς ἀδρανῶν ἐκείνοις ἡ-
 τε τὰ ἐπιτηδῶν μὴ εἰσῆλθον, οὐ κατὰ τὸ σῶσθαι ἄς Ἀθηνῶν ὁ κίνδυνος ἡ ἀδρανῶν
 μάλλον, ἢ κατὰ τὸ μὴ εἰσῆλθον. τούτων τοῖν οὐτῶ ἐγὼ τῶν, οὐκ ὀ-
 λίγω μοι τῶν γινόμενον βύρεθλον τὰ αὐτῶν ἡμετέρας ἐγὼ τῶν. κατεπλά-
 σα μὲν γὰρ ὡς ἐπαμνησθῶν ὡς ἔμοι ἐνθάδε, ἡμετέρας τε εἴνεκα καὶ ἐ-
 πιμελείας τῆν ὑμετέρας ἡμετέρας πημῶν δὲ ἡμετέρας με ἡμετέρας τῶ τριαχο-
 σίων, ἐξ ἡμετέρας τῶ ἡμετέρας, καὶ λαβόντες ἡμετέρας εἰς τὴν βουλῆν. βίον δὲ
 τῶ ἡμετέρας μοι Πείσθαδρος, Ἀνδρες, ἔφη, βουλῆται, ἐγὼ τῶ ἀνδρῶν τούτων ἐν δει-
 κνῶν ὑμῶν οἴκῳ τε εἰς τοῖς πολεμῶν εἰσαγαγόντα καὶ κωπέας. ἐ τῶ ἡμετέρας ἡδὲ
 πημῶν εἰρησθῶν ὡς ἐπὶ ἡμετέρας. ἐν δὲ τῶ ἡμετέρας φρεσῶν, δῆλοι
 ἡσθῶν ἡδὲ τῶ ἡμετέρας ὄντες, τοῖς τῶ τριακοσίοις. καὶ γὰρ, ἡμετέρας γὰρ δὲ τοιοῦτος
 ἐγίνετο τῶ βουλῆται, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἡμετέρας ἀποδοκίμως, βίον τῶ ἡμετέρας
 τῶ ἡμετέρας τῶ ἡμετέρας, καὶ λαμβάνομεν τῶ ἡμετέρας. ὅπερ μοι καὶ πλείον ἀξίον ἐγίνε-
 το ἐν τῶ ἡμετέρας. εἰς γὰρ τοῖς ἡμετέρας εἴθον τὰ ὀνειδῶ οὐτοῖ, οἱ μὲν μάλλον τῶ ἀνθρώπων
 εἰκῆσι κατελεῖσθαι βουλῆται τῶ αὐτῶ ἀποδοκίμως, οὐτοῖ ἡσθῶν τῶ ἡμετέρας
 σώσαντες. δεσμά τε ὑπερον καὶ κακῶ ὅσα τε καὶ οἱ αὐτῶ σώματι ἡμετέρας, μα-
 κρόν ἂν εἴη μοι λέγειν. οὐ δὲ καὶ μάλιστ' ἡμετέρας ἀπαλωφύραμενον· ὡς τῶ τούτο
 μὲν, ἐν ἧ ἔδοκεῖ ὁ δῆμος κακοῦσθαι, ἐγὼ ἀπὸ τούτου κακῶ εἴθον τούτο δὲ, ἐπειδὴ
 ἐφάνετο ὡς ἔμοι πεπονθῶς, πάλιν αὐτῶ καὶ τῶ ἡμετέρας ἐγὼ ἀποδοκίμως. ὡς τε
 ὁδὸν τε καὶ πόρον μὴ δαμῆ εἴτι εἴναι μοι βύρασειν. ὅπου γὰρ τῶ ἡμετέρας, πημῶν
 κακῶν τῶ μοι ἐφάνετο ἐπιμαρτάνοι. ἀλλ' ὅμοιος καὶ ἐν τούτων τοιοῦτων ὄντων ἀ-
 παλλαγαῖς, οὐκέτι ἔτερον κατὰ πλείονος ἐποιούμενον ἢ τὴν πόλιν αὐτῶ ἀγαθὸν
 τῶ ἐργάσασθαι. Ὅρα δὲ ὡς Ἀθηνῶν, ὅσα τὰ τοιαῦτα τῶν ἡμετέρας τῶ
 διεσπασμένοι. τούτῳ μὲν, ὅσοι τῶ πολιτῶν τὰ ὑμετέρας ἡμετέρας διεσπασμένοι
 τῶ, ἐργῶν ὑμῶν ἐκποιήσασθαι, ἀλλοτὶ ἢ τὰ ὑμετέρας ὑμῶν διδασθαι; τούτῳ δὲ,
 ὅσοι στρατηγῶν γινόμενοι καλὸν τὴν πόλιν κατεργάζονται, τὴν ἄλλο ἢ μετὰ τῶν

φρ. γρ. πινθῆ-
 κασίων.

φρ. γρ. πινθῆ-
 κασίων.

φρ. γρ. πινθῆ-
 κασίων.

φρ. γρ. πινθῆ-
 κασίων.

Π. ὅτι παρ.

Γ Σ ΑΙ ΟΥ Λ Ο Γ Ο Σ

Υψ τς Πύρρου κληρς.

Υ Γ Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Πύρρου τν ἕτερον τῆς ἀδελφῆς ἡὼν ἰσοπινα...

δομορτυεῶν, Νικοδήμου καὶ αὐτῶν μορτυεῶν...

Δ Ρ Ε Σ Δικαστῶν, ὁ ἀδελφός τ' μητρὸς τ' ἐμῆς Πύρρος, ἀπάτας ὡν γνησίων παίδων, ἐποίησατο Ἐνδίου, τ' ἀδελφόν τ' ἐμὸν, ἡὼν ἀνταίος κληρονόμος ὡν τ' ἐκείνῳ, ἐβίω σπλείω ἔτη ἢ εἰκόσι καὶ ἐν χρο...

εἶν διὰ τὰς ἡξίωσιν ἢ εἴτε αὐθροσίων ἐναντίον παροσπλήθεν εἰσελάων ἔκ κληρονομίῳ παρὶ τ' παροσπλήθεν τ' ἀδελφῆς, ἐν χρονοῖς ἑσούτω. παρὶ τε ἐν ἰδίων ἡδέως αὐ...

Π. μορτυεῶν. Η. μορτυεῶν.

Γ Σ ΑΪ ΟΥ Λ Ο Γ Ο Σ

Περί τῆ Φιλοκλήμωνος κληΐρας.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Εὐκλήμωνος υἱὸς Φιλοκλήμων τὸν ἑτέρα ἢ ἀδελφῶν ἢ Φανογράτου υἱὸν Χαυρέστου ποιησάμενος κτλ...

δὲς Εὐκλήμωνι, οἱ περὶ Χαυρέστου ἐπισκήψαντο τῆ δόξασμαρτυρία, καὶ ἴππον καὶ ἀδελφῶν αὐτοῦ νότον...

Μ Ε Ν, ὡ ἀνδρες, πῶντων οἰκειότατα χραΐμα Φανογράτω τε καὶ Χαυρέστῶ τούτω, ὅν πολλοὶ οἶμα ὑμῶν εἰδέναι...

15 20 25 30 35 40

παρέξομα νόμον, καὶ μοι ἀνάγνωθι. Ν Ο Μ Ο Σ. Οὐ ποὶ ὁ νόμος, ὡ ἀνδρες, κρινὸς ἀπασί κείται, ἐξείναι τὰ ἐαυτῶν...

Π. παρκαπάλ- 10
εαλον ὡς παρ
γνησ.

Π. σεξάμε- 25
νος. Μαλλον δὲ
σκηφάμορος.

40

καὶ ἡμᾶς ὅταν ἐκ τούτων γένηται, ἢ τοὺς ὁσὸν παροσκήνουμε· οἱ οὐ μόνον δὲ ἡμῶν
 ἐλέγχονται, ἀλλὰ καὶ εἰς ἃν αὐτοὶ ὅτι ἔσονται ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενοι εἰσι. τοῦτο γὰρ
 ἡμῶν δέουσα καὶ ἰκετεύω σφόδρα μεμνησάμενοι, ὡς αἱδρες, ὅτι ὀλίγω παρ' ἑστέρον ἀ-
 πέδειξα ὑμῖν ὅτι ὁ Αἰδοκλήης ὡπτοὶ Φησὶ μὲν εἶναι ὅτι ἔσονται αὐτῶν, ὡς ὄντων γνη-
 σκῶν Εὐκλήμωνος, εἰληχε δὲ αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτῶν τῶν Εὐκλήμωνος κλήρου καὶ ταῦτα με-
 μνησθέντες ὑμῖν. καὶ τοὶ πῶς οὐ δεινόν, ὡς αἱδρες, παρ' ἑστέρον ὀλυμπίων, εἰ μὲν ὅτι
 παῖδες εἰσι γνήσιοι, ὅτι ἔσονται ἑαυτῶν λαχόντων τῶν Εὐκλήμωνος κλήρου, καὶ τίς
 θυγατρὸς αὐτῶν, ὡς οὐσὺς ὅτι δίκου· εἰ δὲ μὴ εἰσι γνήσιοι, νεὺ ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενοι ὡς
 εἰσι γνήσιοι, ταῦτα γὰρ αὐτῶν ἑαυτοῖς ἐναρτία εἰσίν. ὡς τ' οὐ μόνον ὅφ' ἡμῶν ἐλέγχε-
 ται τὰ ψευδῆ ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἃν αὐτοὺς παρ' ἑστέρον. καὶ τούτων μὲν
 ὁσὸν ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενα μὴ ὅτι δίκου εἶναι ὅτι κλήρου, ἀλλ' ὅτι δικαίως εἰσέναι. ὅτι δὲ
 ἀποδύμενος ἀποστρεφεί τις ἀμφισβητήσεως καὶ ἀφ' ἑαυτῶν μνησθέντες ὅτι παῖδας
 γνήσιοις εἶναι, οἵεταί τις ἀρκεσθῆναι ὑμῖν πρὸς ἐκβάσεως. ἐὰν δὲ ὅτι μὲν μὴ ἐγγράφηται
 πιδφικνωμαί, ἢ καὶ μικρόν τι ὅτι μνησθέν, ἢ μὲν δὲ λοιδορήσεται μετὰ τῆς φωνῆς, καὶ
 λέγει ὡς εἰσίν οἱ δὲ μὲν πλούσιοι, αὐτὸς δὲ πένης, ἢ εἰ δὲ ταῦτα δόξειεν τοῖς παῖδας
 εἶναι γνήσιοις. τῆς δὲ τούτων οὐσίας, ὡς αἱδρες, εἰς τίω πόλιν πλείω ἀναλίσκεται, ἢ εἰς
 αὐτοὺς τούτους. καὶ Φαιόστρατος μὲν τετραμετρήσει ἐπὶ ἄκισ ἡδὴ, ἔσ δὲ λειτουρ-
 γίας ἀπάσας λελεούργηκε, καὶ ἔσ παλίστας νίκης νενίκηκεν. αὐτοὶ δὲ Χαμρέστρα-
 τος τηλικυτὸς ὡν τετραμετρήσει, κεχορήγηκε δὲ τραγωδοῖς, γυμνασιαρχήκε
 δὲ λαμπάδι· καὶ ἔσ εἰς Φορὰς εἰσενέουσαν ἀμφοτέρω πασῶν ἐν τοῖς τετραμε-
 τείοις. καὶ τῶς μὲν δύο ὄντες, νεὺ δὲ καὶ ὁ νεώτερος οὐσὺς χορηγεῖ μὲν τραγωδοῖς,
 εἰς δὲ τοῖς τετραμετείοις ἐγγράφεται, καὶ εἰς Φορὰς ἔσ εἰς Φορὰς. ὡς τ' οὐ Φησὶ οὐδὲ
 εἰσίν ἄλλοι, ἀλλὰ πολὺ μάλλον, ἢ Δία καὶ Ἀπόλλων, οὗτοι, εἰ λήφονται ἂ
 μὴ παροσκήνουμε αὐτοὺς, ὅτι Φιλοκλήμωνος κλήρου, αὐτὸ μὲν ὅτι δίκου εἶναι ὅτι
 αὐτὸν ταμιεῖον, τὰ παρ' ἑστέρον ἀφ' ἑαυτῶν, ὡς αὐτῶν καὶ νεὺ καὶ ἐπὶ μάλλον ἐὰν
 εἰ οὗτοι λαβῶσι, ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενοι, ἐτέροις ὅτι βουλιόσσοι. δέουσα οὖν ἡμῶν, ὡ
 αἱδρες, ἵνα μὴ δὲ ἀπατηγῆτε, τῆ ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενα, ὅτι ἡμῶν καὶ ἡμῶν
 φρον οἴσετε καὶ παρ' ἑαυτῶν αὐτὸν κελύετε τ' ἀπολογία ποιείσασθαι, ὡς αὐτῶν καὶ ἡ-
 μεῖς κατηρησάμενοι γέγραπται ὡς ὅτι ἔδωκεν ὁσὸν διέτετο Φιλοκλήμων. ὅτι ὅτι
 πιδφικνωμαί ψευδῶς ὄν, καὶ γὰρ ὁ δοῦς καὶ ὁ δέξας μὲν, καὶ μνησθέντων ὅτι παρ' ἑαυ-
 τῶν γινόμενοι. τί εἶπεν; τελευτήσασθαι ἀπαμδα Φιλοκλήμωνα. πῶς οὖν Αἰσίοις τῆς ἑαυτῶν
 ἀδελφιδιῶν ὅτι ποιησάμενος κατέλιπε, ὅτι ὁμοίως ὁ νόμος τ' κληρονομίαν ἀπο-
 δίδωσι καὶ τοῖς εἰς αὐτῶν γινόμενοις καὶ ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενοις. ὅτι ὁμοίως ὁ νόμος
 ποιησάμενος παῖδες ὅτι γινόμενοι, ὅτι μέρος ἐκάτερον ἔχον τῆς οὐσίας, καὶ κληρονο-
 μῶν ὁμοίως ἀμφοτέρω. ὡς οὖν εἰσι γνήσιοι ὅτι παῖδες οἶδε, ὅτι αὐτὸ ὅτι δίκου
 τα, ὡς αὐτῶν ἡμῶν ἑκάτος. οὐ γὰρ αὐτῶν εἶπεν μὴ εἶναι ὄνομα, γνήσιος ὅτιν, ἀλλ' ὅτι ἀληθῆ
 λέγει, τοῖς συγγενεῖς πρὸς μὲν, τοῖς εἰδόμενοις σίνου κοινῶς τὰ Εὐκλήμωνος, τοῖς δη-
 μῶσι καὶ τοῖς φερόμενοις, εἴτι ἀκηκῶσι πῶποτε ἢ ἴσασιν ὅτι αὐτῶν Εὐκλήμωνα
 λειτουρήσασθαι ἐπὶ δὲ πού τεταπῶσαι, ἐν πῶσις μνήμασι τῆς οἶδε τὰ νομίζοντα
 ποιούμενα Εὐκλήμωνα. πού δὲ ἐπὶ ὄντες ὅτι παῖδες ἐναγίζοισι καὶ γέονται, καὶ τίς
 οἶδε ταῦτα τῶν πολιτῶν, ἢ τῶν οἰκῶν Εὐκλήμωνος. ταῦτα γὰρ ὅτιν ἐλέγχος ἀπαμ-
 τα, καὶ οὐ λοιδορία. καὶ ἐὰν παρ' αὐτῶν τούτου κελύετε ὅτι δίκου, ὡς αὐτῶν καὶ δι-
 μνησθέντων, ὑμεῖς τε τίω ψῆφον ὅτιν κατὰ τοῖς νόμοις εἴσησθε, τοῖς δὲ τὰ δι-
 κῶν γινόμεται.

Γ. οὐ γὰρ ὅτι ἀπὸ
 ἀπὸ.

Υπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου.

Ἰ Γ Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Εὐπολις καὶ Θεόστυλος καὶ Μνήσων, ἀδελφοὶ γη-
 νόμοι. τούτων ὁ μὲν Μνήσων, ἀπᾶς ἐτελευτήσεν ὅτι
 Θεόστυλος, πᾶσι καταλιπὼν Ἀπολλοδώρου νόμος
 εἰ Εὐπολις καταλειφθείς, πολλὰ τὸν Ἀπολλοδώρου ἡ-
 δικασῶν. ὅταν Ἀρχιδάμος, πᾶσι τῶν ἀέροντος τὸν λό-
 γον, τῆ τὸ Ἀπολλοδώρου μνησθέντων, μετὰ τὸν τὸ
 Θεόστυλου ἢ αἱδρες αὐτῶν γινόμενοι, τὸ Ἀπολλοδώ-
 ρον ὡς ὀφθαλμὸν ἐλεῶν, πολλὰ τὸν Εὐπολιν ἀπήσθη
 χρεῖματι ὡς ὅτι Ἀπολλοδώρου ἡδίκησε. τούτων μα-
 μνησθέντων Ἀπολλοδώρου, εἰσέναι εἰς τοῖς φερόμενοις
 τούτων ἢ ἑαυτῶν Θεόστυλον τούτων, ἢ ὅτι τῶν τῶν ὁ-
 μοιότητος ἀπὸ ἀδελφῆς καὶ Ἀρχιδάμου. ἢ ὅτι Θεο-
 στυλου ἢ δὴ μὲν εἰς τοῖς γνήσιος καὶ φερόμενοις ἐγγεγραμ-
 μένου, οὕτω δὲ εἰς τὴν ληξιαρχικὴν γραμματεῖον, οὐ-
 δὲν ἦσαν Εὐπολίδος θυγατρὶ τῶν θεῶν Ἀπολλοδώρου
 ἀμφισβητεῖ παρ' Θεόστυλον ὅτι γινόμενοι μὴ ὅτι
 ἐγγεγραφθεὶ τὸν Θεόστυλον εἰς τοῖς φερόμενοις καὶ γνή-
 σῶν καταλιπὼν τὸ Ἀπολλοδώρου, ἀλλὰ πεπλασμέ-
 νων εἶναι τίω ποιήσασθαι. καὶ ἢ μὲν ὅτι τῶν, αὐτῶν.
 ἢ δὲ εἰσίν, συγγενεῖς. διὸ καὶ τῶν τῶν καὶ περὶ
 κῶς τὸν λόγον οἰκουμένη, τίω ἐλεῶν. θεῶν δὲ ἐγγράφεται
 τίω Ἀπολλοδώρου παρ' Εὐπολιν ὅτιν μέγα σημαῖοι
 γινόμεται ὅτι μὴ θεῶν αὐτῶν τῶν Εὐπολίδος θυ-
 γατρὸς κληρονομησάμενοι.

ΜΗΝ μὲν, ὡς αἱδρες, παροσκήνουμε οὐ τῶν τῶν ἀμφοσβη-
 τεῖσασθαι ποιήσας, εἴτις αὐτὸς ἔσ καὶ ὅτι φερόμενοι ἐποιήσασθαι, καὶ ὅτι
 τὰ ἑστέρον ἀγαθῶν, εἰς τῶν συγγενεῖς ἀπέδεδε, ὅτι εἰς τὰ κοινὰ γραμ-
 ματεῖα ἐγγράφεται, ἀπὸ μὲν ὅτι παρ' ἑστέρον αὐτὸς ποιήσασθαι ὅτι
 εἴτις τελευτήσασθαι μνησθέντων, διέτετο εἴτι παρ' ἑστέρον οὐ τῶν ἐτέρω καὶ
 ταῦτιω γράμματα κατέτετο παρ' ἑστέρον σιμνησάμενος. ἐκείνων μὲν ὅτι ὅτι
 ποιησάμενος, φανεράς κατέτεσε ἔσ αὐτῶν βουλήσας, ὅτιν ὅτι παρ' ἑστέρον
 σῶν, δύνανται αὐτῶν τῶν νόμων ὅτι ἐν εἰς γνήσιος σιμνησάμενος, ἀδελφοὺς ἐποίησε. διὸ
 πολλοὶ πεπλασάσασθαι φερόμενοις αὐτῶν ἀμφοσβητεῖν ὅτι οὐσὺς ποιηθέν-
 τῶν, ὅτι εἰς ὅτι ὁσὸν παρ' ἑστέρον τούτων εἶναι, ὅτι οὕτως αὐτῶν φανεράς περὶ παρ' ἑστέρον
 νῶν, ὅτι εἰς τῶν θυγατρὸς τῶν Εὐπολίδος ἡγεῖται παρ' ἑστέρον Ἀπολλοδώρου γρημα-
 τῶν παρ' ἑστέρον ἀμφοσβητήσασθαι. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν ἐώρων ὑμῶν μάλλον ἀποδεδεμέ-
 νοις ἔσ ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενοις ἢ τῶν βίβου δικίας, καὶ ἢ μνησθέντων παρ' ἑστέρον μὴ ὅτι
 δίκου εἶναι ὅτι κλήρου, ὡς ποιησάμενος μετὰ τὸν Ἀπολλοδώρου καὶ ὅτι νόμοις. ὅτι
 εἰ δὲ ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενοι τὰ δίκῶν μὴ εἶναι τῶν γινόμενασθαι ὅτι ὅτι ὅτι
 αὐτοὺς ἢ καὶ ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενοις παρ' ἑστέρον περὶ τῶν περὶ παρ' ἑστέρον, ἵνα μνησθέντων ὑμῶν αἴτιαν
 παρ' ἑστέρον μὴ βουλεύσασθαι δοῦναι δίκην ποιησάμενοι ὅτι φερόμενοι. ἀποδεδεῖω δὲ ὡς οὐ
 μόνον ὅτι τῶν ἐφύτατο γήροις τῶν κλήρου Ἀπολλοδώρου οὐ καταλέλοιπε, πολλὰ
 καὶ δύνανται ὅτι τούτων ἀδελφῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμὲ ἐποιήσασθαι δικασίως, ὅτι ἀδελ-
 φιδιῶν, καὶ μέγα βίβου γρηματῶν ὅφ' ὑμῶν. δέουσα ὅτι ὑμῶν, ὡς αἱδρες, πᾶσι τῶν ὁμοί-
 ῶς βύνοιασθαι τῶν μοι παρ' ἑστέρον, καὶ ὅτι ὅτι κλήρου αἰαδῶς αὐτοὺς ἵόντας εἰς ἐλέγχου,
 βοηθεῖν μοι τὰ δίκῶν. ποιήσασθαι ὅτι ὡς ἀνὰ γὰρ δυνάμει ἀφ' ἑστέρον τῶν
 λόγους, εἰς εἰς ὅτι τῶν γρηματῶν διδάσκων ὑμῶν. Εὐπολις γὰρ, ὡς αἱδρες,
 καὶ Θεόστυλος καὶ Μνήσων, ἀδελφοὶ ἦσαν ὁμοιότητοι καὶ ὁμοπάτεροι. τούτων
 οὐσὺς ὁ πατήρ κατέλιπε πολλὰ, ὡς τε καὶ λειτουργεῖν ἑκάστον αὐτοῖσασθαι τῶν ὅ-
 μῶν. ταῦτιω ἐκείνοις πρὸς ὄντες ἐν εἰμῶν παρ' ἑστέρον ἀλλήλους. τούτων δύο τελευτή-
 σθέντων παρ' ἑστέρον αὐτῶν γρηματῶν, ὁ μὲν Μνήσων ἐν γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἀπᾶς ὅτι Θεο-
 στυλος, ὅτι ἐν Σικελία καταλείβει τετραμετρήων, καταλιπὼν τὸν Ἀπολλοδώρου,
 ἐμὲ νεὺ ποιησάμενος. Εὐπολις οὖν μόνος αὐτῶν λειφθείς, οὐ μικρὰ ἀπο-
 ff.ii.

αὐτῶν πάλιν μάρτυρας, καὶ ἀνάγνωσι. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ὑμεῖς μὲν
 ἴσως καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ βασάνων ἀκριβέστατον ἔλεγον νομίζετε ὅτι οὐδὲν ἐδο-
 λῶσι καὶ ἐλυθῆσαν ὡς γὰρ γινώσκω, καὶ δὲν θύρεθρον αἰτῆς ζήτησιν ἔχοντων, οὐ γὰρ ὅτι
 πᾶς τῶν ἐλυθῆσαν μάρτυρας, ἀλλὰ τοὺς δούλους βασανίζοντες, οὕτως ζητεῖ-
 τε θύρεθρον πάλιν ἀλήθειαν τῶν γενησάντων, εἰκότως, ὡς αἱδρες, σίμωτε γὰρ ὅτι τῶν μάρ-
 τυρησάντων ἡδὴ ἰνὲς ἐδόξασι οὐ πάλιν τῆς μάρτυρησας, τῶν δὲ βασανισθέντων ὁμοί-
 ος πᾶντοτε ἐξήλθησαν ὡς οὐκ ἀληθῆς ὡς τῶν βασάνων εἰπόντες. ὁ δὲ ὅτι
 πᾶντων ἀναγκαστικῶτος αἰθερῶν λήσις πεπλάσμενοις ὡς μάρτυρι οὐ πάλιν
 τῆς μάρτυροῦ ἀξιώσει πιστεύειν ὑμᾶς, φθῶν οὕτως ἀκριβὲς ἐλέγχετε, ἀλλ' οὐχ
 ἡμεῖς ἀλλὰ παρῆρα τῶν μάρτυρησάντων μελλόντων ἀξιώσμενοις εἰς
 βασάνους ἐλθῆναι, τοῖσι δὲ φάσιν ὅτι οὕτως οἰσόμεθα εἰν ὑμᾶς τοῖς ἡμετέροις
 μάρτυσι πιστεύειν. Λάβε οὖν ἀδελφοί τῶν μάρτυρας. ΜΑΡΤΥ-
 ΡΙΑΙ. Τίνας εἰχὲς εἰδέναι πα παλαιά; ἡδὴ τοὺς γενομένους πα πα-
 πῶν μεμάρτυρησας ἴσως ἀγῶν οὐτοί. τίνας εἰδέναι πα παρ' ἡμῶν οὐκ ἔχοντων τῶν μη-
 τρῶν; ἀνάγνωσι τοὺς ἐγγιστάτους, καὶ τοὺς ἐκείνοις παρῆρα ὅτι ἐνεγνῶντο. μεμάρ-
 τυρησας ἴσως ὡς Ναυσιμῶν παρῆρα στήσαντες, καὶ ὡς ὁ ἐμοῦ παρῆρα. τίνας δὲ οἱ
 παρῆρα εἰδέναι εἶδον, καὶ θυγατέρας οὐδὲν εἰδότες γινώσκω Κίρωνος; οἱ νῦν ἀμφισβη-
 τῶντες ἔργω φανερώσιν μάρτυροισιν ὅτι τῶν ἐστὶν ἀληθῆς, φθῶντες πάλιν βασά-
 νων. ὥστε οὐδὲν ἴσως ἡμετέροις ἀπίστησεν εἰκότως, ἀλλὰ πολὺ μάλλον ἴσως
 πᾶντων μάρτυρι. ἡμεῖς τοῖνυ καὶ ἄλλα τεκμήρια παρῆρα τοῖσι ἐχρῆμεν εἰπεῖν, ἵνα
 γινώσκω ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμεῖς Κίρωνος ἐσμῶν. οἳ γὰρ εἰχὲς, πάππου ἕσαν δὲ ἀ-
 γῆ θυγατέρας, ὁ δὲ πᾶντοτε θυσιαν ἀνθὶ ἡμῶν ὁμοίαν ἐποίησεν, ἀλλ' εἴτε μικρὰ εἴ-
 τε μεγάλῃ θυοί, πᾶντοτε παρῆρα ἡμεῖς, καὶ σίμω ἕσαν. καὶ οὐ μόνον εἰς πα-
 τῆρα παρῆρα λουόμεθα, ἀλλὰ καὶ εἰς Διονύσια, εἰς ἀγῶν ἦσαν αἰετῆς καὶ μεί-
 κείνοις τε ἐθεωροῦμεν; καὶ ἡμῶν παρῆρα αὐτῶν, καὶ τῶν ἐορῶν ἡμῶν παρῆρα ἐκείνοις
 πᾶσας παρῆρα Διὶ τε θυσιαν παρῆρα κτησίω, παρῆρα μάλιν ἐκείνοις θυσιαν ἐσπύδαζε.
 ὅτι δὲ δούλους παρῆρα, οὐτε ἐλυθῆσαν ὁμοίως, ἀλλ' αὐτῶν δι' ἑαυτῶν πᾶντ' ἐπαίη.
 τῶν ἡμεῖς σίμω ἐγγιστάτους, καὶ παρῆρα σίμω ἐγγιστάτους, καὶ σίμω ἐγγιστάτους,
 καὶ πάλιν σίμω ἐγγιστάτους, καὶ ἡμῶν ἡμῶν ἐγγιστάτους, καὶ κτησίω ἀγῶν, ὡς
 παρῆρα εἰχὲς, ὅτι παρῆρα. καίτοι εἰ μὴ θυγατέρας ἡμᾶς ἐγγιστάτους, καὶ μόνον
 ἐγγιστάτους ἐγγιστάτους καὶ παρῆρα ἐγγιστάτους αὐτῶν, ὅτι αἰ ποτε ἐγγιστάτους ὅταν ὁμοίως
 ἀλλὰ ὅτι αἰ αὐτῶν παρῆρα ὅς ἀδελφιδῶν αὐτῶν νῦν ἐστὶν φησί. ὅτι τῶν ὅτι ἀ-
 ληθῆς παρῆρα ἔστιν, ἀκριβέστατα μὲν ὡς παρῆρα παρῆρα παρῆρα ἴσασιν, οἱ αὐτῶν
 παρῆρα αὐτῶν εἰς βασάνων ὅτι ἡθέλησεν ἴσασιν δὲ παρῆρα παρῆρα καὶ τῶν ἐκείνω
 ἡμῶν ἰνὲς ὅτι παρῆρα μάρτυρας. Καὶ μοι γὰρ τῶν μάρτυρας, καὶ ἀνά-
 γνῶσι. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. Οὐ ἴσως ἐκ τῶν δὴλόν ἔστι μόνον ὅτι
 ἡμῶν ἡ μήτηρ θυγατέρας γινώσκω Κίρωνος, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ πατήρ ἡμῶν ἐπαρῆρα-
 ξε, καὶ ὅτι ὡς καὶ γινώσκω αἰ τῶν δημοτῶν παρῆρα αὐτῶν ἐγγιστάτους. ὅτι γὰρ ὁ πατήρ
 αὐτῶν ἐγγιστάτους, γάμοις εἰστάσε, καὶ ἐγγιστάτους τρεῖς αὐτῶν φίλοις μὲν τῶν αὐτῶν
 παρῆρα κτήτων, καὶ τοῖς φερόμενοις γινώσκω εἰστάσε, καὶ παρῆρα τοῖς ἐκείνων νόμοις, αἰ
 τε γινώσκω ὅτι τῶν δημοτῶν μὲν τῶν παρῆρα αὐτῶν μὲν τῶν Διοκλέους γι-
 ναίκοις ὅτι Πίτεως ἀρχῆν εἰς παρῆρα Θεομοφεία, ὅτι ποιεῖν παρῆρα νόμοις μετ' ἐκείνοις.
 ὅτι πατήρ ἡμῶν, ὅτι ἐγγιστάτους, εἰς τοῖς φερόμενοις ἡμᾶς εἰστάσε ὁμοίως καὶ
 ὅτι νόμοις ὅτι κειμήλιος, ἡ μὲν ὅτι ἀγῶν καὶ ἐγγιστάτους γινώσκω εἰστάσε. τῶν δὲ

Π. τίς μή τις ἀνάγνωσι τοῖς ἐγγ.

Π. ἐλεῖ τῆρα.

Π. ἐλεῖν τῶν δὴ τίς φθῶντες. Π. δὴλον ὅτι τίς γὰρ.

Π. τῶν.

Π. γ. νόμοις.

Φερόμενοις εἰδὲς ἀπείπειν, οὐδὲ ἡμφισβήτησε μὴ οὐκ ἀληθῆς τῶν αὐτῶν, πολλῶν
 ὄντων. ὅτι ἀκριβὲς τῶν οὐκ ὁμοίων καὶ τοῖς οἰείωσ' αἰ, εἰ τῶν αὐτῶν τίς αἰ ἡ μήτηρ
 ἡμῶν οἷαν οὕτω φάσι, μήτ' αἰ τῶν πατέρω ἡμῶν γάμοις εἰστάσε, καὶ γινώσκω εἰστά-
 νεῖσθαι, ἀλλὰ παρῆρα τῶν πατέρω μὲν τῶν ἄλλων δημοτῶν γινώσκω
 5 καὶ ἀρῆρα αἰ αὐτῶν σίμω παρῆρα τῆ Διοκλέους γινώσκω, καὶ κειμήλιος ποιεῖν ἔ-
 ραν, ἀλλ' ἐτέρω αἰ τῶν πατέρω ἐπιπέπειν μὲν τῶν φερόμενοις εἰστάσε ἡ-
 μάς, ἀλλὰ καὶ τῶν καὶ ἐγγιστάτους, εἰ μὴ παρῆρα ὁμοίων ἡμῶν πάλιν μὲν.
 τερα ἡμῶν, ὅτι θυγατέρας γινώσκω Κίρωνος. νῦν δὲ τῆ παρῆρα εἰστάσε ὁμοίως
 10 καὶ τῶν ὡς ἀληθῆς λέγειν, καὶ μοι τούτων τοῖς μάρτυρας. ΜΑΡΤΥ-
 ΡΙΑΙ. Ἐπὶ τοῖνυ, ὡς αἱδρες, καὶ ὅτι ὡς ὁ Διοκλῆς ἐπαρῆρα ὅτι ἡμῶν ὁ πάππος
 ἐτελεθῆσε, γινώσκω ὅτι ὡς ὁμοίων ἡμῶν ὅτι θυγατέρας Κίρωνος. ἡμῶν γὰρ
 ἐγγιστάτους κομιόμενοις αὐτῶν, ὡς γὰρ ὅτι οἰκίας τῶν ἐγγιστάτους, οἰκίαν πᾶν ἔχον ἀν-
 τῶν τῶν πατέρω καὶ Διοκλέα μὲν οὐ κατέραρον ἐνδον, εἰσελθῶν δὲ εἰστάσε καὶ
 15 οἶος ἡμῶν, ἔχον τοῖς οἰκίαις. δευτέρως δὲ τῶν τῶν πάππου γινώσκω, ὅτι οἰκίας
 αὐτῶν ἐκείνω γὰρ ὅτι, καὶ λεγομένης ὅτι βούλοισ' αἰ αὐτῶν ὅτι σίμω ἐκείνω συμμι-
 ταρῶν ἔσθαι μετ' ἡμῶν καὶ κομιόμενοις, καὶ τῶν ἡμετέροις καὶ κειμήλιος, ἐπεί-
 αὐτῶν, ὡς αἱδρες, καὶ τῶν παρῆρα μάρτυρων ἐναντίον εἶπον, ὅτι ἐπείπειν ποιή-
 σμεν πάλιν τῶν. δευτέρως γὰρ ἐπὶ τῶν πατέρω ἡμῶν τούτου ἀδελφῆ. καὶ γὰρ
 20 Διοκλῆς ἀκούσας ὅτι αἰτῆρα, ἀλλὰ ἐγγιστάτους τῶν εἰς τῶν τῶν. τὸν δὲ ἀρ-
 ρά βάλει δεδωκέναι ὅτι φάσιν, ἡμῶν ἡμῶν ἐμοῦ γὰρ καὶ διαμολογή-
 σατο τῶν μὲν ἡμῶν πᾶντοτε παρῆρα, ὡς ἀρῆρα ἐφασκε δεδωκέναι,
 συστήσας τοῖς γὰρ ὅτι. ὅτι οὐδὲν παρῆρα ἡμῶν, ὡς οὐδὲν εἰστάσε Κίρων κα-
 25 ταλεροῦτος, ὅτι ἡμῶν ἐμοῦ πᾶντοτε παρῆρα ἐκείνω γινώσκω. καίτοι
 εἰ μὴ ἡμῶν θυγατέρας Κίρωνος, ὅτι αἰ ἡμῶν διαμολογήσας, ἀλλ' ἐκείνοις αἰ τοῖς
 γὰρ ἐλέγε, σὺ δὲ τίς εἶ; σὺ δὲ τί παρῆρα ἡμῶν; οὐ γινώσκω ὅτι οὐ μὴ εἰ-
 σῆς πάλιν αἰκίαν. τῶν εἰπέειν παρῆρα ἡμῶν νῦν ἐπείπειν πέπεικε λέγειν. νῦν δὲ
 30 πᾶντοτε μὲν ὅτι αἰτῆρα, εἰς ὅτι τῶν παρῆρα ἐκείνω εἰστάσε καὶ τῶν ὡς ἀλη-
 θῆς λέγειν, καὶ μοι τούτων τοῖς μάρτυρας. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. Οὐ τοῖνυ
 ἐκείνοις μόνον, ἀλλ' ὅτι ὡς ὁμοίων ἡμῶν καὶ κειμήλιος, τοῖσιν εἶπον ὅτι, ἀλλ' ὅτι
 35 τούτου παρῆρα ἀρῆρα ἀμφισβήτησεν καὶ κειμήλιος ὅτι παρῆρα ἐμοῦ κομιόμενοις ἀρῆρα
 ὅτι ἐγγιστάτους ἀρῆρα, παρῆρα δὲ τῶν ἀπείπειν τῶν ὑπεράγια φάσιν
 40 τῶν, ὅτι ἐκαστοῦ μὲν σίμω τῶν, ἀλλὰ πᾶντοτε σίμω ποιεῖν, οὐχ ὅτι τῶν ἀρῆρα
 ναλίσχοντες, ὅτι Διοκλέους, ἀλλ' ὅτι ὡς ἐκείνοις κατέλιπε γινώσκω τῶν εἰς αὐ-
 τῶν ἀναλωμάτων. καίτοι καὶ τῶν παρῆρα, εἰ μὴ πάππος ἡμῶν Κίρων, ὡς εἶναι,
 ὅτι ἀρῆρα, καὶ καλύφει σίμω τῶν. ὅτι ὅμοιον ἡμῶν μὲν παρῆρα τῶν. ἐγγιστάτους
 γὰρ εἶαν αὐτῶν ἀδελφιδῶν ὅτι ὅτι πάππου τῶν παρῆρα σίμω ποιεῖν, τῶν δὲ μὲν
 45 παρῆρα ἐγγιστάτους, εἰπερ ἀληθῆς τῶν ἡμῶν ἀρῆρα λέγειν πολυφῶν. ἀλλ' ὅτι τῶν
 παρῆρα ἀληθῆς κατέλιπε πᾶντοτε, ὡς τῶν ὅτι τῶν βήματος ἐμοῦ ποιεῖν
 50 μὲν τοῖς, καὶ κατῆρα ὅτι Διοκλέους ὅτι τῶν ἡμῶν ἀρῆρα τῶν, τῶν μὲν
 πέπεικεν ἀμφισβήτησεν, ὅτι ἐπείπειν ἐγγιστάτους τῶν παρῆρα ὅτι, ὅτι εἶπεειν αἰ
 νῦν πολυφῶν λέγειν. καὶ ἡμῶν ὅτι ἀληθῆς λέγειν, καὶ μοι τούτων τοῖς μάρτυρας.
 ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. Πᾶντοτε γὰρ ἡμῶν τῶν εἰστάσε καὶ κειμήλιος; ὅτι οὐκ ἔστι μάρ-
 τυροῖν; οἱ μὲν γὰρ τῶν μάρτυρας; ὅτι οὐκ ἔστι βασάνων; εἰχὲς γὰρ τῶν

Π. γ. λέγειν.

Π. σὺ δὲ τίς παρῆρα.

Π. ἐπείπειν γὰρ.

ὡ ἀνδρες, ὡς διεκείμην παρὸς τὸν ἀδελφόν, σκέψασθε. παρῶτον μὲν γὰρ σωετρά-
 φλω ἐκείνῳ ἔκ παίδου, ἔπειτα ὁδὸν ποτε Διφύφορος ἐγγυόμην, ἀλλ' ἠπάραζετό
 με, ὡς ἴσασιν. Ἐπίκειται ἡμῖν ἡμετέροι, καὶ οἱ φίλοι οὐδὲ βούλομαι ὑμῶν μὴ
 τυράς ἀναβιβάσασθαι, δοκεῖ αὖ ὅτι ὑμῶν Ἀστυφίλος, ὡ ἀνδρες, οὕτω μὲν μιστὸν Κλέω-
 να, ἑσαυτὰ ἐλ' ἀγαθὰ ἕσπετο πατρὸς τοῦ ἐμοῦ πεποιηθῆναι, αὐτὸς τῆν' ἐξαρῶν αὖ
 υἱὸς ἦν παήσασθαι; ἢ τὰ εἰμὺν διδώται, τοὺς βερεγγέτας καὶ τοὺς συγχεῖν δαποερή-
 σαι; ἐγὼ μὲν ὅτε αὐτὸ οἶσμαι, εἰ καὶ δεκάκις ὁ Ἰεροκλῆς Διφύφικας ἑβουδὲν δαπο-
 δῆκνυη. ἀλλὰ καὶ Διφύφ' ἀδελφόν ἐστίν, καὶ Διφύφ' ἄλλω οἰκειότητα, πολὺ
 μᾶλλον παρῶσθαι ἐμοὶ ἢ τῷ Κλέωνος ἦν. ἔπειτα ὑμῶν γε ὁδὸν παρῶσθαι
 καλὸν ἴδω τῷ Ἀστυφίλῳ οἴκῳ οὕτω δέκνυτο παρὸς αὐτὸν, τὰ δὲ ὅσα ἐκ ἔθρασαν
 ἀλλὰ παρῶσθαι ὅτι τὴν οὐσίαν ἤλθον, ἑρῶν ἐκείνῳ τὰ νομιζόμενα ποιήσασθαι. ἔπει-
 τα νῦν ἀξιώσοισι κληρονομεῖν τῆν' Ἀστυφίλου, οὐ μόνον ἑσὶ Διφύφικας λέγοντες,
 ἀλλὰ καὶ ὁ γῆρας παρῶσθαι ἔχοντες, ὅτι ἀνεμῖς ἴδω Κλέων παρὸς ἑσὶ πατρός. ὑμᾶς
 δὲ, ὡ ἀνδρες, ἐκ εἰχρῆς ἔσθ' ἴδω τούτου γῆρας παρῶσθαι ἡμῶν. ὁδὸν γὰρ πῶποτε
 ἔκ ποιήσας γῆρας ἐκ κληρονομήσει τοῦ οἴκου ὅθεν ἐξέποιήθη, ἐὰν μὴ ἐπιπέλθῃ
 κατὰ τὸ νόμον. οὗτοι μὲντοι ἀκριβοῦς εἰδότες ὅτι ἐκ ἐποιήσασθαι Ἀστυφίλος Κλέω-
 νος ἦν, πολλάκις ἐληλυθὸν αὐτῷ ὁδὸν πῶποτε κληρονομήσασθαι. λαβέμοι καὶ
 τῶν τῶν μὴ τυράς. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ἐκατέρω ὅτι ἡμῶν
 ἐξ ὧν ἀντιμῶσθαι σκεψάμενοι ψηφίσασθε. Κλέων μὲν γὰρ φησὶ ἡμῶν
 εἰμὺν Ἀστυφίλῳ εἰσποιηθῆναι, καὶ τῶν ἐκείνου Διφύφικας. ἐγὼ δὲ οὐ φημι, ἀλλ'
 ἐμὰ ἐστὶν ἅπαντα τὰ Ἀστυφίλου, ἀδελφὸς ὢν ἐκείνου, ὡς καὶ αὐτὸ τούτο ἴσασιν. μὴ
 ἴδω, ὡ ἀνδρες, εἰσποιησάσθαι ἡμῶν Ἀστυφίλῳ, ὃν οὐδὲ αὐτὸς ζῶν ἐκείνου ἐποιήσασθαι,
 ἀλλὰ τοὺς νόμους οὓς ὑμεῖς ἔθεσθε, βεβαιώσατέ μοι. κατ' αὐτὸ γὰρ ἀμφισβη-
 τῶ, ὡς ἴσασθαι δέκνυτο, ὡ ἀνδρες, τῆς ἑσὶ ἀδελφοῦ οὐσίας κληρονομοῖν κα-
 ταστῆσαι. ἀπέδραξα ὑμῶν ὡς ὁδὸν ἐκείνου δέδωκε τὰ εἰμὺν, καὶ μὴ τυράς ἀπὸ τῶν
 ὧν εἶπον παρῶσθαι. βοηθήσατε ὅτι μοι. εἰ λέγῃ ἐμοῦ διδάται Κλέων μᾶλ-
 λον, τούτο αὐτῷ αὐτὸ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου μηδὲν ἰσχυρῶν. ἀλλ' ἡμᾶς αὐτοὺς
 βραβύτας ἀπὸ τῶν κατὰ τῆν' ἴσασθαι. Διφύφ' τούτο γὰρ συλλέγεσθε ἵνα τοὺς μὲν ἀνα-
 γμυτοῦσι μηδὲν πλέον ἢ, οἱ δὲ ἀδυνατώτεροι ἑσὶν ἡμῶν παρῶσθαι τῆν' ἀμφισβη-
 τεῖν δι' εἰδότες ὅτι ὁδὸν ἄλλω ἡμῶν παρῶσθαι. ἀπὸ τῶν ὅτι, ὡ ἀνδρες, μετ'
 ἐμοῦ γῆρας. ὡς, αὐτὸ ἄλλο ψηφίσασθαι Κλέωνι πειθόμενοι, σκέψασθε ὅτι οὐκ ἀ-
 υἱοὶ γῆρας. παρῶτον μὲν, τοὺς ἐξῆς Ἀστυφίλου ὅτι τε τὰ μνήματα ἰέναι καὶ
 ὅτι τὰ ἱερεῖα ἐκείνου ποιήσετε. ἔπειτα, ἑσὶ Εὐθυκράτους ὅτι σκεψάμενοι τῶν πατρῶν
 Ἀστυφίλου, ἀκέρως ποιήσετε, ὡς αὐτὸς παρῶσθαι ἢ ἀπέθανε παρῶσθαι ἔπειτα
 τετελευτησάτω Ἀστυφίλου παρῶσθαι ἀγρήσετε. εἰ γὰρ τούτον ἐποιήσασθαι ἡμῶν ὅς τῶν
 πατρῶν πολεμώματος ἴδω, πῶς οὐ δόξει τοὺς ἀκέρως παρῶσθαι ἢ ἑσὶ φαρμά-
 κων διεφθάρθαι; ἐπὶ δὲ με, ὡ ἀνδρες, διχαστῶν, ἐκ τῶν φέρονται ἐν τῷ αὐτῷ καὶ συμ-
 παιδουθέντα Ἀστυφίλου, καὶ ἀδελφόν ὄντα, παρῶσθαι ἑσὶ Κλέωνος δαποερή-
 σασθαι ἢ ἐκείνου. ἀντιβόλα ὑμᾶς καὶ ἰκετεύω, ἔκ παρῶν ἑσὶ ψηφίσασθαι μοι.
 ὅτω γὰρ αὐτὸ μάλιστα Ἀστυφίλου τε γαρήσεισθε, καὶ με ὅτε αὐτὸ ἀδικήσετε.

Π. παρῶτον αὐτὸ ἀπὸ τῶν παρῶσθαι

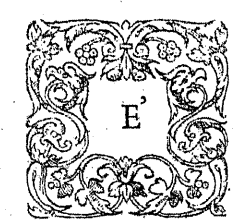
40

Παρὸς Ξεναμέντον, παρὸς τῶν κληρῶν τοῦ Αἰσαρχοῦ.

Υ Γ Ο' Ε Σ Ι Σ.

Αἰσαρχὸς πτε πατὴρ γῆρας παρῶν, Κυρῶνιδου καὶ Δημοκράτους, καὶ τῆς μητέρας ἢ λέγοντος τὸν λόγον, καὶ ἄλλης κόρης, ἔσθ' ἡμῶν τὸν Κυρῶνιδου ἐπιπέλων εἰσποιησέν εἰς τὸν Ξεναμέντον τῶν καὶ μητέρας παππο κληρῶν, αὐτὸς δὲ κληρονομοῖ. τοὺς λοιποὺς ἔσθ' ἡμῶν κατέλειπε παρῶν. μετὰ τῶν τελευτήσασθαι μὲν Δημοκράτους ἀπαις, καὶ ἡμῶν θυγάτηρ αὐτῆς, καὶ αὐτὴ ἀπαις. ὁ δὲ κληρὸς ὅλος ἐρχεται δικαίως εἰς τὴν μητέρα παρῶν λέγοντος τὸν λόγον. καὶ αὐτὰ μὲν οὕτω. μετὰ δὲ τὴν τελευτήσασθαι Αἰσαρχοῦ, Αἰσαρχίδης ἀδελφὸς ὢν αὐτοῦ, καὶ καὶ νόμον ἐπιπέλων τῆν' ἀδελφοῦ γῆρας παρῶν, ἐκ δέδωκε Κυρῶνιδου τῆν' ἐκποίησθαι καὶ Αἰσαρχοῦ τὴν θυγάτηρα αὐτοῦ, ἔπειτα ἑλθόμενος παρῶσθαι αὐτῶν τῶν Αἰσαρχοῦ κληρῶν. ὁ δὲ καὶ πεποίηκε. γῆρας γὰρ ὅτι τῶν Κυρῶνιδου, παρῶτον μὲν νόμον παρῶν τὸ τῶν παρῶν δέδωκεν, Αἰσαρχοῦ ὀνομασάντες, καὶ εἰσποίησεν αὐτὸν εἰς τὸν παππο οἰκον, ὡς δὲ ἔσθ' ἐκείνου παρῶσθαι καὶ παρῶσθαι Αἰσαρχοῦ αὐτῶν τῶν παρῶν κληρῶν. ἐπὶ δὲ παρῶν ὡς κληρὸς τελευτήσασθαι, κληρονομοῖ καὶ δικαίως ἀδικήσασθαι ἢ

ἴδω ἀδελφόν Ξεναμέντον. τούτων γῆρας ἡμῶν, καὶ κράτιστος Ξεναμέντου τὴν Αἰσαρχοῦ τῶν παρῶν οὐσίαν, ἀμφισβητῶν παρῶν ὡς τῆς θυγάτης Αἰσαρχοῦ τῶν παρῶν, λέγον ἐαυτὸν μόνον ἔσθ' κληρονομοῖν δικαίως τῆν' Αἰσαρχοῦ τῶν παρῶν ἡμῶν. τῶν δὲ μὲν γὰρ Κυρῶνιδου (φῆσιν) ἐκποίησας ἐγγυόμην ὅτι πατὴρ ἦν ἔχων γῆρας τὸν Δημοκράτου, ἐκ ἐδωκεν ὅτεν ἐαυτῷ ποιήσασθαι παρῶν ὅτι Δημοκράτους, ἀπελῶν ὢν, οὐδὲ αὐτὸς ἐδωκεν ποιήσασθαι παρῶν τῶν ἡμῶν ἀλλ' οὐδὲ ἡμῶν θυγάτηρ αὐτοῦ ἢ παρῶν εἰσποίησασθαι. ὡς περὶ καὶ τὸ νόμον (φῆσιν) ὅτι εἰς ποιήσας γῆρας ἡμῶν τῶν παρῶν Αἰσαρχοῦ, ἐκείνη σκωπῶν ἢ δικαίως αὐτῆς ἢ νέου Αἰσαρχοῦ. αὐτὸ μὲν δικαίως ἀδικήσασθαι, πῶς ἄλλω παρῶσθαι εἰς δωκεν ἀδικήσασθαι ὅτι δικαίως, ἐκείνου ὁ κληρὸς εἰς τὸν λέγοντος τὸν λόγον ἐφέρεται, ὡς ὅτι τῶν γῆρας θυγάτης Αἰσαρχοῦ ἢ παρῶν καὶ ἡμῶν παρῶν, αὐτῶν. Ἡ σκωπῶν ὅτι, παρῶν ἀδικήσασθαι, καὶ τῶν καὶ εἰ δὲ τῶν παρῶν σκωπῶν ἀδικήσασθαι, καὶ τῶν δικαίως ἀδικήσασθαι.

ΒΟΥΛΟΜΗΝ, ὡ ἀνδρες; ὡς παρὸς Ξεναμέντος οὕτως

διδάται ἑσὶ λέγῃ παρῶν ἀδελφῶν, οὕτω καὶ ἡμῶν παρῶν παρῶν
 ὑμᾶς παρῶν ἀμφισβητῶν μὲν εἰπεῖν διδάται ἡμῶν καὶ ὑ-
 μῶν βῆρας δῆλον γῆρας, εἴθ' ἡμεῖς ἀδικῶς ὅτι τῶν κληρῶν ἡμῶν,
 εἴθ' οὕτω μὴ παρῶσθαι τῶν παρῶν τῶν ἡμῶν τῶν παρῶν
 λήφασιν. ὡ δὲ ὅτε ἴσασθαι Διφύφικας, ὡ ἀνδρες. Ἐμὲ γὰρ καὶ λέγῃ δῆλον, καὶ
 παρῶσθαι ἀδικῶς ἡμῶν, ὡς περὶ ἑτέρων πολλάκις ἐν ὑμῶν ἠγωνιάσασθαι. ἐγὼ
 δὲ μὴ ὅτι παρῶν ἄλλω, ἀλλ' ὁδὸν ἑσὶ ἡμῶν τοῦ πῶποτε δικῆν ἰδίαν εἶρηκα. ὡς περὶ
 πολλῶν δὲ με συγγνώμης τυχεῖν παρῶν ὑμῶν. ἡμῶν ἡμῶν ὡς ἴσασθαι ὡς ἀνδρες, Διφύφ'
 μὴ διδάσασθαι δικῆν παρῶν αὐτῶν λαβεῖν, τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρῶν τῆν' αἰσα-
 ρχοῦ Αἰσαρχοῦ ἐστὶν ἀδελφῶν παρῶσθαι ἡμῶν μὲν ἔσθ' ὅτι τούτο ὑμῶν ἢ δὲ ἢ
 ἡμῶν ἢ ἴσασθαι αὐτῶν δικῆν φανήσασθαι. ἀλλ' ἔκ παρῶν νόμον σκωπῶν μὲν, εἰ τὰ ἐ-
 μῶν δέδωκε τούτω Αἰσαρχοῦ, ἢ τὰ μὴ δὲν παρῶσθαι. ἐστὶ δὲ δικῆν τούτω, ὡ
 ἀνδρες. ὁ γὰρ νόμος κελδοῖται μὲν εἰμὺν Διφύφικας ὅτω αὐτὸ ἐθέλη; τῆν' δὲ ἄλλω-
 τῶν ὁδὸν αὐτῶν κελδοῖται πεποίηκε. τούτω ὡς ὑμᾶς παρῶσθαι παρῶν διδάσκειν,
 ἐὰν μοι μετὰ βουλοῖσθαι ἐθέλητε. εἴσατε γὰρ ὡς ὁ κληρὸς ὁδὸν οὐ τούτων ἡμῶν
 ὅτε παρῶν, ἀλλὰ τῶν ἐμῶν μητέρας παρῶν. ἔπειτα, καὶ ὡς Αἰσαρχοῦ ὁδὸν κατ'
 ἑνα νόμον αὐτὸν εἴληφεν, ἀλλὰ παρῶν παρῶν τοὺς νόμους ἀδικεῖ μετὰ τῶν οἰκείων
 τῶν ἐμῶν μητέρας. ὅθεν ὡς σαφῆσασθαι μαθήσασθαι ὡς ἐσθ' ἑσὶ τῶν, ἐν τῶν ὑμῶν
 παρῶν παρῶσθαι διδάσκειν. Αἰσαρχοῦ γὰρ ἡμῶν, ὡ ἀνδρες, Στυπαλλῆος. ὁδὸν
 ἔλαβε Ξεναμέντου Αἰσαρχοῦ θυγάτηρα, ἐξ ἧς γῆρας Κυρῶνιδου καὶ Δημοκράτους,
 καὶ ἡ μητὴρ ἢ ἐμῆ, καὶ ἄλλω τούτων ἀδελφῆ. Κυρῶνιδου μὲν οὖν ὁ τῶν πατὴρ, καὶ
 πατῆρος τοῦ τῶν καὶ κληρῶν ἀδικῶς ἐργῶν, ἐξέποιήθη εἰς ἑτέρον οἶκον ὡς περὶ αὐ-
 τῶν τῶν ἡμῶν τῶν ὁδὸν ἐπὶ παρῶσθαι. Αἰσαρχοῦ ὅτι τῶν παρῶν τούτων τελευτήσασθαι

gg.iii.

ἀπονήτων. ἐγὼ γὰρ ὡς ἀδελφοί, πρὸ τῶν ὁμολογησάμεν ἐγὼ καὶ υἱοί, εἰ Στρατοκλέους
 ἀπορεῖ τὰ πρῶτα καταλιπόντος, αὐτὸς ὑπορεῖ ὡν καὶ μηδεμίαν ἔπι μέ-
 λειαν ποιούμενος Φαινοίμεν τῆν ἐκείνου παίδων. εἰ δὲ πλείονα κατέλιπεν αὐ-
 τοῖς τὰ ὄντα τῆν ἐμῆν καὶ βεβαιότερα, καὶ αὐτὰ ὑσαυτὶ ὅστιν ὡς τε καὶ τῆν θυρα-
 τέρως ἐξ αὐτῶν Ἐφ. Πιδοῦ καλῶς, καὶ τῆν παῖδα ἐκ τῆν λοιπῶν μηδὲν ἦσαν
 ἐγὼ πλούσιον, ἔπι μελοῦμαι τε τῶν τῆν ἔσπον αὐτῶν, ὡς τε καὶ πολλῶν πλείων γημέ-
 ρω πτωχῶν, εἰκότως μὲν ὅτι αὐτῶν ἐγγίμω μὲν μιν, εἰ μὴ ταύτω τῶν πρῶτον ἡμι-
 τῶν τῶν πῶζων δὲ τὰ τῶν καὶ πλείων ποιῶν, δικαιοῦς αὐτῶν ἐπαμοίμω. ὅτι δὲ
 αὐτὰ οὕτω, ῥαδίως ἔπι δείξω. πρῶτον μὲν οὖν τὰ τῆς οὐσίας διέξωμι μετὰ δὲ
 αὐτὰ, ὡς καὶ εἰρηκὲν ἀξίω τὰ τῶν παιδῶν. Στρατοκλέος γὰρ καὶ μοι τὰ μὲν ἑσάρ-
 ζατα πατρῶα ὑσαυτῶν ὡς τε ἐγὼ μὲν οὐχ ἴσμεν, λειοργεῖν δὲ μὴ ἀξία.
 τεκμήριον δὲ εἰρηκὲν ἑκάτερος ἡμῶν ὅτι τῆν γυναικὶ πατρῶα ἔλαβεν. πο-
 σαυτῆ δὲ πατρῶα ὅτι αὐτῶν εἰς πολλῶν τινα οὐσίαν δεικνύσιν. εἰ δὲ Στρατοκλέος,
 πατρῶα τῶν ἑσάρζοι πλείον ἢ πένθ' ἡμιταλάντων οὐσίαν λαβείν. Θεοφῶν γὰρ ὁ
 τῆς γυναικὸς αὐτῶν*, Σποθνησκῶν ἐποίησατο τῆν θυρατέρων αὐτῶν μίαν, καὶ αὐτῶν
 ἔδωκεν ἀργῶν Ἐλδοσῶν δυοῖν τετρακόντων, πατρῶα ἐξήκοντα, ἀργῶν ἑκατὸν ἐπι-
 πλά, ἴσπον λαμπαρῶν, ἐφ' οὐ ἐφυλάττει. καὶ τῶν ἀλλῶν κατασκιδνύσιν ἀπασῶν,
 ἡς κῆλος ἐκείνος γηρόμορος ἐνεία ἔτη ὄρα, κατέλιπε πέντε τετρακόντων οὐσίαν, καὶ
 τετρακόντων δραχμῶν, σὺν τῶν πατρῶα, χωρὶς ἐκείνης ἡς. Θεοφῶν τῆν θυ-
 ρατεῖ αὐτῶν ἔδωκεν ἀργῶν μὲν τετρακόντων, πένθ' ἡμιταλάντα βίβλοσκῶν οὐσίαν δὲ
 10 Μελίτη, τετρακόντων ἀνηρόμω ἀλλῶν δὲ Ἐλδοσῶν, πεντακόντων ἑσάρζοι μὲν αὐτῶν
 τὰ ἀφ' ὧν ἡ μίωσις, τὸ μὲν ἀργῶν, δὲ δεκά μναῖ τῆν δὲ οὐκὼν τρεῖς αἶ πεντακῶν
 δεκά μναῖ σὺν ἀμφοτέροι γίνονται. χρῆσθ' ὅτι τῶν οὐκὼν οὐκὼν μὲν, αὐτῶν τετρα-
 κισχίλις ὧν ὁ ἔργον ἐπὶ ἐνεία ὀβολοῖς, ἐσάρζοι καὶ εἰρηκὲν ἀργῶν γίνονται
 ἐνιαυτῶν ἑκάστου. πατρῶα μὲν αὐτῶν δυοῖν καὶ εἰρηκὲν μναῖ, καὶ πατρῶα χωρὶς δὲ τῶν
 25 τῶν, κατέλιπον ἐπιπλά, πατρῶα, κρισῶς, οἶνον, ὀπέρας, ἔξ ὧν ἐνεπώλησάν
 τετρακισχίλις. ἐπὶ δὲ ἐνδοῖν ἐνακοσίας δραχμῶν. πατρῶα δὲ τῶν, ἔξ ἐσῶν οὐ-
 φλήματα εἰς τετρακισχίλις, μικρῶν δεούσαι χιλίας δραχμῶν, μὲν τῶν ἐναντίον
 ἢ μήτηρ αὐτῶν τῶν παιδῶν ἀπεργάζετο, καὶ οὐκὼν λέγω αὐτῶν ἀλλῶν ἀ κατέλει-
 φθη μὲν, οὐκὼν ὅτι ὅτι Σποθαμοῖσιν ἀλλὰ τὰ πατρῶα, καὶ τὰ ὑσαυτῶν ὁμο-
 30 λογησάμενα καλεῖ δὲ μοι τῆν εἰρηκὲν τῶν μὲν τῶν. ΜΑΡΤΥΡΕΣ.
 Ἡ μὲν τῶν Στρατοκλέους οὐσία, καὶ πλείων αὐτῶν ὅστιν. ἀλλ' ἔσπον αὐτῶν τῆν
 πατρῶα τῶν οὐκὼν ὑσαυτῶν ποιήσασθαι τῶν ἀργῶν. ἢ ἔμῃ πόση τῶν χωρίων
 ἐν Οἰνίη πεντακισχίλιον. πατρῶα δὲ τῶν, κληῶν ὄν Ἀργίας κατέλιπεν, αὐτῶν δυοῖν
 τάλαντα, καὶ τετρακισχίλις δραχμῶν μόνον, δεκά καὶ ἑκατὸν μναῖς ἔλαβεν τῆν
 35 τῶν παιδῶν. καὶ γὰρ μὲν ἔλαβεν ἀργῶν καὶ τὰ τῶν ὑέος τῶν ἐπιπλά τῶν. εἰς
 αὐτὰ τῶν τῶν παιδῶν δὲ οὐ πατρῶα τῶν Θεοφῶν τῶν οὐσίαν, πένθ' ἡμι-
 ταλάντων ἑσάρζοι, ἐφ' αὐτῶν ἐποίησατο τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν. γὰρ ῥαδίως αὐτῶν δεικνύσιν καὶ
 ὀκτώ τετρακόντων ὁ τῶν οὐκὼν ἀλλ' ἐκείνα ἀφήρηται χωρὶς. καὶ μοι μὲν ὁ κληῶν
 ὄν Ἀργίας κατέλιπεν ἑσάρζοι, ἔσπον βέβαιος ὅτι δεικνύσιν γὰρ ἐνεσῶν τῶν δεικνύσιν
 40 πάλιν ἔλαβεν τῶν αὐτῶν τῶν ἀργῶν. τὰ δὲ τῶν παιδῶν ὁμολογησάμενα καὶ
 ἀναμφισβήτητα καὶ ἀξίωσι Στρατοκλέος, ὅτι δὲ ὑσαυτῶν ὅτι τὰ ἐμαῖ σὺν τῶν
 τῶν ἐκποίησιν ὑέος, καὶ ἑσῶν τῶν ἐνεσῶν δεικνύσιν αὐτῶν Ἀργίου, ῥαδίως τῶν
 μὲν τῶν, καὶ ἀξίωσι. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ: Ἀργῶν μναῖ τὰ ἀργῶν

Π. ἀποδοῦμαι. Ἡ, ἀποδοῦμαι.

Π. καὶ γὰρ.

ἐκατέρω τῆς οὐσίας ἡμῶν ὅστιν, ἀλλ' οὐ πηλικαυτῶν, ὡς τε μηδεμίαν γημέρως αὐτῶν
 τοῖς Στρατοκλέους παίδας, ὅτι ἀξίον τούτοις τῶν ἀργῶν πιστεύειν, ὅς, ποσαυτῶν
 οὐσίας καταλελειμμένης, ἐπὶ λησεν ὅτι ἀξίωσι τῶν ἀργῶν κατ' ἐμοῦ πηλι-
 5 καυτῶν τῶν μέγιστος. κατὰ λογίζεσθαι τῶν ὡς ἐγὼ τρεῖς κληῶν εἰληφῶς, καὶ πολ-
 λαύων τῶν μὴ δεικνύσιν ἔσπον αὐτῶν αὐτῶν τῶν ἀργῶν, ἀξίωσι πορίζε-
 σθαι τοῖς τῶν ἀργῶν αὐτῶν ἀξίωσι ἀλλοῦντες πλείον ἔχον διωθήσονται τῶν ἀπὸ δι-
 κῶν. ἐμοὶ δὲ μὲν τῶν ἐσῶν ὅτι τῶν ἐμῶν γυναικὸς ἀδελφοί, Χαμρέλεως
 καὶ Μακάρτατος, οὐ τῶν λειτουργησάμεν ἡσῶν ἀλλὰ τῶν βραχίλων κεκτημένων
 10 οὐσίαν. Μακάρτατος γὰρ ἴσπον ὅτι τῶν χωρίων Σποδομῶν, καὶ τῶν τῶν τῶν, καὶ
 αὐτῶν πληρωσάμενος, εἰς Κρήτην ἐξέπλευσεν. οὐ γὰρ ὁ ἔργον ἀφανὲς ἐγίγνωσθαι,
 ἀλλὰ τῶν ἀργῶν ἐν τῶν δὲ μὲν τῶν, μὴ πόλεμον ἡμῶν αὐτῶν εἰρηκὲν ἐκείνος πατρῶα
 Λακεδαιμονίους ποιήσθαι. Χαμρέλεως δὲ τῶν πατρῶα τῶν χωρίων κατέλιπεν, ὁ
 15 πλείον ὅτι αὐτῶν τῶν τῶν. σὺν ἐσῶν δὲ τῶν μὲν, αὐτῶν καταλιπόντα,
 τελευτήσασθαι πατρῶα ἢ Μακάρτατος ἐκείνον δὲ, μετὰ τῶν τῶν τῶν οὐσίας αὐτῶν ἔχον
 ἐξέπλευσεν ἀπὸ τῶν γὰρ καὶ τῶν τῶν καὶ αὐτῶν τῶν τῶν πόλεμον ἀπάλεσε. κα-
 ταλειφθέντος δὲ τῶν πατρῶα τῶν χωρίων, καὶ γηρόμορος τῶν ἐκείνων ἀδελφῶν,
 ἐμῶν δὲ γυναικὸς, ἐπέσθαι ὑσαυτῶν ἐκείνης εἰς ποίησθαι Μακάρτατος τῶν ἔσπον τῶν
 20 παίδων οὐχ ἵνα λειτουργήσω, εἰ πατρῶα τῶν μοι ποτό τῶν χωρίων. ὁμοίως γὰρ καὶ
 μὴ εἰς ποίησθαι, ποτό γ' ὑσαυτῶν. ὅτι γὰρ ἐλειτουργῶν ἀξίωσι τῶν τῶν τῶν ἡσῶν
 ὅτι δὲ, ἀλλὰ τῶν τῶν εἰς φερόντων αὐτῶν καὶ τὰ πατρῶα τῶν οὐκὼν ἀπὸ τῶν ποιού-
 των. ὁ δὲ ὡς πατρῶα ἀργῶν μὲν, πλάσιον δὲ, ὅτι ἀξίωσι τῶν τῶν τῶν ἀργῶν
 25 τῶν. ἐγὼ δὲ ἐν κεφαλῶν ἐσῶν τῶν μέγιστος, ὁ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ὅτι δὲ τῶν ἀργῶν.
 35 κρησάσασθαι γὰρ ἐγὼ τῶν οὐσίαν τῶν ἐμῶν τῶν τῶν παιδῶν καὶ εἴτε πολλὰ εἴτε
 ὀλίγα ὅτι δὲ, ἐν κοινῶν γηρόμορος, ῥαδίως μὲν τὰ ἡμῶν ἐκάτερος, ἵνα μηδὲν πλείον
 ἔχον αὐτῶν τῶν ἔσπον τῶν πατρῶα τῶν. ἀλλ' ὅτι ἐσῶν τῶν.

λέγουσιν.

hh.iii.

δε τὰς αὐτὰς διερρήσεις· ἀλλ' ἔκατον τελευτῶν ἐτήμησατε, ὅτι γρηγορῶς αὐτὸς
 ἔφη τῶν Χίων εἰληφέναι καὶ Ρόδων. (C) δὲ κατὰ τὸν χρόνον καὶ Σικυθίων (ἐξ ἀ-
 γνομα γάρ) ὃν οὐχ εἶς ἀνὴρ, ἀλλὰ πᾶσα ἡ οὖς Ἀρείου πατρὸς βουλή ζητήσασα ἀπο-
 πέφανται γρηγορῶς ἔχθη καὶ ἡ ὑμῶν; καὶ ὅς ἀποπέφανται μισθαρῶν καὶ δωροδο-
 κῶν καὶ τῆς πόλεως, καὶ τῶντα ἐξελήλει, ποῦτον οὐ ὑμνησάμενοι τῶν ἀδελφῶν
 ποιήσατε τοῖς ἀλλοῖς; ὅς οὐκ ἐκ τῆν βασιλικῶν μόνον εἰληφῶς χρυσίον φανερός
 ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως κερρηματισμένος; ὁ γὰρ οὐδὲ τῆν ἄπο Ἀρ-
 πάλου κομισθέντων γρηγορῶν εἰς τὴν πόλιν ἀποσφύδμος. καίτοι τί μέρος ἐστὶ τῆν
 ἄπο Τιμόθεου πεπερασμένων ἀγαθῶν ἀς Δημοσθένος ἐπεσέβουθεν εἰς Θήσας
 κερσεβείας; ἢ τίς οὐκ αὐτὸν καταγλασφεν ὑμῶν τῆν ποῦτο ἰσχυρῶν ἀχέειν, αὐτῶν
 τῆς ἐφ' αἷς οὐδ' ἄστυγμῶν) τῶν ἐξέσθιν ἐκείνας ἀς Τιμόθεος ὑμᾶς καὶ Κόνων διηρ-
 γήτησάν; ἀλλὰ γὰρ οὐ παρὸς ποῦτο ὁ κάθαρμα τῶν ἀδελφῶν δειτῶν ἄξια καὶ
 τῆς πόλεως καὶ τῆν περὶ τῶν ἄπο τῶν ἀδελφῶν. τῶν ἀδελφῶν ὅν ὁ ψή-
 φισμα ὁ Τιμόθεος γηγορῶν, πάλιν ἔτι τοῖς πᾶσι τοῦτο λῶν βαδιδίμω. λέγει.
 Φ Η Φ Ι Σ Μ Α. Ὁ γὰρ οὗτος, ὁ Δημοσθένης, πολίτης, ὅς δικαίως αὐτὸν καὶ σὺν
 γνώμῃ καὶ χάριτι ἐτύχανε τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις συμπολιτευομέ-
 νων, ὅς λῶν ἀλλ' ἔργων μετὰ τὴν πόλιν ἀγαθὰ ποιήσας, καὶ ἀφαιρέσας ὅτι
 τῆς πολιτείας, καὶ ὅς ἀνὴρ καὶ κατὰ μεταβαλλόμενος, ὡς ἀπὸ σὺ, ἐτελεύτησεν; οὐ
 τηλικαύτως (C) δὴ μὴ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν ἀπὸ τῶν νόμων ἐξ) κρείττων, οὐδ' οἰόμενος
 δεῖν τοῖς ὁμομηνοῦσιν καὶ τοῖς νόμοις οἷσιν τὴν ψήφον, * ἀλλ' ἄπο τῶν καὶ
 κρίνας, εἰ δὲ ἐξέ τοῖς δικασταῖς καὶ οὐ κατὰ λῶν; ὅς ἐτερος φρονῶν καὶ δημο-
 γράφον. οὐκ ἀποκτενῆτε ὁ ἀνδρες. Ἀθιωταῖοι (C) μισθὸν ποῦτον ἀνδραγαθῶν; ὅς
 παρὸς ἐτέροις πολλοῖς ἐ μεγάλοις ἀμνηστῆσιν, καὶ τὴν Θησῶν πόλιν ἵπτερι-
 δειν ἀνάστατον γηγορῶν, τριακόσια τάλαντα λαβῶν εἰς τὴν ἐκείνων σωτηρίαν πα-
 ρεῖ. ὁ Περσῶν βασιλέως καὶ Ἀρχιδῶν ἠχόντων εἰς Γαδμόν, καὶ τὴν πόλιν τῶν
 Ἀπὸ τῶν κερσεβείων ἀποσφύδμων ἀποσφύδμων, ἢ δὲ τῶν Θησῶν τῶν ἄ-
 λαιπῶν παρὸς δεξιάμενων, οἱ καὶ τῶν τάλαντα μάλιστα ἀφίχοντο παρὸς ἐκείνοις, ἰκε-
 τηρίαν ἔχοντες, ἐ κηρύκια συμπεπλεγμένα (ὡς ἐφασάν) ἐκ τῶν θαλασσῶν, ἐρουῶ-
 τες τοῖς Ἀρχαῖον ὅτι οὐ τὴν παρὸς Ἑλλήνας Φιλίαν Θησῶν ἀφαιρῶν βουλο-
 μένοι τοῖς παρὸς ἀσπῶν, ἐπιδέσθησαν, οὐδ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων οὐδὲν παρὸς ἔχον-
 τες; ἀλλὰ τὰ καὶ αὐτοῖς ἄπο τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ πόλει γηγορῶν φέρειν οὐκ
 ἐπὶ δυνάμει, οὐδὲ τὴν δουλείαν ἄπομεινῶν, οὐδὲ τῶν ὕβρεις ὁρῶντες εἰς τὰ
 ἐλευθερῶν σώματα γηγορῶν. οἱς ἐπὶ τῶν γηγορῶν τῶν Ἀρχιδῶν βοήθειν, καὶ ἐ-
 λεησμένων ἐν οἷς ἠχουσῶν κακοῖς, καὶ φανερῶν παισῶν ὅτι τοῖς μὲν σώμασι
 μὲν Ἀλεξάνδρου ἀφαιρῶν τοῖς χερσὶ ἀκολυθῆν ἡ ἀφαιρῶντο, ταῖς δὲ δυνάμει μὲν
 Θησῶν καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἦσαν. ἐ τῶν στρατηγῶν αὐτῶν Ἀγύλα
 ἀγίου ὄντος (ὡς ἀπὸ καὶ Στρατοκλῆς εἶπε) καὶ δέκα τάλαντα αἰτωῶν ὡς ἀγα-
 γῆν τὴν βοήθειαν τοῖς Θησῶν, ἐ τῶν κερσεβωτῶν ὡς ἄπο τῶν ἐλθόντων, ὃν ἠδεσθῶν
 ἔχοντα ὁ βασιλικὸν χρυσίον, καὶ δεομένων καὶ ἰκετευόντων διωῶν τὰ γρηγορῶν εἰς
 τὴν πόλιν ὡς σωτηρίαν. οὐκ ἐτόλμησεν ὁ μαρτῶν καὶ ἀσεβῆς καὶ ἀγρο-
 κερδῆς ἀπὸ τῶν πολλῶν γρηγορῶν ὡν εἶχε δέκα μόνον τάλαντα διωῶν, ποσαύ-
 τας ὁρῶν ἐλπίδας. ἄποσφύδμων εἰς τὴν Θησῶν σωτηρίαν. ἀλλὰ παρὸς ἔδεν ἐ-
 πτεροῖς δύντας ποῦτο ὁ ἀργύριον (ὡς ἀπὸ καὶ Στρατοκλῆς εἶπεν) ἄπο τῶν πάλιν
 ἀπελθῶν οἰκῶν τοῖς ἐξελθῶν τῶν Ἀρχιδῶν, ἐ μὴ βοήθεισά τοῖς Θησῶν.

Π. δ. Π. Π.

ἀρ' ὑμῶν δοκεῖ μικρῶν κακῶν ἢ τῶν τυραννῶν ὅλη τῇ Ἑλλάδι ἀπίος γηγορῶν Δημο-
 σθένος, καὶ ἢ ποῦτο φιλαργυρία; ἢ παρὸς αὐτὸν ὑμῶν ἐλέου πινὸς τυραν-
 νῶν, τοιαῦτα πεπερασμένων, ἀλλ' ὅς τῆς ἐξέσθιν ὑμῶν, καὶ ἄπο τῶν καὶ
 ἄπο τῶν παρὸς τῶν γηγορῶν ἀδικημάτων; ἀκούσονται τὴν κρίσιν, ὡς Ἀθη-
 5 ναῖοι, τὴν ὑμῶν ἐν τῇ τῆμερον ἡμέρα γηγορῶν πάντες ἀνδραγαθῶν θεορή-
 σουσιν ὑμᾶς. τῶν κρίνοντες, ὅπως γηγορῶν τῶντα ἀφαιρῶν. ὑμεῖς ἐσθ
 (C) ἀφαιρῶν τῶν ἄπο ποῦτο πεπερασμένων ἀδικημάτων ἐλπίδα μεγάλας
 καὶ ἀπαρητήτους ἐνοῖς ἄπο τῶν ὑμῶν ὑμῶν. ὑμεῖς Μένωνα μὲν (C) μὴ λω-
 10 θρῶν ἀπεκτείνετε, διότι παῖδα ἐλευθερῶν ἐν Πελλῶν ἔχον ἐν τῶν μύλων.
 Θεμιστόν δὲ (C) Ἀφιδναῖον, διότι τὴν Ρόδιαν κηραίσιαν ὕβρισην Ἑλδισθῶν,
 θανάτου ἐζημιώσατε. Εὐθύμαχον δὲ, διότι τὴν Ὀλυθῶν παιδίσκην ἔσθην ἐπὶ
 οἰκήματος. ἀφαιρῶν δὲ ποῦτον τῶν παρὸς τῶν παῖδες καὶ γυναικῶν ἐν
 τῶν οἰκῶν τῶν βαρβάρων διενεμήθησαν. πόλις ἀστυγῶν καὶ συμμάχων ἐκ
 15 μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνδραγαθῶν, ἀροῦται καὶ ἀπείρεται ὁ Θησῶν ἀστυ-
 γῶν τῆς Ἑλλάδος ἀνδραγαθῶν, ἀροῦται (C) καὶ ἀπείρεται καὶ οὐκ
 ἠλέησε (C) ὁ μαρτῶν οὐδὲ πόλιν οἰκῶν ἀπολυθῶν ἔσθην, εἰς τὴν ἐπεσέβου-
 σεν ὑμῶν ἀποσφύδμων οἷς ὁμοσπονδῶν καὶ ὁμοσπονδῶν πολλὰς γῶν ἐν
 αὐτῶν φησι συμμάχων ἡμῶν ποιῶν. ἀλλὰ παρὸς οὐκ ὀκνηθῶν πολλὰς ἦλθε,
 τῶν ἀστυγῶν παρὸς δέδωκε. κακῶν (ὡς οἱ κερσεβῶντες λῶν) κατὰ λε-
 20 λυθῶν τῆς δημοκρατίας τῆς παρ' ἡμῶν, ἐ σὺν ἀγροῦ ἐν Θησῶν Θερασίου-
 λου τοῖς φουράδας ἐς τὴν Φυλῆν κατὰ λῶν, καὶ Λακεδαιμονίων ἰχόντων, καὶ ἀ-
 παρορῶντων μὴ δὲ Ἀθιωταῖων ἄπο δὲ γηγορῶν ἐκπέμπειν, ὅμως αὐτῶν
 παρὸς τῶν δὴ μὴ τὴν κηραίσιαν καὶ ὁ πολλὰς ἀνεγνωσμένον παρ' ὑμῶν ἐφῆ-
 25 φίσθητο ψήφισμα, μὴ παρὸς ἐάν τις ὅπλα ἀφαιρῶν τῆς χῶρας τῆς Ἀθιωταῖων ἐ-
 χῶν παρὸς τῶν. οὐδὲ δὲ ὁ κρινὸν αὐτῶν τοῖς συμμάχων (ὡς αὐτῶν φησι) παρὸς, ἐ-
 δὲ τῶν οἰκῶν ἐπαρῶν, οὐδὲ τῶν γηγορῶν ὡν ἐλαβῶν εἰς τῶν σωτηρίαν οὐδὲν
 ἠθέλησε παρὸς. ὡν ὑμεῖς, ὡς ἀνδρες, μνησθέντες, καὶ τὰ ἀτυχεῖα τὰ γηγορῶν
 να ἀφαιρῶν παρὸς τῶν θεορήσθητες ἐν ταῖς Ὀλυθῶν ἐ Θησῶν συμφορῶν,
 30 ἄπο τῶν αὐτῶν ὁρθῶς μὴ βουλῶν καὶ τοῖς δωροδοκῶν ἐθῶν καὶ τῆς
 παρὸς ἀνελόντες, ἐν ὑμῶν ἀπὸ καὶ τοῖς θεοῖς τῶν ἐλπίδας τῆς σωτηρίας ἔχον-
 τε μόνως γὰρ οὐτως, ὡς ἀνδρες Ἀθιωταῖοι, μόνως ἐ τοῖς ἀλλοῖς ποιήσατε βελπίους,
 ἐάν τοῖς ἐν δόξοις τῶν πονηρῶν ἐξελίξασθε, κολάσατε τῆς πονηρίας ἀξίως. τοῖς
 μὲν γὰρ τυραννῶν τῶν κρινόμενων, ὅσων ἀλλοῖς, οὐδὲ οἶδεν οὐδὲ ζητεῖ πηθῶν
 πὶ περὶ τῶν τοῖς ἐν δόξοις πηθῶν πηθῶν καὶ τοῖς δικαστῶν ἐπαρῶν-
 35 σιν, ὅσων ὁ δίκαιον μὴ παρὸς ταῖς τῶν κρινόμενων δόξαις. ἀνάσθη ὁ ψήφισμα
 ὁ Θησῶν. λέγει τῶν μύλων. ἀναγνώσθη τῶν ὅτις οὐκ ἔσθην. Φ Η Φ Ι Σ Μ Α.
 Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ι Α Ι. Ε Π Ι Σ Τ Ο Λ Α Ι. Μισθῶν οὐδὲ ὡς Ἀθιωταῖοι, μισθῶν οὐδὲ ὡς παλάσι. οὐδὲ ἡ οὐ τὴν κερσεβείαν τὴν τῶν
 Φιλίππου παρὸς τῶν ὡς ἡμᾶς ἐκ Θησῶν καλέσαι, καὶ ποῦ λυθῶν (C)
 40 παρὸς ποῦτον ἀπίος γηγορῶν. οὐδὲ Φιλοκράτει στυαυροκοινολογῶν τῶν γηγορῶν
 ἀπὸ τῶν παρὸς Φιλίππου εἰρήμῶν, δι' ἡμῶν ὑμεῖς ἐκείνοι ἐξελάτε, ἐ ζῶν τοῖς
 κερσεβῶν ἐμυσθῶν τοῖς μὲν Ἀπὸ τῶν δὲ ἔλθουσιν, ἀναλαμβαίνων αὐ-
 τοῖς, ἐ τῶν κερσεβῶν τοῖς Μακεδόνων, παρὸς εἰς τὴν πόλιν εἰσαγῶν. μὴ ἀφῆτε
 ὡς ἀνδρες Ἀθιωταῖοι, μὴ ἀφῆτε (C) ὅτι τῆς πόλεως καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων αὐτῶν.

δήμος, ὡς τοῖς τότε δημοσίοις καὶ ὑμῶν συμβούλοις, πάλιν ἠγάγη ἡμετέροις ἔλα-
 λιών. δικήν (οἶμα) γρατηγῶν μὲν ποιούτων τετυχηκώς οἶον εἶπον ἀρτίως, συμ-
 βούλοις δὲ ἔχων Ἀρχῆον καὶ Κεφαλὸν (Κ) Κολυθηά. μία γὰρ αὕτη σωτηρία καὶ
 πόλεως καὶ ἔθνος ἐστὶ, ὅ παρῆσαν αἰθρῶν ἀγαθῶν καὶ συμβούλων ἀσπυδαίων
 τυχεῖν. διόσφ, ὡς Ἀθλιῶται, δεῖ τῶν ὑμῶν ὁράντας ἐλπίσασθαι, μὴ μὰ
 Δία (Κ) πλείω χρόνον τῆς Δημοσθένους δωροδοκίας καὶ ἀτυχίας κρινανεῖν, μηδὲ
 ἐν τούτῳ τῶν ἐλπίδας τῆς σωτηρίας ἔχον, μηδὲ οἰεῖσθαι ἀπαρτήσθαι αἰθρῶν ἀγα-
 θῶν καὶ συμβούλων ἀσπυδαίων ἄλλ᾽ ἢ τῶν παρῆσαν λαβόντας ὄργην, ἢ ἐπὶ ἀυ-
 ποφῶρα κλέπτειν εἰλημμένον ἐπὶ παρῆσαν, πῶς ἂν ἀπερῆσθαι ἴσῃς τὴν πόλιν ἀφι-
 κρουμένων χρημάτων, (Κ) εἰς τῶν δεινότητων ἀτυχίας ἐμβέβληται, οἷον τὴν πόλιν, τὸν
 τῆς Ἑλλάδος ὄλεθρον ἀποκτείναντας, δέξοισιν ἐκ τῆς πόλεως ποιήσας, καὶ μετα-
 βαλέσθαι τῆς πόλεως τύχην εἰσάσαι καὶ παρῆσαν ἀκρίσει, τούτων δημοσίων βέλτιον
 παρῆσαν. ἀκούσατε ὡς Ἀθλιῶται ἀκρίσει ἢ φιλοσώματος ἢ γραφέντος ὑπὸ Δη-
 μοσθένους ὁ τετραρχίας τῆς πόλεως μὲν ἢ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἔγραψεν ὁ δη-
 μοτικός σὺν καὶ τῆς μαρτυρίας τῆς ἐλπίδος ἐκ Δωδώνης παρῆσαν τῶν Διὸς τῶν Δω-
 δαναίου σκαφῶς γὰρ ὑμῶν πάλαι παρῆσαν φυλάττειν σὺν ἡγεμόνας καὶ τοῖς συμ-
 βούλοις. Λέγε τὴν μάρτυριαν παρῆσαν. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Λέγε δὲ ὅ κα-
 λῶν φιλοσώματος τούτου. * Η ΦΙΛΟΣΩΜΑΤΟΣ ΜΕΡΟΣ. Δημοτικός
 γὰρ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἑαυτὸν μὲν ὄντα ἀνδρείως καὶ βέλτερος ἔστιν, ἐν τοῖς ὄπλοις μένειν
 οἷος δὲ αὐτὸς ἀποδοκιμάσῃ τὴν πολιτῶν, ὅτι τὰ ἔργα ἀπέναντα, καὶ ἐὰν ἄλλο ἄλλο
 πῶς δόξῃ ἔπι τῆς πόλεως, τῶς ποιεῖν. Λέγε τὰ λοιπὰ. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ
 ΤΟΥ * Η ΦΙΛΟΣΩΜΑΤΟΣ. Αἰχμαῖοι ὡς αἰθρῶν δικαστῆς, ἀπέναντα
 φησὶ ὅ φιλοσώματος τῶν εἰρημίας παρῆσαν. ὅτι ἡκαστος μὲν ἢ μάχην ἢ ἐν Χαι-
 ρωνείᾳ Φίλιπποι εἰς τὴν γῆραν ἡμῶν μέλειν εἰσβάλλειν, αὐτὸς ἑαυτὸν παρῆσαν
 κατεσβύσασαι, ἢ ἐκ τῆς πόλεως ἀποδράσῃ, συσβύσασαί μιν ὁ δὲ δίκαιος οὐκ ἔστι
 πάλαι. ὅσοι φρονήσας τῆς τότε κτήσεως ἀπορίας, ἡμῶν (Κ) ἄλλοι πᾶντες ἐκ
 τῆς πόλεως ἐπέδιδον εἰς τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν. τοιοῦτος ὑμῶν ὁ σύμβουλος, καὶ
 δύο τῶν ὑμῶν ἐν τῇ βίᾳ Δημοσθένους πεποιήται ἀποδημίας, καὶ τὴν μάχην
 ὅτε ἀπέδρασκεν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ νῦν εἰς Ὀλυμπίαν, ἐπεὶ Νικάνορ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ
 ἀρχηγείας ἐντυχεῖν ἐβούλετο. ἀξίον γὰρ τούτων παρῆσαν ἀπέναντα τὴν πόλιν ἐκ
 ὅτι παρῆσαν, κινδυνύειν μέλλοις, ὅς, ὅτε μὴ ἔδῃ μάχασθαι μὲν τῶν ἄλλων τοῖς
 πολεμίοις, λιπῶν τὴν τάξιν, ὡς ἀπὸ ἀπὸ οἴκου δὲ ὅτι δὲ παρῆσαν οἴκει κιν-
 δυνύειν μὲν τῶν ἄλλων, παρῆσαν αὐτὸς αὐτὸν παρῆσαν ἀλλόμορος, ὡς ἀπὸ ἐκ
 τῆς πόλεως ἀποδράσῃ. ὅτι δὲ παρῆσαν εἰρήνης, οἷος αὐτὸς ἐφασκεν ἐκ
 τῆς πόλεως ἐξελθεῖν ὅσοι ἄλλοι πᾶντες ἐπέδιδον. ὅτι δὲ τοῖς Φυλάκας Ἀλέξανδρος
 ἐφασκεν ἀπέναντα, καὶ Νικάνορ εἰς Ὀλυμπίαν ἦκεν, ἀρχηγείαν αὐτὸν ἀπέδωκε τῇ
 βουλή. τοιοῦτος σὺν, ἐν μὲν ταῖς παρῆσαν, οἴκου δὲ ἐν τοῖς οἴκοι μὲν οὖσι,
 παρῆσαν ἐκ τῆς πόλεως ἀπέναντα, ἀπαρτήσθαι ἐστὶ. Λέγε δὲ ὅ παρῆσαν τῆς
 χρημάτων φιλοσώματος, ὅ ἔγραψε Δημοσθένους τῆς ἄρχειου πᾶντος βελή παρῆσαν
 τε καὶ ἡμῶν ἵνα παρῆσαν ἡμετέρας, εἰδόντες τὴν Δημοσθένους ἀπέναντα. * Η
 ΦΙΛΟΣΩΜΑΤΟΣ. Ἐγραψας σὺ τούτῳ Δημοσθένους, ἔγραψας; οὐκ ἔστιν ἀπέναντα.
 ἐγὼ μὲν ἢ βουλή κεν ἀπαρτήσθαι; ἐγὼ μὲν. τεθῆσιν τὴν πολιτῶν ἀνδρες; τεθῆσιν
 σὺ μὲν ἢ τὸ σὺν φιλοσώματος κατὰ ἐκείνων; ἀδύνατον ἀπέναντα. Λέγε δὲ πάλ-
 λιν ὅ Δημοσθένους καὶ Δημοσθένους ἔγραψε. παρῆσαν ὡς αἰθρῶν δὲ ἡμετέρας Δη-
 μοσθένους, ἢ δεῖ πολλῶν λόγων; ἀποπέφαται, ὡς Ἀθλιῶται. ὅ μὲν τῶν δικαστῶν

Γ. Δημοσθένους
 ἔγραψας. οὐκ ἔ-
 στιν ἀπέναντα.

Γ. τὸν ἑαυτοῦ
 σὺν ἀπέναντα
 τῶν. ἢ πᾶσι
 τῶν δ. συ-
 νειλέμενοι.

Γ. ἀποτῶν
 τῆς κατὰ
 ἑαυτοῦ παρῆσαν
 ἢ ἡμετέρας
 ἢ ἡμετέρας
 εἰς τὴν μετὰ τὸ
 ἀποτῶν ἵνα
 ἢ, ἐγὼ μὲν
 τοῖς ἡμῶν.

ἡμετέρας ἑαυτοῦ κεκρυμμένον, διότι ἀποτῶν ὅτι ἡμετέρας ἡμετέρας
 τοῖς ἑαυτοῦ τὸν δήμου σὺν ἀπέναντα, καὶ τοῖς δημοσίοις παρῆσαν τοῖς νόμοις
 καὶ τοῖς ἑαυτοῦ δήμου φιλοσώματος, τί ποιήσετε; ἀποτῶν τὴν πόλιν ὅσοι οἰεῖσθαι
 καὶ τὰ παρῆσαν πᾶσιν αὐτῶν παρῆσαν νομιζόμενα; μὴ, ὡς Ἀθλιῶται, μὴ ἀγρόν
 γὰρ καὶ δεινόν, ἐτέροις μὲν ἑαυτοῦ τῶν Δημοσθένους φιλοσώματος, ὅσοι οἰεῖσθαι
 χεῖρες, ὅσοι οἰεῖσθαι ἡδονήσας ὅσοι οἰεῖσθαι, ἀποτῶν τῶν πόλεως, κατὰ
 φρονήσας ὑμῶν καὶ τῶν νόμων, ἀπέναντα παρῆσαν ἐκ τῆς πόλεως, αὐτὸν ἑαυ-
 τῶν, καὶ τῶν φιλοσώματος ἂν ἔγραψαν, ἐαλωκίτα. τούτῳ δὲ σὺν ἑαυτοῦ, ὡς Ἀθ-
 λιῶται, καὶ ὁ αὐτὸς τούτους, καὶ τῶν τῶν δικαστῶν, ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐκείνοις τε ἀπὸ ἐγῶ
 νεοτῶν συμβαίων κακῶν, καὶ αὐτῶν νῦν συμβουσιμῶν ἐπέτρεψεν ὁ αὐτὸς σὺν
 ἐκ τῆς πόλεως τῶν σὺν ἑαυτοῦ τούτων κρινῶν παρῆσαν αὐτῶν, μὴ τῶν ὑμῶν πεποιημένους
 ἔλατο σὺν τῶν μὲν τῶν δήμου, γραφῶν τῶν φιλοσώματος κατὰ ἑαυτοῦ τῶν
 μητέρας τῶν θεῶν, ἢ παρῆσαν τῶν ἐκ τῆς πόλεως γραμμάτων δικῶν φύλαξ τῆς πόλεως κα-
 τὰ τῆς πόλεως. διὸ ἐκ οὐχ ὅσον ὑμῶν ἐστὶ τῶν ἀκρίσει ποιῆσαι ὅσοι οἰεῖσθαι ὅσοι οἰεῖσθαι
 παρῆσαν τῶν κρίσεως τῶν αὐτῶν τῶν θεῶν παρῆσαν ἀπέναντα τῶν φιλοσώματος ἐκ
 κείν. κρίσις Γοργῶν ἀποτῶν τῶν κατὰ Ἀλιπρόδιον παρῆσαν ἄρη δημοσίοις ἀπέναντα
 μείν. αὐτῶν αἰ σὺν τῶν θεῶν τῶν παρῆσαν ὅσοι οἰεῖσθαι σὺν τῶν σὺν ἑαυτοῦ κρίσις ἡμο-
 κρήν ἐκ τῆς πόλεως ἀληθείας σὺν ὅσοι οἰεῖσθαι ἑαυτοῦ εἰς τῶν ἡμετέρας κατὰ τῆς πό-
 λεως δὲ τί ποιήσετε, (Κ) παρῆσαν τῶν φάσκοντες ἀπέναντα; ἢ ὅσοι οἰεῖσθαι ἡμῶν
 μὲν ἀκρίσει κατὰ τῆς πόλεως, τῆς Δημοσθένους ἐπακροῦσθαι τῶν πονηρίας; οὐκ
 ἐάν σὺν φρονήσας, ὡς ἀπὸ τῶν Ἀθλιῶται. οὐ γὰρ παρῆσαν μικρῶν ὅσοι οἰεῖσθαι τῶν
 τῆμερον ἡμέρας δικῶν, ἀλλὰ παρῆσαν σωτηρίας τῆς πόλεως ἀπέναντα κατὰ τῶν
 τούτους, παρῆσαν δωροδοκίας, ἔθους πονηρίας, καὶ παρῆσαν ἀπέναντα ἀπέναντα, καὶ παρῆσαν
 τῶν ἀπέναντα ἀπέναντα εἰ μὲν κατὰ τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἀπέναντα, οὐκ ἔστι
 πόλεως καὶ παρῆσαν τοῖς ῥαδίως κατὰ τῶν ἡμετέρας ἀπέναντα, σωτηρίας
 τῶν βουλομένων. εἰ δὲ ὅσοι οἰεῖσθαι τῶν ῥαδίως κατὰ τῶν ἡμῶν αὐτῶν, παρῆσαν
 τῶν αὐτῶν τῶν πόλεως ἀπέναντα ἀπέναντα τῶν τούτων. Ἐγραψαν αὐτὸς ἐν τῇ πόλιν
 Δημοσθένους, ὡς ἀπὸ τῶν δικῶν ὅσοι οἰεῖσθαι ἀπέναντα ὄντος, φυλάττειν Ἀλέξανδρον
 τὰ εἰς τὴν Ἀθηνῶν ἀφικόμενα μὲν Ἀρπαγῶν χρημάτων. οὕτως οὐκ ἀπέναντα, εἰ-
 πέ μοι, φυλάττειν, ἐάν σὺ μὲν εἰκοσι τάλαντα λαβὼν ἔχῃς ἴδια, ἕτερος δὲ πεντε-
 καίδεκα; Δημοσθένους δὲ ἐξακισχίλιους χρυσῶν σατῆρας; ἕτεροι δὲ ὅσοι οἰεῖσθαι ἀπέναντα
 ἀπέναντα εἰσὶ. τέτταρα γὰρ τάλαντα ἐστὶ καὶ ἐξήκοντα ἢ δὴ δὲ ῥημῶν, ἂν οἰεῖσθαι
 τῶν αὐτῶν τῶν πόλεως ἀπέναντα ἀπέναντα. ἐκ τῶν κατὰ τῶν ἐστὶ, παρῆσαν δὲ δικῶν, ἀ-
 πέναντα ἐκ τῶν κοινῶν φυλάττειν, ἕως αὐτῶν δικῶν ὁ δὲ δὲ βουλὴ βύσθαι, ἢ τοῖς ῥητῶ-
 ρας καὶ τῶν γρατηγῶν ἐπίοις διηρηκῶν ἔχῃ. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμα ὅ μὲν ἐκ τῶν κοινῶν
 φυλάττειν, παρῆσαν ἀπέναντα ὁμολοῦσθαι μὲν ἐστὶ δικῶν. ὅσοι οἰεῖσθαι τῶν πόλεως, ἢ μὲν αὐ-
 εἰπεῖν ὡς ἐστὶ κατὰ τῶν ἔχῃ. Πολλοὶ σὺν εἰρεῖ καὶ παρῆσαν τοῖς λόγοις, ὡς αἰθρῶν,
 καὶ ὅσοι οἰεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς. ὅρα γὰρ ὑμῶν (Κ) ἀπέναντα χρόνον ἐλπίσι κενῶν καὶ
 ψυδῶν τοῖς λόγοις ἀπέναντα ἑαυτοῦ καὶ μὲν τῶν πόλεως μνημονιοῦσθαι τῶν
 ἀπέναντα, μὲν αὐτῶν ῥητῶν. εἰ μὲν οὐκ ἐπὶ δεῖ τῶν πόλεως τῆς Δημοσθένους πο-
 νηρίας καὶ ἀτυχίας ἀπέναντα, ἵνα πλέον κακῶν ἀπέναντα, (ὅσοι οἰεῖσθαι ἔχω πᾶ-
 ἄλλο εἶπω) φερτέον εἴη τοῖς συμβουσιμῶν εἰ δὲ ἐπὶ κηδύμενα τῆς πατρίδος,
 καὶ τοῖς πονηρίας καὶ δωροδοκίας μισοῦμεν, καὶ μετῶν ἵστασθαι τῶν τῶν καὶ
 μεταλλάξασθαι βουλομένους, οὐ παρῆσαν ἐστὶν ὑμῶν αὐτοῖς, ὡς Ἀθλιῶται, τῶν πό-
 λεως

μήν, παρ' οὐδ' ὡς οὐ δῶσοντες δίκην. ἢ φοβείσθαι τὸ λαμβάνειν, ὡς τῆς λιμῆ-
 είας τοῖς λιφθῆσαν ἀξίας ἡμισυμύνης τῶν ἀδικημάτων. οὐκ ἴσθ' ὅτι καὶ μὴ ὁ φό-
 βος ὁ κτλ. ἡμισυμύνης ὅτι πὰ κατ' ἡμισυμύνης ἢ κεντα γρημῶματι καὶ ἀείρηται, καὶ
 ποιεῖ πολλάκις ἀπὸ τῆς λήμματος ἀποτρέφειν; καὶ τὸ ψήφισμα τῆς δέμου, ὁ ζή-
 τεῖν πτω βουλίω καὶ τούτων τῶν γρημῶν, ὡς τ' αὐτὸν, * ὁδὸς τοῖς κεκομίσ-
 τας ὁ γρησιὸν εἰς πτω χώραν ὁμοιοποιεῖν πεποιήκει; καὶ καλὸς γὰρ, ὡς Α' θλωαῖοι, καλὸς
 ὁ παρ' ἡσθιοὶ καὶ τούτων ψήφισμῶν, σὴλλω εἰς ἀκρόπολιν αἰλιέχσαν ὅτε φα-
 σὶν Ἀρθμιον Πυθῶνακος Ζελείτιω κημισα ὁ γρησιὸν ἐκ Μήδων ὅτι
 ἀφ' ὅρα τῶν Ἑλλήνων. ὡρὶν γὰρ λαβεῖν ἰνας καὶ δουῶα ἔσπου πείραν, φυλίω
 τῆς κομισθῆρος τὸ γρησιὸν καταγόντες, ἐξήλασθαι αὐτὸν ἐξ ἀπάσης τῆς χώρας. καὶ
 ἔσθ' (ὡς κατ' εἶπον) εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰς σήλλω χαλκίω γράψαντες ἀέθησθαι, πα-
 ρεδόγμα ἡμῶν τοῖς ὅτι γινόμενοις κατισάντες, καὶ νομίζοντες τὸ ὅπως οὐδ' ἡγήματα
 λαμβάνονται, οὐχ ἔσθ' τῆς πόλεως ἀλλ' ἔσθ' τῶν διδόντων βουλιέσθαι. καὶ
 μόνω τούτω παρ' ἡσθῶν πτω ἀγίαν δι' αὐτὸν ὁ δῆμος ἐξέβαλεν αὐτὸν ἐκ τῆς πό-
 λεως γράψαντες ἀφ' ὁρίδω, Ἀρθμιον Πυθῶνακος Ζελείτιω πολέμιον
 εἶναι τὸν δῆμον καὶ τῶν συμμάχων, αὐτὸν καὶ ἡμῶν, καὶ φάσθαι Ἀθλωας, ὅτι ἐκ
 Μήδων γρησιὸν ἡγάγη εἰς Πελοπόννησον. καὶ οἱ εἰς τὴν Πελοπόννησον γρησιὸν ὁ
 δῆμος πολλῶν καλῶν ἀγίων ἡγάγη (τοῖς Ἑλλήνων ἐπὶ), πῶς γρησιὸν ἔχον, ὁρῶντας
 ἐν ταῦτα τῆ πόλει δωροδοκίαν γινόμενοι; καὶ μοι σκεπτεῖτε ταῦτα πτω σήλλω.
 ΣΤΗΛΗ. Καίτοι, ὡς Α' θλωαῖοι, τί αἰ οἴεσθε ποιῆσαι ἐκείνοις τοῖς ἀἰδρας, λα-
 βόντας ἢ στρατηγὸν ἢ ῥήτορα, πολίτην ἑαυτῶν, δῶρα δεχόμενον ὅτι τοῖς πατερίδος
 συμφέροισι, οἱ ἀλλότριον καὶ τὰ ἡμέτερον καὶ τῆ φύσιν τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ὅσων,
 οὐτὰ δικίως καὶ σωφροδίως ἐξήλασθαι ἐκ Πελοποννήσου πάσης; τοῖς κατ' ἡμῶν
 πόλεως καὶ τῶν παρ' ὅσων ἀξίας ἐκιδυῖν ὅσων παρ' ὅσων βάρβαρον.

ΔΕΙΝΑΡΧΟΥ ΛΟΓΟΣ

Κατὰ Φιλοκλέους.

ΤΙ ΧΡΗ ἔστιν ἀεὶ τὸ κατὰ τοιοῦτον ἀφ' ὅσων, ὅπως
 γρησιέσθαι τῆ τούτου ποιεῖται; ὅς οὐκ ἀπάξ ἀλλὰ πείξ ἐξελήθη-
 γμένος ἔσθ' ὅτις Α' ρείος πάργου βουλή (ὡς ἡμεῖς ἀπέμντες
 ἴτε, καὶ νῦν ἐν τῶν δῆμον ἡκούεστε) ἐψέβυσμένους ἀπομύτων Α'-
 θλωαίων ἐναντίον καὶ τῶν παρ' ὅσων φάσκων κωλύσθαι Ἀρ-
 παλον εἰς Πειραιᾶ καταπλῦσθαι, στρατηγὸς ὑφ' ὡς τῶν πτω Μουνηχίαν καὶ
 τὰ νεώεια κεχρησθημένοις, καὶ δῶρα πολυμήσας λαβεῖν καὶ πτω τῶν ἡμισυμύνης
 χώρας, καὶ παίδων καὶ γυναικῶν, καὶ ὅτι ὡς κημισα ὁ ὅμοσεν ὅρκον μεταξὺ ἐδάδης
 τῆς πατρὸς καὶ γράψας κατ' ἑαυτῶν ψήφισμα, καὶ θανάτου ἡμισυμύνης, ἐὰν
 εἴληφεν τι τῶν γρημῶν ὡς Ἀρπαλὸς εἰς πτω χώραν ἐκόμισεν, ὅμως ἐτόλμησεν
 εἰς τοῖς εἰδδῶς ἡμῶν ἐξελήθη γημιόν " ἑαυτὸν ἀπάσι τούτοις ἐνορῶν γρημημιόν
 ἐλθεῖν, καὶ δεῖξαι ἑαυτὸν, ἐπὶ δὲ δικασίω πτω, (πὶ γὰρ τούτω δικασίω μετέστιν;) καὶ
 ἀλλὰ τῆ ῥάμῃ καὶ τῆ ἀγαδείᾳ, ἢ γρημῶν παρ' ὅσων κατὰ φρονησας
 ἡμισυμύνης ἐν τῆ πόλει δικίως τὰ γρημῶν λαβεῖν, νῦν δὲ ἀπολογοσῆμιος ἡκει
 ὡς ὁδὸν τούτων ἀφ' ὅσων παρ' ὅσων. ποσὺτον τῆς ἡμετέρας βαθυμίας καταπεφρο-
 νηκε. καὶ ὁ μὲν κοινὸς τῆς πόλεως νόμος, ἐὰν τις ἐναντίον τῶν πολιτῶν ὁμοιοποιεῖται
 τῶν

Π. αὐτὸν ἀσθ.

ἡμισυμύνης, ὅσοι ἐνορῶν εἶναι κελεύει τῶν ἀδικεῖν ὁ δὲ πτω Α' θλωαῖοις ἡδίκηκας,
 καὶ παρ' ὅσων πτω πτω κατ' ἡμισυμύνης ἀξίως ὡς ἐλαβε, καὶ τὸ κατ' αὐτὸν με-
 ερὸς ἀπὸ μὲν ἀνατετραφῶς τὰ ἐν τῆ πόλει, ὁδὸς ὅτι πτω ἀπολογοσῆμιος ἡκειν φησὶ τ'
 ἔσθ' τῆς ἀγίας τ' εἰς αὐτὸν γρημημιόν; ἐγὼ δ' ὡς ἀνδρες, εἰ δὲ τὰ ληγῆ λέγειν (δει-
 δὲ) ὁδὸς ὅτις ἀποφάσας ὅμοσεν νῦν κημισα, πότερον ἀληθεῖς εἰσὶν ἢ ψευδεῖς, καὶ
 αἰ κηκαὶ Φιλοκλέους γρημημιόν; ἀλλὰ κατὰ τῶν ἡμισυμύνης ἡμῶν δὲ τῆς ἐν τῶ
 ψήφισματι γρημῶν δικάσων νῦν, πότερον δὲ γρημῶν ἡμισυμύνης τῶν πηλι-
 καῦτα ἡδίκηκῶν πτω πόλει, ἢ θανάτῳ γρημῶν ὅσων, ὡς κατ' ὁδὸς ἔγραψαν ἐν τῶ
 ψήφισματι κατ' αὐτῶν ἢ ἡμισυμύνης πτω οὐσίαν πτω ἐκ τούτων λημμάτων σκε-
 λοσῆμιος. οἴεσθε ὅσον νῦν παρ' ὅσων ὅτι τούτων τ' γρημῶν ποιεῖν γρημημιόν, ἢ
 παρ' ὅσων κατ' ἡμισυμύνης δῶρα εἴληφεν; οὐκ ἔστι ταῦτα. ἀλλὰ πάλαι τοιοῦτος ὡς ἐ-
 λαθάνων ἡμῶν, καὶ ἡμισυμύνης, καὶ ὅτι οὐκ ἐν μείζονσι κημισα ἐπιθέσθαι τὴν ἀφ' ὅσων
 ὅσων αὐτῶν. ὅ γὰρ ὅτι χαλεπώτερον ἀφ' ὅσων πτω αὐτῶν ποιεῖται ἀπολογοσῆμιος
 ἐχρηστος. οὐκ ἀποκτενεῖτε, ὡς Α' θλωαῖοι, πτω ὅμοιομῶν εἰς ἡμισυμύνης ἀ-
 γίως καὶ ἀδικίαν πολλοῖς ἐμβεβληκῶς; ὅσοι γρημῶν ἡμισυμύνης ὅσοι ἀφ' ὅσων
 γρημῶν γρησιὸς; καὶ εἰς ἀγίαν κημισα πτω πόλει; ἀλλ' ἔσθ' ὅσοι μὲν εἴτε
 ἀκούσθαι τῶν ποσῶν ἀφ' ὅσων κημισα κατ' ἡμισυμύνης, ὡς ὅτι ὁ σκεδρὸν ἐν Α'-
 ρείω πάργου ψευδεῖς πεποιήται ὡς ἀποφάσας, καὶ ὡς αὐτὸς μὲν δίκαιος καὶ γρησιὸς
 καὶ ἀδωροδοκῆτος ὅσων, ἢ εἰ δὲ Α' ρείου πάργου βουλή ταῦτα ποιεῖται, κατ'
 εἰτος ἢ λήμματος ἐνεκα; ἀφ' ὅσων ὅτι ὅτι μὲν τῶν ἄλλων ἀδικημάτων σκεψόμενοις
 ἀκρίβως δὲ ἡμισυμύνης καὶ πάλῃ ὅσοι ἀφ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων ποιεῖται τοῖς ἡδίκηκῶν
 τῶν ἡμισυμύνης, ὅτι δὲ τῆς φανεραῖς καὶ τῶν πτω ὁμοιομῶν παρ' ὅσων ἀφ' ὅσων
 παρ' ὅσων πτω ὅσων, καὶ πτω μετ' αὐτῶν γρημημιόν ἡμισυμύνης; πὶ γὰρ πτω
 ὅσων οὐκ αἰ οἴεσθε ἀποδοσῆμιος ἐν τῆ πόλει αἰσχυροσῆμιος, ὅσων ἡμῶν ὡς πτω
 αὐτὸν καὶ δίκαιον φύλακα κημισα τῆς πόλεως; ποῖος οὐκ αἰ παρ' ὅσων τῆς πό-
 λεις νεώειος; ἢ πῶς αἰ φρονησῆμιος φυλακῆς, λησῆμιος ἐλπίσθαι, καὶ λησῆμιος δι-
 πλάσιον ἐν τῶν εἴληφεν γρησιὸς; ὁδὸν ὅ, πὶ οὐκ αἰ ὁ τοιοῦτος, ὡς ἀνδρες, ποιῆσθαι ὅσων
 γὰρ ἀργέλιον καὶ γρησιὸν καὶ πτω πτω τῶν παρ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων, μὴ ὅσων,
 μὴ ἀφ' ὅσων, μὴ δὲ δικίως πτω ὅσοι ὅσοι ὅσοι ἀφ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων ἀφ' ὅσων
 ὅσοι ἀφ' ὅσων πτω Μουνηχίαν, αἰ ἔσθ' ὅσοι ὅσοι ὅσοι ἀφ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων
 σκεψόμενοις κατ' ἡμισυμύνης φησῶν. ὁδὸς παρ' ὅσων πτω περὶ κημισα καὶ ναυτικῶν δυνά-
 μιν, μὴ οὐκ, ὡς Α' θλωαῖοι, πτω τῆμισον ἔσθ' τῶν γρημημιόν μόνον ἔσθ' Φιλοκλέ-
 οῖς ἀδικημάτων ἡγείσθαι μὴ φησὶ ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ἔσθ' τῶν ἄλλων ὡς ὅσοι ἀφ' ὅσων
 ἔσθ' αἰ ὁδὸς κημισα ὅμοιομῶν, καὶ τοῖς μὲν ὅσοι ἔσθ' ὅσοι ὅσοι ὅσοι ἀφ' ὅσων μὴ παρ' ὅσων
 μείζον ἔσθ' τούτω δῆμον, ἐγκυρῶν τῶν οἰός ὅσων ἀξίως εἰ ἡμισυμύνης αὐτῶν καὶ
 τῆς ὅσοι κημισα πτω κημισα κατ' αὐτὸν ὅσοι, ὡς Α' θλωαῖοι, τῆς ἢ τετρακίς
 ἡμισυμύνης ἀφ' ὅσων καλὸν ἀφ' ὅσων, πτω ἀξίως εἰ ἢ δεκάκις στρατηγὸς ὑφ'
 ὡς κημισα κημισα, οὐκ ἀξίως ὡς ἡμισυμύνης καὶ κημισα ἀφ' ὅσων πτω παρ' ὅσων
 ἡμισυμύνης πτω, ἀπέδδω καὶ παρ' ὅσων ὅσοι ἡμισυμύνης ἡμισυμύνης. καὶ εἰς ὅ
 αὐτὸ κημισα ἑαυτὸν Α' εἰσογέσθαι, καὶ κημισα καὶ παρ' ὅσων αὐτῶν στρα-
 τηγὸς ἐποίησεν. ἐπειτα ἔσθ' ἀφ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων
 ὅσοι ἀφ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων
 τῶν ἄλλων; οὐκ ὅσοι ἀφ' ὅσων ἀφ' ὅσων ἔλεοντ' αἰ εἰκότως κατ' ἡμισυμύνης, ὡς Α'-
 θλωαῖοι; πολλοῦ γὰρ καὶ δὲ ἀλλ' ὅσοι παρ' ὅσων ὅσοι ἀφ' ὅσων Φιλοκλέους, εἴπῃ ὅσοι

Γ. οὐδὲν γὰρ ὅσοι
χαλ. ἀφ' ὅσων
αὐτῶν πτω.

Γ. κημισα πτω.

kz lz. i.

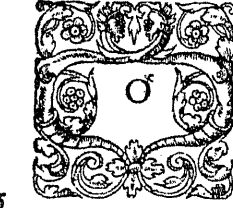

αὐτὸς πάλιν ὡς ἠδίκηκεν ἐγὼ δὲ ὑμᾶς ἕως τῆς πατρὸς μου θεοῦ ἀφ' ἧ-
 μῶν ὅπως πῶς ἔστιν ὅτι δὲ ὑμεῖς δὲ ὅπως διδώσι δικίλιν (C) ἀδικουότες, πούτου γε
 ἔνεκα καὶ δικαστὰ ἐγγύεατε καὶ ἐκλήθητε καὶ ἐγὼ μὲν ἐπέξεργασα λέγων ἵνα δῶ
 δικίλιν ὡς ἠδίκηκε, καὶ ἠμωρήσω τὰ τε πατρὶ τὰ ἡμετέρω καὶ τοῖς νόμοις τοῖς ὑμε-
 τέροις (C) αὐτὴ καὶ ἀξίον μοι βοηθῆσαι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς, εἰ ἀληθῆ λέγω) (C) οὗτο
 τὰν αἰτία, ὅπως ἡ τοῖς νόμοις πρὸς δίδουσα, μὴ δῶ δικίλιν ὡς ἠδίκηκε, αὐτὴ βοήθης κα-
 θέσθη. καὶ οἱ πότερον δικασίοντες τ' ἔκ παρρησίας ἀποκτείναντα διδώσι δικίλιν, ἢ
 μή; καὶ πότερον δικασίοντες οἰκτεῖραι μᾶλλον τ' ἐθεάτω, ἢ τ' ἀποκτείνασθαι; ἐγὼ
 μὲν οἶμαι (C) ἐθεάτω. καὶ γὰρ δικασίοντες ἐδαιώτερον καὶ παρὸς θεῶν ἐπαρῶς ἀ-
 θεσπῶν γήρως ὑμῶν. ἢ δὲ οὐκ ἐγὼ ἀξίω, ὡς παρ' ἀκαίριον ἀμελεσημῶν καὶ ἀ-
 νοικτίως αὐτῆ ἀπάλεσεν, οὕτω καὶ αὐτὴν αὐτὴν ἀπαλέσασα ἕως τε ὑμῶν
 καὶ τῆς δικασίοντος. ἢ μὲν γὰρ ἐκοσιώσας, καὶ βουλόσασα (C) θάνατον, ὃ δὲ ἀκοσιώσας καὶ
 βιάσας ἀπέθανε. πῶς γὰρ οὐ βιάσας ἀπέθανε, ὡς ἀδρες, ὅς γε πλεῖν ἐμύθηεν ἔκ τῆς
 γῆς τῆς δε, παρὸς ἀνδρὶ ἀνδρὶ φίλῳ ἐστὶν: ἢ δὲ, πέμψασα τὸ φάρμακον, καὶ
 κελεύσασα ἐκείνῳ διδώσι πῖν, ἀπέκτεινε ἡμῶν (C) πατέρων; πῶς οὐκ αὐτὴν
 ἐλεεῖν ἀξίον ἔστιν, ἢ ἀδρες τυγχέμεν παρ' ὑμῶν, ἢ ἄλλου που; ἢ τῆς αὐτῆς ἔκ τῆς ἡξίω-
 σεν ἐλεῆσαι (C) αὐτῆς αἰδρα, ἀλλ' ἀκοσιώσας καὶ ἀγρῶς ἀπάλεσεν. οὕτω δὲ οἱ καὶ
 ἐλεεῖν ὅτι τοῖς ἀκοσιώσας πατήματα μᾶλλον παρὸς τῆς, ἢ τοῖς ἐκοσιώσας καὶ ἔκ
 παρρησίας ἀδικήματα καὶ ἀμάρτηματα. καὶ ὡς παρ' ἐκείνῳ αὐτῆ, οὕτω θεοῖς οὐδ' ἡ-
 ρως οὐτ' ἀθεσπῶν δέισασα, ἀπάλεσεν, οὕτω καὶ τὴν ὑφ' ὑμῶν καὶ τοῦ δικασίοντος
 ἀπολομένη, καὶ μὴ τυχεύσασα μὴτ' ἀδρες, μὴτ' ἐλέου, μὴτ' ἀγρῶς μηδεμιᾶς
 παρ' ὑμῶν, τῆς δικασίοντος αὐτῆς ὑμῶν ἡμωρίας. θαυμάζω δὲ ἐγὼ γε τῆς πόλεως
 τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ τῆς διαίτης, τὸ δὲ ἐμῶσασα ἕως τῆς μητρὸς οὐκ εἰδέναι μὴ πε-
 ποιηκέναι αὐτῆ. πῶς γὰρ αἰτίας οὐκ εἰδέναι οἷς μὴ παρὸς ἔγρητο αὐτῆ; οὐ γὰρ δήπου
 μὲν τῶν γ' ἐναντίον (C) ὅτι βουλοῦντες τοῖς θανάτοις τοῖς πέλαις μηχόμενται
 τε καὶ παρὸς ἀδικήματα, ἀλλ' ὡς μάστιγα δυνάμει λαθραπότατα, καὶ ὡς ἀ-
 θεσπῶν μηδὲν εἰδέναι. (C) δὲ ὅτι βουλοῦντες οὐδὲν ἴσασιν παρὸν ἐν αὐτῶν ὡ-
 σι τὰ κακῶ γ' ἢ δὲ, καὶ γνώσκουσι (C) ὅλα, θρον ἐν αἷ εἰσι. τότε δὲ, ἐὰν μὲν δυνάμει
 ταί, καὶ μὴ φθάνωσι παρὸν ἀποθάνειν, καὶ φίλους καὶ ἀγαθούς τοῖς σφετέροις κα-
 λούσι καὶ μὲν τῶν, καὶ λέγουσιν αὐτοῖς ὑφ' ὧν ἀπόλλυνται, καὶ ὅτι σκῆπτροι
 ἠμωρήσασα σφίσι αὐτοῖς ἠδίκημένοις (C) καὶ μοι πατρί ὄντι ὁ πατήρ, τίω ἀθλίαν καὶ
 τελευτάμαι νόσον νοσῶν, ἐπέσκησεν) ἐὰν δὲ τούτων ἀμάρτημα, γεράματα γερά-
 φοισι, καὶ οἰκέτας τοῖς σφετέροις αὐτῶν ὅτι κελούται μὲν τῶν, καὶ δὲ οὐκ
 ὑφ' ὧν ἀπόλλυνται. καὶ κείνος ἐμοὶ νέω ἐπὶ ὄντι αὐτῆ ἐδήλωσε καὶ ἐπέσκησεν, ὡς
 ἀδρες, οὐ τοῖς ἐαυτῶν δούλοισι. ἐμοὶ μὲν οὐκ ἐδήλωσε καὶ βεβωήθηται τὰ θεοῦ
 καὶ τῶν νόμων ἐν ὑμῶν δὲ ἐστὶ σκῆπτρον τὰ λοιπὰ παρὸς ὑμᾶς αὐτοῖς, καὶ δικασίον τὰ
 δικασίοντα. οἶμαι δὲ καὶ τοῖς θεοῖς τοῖς κατὰ μῦθον, οἱ ἠδίκημα.

Γ. οἱ πᾶσι πᾶσι
 ναῖα. Η. οἱ πᾶσι
 ναῖα.

Παντὸς γὰρ μὲν τὸ δικαίον ἀποφῶν ἐδείκνυ-
 σαι δυνάμει, μάστιγα δὲ ἐν αὐτοῖς τῆς πύραλο-
 γίας ἐν αἷς αὐτῶν παρὸν ἀφρονίζεσθαι. διὸ γὰρ οὐ-
 πὲρ τὸ κατηγρόν λέγουσιν εἰπὼν, διὸ καὶ ἕως τῆς λέγον-
 τος ἐμὲ ἐπέστη, ὁμοίως ἐν ἀμφοτέροις διδοκίμων.
 ἔσθι μὲν οὐκ ἔστι ὁ λόγος τῆς αὐτοῦ λέγουσιν παρὸς
 Μικίνου γεγραμμένον. ἔστι δὲ αὐτῶν τῆς ἕσθι-
 στος ὡς ἀναχωρῶν τῆς ἀπὸ δέπνου, διέστη οὕτω τῆς
 ἀκαλοῦσθαι συγκακομένους, μετὰ τὴν αὐτῆ πλῆθυν-
 σῆσθαι τῆς αὐτῆ κατηγροῦ ἐξήρῳ αὐτῆ, ὡς πε-
 ποιηκῆσθαι τὸν φόνον ὃ δὲ ἀρῆθ. ὅθεν σοφιστῆς, ἢ τὰ-
 σι ἀπὸ τῆς, ὅς μόνου τῆς παρὸς τῶν στωικιστῶν. ἢ
 δὲ τὸ λόγον διαίτης, αὐτῆ ἐν αὐτοῖς παρὸς τῶν
 κατὰ τὸν ὁ λόγος ἔστι, δὲ τὸ μῆτις τῶν ὅλων ἡκρῆ
 βῶσθαι τῆς. ἀρχαῖος δὲ τῶν ἀφρονῶν, παρὸς τῆ
 ἐξήρῳ ἀναρῆσθαι αἰσῶν, δὲ ὡς ἀπὸ δέπνου οὐδὲ
 αὐτῶν τῶν ἀφρονῶν ἕσθι στωικιστῶν ἀφρονῶν. ἔ-
 πα παρὸς τῆς τῆς εἰς τὸ δέξασθαι ἔξ ὅτι βου-
 λῆς ἀπέθανε, καὶ λοιπὸν ἐμβάλλει εἰς τὴν ποίησιν
 τῶν δὲ τῶν ἐλέγχοι ἀπαρρησίας τῆς μαρτυρίας
 τῆ δούλου. εἶπα παρὸς τῆς καὶ ὅτι λόγος.

Κ. οἱ δὲ ἰκ.

ΠΟΨΑ μὲν τῆς παρὸς τῶν ἀπαρρησίας ἕως τῆς ὅτι τῶν
 ὅτι βουλοῦσθαι, οὐ χαλεπὰ ἐλέγχεσθαι ἔστιν αὐτῆ ἰσχυρῶς μὲν
 πεφυκῆσθαι, ἐμπειροῖ δὲ τῆς παρὸς τῶν ἀπαρρησίας ὄντες, ἐν δὲ τούτῳ τῆς
 ἡλικίας κατὰ τῶν ἐν ὧν κερπίσοι φρονεῖν αὐτῶν εἰς τὰ παρὸς
 ἡμῶν ὡς χαλεποὶ καὶ γνωστέω καὶ δὲ τῆς εἰσι. ἔστι γὰρ ὅ
 μέγιστος τῆς κινδύου, ἐκ πολλοῦ τῶν ἀσφαλείων ὡς ὅτι βουλοῦσθαι σκῆπτροι
 οὐ παρὸς τῶν ὅτι χροῦσθαι ἢ πάσης ἕσθι τῆς φυλακῆς ποιήσονται. γνώσκουσθαι
 οὐκ ὑμᾶς γὰρ αὐτῆ, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τῶν ἀφρονῶν, σφοδρὰ πιεσθῆσθαι ἢ
 μῆτις δὲ (C) ἐπέξεργασθαι τῶν φόνου, οὐ τὸν ἀπὸν ἀφρονῶν, (C) ἀνάπτον διώκομεν.
 10 σαφῶς γὰρ οἱ δὲ αὐτῆ ὅτι πάσης τῆς πόλεως μακροθυμῆς ἕσθι αὐτῆ, ἕως αὐτῆ διω-
 κῆσθαι, τὸ ἀσθένεια ἡμῶν γινεσθαι, τῆς ἢ ὑμῶν ἀμάρτημα ἢ ποιητῆ εἰς ἡμᾶς
 τῶν μὴ δικασίοντος ἀναχωρεῖ. ἀπὸ τῆς ἢ μισοῦσθαι ἀναχωροῦσθαι εἰς
 ἡμᾶς, ἕως αὐτῆ διωκῆσθαι σαφῶς ἕσθι ὡς γνώσκουσθαι πείρασθαι οὐκ ἐν δὲ
 ὡς ἀπέκτεινε (C) αὐτῆ. ὅσθι γὰρ αὐτῆ τῶν ἐξαπὸν κινδύων παρὸς τῆς ἡμῶν
 15 κινδύων, ἐπὶ μὲν καὶ κατεργασθῆσθαι τῶν ἀφρονῶν ἀφρονῶν. οὕτω γὰρ κακοῦργους
 εἰκὸς ἀποκτείναι (C) αὐτῆ παρὸν ἔχοντες γὰρ αὐτῆ τῆς ἀφρονῶν διέφθην. οὐ μὲν ἔξ δὲ
 παρὸς τῆς ὅσθι διέφθην αὐτῶν ἐγνώσκουσθαι γὰρ αὐτῆ ἕσθι συμπτῶν. ὅσθι
 μὲν οὐδὲ ἔκ τῶν ἀφρονῶν οὐ γὰρ ἀφρονῶν τῶν οὐδὲ ἐν ἐρημία ἐλοιδροῦσθαι.
 20 ὅσθι μὲν ἄλλου σοφιστῆς ἕσθι ἕσθι τῶν οὐ γὰρ αὐτῆ τῶν ἀκαλοῦσθαι διέφθην
 φρονῶν. ἀπολομένη δὲ τῆς ἕσθι ἀπάσης, αὐτῆ ὁ θάνατος ἕσθι ὅτι βου-
 λῆς ἀποθάνουσθαι μὲν αὐτῆ. ὅτι τῆς δὲ τῶν μᾶλλον εἰκὸς ἔστιν, ἢ τὸν μετὰ
 τῆ μὲν καὶ παρὸς τῶν ἀφρονῶν, ἐπὶ δὲ μείζονα ὅτι βουλοῦσθαι τῶν ἀφρονῶν; ἔστι δὲ ὁ διω-
 κῆσθαι ὅσθι. ἐκ παλαμῶν γὰρ ἐξήρῳ ὡς αὐτῆ, πολλὰς μὲν καὶ μεγάλας γεφῶν
 διώσθαι, ὅσθι μὲν εἶχεν ἐπὶ δὲ μείζονος καὶ πλείους διωκῆσθαι, ὅσθι τῶν ἀφρονῶν
 25 φρονῶν, ἰσχυρῶν μέρους τῆς ὄντων ἀποβέβησθαι. τὰ δὲ ἐξήρῳ ἐξαπὸν κλοπῆς ἐν οὐκ ἐ-
 λάντῳ γεγραμμένον ἕσθι αὐτῆ, σίμειδῶς μὲν αὐτῆ τὸ ἀδικήμα, ἐμπειροῦ δὲ
 ὡς τῶν οὐκ ἐν δυνάμει, μησοκλήσθαι δὲ τῆς ἐμῶν ἀφρονῶν, εἰκὸς μὲν ἐπέσθαι
 εἰκὸς δὲ ἀμύνησθαι τῶν ἐξήρῳ, ἀπέκτεινε (C) αὐτῆ. ἢ τε γὰρ ὅτι τῆς
 ἡμωρίας, ἀμνήμονα τῆς κινδύων κατῆσθαι αὐτῆ. ὅ, τε φόβος τῆς ὅτι φερομένη
 30 κακῶν ἐκ πλῆσθαι, θερμότερον ὅτι χροῦσθαι ἐπῆσθαι. ἢ λπίζε τε τὰ δὲ μὲν ἀφρονῶν
 λησθαι ἀποκτείναι αὐτῶν, ἔξ ἀφρονῶν τῶν γεφῶν; οὕτω γὰρ ἐπέσθαι ἕσθι
 lz lz.iii.

Π. ἡμῶν ὡς αὐτῆ
 οὐκ ἐν δυνάμει
 σαφ. Η. ἀπὸ τῆς
 πῶς οὐκ ἔστι μῆ
 αὐτῆ. εἰς τῆς ὡς
 αὐτῆ.

ΑΝΤΙΦ. Εγκατηρίας ύστερος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὰ εἰρημῶς ὑπὸ τῷ κατηγοριῶν λόγῳ ἀπα-
θαῖ ὡς ἔπε ἀπίστος ἢ μαρτυρία τῷ οἰκίῳ ἔπε ἀπίθα-
γον ὄν, ἀλλὰ καὶ ἐν δόξῳ, πῶσαι τὸν φόνον, δὴ κιν-
διωθῆναι μάλιστα ὑπὸ τῷ οὐσίῳ ἀπολέσται.

ταὶ παρὰ τὸν δὲ λόγον κατὰ πρῶτον ἐκείνου γὰρ εἰ-
πίτες ὅτι ἀτυχῆς εἰμι, παρὰ τὸν ἐπί, λέγειν ὅτι ἡ κιν-
δία παρ' αὐτῷ ἀδικεῖται.

ΤΕ ἀτυχία ἀδικεῖται ὑπὸ αὐτῷ, ἡ δὲ παρὰ τὸν λόγον τῆς
κακουρίας, ἀφανίσαι τὴν αὐτοῦ μισαρίαν ζητεῖ. ὑπο τε ὑμῶν
ὅσα ἀξίως ἐλεγχθεὶς ὄντι, ἀκούσιον μὲν τὰ παρὸντι παρὰ τῆς
συμφωρᾶς, ἐκχυσιῶς δὲ αὐτὸς εἰς κινδυνῶν καταστᾶς, ὡς μὲν οὖν
ἀπέκτεινε ἄνδρα, ἐν τῷ παρὰ τὸν λόγον ἀπεδείξατο ὡς
δὲ ὅσα ὀρθῶς ἀπελογηθῆναι, νῦν πειρασθῆναι ἐλεγχθῆναι, εἴτε γὰρ παρὰ τὸν λόγον ἵνας
ἰδόντες ἄποκτείναντες αὐτοὺς, ἀπολιπόντες ὄντων, φθίνοντες παρὰ τὸν λόγον ἢ
ἀπέδυσαν, ἄποκτείναντες αὐτοὺς, εἰ καὶ ἄποκτείναντες τὴν ἀποκτείναντα βίβον, τὸν γὰρ
θεράποντα, ὡς ἐμπροσθεν ἀρτῆς ἐμψύχου, ἐπὶ βίβοντα βίβοντες, σαφῶς ἀνακρίναν-
τες ὅτι ἐργασασθῆναι, ἢ γὰρ αὐτῶν, καὶ οὐχ ὅτι τὴν ἀπίαν εἶχον, εἴτε ἀλλοι
ἵνες ἔτερον τι κακουργῶντες, ὁφθέντες ὑπὸ αὐτῶν, ἵνα μὴ γνωσθῶσι διέφθῆσαν
αὐτοὺς, ἀλλὰ τῶν τούτων φόνον δὲ κακούργημα αὐτῶν ἐκνήρυστο, καὶ εἰς τούτους ὅτι
ὑποψία ἦκεν, οἷον ἦσαν κινδιωθῆναι τῶν μάλιστα ἐν φόνοντων, ὅσα οἱ δὲ ὅ-
πως αὐτῶν μάλιστα ἐπεβούλευσαν αὐτῶν. ὅσα μὲν γὰρ ὅ, τε φόβος, ἢ τε ἀδικία ἰχθυή-
τω παύσαι τῆς κοροθίας, τοῖς δὲ ὅ, τε κινδυνῶς ἢ τε ἀδικίᾳ μείζων οὐσα τῆς
ἀφειδορίας, εἰ καὶ διανοηθῆσαν τῶν παρὰ τὸν λόγον ἀφειδορίας, ἀρκοῦσα ἡ σφραγίσαι τὸ θυ-
μοῦ μόνον τῆς γνώμης. ὅσα ὀρθῶς δὲ τὴν ἀποκτείναντα μάρτυριαν ἀπίστων λέγου-
σιν εἶ. ὅσα γὰρ ὅτι ταῖς ἰαυταῖς μάρτυριαν βασιμίζονται, ἀλλ' ἐλθῆναι ἀφειδο-
ται, ὅποσον δὲ ἄποκτείναντες ἀπαρῶνται ἢ σφραγίσαι τοῖς δεσπότης, τότε βιά-
σθαι ζῶντες ἀξιοῦναι ἀληθῆ λέγειν αὐτοὺς. ὅσα μὲν ἀποκτείναντα ἢ ἀφειδο-
νέσθαι εἰκότερον αὐτῶν ὄντι, εἰ γὰρ ἀπεπλήρωτο, τὸν μὲν κινδιωθῆναι οὐκ αὐτῶν ἐμμελε καὶ
πρῶτον κινδιωθῆναι. πῶς γὰρ αὐτῶν ὀληθῆναι τούτων αὐτῶν ὅτι βουλοῦσθαι ἢ
λεῖχαι ὄντα; τὸ δὲ ἐργον ἦσαν παρὰ τὸν λόγον, ὅσα εἰς ὄντων ἐκ αὐτῶν ὀληθῆ-
τερος εἰς τὴν ἀφειδορίαν. ὡς δὲ ἐκ ἐλέστω ἀλλὰ πολὺ μείζων ἄπο τῆς
γραφῆς κινδιωθῆναι ἢ τὸν δὲ ἡγεῖτο εἶ, διδάξω. ὅσα μὲν ἀλλοίαν καὶ ἀποφυγῆναι ἀμ-
φοτέρως τῶν δὴ εἶς, ἐν ἴσας ἐλπίσι θάμην αὐτῶν εἶ, μὴ ἀφειδορίαν δὲ τὴν
γραφῆν, ὅσα ἐμμελε ἐλπίδι γ' εἶχε τούτου ζῶντος. οὐ γὰρ αὐτῶν ἐπείθετο αὐτῶν, εἰς δὲ
τὸν δὲ κινδιωθῆναι ἢ εἶχε ἢ λπίσε. λήσθη γὰρ ἐδοκεῖ ἀποκτείναντες αὐτῶν. ἀξίων δὲ,
ἀφειδορίαν εἶ, τὴν ὑποψίαν αὐτῶν, μὴ καταδικεῖσθαι ὑφ' ὑμῶν, ἐκ ὀρ-
θῶς ἀξιοῖ. ὅσα γὰρ τούτων ἐν τοῖς μεγάλαις κινδυνῶν ὄντα ἰχθυήτω ἢ ὑποψία ἀπο-
κτείναντα, ὅσα ὑποψία μάλιστα τὸν κινδιωθῆναι φοβῆσθαι, ἦσαν ἢ ὅσα ἡγε-
το αὐτῶν; αἱ δὲ εἰς φορᾶ καὶ χορηγία, ἰχθυήτων μὲν βύδαμονίας σημεῖον ὄντι, τὸ δὲ μὴ
ἀποκτείναντα, πάναντια. παρὰ γὰρ αὐτῆς τῆς βύδαμονίας τρέμει μὴ ἀποκτείναντα, εἰ-
χῆτως μὲν ἀνοσίως δὲ ἀπέκτεινε ἄνδρα. φάσκων δὲ ἐκ τοῖς εἰχῆτως ἀλλὰ τοῖς
ἀποκτείναντα φονέας εἶ, παρὰ μὲν τῶν ἀποκτείναντων ὀρθῶς λέγει, εἴσαρ ἐχθῆ-
ρο φανερόν ἢ μὲν ἦνες ἦσαν ἄποκτείναντες αὐτῶν μὴ δεδηλωθῆναι δὲ τῶν ἀ-
ποκτείναντων, ὑπὸ τῶν εἰχῆτων ἐλεγχθῆναι, ὅσα αὐτῶν καὶ ὅσα εἰς ἔτερος ἀποκτείναντες

Π. ἐλεγχθῆναι.

Γ. ἐμφορᾶ.

αὐτὸν εἶ. ὅσα γὰρ ὅτι μάρτυριαν ἀλλὰ κρυπτόμενα παρὰ τὸν λόγον. ὅσα δὲ φανε-
ρῶς ἐκ τῶν αὐτῶν ἀπολογίας ἐλεγχθεὶς ἀφειδορίας αὐτῶν, ὅσα δὲ ἔτερον ὑμῶν δεῖ-
ται, ἢ τὴν αὐτῶν μισαρίαν εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς ἐκτρέψαι. ἡμεῖς δὲ ὑμῶν δεῖναι μὲν
ὅσα δὲν, λέγουσιν δὲ ὑμῶν, εἰ μὴτε ἐκ τῶν εἰκότων μὴτε ἐκ τῶν μάρτυρων
ὅσα νῦν ἐλέγχεται, ἐκ ἔστιν ἐπὶ τῶν δοκουμένων ἐλεγχθῆναι. ἀδικῶς δὲ ἀπολο-
μῆναι ἡμῶν ὑφ' ὑμῶν, ἡμῶν παρὰ τὸν λόγον ἀποκτείναντων ἐκ ἔστα, ὑμῶν δὲ ἐχθῆμος
θῆσεται. σαφῆ μὲν οὖν ἴσθηται τὸν γινώσκοντες, φανερῶς δὲ τὰ ἴσθη τῆς ὑπο-
ψίας εἰς τούτων φέρονται, πῶς δὲ ὅσα ἀποκτείναντα μάρτυρων, πῶς αὐτῶν ἀδικῶς
ἀπολοῦνται αὐτοὺς, τῶν αὐτῶν εἰδότες βοηθεῖτε μὲν τὰ ἀποκτείναντα, ὑμῶν δὲ
ἀποκτείναντα ἀγνοεῖτε δὲ τὴν πόλιν. τῶν γὰρ ἀδικῶς παρὰ τὸν λόγον ἐλεγχθεὶς
μὲν τοῖς ὅτι βουλοῦσθαι καταστήσετε, πλείους δὲ τοῖς τὴν βύδαμονίας ὅτι παρὰ τὸν λόγον
τῶν ἀποκτείναντα αὐτοὺς τῆς ὑποψίας.

Π. ἀπολογία
εἶ.

ΑΝΤΙΦ. Εξαπολογίας ὀψτερος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Γ δὲ (φῆσιν) ἐργῶν ἢ ἀτυχία μου. ἀδικῶς δὲ λέ-
γει, ἐάντι ἀντιφῶντος ἢ ὅσα (φῆσιν) ἐργῶν παρὰ τὸν λόγον
μὲν ἐμμελε ἢ τῶν ἀτυχῶν μου ἢ τῶν τούτων κακουρίας.

Δ Ο Υ ἔγω γὰρ τῆ τε ἀδικία, ἡ δὲ ἀδικῶς ἀπίστων, ὡς οὐτοὶ
φασιν, ἐκῶν ἐμμελε ἐλεγχθῆναι, τῆ τε τούτων ἐργῶν, δεδωῖς μὲν
ὅσα μάλιστα τῆς ἀφειδορίας αὐτῶν, πῶσαι δὲ τῆς ἡμετέρας γνώ-
μης, τῆς περὶ ἀληθείας τῶν ἐμμελε παρὰ τὸν λόγον ἀποκτείναντων
δὲ ὑποψίας αὐτῶν, μὴ δὲ τῶν παρὰ τὸν λόγον ἀποκτείναντων ἀνακρίναντων
παρὰ τὸν λόγον, ἀποκτείναντα ἄλλοι σφραγίσαι καὶ καταφυγῆναι κινδιωθῆναι γὰρ
(εἰ γὰρ καμῖοτατα μάλιστα ἢ κακουρῆστατα εἴπειν) ἀφειδορίας με κατηγόρη-
σεν γὰρ καὶ τῶν φόνον παρὰ τὸν λόγον ἐμμελε. ὅσα ἀποκτείναντα τῆς ὑποψίας
πάσης τῆς ἀληθείας, ἀφειδορίαν τῶν ἀποκτείναντων ἐκ τῶν ἐμμελε φονέας φα-
σιν εἶ. ἀφειδορίαν δὲ πάναντια ὄντων παρὰ τὸν λόγον αὐτοῖς, φανερόν ὅτι ἀδικῶς ἐμμε-
μῶν ἀποκτείναντα κινδιωθῆναι; ἢ τὸν φονέα ὑμῶν εἶσθαι. ἐμμε δὲ παρὰ τὸν λόγον ὅσα
ἄλλο ἢ παρὰ τὴν μάρτυριαν τὸ ἀποκτείναντα ἀποκτείναντα. οὐ γὰρ μάλιστα
ὅσα ἐλεγχθῆναι τῶν ἀποκτείναντων ἐμμε, ἀλλὰ διακρίνομαι ἀποκτείναντα. ὅμως δὲ
παρὰ τὸν λόγον, ἵνα ἐκ παρὰ τὸν λόγον τῶν ἀποκτείναντων ἐμμε μὲν τῶν
ἀποκτείναντων ὅσα ἀποκτείναντα τῶν ἀποκτείναντων ἐμμε μὲν τῶν ἀποκτείναντων
σφραγίσαι, εἰς βύδαμονίας ἀποκτείναντα μεταστῆναι. ἀξίω δὲ ὑμᾶς ἀποκτείναντα με κακῶς
εἶσθαι μάλιστα ἢ κατὰ τὸν λόγον ἐλεγχθῆναι. φασὶ δὲ τῶν μὲν βύδαμονίας τῶν ἀποκτείναντων
αὐτοῖς ὅσα ἐμμε ὄντινα ἐκ εἰχῆτερον εἶ, σαφῶς πειρασθῆναι τοῖς ἀφειδορίαν τῶν
αὐτοῖς εἰς οἶκον ἀγέλας, ἢ ἀποκτείναντα ἀφειδορίαν. ἐγὼ δὲ ὅσα ἐμμε οὕτω φερόν καὶ
ἀφειδορίαν ἀφειδορίαν εἶ, δοκῶ, ὄντινα ὅσα αὐτῶν ἀφειδορίαν τῶν ἀφειδορίαν ἀφειδορίαν
σφραγίσαι, ἀλλὰ ὑποκτείναντα φθίνῃ μάλιστα, ἢ πειρασθῆναι τοῖς κακῶς
ἦσαι, τῆς ψυχῆς κινδιωθῆναι. τούτων δὲ μάλιστα ἀφειδορίαν τῶν ἀφειδορίαν, ἄποκτείναντα
ὅσα τῶν ἡμαρτίων ἀφειδορίαν τῶν ἀφειδορίαν ἀφειδορίαν. ἐγὼ δὲ ἀπὸ τῶν
ἀφειδορίαν τῶν ὑποψίας. εἰ δὲ ἐκνήρυστο ἢ μὴ ἀλλοίωθῆναι κακουρῆσαι ἀλλὰ τῶν
ἡμῶν φόνον, τῶν οἰδεν, ὅσα δὲ ὅσα ἐμμελε ἡ σφραγίσαι τῶν ἀφειδορίαν. ἀφανῶς ὄντος ἢ
κινδιωθῆναι, ὅσα ὑποψίας τῶν κακουρῆσαι ἀπίστων ἀφειδορίαν τῶν ἀφειδορίαν τῶν ἀφειδορίαν.

Π. ἀποκτείναντων
π. ἢ δὲ ὄντι. ἢ
εἰχῆ. σ. πυθῆ-
μῶν.
Π. ἀφειδορίαν.

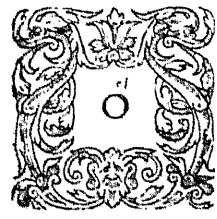

ΑΝΤΙΦ. Απολογία φόνου, ὃν ὡς ἀμυνόμενος ἀπέκτεινεν.

ΥΨΟΘΕΣΙΣ.

Ἡ δὲ σὺν, μετὰ τὰς, μεταφέρει τὸ ὄντι τὸν ἡρατῆσαστα ἰάτρων τὸν φόνον, τὸ γὰρ αὐτὴν κληματικόν, ὡς παρὰ τὸν ἄλλο λαβέν.

ΤΙ μὲν βραχίς τοῖς λόγοις ἐποιήσατο, ἔγωγε αὐτῶν
 (ἔγὼ ὡς μὴ πάθωσιν ὁ κίνδυνος αὐτοῖς ἔστιν, ἄλλ' ὡς ἐμὲ μὴ δι-
 κείωσιν δι' ἔργων ἀφειρήσων) ὅτι εἰ ἐξισουῖ τοῖς μεγάλαις
 εἰκλήμασιν ἢ ἡλὸν ὁ πρῶτος, ἔγὼ δὲ σποδανῶν αὐτῶν ἀίτιος, καὶ
 μᾶλλον ἢ ἐγὼ, ἐγὼ δὲ εἰκτέως ἀν' ἀναγκαστὶν μοι δοκῶ. ἄρχων
 γὰρ χιρῶν ἀδίκων, καὶ παροισῶν εἰς ἀνδρα πολὺ αὐτοῦ σωφρονέστερον, ἔχ' αὐτῶν μὲν
 νον τῆς συμφορᾶς, ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ ἀίτιος τῶν εἰκλήματων γέγονεν. οἷμα μὲν οὖν ἐ-
 γωγε ἔτε δίκαια τούτοις ἔτι ὅσα δρᾶν, ἐκκαλοῦμαι ἐμοί. τὸν γὰρ ἄρξαντα τῆς
 πληγῆς, εἰ μὲν ἢ λίθη ἢ ξύλων ἢ μίμναμιον αὐτὸν, ἢ δίκαιον μὲν οὐδ' οὕτως (οὐ γὰρ
 ταῦτα ἀλλὰ μείζονα ἔπλεονα δίκαιοι) ἄρξαντες ἀντιπάσχον εἰσὶ) ἢ δὲ χερσὶ
 τυπώμενος ἔστω αὐτῶν, ἢ χερσὶν ἀπὸ ἑπαθρον ἀντιδρᾶν, ποτέρα ἢ δίκαιος εἶεν.
 εἶρη δὲ, ἀλλ' ὁ νόμος εἴργων μὴτε ἀδίκως ἀποκτείνειν, ἔνοχον τῶν φόνου τοῖς ὅπι-
 τιμοῖς ἀποφαίνει σέ ὄντα. ὁ γὰρ ἀνὴρ τέθνηκεν. ἐγὼ δὲ καὶ δόλυτερον καὶ πλείον ὅσα
 ἀποκτείνω φημί. εἰ μὲν γὰρ ἔστω τῶν πληγῶν ὁ ἀνὴρ, πρῶτος ἔμαρτο ἀπέθανεν,
 ἔστω ἐμοὶ μὲν, δίκαιος δὲ αὐτῶν ἐτέθνηκεν (ἔγὼ δὲ ταῦτα ἀλλὰ μείζονα καὶ πλείο-
 να) ἄρξαντες δίκαιοι ἀντιπάσχον εἰσὶ) μὲν δὲ πολλὰς ἡμέρας ὕστερον ποτηρῶ ἰα-
 τρῶ ὅπιτε φθίσι, ἀφ' οὗ τὴν ἰατρῶν μορφήν, καὶ οὐ ἀφ' οὗ τῆς πληγῆς, ἀπέ-
 θανε. πρῶτος γὰρ αὐτῶν τῶν ἄλλων ἰατρῶν, εἰ ταῦτα πῶς θεορεταίαν θεο-
 πύσθη, ὅτι ἰασημος ὢν ἀφ' οὗ φθνήσθη, δι' ὑμᾶς δὲ συμβούλους ἀφ' οὗ φθνήσθη,
 ἐμοὶ αὐτοῖον εἰκλήμα πρῶτος ἔβαλεν. ἀπολύει δὲ με καὶ ὁ νόμος καὶ ὁ δῶκε-
 μα. ἔγὼ γὰρ ὅπιτε βουλοῦσθαι κελύβει φονέα εἶμι. ἐγὼ μὲν οὖν πῶς ἀν' ὅπιτε βουλο-
 σαμι αὐτῶν, εἰ μὴ ἐπεβουλοῦσθαι ἔστω αὐτῶν; τοῖς γὰρ αὐτοῖς ἀμυνόμενος αὐτὸν,
 καὶ τὰ αὐτῶν δρᾶν ἀπὸ ἑπαθρον, σαφές ὅτι τὰ αὐτῶν ἐπεβουλοῦσθαι καὶ ἐπεβουλοῦ-
 σθαι. εἰ δὲ τις ἐκ τῶν πληγῶν ἴστανον οἰόμενος ἡμέρασιν, φονέα με αὐτῶν ἢ γί-
 νηται εἶμι, ἀνυλομοσάσθαι ὅτι ἀφ' οὗ ἄρξαντα αἰ πληγῆς ἡμῶν, τούτων ἀίτιος
 τὸ θανάτου καὶ ἐκ ἐμὲ ἀποφαινοῦσιν ὄντα. οὐ γὰρ ἀν' ἡμῶν ἀμύνω μὴ τυπώμενος
 ἔστω αὐτῶν. ἀπολύμενος δὲ ἔστω γὰρ ἄρξαντος τῆς πληγῆς, ἐγὼ μὲν ὅσα ἐνὶ
 ἔστω φονέας αὐτῶν εἶμι. ὁ δὲ σποδανῶν, εἰ μὲν ἀτυχία τέθνηκεν, τῆ ἑαυτοῦ ἀτυ-
 χία κέρχεται (ἢ τυχίσε γὰρ, ἄρξας τῆς πληγῆς) εἰ δὲ ἀβουλία ἴνι, τῆ ἑαυτοῦ
 ἀβουλία διέφθαρται. οὐ γὰρ βί φρονῶν ἐτυπῆ με. ὡς μὲν οὖν οὐ δίκαιος κατη-
 γροῦμαι, ὅπιτε δὲ φησὶ μοι. ἐθέλω ἢ ἔστω κατηγοροῦμαι μου, πᾶσιν οἷς ἐκκα-
 λούσιν ἐνόχους αὐτοῖς ὄντας ὅπιτε δείξαι. κατὰ μὲν μοι τῆς ἀίτίας ὄντι φόνου ὅπι-
 βουλοῦντες, ἀποφεροῦντες δὲ με τοῦ βίου, ὃν ὁ θεὸς παρέδωκέ μοι, καὶ ἔστω θεὸν
 ἀσεβοῦσιν. ἀδίκως ἢ θανάτου ὅπιτε βουλοῦντες, τὰ τε νόμιμα συγχέουσι, φονεῖς
 τέ μου γίνονται. ἀνοσίως δὲ ἀποκτείνω ὑμᾶς με πείθοντες, καὶ τῆς ὑμετέρας βί-
 σεις αὐτῶν φονεῖς εἰσι. τούτοις μὲν οὖν ὁ θεὸς ὅπιτε γίνηται δίκαιον ὑμᾶς ἢ γρηθ, ὅ
 ὑμέτερον σκεπτοῦμαι, ἀπολύσασθαι με μᾶλλον ἢ καταλαβῆναι βούλεσθαι. ἀδίκως
 μὲν γὰρ ἀπολυθεῖς, ἀφ' οὗ μὴ ὄρθως διδραχθῆναι ὑμᾶς ἀποφυγῶν, τὸ μὴ δι-
 δάξαντος, καὶ ἔχ' ὑμέτερον πρῶτος ἔστω φονέα τὸν ἀποθανόντος καταστήσω μὴ

Π. π. φερεται.

ὄρθως δὲ κατὰ ληφθεῖς ὑφ' ὑμῶν, ὑμῶν καὶ οὐ πούτω τὸ μίμναμα τῶν ἀλιτηρίων
 φερεται ἰομα. ταῦτ' οὖν εἰδότες, πούτοις τὸ ἀσέβημα τὸ ἄναθάντες, ἀλλ' ὅτι
 κατὰ τὴν ἀίτιαν ἡμέρασιν, ἐμέτε δόσιως καὶ δίκαιως ἀπολύετε. οὕτω γὰρ αὐτῶν
 φερεται τὸ πῶντες. ὅπιτε πολίται εἴημεν.

5

ΑΝΤΙΦ. Ἐκκατηγορίας ὀφειλες.

ΥΨΟΘΕΣΙΣ.

Ἐν πύτις φησὶ, ταυμάζω ὅτι οὐκ εἰκός ἀρξαι χερσὶν ἀδίκων τὸν φονεῦσθαι. εἶτα ὅτι καὶ εἰ οὕτως ἔστω, ὁ μέγας φόνος ἀμυνόμενος, ἔστω βύθιος. ὅτι καὶ
 τὸ ἰατρῶν, ὡς δὲ ἀπείριαν ἐσφαλῆσθαι ἀδίκων ὄντων.

10

Οὐτὸν τε ἔγωγε αὐτῶν δρασθήματα, ὅμοια αἷς εἴρ-
 γασαι λέγειν. ὑμῶν τε συγγινώσκω βουλομένοις πῶς ἀκρίβειαν
 τῶν φερεθῆντων μαθεῖν, τοιαῦτα ἀνέχεσθαι ἀκούοις ἄσπε, ἀ
 ἐκβάλλεσθαι ἀξία ἔστι. ἔγὼ γὰρ ἀνδρα ὁμολογῶν τῶν φθίνεσθαι
 πληγῆς ἔξω ἀπέθανεν, αὐτὸς τῶν τεθνηκότων οὐ φησι φονεῖς
 εἶμι. ἡμᾶς δὲ τοῖς πρῶτος αὐτῶν, ζῶν τε καὶ βιλέπων, φονέας αὐτῶν φησὶν εἶμι.
 γέλω δὲ καὶ πάλλα πρῶτος ἀπολογηθέντα τούτοις ὅπιτε δείξαι αὐτόν. εἴπε
 δὲ φερεθῶν μὲν, εἰ καὶ ἐκ τῶν πληγῶν ἀπέθανεν ὁ ἀνὴρ, ὡς ἐκ ἀπέκτεινεν αὐτόν.
 ἔγὼ γὰρ ἄρξαντα τῆς πληγῆς, τούτων ἀίτιος τῶν φερεθῆντων ἡμῶν, καταλαβῆ
 βαλεσθαι ἔστω νόμου. ἀρξαι δὲ ἀποθανόντα. μαθετε δὲ φερεθῶν μὲν ὅτι
 ἀρξαι καὶ φερεθῶν τῶν νεωτέρων τῶν φερεθῶν εἰκτέως ἔστι. ἔστω μὲν γὰρ ἢ τε
 μεγαλοφροσύνῃ ἢ ἡμῶν, ἢ τε ἀκμῇ τῆς βίαιας, ἢ τε ἀπειρία τῆς μέθης ἐπαίρει
 τὸ ἡμῶν χαλεπῶσθαι. ἔστω δὲ ἢ τε ἐμπειρία τῶν φερεθῶν, ἢ τε ἀσθένεια
 ἢ γήρως, ἢ τε δυνάμεις τῶν νέων φοβοῦσθαι, σωφρονίζε. ὡς δὲ οὐ τοῖς αὐτοῖς ἀλλὰ
 τοῖς ἐναντιωτάτοις ἡμῶν αὐτῶν, αὐτῶν τὸ ἔργον σημαίνει. ὁ μὲν γὰρ, ἀκμαζούσθαι
 τῆ βίαιας τῶν χιρῶν ἡμῶν, ἀπέκτεινεν. ὁ δὲ ἀδυνάτως ἔστω κρείσσονα ἀμυνό-
 μενος, ὅσα δὲ σημείον ὅσα δὲ ἔστω πᾶσιν ὡν ἡμῶν αὐτῶν, ἀπέθανεν. εἰ δὲ τῶν χερσὶν ἀ-
 πέκτεινε καὶ οὐ σιδήρῳ, ὅσον αἰ χεῖρες ἢ σιδήρῳ οἰκειότερα τούτω εἰσὶ, τούτω μάλ-
 λον φονεῖς ἔστιν. ἐπὶ λησθε δὲ εἰπεῖν ὡς ὁ ἄρξας τῆς πληγῆς καὶ μὴ φερεθῆσθαι,
 μᾶλλον τὸ ἀποκτείναντος φονεῖς ἔστι. τούτω γὰρ βουλοῦσθαι τὸ θανάτου φησὶ γέ-
 νεσθαι. ἐγὼ δὲ πολὺ πᾶσαν τῶν φησὶν. εἰ γὰρ αἰ χεῖρες ἀδυνασοῦσθαι ἐκείνων
 ἡμῶν ἔστω φερεθῶν, ὁ μὲν πατάξας καὶ μὴ ἀποκτείναντος, τῆς πληγῆς βουλοῦσθαι
 ἐγὼ δὲ ὁ δὲ θανατοῦσθαι τύπῳ, ἔστω θανάτου. ἐκ γὰρ ὡν ἐκεῖνος διανοηθεῖς ἔδρασεν,
 ὁ ἀνὴρ τέθνηκεν. ἔστω δὲ ἢ μὲν ἀτυχία, ἔστω πατάξαντος. ἢ δὲ συμφορῆς, τὸ πᾶσαν
 ὁ μὲν γὰρ ὅσα ἔδρασεν ἐκεῖνος, φερεθῆσθαι, οὐ τῆ ἑαυτοῦ ἀμῆρτια ἀλλὰ τῆ ἔπα-
 τάξαντος φερεθῶν, ἀπέθανεν. ὁ δὲ, μείζω ὡν ἢ ἔλε φερεθῶν, τῆ ἑαυτοῦ ἀτυ-
 χία ὡν ὅσα ἢ ἔλε ἀπέκτεινεν. ἔστω δὲ τὸ ἰατρῶν φάσκων αὐτὸν ἀπέθανεν, ταυ-
 μάζω ὅτι οὐκ ὑφ' ἡμῶν τῶν συμβουλοῦσθαι ὅπιτε φερεθῶν φησὶν αὐτὸν φερε-
 θῆσθαι. ἔστω εἰ μὴ ἐπέβουλοῦσθαι, ἔστω ἀφειρήσθαι ἀν' ἐφ' ὅπιτε φερεθῶν αὐ-
 τῶν. εἰ δὲ ἔστω ἔστω ἰατρῶν ἀπέθανεν, ὡς οὐκ ἀπέθανεν, ὁ μὲν ἰατρῶν οὐ φονεῖς
 αὐτῶν ἔστι (ὁ γὰρ νόμος ἀπολύει αὐτόν) ἀφ' οὗ δὲ τῶν πληγῶν ὅπιτε φερεθῶν
 ἡμῶν αὐτῶν, πῶς ἀν' ἄλλος τις ἢ ὁ βιασοῦσθαι ἡμᾶς φερεθῶν αὐτῶν, φονεῖς εἶμι αὐ-
 τῶν δὲ φανεράς ἐλεγχόμενος ἐκ πρῶτος ἔστω ἀποκτείνω ἔστω ἀνδρα, εἰς τούτω
 τολμῆς καὶ ἀναδείας ἢ κεί, ὡς τ' οὐκ ἀφειρήσθαι αὐτῶν ἔστι. ἔστω τ' αὐτῶν ἀσεβείας ἀ-
 πολογησθαι, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς, οἱ τούτω μᾶσθαι ἐπέξεργάσθαι, ἀφειρήσθαι καὶ αὐ-
 τῶν.

Ι. ὡς γ.

ΙΙ. εἰ δὲ π. κ.

ΙΙ. iii.

πειτε, ὅτι μὴ παρονοία, μάλλον ἐγένετο ἢ τύχη. οὔτε γὰρ πείσαι (X) αἰδρα οὐδαμῶς ἀπελέγχουσι σύμπλοι μοι γινέσθαι, ἀλλ' αὐτὸς κατ' αὐτὸν (X) πλοῦν πα-
 ποιημένος, παρὰ μάλιστα ἐνεκεν ἰδίων. οὔτ' οὖν ἐγὼ αἰδρα παρὰ σέως ἰκανῶς φαί-
 νομοι (X) πλοῦν ποιησάμενος εἰς πλῆ Αἴνον, οὔτε κατὰ χρόνους εἰς ὃ χροῖον τῆτο
 ἀπὸ παρὰ σέως ἰκανῶς, ἀλλ' ἀνάγκη χρυσάμενοι. εἴτ' αὖ ὅτι (X) ἄφρασι μῆλα,
 ἢ μετὰ βασις ἐγένετο εἰς ὃ ἔτερον πλοῖον σθένι μηχρήματα οὐδ' ἀπώτη· ἀλλ'
 ἀνάγκη κατ' ἐπὶ ἐγένετο. ἐν ᾧ μὲν γὰρ ἐπλέομεν, ἀφραστον ἔω πλοῖον εἰς ὃ δὲ
 μετέβημεν, ἐφρασμένον. τοῦ ὅτι οὐδέποτε ἐνεκα (X) τ' ἔω πύτων δ' ὑμῶν μὲν τυρ-
 ας κέρεξομαι. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἐπειδὴ ὅ μετέβημεν εἰς ὃ ἔτερον πλοῖον,
 ὅτι οὐδὲν καὶ ὁ μὲν ἔστι φανερός ἐκ βίας τοῦ πλοῖου, καὶ οὐκ εἰς βίας πάλιν· ἐγὼ δὲ
 τοῦ παρὰ σέως οὐκ ἐξέβην τοῦ πλοῖου τῆς νυκτὸς ἐκείνης· τῆ δ' ὑφρασμα, ὅτι (X) ἀ-
 φανῆς ἔω ὁ αἴθρ, ἐζητεῖτο σθένι ἢ μάλλον ἔω τῶν ἄλλων ἢ κατ' ἔω· ἐμοὶ
 καὶ εἴτω τῶν ἄλλων ἐδοκεῖ δεινὸν (X), καὶ ἐμοὶ ὁμοίως. καὶ εἰς τε πλῆ Μιτυλιεύω
 ἐγὼ ἀπίος ἔω πεμφθεῖσιν ἀφραστον, καὶ τῆ ἐμῆ γράμμη ἐπέμπετο. καὶ ἄλλου οὐ-
 δενός ἐγένετο βραδύειν, οὔτε τῶν ἀπὸ τοῦ πλοῖου, οὔτε τῶν αὐτῶν τῶν Ἡρώδῃ
 συμπλεόντων, ἐγὼ (X) ἀφραστον (X) ἐμῶν πεμπειν ἐπιμῶς ἔω. καὶ τοῦ γὰρ οὐ
 δὴ πῶς κατ' ἐμῶν πεμπειν ἐπέμπετο, εἰδώς. ὅτι (X) δὲ ὁ αἴθρ οὔτε ἐν τῇ Μι-
 τυλιεῖ ἐφάνετο, ζήτησάμενος, οὔτ' ἀλλοθεν οὐδαμῶς, πλοῖος τε γινέσθαι, καὶ
 πάλιν ἀνήγετο πλοῖα ἀπὸ πύτων, ἀφραστον κατ' ἐγὼ πλέων. πύτων δ' ὑμῶν σθένι μὲν
 τυρῶν κέρεξομαι. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Τὰ μὲν γινόμενα, (X) τ' ἔω
 ἔστιν. ἐκ δὲ πύτων ἡδὴ σκεπτεῖτε τὰ εἰκότα. παρὰ σέως μὲν γὰρ παρὶν ἀφραστον με
 εἰς πλῆ Αἴνον, ὅτε ἔω ἀφανῆς ὁ αἴθρ, σθένις ἠπίασατό με ἀφραστον, ἡδὴ πεμ-
 πέντων πύτων ἀφραστον οὐ γὰρ αἰ ποτε ἀφραστον πλέων· ἀλλ' εἰς μὲν ὃ πα-
 ρα σέως κρείσσον ἔω τὸ ἀληθές, καὶ τὸ γινόμενον, τῆς πύτων ἀπίασατος καὶ ἀ-
 φραστον ἐγὼ ἐπὶ ἐπέδημοι (X) δὲ ἐγὼ τε ἀφραστον πλέων, καὶ οὗτοι ἐξ ἐπιβουλή
 σκεπασάντων (X) καὶ ἐμῶν ἀφραστον κατ' ἐμοὶ, τότε ἠπίασαντο. λέγεισι δὲ ὡς
 ἐν μὲν τῇ γῆ ἀπέθανεν ὁ αἴθρ, κατ' ἐγὼ λίθον αὐτῶν ἐβίβαν εἰς πλῆ κεφαλῆς ὡς
 οὐκ ἐξέβην τοῦ παρὰ σέως τοῦ πλοῖου, καὶ τοῦτο μὲν ἀφραστον. οὗτοι ἴσασιν. ὅ-
 πως δ' ἠφάνετο ὁ ἀφραστον, σθένις λήγει εἰκότι δυνάμει ἀφραστον δὴ πῶς
 ὅτι ἐγὼ πῶς τοῦ λιμένος εἰκός ἔω τῆτο γινέσθαι· πύτων μὲν, μεθυστός τοῦ ἀφραστον.
 τοῦτο δὲ πύτων ἐκ βίας ἐκ τοῦ πλοῖου. οὔτε γὰρ αὐτῶν κρατεῖν ἴσως αἰ ἐδυνά-
 τος, οὔτε πῶς ἀπὸ πύτων νύκτωρ μακρὰν ὁδὸν ἢ παρὰ σέως αἰ εἰκότως ἐγένετο ζήτη-
 σάμενος δὲ τοῦ ἀφραστον δύο ἡμέρας ἐν τῶν λιμένι, καὶ ἀπὸ πύτων τοῦ λιμένος, οὔτε ὁ-
 πῆρ σθένις ἐφάνη, οὔτ' αἶμα, οὔτ' ἄλλο σημεῖον σθένι. κατ' ἐγὼ σκεπασάντων
 πύτων λήγει, παρὰ σέως τοῖς μὲν τυρῶν ὡς οὐκ ἐξέβην ἐκ τοῦ πλοῖου. οὐ-
 δὲνι (X) πῶς εἰκός ἔω ἀφανῆς (X) λήγειν (X) ἀφραστον, εἴτω μὴ πάνυ πόρρω ἀ-
 πῆλθεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. ἀλλ' ὡς κατεποντάθη λέγεισιν. ἐν τῆνι πλοῖω; δὴ-
 λον γὰρ ὅτι ἐξ αὐτῶν τοῦ λιμένος ἔω τῶ πλοῖον. πῶς αἰ οὖν οὐκ ἐξέβηθη; καὶ μὲν
 εἰκός γὰρ ἔω καὶ σημεῖον ἢ γινέσθαι ἐν τῶ πλοῖω ἀφραστον τεθνεώτος, καὶ ἐκ βίας
 λυμένον νύκτωρ. νεῶν δὲ ἐν ᾧ μὲν ἔτανε πλοῖω, καὶ δὲ οὐκ ἐξέβημεν, ἐν τῶν φα-
 σάν βίβην σημεῖα, ἐν ᾧ αὐτῶν μὴ ὁμοιογενῶσιν ἀφραστον (X) ἀφραστον. ἐν ᾧ ὅτι κατεπον-
 τάθη, αὐτῶν οὐδὲ αὐτῶ πλοῖον, οὔτε σημεῖον σθένι. πύτων δ' ὑμῶν σθένι μὲν τυ-
 ρῶν παρὰ σέως κέρεξομαι. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ φερόδος ἔω
 πλέων εἰς πλῆ Αἴνον, ὃ δὲ πλοῖον ἦκεν εἰς πλῆ Μιτυλιεύω, ἐν ᾧ ἐγὼ καὶ Ἡρώ-
 δης

Π. ἀλλοθα οὐδ.

Π. ἀφραστον δὲ.

Π. ἀφραστον δὲ.

δης ἐπλέομεν, παρὰ σέως μὲν εἰς βίας εἰς ὃ πλοῖον ἠρβάνων· καὶ ἐπειδὴ πῶ
 μα βίβην, ἐν τῶν παρὰ σέως τῆνι αἶμα (X) αἰδρα. ὅτι δὲ αὐτῶν τῆτο οὐκ ἐγ-
 φει, ἀλλ' ἐφάνετο τῶν παρὰ σέως ὅν αἶμα, ἀπὸ τῶν πλοῖου τοῦτο ἢ λήγει, σκε-
 λαβόντες ἐβασμίζον τοῖς ἀφραστον. καὶ ὅν μὲν τότε παρὰ σέως ἐβασμίζ-
 σάν, οὐτ' μὲν σθένι εἴτω παρὰ σέως ἐμοὶ φλαύρον· ὅν δ' ἡμέρας ὑφραστον πολλὰς ἐ-
 δαπνήσαν, ἐχόντες παρὰ σέως αὐτῶν (X) παρὰ σέως γέρον, οὐτ' ἔω ὁ πεισθεῖς
 ἔω πύτων καὶ κατεβύσασαμος ἐμοὶ. κέρεξομαι δὲ πύτων τοῖς μὲν τυρῶν.
 ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ὡς μὲν ὑφραστον πύτων τῶ γέρον ὁ ἀφραστον ἐβασμίζθη,
 μεμύρηται ὑμῶν. παρὰ σέως δὲ (X) νοῦν αὐτῆ τῆ βασμίζω, οἶα γινέσθαι. ὁ μὲν
 γὰρ δούλος ὁ ἴσως ἔτοι ἔτω μὲν, ἐλθὼν εἰς ὑφραστον, ἔτω δ' ὅτι πύτων ἔω πύτων
 ἀφραστον καὶ αὐτῶν ἴσως ἔτω ἀφραστον πεισθεῖς, κατεβύσασατό μου τ' μὲν ἐλθ-
 ῶν εἰς ἔω ἀφραστον οἴσασα, τῆς δὲ βασμίζω εἰς ὃ παρὰ σέως βουλεύμενος ἀφρα-
 σάντων. οἶμα δ' ὑφραστον ὅτι βασμίζω, ὅτι ἐφ' οἷς αἰ ὃ πλείστον μέρος τῆς β-
 σμίζω, παρὰ σέως πύτων εἰσὶν (X) βασμίζω μὲν οἱ λέγειν ὅτι αἰ ἐκείνους ἰδῶσιν χερ-
 σάντων. ἐν πύτων γὰρ αὐτῶν ἔστιν ἢ ἀφραστον· ἀλλ' ὡς καὶ μὴ πύτων τῶν γινόμε-
 σιν ὅν αἰ κατεβύσασαται. εἰ γὰρ ἐγὼ ἐλθὼν αὐτῶν φραστον ὡς οὐ πῶς λήγει
 τῶ ἴσως αἰ ἐν αὐτῶ πύτων ἀπετρέπετο, μὴ δὲν κατ' ἐμοὶ κατεβύσασαται· νῦν δὲ
 αὐτῶ ἠσάν καὶ βασμίζω καὶ ὅτι βασμίζω τῶ σφίσι αὐτῶν συμφραστον. ἔως μὲν
 οὖν μετὰ γινέσθαι τῆς ἐλπίδος ἐγινώσκετό μου κατεβύσασατος, πύτων δὴ γινέ-
 ζετο πῶς λήγει· ὅτι δὲ ἐγινώσκετο ἀφραστον μὲν, ἐν τῶν ἡδὴ τῆ ἀληθεία
 ἐφραστον, καὶ ἐλεγειν ὅτι πεισθεῖς ἔω πύτων ἐμοὶ κατεβύσασαται. ἀφραστον
 ἔφραστον δ' αὐτῶν τῶ βύσασα, ὑφραστον δὲ πῶς λήγει λέγεισιν, σθένις ἀφρα-
 σάντων, ἀλλ' ἀφραστον ἀφραστον (X) αἰδρα (X) μίμνυται· ἀφραστοντες ἐμὲ διά-
 κόποι, πύτων ἀφραστον ποιησάντων ἢ (X) ἀλλοι ἀφραστον. (X) μὲν γὰρ ἀλλοι τοῖς μίμ-
 νυται, τοῖς μὲν ἐλθὼν εἰς γινέσθαι διδάσκει, τοῖς δὲ δούλους ἐλθὼν φραστον οὗτοι δὲ
 θάνατον τῶ μίμνυται πῶς δῶρα ἀπέδωσαν, ἀφραστον φραστον τῶ φίλων τῶ ἐ-
 μῶν μὴ ἀφραστον (X) αἰδρα παρὶν αἰ ἐγὼ ἐλθὼν. δὴ λήγει οὖν ὅτι οὐ τοῦ σώμα-
 τος αὐτῶ γινέσθαι ἔω αὐτῶ, ἀλλὰ τῶ λήγει. ἐν μὲν γὰρ ὁ ἀφραστον ἀφραστον
 τῆς βασμίζω ἔω ἔω ἐμοὶ, κατῆρος αἰ ἐγένετο τῆς πύτων ὅτι βύσασατος· τε-
 σπῶς δὲ (X) μὲν ἐλθὼν τῆς ἀληθείας ἀπετρέει δι' αὐτῶ τοῦ σώματος ἀφρα-
 λυμένον· τοῖς δὲ λήγει τοῖς ἐλθὼν εἰς ἔω ἐκείνου, ὡς ἀφραστον οὖσιν, ἐγὼ ἀ-
 πόλλυμαι. πύτων δὲ μὲν τυρῶν μοι καλεῖ. ἐφραστον μὲν γὰρ αὐτῶ (ὡς ἐγὼ νο-
 μίζω) ἐφραστον κέρεξομαι (X) μίμνυται αὐτῶ ἀφραστον ἐμὲ, καὶ αὐτῶ πύ-
 των γινέσθαι ἀφραστον, ἐμῶν κέρεξομαι (X) αἰδρα, καὶ κελεύσας β-
 σμίζω, ἀλλὰ μὴ ἀφραστον. φέρε γὰρ δὴ ποτέρω γινέσθαι τῶ λήγει; πο-
 τέρω ἢ παρὰ σέως εἴτω, ἢ ὅτι οὐκ ἐφραστον; καὶ ποτέρω ἀφραστον ἔστιν ὅτι ἐφραστον με εἰ-
 γασάντων ὃ φραστον, ἢ ὅτι οὐκ ἐφραστον; εἰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ εἰκότος ἐφραστον αἰ
 ὃ παρὰ σέως, (X) ὑφραστον λήγει ἀφραστον φαίνονται. ἐφραστον μὲν γὰρ ἐπ'
 ἀφραστον τῆ αὐτῶ. ὅτι δὲ ἔω βύσασα ἀφραστον, ἡγήσατο πῶς λήγει κα-
 τεπύτων ἀφραστον πύτων αἰ. τῆς μὲν οὖν ἀφραστον οὐκ ἔω αὐτῶ μίμ-
 νυται σθένις. οὐ γὰρ πύτων ἐγὼ ἐτύχασαν, ἀφραστον μίμνυται ἔω ἢ ἀφραστον τῶ ὑφ-
 ρασάντων λήγει. τοῖς δὲ παρὰ σέως λήγει τοῖς κατεβύσασατος ἠσάν (X) ἀφραστοντες,
 ὡς τε μὴ δὲ ποτέρω εἰς ὃ ἀφραστον κατεβύσασατος. καὶ (X) μὲν ἀλλοι κατ' ἐν μίμνυται αἰ ἔω,
 αὐτῶ κέρεξομαι τοῖς μίμνυται, κατῶ ἀφραστον αὐτῶ ἔτω (X) ἀφραστοντες καὶ
 mm.i.

δι' ἧς ἴστε ὅτι ἐλενηθεύωσιν ὑμῶν ἀξίος εἰμι μάλλον ἢ δικίω δουλεύω. δικίω μὲν γὰρ
εἰκός ἐστι διδόναι ὑμῶν ἀδικουμένους, ἐλεείναι δὲ τοὺς μὴ ἀδικουμένους, κινδυνύοντες.
κρείσσον δὲ χρῆσθαι ἀδικουμένων ὑμῶν, διωκόμενον ἐμὲ δικαίως σάξεν, ἢ τὸ πρὸς
ἐξῆρας, βουλομένη ἀδικῶς με ἀπολλύωσιν. ἐν μὲν γὰρ τῷ ὄντι, ἔστι καὶ τὰ
δύνασθαι ποιῆσαι αὐτοὶ κελύουσιν· ἐν δὲ τῷ ὄντι, τῷ ὄντι, ὅτι ἐστὶν ἀδικῶς
ὄρθως βουλομένη. Δεῖ δὲ με καὶ ὑμῶν ὑπὸ πάσης ἀπολογησάσθαι. καίτοι
γὰρ πολλῶν μάλλον εἰκός ἐστι ἐμὸν ἀπολογησάσθαι, πατέρω ὄντι.
ὁ μὲν γὰρ πολλῶν πατέρω εἰκός ἐστι τῷ ἐμῷ πατέρω, ἐγὼ δὲ πολλῶν νεώ-
τερος τῷ ἐκείνω πατέρω. καὶ εἰ μὲν ἐγὼ τούτου ἀγωνιστοῦ κερτα-
μῶν ἄμωσιν ἀμωσίνην ἠδὲν, ἀκρῆ δὲ ἠπίσταμι, δύνασθαι ἀφῆρη παρῆν ὑμῶν
μοῦ· νῦν δὲ ἀναγκάζω ἐμὲ ἀπολογησάσθαι ὡς ἐγὼ πολλῶν νεώτερος εἰμι καὶ
λόγω οἶδα, ταῦτα οὐ δύνασθαι εἰργάζεσθαι. ἕως μὲν τοῦ καὶ ὅσον ἐγὼ οἶ-
δα, οὐ παρῶσιν ὑμῶν πατέρω ἀκούσθαι ἐν ὑμῶν ἀδικῶς. καίτοι πᾶς
ἀσφαλείω, ἀ ἐκείνος ὄρθως ἐργῶν ἔπαρξεν, ταῦτα ἐγὼ λόγῳ μὴ ὄρθως εἰ-
πῶν ὄμωσιν ὅτι οὐ κινδυνύουσι. καὶ μὲν γὰρ πᾶσι ἀπίστασι τῷ Μιτυλη-
ναίων γινέσθαι, ἐργῶν πᾶσι βύνοισιν ἐδείκνυεν εἰς ὑμᾶς· ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις ὅλη κα-
κῶς ἐβουλόσατο ἀποστᾶσαι, καὶ ἠμῶν τῆς ὑμετέρας γνώμης, μετὰ τῆς πό-
λεως ὅλης ὑμῶν ἀδικῶς ἀποστᾶσαι. πᾶσι μὲν οὖν ἡμῶν ἐπὶ καὶ ἐν ἐκείνοις
ἴμοις ἡμῶν εἰς ὑμᾶς, πᾶσι δὲ βύνοισιν οὐκέτι ἡμῶν ἐπὶ ἐκείνω πᾶσι εἰς ὑμᾶς πα-
ρέχων. οὐτε γὰρ ἐκρίνετο πᾶσι πόλιν καλῶς εἶχειν αὐτῶν (ἰκανῶν γὰρ ἡμῶν ἐν ἐχέ-
ρα ἀ εἶχετο αὐτῶν, οἱ τε παῖδες καὶ τὰ χερσὶν αὐτῶν) πόπο δὲ οὐ μόνον παρῶσιν
πᾶσι πόλιν αὐτῶν ἀδικῶς εἶχεν ἰσχυρῶς εἶσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑμεῖς τοὺς ἀπίστοις ὑμῶν
ἐκρίνασθε, ἐν οἷς ὅσοι ἐφαίνοντο ὡς ὁ ἐμὸς πατήρ, τοῖς δὲ ἄλλοις Μιτυλη-
ναίοις ἀδικῶς ἐδύνασθε οἰκείν πᾶσι σφετέρω αὐτῶν, ὅσοι ἐστὶν ὅτι ὑμεῖς αὐτῶν ἡ-
μῶν τῆς πατῆρ ἐμῶν πατέρω, οὐδὲ ὅτι οὐ πεποιήται τῷ δεόντων, οὐδὲ ἡδύνας
λαίβουρας ἢ πόλις ἐνδεῆς γινώσκται, οὐτε ἡ ἡμετέρα, οὐτε ἡ Μιτυληναίων,
ἀλλὰ καὶ χερσὶν ἐχρήσθη, καὶ τέλη κατεπέθη. εἰ δὲ ἐν Αἰνῶ χερσὶν ἐφίλει, τούτο
ὅσοι ἀπίστοι γὰρ τῷ εἰς πᾶσι πόλιν ἑαυτῶν ἐδύνασθε, οὐδὲ ἐτέρας πόλεως πολί-
της γινώσκται, ὡς παρῶσιν ἐτέροις ὄρθως τοῖς μὲν εἰς πᾶσι ἡμετέροις ἰόντες, καὶ οἰκισ-
τας ἐν τοῖς πολεμίοις τοῖς ὑμετέροις, καὶ δικῶς ἀπὸ ξυμβόλων ὑμῶν δικαζόμε-
νοις ὅσοι φέρων τὸ πλῆθος τὸ ὑμετέρον, τοῖς δὲ οἷς ὑμεῖς μισῶν σκυφαίνας.
ἀ μὲν οὖν μετὰ τῆς πόλεως ὅλης ἀνάγκη μάλλον ἢ γνώμη ἐπαρξεν, τούτων οὐ
δικαίως ἐστὶν ὁ ἐμὸς πατήρ ἰδίαν δικίω διδόναι. ἀπᾶσι γὰρ Μιτυληναίοις ἀείμνη-
σος ἢ ὅτε ἀμῶν τῶν γινώσκται. ἢ ἀλλὰ ξαίω μὲν γὰρ πολλῆς βύδαμονίας πολλῶν
καχιδαιμονίων, ἐπειδὴ δὲ πᾶσι ἑαυτῶν πατέρω ἡμῶν ἀδικῶς γινώσκται. ἀ δὲ ἰ-
δία οὗτοι ἀδικῶς ἀλλοιοῖ τῷ ἐμῷ πατέρω, μὴ πείθεσθαι χερσὶν αὐτῶν γὰρ ἐνεκα ἢ πᾶ-
σα ἀδικῶς γινώσκται ἐπὶ ἐμῷ κακείνω. πολλὰ δὲ ἐστὶν πᾶσι συμβαλλόμενα τοῖς
βουλομένοις τῷ ἀλλοιοῦν ἐφίεσθαι. γέρον μὲν ἐκείνος, ὡς μοι βοήθει· νεώ-
τερος δὲ ἐγὼ πολλῶν ἢ ὡς τε διδάσθαι ἑμαυτῶν ἡμῶν ἰκανῶς. ἀλλὰ ὑμεῖς βο-
θήσατέ μοι, καὶ μὴ διδάσκετε τοὺς σκυφαίνας μείζον ὑμῶν αὐτῶν διδάσθαι. 40
ἐὰν μὲν εἰσιόντες εἰς ὑμᾶς, ἀ βούλονται παρῶσιν εἰσθαι, δεδγμένον ἐστὶν τούτους μὲν
μὴ πείθειν, τὸ δὲ ὑμετέρον πλῆθος φέρων· ἐὰν δὲ εἰσιόντες εἰς ὑμᾶς, πονηροῖ μὲν
αὐτοῖς δοκῶσιν ἐπὶ, πλέον δὲ αὐτοῖς μὴ δὲν γινώσκται, ὑμετέρα ἢ ἡμῶν καὶ ἢ διδάσθαι
ἐστὶν, ὡς παρῶσιν καὶ τὸ δικῶν ἐστὶν. ὑμεῖς οὖν ἐμοῖ τε βοήθειτε καὶ τῷ δικαίω. Ὅσα

μὲν οὖν ἐκ τῶν ἀδικῶν τεκμηρίων καὶ μῆτρων οἶατε ἡμῶν ἀδικῶν
ναί, ἀκηρύξατε· χρῆ δὲ καὶ τοῖς ἀπὸ τῶν θεῶν σημείοις γινώσκται εἰς τὰ ταῦτα οὐχ
ἤκιστα τεκμηρίους ψήφισθαι. καὶ γὰρ τὰ τῆς πόλεως κοινὰ τούτοις μάλιστα
πιστεύοντες, ἀσφαλῶς ἀδικῶσθε· τούτο μὲν, πᾶσι εἰς τὸ κινδυνύοντες ἴκονται·
5 τούτο δὲ, εἰς τὰ ἐξωτὴ κινδυνύοντες. χρῆ δὲ εἰς τὰ ἰδία ταῦτα, μέγιστα καὶ πιστότατα ἡ-
γείσθαι. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ὅτι πολλοὶ ἢ ἀδικῶσιν καὶ παρῶσιν χεῖρας, ἢ
ἀδικῶν μίσθια ἔχοντες, στυγερῶς εἰς τὸ πλοῖον στυγερῶς μὲν αὐτῶν
ψυχῆς τοὺς ὁμοῦς ἀδικῶσιν καὶ παρῶσιν τοὺς θεοὺς· τούτο δὲ, ἢ ἐτέροις ἀδικῶ-
10 νοῖς μὲν κινδυνύοντες τὸν ἐξῆρας κινδυνύοντες, ἀδικῶσιν τοὺς αὐτοὺς ἀδικῶσιν·
ἴσοι δὲ, ἢ ἐτέροις ἀδικῶσιν πολλοὶ δὲ κακῶς εἰσθαι ἐξῆρας οἷοι ὄντες, καὶ ἀδικῶ-
λύοντες τὰ ἰσχυρῶν γινέσθαι τὰ νομίζοντα. ἐμοὶ οὖν ἐν πᾶσι τούτοις τὰ ἐναν-
τία ἐγίνετο. τούτο μὲν γὰρ, ὅσοις ἀδικῶσιν, κακῶς εἰσθαι ἐξῆρας πλοῖοις· τούτο δὲ,
ὅπου ἐτέροις παρῶσιν, ἐκ ἐστὶν ὅπου οὐχὲν κακῶς τὰ ἰσχυρῶν ἐγίνετο. ἀ ἐγὼ ἀδικῶσιν
λα μοι τεκμηρία ἐστὶν τῆς ἀπίστας ὅτι ἐκ ἀληθείᾳ μου οὗτοι κατηγόροι. ὅσοι
15 μαρτυροῦν. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἐπίσταμι δὲ καὶ τὰδε, ὡς ἀνδρες δι-
καί, ὅτι εἰ μὲν ἐμὸν κατεμῆτρυνον ἢ μῆτρυνον, ὡς τε ἀπίστον γινώσκται ἐμὸν
παρῶσιν ἐν πλοῖοις ἢ ἐν ἐτέροις, αὐτοῖς γὰρ τούτοις ἰσχυρῶς ἀδικῶσιν, καὶ πᾶ-
20 σιν τῆς ἀπίστας ταῦτα σαφῶς ἀπὸ φαίνον τὰ σημεία τὰ ἀπὸ τῶν θεῶν. νῦν δὲ
τῷ τε σημείων ἐναντίον τοῖς τούτων λόγῳ γινώσκται, τῷ τε μῆτρυνον ἀ-
μῶν ἐγὼ λέγω, μῆτρυνον ἀληθείᾳ ἐστὶν, ἀ δὲ οὗτοι κατηγόροι, ἀδικῶσιν τοῖς μὲν
ἐμῶν μῆτρυνον ἀπίστοις ὑμᾶς κελύουσιν, τοῖς δὲ ἀδικῶσιν εἰς αὐτῶν λέγουσι πιστεύειν
ὑμᾶς χερσὶν φασι. ἐ μὲν ἀλλοιοῖ ἀδικῶσιν τοῖς ἐτέροις τοὺς λόγῳ ἐλέγχουσιν,
οὗτοι δὲ τοῖς ἀδικῶσιν ζητοῦσι τὰ ἐργῶν ἀπίστα κατῆσανα. ὅσα μὲν οὖν ἐκ τῶν κα-
τηγόρων ἐστὶν μῆτρυνον, ὡς ἀνδρες, ἀδικῶσιν ἀδικῶσιν. οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἀδικῶσιν
25 σαδῶσιν. ταῦτα γὰρ ἐμὲ τε σώσῃ, καὶ ὑμῶν νόμιμα καὶ βύνοισιν γινώσκται. κατὰ γὰρ
τῶν νόμοις ὡμῶσιν ἀδικῶσιν. ἐγὼ δὲ καὶ οἷς μὲν ἀπὸ τῶν θεῶν, ἐκ ἐνοχῶς εἰμι τοῖς νό-
μοις· ἐν δὲ ἐγὼ πᾶσι ἀδικῶσιν, ἀδικῶσιν μοι νόμιμος ὑπολείπεται. εἰ δὲ δύο εἰς ἀ-
γῶνος γινώσκται, ἐκ ἐγὼ ἀπίστοις, ἀλλὰ οἱ κατηγόροι. καίτοι οὐδὲν ἢ μὲν ἐ-
30 ρητοῖς ἐμῶν δύο ἀγῶνος παρῶσιν ἐμῶν πεποιήσασιν, ὑμεῖς δὲ τῷ τῶν δικῶν ἴσοι
κρίται παρῶσιν ἀδικῶσιν καὶ ἐν τῷ ὄντι γὰρ τῶν φόνον. μὴ ὑμεῖς γὰρ, ὡς ἀνδρες,
ἀλλὰ ὅσοι καὶ τὰ χερσὶν, μὲν δὲ ὄρθως ἀδικῶσιν οἱ πᾶσι ἀδικῶσιν ζητού-
τες τῷ πατέρω. ἢ ἐξῆρας μὲν γὰρ ἐγὼ παρῶσιν τῶν τῶν, ὡς ἀνδρες, ἐπὶ πᾶσι
δικίω καὶ τοῖς νόμοις. καὶ μάλιστα τὸ δικῶν ὡς πλείστα ἐλέγχεται. ποσούτω γὰρ
ἀμῶν ἐγινώσκται. ἐ γὰρ πολλοὶ ἀγῶνες τῷ μὲν ἀληθείᾳ σύμμιασι εἰσι, τῷ
35 δὲ ἀδικῶσιν πολέμοις ἀδικῶσιν φόνου γὰρ δικῶν ὄρθως γινώσκται, ἰσχυρῶς τε δι-
καί καὶ ἀδικῶσιν ἐστὶν. ἀνάσκει γὰρ, ἐὰν ὑμεῖς κατῆσανα καὶ μὴ ὄντα
φονεᾶ μὴ δὲ ἐνοχῶν τὰ ἐργῶν, χρῆσθαι τῷ δικῶν καὶ τῷ νόμῳ καὶ ὄρθως ἀδικῶσιν
σθεν οὐτε πᾶσι δικίω πᾶσι δεδικασμένῳ παρῶσιν, πιστεύσας αὐτῶν ὅτι ὄσοι
ἐνοχῶς ἐστὶν, οὐτε ξυμειδῶς αὐτῶν τῶν ἐργῶν εἰργασμένῳ, μὴ οὐ χρῆσθαι
40 τῷ νόμῳ. ἀνάσκει δὲ τῆς δικῶν νικῶσιν παρῶσιν τὸ ἀληθές αὐτοῦ τε τῷ ἀδικῶ-
σοῖς, ἀλλῶς τε καὶ ἐὰν μὴ ἢ ὁ ὑμῶν. αὐτῶν δὲ τούτων ἐνεκα οἱ τε νόμοι,
καὶ αἱ διωμοσῆς, καὶ τὰ νόμιμα ἐ κατῆσανα, καὶ πᾶσι ὅσοι γινώσκται, τῷ
δικῶν ἐνεκα τῶν φόνου, πολὺ ἀδικῶσιν ἐστὶν ἢ ὅτι τοῖς ἀλλοιοῖς ὅτι καὶ αὐτῶν
τὰ πατέρω παρῶσιν ἀδικῶσιν, ἀδικῶσιν ἐστὶν ὄρθως γινώσκται.

Π. κατηγόροι.
καὶ μοι εἰσι τ.
μαρτ. Η' καὶ
μοι ἀνάσκει τ.
μαρτ.

Π. καὶ ὑμῶν ἢ
μὲν ἀδικῶσιν ἢ
σαδῶσιν.

ὁρθῶς μὲν γὰρ γνωσθέντα, ὑμφορεῖα ἔστι δὲ ἀδικηθέντων φονέα δὲ μὴ ἀπίον ψιφι-
 αλιῶνα, ἀμύρτια καὶ ἀσέβητα ἔστιν εἰς τε θεοὺς καὶ εἰς τοὺς νόμους. καὶ οὕτως ἴ-
 σὸν ἔστι τὸν τε διώκοντα μὴ ὁρθῶς ἀπιῶσθαι, καὶ ὑμᾶς ἔδωκε δικαστὰς μὴ ὁρθῶς
 γνωσθαι. ἢ μὲν γὰρ τούτων ἀπίστας οὐκ ἐχθρὸς τέλος, ἀλλ' ἐν ὑμῖν ἔστι καὶ τῆ δικη, ὅτι
 εἰ ἂν ὑμεῖς ἐν αὐτῇ τῇ δικῇ μὴ ὁρθῶς γνώτε, ἴσως οὐκ ἔστιν ὅπου αἰτίας ἀνευέλκων,
 πλὴν ἀμύρτια ἀπολύσασθε. πῶς αὖ οὖν ὁρθῶς δικασήσθε αὐτῶν; εἰ ἴσθαι τε
 ἐάσετε ἢ νομιζόμενον ὄρκον δευμοσαμένους καταγορηῆσαι, καὶ μὲν αὐτῶν ἴσ-
 τωσθέντων ἀπολογησάσθαι. πῶς δὲ ἐάσετε, εἰ ἂν νυνὶ ἀποψηφίσασθε μου;
 ἀποψηφίω γὰρ οὐδ' ἔτι ἔτι ὑμετέρας γνώμας, ἀλλ' ὑμεῖς ἔσταθε ὅτι καὶ
 αὐτῶν ἀποψηφισαμένοι καὶ ἀποψηφισαμένοι μὲν ὑμῖν ἐμοὶ νῦν ἔξεστι τότε
 χρῆσθαι ἔτι ἂν δὲ βέλτετε ψιφισαμένοι, ὅσοι βουλόσασθαι ἔτι αὐτῶν ἐμοὶ
 ἐλχομαι. καὶ μὲν εἰ δέοι ἀμύρτιν ἔπι τῷ δικασθῆναι, ὅσοι ἀδικῶς ἀπολύσασθε, ὅσοι
 τερον αὐτῶν ἴσθαι δικῶς ἀπολύσασθε. ὅ μὲν γὰρ, μόνον ἀμύρτιμα ἔστι ὅ δὲ ἔτε-
 ρον, καὶ ἀσέβητα. ἐν ᾧ γὰρ πολλῶν παθόντων ἔχων, μέλλοντες ἀνηκέστερον ἔρ-
 ρων ἐργάζεσθαι. ἐν μὲν γὰρ ἐκείνῳ παρὰ νόμον, καὶ ὁρθῶς χρῆσασθαι, καὶ ὁρθῶς
 βολῆ πειθομένους ἐλατῶν ἔστιν ἀμύρτιν (μετανοοῦν γὰρ ἔτι αὐτοὺς βελούσασ-
 θαι) ἐν ᾧ τοῖς ἀνηκέστοις πλέον βλάβος ὁ μετανοεῖν, καὶ γνώμα ἀνεκλήθηται.
 ἢ δὲ ἂν ἴσθαι ὑμῶν μετεμέλησεν ἀπολωλεῖσθαι καὶ ἔτι ὑμῶν τοῖς ἀπατατη-
 θεῖσι μετεμέλησεν, εἰ καὶ πάντων ἔχων, τοῖς γὰρ ἀπατατῶν ἀπολωλεῖσθαι ἔπειτα
 δὲ πᾶσι μὲν ἀκούσασθαι ἀμύρτιμα ἔχων ἀνὴρ μὲν, πᾶσι δὲ ἐκείνους οὐκ ἔχων. ὅ
 μὲν γὰρ ἀκούσασθαι ἀμύρτιμα, ὡς ἀνδρες, τῆς τῆς ἔστι ὅ ἔχουσι, τῆς γνώμας.
 ἐκούσιον δὲ πῶς αὐτῶν μᾶλλον, ἢ εἰ ἴσθαι ὡς βελού ποιῶντο, αὐτὰ παρὰ νόμον ἐρ-
 γάζοιτο; καὶ μὲν πλὴν ἴσθαι γὰρ δυνάμειν ἔχων, ὅσοις τε αὐτῶν χεῖρ ἀποκτείνῃ ἀδι-
 κῶς, καὶ ὅσοις τῆ ψιφίω; ὅτι ἴσθαι ὅτι οὐκ αὐτῶν ἴσθαι ἴσθαι εἰς πλὴν εἰπὴ ξυνηθῶν
 ἐμαυτῶν ἴσθαι νῦν ὅ πειθῶν ὅ δικασθῆναι (ὅ πλειόνος ὅσοι ἔστιν ἀδίκον ἀνδρῶν
 σὺν ἀρῶν ἴσθαι, μὴ δὲ αὐτῶν σὺν εἰδῶν ἀδίκων εἰργασμένων, μὴ τ' εἰς θεοὺς ἢ σε-
 βηκότι. ἐν γὰρ ὅ ἴσθαι ἢ δὲ καὶ ὁ σῶμα ἀπειρηκός ἢ ψυχὴ σὺν ἐξέσασθαι, ἐπὶ ἔλα-
 σα ἀλαμπυρεῖν, ἀπὸ δὲ μὴ ξυνηθῶν εἰ αὐτῶν πᾶσι ξυνηθῶν ἴσθαι αὐτῶν παρὰ
 τὸν πολέμιον ἔστιν ἔπι γὰρ καὶ τοῦ σώματος ἰσθῆναι ἢ ψυχῆ παρὰ πολεμῆσαι, ἢ γυμνά-
 νη πλὴν ὑμφορεῖν οἰκείων αὐτῶν ἴσθαι ἢ σέβηκῶν. ἐγὼ δὲ ἐμαυτῶν ἴσθαι ὅσοι
 ξυνηθῶς ἴσθαι εἰς ὑμᾶς. ὅ ἢ τοῖς καταγορητοῖς ἀποβᾶλλειν ὅσοι ἔστιν ἴσθαι ἴσθαι.
 ἴσθαι γὰρ ἔργον ἴσθαι ἢ μὲν ὅ, ὅ μὴ πείθεσθαι πᾶσι δικασθῆναι. ἴσθαι μὲν γὰρ, ἐμοὶ πειθομέ-
 νοις, ὑμῖν μετεμέλησθαι ἔστι, καὶ ἴσθαι φάρμακον ὅ αὐτῶν κατὰ νόμον ἔστι ὅ ἴσθαι
 πειθομένοις ἀπεργάζεσθαι ἂν ἔπι βέλονται, ὅσοι ἔστιν ἴσθαι. ὅσοι γὰρ ἴσθαι πολὺς ὁ
 ἀποψέρον ἐν ᾧ αὐτὰ νομίμως παρὰ νόμον ἂν νῦν ὑμᾶς παρὰ νόμον πειθοσιν
 οἰκατήσασθαι ψιφίσασθαι. ἔπι τῶν ἐπειρομένων ἔστι πᾶσι παρὰ νόμον, ἀλλ' ἂν ἴσθαι
 βελούσασθαι νῦν μὲν οὖν γνώμας γίνεσθε τῆς δικῆς, τότε ὅ δικασθῆναι τῶν μὲν
 ῥων νῦν μὲν δόξαται, τότε δὲ χρεῖται τῶν ἀληθῶν. ἀραῖς τῶν δὲ τοῖς ἔστιν ἀνδρῶν πε-
 ριθανάτου φθόρου πᾶσι ψυθῆ καταμύρτισησθαι. εἰ γὰρ ὅ παρὰ νόμον μόνον
 πείσασθαι ὡς ἀποκτείνω, ἂν αὐτῶν σώματι καὶ ἢ ὑμφορεῖα ἀπόλων. ἔπειτα γὰρ οἱ
 φίλοι ἔπι θελήσασθαι ἔπειτα ἀπολωλεῖσθαι ὑμφορεῖν. εἰ γὰρ ὅ καὶ βελούσασθαι, ἢ ἔσθαι
 πλειόν τῶν γὰρ ἀποθανόντων; νῦν μὲν οὖν ἀποψηφίσασθε με. ἐν ᾧ τῆ τοῦ φόνου δικῆ, ἔ-
 τίτε ὅ νομιζόμενον ὄρκον δευμοσαμένοι, ἐμοὶ καταγορησούσι, καὶ ὑμεῖς αὐτῶν
 ἐμοὶ κατὰ νόμον κειμένοις νόμοις ἀποψηφίσασθε. καὶ ἐμοὶ ὅσοις ἀρῶν ἔπι ἔτι γὰρ πει-

Γ. ἀμύρτιν, ὅ μὲν γὰρ ἀμύρτιν παρὰ νόμον.

Π. πειθῶν. ἢ μὲν πᾶσι πειθῶν δὲ ὑμῶν κούειν τὸ ἴσθαι ἴσθαι.

Π. ἀμύρτιν πᾶσι.

Γ. ἀραῖς μὲν δὲ πᾶσι. ἢ, δὲ πᾶσι.

ἄνθρωπος ἀπόλωμα. αὐτὰ τοῖς δόμοις ὑμῶν, ἔπειτα ὅ ὑμετέρον βύσσετες
 παρῆς, οὐτὲ ἐμαυτῶν ἀποψέρον ὅ δικασθῆναι. ἐν ᾧ τῶν ὑμετέρων ὄρκω καὶ ἢ ἐμὴ σπ-
 τρεῖα ἔνεστι. πειθομένοι δὲ τούτων ὅτω βούλεσθε, ἀποψηφίσασθε μου.

ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ ΛΟΓΟΣ

Περὶ τῶν χορευτῶν.

ΥΓΟΘΕΣΙΣ.

Πόσοι μὲν εἰσιν ἀδύνατοι χορευτῶν, ὅ πῶς παρὰ νόμον ἔστιν ἀδικηθέντων φονέα δὲ μὴ ἀπίον ψιφι-
 αλιῶνα, ἀμύρτια καὶ ἀσέβητα ἔστιν εἰς τε θεοὺς καὶ εἰς τοὺς νόμους. καὶ οὕτως ἴ-
 σὸν ἔστι τὸν τε διώκοντα μὴ ὁρθῶς ἀπιῶσθαι, καὶ ὑμᾶς ἔδωκε δικαστὰς μὴ ὁρθῶς
 γνωσθαι. ἢ μὲν γὰρ τούτων ἀπίστας οὐκ ἐχθρὸς τέλος, ἀλλ' ἐν ὑμῖν ἔστι καὶ τῆ δικη, ὅτι
 εἰ ἂν ὑμεῖς ἐν αὐτῇ τῇ δικῇ μὴ ὁρθῶς γνώτε, ἴσως οὐκ ἔστιν ὅπου αἰτίας ἀνευέλκων,
 πλὴν ἀμύρτια ἀπολύσασθε. πῶς αὖ οὖν ὁρθῶς δικασήσθε αὐτῶν; εἰ ἴσθαι τε
 ἐάσετε ἢ νομιζόμενον ὄρκον δευμοσαμένους καταγορηῆσαι, καὶ μὲν αὐτῶν ἴσ-
 τωσθέντων ἀπολογησάσθαι. πῶς δὲ ἐάσετε, εἰ ἂν νυνὶ ἀποψηφίσασθε μου;
 ἀποψηφίω γὰρ οὐδ' ἔτι ἔτι ὑμετέρας γνώμας, ἀλλ' ὑμεῖς ἔσταθε ὅτι καὶ
 αὐτῶν ἀποψηφισαμένοι καὶ ἀποψηφισαμένοι μὲν ὑμῖν ἐμοὶ νῦν ἔξεστι τότε
 χρῆσθαι ἔτι ἂν δὲ βέλτετε ψιφισαμένοι, ὅσοι βουλόσασθαι ἔτι αὐτῶν ἐμοὶ
 ἐλχομαι. καὶ μὲν εἰ δέοι ἀμύρτιν ἔπι τῷ δικασθῆναι, ὅσοι ἀδικῶς ἀπολύσασθε, ὅσοι
 τερον αὐτῶν ἴσθαι δικῶς ἀπολύσασθε. ὅ μὲν γὰρ, μόνον ἀμύρτιμα ἔστι ὅ δὲ ἔτε-
 ρον, καὶ ἀσέβητα. ἐν ᾧ γὰρ πολλῶν παθόντων ἔχων, μέλλοντες ἀνηκέστερον ἔρ-
 ρων ἐργάζεσθαι. ἐν μὲν γὰρ ἐκείνῳ παρὰ νόμον, καὶ ὁρθῶς χρῆσασθαι, καὶ ὁρθῶς
 βολῆ πειθομένους ἐλατῶν ἔστιν ἀμύρτιν (μετανοοῦν γὰρ ἔτι αὐτοὺς βελούσασ-
 θαι) ἐν ᾧ τοῖς ἀνηκέστοις πλέον βλάβος ὁ μετανοεῖν, καὶ γνώμα ἀνεκλήθηται.
 ἢ δὲ ἂν ἴσθαι ὑμῶν μετεμέλησεν ἀπολωλεῖσθαι καὶ ἔτι ὑμῶν τοῖς ἀπατατη-
 θεῖσι μετεμέλησεν, εἰ καὶ πάντων ἔχων, τοῖς γὰρ ἀπατατῶν ἀπολωλεῖσθαι ἔπειτα
 δὲ πᾶσι μὲν ἀκούσασθαι ἀμύρτιμα ἔχων ἀνὴρ μὲν, πᾶσι δὲ ἐκείνους οὐκ ἔχων. ὅ
 μὲν γὰρ ἀκούσασθαι ἀμύρτιμα, ὡς ἀνδρες, τῆς τῆς ἔστι ὅ ἔχουσι, τῆς γνώμας.
 ἐκούσιον δὲ πῶς αὐτῶν μᾶλλον, ἢ εἰ ἴσθαι ὡς βελού ποιῶντο, αὐτὰ παρὰ νόμον ἐρ-
 γάζοιτο; καὶ μὲν πλὴν ἴσθαι γὰρ δυνάμειν ἔχων, ὅσοις τε αὐτῶν χεῖρ ἀποκτείνῃ ἀδι-
 κῶς, καὶ ὅσοις τῆ ψιφίω; ὅτι ἴσθαι ὅτι οὐκ αὐτῶν ἴσθαι ἴσθαι εἰς πλὴν εἰπὴ ξυνηθῶν
 ἐμαυτῶν ἴσθαι νῦν ὅ πειθῶν ὅ δικασθῆναι (ὅ πλειόνος ὅσοι ἔστιν ἀδίκον ἀνδρῶν
 σὺν ἀρῶν ἴσθαι, μὴ δὲ αὐτῶν σὺν εἰδῶν ἀδίκων εἰργασμένων, μὴ τ' εἰς θεοὺς ἢ σε-
 βηκότι. ἐν γὰρ ὅ ἴσθαι ἢ δὲ καὶ ὁ σῶμα ἀπειρηκός ἢ ψυχὴ σὺν ἐξέσασθαι, ἐπὶ ἔλα-
 σα ἀλαμπυρεῖν, ἀπὸ δὲ μὴ ξυνηθῶν εἰ αὐτῶν πᾶσι ξυνηθῶν ἴσθαι αὐτῶν παρὰ
 τὸν πολέμιον ἔστιν ἔπι γὰρ καὶ τοῦ σώματος ἰσθῆναι ἢ ψυχῆ παρὰ πολεμῆσαι, ἢ γυμνά-
 νη πλὴν ὑμφορεῖν οἰκείων αὐτῶν ἴσθαι ἢ σέβηκῶν. ἐγὼ δὲ ἐμαυτῶν ἴσθαι ὅσοι
 ξυνηθῶς ἴσθαι εἰς ὑμᾶς. ὅ ἢ τοῖς καταγορητοῖς ἀποβᾶλλειν ὅσοι ἔστιν ἴσθαι ἴσθαι.
 ἴσθαι γὰρ ἔργον ἴσθαι ἢ μὲν ὅ, ὅ μὴ πείθεσθαι πᾶσι δικασθῆναι. ἴσθαι μὲν γὰρ, ἐμοὶ πειθομέ-
 νοις, ὑμῖν μετεμέλησθαι ἔστι, καὶ ἴσθαι φάρμακον ὅ αὐτῶν κατὰ νόμον ἔστι ὅ ἴσθαι
 πειθομένοις ἀπεργάζεσθαι ἂν ἔπι βέλονται, ὅσοι ἔστιν ἴσθαι. ὅσοι γὰρ ἴσθαι πολὺς ὁ
 ἀποψέρον ἐν ᾧ αὐτὰ νομίμως παρὰ νόμον ἂν νῦν ὑμᾶς παρὰ νόμον πειθοσιν
 οἰκατήσασθαι ψιφίσασθαι. ἔπι τῶν ἐπειρομένων ἔστι πᾶσι παρὰ νόμον, ἀλλ' ἂν ἴσθαι
 βελούσασθαι νῦν μὲν οὖν γνώμας γίνεσθε τῆς δικῆς, τότε ὅ δικασθῆναι τῶν μὲν
 ῥων νῦν μὲν δόξαται, τότε δὲ χρεῖται τῶν ἀληθῶν. ἀραῖς τῶν δὲ τοῖς ἔστιν ἀνδρῶν πε-
 ριθανάτου φθόρου πᾶσι ψυθῆ καταμύρτισησθαι. εἰ γὰρ ὅ παρὰ νόμον μόνον
 πείσασθαι ὡς ἀποκτείνω, ἂν αὐτῶν σώματι καὶ ἢ ὑμφορεῖα ἀπόλων. ἔπειτα γὰρ οἱ
 φίλοι ἔπι θελήσασθαι ἔπειτα ἀπολωλεῖσθαι ὑμφορεῖν. εἰ γὰρ ὅ καὶ βελούσασθαι, ἢ ἔσθαι
 πλειόν τῶν γὰρ ἀποθανόντων; νῦν μὲν οὖν ἀποψηφίσασθε με. ἐν ᾧ τῆ τοῦ φόνου δικῆ, ἔ-
 τίτε ὅ νομιζόμενον ὄρκον δευμοσαμένοι, ἐμοὶ καταγορησούσι, καὶ ὑμεῖς αὐτῶν
 ἐμοὶ κατὰ νόμον κειμένοις νόμοις ἀποψηφίσασθε. καὶ ἐμοὶ ὅσοις ἀρῶν ἔπι ἔτι γὰρ πει-

10
 15
 20
 25
 30
 35
 40

ΔΙΣΤΟΝ μὲν, ὡς ἀνδρες δικαστῶν, ἀποψηφίω ὅτι, μὴ
 γινώσασθαι μὴ δὲ ἀδικηθέντων φονέα δὲ μὴ ἀπίον ψιφι-
 αλιῶνα, ἀμύρτια καὶ ἀσέβητα ἔστιν εἰς τε θεοὺς καὶ εἰς τοὺς νόμους. καὶ οὕτως ἴ-
 σὸν ἔστι τὸν τε διώκοντα μὴ ὁρθῶς ἀπιῶσθαι, καὶ ὑμᾶς ἔδωκε δικαστὰς μὴ ὁρθῶς
 γνωσθαι. ἢ μὲν γὰρ τούτων ἀπίστας οὐκ ἐχθρὸς τέλος, ἀλλ' ἐν ὑμῖν ἔστι καὶ τῆ δικη, ὅτι
 εἰ ἂν ὑμεῖς ἐν αὐτῇ τῇ δικῇ μὴ ὁρθῶς γνώτε, ἴσως οὐκ ἔστιν ὅπου αἰτίας ἀνευέλκων,
 πλὴν ἀμύρτια ἀπολύσασθε. πῶς αὖ οὖν ὁρθῶς δικασήσθε αὐτῶν; εἰ ἴσθαι τε
 ἐάσετε ἢ νομιζόμενον ὄρκον δευμοσαμένους καταγορηῆσαι, καὶ μὲν αὐτῶν ἴσ-
 τωσθέντων ἀπολογησάσθαι. πῶς δὲ ἐάσετε, εἰ ἂν νυνὶ ἀποψηφίσασθε μου;
 ἀποψηφίω γὰρ οὐδ' ἔτι ἔτι ὑμετέρας γνώμας, ἀλλ' ὑμεῖς ἔσταθε ὅτι καὶ
 αὐτῶν ἀποψηφισαμένοι καὶ ἀποψηφισαμένοι μὲν ὑμῖν ἐμοὶ νῦν ἔξεστι τότε
 χρῆσθαι ἔτι ἂν δὲ βέλτετε ψιφισαμένοι, ὅσοι βουλόσασθαι ἔτι αὐτῶν ἐμοὶ
 ἐλχομαι. καὶ μὲν εἰ δέοι ἀμύρτιν ἔπι τῷ δικασθῆναι, ὅσοι ἀδικῶς ἀπολύσασθε, ὅσοι
 τερον αὐτῶν ἴσθαι δικῶς ἀπολύσασθε. ὅ μὲν γὰρ, μόνον ἀμύρτιμα ἔστι ὅ δὲ ἔτε-
 ρον, καὶ ἀσέβητα. ἐν ᾧ γὰρ πολλῶν παθόντων ἔχων, μέλλοντες ἀνηκέστερον ἔρ-
 ρων ἐργάζεσθαι. ἐν μὲν γὰρ ἐκείνῳ παρὰ νόμον, καὶ ὁρθῶς χρῆσασθαι, καὶ ὁρθῶς
 βολῆ πειθομένους ἐλατῶν ἔστιν ἀμύρτιν (μετανοοῦν γὰρ ἔτι αὐτοὺς βελούσασ-
 θαι) ἐν ᾧ τοῖς ἀνηκέστοις πλέον βλάβος ὁ μετανοεῖν, καὶ γνώμα ἀνεκλήθηται.
 ἢ δὲ ἂν ἴσθαι ὑμῶν μετεμέλησεν ἀπολωλεῖσθαι καὶ ἔτι ὑμῶν τοῖς ἀπατατη-
 θεῖσι μετεμέλησεν, εἰ καὶ πάντων ἔχων, τοῖς γὰρ ἀπατατῶν ἀπολωλεῖσθαι ἔπειτα
 δὲ πᾶσι μὲν ἀκούσασθαι ἀμύρτιμα ἔχων ἀνὴρ μὲν, πᾶσι δὲ ἐκείνους οὐκ ἔχων. ὅ
 μὲν γὰρ ἀκούσασθαι ἀμύρτιμα, ὡς ἀνδρες, τῆς τῆς ἔστι ὅ ἔχουσι, τῆς γνώμας.
 ἐκούσιον δὲ πῶς αὐτῶν μᾶλλον, ἢ εἰ ἴσθαι ὡς βελού ποιῶντο, αὐτὰ παρὰ νόμον ἐρ-
 γάζοιτο; καὶ μὲν πλὴν ἴσθαι γὰρ δυνάμειν ἔχων, ὅσοις τε αὐτῶν χεῖρ ἀποκτείνῃ ἀδι-
 κῶς, καὶ ὅσοις τῆ ψιφίω; ὅτι ἴσθαι ὅτι οὐκ αὐτῶν ἴσθαι ἴσθαι εἰς πλὴν εἰπὴ ξυνηθῶν
 ἐμαυτῶν ἴσθαι νῦν ὅ πειθῶν ὅ δικασθῆναι (ὅ πλειόνος ὅσοι ἔστιν ἀδίκον ἀνδρῶν
 σὺν ἀρῶν ἴσθαι, μὴ δὲ αὐτῶν σὺν εἰδῶν ἀδίκων εἰργασμένων, μὴ τ' εἰς θεοὺς ἢ σε-
 βηκότι. ἐν γὰρ ὅ ἴσθαι ἢ δὲ καὶ ὁ σῶμα ἀπειρηκός ἢ ψυχὴ σὺν ἐξέσασθαι, ἐπὶ ἔλα-
 σα ἀλαμπυρεῖν, ἀπὸ δὲ μὴ ξυνηθῶν εἰ αὐτῶν πᾶσι ξυνηθῶν ἴσθαι αὐτῶν παρὰ
 τὸν πολέμιον ἔστιν ἔπι γὰρ καὶ τοῦ σώματος ἰσθῆναι ἢ ψυχῆ παρὰ πολεμῆσαι, ἢ γυμνά-
 νη πλὴν ὑμφορεῖν οἰκείων αὐτῶν ἴσθαι ἢ σέβηκῶν. ἐγὼ δὲ ἐμαυτῶν ἴσθαι ὅσοι
 ξυνηθῶς ἴσθαι εἰς ὑμᾶς. ὅ ἢ τοῖς καταγορητοῖς ἀποβᾶλλειν ὅσοι ἔστιν ἴσθαι ἴσθαι.
 ἴσθαι γὰρ ἔργον ἴσθαι ἢ μὲν ὅ, ὅ μὴ πείθεσθαι πᾶσι δικασθῆναι. ἴσθαι μὲν γὰρ, ἐμοὶ πειθομέ-
 νοις, ὑμῖν μετεμέλησθαι ἔστι, καὶ ἴσθαι φάρμακον ὅ αὐτῶν κατὰ νόμον ἔστι ὅ ἴσθαι
 πειθομένοις ἀπεργάζεσθαι ἂν ἔπι βέλονται, ὅσοι ἔστιν ἴσθαι. ὅσοι γὰρ ἴσθαι πολὺς ὁ
 ἀποψέρον ἐν ᾧ αὐτὰ νομίμως παρὰ νόμον ἂν νῦν ὑμᾶς παρὰ νόμον πειθοσιν
 οἰκατήσασθαι ψιφίσασθαι. ἔπι τῶν ἐπειρομένων ἔστι πᾶσι παρὰ νόμον, ἀλλ' ἂν ἴσθαι
 βελούσασθαι νῦν μὲν οὖν γνώμας γίνεσθε τῆς δικῆς, τότε ὅ δικασθῆναι τῶν μὲν
 ῥων νῦν μὲν δόξαται, τότε δὲ χρεῖται τῶν ἀληθῶν. ἀραῖς τῶν δὲ τοῖς ἔστιν ἀνδρῶν πε-
 ριθανάτου φθόρου πᾶσι ψυθῆ καταμύρτισησθαι. εἰ γὰρ ὅ παρὰ νόμον μόνον
 πείσασθαι ὡς ἀποκτείνω, ἂν αὐτῶν σώματι καὶ ἢ ὑμφορεῖα ἀπόλων. ἔπειτα γὰρ οἱ
 φίλοι ἔπι θελήσασθαι ἔπειτα ἀπολωλεῖσθαι ὑμφορεῖν. εἰ γὰρ ὅ καὶ βελούσασθαι, ἢ ἔσθαι
 πλειόν τῶν γὰρ ἀποθανόντων; νῦν μὲν οὖν ἀποψηφίσασθε με. ἐν ᾧ τῆ τοῦ φόνου δικῆ, ἔ-
 τίτε ὅ νομιζόμενον ὄρκον δευμοσαμένοι, ἐμοὶ καταγορησούσι, καὶ ὑμεῖς αὐτῶν
 ἐμοὶ κατὰ νόμον κειμένοις νόμοις ἀποψηφίσασθε. καὶ ἐμοὶ ὅσοις ἀρῶν ἔπι ἔτι γὰρ πει-

Π. δὲ δικαστῶν νῦν. Οὕτω γὰρ ἐν τῷ παρὰ νόμον λόγῳ.

καὶ δέλιον ὄψιν, αὐτὸς μὲν τῆς εἰρήνης Εἰρήνιδος κατὰ μίσην τὴν ἀκτὴν δὲ
 τῆς πυλίδος ἔξελθὼν, παρὲς τὴν ναῦν παρσεπέλυσε, καὶ ὄχετο φθίγων οὔτε
 ποὺ λιμένας τῆς πόλεως ἐλεῶν ἔξω ἀνήγατο, ἔπειτα τὰ τεῖχη τῆς πατειδὸς αἰγυ-
 νόμηνος, ὧν τὴν φυλακὴν ἔρημον ὁ κατὰ αὐτὸν μέρος κατέλιπεν ἔπειτα τὴν ἀκρό-
 πολιν, καὶ ὁ ἱερεὺς τῆς Διὸς ἔσπευξε, καὶ τῆς Ἀθηνῶν τῆς σωτῆρας, ἀφορᾶν καὶ
 παρθεδιδίς ἐφοβήθη· οἷς αὐτίκα σάσθησεν ἑαυτὸν ἐκ τῆν κινδύων ἔπιταλέ-
 σεται. κατὰρθεῖς δὲ καὶ ἀφικόμενος εἰς Ρόδον, ὡς ἄρ' τῆ πατειδί μεγάλας ὄψυ-
 χίας ἀναγέλιζόμενος, ἀπήγαγεν ὡς μὲν αὐτὸ τῆς πόλεως ἐλακχὸς καταλί-
 ποι, ὅθεν Πειραεῖα πολιορκουμένην αὐτὸς δὲ μόνος ἀφασθεῖς ἦκει. καὶ οὐκ
 ἠγάθη τὴν τῆς πατειδὸς ἀτυχίαν, αὐτοῦ σωτηρίαν παρσαρροβύσσει. οὕτω δὲ
 σφόδρα τῷ τ' ἔπιταλέσθην ὅθεν Ρόδιοι, ὡς τε τερήρεις πληρωσόμενοι, τὰ πλοῖα κα-
 τήρην καὶ τῆν ἐμπορῶν καὶ τῆν ναυκλήρων ὅθεν παρεσκυασμένοι δόρυ πλεῖν, αὐτὸ
 ὅθεν ἔξείλοντο, καὶ τὰλλα χεῖματα, ἀφ' αὐτοῦ. καὶ ὅτι αὐτὸ ἀληθῆ λέ-
 γω, ἀναγνώσεται ὑμῶν τὰ μῦθον ἀπάντων παρσθον μὲν, τὰ τῆν γήρῶν, καὶ
 τῆν ἐν τῷ πότῳ τούτῳ κατοικουμένων, οἱ ὅθεν ἴσασιν ἐν τῷ πολέμῳ φθίροντα,
 καὶ ἐκ πλοῖα Ἀθηνῶν ἐπειτα τ' ὅθεν ἠγομῶν εἰς Ρόδον, ὅθεν Λεωκράτης
 τῆς αὐτῆ ἀπήγαγε. μὲν δὲ αὐτὰ, τὴν μὲν Φυρκίου μῦθον, ὃν καὶ ὑμῶν ἴσα-
 σιν ὅθεν πολλοὶ κατηγοροῦντα ἴδου ἐν τῷ δήμῳ, ὡς καὶ μεγάλα καὶ βλάβεις
 εἴη, τῆς πεντηκστῆς μετέχων αὐτοῖς. παρὲς δὲ τὸ ἀναβαίνειν τοῖς μῦθον, βραχέα
 βούλομαι ἀφελῆσαι ὑμῖν. ἔπειτα ἀγνοεῖτε, ὡς αἰδρες, οὔτε τὰ παρσακίβας τῆν
 κρινόμενων, ἔπειτα τὰ δεήσεις τῆν ἔξαστουμένων, ἀλλ' ἀκριβῶς ἔπειτα ὅτι χεῖμα-
 τῶν ἕνεκα καὶ χεῖματος πολλοὶ ἐπεισθῆσαν τῆν μῦθον ἢ μὴ ἀμνημονεῖν, ἢ μὴ
 ἐλθεῖν, ἢ ἑτέραν παρσαφασιν βρεῖν. ἀξιοῦτε οὖν τοῖς μῦθον ἀναβαίνειν, μὴ δὲ
 ὀκνεῖν, μὴ δὲ παρὲς πλείονος ποιῆσθαι τὰ χεῖματα ὑμῶν καὶ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπο-
 διδόναι τῆ πατειδί τὰ λήθη ὅθεν τὰ δίκαια μὴ δὲ λείπειν τὴν πᾶσιν αὐτῶν, καὶ μ-
 25 μῖσθαι Λεωκράτην ἢ λαβόντας τὰ ἱερά καὶ τῶν νόμων, ἔξαστουσθαι. εἰ δὲ μὴ
 δέτερον τούτων ποιῶσιν ἄρ' ὑμῶν, καὶ τῆν νόμων καὶ τῆς δημοκρατίας, κλητεύ-
 σαμῶν αὐτοῖς. λέγε τὰ μῦθον. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Μετὰ αὐ-
 τῶν αὐτῶν, ὡς αἰδρες, ὅθεν χεῖματος ἐγέρθη, καὶ ἀφικεῖτο Ἀθηνῶν πλοῖα εἰς τὴν
 Ρόδον, καὶ φανερόν ἐστι ὅθεν δὴν ἐγέρθη παρὲς τὴν πόλιν, φοβηθεῖς ἐκ πλεῖ-
 30 πάλιν ἐκ τῆ Ρόδου, καὶ ἀφικεῖται εἰς Μέγαρα καὶ ἄλλαι ἐν Μεγάρῳ πλείω ἢ πέν-
 τε ἔτη, παρσαπτεῖ ἔχων Μεγάρῳ. ὅθεν τὰ ὄρα τῆς χώρας αἰγυλόμηνος, ἀλλ'
 ἐς γήτων τῆς ἐκείνου φάσις αὐτὸν πατειδὸς μετῴσθη. καὶ οὕτως αὐτοῦ κατεγνώ-
 κει αἰδῶν φυγῆν, ὡς τε μεταπεμψόμενος ἐν τῷ Ἀμύντῳ, ὅθεν τὴν ἀδελ-
 φῶν αὐτῶν ἔχοντα τὴν παρσαπτεῖ, καὶ τῶν φίλων Ἀντιγῆν ἔπιταλέσθαι, καὶ
 35 δεηθεῖς τοῦ κινδύου παρσαπτεῖ κατὰ αὐτὸν τὰνδράποδα, καὶ τὴν οἰκίαν ἀποδοῦσθαι
 αὐτῶν ὅθεν τούτοις παρσαπτεῖ τῶν τε χεῖματος ἀποδοῦσθαι τὰ ὀφειλόμενα, καὶ
 ὅθεν ἔρανος διενεκεῖν, ὅθεν ἄρ' αὐτῶν ἀποδοῦσθαι. ἀξιοῦσα ὅθεν αὐτὰ πᾶσα Ἀ-
 μύντας, αὐτὸς πάλιν ἀποδοῦσθαι τὰνδράποδα πέντε καὶ τετάρτα μὲν Τιμο-
 χάρει Ἀγαρνεῖ, τὰ τὴν νεώτερον ἔχοντα τούτου ἀδελφῶν. ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων
 40 δούσθαι ὁ Τιμοχάρης, σὺν δὴ τῶν ποιησάμενος, καὶ τῶνδρος παρσα Λυσικλεῖ, μίαν
 μὲν πίκου ἔφερε ὅθεν Ἀμύντα. ἵνα δὲ μὴ λῶσθαι οἴσθαι ἔπειτα, ἀλλ' εἰδῆτε τὴν ἀλή-
 θηαν, ἀναγνώσεται καὶ τούτων ὑμῶν τὰ μῦθον. εἰ μὲν οὖν ἔπειτα ἐπίστανεν ὁ
 Ἀμύντας, ἐκείνον αὐτὸν παρσαπτεῖ μίαν· νῦν δὲ ὑμῶν καλῶ τοῖς σὺν εἰδῆτε, καὶ μοι

Π. ἢ ἀμνημονεῖν.

λέγε αὐτῶν τὴν μῦθον, ὡς ἐπαρῶν παρσα Λεωκράτης ἐν Μεγάρῳ τὰ
 ἀνδράποδα Ἀμύντας, καὶ τὴν οἰκίαν. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. Ἀκούσατε
 ὅθεν καὶ ὡς ἀπέλαβε τῆ παρσακίβας μὲν παρσα Ἀμύντου Φιλόμηλος Ἐολερῶν,
 καὶ Μενέλαος ὁ παρσακίβας παρσα βασιλέα. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Λάβε
 5 δέ μοι καὶ τὴν Τιμοχάρη, τὸν παρσαμῶν τὰ ἀνδράποδα κατὰ Ἀμύντου πέντε
 καὶ τετάρτα μὲν καὶ τὰ στυγῆρας τῆν μῦθον ἀκχεῖτε ὡς αἰδρες. ἀξιοῦσι δὲ
 ἔστιν ἐφ' οἷς μὴ ὡς λέγειν ἀνακατήσασθαι μισθῶν τούτων Λεωκράτην. οὐ γὰρ ἔξασ-
 κε ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὰ χεῖματα μόνον ἀπαρσακίβας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερά τὰ
 παρσα, ὅθεν ὑμετέρεσι καὶ νομίμοις καὶ παρσαφῶσι ἔπειτα ὅθεν παρσακίβας
 10 σθαι αὐτῶν ἰδρυσάμενοι, αὐτῶν μετεπέμψασθαι εἰς Μέγαρα, καὶ ἔξασθαι ἐκ τῆς
 χώρας ὅθεν τὴν ἐπωνυμίαν τῆν παρσαφῶν ἱεράν φοβηθεῖς, ὅθεν ἐκ τῆς πατειδὸς
 αὐτὰ κινήσασθαι, συμφορῶν αὐτῶν, ἐκλείποντα ὅθεν νεῶς, καὶ τὴν χώραν ἡ κατεῖ-
 ρην, ἠξίωσεν, καὶ ἰδρυσάσθαι ὅθεν ξένης καὶ ἀλλοτρείας, καὶ ἔπειτα ὅθεν τῆν χώρα καὶ
 τοῖς νόμοις τοῖς κατὰ τὴν Μεγάρῳ πόλιν εἰρησμένοις. καὶ ὅθεν πατέρες ἡμῶν τὴν
 15 Ἀθηνῶν, ὡς τὴν χώραν εἰλησθαι ὁμῶν αὐτῆ, τὴν πατειδα παρσακίβας
 Ἀθηνῶν, ἢ ὅθεν ἡμῶν τὴν θεῶν, τὴν ὁμῶν αὐτῆ πόλιν μὴ ἐγκαταλίπωσι
 Λεωκράτης δὲ οὔτε νομίμων, οὔτε παρσαφῶν, οὔτε ἱεράν φερῆσθαι, ὅθεν ἑαυτὸν
 ἔξασθαι ὁμῶν ὑμῶν καὶ τὴν παρσα τῆν θεῶν βοήθειαν ἐποίησε. καὶ οὐκ ἔξασθαι
 20 ὅθεν τὰ καὶ τῆν αὐτῶν τὴν πόλιν ἀδικήσασθαι, ἀλλ' οἴκῳ ἐν Μεγάρῳ, οἷς κατὰ ὑ-
 μῶν ἔξασθαι χεῖματα ἀφορμῆ χεῖματος, ἐκ τῆς ἠπίερον παρσα Κλεοπά-
 τρας εἰς Ἑλλάδα ἐσπῆγῃ, καὶ ἐκείθεν εἰς Κόρινθον. καίτοι, ὡς αἰδρες, καὶ παρσα πύ-
 25 των ὅθεν ὑμετέρεσι νόμοι τὰ ἔρα τῶν ἡμετέρας οὐκ ἐξασθαι, εἰάν τις Ἀθηνῶν ἀλλο-
 σέπη σιτησθῆσθαι ὡς ὑμῶν, ἔπειτα ὅθεν παρσακίβας ἐκ τῶν πολέμων, σιτησθῆσθαι
 δὲ παρσα ὅθεν νόμοις, μὴ φερῆσθαι δὲ μὴτε ἱεράν, μὴτε πατειδὸς, μὴτε νό-
 30 μων, ὅθεν ἔχοντες, ἐν τῇ ὑμετέρα ψήφῳ οὐκ ἀποκτενεῖτε; καὶ ὅθεν παρσακίβας
 τοῖς ἄλλοις ἀνδραποδῶν ποιήσετε; πᾶσιν ἄρα ἀνδραποδῶν ῥαθυμότεροι ἔσασθαι, ὅθεν
 ἠκιστα ὅθεν τοῖς δὴ τοῖς ὀργισμένοις, καὶ αὐτὰ δὲ ὁμοῦ, ὡς αἰδρες, ἐμοῦ θεωρησάτε,
 ὡς δίκαια τὴν ἔξασθαι ποιουμένων παρσα τούτων. οὐ γὰρ οἴσθαι δὲ ὑμῶν ἄρ' τῆν
 35 μῦθον μὴ δώσθαι ἔλεγχον μῦθον, ἀλλὰ δὲ δωκῆσθαι. παρσακίβας μὲν γὰρ
 αὐτοῖς, παρσακίβας ἄρ' αὐτῶν ἀποδοῦσθαι χεῖματος, καὶ ἀξίαν βασταμῆσθαι ὅθεν
 τούτου οἴκῳ. καὶ μοι λέγε αὐτῶν. ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ. Ἀκούετε ὅθεν
 αἰδρες τῆς παρσακίβας. ἄρα τῶν παρσα Λεωκράτης οὐκ ἔδρα, καὶ κατε-
 40 μῦθον αὐτῶν ὅθεν παρσακίβας τῆς πατειδὸς ὅθεν ὅθεν τῆν πᾶσιν ἔλεγχον φυγῶν,
 ὁμῶν ὅθεν ἀληθῆ ἔπειτα τὰ εἰσπῆγμένα. τίς γὰρ ὑμῶν οὐκ οἶδεν ὅθεν παρσα ἀμφι-
 σπῆγμένων πᾶσιν οὐκ εἰ δὴ δίκαια καὶ δημοκίον ἔπειτα, ὅθεν οἴκῳ ἢ θεωρησάσθαι
 σὺν εἰδῶν ἂν δὲ ἡ τοῖς ἐλεγχον καὶ βασταμῆσθαι, καὶ τοῖς ἔρα μᾶλλον ἢ τοῖς
 λῶσθαι πτερεῖν, ἀλλως τε καὶ παρσα παρσακίβας κρινῶν καὶ μετῴσθαι καὶ συμφε-
 40 ρῶν τῆ πόλιν, ἔρα τῶν ποσῶν ἀφῆσθαι ὅθεν ἀδίκως τ' εἰσαγέλιαν κατὰ Λεω-
 κράτης ποιήσασθαι, ὅθεν ἐγὼ ἐβουλόμην τοῖς ἰδίους κινδύοις ἐν τοῖς Λεωκράτης
 οἴκῳ καὶ θεωρησάσθαι βασταμῆσθαι ὅθεν ἔλεγχον ἠμῶν. οὐ γὰρ ὅθεν ὅθεν
 εἰδῶν ἑαυτῶν, οὐκ ὑπέμεινε, ἀλλ' ἔφυγε. καίτοι, ὡς αἰδρες, πᾶσιν τῶν Λεω-
 κράτης οἴκῳ καὶ θεωρησάσθαι τῶν λεγόμενων αὐτῶν ἠμῶν, ἢ τὰ μὴ οἴκῳ τῶ
 ἑαυτῶν δεασθῶν κατεπέμψασθαι. χεῖρας τῶν τούτων, Λεωκράτης ἀναβοή-
 50 πη.iii.

Π. Χολαργεύς.

Γ. ἔξασθαι. ἢ ἔξασθαι.

Π. παρσακίβας.

Π. πᾶσιν.

Π. εἰ αὐτῶν.

σεταυ απήκα ως ιδιώτης αν, και σπώ τις το ρήτορας και συκταίτου δφνότητος α-
 ναρπαζόμενος. εγω δε ηρωμευ παύμας υμας ειδέναι οτι τήν μηδύ δφνάν και συκ-
 φαντείν επιχρησώτων εφρων βσίν άμα πούτο παραιρέσθαι, και ζήτην τα χωρία
 τούτα εν οίς τοις παρλαορισμοίς καπα τήν άγωνιζόμενων ποιήσονται. τήν δε δι-
 κήμας τας κρίσις ενισαμένων, και τοις ενόχοις τας δεχάς ακριβάς αποδοκινώ-
 των, πάναντία φαίνεσθαι τούτοις ποιούμας, ως παρ ημεις. ούτωσι δε παρλαοζέσθε
 παρ τούτων παρ υμίν αλλοίς. πίας αδωάτων υμίν τη δφνότητι και τας παρλαοκινώας
 τας ποδ λέρου παρλαοζαγείν τοις οικέμας. καπα φύσιν τήν βασαρμιζόμενοι, πα-
 σαμ τιώ αλήθια παρ παύτων τήν άδικημάτων έμδμον φεράσιν (1) οικέται και αι
 θεράπαμα. άλλά πούσις ο Λεωκράτης παρλαοζωά εφρηε, και τούτα, οτι
 άλλοτελοίς άλλ' αυτ' οντα. πίας δε δνωατον ετ) δοκει τοις λέρσις ψυχαρωγη-
 σαι, και τιώ υζέρτηα αυτων τοις ηζοις τοις δακρυοις εις έλεον παρλαοζαζέσθαι;
 τοις δικαστάς. εν τούτα Λεωκράτης ο παρλαοζότης της πατείδος ελήλυθεν, οσθεν
 έτερον η φοβούμδμος μη εν της αυτης οικίας οίτ' εζελεγγροντες παρ εφρω και ο
 δελεγγρόμενος ηρηται. τί γδ εδφ παρλαοζάσων, η λέρων, η σκήψιως; απλαμυ ο
 δικασιον, ράδφον ο αληθής βραχύς ο έλεγγρος. ει μηδύ ομολογεί τα εν τη εισαγε-
 λία αληθη και οσα ετ) , τί ου της εν τήν νόμου ζωωρίας τυγαζάει; ει δε μη φη-
 σι τούτα αληθη ετ) , τί ου παρλαοζέδωκε τοις οικέμας και τας θεράπαμας; παρλαοζή-
 κει γδ (2) παρ παρλαοζοσίας κινδυνύοντα και παρλαοζιδόνα και βασαρμιζέειν, και
 μη δέναι τήν ακριβεσάτων έλεγγρων φύσιν. άλλ' οσθεν τούτων έπαρλαοζεν, άλλά
 κατραμεμδρτυρκιώς έαυτ' οτι παρλαοζότης βσίν της πατείδος, και τήν έρεων και τήν
 νόμου, αξιώς υμας εναντία τας αυτ' ομολογίαις και μδρτυκίαις ψηφισασθαι.
 και πώς δικασίον βσίν (3) τιώ δεζοισίαν της απολαογίας αυτ' εζε άλλων τε πολλών
 και εν τς μη δεζασθαι τα δικασια παρλαοζημδρον, πούτον έασθαι υμας αλλεζ παρ
 τήν ομολοζουμένων άδικημάτων εζαπατήσθαι; παρλαοζ μηδύ οτω της παρλαοζήσεως
 και τοις άδικημάτος, οτι ομολοζουμδρον βσίν, εναντάς υμας ηρωμευ, ω ανδρες, με-
 μαθηκεία. Εν οίς δε χερσις και ήλικίσις κινδυνύοις τιώ πόλιν ουσαμ Λεωκρά-
 της παρλαοζέδωκεν, αναμνησθαι υμας βούλομα. και μοι λαβε ο ψηφισμα γραμ-
 ματευ ο Υπαείδου, και αναμνησθε. * Η Φ Ι Ξ Μ Α. Ακούετε τοις
 ψηφισμάτος ω ανδρες, οτι τιώ βουλιω τοις πενταχοσίοις κατραβαίνειν εις Πειραμα
 χρηματιούσαμ παρλαοζ φυλακής ποδ Πειραμάς εν τοις οπλοίς εδδξε, και παρλαοζήν
 διεσκαυασμένω οβι αυ' δοκη ταμ δήμω συμφέρον ετ) . και τοις ω ανδρες, ει (4) α-
 φεμδμοι ετρατευεσθαι, ενεκα ε βουλιβεσθαι παρ τήν της πόλεως, εν τη τήν
 φραλιωτων τάξει διετειβον, αρ υμίν δικουσι μικροί και (5) τυζόντες φόβοι τότε
 τιώ πόλιν κατραφείν; εν οίς Λεωκράτης ουποσι και αυτος εν της πόλεως αποδρας
 φηετο, και τα χεήματα παρλαοζοντα εζεκέμισε, και έρεσ τα παρλαοζα μετεπέμ-
 ψατο και εις ποσούτον παρλαοζοσίας ηλθεν, ως τε καπα τιώ αυτ' παρλαοζρεσιν έρημοι
 μηδύ ησαμ (6) ναοι τήν έρεων, έρημοι δε και αι φυλακαί τήν τειζών εζελελειπτο δε
 η πόλις και η χώρα. και τοις καπα εκείνοις τοις χρονοίς, ω ανδρες, τις οςκ αυ' τιώ πό-
 λιν ηλεπσθι, ου μόνον πολίτης, άλλά και ξένος εν τοις έμπαρλαοζεν χρονοίς βσίν δε-
 δημικώς; εις υμ' ουτως η μισοδημος τότε η μισαθλωαμος, οςις εδδωήθη αυ' α-
 πακτον έαυτον παρλαοζειναι ιδείν, ειλικα η μηδύ ηπια και ο χρονος πάθος ταμ δήμω
 παρλαοζηέλλετο, ορθη δε υμ' η πόλις εν τοις συμβεβηκόσιν, αι εις ελπίδες της σω-
 τηείας ταμ δήμω εν τοις παρλαοζ πεντήκοντα έτη χρονοίς κατραφίσασθαι; οραν εις υμ'

Π παρλαοζαζήν
τις οικίας.

οτι μ' τ' θυρανημαίχας ελδυτέροις παρλαοζοίς, και παρλαοζήμας, και πτωχαιομέ-
 νας εις ζώσι, τας μ' παρλαοζ ανδρος, τας εις παρλαοζ παρλαοζ, τας εις παρλαοζ αδελφών, άνα-
 ξίως αυτ' ετ) πόλεως ορωμδρας τ' η ανδρων τοις τοις σώμασιν αππειρηκόμας, και τας
 ήλικίας παρλαοζεντέροις, και παρλαοζ νόμου τοις φρατευεσθαι άφεμένοις, ιδείν υμ'
 5 και ολλω πόλιν επιχρησας ουδω παρλαοζ φηεμδμοίς, διπλα τα ιμάτια έμπεπορ-
 τημδμοις. πολλών δε και δφνάν καπα τιώ πόλιν γνομένων, και παύτων τήν πολιτών
 τα μέγισα ητυχηκότων, μάλις αυ' υς ηλγησε και εδδακρυσεν βσίν τας της πό-
 λεως συμφορας, ειλικ' οραν υμ' (7) δήμον ψηφισαμδρον, τοις μηδύ δουλοζις, ελδυ-
 θεροις, τοις δε ξένος, Αθλωαίος, τοις εις απήμοις, οβιμδμοις; ος παρλαοζον βσίν ταμ
 10 αυτ' εφρων ετ) και ελδυθεροις έσμεμωέτο. ποσαύτη δε η πόλις εκέχρητο μεταβο-
 λη, ως τε παρλαοζον μηδύ παρλαοζ της τήν άλλων Ελλυών ελδυθεείας άγωνιζέσθαι,
 εν δε τοις τότε χρονοίς άραπαίν έαμ' παρλαοζ της αυτων σωτηείας ασφαλώς διωη-
 ταμ κινδυνύσθαι. και παρλαοζτερον μηδύ πολλής χάρας τήν βαρβαράων επήρλην, τότε
 δε παρλαοζ Μακεδόνας παρλαοζ της ιδείας κινδυνύειν. και (8) δήμον ον παρλαοζτερον Λα-
 15 κεδαμμόνοι και Πελαπονησίοι, και (9) τιώ Ασία και τοις υμ' Ελλυες βοηζόν
 επεκαλουτο, οσθεν έδειτο τήν δε Ανδρου, και Κέω, και Τροιζίως, και Επιδάουζου,
 οπιμωείαν αυταμ μεταπέμψασθαι, ως τε, ω ανδρες, (10) εν τοις τοιούτοις φόβοις
 και τηλικούτοις κινδυνύοις και ποσαύτη αξιμωή ενκαταλιπόντα τιώ πόλιν, και
 μήτε οπλα, ημδμον παρλαοζ της πατείδος, μήτε ο σώμα παρλαοζοντα τάξει τοις
 20 φρατηρις, άλλά φυζόντα, ετρατευόντα τιώ της δήμου σωτηείαν, τις αυ' η δικαστής
 φιλόπολις, και ούτεβείν βουλομδμος, ψηφω απολυσφεν, η ρήτωρ κληθείς ταμ παρλαοζ
 δουτηείας πόλεως βοηθής; (11) οσθεν συμπειθήσθαι τας της πατείδος συμφορας
 πολυμδμομα; οσθεν συμβεβημδρον οσθεν εις τιώ η πόλεως και ε δήμον σωτη-
 25 είας; και τοις καπα εκείνοις τοις χρονοίς οςκ εστιν ητις ήλικία ου παρλαοζετο αυ' τιώ εις
 τιώ της πόλεως σωτηείαν, οτι η μηδύ χάρσα τα δένδρα σωεβαλετο, (12) δε τετε-
 λδυτηζότες τας δήμας, (13) δε νέοι τα οπλα. επτεμελσωτο γδ (14) μηδύ της τήν τει-
 ζών καπασκυθής, (15) δε της τήν παφων, (16) δε της χρακώσεως; οσθεν εις υμ'
 δεζής τήν εν τη πόλει. εφ' ων οσθενος ο σώμα ο έαυτ' παρλαοζετο τάξει Λεω-
 30 κράτης ων εικότως υμας αναμνησθαι, (17) μη δε ζυωενεγκειν μηδύ επ' εκφο-
 ραυ έλθειν αξιώς ασθαι τήν παρλαοζ της ελδυθεείας και ε δήμου σωτηείας εν Χαμ-
 ρωνεία τελδυτησάμτων, θαναάτω ζημιώσθαι, ως ο βσίν πούτω μέρος άπαφων έ-
 κείνων τήν ανδραν γεγημδμών ων οσθεν οσθεν τας ηήμας παρλαοζών, η ζυμωθη ογδδω
 έτει τιώ πατείδα αυτων παρλαοζαροβύων. παρλαοζ αν, ανδρες, μικρω πλείω βού-
 35 λομα διελθειν, ε υμδν ακουσθαι δέομα, και μη νομίζειν άλλοτελοίς ετ) τοις τοις-
 τοις τήν δημοσίων αγωνίας. αι γδ τήν άραζών δυλοζήμα (18) ελεγγρον σαφή καπα τήν
 πάναντία επιτηδύλόντων ποιούσιν. επι δε και δικασιον (19) επάμνον, ος μόνος αθλον τήν
 κινδυνύων τοις άραζοίς αυδρασωνέσι, ούτων, οπιφ' κακείνοι εις τιώ κοινω σωτηείαν
 της πόλεως. ετελδυτησαμ, μη παρλαοζαλιπείν. εκείνοι γδ τοις πολεμίοις απήνησάμ
 40 οπι τοις οςλοίς της Βοιωτίας παρλαοζ της τήν Ελλυών ελδυθεείας μεζουμδμοι, οσθεν
 οπι τοις τειζοσι τας ελπίδας της σωτηείας εζοντες, οσθεν τιώ χάρσα κακώς ποιείν
 παρλαοζεμδμοι τοις εζροίς; άλλά τιώ μηδύ αυτων ανδρείαν ασφαλεστέραν φυλακίω
 ετ) νομίζοντες τήν λιθήων παρλαοζβόλων, τιώ δε θρεψασθαι αυτος αξιμωμδμοι
 παρλαοζραν πορτουμδμού εικότως; ως παρλαοζ γδ παρλαοζ τοις φύσιν ημνησάμας, και τοις
 ποιητοίς τήν πατερών, ουχ ομοίως εζροσιν απήμυτες τας δυνάμεις; ούτω και παρλαοζ τας

Π. τήν νόμον.
Η, τήν νόμου.

χάρας ἄς μὴ φύσῃ παρορθησάσας, ἀλλ' ὑπερον ὀπτικότητος ἡγεμονίας, καπαδέε-
 ρον ἀφ' αἰκινται, ποιούταις δὲ γνώμας χρυσάμυροι, καὶ τοῖς ἄριστοις ἀνδράσιν ἐξί-
 σσὺ τῆν κινδύων μετασφόντες, οὐχ ὁμοίως τῆς τέχνης ἐκοινωνήσαν. τῆς γὰρ ἄριστος ὁ
 ζῶντες ἀπολαύουσιν, ἀλλὰ τελευτήσαντες, πῶς δὲ ἔχον ἐγκρατελείαν, οὐχ
 ἠτήσαντες, ἀλλ' ἀποθανόντες εἶσα κέρειάσθησαν ὑπερ τῆς ἐλευθερίας ἀμύων-
 5 τες. εἰ δὲ εἶς καὶ ἀποδοξότατον μὲν εἴπειν, ἀληθές δὲ, ἐκείνοι νικῶντες ἀπέθανον, πᾶ
 γὰρ ἀθλα τῶν πολέμου τοῖς ἀγαθῶς ἀνδράσιν ἔστιν, ἐλευθερία καὶ ἀρετή. Ἐῶτα
 γὰρ ἀμφοτέρω τῶν τελευτήσαντων ὑπερ ἀρχῆς. ἐπειθε δὲ οὐδ' οἶον τ' ἔστιν εἰπεῖν,
 ἠήτης αἰτίους τοῖς ταῖς διανοίαις μὴ πηλῆσαντες τῆν ὀπτικόντων φόβον. μόνους γὰρ
 τοῖς ἐν τοῖς πολέμοις κελεύει ἀποθνήσκοντες οὐδ' αὖ εἰς ἠτήσαντων ἀναιδέως φη-
 10 σθε. πῶς γὰρ δουλείαν φέρωντες, βύκλεα θάλασσαν ἀερισώτα. ἐδύλασε δ' ἠ τούτων
 τῆν ἀνδρῶν ἀρετή. μόνου γὰρ τῆν ἀπόπτων πῶς τῆς ἑλλάδος ἐλευθερίας ἐν τοῖς
 ἑαυτῶν σώμασιν εἶρη. ἄμα γὰρ οὐτοῖ τε βίον μετήλλαξαν, καὶ τὰ τῆς ἑλλάδος
 εἰς δουλείαν μετέπεσεν. σωματεία γὰρ τοῖς τούτων σώμασιν ἠ τῆν ἄλλων ἑλλήνων
 15 ἐλευθερία. ὅθεν καὶ φανερόν πασῶν ἐποίνωσιν ὅσα ἰδία πολέμου ἔχοντες, ἀλλ' ὑπερ
 κρινῆς ἐλευθερίας παρορθησάσας. ὡς τε, ὡ ἀνδρες, ὅσα ἀερισώτα εἰπῶν ἐ-
 φανῶν τῆς πατείδος εἶς ἄς ἐκείνων ψυχῆς. καὶ δὲ ἂ ὅσα ἀλόγως ἐπετιθέσθαι,
 ὅτις αἰθερ ὡ ἀδελφοὶ μόνου τῆν ἑλλήνων τοῖς ἀγαθῶς ἀνδράσιν ἡμῶν δὴρῆστε δ'
 ὡ ἀδελφοὶ τοῖς ἄλλοις ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀθλητῶν ἀνακειμένους, καὶ ὑμῶν δὲ στρα-
 20 τηρῶν ἀγαθῶν, καὶ τῶν τῶν ἀποκτείναντες, καὶ τοῖς ἀνδράσιν οὐδ' ἔξ
 ἀπάσης τῆς ἑλλάδος ὀλίγοις δὴρῆν ἴσθαι, τοῖς δὲ τοῖς ἐφάνη ἄγαντας νενικη-
 χῶσιν ὅτις πολλὰ ἔχον ἔστι γὰρ ὅσα ἰδεῖν. ὡς τε τῶν τοῖς ἀνδράσιν μετῆ-
 ρας ἡμῶν ἀποπέμπετε, οὐτὰ δὴρῶν ἔξ τῶν πᾶσι πατείδα καπαρμένους ἔξ παρ-
 25 διδόντες ταῖς ἐράταις ἡμῶν καὶ κράζειν. σκέψασθε δὲ ὡ ἀνδρες, ὅτι ὅσα ὑμῶν
 ἔστιν ἀποψήφισασθαι Λεωκράτους τούτου, τὰ δὴρῶν ποιούσι. ὅ γὰρ ἀδίκημα τῶ-
 30 πο κακρῶν ἔστι καὶ κατεγνωσμένον. ἠ μὲν γὰρ ἐπ' Ἀρεῖα πάγῳ βουλή (καὶ μὴ
 δεῖς μοι θορυβήσῃ) ἑαυτῶν γὰρ ὑπερ ἀμύων μετῆσθαι ὅτε ἡμέσθαι τῆ πόλει σω-
 τηρίαν) φῶς φέρωντες πῶς πατείδα καὶ καταλιπόντες, τότε ὡς πολέμοις λα-
 βούσα ἀπέκτεινε καὶ τοῖς, ὡ ἀνδρες, μὴ νομίζετε τοῖς τὰ τῆν ἄλλων φονικῶ ἀδικη-
 35 ματῶ ὅσα ὅσα δὲ ἀδικῶσιν, ἀλλ' οὐδ' αὖ εἰς ἡμῶν τῆν πολιτῶν τοιοῦτῶν ἠ παρορθη-
 σαι, ἀλλὰ μὲν Ἀντολύκου μὲν ὑμεῖς κατεψήφισασθε, μείναντος μὲν αὐτῶ ἐν τοῖς
 κινδύοις, ἔρητος δ' αἰτίαν τοῖς ὑμῶν καὶ πῶς ἡμῶν ὑπερ ἀμύων καὶ ἐπιμω-
 ρήσασθε. καὶ τοῖς εἰς τῶν ἀρχῶν εἰς τῶν πόλεμον ὑπερ ἀμύων ἀπῆσαν ἔρητος
 ἐπιμωρῆσασθε, πᾶ δὲ πᾶσιν ὅσα ἀμύων ὡ ἀνδρες, ὅσα ἀπέδωκε τὰ ὅσα εἶα τῆ πατείδος
 40 ἐπὶ δὲ ὁ δῆμος, δῆλον ἠγεμονίας εἶς τῶν γινόμενον, ἐψήφισατο ὀνόματι εἶς τῆ παρ-
 δοσία τοῖς φέρωντες τῶν ὑπερ τῆς πατείδος κινδύων, ἀλλ' οὐδ' αὖ νομίζον τῆς ἐ-
 ράτης ἡμῶν. ἀ δὲ κατεγνωσθαι μὲν ὡ ἀνδρες, τῶν δὴρῶν ἀδικῶσιν, κατεψή-
 φισαί δὲ ὑπερ ὑμῶν τῆν δὴρῶν ἀδικῶσιν, ὁμολογεῖται δὲ ὡ ἀνδρες, τῶν δὴρῶν τῆς
 45 μετῆσθαι ἄξια εἶς ἡμῶν, τούτοις ὑμεῖς ἐναίλια ψήφισασθε, πᾶσιν γὰρ ἀμύων
 πᾶσιν ἔσασθε ἀγαπητότατοι, καὶ ἐλαχίστοις ἔχετε τοῖς ὑπερ ὑμῶν αὐτῶν κινδύων
 οἰσθε, ὡς μὲν οὐδ' ἔνοχος ἔστι τοῖς εἰσηγέμενοις ἀπῆσαν, ὡ ἀνδρες, Λεωκράτης, φα-
 50 νερόν ἔστι. Πρωτανόμα δὲ αὐτῶν ὀπτικότησιν ὑμῶν ἔξαπατῶν, λέρωντα ὡς ἔμ-
 πορος ἔξ ἐπὶ λυσε, καὶ κατὰ ἑαυτῶν πῶς ἐργασίαν ἀπεδήμησεν εἰς Ῥόδον. ἑὰν οὐ
 ἑαυτὰ λέρη, ἐνθυμείσθε ὡ Ῥαδῶν λήψασθε αὐτῶν ψυδέρων. παρῶν μὲν γὰρ

ὅσα ὅσα τῆς ἀκτῆς κατὰ πῶς πυλῖδα ἐμβαλῶσιν ὡ κατ' ἐμπορίαν πλέοντες,
 ἀλλ' ὅσα τῆ λιμῶν, ὑπερ πᾶσιν τῶν φίλων ὀρωμένοι καὶ ἀποπελόμενοι. ἔ-
 5 πείθε οὐ μετὰ τῆς ἐπαύρας καὶ τῆν ἡραπαμῶν, ἀλλὰ μόνου μετὰ παιδὸς τοῦ ἄρα-
 κωνοῦτος. παρῶν δὲ, πᾶ παρῶσθαι ἐν Μεγάροις ὡ Ἀδελφοὶ ὡς ἔμπορον πέντε
 10 ἔτη καποικεῖν, καὶ τὰ ἑαυτῶν πᾶσιν μετακομίζεσθαι, ἔξ τῶν οἰκίαν πῶς ἐνθάδε
 πωλεῖν; εἰ μὴ κατεγνωσθαι τε αὐτῶν παρῶσθαι ἡ πατείδα, καὶ μετὰ πᾶσιν
 ἑαυτῶν ἠδικῶσθαι. ὡ καὶ πᾶσιν ἡμῶν ἀνδράσιν, εἰ καὶ ὡν αὐτῶν παρῶσθαι
 τεύχεσθαι ἡμῶν, ἑαυτῶν ὑμεῖς ἀπολύσετε, κέραιοι ἡγεμονίας τῆς ἡφου. χαλῶς
 δὲ τούτων, οὐχ ἠρῶσθαι δὲ ἀποδέχεσθαι ἑαυτῶν τῶν ἀπολοῦσθαι. πῶς γὰρ οὐδ' ἔνο-
 15 χος ἔστι ὅτι ἐμπορίαν ἀποδομῶσθαι, ἀπευδῶν ὅτι πῶς τῆς πόλεως βοήθειαν, τούτων
 δὲ μόνου ἐν τοῖς τότε καρῶν καὶ κατ' ἐργασίαν ὅσα πλεῖν, ἐκείνη οὐδ' αὖ εἰς
 παρῶσθαι ὅσα ὅσα ἐξήγησεν, ἀλλὰ τὰ ὑπερ ἀμύων μόνου ἀφ' αἰκινται
 ἠ δὲ ὅσα ὡ ἀνδρες, πᾶσιν ἐμπορίαν εἰσάγῃν χρῆσιμότερος ἐγῆρετο αὐτῶ
 20 πόλει τοῦ παρῶσθαι ὅσα ὅσα τῶν στρατηγῶν, καὶ τοῖς ὀπτικῶν ἀμύων, ἀλλ'
 μὲν ἠμῶν μακρῶν. ἐγὼ μὲν ὅσα ὅσα ὀρω τῆς αὐτῶν οὐδ' ἔνοχος βοήθειαν. ἄξιον
 δὲ ἔστι οὐ μόνου αὐτῶν ἀφ' αἰκινται πῶς παρῶσθαι ὅσα ὅσα, ἀλλὰ καὶ ἀφ' αἰκινται
 25 λέρων τούτων. φανερόν γὰρ ὡ ἀνδρες, τῶν ἀμύων. οὐτε γὰρ παρῶσθαι ὅσα ὅσα
 ἐγῆρετο ὅτι ἑαυτῶν τῶν ἐργασίαν, ἀλλ' ἐκείνη χαλαροῦσθαι οὐτε γὰρ ὅσα πλε-
 30 σαι ὅσα ἐισάγῃν ὅσα Μεγάρων, ἔξ ἔτη σῶμας ἀποδομῶσθαι. ἐπὶ δὲ καὶ πέν-
 τηκοστῆς μετέχον ἐπὶ γὰρ μὲν, ἡ ὅσα αὐτῶν κατὰ ἐμπορίαν ἀπεδήμει.
 ὡς τῶν μὲν ἡ καὶ τούτων λέρη, ὡ ἀνδρες, ὑμῶν ὅσα ὅσα αὐτῶν νομίζω. ἠ δὲ ὅσα
 ἐπὶ ἐκείνων τῶν λέρων φερόμενος, ὡ ἀνδρες, σῶμα βεβλήσθαι ἡμῶν σῶμα, ὡς
 35 ὅσα ἔνοχος ἔστι τῆ παρῶσθαι. οὐτε γὰρ νεώτερον κέραιοι, οὐτε πᾶσιν, οὐτε
 δῶν, οὐτ' ὅσα τῆς πόλεως ὅσα ὅσα. ἐγὼ δὲ ἠρῶσθαι τοῖς μὲν τούτων κέραιοις
 40 μέρος αὐτῶν παρῶσθαι τῆς ὑμετέρας διω ἀμύων, τῶν δὲ ὅσα ἐκδοῦν ποῖ-
 σαι πῶς πόλιν. ἐπὶ δὲ ὡ ἀνδρες, τῶν ὅσα ὅσα μόνου ἀδικῶσιν παρῶσθαι ὅσα
 τοῖς τετελευτησῶσθαι καὶ τὰ ἐν τῆ. χάρας ἑαυτῶν τῶν παρῶσθαι νομῶν ἀποπερῶν. καὶ
 ὑπερ μὲν ἐκείνων παρῶσθαι, οἰκείσθαι αὐτῶν σῶμα. δούλιον δὲ οὐδ' ἔνο-
 45 χος πῶς πόλιν ὡ ἀνδρες, ὅσα ὅσα ἐξέλιπε, ἀόκητον αὐτῶν ἡμέσθαι. ἐπὶ δὲ ὅσα μὲν τοῦ κακῶς
 παρῶσθαι τῶν πόλεως, μεταβολῆς τυχεῖν ὅτι ὅσα βέλιον εἰσῶσθαι, ὅσα δὲ ὅσα
 50 τῶν παρῶσθαι ἡμέσθαι ἀμύων, καὶ τῶν κοινῶν ἐλπίδων ἐρηθῶσθαι. ὡ ἀνδρες, γὰρ ἀμύων
 πᾶσιν ὅσα μὲν ἐλπίς ὅσα τῶν κακῶς παρῶσθαι μετῆσθαι τελευτήσθαι, καὶ σῶ-
 55 μα ἀμύων παρῶσθαι δι' ὡ ἀνδρες, βίβλα μνησθῶσθαι, οὐτῶ καὶ καὶ τῶν πόλεως σῶμα
 νει, ὅσα ἔχον πῶς ἀτυχῶσθαι ὅσα ἀμύων ἡμῶν, εἰ γὰρ εἰ πῶς ἀλήθειαν εἴπειν,
 60 πόλεως ἔστι θάλατος, ἀμύων ἡμέσθαι. τεκμήριον δὲ μέγιστον ἠμῶν γὰρ ἠ πόλις
 ὅ μὲν παλαῶν ὑπερ τῶν τυρανῶν κατεδουλώθη, ὅ δὲ ὑπερ ὑπερ τῶν τειά-
 κῶν καὶ ὑπερ Λακεδαίμωνίων τὰ τείχη καὶ ἀμύων, καὶ ὅσα τῶν ὅσα ἀμφο-
 65 τέρων ἠλευθερῶσθαι, καὶ τῶν ἑλλήνων ἡγεμονίας ἠμῶν ἀμύων παρῶσθαι γα-
 νέσθαι, ἀλλ' οὐχ' ὅσα πᾶσιν ἀμύων τῶν ἀμύων. ὅσα μὲν γὰρ (εἰ καὶ παλαῶν
 70 ὅσα εἴπειν ἔστι) πῶς τῶν ὅσα ἀμύων, ὅσα μέγιστον γαρημονία τῶν τότε πό-
 λεων, ἔξ πᾶσιν ἐπὶ ἔξασα τῆς Ἀσίας, ὡς ἀπῆσθαι ὑπερ ἑλλήνων κατεσκάφῃ, ὅσα
 75 αἰάνα ἀόκητος ἔστι; ὅσα δὲ, Μεσσηνίῳ, πεντακοσίοις ἔτεσιν ὑπερ ὅσα τῶν τυραν-
 80 τῶν ἀμύων σῶμα, ὅσα οὐ τῶν σῶμα αὐτῶν πολυμῶσθαι τῆς εἰ-
 πείν, μικρὸν δὲ παρῶσθαι, ὡς ὅσα αὐτῶν ἀμύων ἀμύων ἐγῆρετο τούτων;

Γ. ὅτι ἐμπο-
 ρία. ὀλίγω δὲ
 παρῶσθαι εἴπειν,
 κατ' ἐμπο-
 ρίαν.

παρ. γδ. σῶμα-
 καίρεται.

ὄρκοσ. Οὐ ποιήσομαι πῶς πλείο-
 νος ὅ ζῆν τῆς ἐλευθερίας· ὁ δὲ καταλείψω τοὺς ἡγεμόνας, οὐτε ζῶντας οὐτε ἀπο-
 θανόντας· ἀλλὰ τοὺς ἐν τῇ μάχῃ τελευτήσαντας τῶν συμμάχων ἀπομύσει γὰ-
 ρω καὶ κρητήσας τὰ πολέμων τοὺς βαρβάρους, τῶν μὲν μαχησαμένων ἕως τῆς
 Ἑλλάδος πόλεων ὁστέμην ἀνάστατον ποιήσω, ἕως δὲ τὰς βαρβάρους παρὰ τὴν
 ἡμῶν, ἀπάσας δεκατεύσω· καὶ τῶν ἱερῶν τῶν ἐμφορηθέντων καὶ κειραβληθέντων
 ἕως τῶν βαρβάρων· ὁ δὲ ἀνοικισθὲν πῶς παπασιν, ἀλλ' ἕως μνημῶν τοῖς ἐ-
 πηγομένοις ἐάσω καταλείπεσθαι τῆς τῶν βαρβάρων ἀσβεβείας. Οὕτω πόλιω,
 ὡς ἄνδρες, σφόδρα ἐνέμειναν ἐν τούτῳ πόλιες, ὥστε καὶ πῶς τῶν θεῶν ἐνόη-
 σαι μὴ ἐαυτῶν ἔχον βουθόν· ἔπειτα τῶν Ἑλλήνων ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἡγεμονίαν παρὰ
 τὴν κίνδυνον, μάλιστα ἢ πόλις ἡμῶν βίβδ κίμνησεν· ὁ καὶ πόλιων αἰεὶ εἶναι δέονταί, τοὺς
 μὲν παρὰ τοὺς ἡμῶν ἀποθνήσκουσιν πολέμων ὥστε μὴ πῶς πόλιω ἀδύξῃ, ὑμᾶς ὅ μὴ
 κολαζῆν τοῖς καταγεμῶν αὐτῶν, ἀλλὰ παρὰ τὴν πόλιω κινῆσθαι καὶ μετὰ πολ-
 λῶν πόλιων σὺν ἐλεγεμένῳ βίβδ κινῆσθαι, τῶν τῶν πόλιων τούτων ἀνδρῶν πονηρίαν
 καταλυομένην· καὶ τοὺς ὡς ἄνδρες, μόνους ὑμῶν τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἔστιν ὁστέν τούτων
 παρὰ τὴν. Βούλομαι ὅ μιν παλαιῶν ὑμῶν διελθεῖν, αἷς παρὰ τὴν μάσσι χρω-
 μῶν, καὶ πῶς τούτων καὶ πῶς ἄλλων βέλπειν βουλόσασθε· τούτῳ γὰρ ἔχον μέγιστον ἢ
 πόλις ἡμῶν ἀγαθόν, ὅτι τῶν καλῶν ἔργων παρὰ τὴν μάσσι τῶν Ἑλλήνων γέγονε· ὅσων γὰρ
 τῶν χρωμῶν πασῶν ἐστὶν ἀγαθῶν, τούτων τῶν παρὰ τοὺς ἡμῶν τῶν ἄλλων ἀ-
 γαστων ἀγαθῶν διελθῶσιν· ὅτι Κόδρου γὰρ βασιλβύοντος, Πελοποννησίοις γε-
 νομένης ἀφορίας κατὰ πῶς χώραν αὐτῶν, ἐδόξε στρατεύειν ὅτι πῶς πόλιω ἡμῶν, καὶ
 ἡμῶν τοὺς παρὰ τοὺς ἡμῶν ἀγαθῶν, κατὰ τὴν μάσσι πῶς χώραν· καὶ παρὰ τοὺς
 μὲν εἰς Δελφοὺς ἀποσείλαντες, τῶν θεῶν ἐπηρώτων εἰ ὅτι πῶς πόλιω ἡμῶν
 ἀμελῶντος δὲ τοῦ θεοῦ αὐτοῖς ὅτι πῶς πόλιω ἀφρησισιν, εἰ μὴ τῶν βασιλέων τῶν Ἀ-
 θηνῶν Κόδρον ἀποκτείνωσιν, ἐστράτεον· ὅτι τῶν Ἀθηνῶν· Κλεομένης δὲ τῶν
 Δελφῶν ἵς πυθόμορος ὁ χρησθεῖον, δι' ἀπαρτήτων ἀγαθῶν τοῖς Ἀθηνῶσι.
 οὕτως ὁ παρὰ τοὺς ἡμῶν, ὡς εἰκεν, καὶ τοὺς ἔχον ἀνδρῶν τοῖς βίβδ ἔχοντες διε-
 τέλοιω· ἐμβαλόντων ὅ τῶν Πελοποννησίων εἰς πῶς Ἀθηνῶν, ἢ ποιούσιν ὁ παρὰ
 τοὺς ἡμῶν, ὡς ἄνδρες δικασταί, οὐ καταλιπόντες πῶς χώραν, ὡς παρὰ Λεωκράτης, ἀγρη-
 πο, οὐκ ἐκδοσιν πῶς ἀρετῶν καὶ τὰ ἱερά τοῖς πολέμοις παρὰ τὴν πόλιω· ἀλλ' ὁ-
 λήροι ὄντες κατακλεισθέντες ἐπολιοκομῶτο, καὶ διελθῶντες εἰς πῶς παρὰ τὴν πόλιω·
 καὶ αὐτῶς ἡσθῶν, ὡς ἄνδρες, ἡμῶν ὁ τῶν βασιλβύοντες, ὥστε παρὰ τὴν πόλιω ἀπο-
 θνήσκουσιν ἕως τῆς ἀρετῶν σωτηρίας, μάλιστα ἢ ζῶντες ἕτερον μετὰ ἀξίαν
 πῶς χώραν· φασὶ γὰρ τῶν Κόδρου παρὰ τὴν μάσσι τοῖς Ἀθηνῶσι παρὰ τὴν πόλιω ὁ-
 πῶν τελευτήσῃ τῶν βίβδ, λαβόντα πῶς χρομῶν σολίω ὅπως αἰ ἀπατήσῃ τοῖς πολέ-
 μοις, κατὰ τῶν πύλας ἕως πῶς πόλιω, φρυγῶνα συλλέξῃ παρὰ τὴν πόλιω· παρὰ τὴν πόλιω
 ἐλθόντων δὲ αὐτῶν δυοῖν ἀνδρῶν οὐκ ὅτι στρατοπέδου, καὶ τὰ κατὰ πῶς πόλιω πῶς
 ἡγεμονίαν, ὅτι ἕτερον αὐτῶν ἀποκτείνωσιν τὰ δρεπτόν παρὰ τὴν πόλιω· ὁ δὲ παρὰ
 λελεμμένον, παρὰ τὴν πόλιω τῶν Κόδρου, καὶ νομίσθησαν πῶς πόλιω ἔχον, ἀσασίμορον
 ὁ ξίφος ἀποκτείνωσιν τῶν Κόδρου· τούτων δὲ ἡγεμονίαν, ὁ μὲν Ἀθηνῶσι κήρυκε
 πέμψαντες ἡγεμόνισιν τῶν βασιλέων γὰρ τῶν, λέγοντες αὐτοῖς ἀπασθῶν πῶς ἀ-
 λήθειαν· ὁ δὲ Πελοποννησίοι τῶν μὲν ἀπέδοσθῶν, γόντες δὲ ὡς οὐκ ἔτι διωκῶν
 αὐτοῖς πῶς χώραν καταρῆν, ἀπερῶσθῶν τῶν ὁ Κλεομένης τῶν Δελφῶν, ἢ πόλις
 αὐτῶν τε ὁ ἐκ τῶν οὐκ ἔχον ἀίδῃν οἴτησιν ἐδόσθῶν· ὁστέ εἰ ὁμοίως ἐφίλοισιν

παρ. γ. εἰς ἐπὶ δὲ
 π. γ.
 Π. καὶ μὴ δοκ.
 ἐπὶ τῶν μέ-
 λων κατὰ λι-
 πῶν, ἐν ἐρωτή-
 σῃ. εἰ ὁ μὲν γὰρ
 φρεν δέι, καὶ
 μοι δοκῶσ.

ἢ παρὰ τὴν Λεωκράτης ὁ τῶν βασιλβύοντες, οἷον παρὰ τὴν πόλιω τοῖς πολέμοις
 ἀγαθῶν ἀποθνήσκουσιν ἕως τῆς πόλιω ἡμῶν ἀνδρῶν τῆς σωτη-
 ρίας ἀνδρῶν ἀλλὰ τῶν παρὰ τὴν πόλιω μόνωσιν ἐπῶν τοῖς πόλιω εἰσιν, ἰσθῶν
 ἡμῶν τετυχησῶν· εἰκότως ἕως τῆς πόλιω σφόδρα ἐσπύδαζον, δικασῶν τῶν-
 τῶν ἕως τῶν παρὰ τὴν πόλιω ἀποθνήσκουσιν· ἀλλὰ Λεωκράτης, ὁ δὲ τεθνεώσ, δικασῶν αἰ αὐ-
 τῶν μετὰ τῶν καὶ μόνωσιν δὲ αἰ παρὰ τὴν πόλιω ἀποθνήσκουσιν ἕως τῶν πόλιω, ἕως τῶν ἐγκρα-
 λιπῶν τοῖς πολέμοις ὡς γὰρ ὁστέν γὰρ καλῶν πῶς αὐτῶν καλῶν πῶς τῶν ἀρετῶν
 ἀγαθῶν ἕως τῶν καὶ τῶν καμῶν πόλιων ἀνδρῶν τῶν. Καίτοιγε ἐπέχειρσεν εἰπεῖν
 (ὁ καὶ πῶς ἴσως ἐρῶ παρὰ τὴν πόλιω) ὡς οὐκ αἰ ποτε ἕως τῶν πόλιω ἀγαθῶν ἕως τῶν
 πόλιω εἰσιν ἕως τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν· ὡς παρὰ τὴν πόλιω καὶ τοῖς κληθέντων,
 καὶ ἕως τῶν πόλιω τῶν πόλιω τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν· οὐ γὰρ ἕως τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 μείων, ὡς οὐ πεποιθήσιν, ἀλλὰ τῆς ἀμαθείας ἕως τῶν πόλιω. οὐ γὰρ ἕως τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 ὡς οὐκ ἕως τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὁστέν πῶς πόλιω ἀποθνήσκουσιν, οὐδ' ἐν Μεδάροις κατακλή-
 σῃ τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν ἕως τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν· ἐπεὶ γὰρ ὁ ἐλθεῖν πόλιω, οἷον γὰρ ἕως τῶν πόλιω
 να αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν ἀγαθῶν τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν ἐφύγε, τῶν
 ἀκροῖς καὶ ἀδύξῃ θανάτου τύχη, ἕως τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, τούτοις ἕως τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν· ἐπερῶν μὲν γὰρ αὐτῶν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, εἰ δὲ τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 ἕως τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, φανερόν ἐστὶν ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν· ὁ γὰρ θεοὶ ὁστέν παρὰ τὴν πόλιω ἀποθνήσκουσιν ἢ τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 ἀποθνήσκουσιν πῶς πόλιω ἀποθνήσκουσιν· ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 ἀποθνήσκουσιν γὰρ ἀποθνήσκουσιν τοῖς ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, τὰ δὲ τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 τούτ' αὐτῶν παρὰ τὴν πόλιω ἀποθνήσκουσιν φρενῶν
 τὸν νοῦν τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, εἰς δὲ πῶς χρομῶν ἕως τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 Γινώσκω ἢ εἰδῆ μὴ δὲν αἰ ἀποθνήσκουσιν.
 Τίς γὰρ οὐ μέμνηται τῶν παρὰ τὴν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ἢ τῶν νεωτέρων οὐκ ἀκήρυξε, Καλλίστρατον, οὐ
 θάνατον ἢ πόλις κατὰ τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, καὶ τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, καὶ ὁστέν ἦσαν ἕως τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν ἀποθνήσκουσιν· δι-
 κῶς ὁ γὰρ τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν ἢ δικασῶν τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὁ δὲ γὰρ θεοὶ ὁστέν ἀπέ-
 δωκε τοῖς ἢ δικασῶν κολαζῆσαι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 βέσι καὶ τοῖς κακούργοις φαινοται ἢ γὰρ τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὡς ἄνδρες, πῶς τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 μέλειαν πῶς πόλιω ἀποθνήσκουσιν, καὶ πῶς πόλιω ἀποθνήσκουσιν, εἰκότως παρὰ τὴν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 τοῖς πόλιω ἀποθνήσκουσιν, καὶ πῶς πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 ὡν γὰρ πῶς πόλιω ἀποθνήσκουσιν, καὶ πῶς πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, εἰς τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 τοῖς μὴ ὅτι ἀποθνήσκουσιν, ἀλλ' ὅτι μὴ ἀποθνήσκουσιν τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, αὐτῶν εἰς κατὰ τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, μέ-
 γιστον ἀπέθεμα ὅτι λέγεται οὐκ ἐν Σικελίᾳ (εἰ γὰρ ἕως τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ἀλλ' ἀρ-
 μόσθῃ καὶ ὑμῶν ἀπασι τοῖς νεωτέροις ἀκούσῃ) ἐκ τῆς Αἴτης ῥύακα πῶς πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 αὐτῶν δὲ εἰς τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 καὶ οὐ διωκῶν ἀποθνήσκουσιν, ἀλλὰ ἐγκρατῶν ἀποθνήσκουσιν, ἀποθνήσκουσιν φερεῖν
 φορητῶν δὲ οἷον παρὰ τὴν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, καὶ αὐτῶς ἐγκρατῶν ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν
 ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν, ὅτι τῶν πόλιω ἀποθνήσκουσιν

Π. φαινοται.
 Η. φαινοται.

ἴππων ἐκείνοι παρ' ἑστέων πύργου, καὶ σαθροῦ τούτου μύου, ἀφ' οὗ ἐξέρχεται
 οὐκ ἐπιχέειν ἡμῶν ἄσπετος ἄσπετος ἄσπετος, τοὺς δὲ ταχέως τὴν ἀσπιδόφυλον
 ποίσηται, καὶ τοὺς ἐαυτῶν ἄσπετος ἀσπιδόφυλον ἐγκαταλίπει, ἀπολέσθαι ὡς τε
 καὶ ἡμῶν δὲ τὴν ἀσπιδόφυλον ἐγκαταλίπει, ὁμογενή μόνως ποῦτον καλεῖται
 ἀσπιδόφυλον, μεγίστοις ἀδικήμασιν ἐνεργήσῃτα, κατὰ τὸ καὶ μέγιστος, τοὺς μὲν γὰρ θεοὺς
 τοὺς πατέρας ἡμῶν ἀπετέρηκε, τοὺς δὲ ἄσπετος τοὺς πολέμοις ἐγκατέλιπε, τοὺς δὲ
 τετελευτηκῶς τῆν ἰομύων ὅτι εἴασε ταχέως καὶ σκέψασθε, ὡ ἀνδρες, ἔγδ' ἀ-
 ποστήσασθε τὴν παλαμῶν, ἐφ' οἷς γὰρ ἐκείνοι ποιούμετες ἐφίλοτιμοῦτο, ταῦτα δικαίως
 αὐτοὶ ἀκούσασθε ἀποδέξασθε. Φασὶ γὰρ Εὐμόλπον (C) Ποσειδῶνος καὶ Χιόνος
 μετὰ Θρακῶν ἐλθεῖν, τὴν χώραν ταύτης ἀμφισβητοῦντα ταχέως καὶ κατ' ἐκείνοισ
 τοὺς χρόνοις βασιλεύοντα Ἐρεχθῆτα, γυνάμκα ἔχοντα Πραξιθέα τὴν Κηφισοῦ θυ-
 γατῆρα, μεγάλου δὲ στρατοπέδου μνηστὸς ἄσπετος εἰς ἑλλάδα εἰς τὴν χώραν, εἰς Δελ-
 φοὺς ἰὼν ἠρώσῃ (D) θεὸν τί ποιῶν αὐτὴν νικῆν λαβῶν ἀσπιδόφυλον πολέμοις, χρηστῶτος δὲ
 αὐτῶν ἔθεδ, τὴν θυγατῆρα εἰ ἴσως παρὰ τοῦ συμβαλεῖν ταῖς στρατοπέδων κρατή-
 σην τῆν πολέμοις, ὁ δὲ τῶν θεῶν περὶ ἡμῶν, ποῦτ' ἐπαρῆξε, καὶ τοὺς ἐπιφρατενο-
 μῶν οὐκ εἰς τῆς χώρας ἐξέβαλε, δὲ καὶ δικαίως αὐτὴς Εὐεπίδῳ ἐπαμύσει, ὅτι τὰ
 τε ἀλλ' ὠν ἀγαθὸς ποιητής, ὅ τούτου τὴν μύθον παρ' ἐλθέτω ποι ποιήσασθε ἠγυμῶν
 καλλιπῶν αὐτῶν ἠγυμῶν τοὺς πολίταις, ἀσπιδόφυλον ἐκείνων παρ' ἐξέει, παρ' ἐξ
 ἀποβλέποντας καὶ θεορῶντας, σὺν ἐξέεισθαι ταῖς ψυχῶν, ὅ τὴν πατέρα φι-
 λῶν. ἄξιον δὲ, ὡ ἀνδρες δικαστῶν, τῆν ἰαμβείων ἀκούσασθε ἀπεποίηκε λέρυσσιν
 τὴν μητέρα τῆς πατρὸς, ὡς εἶπε γὰρ ἐν αὐτοῖς μετὰ λέρυσσιν καὶ ἠγυμῶν τῆς ἀ-
 ξίαν καὶ τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἠγυμῶν Κηφισοῦ θυγατῆρα.

Τὰς χερσὶν ὡς ἴσως ἀγυμῶν, χερσὶν ἐπι,
 ἠδὲ τῶν ἐν ἑστέων οἱ δὲ δραστῶν μῶν,
 Χερσὶν δὲ δραστῶν, πολλῶν δὲ ἀγυμῶν.
 Ἐγὼ δὲ δάσω τὴν ἐμὴν παῖδα κτημῶν.
 Λογίζομαι δὲ πολλὰ παρ' ἑστέων μῶν, πόλιν
 οὐκ αὐτὴν ἄλλῃ τῆς δε βελίω λαβεῖν.
 ἠδὲ παρ' ἑστέων λαῶς οὐκ ἐπακτὸς ἀλλοθεν,
 Αὐτῶν οὐκ ἐφ' ἑμῶν αὐτῶν ἄλλῃ πόλεις,
 Πέσων ὁμοίως ἀσπιδόφυλον ἐκλήσασθαι,
 ἄλλῃ παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγυμῶν.
 Ὅσιν δὲ ἀσπιδόφυλον πόλεως οἰκίσει πόλιν,
 Ἀρμὸς ποιητῆς ὡς παρ' ἐν ἑμῶν παρ' ἐξ,
 Λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοὺς δὲ ἐρρησιον οὐ.
 Ἐπεισὶ τέκνα τοῦ δὲ ἐκείνῃ τῆς πατρὸς,
 Ὅς θεῶν τε βωμοῖς πατέρα τε ἠγυμῶν.
 Πόλεως δὲ ἀπάσης τοῦ μῶν, ἐν πολλοῖς δὲ μῶν
 Νόμοισι, τούτοις πῶς ἀσπιδόφυλον μετὰ χερσὶν,
 Ἐξὸν παρ' ἐμῶν μῶν ἀσπιδόφυλον ἠγυμῶν
 Εἴσασθε γὰρ ἀσπιδόφυλον οἶδα, καὶ τοῦ ἀσπιδόφυλον
 Τὸ μῶν, ἐνὸς μῶν οἶκος οὐκ ἀλλοθεν εἶνει
 Γραμμάτις ἀπάσης πόλεως οὐδὲ ἴσον φέρει.
 Εἰ δὲ ἡμῶν ἐν οἶκῳ αὐτῶν ἠγυμῶν ἐστὶ

Ἀρσῆ, πόλιν δὲ πολέμοις κατεῖχε φλόξ,
 οὐκ αὐτὴν ἐξέπεμπον εἰς μάχην ἄσπετος,
 Θάλασσαν παρ' ἑστέων. ἀλλ' ἐμοῖς εἰς τέκνα,
 Ἀσπιδόφυλον καὶ μετ' ἀνδράσι παρ' ἐστέων,
 Μὴ ἀσπιδόφυλον ἄλλως ἐν πόλει πεφυκῶν.
 Τὰ μητέρων δὲ δάκρυ, ὅτῳ πέμπη τέκνα,
 Πολλοὺς ἐξ ἑλλάδος εἰς μάχην ὁρμωμῶν.
 Μισῶ γυναικῶν ἀπίνες παρ' ἐξ ἐμῶν
 Ζῆν παῖδας εἰλοντο, καὶ παρ' ἠγυμῶν κακῶν.
 Καὶ μῶν ἠγυμῶν ἐν μάχῃ πολλῶν μῶν,
 Τύμβον τε κοινὸν ἔλαχον βέλεια τ' ἴσον.
 Τῆν δὲ παρ' ἐστέων, ἢ μία μῶν
 Πόλεως ἠγυμῶν τῆς δὲ ἠγυμῶν δὲ ἠγυμῶν
 Καὶ τὴν παρ' ἑστέων καὶ σὲ δὲ ὁμοσπῶν.
 Ὅς εἰπὶ τούτων οὐκ ἐξέσασθε κελόν,
 Τὴν οὐκ ἐμῶν γὰρ κελόν φύσθ' ἴσως κελόν
 Θύσασθε παρ' ἑστέων, εἰ γὰρ ἀσπιδόφυλον
 Πόλιν, τί παῖδων τῆν ἐμῶν μῶν ἐμῶν
 οὐκ αὐτὴν ἀσπιδόφυλον ἐμοῖς σαθήσασθε,
 Ἀρσῆσι τ' ἄλλοι, τὴν δὲ ἐγὼ σώσω πόλιν.
 Ἐκείνο δὲ οὐδὲ πλείον ἐν κοινῶν μῶν,
 οὐκ ἐξ ἐμῶν ἐξέσασθε τῆς ἐμῶν ψυχῆς ἀσπιδόφυλον.
 Περσῶν παλαμῶν ἠγυμῶν ἡστέων ἐκβαλεῖ.
 οὐδὲ αὐτῶν ἐξέσασθε τῆς Γοργῶν
 Τελαμῶν ὁρμῶν ἐμῶν ἐν πόλεως βέλεια, τῆς
 Εὐμόλπος ὅτῳ Θραξ ἀσπιδόφυλον λαῶν,
 Στεφανόφυλον οὐδὲ μῶν ἠγυμῶν.
 Χρῆσθ' ὡς πολίταις τοὺς ἐμοῖς λοχῶν μῶν,
 Σάξασθε, νικῶν. αὐτῶν γὰρ ψυχῆς μῶν
 οὐκ ἐξ ἐμῶν ὅπως οὐ τὴν δὲ ἐγὼ σώσω πόλιν.
 Ὅ πατέρας, εἰ ἴσως πῶν οἱ νόμοισι σέ,
 οὐτῶ φιλῶν ὡς ἐγὼ καὶ γὰρ ἐξ ἐμῶν
 οἰκιστῶν αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν παρ' ἑστέων κακῶν.

Ταῦτα, ὡ ἀνδρες, τοὺς πατέρας ἠμῶν ἐπαμύσει. φύσθ' γὰρ οὐδὲν φιλοπέμων παρ' ἑστέων
 35 ὅσων τῆν ἠγυμῶν, ταῦτα ἐποίησε τὴν πατέρα μῶν, ἀλλοθεν τῆν παῖδων φιλοπέμων
 ἐν ἀσπιδόφυλον ὅτι εἴσασθε αὐτῶν ἠγυμῶν τῆς πολέμοις ποιῶν, τοὺς γὰρ ἀνδράσι ἀσπιδό-
 βλητῶν ἴνα δὲ τὴν ἠγυμῶν ἀσπιδόφυλον τῆς πατρὸς ἐξέει, μηδὲ φλόξ αὐτῶν
 ἐγκαταλίπει, μηδὲ κατὰ μῶν παρ' ἐξ ἐμῶν τοὺς ἠγυμῶν, ὡς παρ' ἠγυμῶν.
 40 ἠγυμῶν. βούλομαι δὲ ἡμῶν καὶ (D) Ὀμηρον ἀσπιδόφυλον ἐπαμύσει. οὕτω γὰρ
 ἀσπιδόφυλον ἠγυμῶν (C) πατέρας ἀσπιδόφυλον ἐπὶ ποιητῶν, ὡς τε νόμον ἔθεντο, κατ' ἐ-
 κείνην πενταετηρίδα τῆν Παναθηναίων, μόνου τῆν ἄλλων ποιητῶν ἀσπιδόφυλον
 παρ' ἐπὶ ἠγυμῶν ποιούμενοι παρ' ἐξ ἐμῶν, ὅτι τὰ καλλιπῶν τῶν ἠγυμῶν ἀσπιδό-
 φυλον εἰκότως. (D) μῶν γὰρ νόμοι ἐξέει τὴν σὺν τῶν ἐμῶν ἐξ ἐμῶν ἀσπιδόφυλον ἀλλ' ἐπιπῶν
 τοῖσιν αὐτῶν ποιῶν οἱ ποιητῶν, μιμούμενοι τῶν ἀσπιδόφυλων εἶον, τὰ καλλιπῶν τῶν ἠγυμῶν

Η. παρ' ἑστέων
 π. ἐμῶν Οὐ-
 τῶν ἢ ἀσπιδόφυλον.

λίπωσι, κληρονομοί εἶναι τῶν δὲ ὄρκων καὶ τῆς πίστεως ἡ δὲ δόντες (α) πατέρες ἡμῶν ὄμνηρον τοῖς θεοῖς τῆς κοινῆς διδασκαλίας πόλεως μετέϊπον, αὐτοὶ δὲ μὴ κληρονο-
 μείν. οὐ μόνον τοῖσι ἡ πόλις ἡμῶν οὕτως ἔχε παρὰ τοῖς παρὰ θεοὺς διδόντας, ἀλλὰ
 καὶ Λακεδαιμόνιοι. (καὶ μὴ μοι ἀρεσθήτε ὡς αἱδρες εἰ πολλὰ κίς μίμημα τῶν ἀν-
 δρῶν τούτων, καὶ δὲ γὰρ ὅτι πόλεως δινομενδύης παρὰ τῶν δικαίων παρὰ δειγμά-
 τα λαμβάνειν, ἀσφαλές ἐστι γὰρ αἰ ἔκατος ὑμῶν πῶν δικαίων καὶ πῶν ὄρκων ἡ-
 φον ἦνται) Γαυσαμίαν γὰρ τὴν βασιλέα αὐτῶν, παρὰ διδόντα τῶν Πέρσων πῶν Ἑλλά-
 δα λαβόντες, ἐπὶ τῶν ἐφθάσε καταφυγῶν εἰς τὴν Χαλκιδικῆν ἱερὸν, πῶν θύσαν
 ἀνοικοδομήσαντες, ἐπὶ ὄροφῶν ἀποσκυλάσαντες, καὶ κύκλῳ παρὰ τῶν πεδύ-
 σαμτες, οὐ παρὰ τῶν ἀπὸ τῶν ἡ τῶν λιμῶν ἀπέκτειναν, καὶ πᾶσιν ὀπίστημον
 τῶν ἡμῶν ἐποίησαν, ὅτι οὐδὲ αἱ παρὰ τῶν θεῶν ὀπίστημον τοῖς παρὰ διδόντας βοη-
 θούσαν. εἰκότως οὐδὲν γὰρ ἄριστον ἀδικούσιν ἢ παρὰ τοῖς θεοῖς ἀσεβῆσαι, τῶν πατρῶων
 νομίμων ἑαυτοὺς ἀποστρέφειν. μέγιστον δὲ τῶν ἐκεῖ γενημένων τεκμήριον, ὃ μέλ-
 λω λέγειν, νόμον γὰρ ἔθεντο παρὰ ἀποδύσαν τῶν ἡμετέρων ἑσπέρων πατρῶων κιν-
 διωδύειν, ἀφ' ἧρῶν δὲ λέγοντα, ἀποδύσαντες, εἰς ἀπὸ τοῦτο πῶν ἡμῶν ἡσπέρων
 ἑσπέρων, εἰς ὃ μάλισα φεβήσαντο τυχεύουσι καὶ πῶν ἐκ τῶν πολέμων σωτηρίαν
 ἡσπέρων κινδύω ἐποίησαν. ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι οὐ λόγον ἀναπόδηκτον εἶρηκα,
 ἀλλὰ μετὰ ἀληθείας παρὰ δειγμάτων, φέρε αὐτοῖς τὸν νόμον. **Ν Ο Μ Ο Σ.**
 Ἐνθυμείσθε δὲ ὡς καλὸς ὁ νόμος, ὡς αἱδρες, καὶ σύμφορος ἔμῳ ἑκείνοις, ἀλλὰ ἐπὶ
 τοῖς ἄλλοις αἰθεστέοις. ὅ γὰρ παρὰ τῶν πολιτῶν φόβος ἰσχυρὸς ἦν, ἀνακείσθαι τοῖς
 παρὰ τοῖς πολέμοις κινδύοις ἡσπέρων. τίς γὰρ ὄραν θανάτῳ ζημιωμένοι (α)
 παρὰ τῶν κινδύοις ἐκλείψαι πῶν πατρῶων; ἢ τίς παρὰ τῶν συμφορῶν
 τῆς πόλεως φιλοψυχήσῃ, εἰδὼς ἡσπέρων αὐτῶν ἡμῶν ἡσπέρων γὰρ ἄλ-
 λῶν ζημίαν εἶναι τῆς δόξας, ἢ θάνατον. εἰδότες γὰρ ὅτι δυοῖν κινδύοις ἡσπέρων
 ἡμῶν, ἀνακείσθαι θάνατον μεταστρεῖν, πολλὸν μάλλον αἰρήσονται (α) παρὰ τοῖς
 πολέμοις, ἢ (α) παρὰ τοῖς νόμοις καὶ τοῖς πολιταῖς. ποσούτω δὲ αἱ δικαιοτέρων οὕτως
 ἀποδύσαντες τῶν ἐκ τῶν γρασπεδῶν φθυρόντων, ὅσον (α) μὲν εἰς πῶν πόλιν ἡσπέρων
 ὡς παρὰ τῶν μαχομένων, ἢ κινῶν τῶν ἄλλων πολιτῶν στυατυχοῦντες
 ἄποσι δὲ ἐκ τῆς πατρῶων ἐφυγεν ἰδία πῶν σωτηρίαν παρὰ τῶν ὄρκων, οὗδὲ παρὰ
 τῆς ἰδίας ἐστίας ἀμυνέσθαι ὄρκων, ἀλλὰ μόνος οὗτος τῶν πόλεων αἰθεστέων,
 καὶ τὰ τῆς φύσεως οἰκεία καὶ ἀνακείσθαι παρὰ τῶν ἀλόγων ζώοις μέ-
 γιστα καὶ σπουδαύτα διείλησθαι. τὰ γὰρ ζῶα τὰ πετεινὰ μάλισα πέφυκε
 παρὰ τῶν ἀδελφῶν ἰδεῖν ἡσπέρων τῆς αὐτῶν νεοτηίας ἐθέλοντα ἀποδύσαντες. ὅθεν καὶ
 τῶν ποιητικῶν ἕνεκα εἶρηκα σιν,
 Οὐδὲ ἀρετὰ γὰρ ὄρνις, ἡ πλάσθη δόμον,
 Ἄλλη νεοσσὶς ἀντεκεῖν ἡζύωσει.

Ἄλλα Λεωκράτης ποσούτων ἡσπέρων ἐβλήκε δόξα, ὡς τε πῶν πατρῶων τοῖς πολε-
 μοῖς ἐκτελέσει. ποιητικῶν ὄρκων πόλις αὐτῶν εἶασε παρὰ αὐτῆ μετοικεῖν,
 ἀλλὰ μάλλον τῶν ἀνδροφόνων ἡλαυνεν. εἰκότως (α) μὲν γὰρ φόνου φθίνοντες, εἰς
 ἑτέραν πόλιν μεταστάντες, ἐκ ἔχουσι ἑσπέρων τοῖς ἡσπέρων ὄρκων. τούτων δὲ τίς
 αἱ ἡσπέρων πόλις; ὅς γὰρ παρὰ τῆς αὐτοῦ πατρῶων ὄρκων ἐβλήθησθε, (α) γὰρ
 αἱ ἡσπέρων πόλις; ὅς γὰρ παρὰ τῆς αὐτοῦ πατρῶων ὄρκων ἐβλήθησθε, (α) γὰρ
 ἰδία φίλοι, οἱ τοῖς αἰθεστέων εἰσιν, οἱ τῶν μὲν ἀγαθῶν τῶν τῆς πόλεως μὲν-
 ζούσιν, ἐν δὲ ταῖς ἀτυχίαις ὄρκων βοήθειας ἀξιώσουσι, καὶ τοῖς (α) παρὰ τῶν μὲν

Γ. καταπίσαι
π.σ.

ἀδικουμένων μισομένων καὶ ἐξελαινομένων, τί δὲ παρὰ τῶν ὄρκων τῶν παρὰ τῶν
 πεπονημένων; ἀρ' ἔτις ἐξαπὸς ἡμῶν τυχεύουσι; καὶ μὲν, ὡς αἱδρες, τῶν ποσούτων
 παρὰ τῶν δικαιοτέρων ἀρ' ἔτις ἐξαπὸς ἡμῶν τυχεύουσι; εἰ τίς μείζων εἴη ἡμῶν θανάτου, αὐτῶν
 ἡσπέρων. (α) μὲν γὰρ ἄλλοι παρὰ τῶν μελλόντων ἀδικεῖν, ὅταν μὴ ληφθῶσι, ἡμῶ-
 5 εἶαν ἡσπέρων ἕως δὲ μόνος ἀφ' ἡμῶν ἡσπέρων ὄρκων ἐπεχείρησε, πῶν πο-
 λιν καταλιπὼν, κρίνεται. θάνατον δὲ καὶ τῶν σωτηρίων αὐτῶν μελλόντων, ἐξ
 τί ποτε τούτων ἀξιώσουσι ἀποφυγεῖν. πότερον ἀφ' ἡμῶν ὄρκων αὐτοῖς φιλίαν;
 ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ δικαιοτέρων ὄρκων ἀρετῶν τυχεῖν, ἀλλ' ἀποδύσαντες, ὅτι ἡσπέρων
 τούτων ὄρκων, παρὰ τῶν ἡσπέρων παρὰ τῶν Λεωκράτων, ἀδελφῶν ἡσπέρων ὄρκων ἡσπέρων
 10 τῶν ἐπὶ τῶν, νῦν δὲ πᾶσι φανερόν ἐστι τοῖς ἀδελφοῖς ἡσπέρων ὄρκων, πῶν ὄρκων τούτων
 φιλίαν ἀφ' ἡμῶν ἡσπέρων ὄρκων ὡς τε πολλὴ παρὰ τῶν ὄρκων αὐτῶν αὐτοῖς ὄρκων ἀπολο-
 γητέον, ἢ τούτων παρὰ τῶν ὄρκων ὄρκων ἡσπέρων ὄρκων ἡσπέρων καὶ (α) πατέρα αὐτῶν
 τετελευτηκῶτα (εἰ τίς ὄρκων ἀδελφῶν τοῖς ἐκεῖ παρὰ τῶν ὄρκων ἀδελφῶν) ἀπὸ τῶ-
 15 των αἱ χαλεπώτατον θύσαν δικαιοτέρων, ἢ πῶν χαλεπῶν εἰκόνα, ἐκδοτὸν κατέλιπε
 τοῖς πολέμοις ἐπὶ τῶν Διὸς τοῦ σωτήρος ἱεροστυχῶν καὶ ἀκίσεσθαι καὶ ἡσπέρων
 κείνος ἔσπασε μνημείον τῆς αὐτοῦ μετεοότητος, αὐτῶν αὐτοῖς ἐπονεῖσθαι ἐποίησε
 τοῖς γὰρ ἡσπέρων πατέρα παρὰ τῶν ὄρκων διό καὶ πολλοὶ μοι παρὰ τῶν ὄρκων, ὡς
 αἱδρες, ἐρωτῶντες ἀφ' ἡμῶν τί ὄρκων ἐπὶ τῶν ὄρκων εἰσαγγέλιαν, παρὰ τῶν
 20 ὡς αἱδρες ὄρκων ἡσπέρων τούτων ὄρκων ἀδικεῖν ἀξίον τῆς μεγίστης ἡμῶν, ἀλλ' οὐχ ἡ-
 γυμνῶν δὲν, παρὰ τῶν ὄρκων τούτων κρίνων, ὄνομα Διὸς σωτήρος ὄρκων ἀφ' ἡμῶν
 παρὰ τῶν εἰσαγγέλιαν. ἐκπέπληγμα δὲ μάλισα ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων
 25 φιλίαν μὲν παρὰ τῶν ὄρκων, ἀλλὰ δὲ στυατυχοῦσθαι αἰθεστέων κινδύοις, εἰ
 ἡσπέρων ὄρκων τῆς ἐξαπὸς ὄρκων δικαιοτέρων αἱ τυχεύουσι. ὅ γὰρ παρὰ τῶν
 ἀδικημάτων ἀποδύσαντες, τεκμήριον ὄρκων ὅτι καὶ τῶν παρὰ τῶν ὄρκων οἱ παρὰ
 30 τοῖς ἀδικημάτων ἀποδύσαντες, καὶ τῶν ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων
 καὶ τῆς δημοκρατίας. καὶ τοῖς ἡσπέρων αὐτῶν ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων
 παρὰ τῶν ὄρκων ὄρκων, ἀλλ' ἡσπέρων αὐτῶν λειτουργίας ἀδικεῖσθαι τοῖς
 κινδύοις ἀξιώσουσι. ἐφ' οἷς ἡσπέρων καὶ μάλισα ἀναγκαῖα, εἰς γὰρ (α) ἰδὼν οἱ-
 35 κιν ὄρκων παρὰ τῶν ὄρκων, καὶ τῶν ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων
 φηκεν, ἢ κεχρηγήκε λαμψρός, ἢ τῶν ὄρκων τῶν τοιούτων πὶ δεδαπύθηκεν, ἀξίος
 ὄρκων παρὰ τῶν ὄρκων τοιαύτης χαλεπῶς (ὅτι τούτοις γὰρ αὐτοῖς μόνος φανερόν, τοῖς ὄρκων
 ὄρκων ὄρκων ἀφελῶν) ἀλλ' εἰ τίς τετελευτηρήκε λαμψρός, ἢ τῶν τῶν πατρῶων
 40 ὄρκων ὄρκων παρὰ τῶν ὄρκων ἀποδύσαντες, καὶ ἐν μὲν τούτοις ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων
 δεδαπύθηκεν, ἐν ἐκείνοις δὲ, πῶν ὄρκων μόνος τῶν δεδαπύθηκῶτων. ἡσπέρων ὄρκων
 ὄρκων ὄρκων αἱ ὄρκων μάλισα πῶν πόλιν ἀδικεῖσθαι, ὡς τῶν ἀδικεῖσθαι ἀξίον
 λαμβάνειν καὶ πῶν ὄρκων παρὰ τῶν ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων
 45 φιλῶν μάλισα παρὰ τῶν πόλιν, τούτων δὲ βοήθειν ὄρκων παρὰ τῶν ὄρκων φιλῶν
 μίας ἡσπέρων εἰμὴν ἡ Δία μὴ αὐτῶν τῶν πατρῶων καὶ τούτοις ὄρκων συμφύροντα, ἐ-
 χεῖν μὲν ὄρκων αἱδρες, εἰ καὶ παρὰ τῶν ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων
 παρὰ τῶν ὄρκων ὄρκων ὄρκων τοῖς δικαιοτέρων ἀδικεῖσθαι, ἀλλ' ὄρκων ὄρκων παρὰ τῶν ὄρκων κρι-
 νοντες οὕτως ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων
 μάλισα ὄρκων ὄρκων ὄρκων ἀναμνησκόντες ὄρκων τῶν κοινῶν παρὰ τῶν ὄρκων ὄρκων ὄρκων ὄρκων

Γ. κρίνοντας
οὕτως ὄρκων.

ἡμῖν καὶ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων ὅτι βουλομένης, ἀ-
ναστάτους ἡμαῖς ἐπεχειρήσῃ ποιῆν; εἰ μὴ Διὰ τὴν γὰρ ἀβίαν ἢ ῥάμην καὶ τὰ βα-
λδύματα διεφθάρη δούτερον δὲ, μὲν τοῦ βαρβάρου ἡρόδοτος, καὶ σύμμαχον
ἐκείνῳ καταστάντες, ὅς ἦλθεν ἀνυποστάτω διωάμει ἔτι τὰ σώματα καὶ τὴν χεῖρα ἡ-
μῶν Διὰ φθέρων, ἐναντίον τῶν ἀξάμνοι τοῖς ἡμετέροις φρονήμασιν, ἕως ὅλι-
γων πολλοὶ μάχη κεραιθῆνες ἐφυγον. μὲν δὲ αὐτὰ πάλιν μὲν τῶν ἡμείτερον ἐ-
ρῶν ἡρόδοτος, τὴν χεῖρα ἡμῶν ἔτεμον τὴν πολλὰς τούτους σώσασθαι καὶ τὴν
πόλιν ἑτοιμοὶ κατασκάπτῃν ἦσαν, ἕως πολλὰς ἀβίαι θεραπέυσθαι, σωτηρίας
ἔτυχον. Διὰ πῶτος δὲ χεῖρος, τοτὲ μὲν μὲν Λακεδαιμονίων ἡμῖν ὅτι βουλομένης
τες, ἀλλοίε δὲ τοῖς ἡμείτεροις συμμάχοις ἀφιστάθης· αἰεὶ δὲ ἀβίαι καὶ ἑαυτοῖς πο-
λεμικῶς καὶ δυσμενῶς ἐχούσης παρὲς ἡμαῖς ἀφιστάθης. νῦν δὲ ποτελευτήσῃ Πλα-
ταίης ἀναστάτους πεποιθήσασιν, ἡμείτεροις μὲν ὄντας συμμάχοις, διὰ δὲ ἀβίαι
παρὲς τὴν δὲ τὴν πόλιν Διὰ κειμήλιους, μόνους δὲ μεθ' ἡμῶν ἕως τῆς τῶν Ἑλλή-
νων ἐλευθερίας παρὲς τῶν βαρβάρων Διὰ γωνισαμῶν, ἔτι ἔσται ἐσθλῶς.
ἕως ὅν εἰκὸς ὑμαῖς ὀργισθῆναι, πῶς δὲ μὲν τῶν ὄπλων ἐξέλιαν, καὶ τὴν αὐ-
15 τὴν Θεβαίους ἐπιπύθῃαι ἡμῶν, ἕως ὅν οὐκ οὐκ οὐκ ὑμείτεροις συμμάχοις ἐπόλ-
μησῃ. αἰεὶ μὲν οὖν ἔτι δὲ ποτελευτήσῃ ὑμαῖς τὴν αὐτὴν ἐμὴν γυνάμην ἐχθρὴν,
καὶ μὴ περὶ ὅς ἐπὶ πολέμῳ ὅτι Θεβαίους. εἰ δὲ μὴ, διδασκόντων ὡς ὁσὶν εἰς
ὑμαῖς ἐξῆμῶν ἦσαν.

ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ ΠΡΟΤΡΕ-
πτικός λόγος.

ΜΕΝ πολέμοι ἐγγίσει, ὡς ἀνδρες φραπιάται, ὡς εἴνεκεν ἢ σύμ-
πασα καὶ ῥασκὸν ἡρεσκύσασθαι. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν θεῶν, ἀφ' ὧν
25 χρὴ ἀρχεσθαι, καλῶς ἐχθρῶν ἀμφοτέρους τοῖς λόγοις. τὰ
τε γὰρ ἱερά καὶ ἡμῖν γέρονε, καὶ ὁ δίκαιον μὲν ἡμῶν ὅστιν. ἐν
ὑμῶν οὖν τὰ ὅτι λιοπα ὅστιν, ἐὰν ἀνδρες ἀγαθοὶ ἡμῶν. ἐμὲ μὲν
ἐν εἰκὸς ἡραμῆσαι ἀ γινώσκω, ὑμαῖς δὲ παρὲς ἐχθρὸν τοῖς λευκοῖς δουκί τε, ὡς-
30 παρὲς τοῖς λόγοις ἀκρύετε, οὕτως αὐτὰ τὰ ἔργα ὅρα ἡμῶν παρόντα, ἀ ἐν τοῖς λόγοις δε-
διλωται. οὕτω γὰρ αὐτὰ ἀρετὰ γινώσκτε τὰ συμφύρονα. δεῖ δὲ ὑμαῖς σκέψασθαι ὅσα
ἀγαθὰ ἐνεσθῆναι ἐν ταῖς νικαῖν μαρμαῖς ὅτιν πολέμοις. παρὲς μὲν, τὴν πόλιν καὶ
τὴν χεῖρα σώζετε ἐν ἡ ἐπὶ ἀφῆτε, ἕως ὑμῶν ἔτι παρὲς ἡμῶν τειχίσματα, καὶ ἄλλα
πολλὰ ἀλαμπυρήσαντες κατέλιπον, ὅσα ἀπολέσασθαι ἀλλὰ αὐτῶν. ἕως ἐλευθερίαν
μὲν καταρῶσθαι, ἀγαθὸν ὑφ' ὑμῶν μὴ ἐλευθερωθῆναι. καὶ μὴ ἔτι κίνδυνον κα-
35 ταδεῖσθαι, καὶ νομισθῆναι μείζων ἔτι ἢ ὅσος ὅτι, τὴν μὲν ὑπάρχουσαν ἀρετὴν
ἀπολέσασθαι, τὴν δὲ οὐχ ὑπάρχουσαν κακότητα κτήσασθαι. ἐπὶ δὲ καὶ ἱερά ὑμῶν
ἔτι πατέρες ἱερυσάμνοι κατέλιπον, κοσμησθῆναι ναοῖς ἔβωμοῖς καὶ ἀγάλμασι,
καὶ ἄλλοις πολλοῖς καὶ καλοῖς ἀναθήμασιν. ἀ μὴ ἀθεύετε συληθέντα, καὶ πε-
σόντα ἀτήμας, ἀλλ' ἀμύνατε, ὅσον ἕκαστος διωατός ὅτι, τὴν γὰρ ἄλλως τε καὶ
40 μὲν τὴν ὑμῶν συμφέροντος, καὶ δεδηλωκότων τῶν θεῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς τὴν εἰς ὑμαῖς
δύοιαν ἀναμνησθέντες πομπῶν καὶ πόμην ἡμερῶν καὶ ἀγώνων, ἐν οἷς τῶν μὲν πα-
ρουσῶν συμφορῶν ἐπελευθέρησθε, μὲν δὲ τὴν ἡδονὴν ἄλλας παρὲς κτάμεθα,
σωσόντες ἀλλήλους κατὰ τε φιλοτιμίαν καὶ κατὰ συγγενείαν καὶ τῶν ἡλικίας,

δὲ βουλομένης αὐτοῖς ὅπως ἡμαῖς αὐτοῖς ὡς ἐλάττω λυπησόμεν, τοῖς τε πα-
ρὲς ὡς πλῆστα βουλομένης. ὁ δὲ παρὲς ὡς ἐλάττω, τέλος ἐχθρὸν αὐτὰ τε Διὰ-
πῶσαι, ἔτι παρὲς πολλὰ πλῆστα καὶ καλλίω καὶ μείζων παρὲς κτήσασθαι, ἢ τῶν τε ὑ-
πάρχοντων φερῆσθαι, καὶ αὐτοῖς πολλὰ καὶ οἰκτρὰ παθεῖν καὶ ἰδεῖν, ἐπανεῖλεῖν
δὲ τὴν γυνάμην ὑμῶν ἕκαστος βούλομαι. ὁ δὲ δεῖ σκέψασθαι, ἀπὸ πλείους ποι-
οῦμενοι κατέλιπον, τοῖς γυνήσασθαι πατέρας καὶ μητέρας. ὁ δὲ ὑμῶν τε ἐφύπευσε
καὶ ἐξέφυσε ὁ δὲ, ὁμογενεῖς ἀδελφοὺς τε καὶ ἀδελφὰς, ὡς οἱ μὲν γήρα πολλὴ ὑπάρ-
βαλλόντες, ἔτι δὲ νεότητι πολὺ ἐλλείποντες, τοῖς μὲν σώμασιν οὐχ οἷοί τε εἶσιν
ἀμύειν, τῶν δὲ κινδύνων πλείους μέγας μετέχουσιν. ἐν οἷς ἡμῶν μὲν παρὲς
μηθύντων, καὶ δὲ ἀγωνισαμῶν, διδάσκοντες μὲν ἔτι πατέρες, ἡμῶν δὲ ἔτι πα-
10 δεσ, ζῆλωται δὲ ἀ γυναικὲς καὶ ἀ γυναικῆρες, καὶ ἀ ἀδελφὰς, καὶ ἐνὸς ἐκαστοῦ καὶ
συμπύθῃαι ἐλλείποντων δὲ ἡμῶν τὴν παρὲς μίαν, καὶ μὴ θελησάτων Διὰ μα-
χεσθαι εἰς ὅ ἐξαγορῶν, ἀθλοῖσι μὲν οἱ πατέρες, φερῆσαντες μὲν τῆς ἡμείτερας παρὲς
ἡμῶν, φερῆσαντες δὲ πόλεως καὶ χεῖρας καὶ ἱερῶν ἀπὸ καλλίστης ἐλευθερίας,
15 εἰς ἀγῆσθαι δουλείαν καὶ θεραμῶν, ἐν ἡλικίαι αὐτῶν ἐν ἡμῶν μὲν φερῆσαν ἀ πα-
ρῆν γυνήσασθαι, οἷς δὲ γινώσκει ἀ παρῆν, ἀδύνατος κατέστηκεν ἀμύειν. ὡς τε γὰρ
λεπτότερον φέρειν. εἰ γὰρ παρῆν γινώσκει μὲν, μὴ δύνασθαι δὲ τὰ σώματα, ῥῶν
αὐτῶν ἢ συμφορῶν, οἰκτρὰ δὲ ἀ γυναικῆρες κατέστησαν, δις τυχεῖς δὲ ἔτι παῖδες καὶ
ἀδελφοί, τῶν τε αὐτῶν ῥύτων φερῆσάμνοι, καὶ τῶν ἐλπίδων ἐφ' αἷς ἐπὶ ἀφῆσθαι.
20 καὶ οἷς ἐν ταῖς νῦν χεῖρας ζῆλος καὶ τιμῆ, κάλλος καὶ βυεῖδια, εἰς δουλείαν πύπτου
σιν ἀνάσθαι ἔτι ἀρετῆς καὶ ἀπίμῃ φέρειν. ἀπὸ τῶν καλλίστων καὶ ἐν ἡμῶν τῶν γὰρ
μῶν εἰς ἀγῆσθαι καὶ ἀπίμῃ τῶν πύπτουσιν ἢ τε αὐτῶν δὲ εἰς ποῖα ἔργα κατέ-
στησῃ τὰ σώματα, ἐν οἷς καὶ ἔτι ὑπάρξαι ἀγαθὸν τῆς ἐσθῆς ζῆμῃ κατέστησῃ. οὐ
25 γινώσκουσι ἀ γινώσκουσι, ὅσους οὖν, τοῖς τῶν ἀθλων παρὲς κειμήλιων, μὴ ἔσται ἀνὴρ ἀγαθός
ἐν ταῖς ἀγῆσθαι, ἀλλὰ ἕως εἰσαυθῆς ἀπολείπεται ἡ γυνάμην ἢ ῥάμην, ἀμφοῖν
φερῆσθαι, τῆς τε νῦν τῆς τε εἰσαυθῆς τῶν ἔργων. ὁ δὲ γὰρ ὁ ἀγῶν αὐτῶν τέλος ἐ-
χθρὸν. ἐν ἡμῶν τῶν γὰρ καὶ τῆς ἐνεκα ἀνὰ μᾶλλον ἀξιώσασθαι μάχεσθαι, ἢ πὶ
ἀγαθὸν ὅσα ἐνεσθῆναι ἐν ταῖς νικαῖν μαρμαῖς τοῖς πολέμοις. τοῦτο ἀρετὴν σύμ-
30 πασθῶν λαβὸν ἐχθρὸν. ἐν τούτῳ ἐνεσθῆναι ὑμῶν ὅσα τῆς βύστα. δοκεῖ ἔτι εἰρήμην ἀγαθόν;
αὐτῆ ὅτι τοῖς τοῖς πολέμοις νικῶσι γίγνεται, ὅπως αὐτῶν βούλωνται κατέστησθαι.
δοκεῖ ἔτι κτημάτων κτήσῃ ἀγαθόν; τοῦτο γὰρ τοῖς νικῶσι γίγνεται. τὰ τε γὰρ
ὑπάρχοντα, ἀσφαλῶς κέκλυται, τὰ τε τῶν πολέμων ἀδελφῶν κερταύ-
ται. δικαιοσύνης ὅτιν ποδὲ ὅ ἐργον πλῆστον μετέχῃ. δίκαιον μὲν γὰρ τῆ παρῆ-
35 δι ἀμύειν, ἐν ἡ ἐπὶ ἀφῆτε, δίκαιον δὲ, ἱεροῖς πατράσι καὶ μημίαι τῶν παρ-
ρῶν δίκαιον δὲ ὅτιν πατέρας ὑμῶν ὑφ' ὧν ἐπὶ ἀφῆτε, ἀντιμεσφῆσθαι. δι-
καιον δὲ ὅτιν παῖδας, ἐπειδὴ παρὲς ἐφύσατε, ἐκθρέψατε· δίκαιον δὲ τούτων ἵνα
μὴ ἐλλείπῃ. εἰ δὲ ἕως σοφίαν ἐπιτηδύσθαι, ὅ νικῶν μαρμαῖς, τοῦτο σοφίαν ἢ-
40 γησάσθαι εἴ γε οὐ σοφὸν ὅ δὲ δὲ δὲ ἔτι. ὁ δὲ ἐλευθερίαν, σοφόν. κάλλος ἐν ἡμῶν
ἔτι δοκεῖ; ἔτι αὐτοῖς ὅτιν ἀνδρες νικῶντες, οἷ τε καλοῖ; καλλίους δοκοῦσιν ἔτι, οἷ
τε ἀγῆροι, δῆνότεροι. πᾶν γὰρ ὅ ἐλευθερίαν, καλόν. εἴ τις ὅτιν βύστα βιάσθαι,
ἐν τῶν δὲ ἔργων μάλιστα ἐνεσθῆναι. ὅσους μὲν γὰρ παρὲς ὅσους δοκῶν βύστα, νῦν μὴ
θελησάτων Διὰ μαχεσθαι, τὴν τε ἐν τῶν παρὲς ἡμῶν ὑπάρχουσαν βύστα ἀπολέσθαι,
καὶ τοῖς παρῆσι δυσμενείαν ἀπολείπει. ὅσους δὲ ἐν τῶν ἔργων ἔσται ἀνὴρ ἀγαθός, τῶν

P. ἀφῆν τέλος
ἐχθρ.

Π. ἐκαστος ἐλάττω
παρὲς ὁ κα.

Π. πῶς μὲν φρο-
νῆν ἀ παρῆν γὰρ
γινώσκουσι.

στωπῆ. παρὸς ταῦτα ἀφρεῖτε, καὶ σκεπτεῖτε, ὡς εἰ μὴ δικάζετε καλῶς, γνωσθή-
 σεσθε ὅτι σοφῆμιαν ἔχῃ γένηται παρὸς ἔργων ἰσχυρῶν, οὐδ' ἔστιν ὑμᾶς ὅτι λέγων ἀμνη-
 φελήσῃ. εἴσεσθε δὲ ἀκριβοῦς ὅτι δι' ἀπορίας ἔργων πολλοὶ καὶ μακροὶ λόγῳ λέ-
 γονται. ἀλλ' ἢ λέγετε ὅτι οὐ ζυμίζετε τὰ λεγόμενα, καὶ αἰσάσθε, ἢ δικάζετε ὀρθῶς.
 καὶ ταῦτα μὴ κρύβδω φέρετε, ἀλλὰ φανεράς· ἵνα γινώτε ὅτι καὶ ἀδύοις τοῖς δι-
 κάζουσιν δοτεῖα δικῆ ὅστιν, αἰ μὴ δικάζουσιν ὀρθῶς. καὶ περὶ ἴσως γινώσθε ὅτι κρι-
 τὰ ἴσῃ λεγόμενα, ἀλλὰ μὴ δοξάζετε, καὶ θησθε. ἐγὼ δὲ ἀφροσύνην κρύβδω πε-
 ρὶ ἐμοῦ καὶ ἴσῃ ἐμῶν ἔπιτεπέπω, ἀφροσύνην δὲ ἀπασιν ἀπαγορεύω, καὶ ταῦτα,
 καὶ ἀνδρὸς ὅς οὐχ ἕκων, ἀλλ' ἀκων ἀφίκεται εἰς Τροίαν καὶ περὶ ἐμοῦ, ὅς παρ' ἑσ-
 ἀεὶ καὶ μόνος καὶ αἰθὺ τείχεος τέταγμα.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΛΟΓΟΣ ΟΔΥΣΣΕΩΣ.

ΠΡΟΣ σέ μοι μόνον ὁ λόγος, δι' ὃν ἀμέτην, ἀλλὰ καὶ παρὸς
 τοῖς ἄλλοις ἀπὸ μὲν πλείω γὰρ ἀγαθὰ πεποιήκα ὁ φρατόπε-
 δον ἐγὼ ἢ ὑμεῖς ἀπὸ μὲν καὶ ταῦτα καὶ ζῆλος αὐτῶν ἄλλων Ἀχιλ-
 λέως, καὶ νῦν τε θανάτος λέγω παρὸς ὑμᾶς. ὑμεῖς μὲν γὰρ σοφῆ-
 μιαν ἀλλήλων μάχην μεμάχησθε, ἡ δὲ οὐχὶ καὶ ἐγὼ μὲν ὑμῶν ἔ-
 μοι δὲ ἴσῃ κινδύων σοφῆς ὑμῶν σοφῆν ζυμίζετε. καίτοι ἐμὴν καὶ τῶν κρινάσῃ μά-
 χας, οὐτε εἰ καλῶς ἀγαθὸς οἶσθε, πλεον ἐγγύστα σοφῆν. ἐν δὲ τοῖς ἐμοῖς κινδύοις,
 οἷς ἐγὼ μόνος ἐκινδύω, εἰ μὲν κατεργάσασθαι, ἀπὸ μὲν ὑμῶν ἐπιτελείτω ἂν ἔ-
 νεκα ἀφίγησθε, εἰ δὲ σφραλίω, ἐμοῦ αὖ ἐνός ἀνδρὸς ἐστέρεσθε. οὐ γὰρ ἵνα μαχρί-
 μεθα τοῖς Τρωσὶ δόξῃ ἀφίγησθε, ἀλλ' ἵνα πλεῖτε Ἐλένῃ ἀπολαβοίμεν, καὶ
 πλεῖ Τροίαν ἐλοιμῶν. ταῦτα δὲ ἐν τοῖς ἐμοῖς κινδύοις ἐπιτελείτω ὅπου γὰρ ἡ
 κερσημῶν ἀμάλωτον ἔῃ πλεῖ Τροίαν, εἰ μὴ παρὸς τὸν ἀγαθὸν τῆς θεοῦ λα-
 βοίμεν ὁ κλαπὲν ἡμῶν, τῆς ὅστιν ὁ χρισίαι δόξῃ ὁ ἀγαθὸν ἄλλος, ἢ ἐγὼς
 ὃν σὺ γὰρ ἱεραυλίας κενεῖς. σὺ γὰρ σοφῆν οἶσθε ὅτις ἄφρα τὸν ἀμασώσασθαι ὁ
 ἀγαθὸν τῆς θεοῦ, ἀλλ' οὐδὲ ὕφελόμενον ἡμῶν Ἀλέξανδρον, ἀποκαλεῖς
 ἱερόσθλον, καὶ πλεῖ Τροίαν μὲν ἀλάσθαι ἀπὸ μὲν ὑμῶν ἐμὲ δὲ ὁ δὲ ἐμὲ ὁ
 πᾶσι ἔσθαι τῆς θεοῦ, ἀποκαλεῖς ἱερόσθλον; καὶ εἰ εἴθε καλὸν γὰρ ἡμῶν ἔλεῖν ὁ Γίλιον, κα-
 λὸν καὶ ὁ θύρεῖν ὁ τούτου ἀπὸν. καὶ ὁ μὲν ἄλλοι γὰρ ἐργασί, σὺ δὲ καὶ ὀνειδίσεις
 ἐμοῖ. ἔσθαι γὰρ ἀμαθίας, ἂν δὲ πέποιθας σοφῆν οἶσθε. καὶ γὰρ μὲν ὅτι ὀνειδίσεις
 σοι πλεῖ ἀμαθίας (ἀκων γὰρ αὐτὸ καὶ σὺ καὶ ἄλλοι πεποιθήσιν ἀπὸ μὲν ὑμῶν) ἀλλ' ὅτι
 ἀφροσύνην τὰ ἐμὰ σωζόμενος, οὐχ οἶσθε εἰ πείθεσθαι, ἀλλὰ καὶ παρὸς ἀπει-
 λήσθαι καὶ πολλὰ, τῶν καὶ σμικρῶν ἢ ἐργάσασθαι. ἀλλ' εἴθε ἐκ ἴσῃ εἰσῶν τῆ
 γρη τεκμήρεσθαι, ἔσθαι τῆς κακῆς ὀργῆς οἴομαι σε κακὸν ἢ σαυτὸν ἐργάσασθαι.
 καὶ ἐμοῦ μὲν, ὅτι τοῖς πολεμίοις κακῶς ἐπαίησα, δόξαν ὀνειδίσεις; σὺ δὲ ὅτι φανεράς
 ἐμῶν καὶ ματίων ἠλίθιος ἦσθαι, ὅτι μετὰ πόντων δράσας, οἶει πούτω βελ-
 ῶν ἔῃ. ἐπεὶ καὶ παρὸς ἑστέρας παρὸς ἐμὲ λέγεις ὅς παρ' ἑστέρας μὲν ὅτι οἶσθε οὐδὲ
 ὅπως ἐδὲ μάχεσθαι, ἀλλ' ὡς παρ' ἐς ἀγελος ὀργῆς φερέμενος, τὰχ' αὐ ποτε ἀπο-
 κτενεῖς σαυτὸν, καὶ καὶ παρὸς ἑστέρας. ὅτι οἶσθε ὅτι ἄφρα τὸν ἀγαθὸν οὐδὲ
 ἔσθαι αὐτὸ γρη, οὐδὲ ὕφ' ἑτέρου, οὐδὲ. ἔσθαι ἴσῃ πολεμίων κακὸν οὐδὲ ὅτι οὐκ ἀ-
 γνή; σὺ δὲ, ὡς παρ' ὁ παῖδες, χαίρεις ὅτι σέ φασιν οἶδε ἀνδρείον εἶναι. ἐγὼ δὲ
 δειλότατον γὰρ ἀπὸ μὲν ὑμῶν τε καὶ δεδίστα ὁ θάνατον μάχιστα. ὅτις γὰρ παρ' ἑστέρας

ἴσῃ δὲ ἄφρα
24.

Π. φράσων ἢ
τοῖς δὲ.

ἴσῃ ἔσθαι φράσων
οἶει βελῶν.

Π. ὕφ' αὐτῶν.

ὄπλα ἔχῃς ἀφροσύνη καὶ ἀπρωτα, δι' ἃ παρ' σέ φασιν ὅτι παρ' ἑστέρας ἔῃ. καὶ τὰ π' αὐ-
 δράσας εἴτις σὺ ἴσῃ πολεμίων τοιαῦτα ὄπλα ἔχων παρ' ἑστέρας ἔσθαι; ἢ που καλὸν ἢ καὶ
 θαυμαστὸν αὐ εἶη, εἰ μὴ δὲ ἑτέρας ὑμῶν μὴ δὲν δράσασθαι δυνάμει. ἐπεὶ καὶ οἶει τῆ ἀφ-
 φέρεῖν τοιαῦτα ὄπλα ἔχων, ἢ ἐν τῶν τείχεος καὶ θῆσθαι; καὶ σὺ μόνω δὲ τείχεος ὅτι
 ἔστιν, ὡς σὺ φῆς μόνος μὲν οὐκ ἔσθαι ἐπὶ ἀφροσύνην παρ' ἑστέρας ἀλλ' ἄλλοις
 ἔσθαι. ἐγὼ δὲ ἀόπλος οὐ παρὸς τὰ τείχη ἴσῃ πολεμίων, ἀλλ' εἰς αὐτὰ εἰσέρχου
 τὰ τείχη καὶ ἴσῃ πολεμίων τοῖς φύλακας ἐργασίας ἀδύοις ὄπλοισιν ἀφροσύνη καὶ
 εἰμὶ φρατήρης καὶ φύλαξ καὶ σὺ καὶ ἴσῃ ἄλλων ἀπὸ μὲν ὑμῶν, καὶ οἶδα τὰ τε ἐμὰ δὲ
 καὶ τὰ ἐν τοῖς πολεμίοις. οὐχὶ πέμπων κατασκελεμένον ἄλλον, ἀλλ' αὐτὸς, ὡς παρ'
 10 ὁ κυβερνήται πλεῖ νύκτα καὶ πλεῖ ἡμέραν σκεπτοῦσιν, ὅπως σωσῶσι τοῖς ναύταις, οὐ-
 τω δὲ καὶ ἐργασί καὶ σε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπὸ μὲν ὑμῶν σώζω. οὐδὲ ἔστιν ὄντινα κινδύων
 ἐφουρῶν, ἀφροσύνην ἠγασάμενος, ἐν ἡμῶν ἡμῶν τοῖς πολεμίοις κακὸν τὴν δράσθαι οὐδὲ εἰ
 μὲν ὁ φρατῆρ με ἴσῃ ἐμῶν, γλιτθόμενος αὐ τοῦ δοκεῖν ἐπὶ λῆσθαι. ἀλλ' εἴτε δούλους,
 εἴτε παρὸς καὶ μαχίρας ἂν, μὴ ἡμῶν τοῖς πολεμίοις κακὸν ἢ δράσθαι, ἐπεχίρῃσω
 15 αὐ, καὶ εἰ μὴ δὲ ὄρω. οὐ γὰρ δοκεῖν ὁ πόλεμος, ἀλλὰ δρᾶν αἰεὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ
 καὶ ἐν νυκτὶ φιλεῖ ἢ. σοφῆν ὄπλα ἔσθαι μοι τεταγμένα, ἐν οἷς παρ' ἑστέρας ὄρω
 πολεμίοις μάχεσθαι, ἀλλ' ὄντινα ἐγγύστα ἔσθαι, καὶ παρὸς ἑνα ὁ παρὸς πολλοῖς
 ἔτοιμος εἰμὶ αἰεὶ. οὐδὲ ἡμῶν κακῶν μαχόμενος, ὡς παρ' σὺ, τὰ ὄπλα ἐτέρας πα-
 ρεδιδωμὶ, ἀλλ' ὅπου αὐ ἀμασώσασθαι ὁ πολέμοι, ὅτε ἀδύοις τῆς νυκτὸς ἐπιτί-
 20 θεμα, ἔχων τοιαῦτα ὄπλα αἰ ἐκείνοις βλάψῃ μάχιστα. καὶ οὐτε νῦν πᾶσι με ἀ-
 φείλετο, ὡς παρ' σε πολλὰ καὶ μαχόμενον ἀσμεῖον πέπαισθαι. ἀλλ' ἡμῶν αὐτὸν ἑγγύστα
 σὺ, τῶν καὶ αὐτὰ ἐγὼ σώζω σε, καὶ ὅτι πολεμίοις αἰεὶ κακὸν ἢ ποιεῖ, ἔχων τὰ δουλο-
 παρ' ἑστέρας ὄπλα καὶ τὰ ἀφροσύνην καὶ τὰ μάχιστας, δι' ἃ σὺ ἀσφαλῶς καθεύδεις.
 σὺ δὲ ὅτι φερόν ἐκείνοισι ὁ νεκρὸν ἀνδρείος οἶει ἔῃ; ὃν εἰ μὴ ἡδύω φέρεῖν, δύο
 25 ἀνδρες αὐ φερέτω. καὶ περὶ κακῶν καὶ παρ' ἑστέρας πᾶσι ἡμῶν ἡμφισβήτησθαι,
 καὶ μοῖ μὲν ὁ αὐτὸς αὐ παρὸς ἀδύοις ἡμῶν ὄρω; σὺ δὲ τῆ αὐτῶν ἀμφισβήτησθαι παρὸς
 ἀδύοις; ἢ δυοῖν μὲν ὅτι αὐ φερόντας, ἐνός δὲ αὐ ἀφροσύνην ὁμολοῦσθαι δόξῃ
 ἔῃ; ὅτι οἶσθε ὅτι οὐ τοῦ νεκροῦ τοῖς Τρωσὶν ἀλλὰ τῆ ὄπλων ἐμῶν ὅπως λαβοίμεν;
 ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ μὲν ὑμῶν ἐμῶν, τὰ δὲ ὄπλα ἀμαθῆσθαι εἰς τὰ ἑστέρας τοῖς θεοῖς. τοῖς γὰρ
 30 νεκροῖς οὐ τοῖς ὅτι ἀφροσύνην ἀφροσύνην ἀφροσύνην, ἀλλὰ τοῖς μὴ ἀπὸ μὲν ὑμῶν ἑστέρας
 οὐκ αὐτὸν ἐμῶν ἐκείνοισι, ἐγὼ δὲ τὰ ὀνειδίσεις ἀφροσύνην ἐκείνοισι. φησὶν ὅτι καὶ
 ἀμαθίας νοσεῖς, κακῶν ἐναντιώσθαι αὐτοῖς. καὶ ὁ μὲν σε ἐπιτηυμῆν ποιεῖ τὴν καλῶν,
 ἢ δὲ ἀπὸ μὲν ὑμῶν αὐτῶν μὲν οὐκ ἀφροσύνην ἀφροσύνην. ἀφροσύνην δὲ ἔῃ ἰσχυρῶς, οἶει καὶ
 35 αὐτῶν ἀφροσύνην δὲ κακῶν μέγιστον τοῖς ἐργασίαι; οἶμαι δὲ, αὐ ποτε τῆς ἀφροσύνης ποιητῆς
 παρὸς ἑστέρας φησὶν, ἐμὲ μὲν ποιησθαι πολυτῶν τε καὶ πολυμήλων καὶ πολυμήχα-
 νον καὶ πολυπόρθον, καὶ μόνον πλεῖ Τροίαν ἐλόντα; σὺ δὲ, ὡς ἐγὼ μὲν, πλεῖ φύσιν ἀ-
 πεικάζων τοῖς τε νωθῶν ὄνοις, καὶ βοῶσι τοῖς φορβάσθαι ἄλλοις ἔσθαι ἀφροσύνην δε-
 σμῶν καὶ ζυμίζου ἀδύοις.

Π. ὄπλοισι.

qq.ii.

ÆSCHINIS ORATIONES.

IN TIMARCHVM

Oratio.

Hieronymo VVolfio interprete.

EGO, Iudices, nulli ciuium vnquam vel in iudicio periculum *Pag. 1. Gr.*
 creau, vel in referendis rationibus molestus fui: sed, vt mihi *exempl.*
 persuadeo, moderatè me in rebus huiusmodi gessi. Verùm
 quum & rempublicam grauiter à Timarcho lædi, contra leges
 habente conciones, viderem, & priuatim ab eo calumniis agi-
 5 tarer (quo autem pacto, in orationis progressu ostendam) turpissimum faci-
 nus fore duxi, si nec vniuersæ ciuitati, nec legibus, nec vobis, nec mihi ipsi
 opitularer. Quum autem iis eum teneri criminibus scirem, quæ paulo antè
 scriba recitante audiuiſtis, hoc eum censorio iudicio reum feci. Omnino
 10 enim, Athenienses, ea quæ in publicis causis dici solent de priuatis inimici-
 tiis, per eas multa reipublicæ incommoda depelli, vera sunt. Neque verò to-
 tius huius actionis culpam vel ciuitati, vel legibus, vel vobis, vel mihi Timar-
 chus adscribere potest: sed sibi met ipsi tantum. Leges enim ei denuntiarunt,
 quum flagitiosè vixisset, ne conciones haberet: atque id ei edixerunt quod
 15 meo iudicio ferre grauiter non potest, sed id quod omnibus facile est. Licuit
 etiam ei non laceſſere me per calumniam, si sapuiſſet. Ac de his satis me
 præfatum esse arbitror. Non autem ignoro, Athenienses, ea quæ principio
 dicturus sum, ex aliis etiam antè vos audisse: sed tamen res postulare videtur,
 vt eadem & ipse vtatur oratione. Cõstat inter omnes, tres esse formas rerum-
 20 publicarum: principatum vnus, potestatem paucorum, & populare impe-
 rium. Ac duo priora genera eorum arbitrato reguntur, qui rerum potiun-
 tur: liberæ autem ciuitates vsitatis legibus. Satis autem scitis, Athenien-
 ses, populi vitam & libertatem conseruari legibus: principum & paucorum,
 diffidentia, & armorum præſidiis. Paucis igitur, atque iis qui reipublica inæ-
 25 quali vtuntur, ii sunt cauendi qui manu & vi reipublicas euertunt. Nos au-
 tem decet, qui æqualem & legitimam rempublicam habemus, in eos qui con-
 trà quàm leges iubent, aut dixerint, aut vixerint, animaduertere. Nam vires
 in eo vestræ sunt, si leges tueamini: neque cuiquam licentiam detis vitam le-
 gibus contrariam & petulantem instituendi. Equidem illud existimo in san-
 30 ciendis legibus spectandum esse nobis, vt eæ iustæ atque è reipublica sint.
 Vbi autem eas sciuerimus, legibus sancitis vt pareamus, & contumaces pu-
 niamus: si modò rempublicam incolumem & florentem esse volumus. Con-
 siderate Athenienses, quantam modestiæ rationem habuerit Solon anti-
 quus ille, & Draco caterique illius ætatis legumlatores. Primùm enim leges

a. i.

de liberum nostrorum disciplina tulerunt: planèque demonstrarunt quæ
 2 puer ingenuus studia sequi debeat, utque sit educandus. Secundo loco de
 adolescentibus, ac deinceps de reliquis ætatibus. Neque verò ad plebeios dun-
 taxat homines sed etiam ad oratores hæc pertinere voluerunt. Et has leges,
 in literas relatas, apud vos deposuerunt, earumque custodiæ vos præfere-
 runt. Quem igitur legum ordinem est secutus legislator, eundem & ipse
 præscribam orationi meæ. Primum enim eas leges exponam vobis, quæ de
 puerorum vestrorum: deinde eas quæ de adolescentum, postremò eas quæ
 de reliquarum ætatum disciplina sunt latæ: nec priuatorum duntaxat homi-
 num, sed etiam oratorum. sic enim orationem meam arbitror maximè per-
 10 spiciam fore. Simul etiam differam, Athenienses, quid edicant leges de ge-
 renda republica: & rursus post hoc Timarchi mores cum iis conferam. eum
 enim egisse vitam legibus omnibus contrariam reperietis. Legislator pri-
 mum ludimagistris, quorum fidei liberos nostros necessariò committimus,
 quorumque victus in temperantia situs est, inopia verò in contrariis rebus:
 15 tamen diffidit, ac planè definit, qua hora puerum ingenuum in ludum ire
 deceat: deinde, cum quot pueris ingredi, & quando abire, ac præceptores, lu-
 dos, lanistas aperire palæstras vetat ante solis ortum, & claudere iubet ante
 occasum: ut qui solitudinè & tenebras maximè suspectas habeat. Edicit itè,
 adolescentulos ea loca frequentâtes, quales esse oporteat, & qua ætate: & qui
 20 magistratus eorum habere curam debeat, & de pædagogorum diligentia: &
 de festo Musarum in ludis, & de festo Mercurii in palæstris: denique de con-
 gressibus puerorum & cœtuum solennium. Iubet enim ædilem, qui suis sum-
 ptibus vestris seruire commodis studeat, id facere ubi quadragesimum æta-
 25 tis annum exceßerit, ut is modestissima iam ætate liberos vestros accedat.
 Has igitur leges scriba vobis recitabit: ut sciat is existimasse legislatorem,
 puerum rectè educatum, virili ætate utilem fore civitati: si autem hominis
 ingenium, malum disciplinæ initium ceperit, malè institutos pueros, in vi-
 ros euafuros Timarcho similes, censuisse. Recita leges has. **LEGES. Pue-**
 30 **rorum magistri ludos ante solis ortum ne aperiant, & ante occasum iterum claudunt:**
neque fas esto iis qui puerilem ætatem exceßerunt, eò ingredi, dū pueri sunt intus, præter
filium magistri, aut fratrem, aut generum. his exceptis, si quis fuerit ingressus, capite mul-
ctator. Et gymnasiarchæ Mercurialibus nullo modo quenquam adultum ingredi cum
pueris sinunt: sin permiserit, neque gymnasio exclusit, teneatur gymnasiarcha lege
 35 **de corruptela ingenuorum puerorum. Choragi autem qui à populo cōstituuntur, annum**
ætatis quadragesimum exceßisse debent. Post hæc, Iudices, edicit de iniuriis,
 magnis illis quidem, sed tamen fieri scilicet in vrbe nostra solitis. Nam ea
 de causa leges à maioribus sancitæ sunt, quòd quædam contra quàm deceat
 committantur. Lex certè quidem aperte ait, Si pater, aut frater, aut patruus,
 aut tutor, aut denique is cuius est autoritas, aliquem mercede prostituat,
 40 non licere puerum accusare: sed tam eum qui elocarit, quàm qui conduxerit:
 illum, quòd elocarit, hunc, quòd conduxerit: & parem in vtrunque pœnam
 statuit. neque necessitatem imponit puero, ubi adoleuerit, patrem alendi, aut
 domicilio excipiendi, si fuerit ab eo ad turpem quæstum elocatus: defunctum
 tamen sepelire iubet, ac cætera parentalia obire, ut moris est. Considerate,

Athenienses, quàm rectè viuenti ei eripiat fructum procreationis liberum,
 quemadmodum ipse puero libertatem: defunctum tamen (quum is quidem
 qui beneficium accipit, non iam sentit commodum quo afficitur: legi verò
 & numini honos habetur) sepelire iubeat, & cætera de more præstare. Etiam
 5 aliam quandam legem tulit, nostrorum liberum custodè, de lenocinio: ma-
 ximis pœnis adscriptis, si quis ingenui pueri aut mulieris lenonem agat. Et
 quam aliam? Legem contumeliæ: quo vno capite, quæ sunt huius generis
 omnia complectitur. in qua planè scriptum habetur, Si quis puero contume-
 10 liam fecerit (facit autem utique cōtumeliā, qui conducit) aut viro, aut mu-
 lieri, siue ingenuo siue seruo: aut aliquid legibus interdictum in horum ali-
 quem commiserit: in eum cōtumeliæ actionem dedit: & litis æstimationem
 eam fecit, ut statuendum sit quid is luere debeat, aut soluere. Recita legem.
 15 **LEX.** Si quis Atheniensis puero ingenuo contumeliā fecerit, is in cuius po-
 testate puer est, illū apud Sexviros accusato: ea litis æstimatione adscripta
 20 qua iudicium eum condemnarit. Qui si Vndecimviris fuerit traditus, eadem
 die perimatur: sin ei multa pecuniaria irrogata fuerit, intra dies vndecim
 post iudicium soluat, si statim soluere non potuerit: donec verò soluerit, in
 carcere teneatur. Iisdem porrò criminibus teneantur ii etiam qui seruilia
 25 corpora violarint. Fortassis autem aliquis statim miretur, qua de causa legi
 contumeliæ, etiam seruorum nomē sit adscriptum. Id verò si considerabitis,
 Athenienses, omniū rectissimum esse inuenietis. Neque enim serui tantæ curæ
 fuerunt legislatori: sed quia nos consuefacere voluit ut à contumelia inge-
 nuorū magnopere nobis tēperaremus, adscripsit, ne seruis quidem cōtume-
 30 liam faceret, eum ad civilem cōsuetudinem minimè idoneum iudicauit.
 Atque illud vnà mecum, Athenienses, meminertis velim, legislatorem hñc
 nondum loqui cum puero: sed cum pueri necessariis, patre, fratribus, tutore,
 magistris: denique iis in quorum is potestate est. Vbi autem in album ciuita-
 35 tis inscriptus fuerit, & leges ciuitatis didicerit ac cognorit, & iam inter hone-
 sta & turpia discernere potuerit: non iam cum aliis agere, sed etiam cum ipso
 Timarcho. Quomodo autem dicit? Si quis, inquit, Atheniensium corpore
 quæstum fecerit, ei non liceat in Nouemvirorum numerū cooptari (eo for-
 tasse quòd coronam gestat is magistratus) neque sacerdotio fungatur: ut qui
 ne ore quidem puro loquatur: neque publicæ causæ patronus esto: neque vl-
 40 lum magistratum vnquam administrato, vel domi vel peregrè, siue sortitio-
 ne siue suffragio mādari solitum: neque caduceatorem neque legatum agat,
 neque legatione functos accuset aut calumnietur, mercede conductus: ne-
 que vnquam sententiam dicat, vel apud populum, vel in senatu, tametsi elo-
 quentissimus fuerit Atheniensium. Qui secus fecerit, eum impuditiæ accu-
 sandi potestatem dedit, pœnasque grauissimas statuit. Recita & hanc legem,
 45 ut sciat is, quū tam honestas & modestas leges habeamus, Timarchum fuisse
 ausum verba facere pro concione: qui iis moribus est, quibus eū vos esse no-
 stis. **LEX.** Si quis Atheniensis se prostituert, ei ne liceat in Nouemviros
 cooptari, nec rem diuinam facere: non populi causam agere, nec vllo fungi
 magistratu, siue domi siue peregrè, siue sortitio siue suffragio mandari solito:
 50 neque fœcialis mittatur, neque sententiā dicat, neque in publica fana ingrediatur: 4

neque in festis solennibus de more coronam gestet, neque intra fori septa progrediatur. Siquis autem hæc fecerit impuditiæ condemnatus, morte mulctetur. Hanc legem in adolescentulos tulit, qui facile in sua corpora nefas admittunt: quas autem paulo antè recitavi, eæ ad pueros pertinent: quas nunc dicturus sum, ad cæteros Athenienses. Absolutis enim his legibus, consideravit quo pacto vos in concionem conuenire, ac de rebus grauioribus deliberare deceat. Vnde autem auspicatur? Leges, inquit, de disciplina. A modestia primum auspicatur: quasi, vbi optima disciplina sit, ibi ciuitatem maximè florere sit necesse. Et quo pacto iubet præfides de publicis negotiis agere? Vbi lustralia circûgestata fuerint, & præco patria vota peregerit, in primis decernere iubet præfides de patriis sacris, & caduceatoribus, & legatis, & publicis negotiis. Deinde rogat præco, quis eorum qui annum ætatis quinquagesimū excesserint, verba facere velit. Vbi autem hi omnes dixerint, tum demum iubet cæterorum Atheniensium quemuis, ex iis quibus liceat, dicere. Considerate Athenienses, quàm rectè. Non ignorabat nimirum legislator, in natu maiori-¹⁵ bus vigere prudētiam: audaciam autem incipere iam deficere in eis, ob vsum rerum. Volens igitur prudentissimos quosque consuefacere vt sententiã necessariò sibi dicendam putarēt: quum vniuscuiusque nominatim appellandi facultatem non haberet, cõmuni totius ætatis cognomine vsurpato, ad suggestum eos vocat & ad habendas conciones adhortatur: eadẽque opera etiã²⁰ adolescentes, reuerentiã erga seniores adhibendam esse docet, eisque priorem in rebus omnibus locum concedendum & honorem senectuti habendum: vt ad quam peruenturi simus omnes, nisi nos fata interceperint. Itaque veteres illi oratores, Pericles, Themistocles, Aristides (qui dissimile Timarcho cognomen habet, quippe qui iustus appelletur) adeo modesti fuerunt, vt,²⁵ quod nunc de more omnes facimus, vt prolata manu dicamus, id tum audaciã tribuerint, & verecundati sint. cuius ego consuetudinis me ipsa magnū vobis argumentum ostensurū arbitror. Satis enim scio vos omnes traiecisse Salaminem, & Solonis spectasse statuam. itaque ipsi testari potestis; Solonẽ in foro Salaminiorum situm esse manu intra vestem condita. Illud est moni-³⁰ mentum, Athenienses, & simulacrum gestus Solonis, quoniam pacto cum populo Atheniensium sermonem habuerit. Considerate autem Athenienses, quantum inter Solonem & Timarchum interfit, & eos viros quorum paulo antè mentionem feci. Illos enim puduit extenta manu verba facere: iste autem non olim sed nuper aliquando abiecta veste nudus toto corpore pugi-³⁵ lem agebat in concione: & quidẽ corpore ob ebrietatem & petulantiam ita malè turpiterque affecto, vt homines cordati oculos velarent, verecundãtes reipub: vicem, quæ talibus cõsultoribus vteretur. Quibus rebus legislator perspectis, planè demonstrauit quibus conciones sint habendæ, & quibus apud populum verba faciendã non sint. Neque verò à suggestu repellit quenquam⁴⁰ qui viro prætorio natus non est, aut qui artem aliquam exercet victus parandi causa: sed hos vel maximè amplectitur, eaque de causa sæpe interrogat quis dicere velit. Quos verò à dicendo repulit: Qui turpem vitam egerunt, eos concionari non sinit. Atque vbi id declarat? In capite de oratorum exploratione: Siquis, inquit, publicè verba fecerit, qui patrem aut matrem verberat, aut non alit, aut eis domum non præbet, hos verba facere non sinit.

idque rectè mehercule, mea quidem sententiã. Cur? Quòd si quis erga eos officio non fungitur qui pari cum diis immortalibus honore sunt afficiendi, is quo pacto alios homines tractabit, & totam ciuitatem? Quibus secundo⁵ loco habendis concionibus interdixit? Siquis, inquit, imperatas sibi expeditiones non obierit, aut clypeum abiecerit. Rectè. Cur tandem? Homo, ei ciuitati, pro qua arma nõ sumis, cuiq; ob ignauiam opem ferre non potes, ne consilium quidem dare velis. Tertio cum quibus agit? Siquis, inquit, meretricium quæstum fecerit, aut pudicitiam prostituerit. Nam qui suum corpus ad ignominiam vendiderit, eum etiam reipublicæ negotia facilè venditorum putauit. Quarto loco cum quibus agit? Siquis patrimonium aut hæreditaria bona per luxum absumpserit. Nam qui suam familiam malè administrarit, eodem modo rempublicam etiam curaturum celsit: neque fieri posse existimauit legislator vt idẽ homo & priuatim esset improbus, & publicè bonus: aut decere vt orator suggestum conscenderet, qui orationis¹⁰ habendæ prius quàm degendæ vitæ rationem duxisset. Nam viri boni orationem, quamuis nudam, quamuis simplicem, auditoribus profuturam: hominis autem improbi, qui & corpus suum risui exposuerit, & patrimonium deuorarit, quantumuis ornatam, non è re fore auditorum. Hos ergo repellit à suggestu: his, concionibus interdicit. Quòd si quis contra¹⁵ hæc non tantum verba faciat, sed & calumniatorem agat, & petulanter sese gerat, vt eum ciuitas diutius ferre non possit: in eum, inquit, ciuium quilibet, cui fas est, censoriam actionem instituat: vósque iubet de eo iam pro tribunali decernere. ego itaque nunc ex hac lege venio ad vos. Et hæc quidem olim sancita sunt, vos verò quid adiecistis? nouam legem, post bellam istius pro concione luctam. Summo enim ob istud facinus pudore affecti, legem tulistis nouam: in singulis concionibus sortitò decernendam esse²⁰ tribum, quæ præfideat circa suggestum. Et quid legis autor iussit? Sedere tribules, & defendere leges atque rempublicam. quòd nisi alicunde auxilia contra homines his moribus præditos accersiuimus, ne deliberandi quidem²⁵ grauissimis de rebus facultatem simus habituri. Inanis autem opera sumitur, Athenienses, si tales homines clamoribus à suggestu depellere studeatis, (neque enim eos pudet) sed suppliciis eorum consuetudo est coercenda. nam ita demum ferri possunt. Recitabuntur igitur vobis leges de oratorum disciplina latæ, & ea quæ de præfidente tribu agit: quam Timarchus³⁰ & alii huiusmodi oratores per conspirationem, quasi è republica non esset, abrogare studeuerunt, vt eis suo arbitratu & facere & dicere omnia & viuere liceret. LEGES. Siquis oratorum in senatu, aut pro concione, vel non seorsim de re proposita, vel bis de eadem re apud eosdem dixerit: siue conuiciando, siue maledicendo alicui, siue pede supplodendo:³⁵ vel inter decernendum importunè locutus fuerit de rebus à suggestu alienis, vel aliquem concitarit, vel præfectum traxerit, dimissa concione aut senatu: eius mulctandi potestas esto penes præfides, vsque ad l. drachmas. deinde vnaquæque iniuria inscribatur exactoribus. Quòd si grauiorem meruisse poenã videbitur, indicta multa vsq; ad l. drachmas, deferunt ad senatū, aut prima cõcione in curia. Vbi autẽ citationes recensuerint, iudicanto: quòd si cõdemnatus fuerit, clam suffragia ferētibus senatoribus, præsi-
a.iii.

des iis qui multas exigunt violatarum legum, eum inscribunto. Leges audiuitis, Athenienses: neque dubito quoniam ea vobis probanda esse videantur. Ceterum utrum ea leges ratae irritaeve sint, id penes vos est. nam si quidem iniurios homines punieritis, leges vobis & bonae & ratae erunt: sin absolueritis, bonae illae quidem erunt, ratae non erunt. Volo autem, quemadmodum orationis initio proposui, postquam dixi de legibus, iam tandem Timarchi mores cum eis conferre: ut sciatis quantum illi discrepent a vestris legibus. A vobis vero peto, Athenienses, ut veniam mihi detis, si quid fuero dicere coactus de studiis non quidem natura honestis, sed ab isto tamen usurpatis: atque verbum aliquod mihi exciderit factis Timarchi simile. Neque enim iure me reprehenditis, si quid plane dixero quo vos edoceam: sed multo magis istum, qui admodum flagitiose vixit, ut qui facta eius commemorat, suo arbitrato dicere non possit, nisi verba etiam quadam huiusmodi profecerat. dabo tamen operam ut quammodestissime id faciam. Velim autem consideretis, Athenienses, quanta aequitate sum acturus cum Timarcho. Nam quae delicta puer adhuc in suum corpus admisit, omitto: eaque nihil valeant, ut ea quae sub triginta tyrannorum dominatu, aut ante praturam Euclidis acta sunt: aut si quod aliud huiusmodi praefinitum tempus extitit. Quae vero iam sui compos, quae adolescens, quae legum civitatis gnarus admisit: ea demum accusabo, eaque vobis uti curae sint oro. Iste primum omnium pueritiam egressus, sedit in Piraeo, in Euthydici medici taberna, per speciem discendae artis: quum, si res ipsa spectetur, se veditare instituisset: ut euectus declaravit. Qui porro mercatores, aut alii hospites, aut nostri civis illis temporibus Timarchi corpore fuerint abusi, hoc quoque ultro praeteribo: ne quis fortasse dicat me accuratius omnia persequi. Quorum autem in aedibus cum sui corporis & civitatis probro vixerit, quaestus ob eam rem faciendi causa, quam rem lex aut vitare, aut concionibus abstinere iubet, his de rebus verba faciam. Est quidam Colyttensis Misgolas, Naucratis f. Athenienses, vir caetera sane bonus, nec ullo nomine reprehendendus: caeterum istius rei impotenter studiosus, quique continenter secum habere solet aliquos citharædos aut citharistas. Haec dico non arguendi luxus causa, sed ut noveritis quis sit. Is ubi animadvertit quibus de causis Timarchus in taberna medica versaretur quum non nihil numerorum insumpsisset, inde hominem abduxit ad se: ut & habito corpore, & adolescentem, & petulantem, & aptum ad eam rem, quam & ipse perpetrare & iste tolerare instituerat. Neque vero id recusavit Timarchus, sed recepit, quum nulla re mediocri egeret. permagnas enim opes ei pater reliquerat, quas iste decoxit: ut ego vobis in progressu orationis ostendam. Sed ista fecit, ut turpissimis voluptatibus obsequeretur, deliciis ciborum, & sumptuosis coenis, & tibicinibus, & meretricibus, & tesseriis, caeterisque rebus quarum nulla vinci debet generosum & liberale ingenium. Neque nefarium istum in flore aetatis suae puduit, relictis paternis aedibus apud Misgolam vivere: qui neque paternus eius amicus, neque aequalis, neque curator erat, sed alienus, & ipso natu grandior, & in eiusmodi rebus incontinens. Timarchus igitur cum alia deridenda fecit illis temporibus, tum unum quiddam, quod vobis narrabo. Agebatur urbanorum Bacchanalium celebritas. una porro festum celebrabat Misgolas, istius hospes, & Phaedrus Calliae f. Sphet-

tius. Quum autem Timarchus promississet se unam cum eis festum acturum, illi dum caeteris rebus apparandis occupatur, iste non revertitur. quam rem iniquo animo ferens Misgolas, unam cum Phaedro eum inquit: factoque indicio, deprehendunt in aedibus cum hospitibus quibusdam prandentem. Interminato autem Misgola & Phaedro hospitibus, & iubente statim eos ambulare in carcerem, quod adolescentem ingenuum corrupissent, hospites perterriti fugam arripuerunt, relictis epulis. Haec verum a me dici, norunt omnes qui iis temporibus Misgola & Timarchum noverunt. unde gaudeo mihi rem esse cum homine vobis non ignoto, neque ex alia re vlla noto, nisi ex eo flagitio de quo pronuntiatum estis. Nam ignota res accusatori fortassis perspicue sunt demonstranda: in confessis autem, equidem non magni operis esse puto accusare. nam excitanda duntaxat est auditorum memoria. Sed tamen ego quavis de re constet, quandoquidem in praetorio sumus, testimonium Misgola scripto denuntiaui: verum illud quidem, non tamen incivile, ut mihi persuadeo. Nam ipsius rei quam cum isto patrauit, nomen non inscribo: neque scripsi quicquam aliud, ob quod poena legibus vera non testificato infligitur: sed quae & vobis auditoribus nota & testificanti tuta sunt, ea scripsi. Quod si volet Misgolas huc progressus verum testificari, recte faciet: sin se citatione adigi, quam verum profiteri maluerit, tota res in conspectu vobis erit. Nam si is qui patrauit, verecundabitur, & reipublicae mille drachmas pendere maluerit, quam vestra ora intueri: is vero qui passus est, concionabitur: sapienter fecit legislator, qui tales a suggestu repulerit. Sin sese stiterit, & tamen ad rem omnium impudentissimam conuerterit, ad eueradum veritatem, ut qui & Timarcho gratiam referat, & apud alios ostendet quam solerter huiusmodi facinora contegere possit: primum periurio erga semetipsum delinquet, deinde nihil ea re proficiet. Nam aliud ego dictavi testimonium, iis qui sciunt Timarchum relictis paternis aedibus apud Misgola habitasse. Ac video profecto quam arduam rem aggrediar. neque enim vel amici mei, vel ipsorum inimici testes producendi sunt, neque illi etiam qui neutros nostrum norunt, sed amici istorum. Si vero iis etiam persuaserint ne testificentur (quod non existimo, aut certe non omnibus persuasuros existimo) eo tamen nunquam evertent veritatem, aut sparsam in urbe de Timarcho famam: cuius non ego isti sum autor, sed ipse sibi. Vitam enim viri temperantis adeo pura esse decet, ut in eam nullius flagitii cadat suspicio. Verum illud etiam praefari volo, si forte Misgolas vobis & legibus paruerit: ea sunt naturarum humanarum discrimina, ut aetas ex aspectu satis diiudicari non possit. Quidam enim adolescentes, proeucta aetatis & senectutis speciem praefereunt: alii multos annos nati, omnino iuvenes videntur: quorum vnus est Misgolas. Est enim aequalis meus, unaque mecum adoleuit: atque annum nunc agimus quintum & quadragesimum. ac ego quidem tot canos habeo, quot videtis: ille vero non item. Quamobrem igitur hoc praedico: ne vel ex primo statim eius aspectu miremini, & tale quippiam in mentem vobis veniat: Mehercule iste ab illo non multum differt. Nam partim natura hominis talis est: partim cum eo iam adolescente consuevit. Ne vero moram faciam, voca mihi primum eos qui sciunt Timarchum versari solitum in Misgola aedibus: deinde Phaedri testimonium lege: postremo ipsius Misgola

8 testimonium sumito: ut & deorum immortalium metu, & consciorum, ca-
 terorumque; ciuium, & uestrum, qui pro tribunali sedetis, pudore, verum per-
 hibere testimonium velit. TESTIMONIUM. Misgolas, Niciae f. Pi-
 raensis testatur, Timarchum sibi fuisse familiarem, qui aliquando in Euthy-
 dici medici taberna federit: seque pro notitia quae cum eo intercesserit, nun-
 quam eius summam habere curam destitisse. Quod si Timarchus, Athe-
 nienses, apud Misgolum mansisset, neque ad alium se contulisset, rectius si-
 bi consulisset: si quicquam tamen huiusmodi rectum esse potest. neque ego
 quicquam aliud ei obiecissem, quam quod legislator aperte dicit, cum pudici-
 tiam duntaxat prostituisse. nam qui id cum vno perpetrat, ac mercedis ergo
 facit, eo ipso teneri mihi videtur. Sin refricata uestra memoria, omissis istis
 agrestibus viris, Cydonide, Autoclide, Therfandro, demonstraro ipsos, com-
 memoratis iis in quorum fuerit aedes receptus: unde constat, cum non so-
 lum apud Misgolum corpus suum mercede prostituisse, sed apud alium et-
 iam & rursus apud alium, atque ab illo ad alium venisse: non modo iam
 eum prostituisse pudicitiam apparebit, sed (nescio mediisfidius quomodo
 rem per ambages efferam) totum diem pro scorto subagatum esse. Qui
 enim petulanter hoc, & apud multos, & mercede facit, is eo ipse teneri mi-
 hi videtur. Postquam igitur Misgolas sumptibus exhaustus istum a se dimi-
 sit, Anticles Calliae f. Euonymensis recipit. ac is quidem Sami abest cum
 colonis: ea igitur quae secuta sunt referam. Timarchus ut ab Anticle &
 Misgola recessit, non ipse in sese descendit, nec meliorem vitae rationem
 est amplexus: sed in aleatorum circulis totos dies versatus, ubi tabula po-
 nitur, & coturnices ac galli gallinacei committuntur, & alea luditur. Ve-
 strum enim aliquos ea vidisse arbitror quae dico, aut saltem audiuisse. Est
 autem ex eius loci coctu homo quidam Pittalacus, seruus publicus nostrae vr-
 bis: qui quum argento abundaret, istum in ea palaestra visum ad se recepit, &
 domi habuit. Neque vero impurus iste conditionem illam repudiavit,
 quum se probro affecturus esset apud hominem seruum publicum: sed illud
 solum spectauit, an praebitorem petulantiae suae inuenturus esset, nulla vn-
 quam honestatis aut turpitudinis habita ratione. Talia porro delicta & ta-
 les contumelias audiui ego ab illo homine in istius corpus esse factas, quas
 ego, ita me Iupiter Opt. Max. iuuat, narrare apud vos non audeo. Quibus enim
 iste reipsa committendis non erubuit, iis ego aperte duntaxat a me nomina-
 tis viuere recusarim. Sub eadem tempora, quibus apud Pittalacum iste fuit,
 Hegesander ex Helleponto huc appellit, qui istum ad se recepit. cuius satis scio
 mirari vos cur non olim mentionem fecerim: adeo euidens est id quod di-
 cam. Is igitur Hegesander rediit, quem vos nostis melius quam ego. nauiga-
 rat autem tum pro quaestore cum Timomacho Acharnensi, viro praetorio: &
 venit huc locupletatus, ut aiunt, illi simplicitate, nec minus quam LXXX ar-
 genti minas attulit: & quodammodo non minima illi causa calamitatis fue-
 rat. Tantis igitur opibus affluens, & Pittalaci in ludenda alea sodalis aedes
 frequentans, isto statim viso gauisus est, eumque expetiuit & ad se recipere
 voluit, ut quem ab ingenio suo non abhorreere existimaret. Primum igitur
 ad Pittalacum verba fecit, orans ut eum sibi traderet. quo recusante,
 istum ipsum aggreditur. neque vero longa oratione est opus: persuadet

statim. nam ad istam rem conficiendam magnas vires habet improbitas
 & auctoritatem. Quamobrem vel ob haec ipsa dignus est odio. Ut autem a
 Pittalaco discesserat, & ad Hegesandrum se contulerat, aegre ferebat scilicet
 Pittalacus se tantum in istum argenti frustra, ut putabat, insumpsisse: & ea
 quae gerebantur ferebat ut riuales solent, & itabat ad aedes illius. Quia ve-
 ro eis molestus erat, spectate quantum fuerit robur Hegesandri & Timar-
 chi. Nam aliquando inebriati & ipsi, cum collusorum nonnullis, & aliis
 quorum nomina non dicam, noctu in aedes in quibus habitabat Pittala-
 cus impetu facto, primum vascula contriuerunt, & proiecerunt in viam
 talos agiles & nexiles, & alia instrumenta aleatoria: & coturnices atque
 gallos, quos adamabat miserrimus ille homo, occiderunt. Tandem ad co-
 lumnam alligatum ipsum Pittalacum immanibus flagris ceciderunt, id-
 que tam longo tempore ut vicini etiam clamorem exaudirent. Postri-
 die Pittalacus id facinus indignissime ferens, nudus in forum venit, & in
 ara Matris deorum sedet. quum autem (ut fit) turba hominum concurrisset,
 metuentes Hegesander & Timarchus ne sua petulantia per totam vr-
 bem proclamaretur (instabat autem concio) & ipsi & collusorum quidam
 accurrunt ad aram, ac circumstantes orant Pittalacum ut surgat: quum
 dicerent totam rem per ebrietatem factam esse. atque iste profecto, non-
 dum hirto & aspero vultu, ut nunc, sed adhuc utilis, hominem barba pre-
 hendit, & illius arbitrato se omnia facturum promittit. Tandem persua-
 dent homini ut ab ara surgat, ut cui aliquid aequi praestare vellent: ut au-
 tem e foro discesserat, non iam eum curabant. Homo igitur iniuriam eo-
 rum grauius ferens, diem utriusque dicit. quod autem in ius vocasset (vide-
 te magnum robur Hegesandri) hominem a quo nulla sibi orta fuerat iniu-
 ria, imò contra quem ipse iniuria laeserat, eumque non ad se attinentem, sed
 publicum seruum ciuitatis, abduxit in seruitutem, suum esse seruum asserens.
 Pittalacus igitur, malis vndiq; oppressus, ad genua accidit homini perquam
 bono: est quidam Cholargensis Glaucus, is eum asserit in libertatem. Post
 hoc sortitiones iudiciorum fecerunt: sed progressu temporis cognitorem
 sumpserunt Diopithem Suniensem, popularem Hegesandri, & per aeta-
 tem illius consuetudine usum. Diopithes suscepta re differt negotium, a-
 liud ex alio tempus reis condonans. Ut autem Hegesander uestrum sug-
 gestum conscenderat (quo tempore Aristophontem Axeniensem oppu-
 gnabat, priusquam is ei actionem illam minatus esset apud populum, qua
 ego Timarchum reum feci) Crobylus item frater eius conciones habebat:
 denique isti primi apud vos ausi fuerunt de republica Graecorum capeffen-
 da suadere: tum demum Pittalacus, repudiato suo consilio, & ratione ini-
 ta quis & ipse esset, & cum quibus bellum gereret: recte sibi consuluit (ve-
 ra enim dicenda sunt) & quiescere statuit: bene secum agi putans si nihil
 noui mali sibi daretur. Hic demum Hegesander pulchram istam victoriam
 adeptus, Timarchum apud se nulla cum molestia habuit: & haec verè a me
 dici scitis omnes. Nam quis uestrum est qui nunquam in forum cupe-
 dinarium venerit, nec sumptus istorum spectarit: aut quis, quum in isto-
 rum comestationes incidisset atque adulteria, reipublicae vicem non doluit?
 Tamen, quandoquidem in foro sumus, voca mihi Glauconem Cholargen-

sem, qui Pittalacum asseruit in libertatem: & reliqua testimonia lege.
 TESTIMONIA. Testatur Glauco Timæi F. Cholargensis: *Ego Pittalacum asserui in libertatem, quum ab Hegesandro ad seruitutem abduceretur. Aliquanto post me conuenit Pittalacus, seque dixit transigere uelle cum Hegesandro: & misisse ad eum de tollendis actionibus, tã ea qua ipse reu fecisset Hegesandru & Timarchu, quã illa qua se Hegesander de seruitute: eodemq; modo transigisse.* TESTIMONIUM.
 Amphisthenes testatur: *Ego Pittalacum in libertatem asserui, quum ab Hegesandro ad seruitutem peteretur, & reliqua.* Igitur & ipsum Hegesandrum uocabo uobis. Dictaui autem ei testimonium modestius quã mores eius postulent, sed paulo tamen euidentius quã Misgola. Neque uerò nescio eiuraturum esse, & peiuraturum. cur igitur eum cito ad dicendum testimonium: ut uobis demonstrem, quales soleat homines reddere istud studium, quã & contemptores deorum, & despectores legum, & prorsus omnis uerecundiã negligentes. Voca mihi Hegesandrum. TESTIMONIUM.
 Hegesander Diphili F. Spirientis testatur: *Quum ex Helleponto sum reuersus, deprehendi apud Pittalacum aleatorem, agentem Timarchum Arizeli filium, atque ex illa notitia usus eo sum, eadem cum eo uersatus ratione qua prius etiam cum Laodamante.* Non ignorabam eum neglecturum esse iusiurandum, Athenienses, sed prãdixi uobis. Quin illud etiam prãuideo, quum nunc testimonium dicere nolit, statim in defensione proditurum. idque profectò minimè mirum. Ascendet autem huc, uita antea cta fretus: quippe uir bonus, & malorum osor, & ignarus qui fuerit Laodamas, ob quem uos inter legendum testimonium tumultum excitastis. Nunquid audebo euidentius, quã pro natura mea, dicere? Dicite mihi quãso, Athenienses: qui sese dedecore affecit apud Hegesandrum, non uidetur uobis scortatus esse cum scorto? aut quid insignis improbitatis pratermississe in ebrietate & solitudine? Non putatis Hegesandrum, ad peruulgata illa cum Laodamante acta defendenda, quorum uos omnes estis conficii, superbè ei imperasse: ut ob imperiorum magnitudinem moderatè se cum eo gessisse uideretur? Sed tamen uidebitis ipsum & fratrem eius Crobylum per quã accuratè & oratoriè statim huc prosilire, ac dicere, quã ego dicam, ea magnã esse stultitiã: ac postulatuos ut testes producam, qui apertè dicant, ubi egerit, quomodo fecerit, aut quis uiderit, aut quã ratio fuerit. impudenti utentes oratione. Neque enim ego uos tam obliuiosos esse arbitror, ut non memineritis legum, quas recitari paulo antè audiuisstis: in quibus scriptum est, si quis aliquem Atheniensium ad id negotium conduxerit, aut si quis sese elocarit, teneri maximis & paribus pœnis. Quis ergo adeò miser est, qui perspicuè uelit tale perhibere testimonium: unde, si uerum dixerit, ostendat se extremum supplicium commeruisse? Itaque illud est reliquum, ut qui passus est, confiteatur. Verum ob hoc accusatur, quòd his admissis, contra leges conciones habeat. Vultis igitur ut totam rem omittamus, nec inquiramus scilicet? Egregiè profectò urbs incoletur, si, quã ipsi re ipsa fieri scimus, ea nisi quis nobis huc progressus simul euidenter & impudenter suo testimonio confirmarit, propterea obliuiscemur. Idque uel exemplis intelligite. est autem necessarium scilicet, exempla

esse confirmilia Timarchi moribus. Videtis eos qui in prostibulis sedent & scelus istud admittunt, ut inficias ire non possint: tamen isti, quum ei necessitati est parendum, dedecus id uelamento quodam tegunt, & fores occludunt. Quòd si quis prætereuntium uos percontetur quid homo ille tunc agat, statim dicatis nomen illius facinoris: quanquam non uideritis quis fuerit ingressus, sed quãstum sciatis ab illo homine institutum & rem intelligatis. Eodem igitur modo uos decet in Timarchum etiam inquirere: nec illud considerare, an aliquis uiderit, sed an res ab eo perpetrata sit. Nam quid per deos Timarche dicendum est? aut quid ipse tu diceres de alio homine qui eodem crimine accusaretur? aut quid dicendum est, quum homo adolescens, paternis adibus relictis, in aliena domo pernoctat, aliis uultu præstans? quum sumptuosis cœnis fruitur sine suo sumptu: quum & tibicinas habet atque meretrices sumptuosissimas: quum aleam ludit, nec ipse quicquam soluit sed alius pro eo? nunquid adhuc ista diuinationem requirunt? Non planum est, aliter fieri non posse quin is qui tot res aliquibus imperet, & ipse pro his voluptates aliquibus suppeditet, qui etiam argentum infumunt? neque enim, ita me Iupiter amet, qua alia ratione modestius turpium facinorum tuorum mentionem faciam, inuenio. AEstimate autem rem, si uultis, è ciuilibus exemplis, isque potissimum quã nunc in manibus habetis. Suffragia lata sunt in municipiis, & quisque nostrum suffragium tulit de homine, quis uerè sit Atheniensis, quis non sit. atque ego, quum accedo ad iudicium, & reos audio, idem apud uos semper ualere uideo. Nam quum dicit accusator, Iudices, hunc populares condemnarunt: etsi mortalium nemo iurarit, aut accusarit, aut testimonium in eum dixerit, uos tamen, quippe conscii, tumultuamini statim, quasi reus non habeat ius ciuitatis. neque enim uobis opus esse uidetur uerbis aut testimoniis iis in rebus quas quis ipse euidenter nouit. Age uerò, si quemadmodum de genere, sic de acta uita Timarchi suffragium ferendū fuisset, utrum teneretur, an uerò non teneretur: & res in iudicio disceptata uobisque proposita fuisset, ut nunc: non licuisset autem per legem aut decretum uel mihi, accusare, uel isti, causam dicere: sed præco qui nunc mihi astat, uos legitimo illo præconio hortatus esset, Perforato calculo suam sententiã declaret is cui uidetur scortum egisse Timarchus, integro autem, cui non: quidnam pronuntiaissetis? fatis scio uos illū fuisse condemnaturus. Quòd si me quis uestrum roget, unde ego sciã utrum uos istum condemnaturi fueritis, dixerim, eo quòd liberè mecum egeritis ac differueritis. Quãdo & ubi quisq; id fecerit, ego uos commonefaciam: quum iste apud populum suggestū conscēdisset: item, quum senatus anno superiore haberetur: præterea quum mentionem fecisset mœnium reficiendorum aut turris, aut ut aliquis quopiam abduceretur: quum dixisset, statim ridebatis & clamabatis, & ipsi dicebatis cognomina rerum quarum ei estis conscii. Ac multa quidè uetera omittam: quã uerò in ipsa cõcione acta sunt, quum ego Timarcho iudicium hoc denuntiaui, ea uobis in memoriã reuocabo. Nam quum senatus Areopagiticus populum ex istius decreto accederet, quòd iste fecerat de domiciliis in Pnyce, orationem nomine senatus Areopagitici habebat Autolycus: qui (ita me dii amet) benè honesteq; & pro eius cõciliis dignitate uixerat. Sed ubi tãdem in orationis progressu dixit, senatum

Timarchi sententiam de solitudine hac & loco in Phyce improbare: Ne mi-
 remini, inquit, Athenienses, si Timarchus peritia senatum superat: ibi vos
 plausum excitastis, & Autolycum vera loqui dixistis. esse enim eum lo-
 corum illorum peritum. Autolycus autem, plausu vestro non intellecto, seu-
 ro admodum vultu post interuallum dixit, Nos Areopagita, Athenienses, Ti-
 marchum nec accusamus, nec defendimus (neque enim patrium id nobis est)
 sed hanc veniam Timarcho damus. Tum iste, Fortassis, inquit, putauit in hoc
 silentio paruum a nostrum vnoquoque sumptum fieri. Rursus ob silentium &
 paruum sumptum, maior vester eum excepit cum risu plausus. Vt verò men-
 tionem fecit arearum & canalium, risu penè emortui estis. Ibi Pyrrhander
 prodit vos obiurgaturus: & rogat populū an non puderet ridere praesente se-
 natu Areopagitico. Vos autem repudiato eo, respondistis, Scimus, Pyrrhan-
 der, coram his non esse ridendum: sed res adeo fortis est veritas, vt omnes hu-
 manas cogitationes vincat. Hoc ego testimonium nobis esse perhibitū exi-
 stimo a populo Atheniensi, quod mendacii coargui nefas est. Absurdum igitur
 fuerit, Athenienses, si me nihil dicente, ipsi proclamatis cognomentum
 facinorum, quorum isti estis conscii, me verò dicente obliti estis: sique nullo
 de re iudicio facto condemnatus esset, re verò conuicta absolueretur. Postquā
 autem suffragiorum memini, & actorum Demophili, aliud etiam his de re-
 bus exemplum adducam. Idem enim hic vir prius etiam huiusmodi quippiā
 gessit. Conquestus est esse quosdam qui instituerēt corrumpere concionem
 ceteraque iudicia, quemadmodum etiam nunc Nicostratus: & his de rebus iu-
 dicia quaedam olim facta sunt, quaedam etiam nunc fiunt. Agite verò per deos
 immortales, si eadem qua nunc Timarchus eiusque patroni defensione vsi
 fuissent: ac postulassent vt aut aliquis perspicue testificaretur de crimine, aut
 iudices non crederent: ea ratione omnino scilicet necessarium fuisset illum
 testari se corrupisse: alium, se corruptum esse, quum in vtrūque poena capitis
 legibus sancitum sit: quemadmodum hinc, si quis aliquem Atheniensem ad
 contumeliam conduxerit: ac vicissim, si quis Atheniensis vltro ad dedecus
 se prostituerit. Est verò aut testis qui testificatus sit, aut accusator qui fa-
 ctum eo pacto demonstrare instituerit: Nullus vti que. Quid ergo? absoluti
 sunt rei: non mehercule, sed capite poenas dederunt: quum quidem eorū pec-
 catum sit longè minus istius flagitii. Nam illi miseri quum non possent pau-
 pertatem simul & senectutem tolerare, quæ grauissima in rebus humanis ma-
 la sunt, in eas calamitates inciderunt: iste, eo quòd suam petulantiam noluit
 coercere. Quòd si causa hæc in alia vrbe ageretur, vos ego testes citassem, vt
 qui optimè sciretis me dicere verum. Sed quum Athenis agatur, atque iudem
 meæ sitis & iudices & testes orationis, meum est, vos admonere: vestrum, cre-
 dere. Timarchus etenim mihi videtur, Iudices, non suum duntaxat negotiū
 agere, sed ceterorum etiam qui eadem cum ipso facinora commiserunt. Nā
 si scelus ipsum, vt solet, clam committetur atque in solitudine & in ædibus
 priuatis: qui autem optimè nouit, atque ciuium aliquem probro afficit, si ve-
 rum testimonium dixerit, in maximis periculis versabitur: reus autem suæ vi-
 tæ ac veritatis oppressus testimonio postulabit vt de se iudicium fiat, non ex
 sui notitia, sed ex testimoniis: tolletur & lex & veritas, & euidentis mon-
 strata erit via qua homines maximis constricti facinoribus elabantur. Quis enim
 aut

aut grassator, aut fur, aut adulter, aut homicida, aut grauissimorum scelerū de-
 signator, modò occultè faciat, dabit poenas? Inter hos enim, ii qui in ipso faci-
 noze deprehenduntur, & fatentur, statim occiduntur: qui autem clam fecerunt,
 & inficiando sunt, in iudicium adducuntur. Veritas enim coniecturis quibus-
 dam verisimilibus indagatur. in quo vti potestis exemplo senatus Areopagi-
 tici, quo nullum est in vrbe diligentius conciliū. Multos enim ego vidi nuper
 in ea curia, quum optimè dixissent, & testes produxissent, succubuisse: atque
 etiam aliquos, causa malè perorata & nullis testibus confirmata, vicisse. Ne-
 que enim ex oratione duntaxat, neque ex testibus, sed ex sua conscientia & in-
 dagatione suffragium ferunt. itaque hoc concilium in vrbe semper est cum
 autoritate. Ad eundem igitur modum & vos, Athenienses, in hac facite con-
 trouersia: ac primū nihil vobis sit credibilius eo quòd ipsi scitis ac persua-
 sum habetis de Timarcho. Deinde remæstimate non ex praesenti sed ex præ-
 terito tempore. Nam qui sermones superiori tempore fiebant de Timarcho
 eiusque studiis, eo quòd veri essent, fiebant: qui autem hoc die dicentur, pro-
 pter hoc discrimen, vestri decipiendi gratia. Apponite ergo calculum longio-
 ri tempore, & veritati, & conscientia vestra. Enimvero scriptor quida ora-
 tionum, qui defensionem eis concinnat, me ipsum pugnare mecum asserit.
 neque enim ei posse fieri videtur vt idem homo & quantum corpore fecerit,
 & decoxerit. Nam peccatum aliquod in suum corpus admisisse, id pueri esse
 ait: patrimonium autem per luxum absumpsisse, viri. Præterea eos qui semet-
 ipsos probris afficiant, ob eam rem exigere mercedes asserit. Proinde admira-
 bundus circuit in foro, portenti esse simile dicitans, si idem & quantum cor-
 pore fecerit, & decoxerit. Quæ si quis est qui nesciat quomodo se habeant, ego
 dabo operam vt verbis ea definiam planius. Nam dum opes orba puellæ, quā
 Hegesander Timarchi maritus duxerat, sumptus tolerare poterant, & ea pecu-
 nia quā ex Timomachea peregrinatione retulerat: luxuriosissimè lautissimèq;
 viuabant. Sed quum & illa perissent, alea & cupediis exhausta, & iste iam exo-
 letus esset, nemò que iam (vt fieri solet) quicquam ei largiretur: ingenium au-
 tem eius importunum & nefarium eadem subinde postularat: & pro inexple-
 bili intemperantia siti aliud atque aliud imperaret, quod pro quotidiana co-
 suetudine absumeretur: tum demum ad paternas facultates deuorandas se co-
 uertit: neque verò deuorauit solum, sed, si dici fas est, etiam exhaust. Neque
 enim iusto quamque possessionem pretio distraxit, neque auctionatus est, aut
 vtilitatis rationem ducere potuit: sed tanti vendidit quātum in praesentia of-
 ferebatur: tanto impetu ad voluptates ferebatur. Nam eas illi pater facultates
 reliquerat, vnde alius etiam reipublicæ contulisset: eas verò iste ne conserva-
 re quidem potuit: videlicet, domum vrbanam, fundum Sphettium, aliud præ-
 dium Alopecese, præterea seruos futurae artis peritos nouem aut decem: quo-
 rum quisque binos isti obolos in dies singulos pendebat, opificii verò magi-
 ster ternos. ad hæc mulierem bysi texendæ peritā, & subtilia opera in forum
 afferre solitam, & hominem phrygionem, & quosdam obaratos, supellecti-
 lia denique. Et hæc vt verè à me dici cōstet, nunc demum eos producam qui
 planè atque apertè re ipsa testificentur. Neque enim hinc vllum periculum aut
 dedecus, vt illic, verum testimonium perhibenti, accedet. Nam vrbanas ades
 Nauficrati, comico histrioni, vendidit. Post autem eas à Nauficrate x x minis
 b.i.

emit Cleænetus, chori magister: fundum emit ab eo Mnesitheus Myrrhinusius, amplum illum quidem, sed istius culpa prorsus tribulis & sentibus obfitum. Alopecense porrò prædium, quod à mœnibus x i aut x i i stadia distat, supplicante & obtestante matre ut retineret neque venderet, & si non in aliud, saltem ad sepulturam suam referuaret: ne ab eo quidem prædio abstinuit, sed id quoque duobus drachmarum millibus vendidit. neque ancillarum aut seruorum vllum retinuit, sed omnes venundedit. Quæ non fingi à me, ex eo intelligetur, quòd testimoniis declarabitur hæc ei à patre relicta fuisse. quæ si se vendidisse negat, corpora seruorum in conspectum producat. Eundem etiam isti æs alienum reliquisse, idque ab isto absumptum esse, Metagenis Sphettii testimonio probabo: qui quidem illi amplius x x x minas debuerat: id verò quod reliquum fuerat, defuncto patre reddidit, septem minas. Accersè mihi Metagenem Sphettium. sed primum omnium lege Nausicratis testimonium, qui ædes emit: & cætera cape omnia, quorum in oratione mentionem feci. TESTIMONIA. Iam patrem eius argenti non parum possedisse, quod iste dissipauit, hoc vobis demonstrabo. Veritus enim munera publica, possessiones quas habuit vendidit, præter prædia supra commemorata: videlicet alium agrum Cephisiensem, Amphitropenses officinas duas in argenti fodinis: alteram in Aulone, alteram ad Thrasylum. Eas autem vnde sit consecutus, exponam. Tres fuerunt fratres, Eupolemus lanista, Arizelus, istius pater, & Arignotus, etiam nunc superstes, senex, orbus oculis. Horum primus obiit Eupolemus, non diuiso patrimonio. Secundus Arizelus, Timarchi pater: qui dum viuebat, omnes facultates tractabat, propter Arignoti morbum, & oculorum calamitatem, atque obitum Eupolemi: certamque Arignoto pecuniam, quam ei pro victu ordinarat, pensabat. Ut autem Arizelus etiam Timarchi pater obierat: primis quidem temporibus, dum iste puer adhuc erat, Arignoto à tutoribus æqua omnia præstabantur: postea quæ verò in album ciuitatis inscriptus est Timarchus, atque opes in suam redegit potestatem, repulso homine sene & calamitoso, eoque patruo suo, cum facultates occultauit, tum Arignoto nihil suppeditauit: sed in tantis opibus nomen inter inopes & caufarios dare passus est. denique (id quod est omnium grauissimum) quum senex inopum explorationi non interfuisset, atque senatui pro mercede impetranda supplicasset: iste quum & senator & præses eo die esset, illi patrocinari noluit, sed amittere mercedem senatoriam passus est. Quæ ut verè me dicere constet, voca Arignotum, eiusque testimonium recita. TESTIMONIVM. At verò dicet quispiam eum paternis ædibus venditis quasdam alias in vrbe comparasse: ac pro fundo, & Alopecensi prædio, & opificibus ac cæteris, in argentifodinas aliquid contulisse, ut & patrem eius olim. At qui res se ita non habet. nihil restat, non domus, non villa, non fundus, non serui, non æs alienum, non aliud quicquam vnde homines non malefici viuunt. Sed isti loco patrimonii superest improbitas, calumnia, confidentia, delicia, ignauia, impudentia, erubescendi ob turpitudinem inscitia: quibus è rebus ciuis pessimus & nequissimus conlari queat. Neque verò patrimonium duntaxat absumpsit, sed publica vestra quibus vnquam potitus fuit. Nam is quum ea sit ætate quam vos videtis, nullus magistratus est omnium quem non gesserit: non illum quidem forte oblatum, aut suffragio mandatum, sed omnes pre-

tio contra leges redemptos. quorum ego plurimis omiſſis, duorum duntaxat aut trium faciam mentionem. Censor factus, plurimum reipublicæ nocuit, cum muneribus ab iis accipiendis qui rem malè gesserant, tum iis maximè calumniandis qui rationes referabant, & nihil peccarant. Imperauit etiam Andri, imperio x x x minis redempto, ac nouenis obolis in minam pecunia mutuo sumpta, ut vestrorum sociorum opibus suam improbitatem expleret: tantamque petulantiam in hominum ingenuorum vxores ostentauit, quantam nemo alius vnquam. quorum ego neminem huc voco, ad suam calamitatem, quam silentio tegere statuit, publicè testandam: sed id vobis relinquo cogitandum. Quid verò expectatis, qui se Athenis insolenter gerit, non in alios duntaxat, sed & in suum ipsius corpus, quum leges sint, quum vos videatis, quum inimici ei immineant: eum licentiam natum, & auctoritatem atque imperium, quis speret vllum prætermiſſe spurcissimum facinus? Ac mihi profectò sæpe subiit felicitatem nostræ vr̄bis mirari, cum ob alia multa, tum ob illud maximè, quòd eo tempore nullus vr̄bis Andriorum emptor extitit. Sed fortassis per se magistratus fuit improbus, cum collegis autem moderatus. Vnde: Iste, Athenienses, senator factus est, prætor Nicophemo. Omnia porrò eius facinora illo anno edita, exigua dieculæ parte velle recensere, absurdum fuerit: quæ autem crimini huius iudicii maximè sunt affinia, ea exponam breuiter. Eodem igitur prætorè, quum iste senator esset, Mineruæ quæstor fuit Hegesander, Crobyli frater. Furabantur autem clam, & magna cum fide amicitia m. drachmas ciuitati. Quare, vir bonus Pamphilus Acherduſius, cui cum isto simultatis aliquid intercedebat, animaduersa, commotus, in concione surrexit ac dixit, Athenienses, furantur vobis communiter maritus & vxor mille drachmas. Vobis autem admiratis, quo pacto maritus & vxor, & quid ea sibi vellet oratio, paulo post, Ignoratis quid dicam? Maritus nunc est (inquit) Hegesander ille, qui vxor olim & ipse fuit Laodamatis: vxor, Timarchus. Quo autè pacto pecunia furripiatur, ego dicam: ac deinde rem exponebat, eamque valde probabiliter dilucidè que. His commemoratis, Quid ergo, inquit, consilii do vobis? Si senatus istum iniuriæ condemnatum, & frondium suffragio repudiatum iudicio tradiderit, præmium de more eis datote: si verò non punierint, ne datote, sed illo die recordamini. Post senatus in curiam reuersus frondiū quidem suffragio istum eiecit, sed dicenda sententia recepit: quia verò nec iudicio tradiderat, nec è curia eiecerat (equidem cum dolore dico, sed dico necessario) præmio caruit. Nolite igitur committere, Athenienses, quum senatui succensueritis, & quingentis ciuibus coronas ademeritis propter istum non puniunt, ut eundem ipsi non puniatis: & oratorem qui senatui non profuit, populo conseruetis. At in magistratibus forte obuientibus est talis: in iis autem qui electione creantur, melior. Ecquis verò vestrum ignorat quanta cum infamia peculatus sit conuictus? Missus enim à vobis ad habendum delectum peregrinorum Eretriæ militum, solus collegarum se argentum accepisse fatebatur, neque causam dicebat: sed statim iniuriam confitens, multam grauiorem deprecabatur. Vos autem eorum cuique qui inficias ierant, multam talento æstimastis, isti, triginta minis: quum leges iubeant furem confitentem capite plecti: negantem, in iudicium ad-

duci. Proinde ita vos contempsit, ut in ferendis de iure ciuitatis suffragiis
 bis mille drachmas acceperit. Nam quum Philoradem Cydathenæensem,
 hominem ciuem, libertum esse suum asseruisset, ac popularibus persuasisset
 ut eum repudiarent: suscepta in iudicio accusatione, sacrisque in manus ac-
 ceptis, datoque iureiurando testatus, se dona nec cepisse neque capturum
 esse, deos iurifurandi præfides obtestatus, & exitium sibi ipsi imprecatus:
 celare non potuit se à Leuconide Philotadis affine per Philemonem hi-
 strionem xx minas accepisse: quas exiguo tempore in Philoxenam mere-
 tricem impendit. Sic & præuaricatus est & peierauit. Ac ut vera dicere me
 constet, voca mihi Philemonem, qui argentum Timarcho dedit, & Leu-
 conidem Philotadis affinem: & pactiois exemplum recita, ut videant quo
 pacto causam vendiderit. TESTIMONIUM. PACTIO. Qualis
 igitur in ciues & cognatos suos fuerit, & patrimonium quam turpiter ab-
 sumperit, & ut suum corpus affici probris non recusarit: id quidem sciui-
 stis prius etiam quam ego dixissem, sed & mea vos oratio, quantum satis
 est, commonefecit. Reliqua porro mihi duo sunt accusationis genera: de
 quibus ut & ego ita dicere queam pro republica, ut institui, deos immorta-
 les precor: & vos ea quæ dicturus sum, attentè atque intelligenter audire
 vellem. Continet autem prior mea oratio prænarationem defensionis,
 quam institutam esse audio: ne ea prætermissa, is qui se dicendi artem ado-
 lescentes edoctrum pollicetur, fraude aliqua iniecta, id vobis eripiat
 quod est à republica: altera, cohortationem ciuium ad virtutem. Multos
 enim & adolescentes & senes astare iudicio video: neque paucos etiam è re-
 liqua Græcia ad audiendum conuenisse: quos adesse non mei sed vestri po-
 tius spectandi causa, putare debetis: ut intelligant, an non modò bonas
 leges sancire sciatis: sed etiam quæ honesta, quæ inhonesta sint, ritè dii-
 dicare queatis: & an honorem habere sciatis viris bonis: & an velit eos
 punire, qui sic vitam instituerunt ut ea in reipublica ignominiam redun-
 daret. Dicam autem primùm apud vos de defensione. Nam eloquentiæ
 copius affluens Demosthenes ait, vobis aut delendas esse leges, aut non dan-
 dum esse locum orationi meæ. Admiratur enim, si vos omnes non memi-
 neritis, senatum quotannis vendere vectigal meretricium: eiusque vectiga-
 lis redemptores non coniectare sed compertum habere qui faciant eum
 17 quaestum. Postquam igitur ego ausus sim ad prætorem referre, Timarcho
 non licere conciones habere, ut qui pudicitiam prostituerit: postulare hoc
 negotium non crimen accusatoris, sed testimonium redemptoris, qui vecti-
 gal istud à Timarcho collegerit. Ego verò, Athenienses considerate an ad
 hæc simpliciter liberalitèrque sim responsurus. Nam me ciuitatis pudebit, si
 Timarchus, qui populo sit à consiliis, qui legationes in Græcia obire audeat,
 nò totam rem à se amouere studuerit, sed de locis interrogarit, vbi sederit, &
 publicanos, an à se vnquam meretricium vectigal exegerint. Hac igitur defen-
 sione, vestra causa cedat: ego verò aliam rationem tibi suggeram honestam
 & æquam: qua vtaris, si nullius tibi turpitudinis es conscius. Audeto, iu-
 dices intuens, ea dicere quæ dicenda sunt viro modestè ætatis flore vso,
 Athenienses, ego à pueritia & adolescentia sum apud vos educatus: neque
 verò studiis obscuris occupor, sed vobiscum conspicio in concionibus.

Arbitror autem, si id crimen, cuius arguor, apud alios mihi defendendum es-
 set, vestris testimoniis me accusatoris orationem facilè fuisse refutaturum.
 neque enim tum duntaxat, siquid istorum egi, sed si vobis egisse videor vi-
 tam ab istis criminibus non abhorrentem: vitam posthac acerbam mihi
 existimans, non recusò quo minus ciuitas de me supplicium sumat, ut se a-
 pud Græcos excusare queat. neque ad vos deprecandi causa venio: imò in-
 terficite me, si talem existimatis. Hæc Timarche defensio fuerit viri bo-
 ni & modesti, & vita antea cta freti, & omnia maledicta non sine ratione
 contemnentis: quæ verò dicendi Demosthenes tibi autor est, ea non sunt
 20 hominis ingenui, sed scorti, de locis contententis. Quoniam autem ad
 cognomenta domiciliorum confugis, & rem ostiatim coargui postulas, vbi
 federis: auditis iis quæ dicturus sum, eandem orationem, si sapias, non repetes.
 neque enim domicilia aut habitationes cognomenta faciunt habitatori-
 bus, sed habitatores suorum studiorum cognomenta locis induunt. id quod
 25 pluribus exemplis ostendi superuacaneum est. Nam si in earum taberna-
 rum quæ in viis sunt quapiam medicus habitavit, ab eo cognomen sumit.
 vbi is emigrarit, ac faber ærarius immigrarit, amisso priore aliud accipit.
 eodemque modo si fullo, aut alius opifex, aut leno. quòd si lupæ, ab eo qua-
 stu lupanar appellatur. Tu igitur, qui in isto genere tam fueris expeditus & fa-
 30 cilis, multa tibi lupanaria effecisti. Ne igitur vbinam feceris interroga, sed
 hoc te fecisse nega. Afferetur porro alia quoque oratio ab eodem rhetore
 composita. ait enim fama nihil esse iniquius, circumforanea argumenta &
 vitæ suæ omnino consentanea proferens. Primùm ædes in Colono, quæ
 Demónis dicantur, falsum habere cognomen. neque enim esse Demónis.
 35 deinde Mercurium, qui Andocidis vocetur, non esse Andocidis, sed AE-
 geiæ tribus donarium. Interferet etiam se, ridiculi gratia, quippe homo sua-
 uis, & in priuatis congressibus facetus, Nisi me quoque, inquit, moueri oportet
 turbæ dictorio, ut qui non Demosthenes nominer, sed Batalus: quòd id
 cognomen per nutricis cuiusdam blanditias tributum mihi fuit. Quòd si
 40 Timarchus formosus fuit, atque ob ipsius formæ crimen, & non propter fa-
 cinora sua, malè audit: non ideò profectò, inquit, eum plecti oportet. Ego
 verò, Demosthenes, de donariis & ædibus & possessionibus, omnibus deni-
 que rebus mutis, multas ac varias neque vnquam inter se consentientes ora-
 tiones haberi audio. Neque enim eis insunt vel honestæ vel turpes actio-
 nes: sed quiuis qui eas attigerit, quique illò accesserit, pro magnitudine
 suæ opinionis famam de eis spargit. De vita autem hominum & oratio-
 ne & actionibus, vera quidem & minimè fallax vltro fama per urbem ober-
 rat, & vulgò actiones nuntiat: multa etiam de rebus futuris vaticinatur. At-
 que id quod dico, adeò est euidentis & non commentitium, ut inuenturi sitis
 45 nostram ciuitatem & maiores nostros aram Famae, ut maximæ deæ, conse-
 crasse: & Homerum in historia Troiani belli sæpe dicere antequam aliquid
 eueniat quod futurum est, FAMA IN CASTRA VENIT. Euripi-
 dem item pronuntiare, deam hanc non viuentes tantum posse ostendere
 quales sint, sed & defunctos: quum ait,

*Bonum vel imis Tartari recessibus
 Vt et latere fama.*

Hesiodus autem planè deam illam esse demonstrat, idque perspicuis verbis, si quis scire cupiat. Ait enim,

Quam populi sermo celebrat creber, irrita nunquam

Fama cadit penitus, dea quaedam quum sit & ipsa.

Et hæc poemata laudari ab iis omnibus qui honestè vixerunt reperietis: (omnes enim honoris publici appetentes, gloriam se à bona fama consecuturos arbitrantur) quorum autem vita turpis est, ii non honorant hæc deam, vt quam immortalem habituri sint accusatricem. Recordamini ergo qualem de Timarcho famam audiatis. nōne statim audito nomine rogatis, Quis Timarchus: num ille impudicus? Iam si de re aliqua testes produxisset, 10 crederetis mihi: at vbi deam produxero testem, non credetis: in quam vel solam falsi testimonii actio non competit. Nam quod etiam ad Demosthenis cognomentum attinet, non malè certè quidem is, haud sanè à nutrice, verum à fama, Batalus appellatur, nomen id ex mollitie quadam & indignis viro modesto gestibus assecutus. Si quis enim tibi elegantes istas lanas 15 auulfas & molles tuniculas, in quibus illas in amicos orationes scribis, allatas iudicibus in manus tradat: equidem arbitror eos, nisi præmoniti fuerint, dubituros virine an mulieris vestem accepissent. In causæ porro dictione ascendet etiam imperator quidam, vt audio, resupinato vultu sese respectans, vt in palæstris & huiusmodi exercitationibus versatus: qui constitutione totius 20 causæ conuellere nitetur, me non iudicium dictasse, sed magnæ inscitie principium apportasse dicēs. ac primùm commemorabit viros de vobis benemeritos, Harmodium & Aristogitonem, eorumque fidem mutuā, & consecutas ex ea reipub. utilitates. Neque etiam (vt aiunt) Homeri versibus abstinabit, aut heroicis nominibus: sed & Achillis & Patrocli ortā ex amore amicitiam, vt fertur, celebrabit: & formam (quasi verò ea non olim in felicitatis 25 numero ponatur cum modestia coniuncta) nunc laudabit. Nam si calumnia quorundā efficiet vt corporis decor aliquibus calamitati sit, non ea vos publicè decreturos dicent quæ priuatim exoptetis. Absurdum enim videri sibi, 19 quū omnes vos, liberis operam daturi, vota faciatis vt filii nondū nati, forma præstantes & ciuitate digni euadant: eos qui iam nati sunt, quos rempublicam laudi sibi ducere conueniat, si formæ elegantia præstantes aliquos in sui admirationem conuertant, & contentione quadam amoris expetantur, à vobis AEschini obsecutis ignominia notari. Et hoc in loco, vt audio, me quoque perstringet, rogans an me non pudeat, quum ipse in gymnasiis frequens, & plurimorum amore captus fuerim, eam rem efficiā ignominiosam & periculosam. Postremò, vt quidam mihi nuntiant, vos ad risum & nugas cohortās, se vobis monstraturū dicet quàm multa in quosdā amatoria poemata fecerim: ac testes producturū pollicebitur de cōiitiis ac verberib⁹ ob eā 30 rē mihi factis. Ego verò nec honestū amorem reprehendo: neq; homines forma præstātes impudicitie arguo: nec ipse inficias eo me propesum esse ad amores: neq; etiā æmulationes & pugnas cum aliis, hodie quoq; ex ea re oriri solitas, & mihi accidisse nego. De poematis autē quæ me fecisse dicūt, eorum quædā agnosco: quædā ita esse vt ab istis corrupta proferuntur, non concedo. Amore porro honestorū & modestorum, humani affectus & liberalis animi esse statuo: sed aliquē pecunia redimere petulātiā, viri iniurii & inficitu-

nus esse arbitror. Atq; etiam citra corruptelam amari, honestum esse affirmo: sed mercede adductum se prostituere, turpe. Quantum autem inter horum vtrunque intersit quantoque opere differant, post vos edocere conabor. Patres enim vestri, quum de vitæ ratione iisque tum malis leges ferrent, quæ naturæ afferret necessitas, tum bonis quæ ingenuos affectare deceret: hæc feruis interdixerunt. Seruus (inquit lex) non exerceatur, nec puluere aspergatur in palæstris. Neque verò adscripsit etiam, Ingenuus autem vngatur & exerceatur. Nam vbi legumlatores, perspecta exercitationum honestate, ab earum vsu seruos repulerunt: eadem lege putarunt, qua illos prohiberent, se 10 ingenuos exhortari ad exercitationes. Rursus idem legislator edixit ne seruus ingenuum puerum vel amet, vel affectetur: aut publico flagello plagis afficiatur. ingenuo autem non interdixit ne vel amaret, vel colloqueretur, vel affectaretur: neque id puero incommodare, sed integritatis testimonium perhibere putauit. Nam quum idem nondum sit eo iudicio præditus 15 vt verum amatorem à falso possit discernere, ipsum amatorem castigat, & amicitie diiudicationem atati prudentiori & grauiori asseruat: affectationem porro & inspectionem, modestie custodiam esse maximam existimauit. Proinde viros de republica benemeritos, & virtute præstantissimos, Harmodium atque Aristogitonem, modestus ille ac legitimus, siue amor 20 siue mosest appellandus, sic erudit, vt qui eorum facta celebrant, laudes rerum ab illis gestarum non assequi videantur. Quando autem Achillis & Patrocli meministis, atque Homeri aliorumque poetarum: quasi iudices nullis disciplinis sint eruditi, vos autem grauitatem quandam affectatis, & populo maiorem eruditionem: vt videatis nos quoque iam aliquid audiuisse ac didicisse, hisce de rebus & ipsi aliquid differemus. Postquam enim eruditorum hominum facere mentionem, & ad expositas versu sententias confugere instituunt: videte Athenienses, poetis omnium consensu præstantibus & bonis consideratis, quantum interesse existimarint inter modestos ac sui similibus amantes: & inter immodestos, qui ea desiderant quæ 30 non decet, ac contumeliosos. Primùm autem de Homero dicam, quem in antiquissimis & sapientissimis poetis numeramus. qui quum multis locis Patrocli & Achillis meminerit, amorem & cognomentum amicitie illorum dissimulat: quum insignem illam beneuolentiam eruditus auditoribus esse conspicuam existimet. Quodam enim loco Achilles Patrocli necem deplorans, vt rem earum rerum quæ sibi acciderint omnium acerbissimam: dum recordatur se inuitum sefellisse fidem Menætio Patrocli patri datam: cui promississet se Patroclum Opuntem saluum reducturum (fuit enim Opuntius) si eum secum ad Troiam ablegasset, & fidei suæ commisisset: vnde apparet cum amoris causa illius curam suscepisse: eos versus posuit quos ego nunc 40 recitabo,

Hæc quàm stulta meæ venit sententia menti,

Quo spondere die potui tibi clare Menæti

In columem illustrè que ad Opuntia mænia natum,

Euersa Troia spolis insignibus auctum,

Victorem! Sed non Deus omnibus omnia vota

Indulget. si quidem sic impia fata tulerunt,

*Nos eadem ut tegeter tellus, utriusque cruore
Sparsa ruberet humus. —*

Neque verò hîc duntaxat lamētatur, sed eū adeò vehemēter luget, ut quum à Thetide matre audisset, se, si hostes non persequeretur, sed inultam Patrocli necem pateretur, domum reuersum, senem in sua patria obiturum: sin vltus esset, celeriter vitam cum morte commutaturum: fidem erga mortuum suæ prætulit incolumitati: tantæque animi magnitudine ad vlciscendum illius interfectorem properarit, ut omnibus eum consolantibus, & lauare ac cibum capere iubentibus, abiuravit se quicquam illorum facturum, priusquam caput Hectoris ad Patrocli sepulcrum attulisset. Ei porrò in rogo dormienti, ut ait poeta, simulacrum Patrocli obuerfatū, huiusmodi rerum memoriam refricat, & ea mādāt Achilli, quæ nobis lacrymas excutere possint, & efficere ut virtutē eorum atq; amicitiam admiremur. Nam cum iubet (præfatus in primis, illū etiam nō longè à morte abesse) si quo modo fieri possit, dare operam ac prouidere ut quemadmodū vnà sint educati & versati, sic eorum etiā defunctorum ossa eodem in loculo reponantur. Præterea lamentās, & actam vnā vitam recēfens, ait se posthac maximis de rebus, ut soliti prius fuerint, in eodem confesso seorsim à cæteris non esse deliberaturus: fidem (opinor) & beneuolētiam, rem summi esse desiderii existimans. Ut autem poetæ sententias versibus inclusas audiatis, recitabit vobis scriba versus quos his de rebus fecit Homerus. Eos primū narra quos de Hectoris supplicio fecit,

*Nunc postquam Patrocle tuæ sum postera vitæ
Tempora sortitus: non antè ego debita soluam
Funere iusta tuo, quàm huc Hectoris arma superbi
Et caput attulero.*

Recita ergo ea quæ Patroclus in fomnis illi dicit de communi sepultura & de vitæ actæ vnà consuetudine.

*Non dabitur tecum posthac de rebus agendis
Consulere, ut nuper viuentes fecimus ambo:
Sed me lethiferi cohibet vis ferrea fati,
Quod mihi nascenti saua statuere sorores:
Hoc quod te quoque Achille manet, sub mænibus altis
Laomedontea paruo post tempore Troia.
Hoc quoque te repetens iterumque iterumque precabor,
Ne procul à nostris tua mandes ossa reponi
Ossibus: & quoniam primos simul egimus annos,
Quum puerum pater ex Opoente Menætius olim
Me tulit ad vestros studio properante penates,
Tempore quo infelix natum Amphidamante peremi
Ludendo inuitus: tum me domus inclyta Pelei
Suscepit, cura & tecum nutriuit eadem:
Nunc etiam nostra ossa vnà condantur in urna
Coniuncta aureola, sed quæ capere vtraque possit,
Quam tibi (nam memini) dono dedit inclyta mater.*

Licuisse porrò ei esse incolumi, nisi Patrocli necem vltus esset, ea legito quæ Thetis ait,

*Et te, sicut ais, cita mors manet inclyte fili.
Sed prius Hectoro tinges in sanguine dextram,
Cui vitam eripies, cuius tu fata sequeris
Temporis exigui spatio, sic dixit, at illi
Reddidit ex imo suspiria pectore ducens
Filius AEacides, Equidem charissima mater,
Sicut ais, moriar, quando iacet iste meorum
Optimus, & longe huic animo charissimus idem,
Cui non auxilio potui, non esse saluti,
Ne procul à patria, Troia sub mænibus altis,
Hostili caderet perfoffus pectora ferro.*

Iam qui nulli poetarum sapientia cedit Euripides, in rebus honestissimis amorem modestum numerans, quodam eum loco votis exoptans, sic ait:

*Amor modestus & virtutis affecta,
Est expetendus: isque contingat mihi.*

Rursus idem poeta in Phœnice, de calumnia qua delatus fuerat apud patrem pronuntiat, se defendens, & homines consuefaciens ne ex suspicionibus aut criminationibus, sed ex antea acta vita iudicium faciant:

*Iam sepe lectus acris litis arbiter,
Quum multa concurrissent dicta testium,
Statui diuersum causa adductus vnica.
Et ego quidem scio (ratio vti ipsa postulat)
Inquiro vera, mores intuens viri &
Quotidianæ vitæ consuetudinem.
Nanque improborum cui placet sodalitas,
Is qui fiet vir non rogo, sciens fati
Sodalium illum conuenire moribus.*

Considerate sententias, Athenienses, quas poeta profert. Ait se iam multarum rerum fuisse disceptatorem, ut & vos nunc, iudices. seque asserit iudicia non è testimoniis, sed è studiis & familiaritatibus fecisse: illuc respicientem, quæ fuisset reo quotidianæ vitæ consuetudo, & ut suam familiam gubernasset: quasi eodem modo & rempublicam esset administraturus: & quorum commercio gauisus esset. denique pronuntiate non dubitat, talem eum esse quales ii sint quorum consuetudine delectetur. AEquum igitur est vos de Timarcho etiam iisdem cum Euripide vti rationibus. Quomodo suam re familiarem curauit? Patrimonium & suum & amicorum per luxum absumpsit, prostituta mercede pudicitia, acceptisque ob rem iudicandam muneribus, omnia strenuè confecit, ut nihil ei sit reliquum præter dedecus. Cuius autē consuetudine delectatur? Hegesandri. Hegesandri porrò studia quæ sunt: ea, propter quæ legibus à concionibus habendis repellitur. Ego verò de Timarcho quid dico? & quænam ad prætorem retuli? Ne conciones habeat Timarchus, pudicitia prostituta, & per luxum absumpto patrimonio. Vos quid iurastis? De iis rebus pronuntiaturos, quæ in accusatione præscriptæ sint. Ne verò poetarum autoritate intulcāda sim prolixior, virorum dicam seniorum notorumque vobis nomina, adolescentum item & puerorum, quorum alii ob formæ venustatē multos habuerūt amatores, alii per ætatem

nunc etiam habent: quorum nemini vnquam eadem quæ Timarcho crimina sunt obiecta. vicissimque vobis commemorabo nomina hominum qui libidini turpiter aperteque indulserunt: vt vos eorū recordati, Timarchum in conuenientem ei ordinem reponatis. Primum autem commemorabo ingenuorum nomina qui aetatem honeste exegerunt. Nostis, Athenienses, Critonem Astyochi, & Periclidem Perithoræ f. & Polemagenem, & Pantoleonem Cleagoræ f. & Timeotheum cursorem: qui non ciuium duntaxat, sed & Græcorum omnium formosissimi fuerunt, atque amatores plurimos & modestissimos habuerunt: tamen nemo vnquam eos vituperauit. Rursus ex adolescentibus, & iis qui etiam nunc inter pueros censentur, primum Iphicratis ex fratre nepotem, Tisia Rhamnusi f. Timarcho nunc recognominem: qui quum sit decorus aspectu, tantum abest à turpitudine, vt nuper, quum in suburbanis Bacchanalibus comœdiæ in Colyto ageretur, & Parmeno comicus histrio dixisset ad coetum versus anapaesticū, esse quosdam magnos catamitos, Timarcho similes: nemo id in adolescentem sed in te omnes dici putarint: adeo illius studii creuisti hereditatem. Anticlem porro cursorem, & Phidiam Milesi fratrem. Quum autem multos adhuc haberem commemorandos, desinam, ne de industria gratiam illorum videar aucupari. Iam de illis qui sunt Timarcho similes, quanuis inimicitias fugiam, tamen eorum quos minimè curo faciam mentionem. Quis enim vestrum Diophantum, qui orbus appellatur, non nouit: qui hospitem ad prætorem traxit, cuius assessor fuit Aristophon Azeniensis: conquestus se quatuor ab illo drachmis ob eam rem promissis fraudari: & leges recitauit quæ prætorem pupillorum curā gerere iubent: neglectis iis quæ modestiæ tuendæ causa latæ sunt. eum ergo quis non oderat? Quis ciuium non auersabatur Cephifodorum, qui Molonis f. nominatur, quod pulcherrimi aspectus elegantiam summis probris contaminat: aut Mnesticum, qui Magiri (coqui) f. dicitur aut multos alios quorū vltro obliuiscor. Neque enim eorum quemlibet acerbe & nominatim recensere volo, sed multo magis optarim in oratione me talium factorū inopia laborare, pro mea erga urbem beneuolentia. Sed quia vtrorumque quosdam delectu habito commemorauimus, seorsim eos qui ob modestiam diliguntur, eos item seorsim qui semetipfos violant, vos iam ad quæstionem hanc respondeatis mihi velim, in vtro Timarchum ordine collocetis: eorumne qui diliguntur, an qui pro scortis subiguntur. Ne igitur ea quam delegisti classe relicta, pro transfuga in coetus ingenuorum irumpito. Quod si dicere instituerint non in scortorum numero habendum esse, qui non ex syngrapha fuerit mercede elocatus, ac postularint vt tabulas & testes exhibeam; vos primum meminertis legum de impudicitia, in quibus nullam pactionum mentionem fecit legislator. Neque enim an aliquis ex syngrapha se coinquinarit, id spectauit: sed omnino, quocunque modo res acta fuerit, eum qui fecerit, administratione reipublicæ abstinere iussit: idque merito. Nam qui adolescens ob turpes voluptates gloria honestatis neglexisset, eum non censuit legis auctor aetate proeclatiorē vllū oportere honorē consequi. Deinde rationis istius ineptias facile est ostendere. Omnes enim fatemur nos pactiones inter nos ex diffidētia facere: vt qui eas seruarit, iudicio pœnas de eo sumat qui fidē fregerit. Igitur si impudicorum a-

ctio iudicium ex syngrapha postulat, si iniuriis afficiantur: earum legum quas isti proferunt, præsidium eis est reliquum. Ecquæ autem vtriusque possit esse oratio: putate enim vos rem non à me narrari sed à vobis aspici. Esto enim conductor æquus in contractu, conductus autem, iniquus & inconstans: aut contra conductus æquus, & stans conuentis, alter natu grandior, & conductor fallax. vos ipsos autem pro tribunali federe fingite. Itaque natu maior, dato sibi tempore dicendique potestate, seriam accusationem instituet, vos nimirum intuens. Conduxi, Athenienses, Timarchum, vt meum scortum esset, ex tabula quæ sita est apud Demosthenem (nihil enim prohibet ita dici) neque verò ille stat pactis. eaque iam exponit scilicet ac iudicibus narrat, quæ tali homini facienda sunt. Nonne verò is qui Atheniensem contra leges conduxerit, lapidibus obruetur, atque è iudicio discedet, non sexta duntaxat æstimata litis parte condemnatus, sed & ob contumeliam punitus? Verum non ille sed conductus litem intendat, & sapiens iste Batalus causam illius agat: vt videamus quid dicturus sit. Conduxit me, iudices, ad libidinem pecunia sua, quicūque sit (nihil enim interest, si ita dicatur) ac ego omnia & feci & adhuc facio, vt tabulæ iubent, quæ scorto facienda sunt: iste autem fidem frangit. Nonne verò magnum clamorem tollent iudices? Quis enim non dicet, Et adhuc in forum prodit: aut coronam gestat: aut aliquid eorum agit quæ nos agimus? Itaque nulla est syngraphæ utilitas. Vnde autem inoleuerit consuetudo illa, vt dicatur quosdam ex tabulis sui fecisse copiam, iam explicabo. Quidam ciuium (nomen taceo, vitandæ offensionis causa) nulla earum rerum habita ratione, quas paulo antè apud vos commemorauimus, fertur contra pactionem apud Anticlem sitam, se prostituisse: & is quidem non homo plebeius, sed rempublicam administrans: qui quum dicitur incesse soleat, effecit vt hæc oratio de more vsurparetur in vrbe: eaque de causa quidam interrogent, an res ex syngrapha sit peracta. Legislator autem non curauit quo pacto res facta sit: sed si vllō pacto locatio intercesserit, eum condemnauit qui dedecus in sese admisit. Quæ quanuis tam aperte constituta sint, tamen à Demosthene multæ verborum cauillationes interponentur. Ac eæ quidem imposturæ, quas rei natura postulat, æquiore animo ferri possunt: quas verò extrinsecus infarciet ad iura ciuitatis corrumpenda, eæ demum dignæ sunt iracundia. Frequens enim erit Philippi mentio, admiscebitur etiam nomen pueri Alexandri. nam præter cætera mala, iste à Musis alienus & rudis homo est. Nam oratione Philippum perstringere, est illud quidem inscitæ & importunitatis: minus tamen delictum eo quod dicturus sum. nam ei quem virum esse constat conuicia dicet, quum ipse vir non sit: quum verò excogitatis in puerum translationibus verborum, turpes suspiciones iniecerit, ridiculam faciet ciuitatem. Quasi enim rationes obitæ legationis, quas redditurus sum, læsurus, ait, quum ipse nuper apud senatum de puero Alexandro dixisset, eum in computatione nostra citharam pulsasse, & dicta quædam recitasse, & cum alio puero esse æmulatum: quumque de his quid sentiret, apud senatum exposuisset, doluisse me, non vt legationis collegam, sed vt pueri cognatum, ob illa dicitur. Ego verò cum Alexandro non collocutus sum, ob aetatem illius: Philippum autem nunc ob orationis commoditatem laudo: qui si re ipsa sic erga vos se gesserit vt nunc

benignè pollicetur, tutam & facilem efficiet laudandi sui rationem. Obiurgauit autem Demosthenem in curia, non pueri demerendi causa: sed quòd existimabam, vos si talia probaretis, similem fore de ciuitate atque de dicentis immodestia opinionem. In vniuersum denique, Athenienses, à re alienas defensiones repudiatote, primùm, ob iuramentum quòd deditis: deinde, ne fallamini ab homine artifice dicèdi. Sed paulo altius incipiam docere vos. Demosthenes quòd patrimonium absumpsisset, per totam urbem circumibat, vt pupillos adolescentes diuites venaretur: quorum patribus defunctis matres familiam gubernabant. Multis autem præteritis, vnius mentionem faciam, cum quo iniquè actum est. Quò enim locupletem domum conspexisset, quò non rectè gubernabatur, vt cuius dux esset mulier, superba illa quidè, sed minime cordata: adolescens autem pupillus, vesanus, opù administrator, Aristarchus Moschi f. huius se amatorem esse simulauit: ad eamque amicitiam adolescentem inuitauit, & vana spe inflauit, pollicens, etiam, quòd ad eloquentiam attineret, breui oratorum principem futurum. talium autem ci operam autor & magister factus est, ob quò & ille patria exulat, & iste tribus eum talentis exilii viatico spoliavit: & Nicodemus Aphidæus violenta morte ab Aristarcho occubuit miser, extinctis etià oculis ambobus, & lingua præcisa, quia liberè loquutus fuerat, legibus fretus & vobis. Et vos, Athenienses, Socratem sapientem illum occidistis, quòd Critiam instituisset, vnum xxx virorum, qui populum oppresserunt: Demosthenis autem precibus, qui ab hominibus indoctis & popularibus propter aequalitatem iuris tantas pœnas sumit, condonabitis alios: ad quem audiendum, rogatu eius quidam adolescentes veniunt. Pollicetur enim eis, quòd in vestram fraudem instituto, vt ego audio, se occultis artificibus mutaturum & causam & auscultationem vestram: atque effecturum, vbi ipse prodierit, vt & reus bono animo sit, & accusator percellatur, & de se proficit in metu: & tot ac tantos tumultus à iudicibus euocaturum, meis concionibus inferendis, & pace per me & Philocratem facta reprehendenda, vt ne in iudicium quidem venturus sim ad mei defensionem, quum obitæ legationis rationes reddenda mihi erunt: sed mediocrem multam æqui bonique facturus, modò ne capitis condemner. Nullo igitur pacto, iudices, cõtra vos ipsos isti rhetori risum & ludum præbueritis: sed putate videre vos è foro domum reuersum, & gloriantem in adolescentulorum cõtu, & commemorantem quam commodè iudicibus causam extorserit. Nam abduxisse eos à criminibus Timarcho obiectis, & magna vi ad accusatorem & Philippum & Phocenses traxisse, & eum metum auditoribus iniectisse, vt & reus accusaret, & accusator causam diceret: & iudices, cuius rei essent iudices, obliti essent: ea verò audirèt quorum iudices non essent. Vestrum autem officium est, vt istis vos artibus opponatis, vt vbique istum affectemini, neque vsquam aberrare patiamini, aut rationibus alienis à causa niti: sed quemadmodum in decursionibus equestribus, in ipsum negotii cursum compellatis. Quò si feceritis, non contemnemini: sed iisdem animis eritis in sententiis dicendis, quibus estis in legibus ferendis. Sin minus, existimabunt vos, quò committenda erunt maleficia, præsentire atq; irasci: vbi commissa fuerint, nihil ea curare. Ac, vt summatim dicam, si punieritis maleficos: leges vestra & honesta erunt & rata: sin absolueritis, honesta duntaxat, non item rata. Quibus autem de causis hæc dicam,

cam, non dubitabo liberè apud vos exponere, idque adducto exemplo. Cur putatis, Athenienses, leges vos habere bonas, decreta verò deteriora, & sententias iudiciorum aliquando reprehendi? Ego causas ostendam. Quòd leges sancitis, omnis æquitatis habita ratione, non iniusti lucri causa, non ex inimicitiiis, sed in ipsam iustitiam duntaxat & vtilitatem intuentes. Quum autè dexterritate ingeniorum aliis antecellatis, non mirum est vos pulcherrimas sancire leges. In concionibus autem & iudiciis, sæpe neglectis ipsorum negotiorum rationibus, ab impostoribus & ostentatoribus in fraudè illicimini: consuetudine in cõtrouersias omnium iniustissima introducta. Permittitis enim vt ii qui causas dicunt, recriminentur eos à quibus accusantur. Itaque auulsi à defensione, animis que ad alia traductis, in accusationis obliuionem impulsis, è pratoriis disceditis, de neutro pœnis sumptis: neque de accusatore (calculus enim contra eum non datur) neque de reo. aliis enim criminandis, obiecta sibi crimina propulsando, effugit è iudicio: leges autem abrogantur, & respublica interit, & consuetudo hæc latè vagatur. Facile enim sæpenumero absque vita honesta probatis orationem. Lacedæmonii verò non ita faciunt. Honestum autem est, etiam exterorum virtutes imitari. Nam quum quidam apud illos concionem habuisset, vir vt vitæ flagitiosa, ita summæ eloquentia: atq; Lacedæmonii (vt aiunt) in eius sententiam ituri essent: senum quidam prodit, quos illi & verentur & metuunt. Est enim moris eorum, summum magistratum, illius ætatis cognomento honestare. Deliguntur autem homines, qui à pueritia vsque ad senectutem modeste vixerunt. Horum igitur vnus proditisse fertur, & acriter obiurgasse Lacedæmonios, ac tale quoddam in eos maledictum iecisse: non diu Spartam fore ab hostili violentia incolumem, si talibus in concione suasoribus vterentur. eademque opera accersisse alium quendam Lacedæmonium, virum haud sanè disertum, sed rebus bello gestis illustrem, iustitiæque & continentia præstantem: ac iussisse vt easdem sententias, quas prior ille orator dixisset, pro sua virili vt cunque repeteret. Vt (inquit) Lacedæmonii de viri boni sententia decernant, ignauorum autem atq; improborum hominum ne vocem quidem auribus admittant. Hæc senex ille, à puero temperanter acta ætate, suis ciuibus consuluit: qui num Timarchum, aut cinædum Demosthenem, rempublicam administrare passus esset? Ne verò Lacedæmonii assentari videar, maiorum etiam nostrorum mentionem faciam. Hi enim tam iniquis animis probra ferebant, suorumque liberum modestiam tantifaciebant, vt ciuium quidam, deprehenso filia suæ stupro, quum puella formam suam vsque ad nuptias non diligenter custodisset, eam vnà cum equo in desertam domum inclusisset: à quo in illo carcere citra dubitationem fame efferato interitura esset. ac solum illius domus etiam nunc in vestra vrbe extat, & locus ille Ad equum & puellam appellatur. Solon autem, legumlatorum celeberrimus, scripsit more antiquorum & grauius de disciplina matronarum. Mulierem enim, apud quam adulter fuerit deprehensus, ornari non sinit, nec in fana publica ingredi: ne suo interuentu integras matronas corrumpat. quòd si intrauerit, aut sese ornauerit, quemuis dilacerare eius vestimenta, & ornatum diripere iubet, & eam verberare: hæc tamen, ne vel occidat, vel mutilet. sic talem mulierem omni dignitate priuat, & vitam ei acerbam reddit, ac morte duriolem. Lenones item accusari iubet, & conuictos capite

plecti: propterea quòd, mercede locata sua impudentia iis qui quidem delinquere cupiunt, & tamen inter se colloqui dubitant ac verentur, efficere solent vt periculum faciant & colloquantur. Patres igitur nostri sic de turpibus rebus & honestis statuerunt: vos autem Timarchum turpissimis studiis obnoxium absoluetis: qui quum vir sit & masculo corpore, muliebria in se probra admittit. Quis ergo vestrum vxorem in scelere deprehensam vleiscetur? aut quis non rudis existimabitur, si ei succenseat quæ secundum naturam deliquerit, quum eius consiliis auscultet qui scelere, à quo natura abhorret, se contaminarit? Quo porro animo quis vestrum è prætorio domum reuertetur? neque enim reus obscurus est, sed nobilis: neque lex de oratorum exploratione, mala, sed pulcherrima. Iam pueri etiam & adolescentuli statim necessarios suos cupidè interrogare solènt quo pacto causa sit diiudicata. Quid ergo dicetis, qui nunc cum potestate ferendæ sententiæ estis, vbi vos liberi vestri rogarint, vtrum eum condemnaueritis, an verò absolueritis. Nonne eadem opera vos Timarchum absoluisse fatebimini, & publicam disciplinam euertetis? Quæ porro vtilitas erit alendi pædagogos, aut lanistas & magistros præficiendi pueris, vbi ii, quorum fidei leges commissæ sunt, probris ad misericordiam flectentur? Illud etiam in vobis miror, Athenienses, si lenones odistis: eos autem qui pudicitiam vltro prostituerunt, absoluetis. Igitur idem iste vir nullius dei sacerdotium sortietur, vt qui non puro corpore sit, quemadmodum leges iubent: in decretis autem, vota pro republica faciet seueris deabus. Quid ergo miramur publicè nihil rite geri, quum istiusmodi oratorum nomina plebiscitis inscribantur: quum cum qui domi turpiter vixit, legatum extra urbem mittamus, eisque de rebus maximis fidem habeamus? Quid autem non venderet is, qui corporis dedecus pecunia addidit? cuius ille miserebitur, qui sui ipsius misertus non est? Cui porro vestrum non satis nota est Timarchi improbitas? Vt enim pugiles, tametsi in gymnasiis non adfuerimus, considerato habitu corporum cognoscimus: sic profligatæ libidinis homines, tametsi facinoribus eorum non interfuerimus, ex impudentia atque audacia & quotidianæ vitæ consuetudine agnoscimus. Qui enim maximis in rebus leges & modestiam despexit, habitum quendam animo suo impressit, qui ex immodestia morum elucet. Inuenietis etiam plurimos ex isto hominum genere, qui & vrbes euerterint, & in maximas ipsi calamitates inciderint. Neque enim putetis, Athenienses, facinorum initia à diis, non ab hominum petulantia proficisci: aut impios homines, vt in tragædiis, à Furiis agitari, & facibus ardentibus puniri: sed temerariæ corporis voluptates, & inexplebilis cupiditatis sitis, hæc demum sunt vnde latrocinia existant: hæc in myoparones piraticos impellunt: hæc vnumquenque cruciant: hæc adolescentem inducunt ad ciues occidendos, ad tyrannos custodiendos, ad rempub. opprimendam. neque enim aut ipsius rei dedecus, aut suppliciorum atrocitatem considerant, sed spe successuum deliniti ruunt in facinus. Excindite igitur, excindite, Athenienses, talia ingenia: & indolem adolescentum ad virtutis admirationem excitate. Vnum autem quiddam satis scitote, atque id quod dicturus sum, in memoria reponite. Nam si facinorum suorum pœnas Timarchus dederit, disciplinam ciuitatis erigetis: sin fuerit absolutus, præstitisset causam hanc in iudicium non venisse. Nam priusquam Timarchus in

iudicium adduceretur, terrorem aliquibus incussit lex, & nomen iudiciorum. Si autem princeps improbitatis & nobilissimus in iudicium adductus, euaserit indemnis, multos ad peccandū incitabit: ac tandem vestram iracundiam non oratio sed tempus ipsum commouebit. Ne verò eam in multos sed in vnum exerite, eorumque apparatus & aduocatos caute: de quorum ego nemine dicam nominatim, ne hoc orationis suæ principium sumant, se prodituros non fuisse, nisi nominatim cōpellati fuissent. Illud autem faciam, nominibus dissimulatis, eorumque studiis commemoratis, etiam personas reddam notas. quod vt fiat quisque ipse in causa erit, si huc ascenderit & frontem perfricuerit. Ad sunt isti tria aduocatorum genera. alii, qui luxu quotidiano patrimonium sua exhausterunt: alii, qui flore ætatis & corporibus suis non rectè vsi sunt: nec de Timarcho sollicitantur, sed de semetipsis suisque studiis, ne quando in iudicium adducantur: alii, homines libidine perditos, qui istiusmodi hominibus ad fatietatem sunt abusi, vt eorum auxiliis freti facilius quiddam delinquant. quorum defensionem antequam audiat, qualem vitam egerint recordamini. Ac eos quidem qui sua corpora dedecorarunt, non vobis obturbare, sed concionibus abstinere iubete. (neque enim lex hæc in homines priuatos, sed in magistratu præditos inquirat) eos porro qui decoxerunt, rem facere & aliunde victum quaerere iubete. Qui verò adolescentulos venantur qui facile se in fraudem sinunt illici, ad peregrinos & inquilinos conuerti iubete: vt nec ipsi suam cupiditatem non expleant, & vos nihil detrimenti capiat. Quæ igitur à me præstari fuit æquum, ea præstita sunt omnia: exposui leges, vitam rei excussi. Nunc vos estis meæ iudices orationis: statim autem ego vester spectator ero. tota enim res iam à vestris pendet volūtatibus. Quòd si vos voletis ea quæ iusta sunt atque expediunt agere, excitabitur nostra alacritas ad eos inquirendos, à quibus leges violantur.

A R G V M E N T V M I N A E S C H I N I S O R A -
T I O N E M D E F A L S A L E G A T I O N E ,
incerto autore.

Est bello cum Philippo, Aristodemus tandem, Neoptolemus & Ctesiphon, autores fuerunt Atheniensibus pacis cum eo faciendae. Itaque bis legatos miserunt, principio propter pacem, deinde ad exigendum iusurandum: inter quos utroque tempore Demosthenes & Aeschines fuerunt. Ut igitur ex posteriore legatione ad iusurandum exigendum missa reuersi fuerunt, Aeschinam Demosthenes & Timarchus perperam obita legationis accusarunt. Ac Timarchum quidem, antequam in iudicium ueniret ea causa, Aeschines protulit a pudicitia conuictum, in ordinem coegit: contra Demosthenem autem se defendit. Sunt qui dicant, uerumque has orationes scripsisse, sed non habuisse: sunt qui e-

tiam habitas esse affirmant, & Aeschinam XXX dumtaxat calatorum praesidio euasisse, atque absolutum esse, Eubuli opera, uiri in republica magna autoritatis: nomen ab omnibus liberatum ea suspitione, quasi cum Philippo faueret: ut & ipse in exordio inuit. Demosthenes in oratione de corona. In primi exordij initio beneuolentiam captat iudicium, aduersario & accusatione criminanda, & magnitudine periculi ac falsitate calumniae conquerenda. In altera sententia, partem quandam accusationis perstringit: & magna grauitate confirmat, ea ipsa etiam iudicium conscientia esse falsam, quod & ipsum ad criminationem aduersarii pertinet. Referuntur & caetera deinceps, tum ad beneuolentiam ipsi comparandam, tum ad odium aduersario constandum.

A E S C H I N I S D E F A L S A L E G A T I O -
N E O R A T I O ,

Hieronymo Wolfo interprete.

Ro vos, Athenienses, ut me dicente beneuolè audire uelit, considerata & periculi magnitudine, & multitudine criminum quae refutanda mihi sunt, & accusatoris artibus, insidiis atque crudelitate: qui non dubitarit eos viros exhortari, qui sacramenta adacti sunt se aequis animis utrumque aduersarium audituros, ut rei ne uocè quidem tolerent. Idque dixit non per iracundiam (nemo enim mentiens iis irascitur, qui iniquo crimine petuntur: & qui uera dicunt, in dicenda causa potestatem non adimunt reo. neque enim accusatio prius apud auditores ualet, quam reus, defensionis facultate concessa, obiecta crimina refellere non potuerit) sed illud in causa est, quod Demosthenes ueris orationibus non delectatur, neque ita se parauit: sed uestram iracundiam inflammare uoluit, meque acceptorum munerum accusauit, homo ad eam suspicionem inferendam ineptus. nam qui iudices hortatur ut largitionum corruptelis irascantur, eum oportet ipsum ab eiusmodi factis plurimum abhorrere. Sic autem accidit, Athenienses, ut audita Demosthenis accusatione, neque unquam sic ut hoc die pertimuerim, nec magis indignatus sim quam nunc, neque etiam pari latitia exultarim. Timui enim, idque nunc etiam me turbat, ne qui uestrum me ignorent, deliniti insidiosis istis & malitiosis contrapositis: & extra me ipsum raptus sum, crimenque grauitate tuli, quum me contumeliae & proteruitatis in mulierem ingenuam & genere Olynthiam admissae accusaret. Delectatus autem sum, quum eum id crimen tractantem eiecistis, quo facto uitae modestè actae gratiam mihi persolutam esse existimo. Vos igitur laudo & singulari amore prosequor, qui uita reorum magis credatis, quam criminationibus inimicorum: ipse tamen hac defensione non cedam. Nam siue foris circumstan-

tis coronae (ferè autem maxima pars ciuium adest) siue uestrum qui pro tribunali sedetis cuiquam persuasum est, me tale aliquid commisisse non tantum in hominem ingenuum, sed vel in quemlibet, reliquum uita mihi tempus acerbum puto. Quod nisi in defensionis progressu & crimen illud esse falsum demonstraro, & qui id afferre ausus fuit, nefarium calumniatorem, et si caetera omni crimine vacaro, mori non recuso. Admirabilis illa etiam mihi uisa est oratio, & supramodum iniusta, quum uos percontaretur, num fieri posset ut in eadem ciuitate Philocrates capitis condemnaretur, quod facinorum conscientia perterritus, iudicio se non litisset: ego uero absoluerer. Ego uero ob id ipsum maximè conseruandum esse me arbitror. Nam si is qui ipse sese condempnauit, atque è medio excessit, peccat: is nimirum qui sese absoluit, & corpus suum legibus & ciuibus tradit, non peccat. De reliqua accusatione uos oro Athenienses, siquid praeter miserum & silentio praeteriero, ut me sciscitemini & significetis quid ex me audire uelit, meque sine prauidicio ullius delicti, sed pari beneuolentia audiatis. Dubito autem unde mihi primum sit ordiendum, ob accusationis confusionem, cuius dubitationis an causam habeam sic considerate. Ego nunc in capitis discrimen sum adductus: accusationis autem maxima pars consumpta est criminando Philocrate, Phrynone, & reliquis legatis: Philippo item & pace, & Eubuli actis, atque iis omnibus ego sum infertus. Solum autem in tota oratione de re publica sollicitum esse apparet Demosthenem: ceteri omnes sunt proditores. Nunquam enim nos probri afficere destitit, & falsa maledicta iacere, non in me dumtaxat, sed etiam in ceteros. Quem uero sic deprimit, rursus mutata sententia, quasi Alcibiadem aut Themistoclem accusaret (quorum summa fuit inter Graecos autoritas) criminatur, ut qui & Phocenses ciuitates euerterim, & Thraciae locum a uobis alienarim, & Cerfoblepten regno eiecerim, uirum amicum & foederatum ciuitatis. quin & Dionysio Siciliae tyranno me comparare instituit: & bellua uos magna feueritate & clamore multo est hortata ut uobis caueretis, & Siciliae sacrificulae somnium recitauit. Quum autem re tantopere exaggerasset, inuidit meis criminationibus, & causam rerum gestarum adscripsit non meis uerbis, sed Philippi armis. Contra igitur tantam audaciam & praestigias hominis, difficile est uel meminisse singula, & cum periculo dicere contra inexpectatas calumnias: sed tamen qua ratione mea orationem dilucidissimam, uobisque notam & aequam fore arbitror, inde auspabor: uidelicet ab oratione de pace, & delectu legationis. Sic enim ego maximè & meminero, & dicere potero, & uos re cognoscetis. Vos omnes illud ipsum meminisse arbitror, legatos Euboeensium, quum de pace a sese cum populo facienda egissent, dixisse, etiam Philippum nuntiari iussisse uobis se uelle transigere uobiscum & pacem agere. Non multo autem post, Phrynonem Rhannusium a praedonibus esse captum in Olympicis induciis, ut ipse querebatur: eumque quum huc rediisset redemptus, orasse uos ut se legatum ad Philippum decerneretis, an forte pecuniam suam recuperare posset. Vos obsecuti, legatum ei adiunxistis Ctesiphontem: is huc a legatione reuersus, ea uobis renuntiavit ob quam fuerat missus, praetereaque dixisse Philippum, se & inuitum uobiscum gessisse bellum, & nunc eum uelle liberari. Quae quum dixisset Ctesiphon, & magnopere humanitatem regis praedicasset: populus ite eam rem ualde probasset, ac Ctesiphontem collaudasset, nemo autem aduersatus esset: ibi demum decretum facit Philocrates Hagnusius, &

30 populus vno animo decernit, licere Philippo caduceatores huc mittere & legatos de pace. Prius enim id ipsum etiam à nonnullis prohibebatur, quibus ea res studio erat, ut res ipsa declarauit. Isti autem id decretum ut contra leges factum accusant, Lycino accusatore inscripto, & multa C talētis aestimata. deinde causa in foro agebatur. Philocrates, quum aduersa valetudine laboraret, 5 Demosthenem sibi patronum aduocauit, non me. Progressus Philippi osor Demosthenes, in defensione totum diem contriuit. denique Philocrates absoluitur: accusator autem quintam suffragiorum partem non accepit. etiam haec vos omnes scitis. Sub eadem tempora Olynthus capta est, in eaque multi nostrorum ciuium sunt comprehensi: quorum fuit Stratocles Ergocharis frater, 10 & Euclatus Strommichi filius. Horum cognati vos rogarunt supplices, ut curam eorum susciperetur: iis Demosthenes & Philocrates patrocinati sunt, non A Eschines: & legatum ad Philippum mittunt Aristodemum histriorem, ob notitiam & artis gratiam. Ut autem à legatione reuersus Aristodemus, propter occupationes quasdam non accedebat senatum, Stratocles eum antuerit, pro- 15 fectus ex Macedonia, ubi captiuus fuerat, & sine pretio dimissus à Philippo. Ibi multi indignabantur, quod Aristodemus legationem non renūtiasset: quum eadem de Philippo à Stratocle referri audirent. Postremo senatum ingressus Democrates Aphidnaeus, senatui autor est Aristodemi reuocandi. fuit autem tum senator Demosthenes, accusator meus. Progressus Aristodemus magno- 20 pere praedicauit Philippi beneuolentiam, quam erga nostram urbem haberet: & adiecit Philippum etiam societatem cum repub. coire velle, neque in curia duntaxat haec, sed & pro concione dixit. Atque ibi nihil contra dixit Demosthenes, sed & coronam Aristodemo decreuit. His apud populum dictis decreuit Philocrates, X legatos à vobis esse creandos, qui cum Philippo de pace 25 agerent, & iis rebus quae ex aequo Atheniensium & Philippi interessent. Decretis X legatis, ego designatus sum à Nausicle, Demosthenes à Philocrate, quem nunc accusat. Ea porro alacritate rem gerendam suscepit, ut in senatu scriberet, quo citra suum detrimentum nobiscum iret Aristodemus, legatos creandos esse in eas vrbes, in quibus Aristodemo certandum esset, qui multas 30 pro eo deprecarentur. Quae ut vera esse constet, sume decreta, & scriptum Aristodemi testimonium recita: & eos voca, qui hoc eum testificantem audierunt: ut sciant iudices quis fuerit Philocratis amicus, quis ite qui polliceretur se munera Aristodemo impetraturum esse à populo. **D E C R E T V M,** & aliena fide recitata testimonia. Prima igitur totius rei institutio, non à me, sed à Demosthe- 35 ne & Philocrate est profecta. In legatione porro mensa eadem nobiscum uti studuit: idque non à me obtinuit, sed ab Aglaocreonte Tenedio (quem è sociis delegeratis) & ab Iatrocle. Iam in itinere ait me sibi autorem fuisse belluae communiter cauendae, nimirum Philocratis: commentum referens. Quo pacto enim ego Demosthenem contra Philocratem concitarem, quem scirem & pa- 40 trocinatum esse Philocrati in violatarum legum actione, & legatum à Philocrate designatum: Praeterea non in huiusmodi duntaxat verbis nos legati, sed in toto itinere tolerare coacti sumus Demosthenem, hominem intolerabilem & molestum. Nam quum nos legati meditaremur quid nobis dicen- 31 dum esset, & Cimon dixisset vereri se ne Philippus iure suo defendendo nos

superaret: iste se fontes eloquentiae vberimos habere pollicebatur, ac de iure Amphipolis bellique principio talia dicturum dicebat, ut os Philippi grandi siccoque iunco consueret: ac persuasurum ut & Athenienses Leosthenem reciperent, & Philippus Amphipolim Atheniensibus restitueret. Ne vero lon- 5 gus sim istius arrogantia recensenda, quum primum in Macedoniam venissemus, constituimus inter nos, quum Philippum accessuri essemus, ut natu maximi primi verba facerent, & reliqui pro aetate. Erat autem nostrum natu minimus (ut aiebat) Demosthenes. Ut intro vocati sumus. haec diligenter velim vos animaduertere. hinc enim perspicietis hominis inuidiam im- 10 mensam, & ingentem timiditatem simul & malitiam, & tales insidias contra eiusdem & mensae & legationis socios, quales non facile quisquam vel contra inimicissimos compararet. Nam quum salem ciuitatis & mensant publicam maximi se facere dicat, non est ex nostro solo (dicitur enim) neque nostri generis. Nos vero, qui sacra & monumenta maiorum habemus in 15 patria, & commercia atque familiaritates vobiscum liberales, & legitima connubia, & affines & liberos: Athenis quidem fuimus digni, quibus fides à vobis haberetur. alioquin enim nos non legassetis: in Macedoniam autem profecti, subito sumus facti proditores. Ipse vero, qui nullam partem corporis non venalem habet, ne eam quidem vnde vocem emit- 20 tit (quali Aristides esset qui tributa Graecis ordinauit, & iustus cognominatur) auersatur & despuit largitiones. Audite igitur eas orationes quas nos habuimus pro vobis, ac vicissim eas quas magnum reipub licae munimentum Demosthenes recitauit: ut ordine ac pedetentim singula capita accusationis dissoluam. Laudo autem supramodum omnes vos, iudices, 25 quod cum silentio & ut aequum est nos auditis. Itaque si quod crimen non refellero, me ipsum non vos culpabo. Quum igitur natu maiores pro legatione verba fecissent, ad nos peruenit series orationis. Ea porro singula quae illic à me dicta sunt, & vicissim quae à Philippo sunt responsa, pro concione perspicue renuntiaui apud vniuersos Athenienses: nunc per 30 capita duntaxat vobis in memoriam ea reuocare conabor. Primum apud eum commemorauit paternam beneuolentiam, & beneficia quae in Amyntam patrem Philippi contulissetis: nihil praetermittens, sed ordine omnia commemorans. Ea deinde merita, quorum ipse testis erat. Nam Amynta recens defuncto, & Alexandro fratrum natu maximo, Perdicca & Philip- 35 po pueris, Eurydice autem matre eorum, ab iis quos amicos sibi esse putabat destituta, & Pausania in imperium eorum inuadente: qui quantum exul, tamen propter tempora multum poterat, ut qui & multorum studia haberet, & Graecis copiis munitus esset: & Anthemuntem, Thermam, Strepfam & alia quaedam oppida cepisset: Macedonibus non consentien- 40 tibus, sed plerisque Pausaniae fauentibus. his igitur temporibus Athenienses Iphicratem ad Amphipolim misisse cum imperio, quum ipsi Amphipolitae urbem tenerent, & agri fructus perciperent. Quum igitur in ea loca venisset Iphicrates, principio cum paucis nauibus explorandarum rerum causa magis quam obsidendae urbis: tum (inquam) eum accersiuisset mater tua, & (ut ii dicunt qui affuerunt omnes) Perdicca fratre tuo in manus Iphicratis 32

tradito: te autem, qui puer esses adhuc, in genua illius imposito, dixit, Amyntas pater horum puerorum, dum vixit, & te adoptauit, & vrbe Atheniensium familiariter vsus est. Vnde fit vt & priuatim horum puerorum sis frater, & publicè nobis amicus. His dictis, vehementer eum obtestata est, tum pro vobis, tum pro se, tum pro regno, denique pro incolumitate. Quibus Iphicrates auditis, Pausaniam Macedonia expulit, & vobis imperium conseruauit. Post hæc loquutus sum de Ptolemæo, cuius autoritati summa rerum commissa fuerat, quàm is ingratiè & improbè se gessisset: docens, primùm eum de Amphipoli aduersatum fuisse nostræ vrbi, & cum Thebanis Atheniensium hostibus fœdus icisse. ac rursus, vt Perdiccas suscepto regno, de Amphipoli bellum 10 gessisset cum nostra vrbe: & vestram, quanquam iniuriis affectorum, humanitatem narrans, commemorabam, vt, quanuis Perdicca bello superiores, Callisthene Atheniensium duce, inducias tamen cum eo fecissetis, subinde sperantes vos tandem à qui aliquid impetraturos: & calumniam illam refellere studebam, docens, Callisthenem à populo non propter inducias fuisse interfectum cum Perdicca factas, sed ob alias causas: ac rursus contra eum dicere non dubitabam, Philippum increpans, quòd belli contra vrbe nostram gerendi successor extitisset. atque omnium eorum quæ referebam, testes proferebam literas eius, & plebiscita, & Callisthenis inducias. Ac de prima regionis illius acquisitione, & Nouemviarum (vt vocabantur) & de Theſci filiiis, 20 quorum Acamas doti accepisse ferretur eam prouinciam: hæc & tunc dici conueniebat, & dicta sunt quàm fieri potuit accuratissimè: nunc autem fortassis opus est verba conferre in compendium. Quæ verò signa non in antiquis fabulis posita erant, sed nostra ætate facta, eorum mentionem faciebam. Referebam, vt congressa Lacedæmoniorum cæterorumque Græcorum 25 societate, eorum vnus Amyntas pater Philippi, misso assessore, sui que suffragii iure præditus decreuisset, Amphipolim Atheniensium vrbe esse Atheniensibus reliquorum Græcorum auxiliis expugnandam & restituendam. Et hoc commune Græcorum decretum, eosque qui decreuissent, è publicis monumentis testata proferebam. Iam quibus rebus Amyntas tuus pater coram 30 Græcis omnibus celsit, non oratione duntaxat, sed etiam suffragio: eas (aiebam) te ex illo natum tibi vendicare non est æquum. Sin vt bello captam, iure te habere censeres (si quidem bello aduersus nos gesto vi cepisses vrbe) sine controuersia teneres eam, quippe iure belli partam: sed si Amphipolitis vrbe Atheniensium eripuisti, non ea quæ illorum fuerunt, habes, sed regionem Atheniensium. His & aliis orationibus habitis, legationis vices iã Demosthenis erant: atque omnes intenti ora tenebant, vt inuictã excellentis eloquentiæ vim auditori. Nam & ipsi Philippo (vt post audire licuit) & amicis eius enuntiata fuerat pollicitationum eius magnitudo. Sic autem affectis omnibus ad auscultationem, sonat bellua ista exordiũ tenebricosum & præ metu exanime, & quum in rerum commemoratione paulum processisset, subito obticuit, inops consilii: tandem excidit oratione. Philippus autem quum vidisset vt affectus esset, eum & bono animo esse iussit, & non existimare, vt in theatris, sic sibi propterea mali aliquid accidisse: sed prociũ ac paulatim redire in memoriã, & pro suo instituto verba facere. At iste vt semel fuerat cõturbatus, & à scriptis aberrarat, ad sese redire nõ potuit: sed & rursus dicere aggresso idẽ accidit.

Vt autem silentium erat, secedere nos præco iussit. Deinde quum nos legati soli essemus, bonus iste Demosthenes, vultu admodum tetrico, perdidisse me vrbe & socios aiebat. Perculso autem non me tantum, sed & cæteris legatis omnibus, ac causam sciscitantibus cur id dixisset, me rogabat an oblitus 5 essem vt se res Athenis haberent, & vt populus esset defatigatus, & quanto opere pacem expeteret, non meminissem. An verò animos (inquit) tibi faciunt. L. triremes, decretæ illæ quidem, sed nunquam complendæ: Sic enim irritasti Philippum, & ea fecisti verba, vnde non bellum in pacem mutetur, sed pax in bellum infestissimum. Incipiente autem me hæc refutare, accerbant nos ministri Philippi. Vt venimus & denuo confedimus, Philippus ad singula quæ dicta fuerant respondere aliquid parabat. neque verò mirum fuit eum in mea oratione diutissimè fuisse immoratum. Fortassis enim nihil quod dici poterat (vt arbitror) prætermiseram, & sæpe nominatim me compellauit. Contra Demosthenem autem, qui tam ridiculè discesserat, ne 15 vlla quidem de re differuit scilicet: quæ summa isti crux & molestia fuit. Vt autem Philippi oratio tandem in fine ad humanitatem conuersa est, & iste calumniam, qua me prius apud collegas onerarat, quasi belli & disidii autor futurus essem, amiserat: ibi verò satis apparebat, eum nec animi iam esse compotem: adeo vt ad hospitium nobis inuitatis, ineptissimè se gereret. 20 Quum autem à legatione iam nos ad reditum pararem, subito in itinere, præter opinionem nostram, humaniter cum singulis colloquebatur. Quid igitur esset Cercops, aut Vertumnus, aut chamæleon, aut siquid aliud est eiusmodi nominum, prius ignorabam: nunc istum totius malitiæ nactus interpretem, didici. Nam vnoquoque nostrum seducto, alii collectam se collaturum pollicebatur, & de suo laturum esse opem: alium ad imperium euecturum. me verò affectans, & ingenii mei felicitatem prædicans, atque habitã orationem celebrans, multus erat me laudando & molestus. Quum autem nos omnes Larissæ concœnarem, seipsum ludebat, ac dicendi qua vsus erat inopiam: Philippum autem eorum qui sub sole essent eloquentissimum esse 25 asserbat. Vt autem & ego tale aliquid pronuntiarem, quàm memoriter nostris orationibus respondisset: & Ctesiphon, qui nostrum erat natu maximus, insignem senectutem suam & annorum multitudinem narrasset, atque adiecisset, se tanto temporis spatio nullum hominem adeo suauem & festiuum vidisse: Sisyphus iste cum plausu manuum, Hæc quidem (inquit) 30 Ctesiphon, neque tu neque iste (me autem intelligebat) ad populum dicere audebit, fuisse Philippum eloquentem, & memoria valuisse. Nos autem, qui illa non intelligeremus, neque infidias prospiceremus, quas statim audietis, pactione quadam conclusit, vt apud populum eadem omnes diceremus: me verò vehementer etiam obtestatus est, ne prætermitterem, quin dicerem etiam Demosthenem aliquid dixisse de Amphipoli. Hactenus igitur testes mihi sunt legationis collegæ, quos per totam orationem exagitare non destitit: orationes autem, quæ pro suggestu apud vos habitæ sunt, ipsi audiuitis. quare mihi mentiri non licebit. Oro autem vos vt id laboris capiat, vt 34 & reliquã audiat narrationem. Nam quemque vestrum de Cercoblepte & Phocæi crimine audire cupere satis scio, & ad illa festino. Verum, nisi ea quæ an-

tecedūt audiueritis, illa etiam minus accipietis: sin periclitanti mihi arbitratu meo dicendi potestatem dederitis, & conseruare me, si innocens sum, poteritis, satis edocti: & ex iis quæ in confesso sunt, etiam controuersa perspicietis. Vt enim huc reuersi, apud senatum capita legationis exposuimus, & literas Philippi reddidimus, laudator noster fuit Demosthenes apud senatores, & per aram curialem iurauit, se gratulari ciuitati quæ tales legatos misisset, qui & eloquentia & fide se republica dignos, dicēdo agendōque, præbuisset. De me autem huiusmodi quippiam dixit, me spem eorum qui me legatum creassent non fecisse. Postremo omnium scripsit, nostrum unumquēq; sacra olea corona ornandum esse, ob beneuolentiam erga populum: & ad cœnam in curiam in crastinum inuitandum. Vt autem confict me nihil falsi dixisse apud vos, capiat scriba decretum, & collegarum testimonia recitet. **SENATVS CONSULTVM** Demosthene referente factum. **TESTIMONIA** collegarum de his quæ dicta sunt. Postquam igitur legationis acta apud populum exposuimus, Ctesiphon primus inter nos, propter ætatem, cum alia dixit, tum ea quæ dicturos esse nos cum Demosthene pepigeramus: item de affabilitate Philippi, & forma eius, & dexteritate in computationibus. Post hunc quum Philocrates & Dercyllus pauca dixissent, ego prodii. Recitatis autem cæteris legationis actis, ad eam etiam commemorationem, quæ cum collegis mihi conuenerat, quum accessissem, dixi, Philippum memoriter & eloquenter respondisse. neque oblitus precum Demosthenis adieci, ei partes dicendi de Amphipoli attributas fuisse, siquid nos prætermissemus. Post omnes nos postremus surgit Demosthenes, & vultu (vt solet) præstigiis factis, atque capite perfrecto, quum populum videret gestu dare signum, & meam approbasse orationem, utrosque se mirari dixit, tum eos qui audirent, tum eos qui legationem obiissent, quod omisso tempore, illi deliberandi, hi in medium consulendi, moram facerent, nugis peregrinis contenti in rebus domesticis. Nihil enim esse facilius quàm legationē recensere. Demonstrabo autem (inquit) vobis, quæ ratio huius rei esse debeat: ac simul recitari iussit plebiscitū: quo recitato, dixit, Nos ex hoc ablegati sumus, & quæ hinc scripta sunt, ea egimus. Cape ergo etiā literas, quas à Philippo afferimus: quibus lectis, Habetis (inquit) responsum, restat vt deliberetis. Excitato autē tumultu, ab aliis, quæ breuis & acutus: à pluribus, quæ improbus atque inuidus videretur, Videte porro (inquit) quāto cōpēdio & cætera omnia sim renuntiaturus. Visus est memoria valere & eloquentia Philippus AEschini: Mihi verò non itē. nā si quis fortunā ei ademptā, alteri tribueret, is nō multo esset illo inferior. Visus est Ctesiphonti splendido esse vultu: Mihi verò illo non deterior Aristodemus histrio, qui nostræ legationi interfuit. Memoria eū pollere ait aliquis: Sunt & alii. Egregius compotor fuit: At Philocrates, qui nobiscum fuit, longē illum superat. Dicendi de Amphipoli se mihi reliquisse locum ait aliquis: At nec vobis orator iste dicendi locum daret, nec mihi. Verū istæ nugæ sunt (inquit) ego verò decretum scribam, & cum caduceatore à Philippo misso inducias faciam, & cum mittendis huc legatis: curiones porro iubebo, vbi legati venerint, eis bidui concionem conuocare, qua deliberetur non de pace tantum, sed etiam de societate: & nos legatos, si digni videntur, laudare, & vocare ad cœnam in curiam in crastinum. Vt autem me

vera dicere constet, cape decreta: vt videatis inconstantiam eius, & malignitatem, & actionum cum Philocrate societatem, & mores insidiosos ac perfidos. Voca ergo mihi legatos, eorumque testimonia recita, & decreta Demosthenis. **DECRETA.** Neque verò hæc duntaxat scripsit, sed post etiam in senatu dixit, spectandi locum Bacchanalibus assignandum esse Philippi legatis, vbi venerint. Recita etiam hoc decretum. **DECRETVM DEMOSTHENIS.** Recita etiam legatorum testimonium, vt videatis, Athenienses, Demosthenem non posse verba facere pro republica, sed declamitare contra conuictos, atque arctissima necessitudine deuinctos. **TESTIMONIUM.** Tractationem igitur pacificationis, non meam & Philocratis, sed Demosthenis & Philocratis fuisse, reperietis: & argumenta eorum quæ dixi me fide digna reor attulisse. Nam eorum quæ renuntiaui, vos mihi testes estis: eorum quæ in Macedonia dicta sunt, atque in itinere nobis acciderunt, collegarum testimonio vobis demonstraui. Accusationem autem modò à Demosthene allatam audistis & meministis, cuius initium sumpsit à concione quam de pace habui. Quum autem in ea parte accusationis ementitus fuerit omnia, in eo articulo vehementer est conquestus. Ea enim verba coram legatis ait esse facta, quos Græci ad nos misissent, à populo accersiti, vt communiter & bellum gererent contra Philippum, si esset opus, cum Atheniensibus, & pacis, si id expedire videretur, essent participes. Considerate igitur quātam rem homo surripuerit, quantāque sit impudentia. Nam eo tempore legati creati sunt quos in Græciam ablegastis, quo bellum vobis adhuc cum Philippo intercedebat. ac legatorum nomina quidem in publica relata sunt monumenta, eorum autem corpora non sunt in Macedonia, sed Athenis: & senatus de adducēdis ad populum peregrinis legationibus decernit, iste autem ait missas fuisse Græcanicas legationes. Igitur consensu hoc suggesto, Demosthenes, dū meæ sunt dicendi partes, cuiusuis Græcanicæ vrbis nomē profer, ex qua tum legatos aduenisse dicis, earumque senatusconsulta è curia dato legenda, & Atheniensium legatos citato testes, quos ablegarūt ad ciuitates: qui se adfuisse nec peregrè profectos fuisse testificati fuerint. si accessum eorū ad senatum & decreta exhibueris, eo facta tempore quo tu ais, descendo, & capitis ipse me condemno. Lege & sociorum decretum, quid in eo dicatur. in quo apertè scriptū est, Quum deliberet populus Atheniēsis de pace Philippica, legati autem nondum adsint, quos ablegarit populus in Græciam, qui vrbes ad tuendā Græcorum libertatē exhortentur: visum esse sociis, vbi redierint legati, & acta sua renuntiarint Atheniensibus eorumque sociis, vt curiones duas conciones secundū leges indicāt, atque in iis de pace deliberent Athenienses. Quicquid autē populus decreuerit, id fore cōmune sociorū decretum. Recita ergo decretum assessorū. **DECRETVM ASSESSORVM.** Cōfer cum hoc etiam Demosthenis decretū, quo iubet curiones, post vrbana Bacchanalia & concionē in Bacchi aede haberi solitam, indicare duas conciones, alteram die xviii, alterā xix. definiens tempus, & conciones præripiens ante legatorū ad Græcos missorū reditū. Ac sociorum quidem decretum iubet (quod me quoque defendisse fateor) vos de pace dūtaxat deliberare: Demosthenes autē, etiā de societate iubet. Recita decretū. **DECRETVM DEMOSTHENIS.** Decretū vtrunque audiistis Athenienses, vnde conuincitur, Demosthenem

affirmare, legationes eas quæ abfuerunt, adfuisse: & quum vos audire velletis, irritum fecisse decretum fociorum. Nam illi quidem pronuntiarant, Græcicas legationes esse vrbi expectandas: Demosthenes autem non verbis tantum obstitit quominus expectarentur, qui illud omnium turpissimè ac celerimè immutauit, sed re ipsa & decreto: quippe qui statim deliberari iusserit. 5
Dixit autem, me priore concione, quum verba fecisset Philocrates, post eum suggestu conscenso, reprehendisse pacem, cuius autor ille fuerit: eamque turpem & ciuitate indignam iudicasse: postridie autem suffragatum Philocrati, & concionem magno applausu in sententiam meam perduxisse: quum suaderem vobis, ne auscultaretis iis qui prælia & triumphos maiorum commemorarent, néve Græcis auxiliaremini. Id verò crimen non tantum esse falsum, sed etiam fieri sic non potuisse, primùm ipsius Demosthenis, deinde omnium Atheniensium, tertio loco, vestro, si admoneamini: denique viri magnæ in repub. autoritatis, Amyntoris (cui Demosthenes decretum ostendit, quémque consuluit, vtrum id daret scribæ: quum quidem non contrarium, sed idem 15 quod Philocrates scripsisset) testimonio, atque ipsius calumniæ absurditate ostendetur. Cape Demosthenis decretum, & recita: in quo eum priore concione scripsisse constat, licere cuius in medium consulere: posteriore, præsidibus recensendas esse sententias, & dicendi potestatem non esse dandam: quo tempore ipse me ait Philocrati esse suffragatum. **DECRETUM DEMOSTHENIS.** Itaque decreta vt principio scripta sunt, ita manent: calumniatorum autem verba in dies pro tempore mutantur. Facit autem concionem meam accusator geminam: decretum & veritas, vnam. Quum enim posteriore concione dicendi potestas data non esset, sed præsidibus prohiberent, verba facere non licuit. Quid verò mihi voluissim, si Philocratis sectam sequebar, eo pridie apud 25 eosdem auditores accusando, & post intervallum noctis vnus defendendo? Vtrum vt ipsi mihi accederet autoritas: an vt illi commodum aliquod per me compararetur: Verum non licuit vtrunque consequi, sed illud restabat vt & omnium voluntates à me alienarem, & nihil promouerem. Voca mihi Amyntorem Erchiensem, & eius testimonium recita. Quo autem pacto id scriptum sit, in primis exponam vobis. Testimonium perhibet Amyntor Aeschini, quum populus de societate cum Philippo ineunda de sententia Demosthenis in posteriore duarum concionum deliberaret, ac verba facere non liceret: sed decreta de pace & societate facta comprobanda aut improbanda essent: ea in concione Demosthenem assidentem sibi ostendisse scriptum decretum, cui nomen 35 Demosthenis præscriptum esset: ac consuluisse an daret scribæ, vt præsidibus offerret: in quo scripsisset, pacem & societatem iisdem conditionibus esse faciendam, quibus Philocrates scripserat. Voca mihi Amyntorem Erchiensem: & citato, nisi huc prodire voluerit. **TESTIMONIUM AMYNTORIS.** Testimonium quidem audiuitis, Athenienses: considerate igitur vtrum videatur vobis Demosthenes me accusasse, an contra sub meo nomine semetipsum. Quoniam autem concionem quoque meam criminatur, & habitas à me orationes malè narrando deprauat: ego nec defugio eorum quæ tum dixi, neque negarim quicquam: quorum adeo me non pudet, vt ea laudi quoque mihi ducam. Reuocabo autem vobis in memoriam temporum conditionem, quibus deliberabatis. Bellum principio suscepimus pro Amphipoli: res autem 40 eò re-

eò redierat: Noster imperator foederatas vrbes v & lxx amiserat, quarum Timotheus Cononis f. potitus erat, quasque nostro concilio adiunxerat. (decreui enim nihil dissimulare, & liberè simul verèque loquedo cõseruari: sin aliter senseritis, animo tamen meo obsequi. neque enim tergiuerfabor) 5 & cum cl triremes è naualibus accepisset, xlviij reduxerat. (atque hæc vobis accusatores in Charetis periculis subinde ostendunt) & md talenta non in milites, sed in ducum insolentiam insumpta erant, in Deiaem, Deipyrum, Polyphontem, qui fugitiosos homines ex Græcia collegerant, ac seorsim in mercenarios istos, qui in suggesto & concionibus versantur: qui à 20 miseris insularibus quotannis sexaginta talenta exigebant tributum nomine: qui naues & Græcos in communi mari deprædabantur: nostra verò vrbs, loco autoritatis & principatus Græcorum, eadem opinionem, quam Myonesus & pirata, consecuta erat. Philippus porro è Macedonia progressus, non, vt hactenus, de Amphipoli nobiscum pugnabat, sed iam de Imbro & 25 Lemno & Scyro, nostris possessionibus: & Chersonnesum ciues nostri deseriebant, quæ citra cõtrouersiam est Atheniensium. Erant autem plures necessariò indictæ conciones cum tumultu & metu habendæ, quàm statæ ac legitimæ. Res porro ita labefacta ac periculosa erant, vt Cephisophon Pæaniensis, amicus & familiaris Charetis, decretum scribere cogere, vt Antiquus actuariis nauigiis præfectus, quamprimùm solueret, imperatorem quaesitum, cui commissus esset exercitus. quod si in eum incidisset, ei narraret, mirari populum Atheniensem, Philippum Chersonnesum, quæ sit Atheniensium, inuadere: Athenienses autem nescire, nec dux nec copiam quas miserint, vbi sint. Vt autem vera me loqui intelligatis, decretum audite, & belli recordamini, & pacem à belli ducibus nõ à legatis repetite. **DECRETUM à Cephisophonte factum.** Ac tempora quidem ciuitatis, quibus de pace verba fiebant, erant huiusmodi. Oratores autem isti factiosi, quum ad dicendum surgebant, de ciuitatis quidem incolumitate nihil in medium afferebant: sed vos arcis vestibulum intueri iuebant, & Salaminia pugnæ contra Persas, & sepulcrorum & maiorum & triumphorum meminisse. Ego verò horum sanè omnium recordandum esse dicebam, sed tamen prudentiam maiorum esse imitandam: peccata verò & intempestiuam contentionem vitandam. Pedestre prælium ad Plataas, & Marathoniam pugnam, & nauale prælium ad 38 Artemisium, & Tolmidæ imperium iubebam imitari: qui quum haberet mille delectos Athenienses, infestis armis securè per mediam Peloponnesum peruasisset. Expeditionem autem Siciliensem cauendam esse, qua Leontinis auxilia misissent, quum hostes in nostrum agrum impetum fecissent, & Declea contra nos munita esset. Postremam item temeritatem illam cauedam, quum bello victi, postulantis Lacedæmoniis vt pacem agerent, & præter 40 Atticam, etiam Lemnum, Imbrum & Scyrum tenerent, & constituta legibus libertate vterentur, horum nihil admittere voluerunt: sed bellum, quod gerere non poterant, prætulunt: quum quidem Cleophon Lyrarum faber, quem multi compedibus vincitum meminerant, per fraudem ac turpiter in ciuium album inscriptus, populo largitionibus corrupto, se gladio collum ei præcisurum minitaretur, qui pacis mentionem fecisset. Tandem eò rem illi perduxerunt, vt cupidè pacem amplecterentur, cedentes omnibus possid. i.

fessionibus, mœnibus deiectis, præsidio recepto & præfecto Lacedæmonio,
 & populi autoritate ad x x x tyrannos translata, qui mille & quingentos ci-
 ues indicta causa occiderunt. Talem temeritatem esse cauendam monuisse
 me profiteor: ea verò quæ paulo antè dixi, esse imitanda. neque enim ab alie-
 nis illa sed ab omnium coniunctissimo audiebam. Nam Atrometus pater
 noster (cui tu maledicis, quum cum ignores, neque videris quisnam sua a-
 te fuerit: idque, Demosthenes, quum maternum tuum genus à vagabundis
 Scythis originem trahat) sub x x x tyrannis profugit, & populum restituit.
 Et matris nostræ frater, auunculus noster, Cleobulus Glauci Acharnensis r.
 cum Demæneto Buzygo, Chilonem Lacedæmoniū nauali prælio vicit. Itaq; 10
 domesticum mihi est & vñtatum vrbis aduersos casus auribus accipere. Ob-
 iicis mihi præterea concionem in Arcadia apud decem millia virorum ha-
 bitam, & legationem illam, mæque immutatum esse dicis: quum sis ipse mā-
 cipii similis, & tantum non Threiciis notis compunctus transfuga. Ego verò
 in bello, quantum fieri potuit, Arcades & cæteros Græcos contra Philippum 15
 concitavi. quū autem mortalium nemo reipublicæ opem ferret, sed alii euen-
 tū otiosè expectarēt, alii nos oppugnarēt: vrbani autē oratores ex bello, quo-
 tidiano suo luxui sumptus suppeditarent: populo me suasisse fateor vt cū Phi-
 lippo recōciliaretur & pacem iungeret, quam tu nunc turpē existimas, quum
 arma nunquam attigeris: ego verò eam longè honestiorē bello esse affirmo. 20
 Sunt autem, Athenienses, legati spectandi ex eo tēpore quo legationem obi-
 uerunt, duces è copiis quibus cum imperio præfuerunt. Etenim & statuas
 erigitis, & principem locum assignatis, & coronas & victum in curia datis,
 non iis qui pacem renuntiarint, sed iis qui hostes prælio superarint. Quòd
 si bellorum rationes à legatis reposcentur: præmia, ducibus tribuentur, effi- 25
 cietis vt nulla vnquam bella vel humaniter gerantur, vel placidè compo-
 nantur. nemo enim legatus ire volet. Nunc reliquum est, vt de Cerfoble-
 pte & Phocensibus, ac cæteris obiectis mihi criminibus dicam. Ego, Athe-
 nienses, & in priore & in posteriore legatione, quæ vidi, vt vidi: quæ audiui,
 vt audiui, renuntiaui. Quæ igitur hæc vtraque fuerūt, quæ & vidi & audiui de 30
 Cerfoblepte: Vidi ego & legati omnes Cerfobleptis filium obsidem Phi-
 lippo datum, idque etiam nunc ita se habet. Accidit autem, dum priore le-
 gatione fungebamur, vt ego cum collegis huc redirem, Philippus autem in
 Thraciam egrederetur: qui nobiscum pepigisset, dum vos de pace delibera-
 retis, se Chersonesum armis non inuasurum. Illo igitur die quo vos 35
 pacem decreuistis, nulla facta est mentio Cerfobleptis. Iam verò nobis ad
 exigendum iusiurandum delectis, nondum verò ad posteriorem legatio-
 nem profectis, concio fit, in qua Demostheni, qui nunc me accusat, obue-
 nit vt præsideret. In ea concione Critobulus Lampfacenus progressus di-
 xit, se missum esse à Cerfoblepte, qui peteret vt iusiurandum Philippo da-
 retur, & Cerfobleptes inter vestros socios inscriberetur. Hac oratione habi- 40
 ta, Aleximachus Galea decretum præsidibus legendum dat, in quo scriptum
 erat, vt is qui à Cerfoblepte venisset, iusiurandum Philippo cum cæteris so-
 ciis daret. Recitato decreto (& hoc vos omnes arbitror meminisse) fur-
 rexerit Demosthenes à præsidibus, seq; id decretum approbaturū esse negauit:
 neque factam cum Philippo pacem irritam redditurum: neque agnoscere

socios, qui, tanquam in libationibus, manus sacris admouerent: sed de his a-
 liam esse concionem indicendam. Clamantibus autem vobis, & præfides
 ad suggestum vocantibus, sic inuito isto comprobatum est decretum. Quæ
 vt verè à me dici constet, voca mihi Aleximachum qui decretum scripsit, &
 5 collegas Demosthenis, ac testimonium recita. TESTIMONIUM DE-
 MOSTHENIS COLLEGARVM. Is igitur qui modò hîc ad Cerfo-
 bleptis mentionem illacrymauit, societate illum exclusit. vt verò ea concio
 dimissa fuit, foederatos, Philippi legati iureiurādo in vestro prætorio obstrin-
 xerunt. ausus autem est ad vos dicere accusator, me Critobulum Cerfoble-
 10 ptis legatum à sacris repulisse, quum & focii adessent; & populus sciuis-
 set, & duces assiderent. Vnde tantas vires accepi? aut quo pacto res taci-
 ta fuisse? Quòd si istud ego facinus non reformidassem, tu passus esses
 Demosthenes? non vociferationibus & clamoribus forum complesses?
 quum videres me (vt modò aiebas) à sacris legatum repellere. Accersat
 15 mihi duces præco, & fociorum assessores, vt eorum testimonia audiat.
 TESTIMONIA. Nonne intolerabile est, Athenienses, si quis con-
 tra hominem ciuem, non suum, sed vestrum (hoc enim in primis distin-
 guo) tanta non veretur mendacia comminisci, quibus in capitis discrimen
 adducatur? Maximam igitur approbationem meretur is mos, cuius in ca-
 20 pitalibus ad Palladium causis patres nostri autores fuerunt: quum victimis
 secandis, eos qui suffragio superiores sunt iureiurando obstringunt (idque
 vobis etiam nunc patrium est) eos iudices verè iustèque pronuntiasse qui
 suffragium pro se tulerint, & nullum dixisse mendacium: quòd ni ita sit,
 sibi & familiæ suæ exitium imprecantur: iudicibus autem optima quæque
 25 & faustissima optant. idque rectissimè ac ciuilitè, Athenienses. Nam si
 nemo vestrum est, qui iustæ cædis in se piaculum admittere vellet, quanto
 magis iniustam cauebitis; erepta alicui vita, aut re familiari, aut dignitate:
 ob quas res alii sibi manus attulerunt, alii publicè perierunt. Non igitur ve-
 30 niam mihi dabitis, Athenienses, si eum cinædum appellaro, & hominem
 polluto corpore, ea etiam parte vnde vocem edit, ac deinde reliquam accu- 40
 sationis partem de Cerfoblepte euidenter falsam esse ostendero: his enim qui
 vocantur in crimen res apud vos contingit (mea opinione) pulcherrima & v-
 tiliissima. Etenim tempora & decreta eorumque suffragatores in publicis
 monumentis perpetuò asseruatis. Dixit autem iste eam esse causam cur Cer-
 35 fobleptis res perierint, quòd ego legationis dux, & secunda aura vestra vñs,
 se nos in Thraciam ire iubente, quum Cerfobleptes obsideretur, & contestari
 apud Philippum, ea facere noluerim, sed Orei sederim, cæteri que legati, ho-
 spitia nobis conciliantes. Audite igitur Charetis literas, quas misit ad po-
 pulū, quibus continetur, Cerfobleptē imperium amisisse, & sacrum montem
 40 à Philippo occupatum esse, x x v i Februarii. Demosthenes autem, quum ex
 legatis esset, præses pro concione fuit, eiusdem mensis die x x v. r. a. u. i. o.
 L I T E R A E. Neque verò reliquos duntaxat mensis dies morati, sed Mar-
 tio demum profecti sumus, cuius rei testem vobis senatum exhibebo. Sena-
 tusconsultum enim est, quod legatos ad exigendum iusiurandum abire iu-
 bet. Recita mihi senatusconsultum. S E N A T V S C O N S V L T V M. Etiam
 tempus recita, quodnam id fuerit. T E M P V S. Auditis hoc fuisse decre-
 d.ii.

tum 111 Martii. Cerfobleptes autem quot diebus antè imperium amiserat, quàm ego discederem, vt Chares imperator, & literæ indicant: Priore mense, si modo Februarius Martio prior est. Ergo Cerfobleptem ego conferuare potui, qui antè me domo egressum perierat: & putatis istum aliquid dixisse veri de rebus, siue in Macedonia, siue in Thesalia actis, qui contra curiam, contra publica monumenta, contra tempus, contra populi conuentus mentiatur: Tu Cerfobleptem Athenis fœdere excludebas, quum præses esses, eiusdem Orei te miserescerebat: nunc me corruptelæ accusas, prius autem multam ab Areopagitico senatu inflictam tolerasti, non persecutus vulneris actionem, qua reum feceras Demomelem Pæaniensem consobrinum tuum, quum ipse tuum caput incidisses. Tamen verba fundis apud nos sapientia, quasi hi ignorent te filium adulterinum esse Demosthenis gladiatorum fabri. Præterea dicere ausus es me legatione Amphictyonica etiam eiurata, officio non esse functum: ac decretum aliud recitasti, aliud transiisti. Ego verò legatus ad Amphictiones creatus, quãuis infirma valetudine, magna tamè cù alacritate, eam vnde redieram legationem apud vos renuntiaui, legationem autem non eiuravi, sed promisi me obiturum, si vlllo modo possem. Quum autem collegæ mei senatum accederent, fratrem meum eiusque filium & medicum misi, non meo nomine eiuratos (neque enim lex finit populi suffragiis decreta munera in senatu eiurare) sed infirmitatem meam indicaturos. Quum autem collegæ mei, Phocensi excidio audito, reuertissent: habita cõcione, iam præsens & corpore confirmato, quum populus nihilominus nos omnes qui primùm delecti fueramus, ad obeundam legationem adigeret, non danda esse verba Atheniensibus existimaui. At illam quidem legationem, me rationes referente, non accusabas: hanc autem inuadis, qua ad iusiurandum profectus sum: quam ego perspicuè & iure optimo defendam. Nam tibi quidem & mentientibus omnibus est accommodatum, transferre tempora: mihi verò, ordine differere, orationis initio repetito à profectioe & legatione propter exigendum iusiurandum suscepta. Primùm, quum legati essent decem, atque vndecimus accederet is quem fœderati nobiscum miserat, nemo cum isto cibum capere, quum secunda legatione exiremus, voluit: neque in itinere, vbi vitari potuit, in eadem caupona diuertere: quippe qui viderent eum priore legatione omnibus infidiatum esse. De itinere porro in Thraciam suscipiendo nulla facta est mentio: neque enim decreto id nobis iniungebatur, sed id duntaxat vt iusiurandum exigeremus, ac alia quæpiam: nec, si voluiffemus, agere nobis licuiffet, quum ita Cerfobleptis res sese haberent, vt modo audiuitis. neque iste quicquam veri dixit, sed mētitur, & quia verum nullum crimen obiicere potest, præstigias agit. Sequebantur autem eum homines duo, sarcinas lectulorum ferentes: in quarum altera (vt ipse aiebat) talentum argenti inerat. Itaque collegæ veterum eius cognominum recordabantur. Nam puer dum esset, ob flagitium quoddam, aut mollitiem, Batalus est vocatus: quum pueritiam excessiffet, & in suos tutores denum talentum actiones instituiffet, Argas est appellatus. vir porro factus, commune omnium improborum cognomentum assumpsit, vt calumniator vocaretur. Ibat autem, captiuos (vt aiebat) redempturus, vt modò apud vos etiã dixit:

quum sciret Philippum à nemine Atheniensi captiuo pretium vnquam postulasse: & ex eius amicis omnibus audiret, eum etiam reliquos, pace facta, dimissurum. Ferebat autem talentum, quum multi ea calamitate conflictati essent, quo vnus vir, nec is admodum locuples, redimi potuiffet. Vt autem in Macedoniam venimus, ac congressi sumus, & Philippum ex Thracia reuersum deprehendimus: recitatū est decretum, ex quo legati missi eramus, & quæ in mādatis acceperamus de iureiurādo exigēdo, enumerauimus. Quum autem maximarum rerum mentionem feciffet nemo, sed de rebus minutioribus egiffent omnes, orationem ego habui, quam necesse est apud vos exponi. Obtestor autem vos Athenienses, quemadmodum accusationem audiuitis, vt ipse accusator verba facere voluit: ita etiam reliquum defensionis audiatis ordine, eadēque attentione operam mihi detis, qua superiora audiuitis. Dixi enim, vt modò posui, Athenienses, in conuentu legatorum: eos mihi visos esse præcipuum populi iussum omnino ignorare. Nam iusiurandum exigere, & cæteris de rebus agere, & de captiuo loqui, etiam si ministros vrbs misiffet, data eis autoritate, tamen illos videri mihi rem omnem fuisse confecturos. Summæ autem rerum rectè consulere, quatenus eæ ad nos aut Philippum attinerent, id verò cordatorum legatorum munus esse. dico autē (inquam) de expeditione, quã in Pylas apparari videtis: atque ostendam vobis magna signa, vnde intelligatis me ea de re non malè coniectare. Nã & Thebanorū legati adsunt, & Lacedæmoniorum aduentāt, & nos ex plebiscito aduenimus, in quo scriptum est, *Legati autē quicquid præterea boni possunt, agunto.* omnes porro Græci expectatione euetus sunt suspensi. Quod si populus se decere censuiffet, liberè in decreto promulgare vt Philippus Thebanorum insolentiam compesceret, & Bœotias ciuitates instauraret, hæc etiam in decreto petiiffet: nunc id sibi reliquit, vt rem ad incertum euentum referre possit, si non persuaferint: nostro autem periculo rem explorandam censuit. Decet igitur eos qui suam industriam reipublicæ probatam cupiunt, non eorū legatorum occupare locum, quos Atheniensibus nostro loco mittere licuiffet: nos ipsos autē vitare offensionem Thebanorū. Quorum vnus Epaminondas imperator, non perterritus autoritate Atheniensium, apud Thebanos dixit, Atheniensis arcis propylæa transferēda esse ad Cadmeæ ornamentum. Hæc me dicente, maxima voce exclamat Demosthenes, vt sciunt omnes collegæ. nam præter cætera mala, etiã Bœotias fauet. Hæc certè quidem ab isto afferebantur, Homo iste est tumultus & audaciæ plenus: ego verò me fateor esse mollem, & pericula, etiam dum longè absunt, pertimescere. Verum edico, ne nos vrbes inter se committamus: atque id è re nostra esse puto, nequid nos legati temerè moueamus. Proficiscitur Philippus ad Pylas, ego me abscondo: nemo me propter arma Philippi in iudicium adducet, sed siquid dixerò quod nō oportet, aut siquid egerò quod in mādatis non accepi. Vt rē finiam, decreuerūt collegæ vt viritim quisq; sententiã rogatus, quod è reipublica esse putaret, id diceret. Hæc vt à me verè dici cōstet, voca mihi collegas, eorūmq; recita testimonium. **TESTIMONIUM.** Postquam igitur legationes Pellam conuenerant, ac Philippus aderat, & præco legatos Atheniensem vocabat: primùm processimus, non obseruata ætate, vt in priore legatione (quod apud quosdã celebrabatur, & ornamentū ciuitatis putabatur)

fed pro Demosthenis impudentia. Nam quum se omnium natu minimum esse profiteretur, primas dicendi partes se nemini concessurum affirmabat: neque commissurum ut quidam (me innuens) Philippi auribus occupatis dicendi vices aliis praeberet. Ut autem exorsus est cum quadam collegarum criminatione, quos neque omnes iisdem de rebus, neque consentientibus animis adesse significabat, sua officia Philippo praestita commemorabat: primum, ut Philocratis decreto suffragatus esset, violatarum legum accusati: quum is scripsisset, licere Philippo legatos de pace Athenas mittere. Deinde recitauit decretum quod ipse scripserat, pacem faciendam cum caduceatore & legatis à Philippo missis. Denique illud, ut populus intra certos dies de pace deliberaret. ac talem verbis suis significationem interiecit, se primum iis qui pacem excluderent, os obturasse non verbis, sed temporibus. Deinde aliud decretum adduxit, quo scripsisset, deliberandum esse populo de ineunda societate. Post aliud decretum de Philippi legatis, principem eis locum dandum Bacchanalibus: & adiecit, quantam libi curam illi fuissent, ut ceruicilia apponi curasset: suamque custodiam & vigilias commemorauit, propter inuidos, qui splendorem suum contumelias afficere cupiuissent. Adiecit illa etiam maxime ridenda, quorum collegas ita pudebat ut faciem obtegerent: ut Philippi legatos hospitio excepisset, ut eis discessurus bigas mulorum conduxisset, & equo eos comitatus esset, non in tenebras demersus, ut alii quidam, sed aperte ostendisset obseruantiam & studium suum. Illa verò demum vehementer etiam corrigebat, se non dixisse Philippum esse formosum: nihil enim esse muliere formosius. neque potando eum valere, quòd eam laudem spongiae esse existimaret: neque memoria pollere, quòd eam putaret rhetoris mercenarii esse commendationem. Ne longum faciam, eiusmodi erant ea quae dicebat praesentibus legatis (ut breuiter complectar) totius Graeciae: vnde risus maximus concitabatur. Ut autem aliquando finierat, factoque silentio, ego post tantam rusticitatem, & tam insignem adulationem, dice-
 43 re cogebat: necessariò pauca praefatus sum de calumnia collegis facta: missos esse nos ab Atheniensibus legatos, non ut in Macedonia causam ipsi diceremus: sed domi iudicio de nobis facto, quòd digni essemus ciuitate. Pauca item de iureiurando sum praefatus, cuius exigendi gratia venissemus: ceterasque res quas nobis mandaueratis, exposui. Nam copiosus & eloquentia praestans Demosthenes, nullius rei necessariae meminerat. Ita que & de expeditione ad Pylas feci mentionem, & de sacris, & de Delphis & Amphictyonibus. In primis autem à Philippo petii ut res eas non vi & armis sed suffragio & iudicio constitueret. Quod si fieri non posset (ut dubium non erat, quum exercitus conuenisset atque in procinctu staret) dicebam ei qui de sacris Graecanicis deliberaturus esset, magnam religionis curam esse suscipiendam: & iis qui de patriis ritibus docere vellent, auscultandum. eademque opera à primordio commemorabam ut templum aedificatum esset, ut Amphictyones principio conuenissent, eorumque iusiurandum recitabam, quo veteres obstricti essent, se nullam urbem Amphictyonicam eueruros, neque aqua profluente prohibuituros, siue pace siue bello. quòd si quis contra fecisset, ei se bellum illaturos, & vrbes excisuros. Siquis vero Apollinē vel spoliaret, vel conscius esset illius iniuriae, vel consilium daret contra templum: eum se

ulturos & pede & manu, & voce, & omnibus viribus. Annexam etiam esse iuriurando atrocem execrationem. His recitatis, pronuntiabam iustum videri mihi ne Boeotias vrbes euerfasiacere pateremur, ut quae & Amphictyonicæ essent & iureiurando comprehensæ. Enumerabam porro gentes duodecim, quae templi participes essent: Thessalos, Boeotios (non Thebanos solos) Dorienses, Iones, Perrhæbos, Magnetes, Locrenses, Oetaeos, Phthios, Malcenses, Phocenses: & harum gentium vnamquamque demonstrabam par suffragii ius habere, maximam idem quod minimam: eum qui venisset Dorio & Cytinio, tantum valere quantum Lacedaemonios (binum enim quaque gentem suffragium ferre) ex Ionibus item Erythræum & Priensem, quantum Athenienses, ac ceteros eodem modo. Principium igitur expeditionis illius pronuntiabam oportere iustum esse. Vbi ergo Amphictyones in templo conuenissent, ac æquabile dicendi ius & suffragium adepti essent, eos qui autores fuissent templi principio occupandi in iudicium adducendos censebam: non patrias eorum, sed eos ipsos qui manum admouissent, & consilium dedissent: vrbes autem quae facinorosos exhibuissent, indemnes esse oportere. Sin armis rem executus, iniurias Thebanorum confirmasset: ab iis quos iuuisset, gratiam ei relatum non iri (neque enim tanta in eos posse conferre beneficia quanta olim contulissent Athenienses, quorum illi non meminissent) quos verò deseruisset, iis iniuriam facturum, ac hostes potius maiores quam amicos habiturum. Ne verò sermonibus illic habitis accuratè apud vos commemorandis immerer, vbi summam de omnibus dixerò, desinam. penes fortunam & Philippum rerum gerendarum fuit autoritas: penes me, beneuolentiae erga vos & orationis habendae potestas. Ea porro à me dicta sunt quae dici fuit æquum, quaeque è re vestra fuerunt: euentus autem is consecutus est qui non optatis nostris, sed Philippi actis respondit. Vtrum igitur æquius est autoritate florere: eumne qui ne studuit quidem commodare quicquam, an eum qui nihil quod potuit praetermisit? Nunc verò propter tempora, multa praetermitto. Dixit autem mentitum esse me, quum profiterer intra paucos dies Thebas fore humiles, & Eubœensibus terrorem incussisse, quum vos spe aliqua producerem. Quid autem faciat cognoscite Athenienses. Ego dum apud Philippum essem, petii: quum ad vos reuerterer, renuntiaui, censeme esse æquum ut Thebae essent Boeotiae, non ut Boeotia Thebarum esset. hoc iste me non renuntiasse sed promississe ait. Dixi autem apud vos Cleocharem Chalcidensem dixisse, mirari se vestram & Philippi subitam concordiam, atque illam etiam mandatorum nostrorum ex decreto clausulam, Agendum esse nobis quicquid praeterea possimus boni. Nam qui paruorum, ut ipsi, oppidorum essent ciues, iis terrori esse arcana maiorum ciuitatum. Hæc iste me non renuntiasse ait, sed promississe vobis Eubœam traditurum. ego verò in ea eram opinione, urbem de summa rerum deliberaturam, nullam non à Graecis habitam orationem audire oportere. Illam etiam orationem insidiosa distinctione calumniatus est, se, vera renuntiatum, à me & Philocrate esse prohibitum. Ego verò vos rogatos volo, an vnquam quisquam Atheniensium legatus prohibitus fuerit quominus acta sua populo renuntiat, idque per collegas: & ab iisdem affectus contumelias, tamen scripserit, eos laudandos, & ad coenam inuitandos. Demosthenes autem à posteriore
 d. iiii.

legatione reuersus, qua statum Græciæ queritur euersum, non decreto duntaxat nos laudauit, sed quum apud populum renuntiassem habitam tum de Amphictyonibus orationem deque Bœotis, non per compendium & festinationem, vt nunc, sed quàm accuratissimè potui, totidem verbis, eamque populus vehementer approbasset: aduocatus à me & collegis, & accuratè rogatus de singulis, vtrum vera & eadem renuntiarem apud Athenienses quæ apud Philippum dixissem: omnibus legatis attestantibus & me collaudantibus, surrexit post omnes, & dixit, me non, quemadmodum in presentia dicerem, tunc etiam dixisse, sed illic duplo melius. Horū vos qui suffragia feretis, testimoniū mihi perhibebitis. Enimvero quæ pulchrior ei dari potuit occasio redarguēdi mei, quàm tum statim, si qua in re urbem decipiebam? Ais, prima legatione te non animaduertisse meam contra rempublicam conspirationem, sed in posteriore intellexisse, in qua te patrocinari mihi constat, & quum illam interim accusas, accusationem tamen dissimulas: hanc verò accusas, qua iusiurandum exegimus. Atqui si pacem vituperas, tu etiam societatem decreuisti: & Philippus, si qua in re urbem decipiebat, propterea mentiebatur vt eam consequeretur pacem quæ è re sua esset. Hæc igitur ratio prioris legationis fuit: posterior autem rebus iam cōfectis facta est. Quæ igitur in ea fraudes fuerunt: nam quantus iste sit impostor, ex eius oratione colligitur. Ait me noctu per Lydiam amnem celoce ad Philippum traiecisse, & literas quæ huc missæ sunt, Philippo scripsisse. nam Leosthenem, qui propter calumniatores vrbe exulet, non satis habuisse dexteritatis ad scribendas literas: quanuis sint qui dicant eum, post Callistratum Aphidnæum, omnium fuisse eloquentissimum: neque ipsum Philippum, contra quem vos Demosthenes defendere non potuit, neque Byzantium Pythonem, hominem qui scribendi artem laudi sibi ducit: sed mea scilicet opera ad rem conficiendam fuisse opus. Aliàs dicis me sæpe interdum solum cum solo Philippo esse colloquutum, aliàs criminariis me noctu fluuium traiecisse: vsque ad nocturnis literis fuit opus. Te autem nihil dicere veri, adsunt qui testentur, ii cum quibus victu communi sum vsus, Aglaocreon Tenedius, & Iatrocles Pasiphontis filius (cum quibus omni tempore cōtinenter singulis noctibus dormiui) qui conscii sunt me nullam vnquam noctem aut noctis partem à se abfuisse. Adducimus etiam famulos, & ad quæstionē damus: ac orationem, si concesserit accusator, omitto. Adesto autem carnifex iam, & coram vobis torqueat, si iusseritis. satis adhuc diei reliquum est ad hæc peragēda. Nam distributo diei tempore, ad vndecim aquæ amphoras accusor. Quod si in quæstione dixerint me vnquam ab his conuictoribus vllam noctem abfuisse, ne parcitote mihi Athenienses, sed surgite meque occiditote: sin tu Demosthenes mendacii conuictus fueris, has dato pœnas: confitere coram his, te femiurum esse, & non ingenuum. Accerse mihi seruos huc ad tribunal, & collegarum recita testimonium. **TESTIMONIUM. PROVOCATIO.** Quando autem prouocationem repudiat, neque se commissurum ait vt micipiorum quæstio fraudi sibi sit, cape has literas, quas Philippus misit: vnde constet, eum magnis in rebus decipere ciuitatem, vt ob eas literas scribendas fuerit nobis lucubrandum. **LITERÆ.** Audite Athenienses: ait se dedisse iusiurandū vestris legatis, & socios suos qui adfuerint, nominatim

cum ipsos, tum vrbes eorum inscripsisse: eos verò socios qui non adfuerint, pollicetur se missurum esse. Hæc ergo putatis Philippum non interdum scribere potuisse, sine me: sed (ita me dii ament) isti non aliud curæ esse apparet, nisi vt interim dum verba facit eloquentiæ gloriam consequatur: an verò paulo post omnium Græcorum improbissimus sit perhibendus, pro nihilo putare. Quid enim tali homini quisquam credat, qui dicere non veritus est, Philippum non suis auspiciis sed meis cōcionibus intra Pylas penetrasse: atque etiam numerum dierum iniit apud vos, intra quos ego legationem renuntiarim: & Phalæci Phocensium tyrāni publici caduceatores decreta nostra illuc renuntiarint: & Phocēses me freti, illum intra Pylas receperint, atque vrbes suas ei tradiderint. Et hæc quidem commētus est accusator: res autem Phocensium interierunt: primum per fortunam, quæ omnibus dominatur: deinde propter spatium temporis, & decennale bellum. (eadem enim res Phocensium tyrannorum opes & auxit & destruxit. Nam imperium susceperunt, quum ausi essent sacram pecuniam inuadere, & peregrinorum militum opera respublicas mutassent. tandem interierūt inopia pecuniæ, quum eam omnem in stipēdia militum erogassent.) Tertio loco eos euertit seditio, quæ exercitus penuria laborantes familiariter comitari solet. Quarto loco, Phalæci futurarum rerum ignoratio. Nam Thessalorum quidē & Philippi exercitus in conspectu erat: non multo autem antè quàm pax vobiscū iniretur, legati Phocensium ad vos venerant, auxilia petentes, & vobis se tradituros pollicentes Alponum, Thronium, & Nicæam, quæ loca transitu Pyllarum potiuntur. Quum verò vos decreuissetis ea loca Proxeno duci vestro à Phocensibus tradenda esse, & quinquaginta triremes complendas, & iis qui intra trigēsimum ætatis annum essent, in aciem exeundum: tyranni ea loca Proxeno adeò non tradiderunt, vt legatos, qui se arces illas vobis tradituros promiserant, in vincula coniecerint: & cum fœcialibus, qui arcana illa fœdera annuntiabant, soli Græcorum Phocēses fœdus non percusserint. Deinde quum Archidamus Laco paratus esset loca illa accipere actueri, non assenserunt, sed ei responderunt, se Spartæ magis quàm suis rebus diffidere. Eo autem tempore nondum inter vos & Philippum conuenerat, sed eodem die & de pace deliberabatis, & Proxeni literas audiebatis, quibus significabatur, Phocenses loca illa non tradidisse. & ii qui arcana sacra annuntiant, indicabant, solos inter cæteros Græcos Phocenses fœdus non admisisse, sed legatos qui huc profecti essent in vincula coniecisse. Quæ vt verè à me dici consistet, accerse fœciales, & Callistratem ac Metagenem, quos Proxenus ad Phocenses legatos misit. audite iterū literas Proxeni. **LITERÆ.** Auditis Athenienses, vnà etiam tempora recitari ex publicis monumentis: testes quoque dixisse, priusquam ego legatus crearer, Phalæcum, Phocensium tyrannum, nobis & Lacedæmoniis diffusum, Philippo credidisse. Nunquid verò iste solus, quid euenturum esset, ignorabat: imò vos ipsi publicè quomodo affecti fuistis: nonne omnes expectabatis fore, vt Philippus Thebanos opprimeret: quippe quorum & audaciam videret, & perfidorum hominum potētiam augeri nollet. Nonne Lacedæmonii legati vnà cum vestris, Thebanis refragabantur, ac tandem aperto odio eos in Macedonia laceffebant, & legatis illorum minitabantur: Nonne verò ipsi æstuabant, & de sese pertimuerant le-

gati Thebanorum: nōne Theſſali ceteros deridebant, & ſua cauſa illam expeditionem ſuſceptam eſſe iactabant: nōne verò quidam amicorum Philippi apertè ad veſtrū quodam dicebāt, Philippum Bœotias vrbes inſtauraturum eſſe: nōne Thebani omnes ſuas copias eduxerunt, diſſiſi rebus ſuis: nōne Philippus ea quum videret, vos per literas cum omnibus copiis exire iubebat, pro æquitatis defenſione: nōne verò bellicoſi iſti, qui pacem ignauiam vocant, vos prohibuerunt ne exiretis, quòd ſe vereri dicerent ne, pace & ſocietate facta, Philippus milites veſtros obſides caperet: Vtrum igitur ego prohibui maiores imitari, an tu & ii qui tecum contra rem publicam conſpirarunt: Vtra porro expeditio tutior fuit & honeſtior Athenienſibus: cānc, quum Phocenſium furor viribus adhuc ſuſtenteretur: quum Philippo reſiſterent: quum Alponum & Nicæam tenerent, necdum ea loca Philippus Macedonibus tradidiſſet: quum fœdus, ex quo eis ſuppeticas laturi eramus, atque arcana ſacra repudiaſſent: quū Thebanos à tergo reliquiſſemus: quum à Philippo accerſeremur, iureiurando & ſocietate cum eo nobis intercedente: quū Theſſali & ceteri Amphictyones militarent: nōne hæc occaſio longè fuit honeſtior illa, qua propter & ignauiam & inuidenciam tuam Athenienſes ſuppelleſtilia ex agris in vrbem conuexerunt: quum ego iam tertiam legationē obirem apud concilium Amphictyonum, quam tu me obuiſſe non delectū dicere non dubitas: & tamen quum inimicus mihi ſis, hæcenus nunquam auſus es me falſæ legationis accuſare. neque enim ſcilicet eas mihi multas inuides, quæ corpore ſunt luenda. Itaq; quū Thebani aſſiderēt atq; orarent: quum noſtra vrbs propter te perturbata eſſet: quum Athenienſes legiones non a deſſent: quum Theſſali ſe cū Thebanis coniunxiſſent propter veſtram temeritatem, atque odium Phocenſium quod ab antiquis temporibus in eos gerebant, quòd Phocenſes eorū obſides acceptos trucidariſſent: quum Phalæcus, ante meum, Stephani, Dercylli, ceterorumque legatorum, qui ad Amphictyones miſſi erant, reditum, per inducias dimiſſus eſſet: quum Orchomeni metu perterriti, ſalute corporibus ſuis pacta, polliciti eſſent ſe Bœotia exceſſuros: quū Thebanorum legati aſtarent: quū aperta inimicitia Philippi erga Thebanos & Theſſalos reſtarent: tū res perierunt, non propter me, ſed per tuam prodicionem & amicitiam cum Thebanis. Harum ego rerum me magna argumenta prolaturum arbitror. Nam ſiquid eorum quæ tu dicis verum eſſet, Bœoti & Phocenſium exules me accuſarent: quorum alios eieciſſem, alios ab exilio reuocari prohibuiſſem. Nunc non euentu conſiderato, ſed ſtudio meo comprobato, Bœotorum exulum concilium aduocatos mihi creauit. Adſunt & è Phocenſium vrribus legati, quos ego tertia ad Amphictyones legatione conſeruauit, quum Oetæi cenſerent puberes de rupe præcipitandos eſſe: atque ad Amphictyones adduxi, vt eis dicendi pro ſe potestas daretur. Nam Phalæcus tyrannus certis cōditionibus dimiſſus erat: hominibus autem infontibus exitium imminēbat, qui me patrocinate ſunt conſeruati. Vt autem verā me dicere conſtet, voca mihi Mnafonem Phocenſem, cuiusq; legationis collegas, & eos qui à Bœotio exilio ſunt delecti. Aſcendite huc Lipare & Pythion, eādēque ad vitæ incolumitatem mihi gratiam referte, quam ego vobis cōtuli. **A D V O C A T I O. Bœotorū & Phoceniū.** Non verò iniquè mecum ageretur, ſi accuſante me Demoſthene, Thebanorū pro-

curatore, ac Græcorum improbiſſimo: Phoceniſibus autem & Bœotis mihi patrocinantibus, cōdemnarer: Auſus porro eſt dicere, meis ipſius verbis me conuinci. Ait enim me dixiſſe, quum Timarchum accuſarem, omnes impudicitia famam de eo accepiſſe. Heſiodum autem præſtantem poetam dicere,

Quam populi ſermo celebrat creber, irrita nunquam

Fama cadit penitus: dea quadam quum ſit & ipſa.

Eandem igitur deam nūc venire me accuſatum. omnes enim dicere, me pecuniam accepiſſe à Philippo. Satis autem ſcitis, Athenienſes, inter famam & calumniam plurimum intereſſe. Fama enim cum criminatione nihil habet commune: criminatione verò & calumnia germanæ ſunt ſorores: quarum vtrāque perſpicuè definiam. Fama eſt, quum multitudo ciuium vtrò, nulla de cauſa, de re aliqua loquitur, quaſi facta ſit. Calumnia verò eſt, quum vnus vir apud multos crimine coniecto, tam in concionibus omnibus quàm apud ſenatum aliquem criminatur. Ac famæ quidem ſacra publicè facimus, vt dea: de calumniatoribus autem, tanquam maleficis, publicè conqueri licet. Noli igitur coniungere turpiſſima cum honeſtiſſimis. Ego verò cum alia multa in accuſatione iniquo animo tuli, tum verò illud, quum me prodicionis inſimulauit. Nam vnà cum his criminibus oſtendendum eſt, me eſſe ferum atque impiū, & multis aliis criminibus olim conſtrictū. ſed ego vos meæ vitæ ac quotidianæ conſuetudinis idoneos exiſtimo cenſores. Quæ verò vulgo perſpici non poſſunt, hominibus verò animo liberali præditis ſunt maxima, horum ego plurima quæ rectè ſe habent apud me, in conſpectum producam: vt ſciatis, quæ pignora, quum hinc legatus irem in Macedoniam, poſt me reliquerim. Tu quidem Demoſtheneſ iſta contra me commentus es: ego verò vt educatus ſim, verè exponam. Hic pater meus eſt Atrometus, ferè natu maximus omnium ciuium. annos enim iam vixit quatuor & nonaginta. Accidit autem vt adoleſcens, antè rem familiarem bello amiſſam, pugilem ageret: poſt à xxx tyrannis eiectus, in Aſia militaret, atque in præliis victoriam cum laudis inſignibus conſequeretur. Eius porro genus eſt ex ea curia, quæ aras cum Eteobutadis communes habet, vnde Mineræ vrbanæ ſacrificula deligitur. ad hæc, vt paulo prius etiam dixi, populi in patriam reducendi adiutor fuit. Præterea, materni cognati mei omnes ingenui ſunt: quæ mihi nūc ob oculos verſatur, ſolicita de ſalute mea, & inops conſilii. Enimvero, Demoſtheneſ, mater mea cum ſuo marito Corinthum abiit exulatum ſub xxx tyrannis, & publicorum malorum particeps fuit. Tu autem, qui te virum profiteris (valde enim dubito an vir ſis appellandus) inſcriptus es vt ordinum defertor, & accuſatore Nicodemo Aphidnæo pecunia placato euafiſti, cuius poſtea Ariſtarcho adiutor fuiſti occidendi: & quum manus cæde inquinatas habeas, in forum irrumpis. Philochares porro frater meus, qui non degeneri ſtudio occupatur (vt tu conuitiaris) ſed in gymnafiis verſatur, & cū Iphicrate militauit, & tertium iam annum continenter eſt cum imperio, a deſt oraturus vos vti me conſeruetis. Aphobetus autem, frater noſter natu minimus, legationem pro vobis apud regem Perſarum obiit pro dignitate ciuitatis, veſtroſque reditus rectè iuſtèque curauit, quum eum publicis veſtigialibus præfeciffetis, & legitimos liberos procreauit, non, vt tu, ſuā vxorem Cnoſioni ad ſtuprum obtulit: atque aſtat, contēptis conuitiis tuis. Falſum enim

probrum ultra aures nō penetrat. Ausus etiam es in affines meos dicere, adeo impudens es, & veteris beneficii immemor atque ingratus: qui Philodemum Philonis patrem & Epicratis non diligas & adores, cuius opera in municipes es inscriptus, ut è Pæanienſibus natu maximi meminerunt. Itaque stupore quodam afficior, si tu Philoni conuiciari audes: idque apud modestissimos Atheniensium, qui huc ingressi sunt, publici boni causa ius dicturi, vitæque nostras spectat magis quam orationes. Vtrum enim eos censere optare, ut decem millia militum existat, qui sint similes Philonis & corporibus sic affecti, & animis ita modesti: an verò tricenis mille cinædi, qualis tu es? Atque etiã Epicratis tractabilitatē, fratris Philonis, loco probri cōmemoras. Et quis eum unquam vidit indecorē se gerentē vel interdū (ut tu ais) in celebritate Bacchanalium, vel nocturneq; enim dicere potes eum latuisse. neq; enim ignotus fuit. Mihi verò, Atheniensis, ex Philodemi filia, Philonis & Epicratis sorore, tres nati sunt liberi, vna filia & filii duo: quos ego cum cæteris affero vnius interrogationis ergo & argumenti apud iudices, quo nunc utar. Rogo enim vos Atheniensis, num videar vobis vnà cum patria & amicorum cōsuetudine & sacris, & patriorum monumentorum communione, hos omnium mortalium mihi charissimos prodidisse Philippo: & pluris fecisse illius amicitiam, quam salutem horum: qua victus voluptate: aut quod vnquam dedecus pecuniæ causa in me suscepi? Neque enim Macedonia bonos aut malos facit, sed suum quæque ingenium: neq; alii sumus à legatione reuersi, sed tales quales nos ablegastis. Sed implicatus sum in republica cum mirifico præstigiatore, & insigni prædito improbitate, qui nec inuitus veri quicquam dicat: quum autem mentitur, principatum orationis tenet iusiurandum, nec impudentes eius oculos vester conspectus pudefacit. Neque verò quæ facta sint duntaxat ait, sed & diem quo facta esse ait, adiecit, & fictitium alicuius nomen adiungit qui interfuerit, ut eos qui vera loquuntur imitetur. Sed vna res nobis insontibus est præsidio, quod in istis morum præstigiis & compositione fabularum, mentem non habet. Nam quanta sit hominis vecordia simul & inscitia, ex eo æstimate, quod eiusmodi mendacium contra me de Olynthia muliere commentus est, ut inter dicendum à vobis eiiiceretur. Eum enim qui ab huiusmodi crimine remotissimus esset, apud eos qui vitam illius perspectam haberent, criminabatur. Videte autem quam longè antè ad crimen istud se pararit. Est quidam frequentare nostram urbem solitus Aristophanes Olynthius. Is quum isti à quibusdam esset commendatus, atque illud etiam adiectum esset, dicendi esse peritum: hominem omni obsequiorum gerere demereri studuit, atque adducere ut falso me apud vos testimonio opprimeret. Quod si progressus miserabili gestu dicere vellet, me mulieri sibi cognatæ & captivæ insultasse, statim ei se quingentas drachmas daturū pollicebatur, atque alias quingentas post dictum falsum testimonium. Ille autem ei respondit, (ut ipse narrabat) eum, quod ad exilium attineret, atque inopiam qua vrgeretur, non mala, sed quam sagacissima coniectura esse usum: sed ab ingenio suo longissimè aberrasse. nihil enim eiusmodi se commissurum. Ut autem vera me dicere constet, ipsum Aristophanem testem producam. Accerſe Aristophanem Olynthium, eiusque testimonium recita: eos item qui hoc ex illo audiuerunt, mihi que nuntiarunt, Dercyllum Autoclis f. Hagnussum, & Aristidem

Aristidem Euphileti f. Cephissensem. TESTIMONIUM. Testes iurantes & testificantes auditis. nefarias autem istas verborum technas, quas iste adolescentibus pollicetur, quibusque nunc cōtra me est abusus, nunquid meministis? ut obortæ sint ei lachrymæ, ut Graciam deplorarit, ut Satyrum comicum histrionem laudarit, quod hospites quosdam suos captiuos fodientes in Philippi vinea, & vinctos, in comotatione à Philippo impetrasset. Hoc fundamento iacto, adiecit (contenta acuta ista & nefaria voce) quam acerbum sit, quum is qui Cariones & Xanthias repræsentet, adeo generosus & magnanimum se præbuerit: me, qui sim urbi maximæ à consiliis, qui illos x. m. Arcades admoncam, petulantiam meam non coercuisse: sed calore euectum, quum nos quidam ex Philippi amicis Xenodochus conuiuio excepisset, capillis traxisse, & loris arreptis captiuam mulierem flagellasse. Igitur, si vos ei credidissetis, & Aristophanes vnà cum eo me per mendacium oppressisset, ob turpe crimen iure periissem. Sinetis igitur eum qui talis sit meus malus genius, (absit enim ut urbis sit) sinetis, inquam, versari inter vos: ac concionem quidem iustrabit, in decretis autem vota per istum facietis: & exercitum siue pedestrem siue naualem ablegabitis? Atqui Hesiodus ait,

Sæpe viri gens tota luit scelus vnus atrox,

Qui præceptis agit malè sani pectoris æstu.

Vnum adhuc superioribus adiciam. Nam si qua est in rebus humanis improbitas, cuius ego non principem esse Demosthenem demonstraro, mori non recuso. Sed multis reus difficultatibus conflictatur, & animum ab ira periculum ad salutis reuocat defensionem, ac dispicere iubet ne vllum accusationis caput prætermiserit. Itaque simul & vobis & mihi, obiecta crimina in memoriam reuocabo. Considerate igitur singula Atheniensis, quo decreto ego scripto accuser, aut qua lege abrogata, aut qua impedita quominus perferretur, aut quibus pactioibus pro republica factis aut quibus decretis de pace deletis, aut quibus quæ vobis probata fuerunt non adscriptis. Nō placebat pax quibusdam oratorum: Nōne verò tum refragari, non nunc me accusare debuerunt? Ditabantur quidam bello de vestris tributis, & publicis vectigalibus, quorum messis nunc desit. Pax enim otium non alit. Ii ergo qui non læduntur, sed lædunt rempublicam, pacis interpretem multabunt: vos verò qui fructum percipitis, eos qui vtilem reipublicæ operam nauarunt deseretis: Vnà cum Philippo cantica triumphalia cecini, euerſis Phocensium urbibus, ut ait accusator. quo autem id argumēto perspicue poterit demonstrare? Sum enim cum cæteris nostris legatis ad hospitium inuitatus. fuerunt autem vocati, & concœnati sunt cum legationibus Græcorum, non pauciores ducentis. Inter quos ego scilicet conspicuus fui, non subticens, sed concinens, ut ait Demosthenes: qui nec ipse ibi affuit, nec eorum qui interfuerunt vllum testē produxit. Et quis me nosse potuit, nisi forte, ut in cœtibus, præcinui? Itaque si tacui, falso me accusas: sin patria nostra incolumi, & ciuibus nulla calamitate publica conflictantibus, præanem cum cæteris legatis concinui: quum & Deo honos haberetur, & Atheniensis nulla ignominia afficerentur: piè feci, non iniuste: & iure conseruabor. Et ego propter hæc immisericors homo sum: tu verò pius, qui sis eorū qui iisdem tecum

& libationibus & epulis vsi sunt, accusator. Atque etiam inconstantiam in gerenda republica mihi obiecisti, quod quum prius Græcos contra Philippum concitasset, legatus ad eum iuerim. Enimuero idem crimen publicè omnibus Atheniensibus obiicies. Bellum gessistis cum Lacedæmoniis, eisdem post Leuctricam calamitatem defendistis. Thebanos exulantes in patriam restitulistis, & rursus eosdem ad Mantineam oppugnastis. Oppugnastis Eretrientes & Themisonem, atque eosdem conseruastis: & Græcos infinitos eodem modo tractastis. Nam tempori seruire & optima quæque amplecti publicè & priuatim omnes necesse habent. Quid autem bono senatori est agendum? nonne reipublicæ pro re nata ea quæ utilissima sint, suadenda? Improbo porro accusatori quid est dicendum? nonne, temporibus dissimulatis, res gestæ accusandæ? Vnde porro homo ad prodicionem natus est spectandus: non (ita ut tu iis vsus es qui tibi familiares fuerunt & fidem habuerunt) qui ob mercedem orationes ad iudicia scribat, easque prodat aduersariis? Orationem scripsisti Phormioni mensario pecunia accepta: eandem Apollodoro tradidisti, qui Phormionem capitis accusabat. Ingressus es in florentem Aristarchi Moschi f. domum, eam perdidisti. Præcepisti tria talenta ab Aristarcho qui exulat: eum exilii viatico spoliasti, famam nihil veritus, quum te mirari formam adolescentis simulasses. neque enim verè miratus es. nam verus amor improbitatem non admittit. Ex his similibusque rebus æstimandus est proditor. Quodam etiam loco militiæ mentionem fecit, neque egregium illum militem appellauit. Ego verò non propter illius conuicium, sed discriminis huius habita ratione, sine inuidia de his etiam à me dici & posse & debere existimo. Vbi enim aut quando eorum, aut apud quos, hac die prætermissa, faciam mentionem? Quum igitur pueritiam excessissem, custos nostræ ditionis fui per biennium. cuius rei æquales & collegæ mihi apud vos testimonium perhibebunt. Primum in militiam profectus sum ea expeditione, quæ Meresiana nominatur: & dum cum æqualibus pompam Phliuntiam cum Alcibiadis militibus comitarer, & circa Nemeæam fossam prælium commissum esset, sic decertavi ut à ducibus laudarer: cæteris etiam expeditionibus quæ per vices mittebantur, ut Eponymianæ & Meresianæ, interfui: & ad Mantineam depugnaui non turpiter, aut cum dedecore ciuitatis. in Eubœa item militaui, & Tamynæa pugna inter delectos ita me gessi, ut & ibi à ducibus corona ornarer, & huc reuersus iterum à populo: quum & victoriam publicè renuntiassem, & Temenides Pandionis tribus centurio, qui à castris legatus huc mecum profectus erat, qualem in prælio me præbuissem, indicasset. Quæ ut verè à me dici constet, cape decretum hoc, & Temenidem voca, & eos commilitones meos, qui pro republica militarunt: & Phocionem imperatorem, nondum aduocatum, nisi iudicibus visum fuerit, sed testem calumniatori obnoxium, si mentitus fuerit. **DECRETVM. TESTIMONIA.** Quum igitur primus vrbs victoriam vobis renuntiauerim, & liberum vestrorum successus: primum hanc à vobis gratiam repeto, ut vitam meam tueamini: quum non sim populo inimicus, ut accusator ait, sed improbis infestus: quippe qui vetem vos Demosthenis maiores imitari (nulli enim sunt) sed cohorter ut honestorum in republica consiliorum æmulatores sitis. quæ nunc altius repetita paulo dilucidius explanabo.

Primum, nostra vrbs gloriam consecuta est, post nauale contra Persam prælium ad Salaminem gestum: quum mœnibus à barbaris dirutis, & pace cum Lacedæmoniis constituta, libertatem ciuitatis retinuimus: post à quibusdam concitati, bello que contra Lacedæmonios suscepto, multis malis & datis & acceptis, intercessione Cimonis Miltiadis filii, cui hospitium erat cum Lacedæmoniis, fœdus annorum quinquaginta percussimus, eoque tredecim annos sumus vsi. hoc tempore Piræum muro cinximus, & septentrionalia mœnia extruximus: & præter eas quas antè habueramus centum triremes adificauimus: & trecentos equites nostris copiis adiuximus, trecentos item Scythas sagittarios mercati sumus: & populare imperium cōstanter retinuimus. Quum autem in rempublicam nostram homines non ingenui nec moderati irruissent, rursus Aeginetis bellum intulimus: in eoque non mediocribus affecti damnis pacem expetiuius, Andocide cum collegis misso ad Lacedæmonios, & pacem triginta annos seruauimus, quæ magnificè populum extulit. nam mille talenta signatæ pecuniæ in arcem retulimus, & centum alias triremes fabricati sumus, & naualia extruximus: & equites mille ducentos comparauimus, & alios totidè sagittarios. erecta item sunt austrina mœnia, neque quisquam statum popularem euertere est aggressus. Rursus quum persuasum nobis esset ut bellum aduersus Megarenses susciperemus, tum agros nostros vastari passi sumus, tum multis bonis amissis, pacem petiuius atque fecimus per Niciam Nicerati filium. sic iterum hoc tempore septem millia talentum ob pacis istius commoda in arcem retulimus, & triremes expeditas atque integras non pauciores trecentis comparauimus. Item tributis nomine quotannis mille ducenta talenta nobis fuere pensitata: tenuimus Chersonesum, Naxum, Eubœam, plurimas colonias iis temporibus cōdidimus. & quum tot bonis afflueremus, propter Argiuos bellum intulimus Lacedæmoniis, Argiuis obsecuti: donec tandem per oratorum velitationes eò deuenimus, ut præsidium vrbi imponeretur, & quadringenti ac post impii triginta tyranni rerum potirentur, pace non vltro facta, sed vi nobis imperata. Rursus vita modestè acta & populo è Phyle reducto, Archino & Thrasybulo populi partes defendentibus, obliuione iniuriarum iureiurando sancita (vnde omnes ciuitatem nostram sapientissimam iudicarunt) tunc populo recreato atque iterum viribus aucto, ciues adulterini & fraude in album ciuitatis relati, subinde laborantem vrbs partem sibi conciliarunt, & bellum ex bello fecerunt. nam in pace verbis pericula amplificabant & præmonebant, atque animos liberales & nimis celeres extimulabant: in bellis autem arma non attingebant, quanuis & censores essent, & classium præfecti: qui quidem liberos è scortis suscipiebant, & ob calumniandi studium infames erant. Hi igitur nostram vrbs in extrema pericula coniciunt, & quum popularis imperii nomen non moribus sed assentatione colant, & pacem turbent, qua popularis status conseruatur, atque iis nauent operam qui populum bellis opprimunt: hi nunc conglobati me inuadunt, ac Philippum pacem emisse dictitant, atque in pactioibus omnia nobis præripuisse: quam autem pacem impetrari sibi cōducibilem, eam violasse. me verò sic accusant non ut legatum, sed ut Philippi atque ipsius pacis sponsorem: & quum ne totius quidem orationis potestas penes me fuerit, actionum expectationem à me reponunt. Iam

eundem hominem in decretis laudatorem meum ostendo, & in iudicio accusatorem reperio: & quum decimus ipse legatus fuerim, solus rationes reddo. Adfunt mihi quidem qui vna mecum vos deprecentur, pater meus, cui spem senectutis ne eripiat, & fratres, qui a me seiuncti, vitam sibi acerbam putabunt: affines item, & hi puelli quidem, qui pericula nondum intelligunt, sed miserabiles tamen sunt futuri, siquid nobis acciderit. pro quibus ego vos oro atque obtestor, vt eos etiam atque etiam commendatos habeatis: neque inimicis, & effeminatis ac mulierosi hominis iracundiae tradatis. Oro porro & supplex peto, primum a diis immortalibus, vt me conferuent: secundo loco a vobis, qui ferendi suffragii ius habetis: apud quos ego singula crimina, quantum quidem meminisse potui, refutavi. Conseruate igitur me, neque orationum scriptori & improbo Scythae me tradite. & qui vestrum patres sunt liberorum, aut qui fratres natu minores magnificatis, recordamini me immortalem ad modestiam adhortationem accusatione Timarchi reliquisse. A caeteris autem omnibus, erga quos me comem praebui (quum fortuna sum plebeius & mediocrium similis, in ciuilibus autem certaminibus solus caeterorum contra vos non conspirarim) peto salutem, summa erga rempublicam benevolentia legatione functus, & solus calumniatorum tumultum perpeffus, quem multi iam, qui in bellis egregia facinora edidere, non sustinuerunt. Neque enim terribilis est interitus, sed contumelia in morte est metuenda. Quanta vero miseria est, inimici insultantis vultum intueri, & eius probra auribus accipere? Sed tamen in discrimen ventum est, vita mea est periculis exposita: apud vos sum educatus: in vestris congressibus sum versatus: cum nemine vestrum propter meas voluptates peius agitur: neque patria quisquam priuatus est me accusatore, quum in municipiis ciuium recensiones fierent, neque ob gestum magistratum in periculum veni. Sed vbi pauca dixerō, descendam. Illud, Athenienses, in potestate mea fuit, vt nulla vos afficerem iniuria: ne verò in crimen venirem, id penes fortunam fuit, quae me cum homine calumniatore eoque barbaro conflictari coegit: qui neque sacrorum, neque libationum, nec mensae communis habita ratione, sed iis qui in posterum aduersari ei possent terrore iniecto, adest, falsa contra nos accusatione concinnata. Quod si eos conseruare volueritis qui pacem vestramque securitatem defenderunt, multi erunt qui reipublicae commoda tueri velint, & alacriter pro vobis decertare. Peto autem vt aduocatus mihi esse dignetur viris modestis, & in republica versatis, Eubulus: ex imperatoriis, Phocion, qui praeterea etiam iustitia omnibus antecellit: ex amicis & aequalibus meis, Nauclides, caeterique omnes quibus ego familiariter vsus, atque in iisdem studiis versatus sum. Ac mea quidem oratio iam absoluta est: corpus autem meum vobis & a me traditur, & a lege.

ARGUMENTVM ORATIONIS AESCHINIS

RHETORIS IN CTESIPHON-

TEM, INCERTO AUTORE,

Dionysio Lambino interprete.

CTESIPHON facti fecit, ut Demosthenes Demosthenis F. Paenicius corona aurea donaretur, eiusque corona praedictio in theatro fieret ludis Liberi patris, tragodis iam iam in sanam proditurus, & recitaturus: quia assidue res populo Atheniensi optimas atque utilissimas ex diuere & agere. Huius populi sciiti nomine Ctesiphonem in iudicium adduxit Aeschines, tanquam iurata leges scripti. Afferit autem summa capita, & causa firmamenta tria: unum, quod Ctesiphon Demosthenem rationum referendarum in iudicio obligatum coronam donandum censuerit, quum lex ueter magistratum rationibus referendis obligatum coronam donari: atque hoc caput pertinet ad quaestionem, an sit. secundum quod coronam in theatro a pracone pronuntiatam censuerit, quum lex ueter quinquam in theatro coronari: & hoc pertinet ad quaestionem, quoad sit. Tertium & postremum, quod falsa decreto complexus sit. Non enim Demosthenem esse forem aut bonum, neque coronam dignum. Referendum autem etiam hoc est ad crimen de decretis contra leges factis, quoniam lex quadam est, quae de his falsa in decretis per scribere. Pertinet porro hoc ad quaestionem, quoad sit. Obiectioes autem occupat tres. Ad primum quidem illud, duas: nempe dicturum Demosthenem, se non esse factum magistratum: & murorum reficiendorum munus, non esse magistratum, sed ministerium quoddam & arationem, quod si demus esse magistratum: ut quia de suo munus fecerit. Et id quod impendit, expensum non tulerit, neque a ciuitate recuperarit, non esse se rationibus referendis obligatum, quod utrumque ad quaestionem, an sit, pertinet. Huius autem opinionis caput coniecturale, quod tamen non probat: Demosthenem nihil de suo largitum esse, sed a senatu decem talenta attributa habuisse, hoc etiam pertinet ad quaestionem, an sit. Contra secundum autem firmamentum Aeschines, quum Demosthenes legem aliam proferat iubentem, aut certe permittentem, coronam pronuntiam in theatro, si populus auctor fuerit: Aeschines negat hanc legem esse de coronis, urbanis aut ciuilibus, sed de externis, hoc & ad quaestionem, an sit, pertinet. Ad tertium caput multis sigillatim afferit Demosthenes. Suspicatur autem Aeschines, atque sibi nuntiatum esse, Demosthenem defensionem in quatuor tempora tribuisse, singulaeque actiones atque administrationes reip. in haec tempora partium esse. Ac primum quidem tempus dicit esse belli primi tempus, quod bellum Athenienses cum Philippo de Amphipoli terebant, a Demosthene & Philo-ctae compositum ac sedatum, secundum tempus pacis usque ad illum diem, quo die Demosthenes pacem diremita belli auctor fuit. Tertium, belli secundi, & cladis ad Charoneam acceptae. Quartum, praesens tempus, quod versatur in iis rebus quae populo Atheniensi cum Alexandro intercedunt. In primo igitur illo tempore, ait eum pacis causam fuisse, quae turpis esset & ignominio-

sa. causam praeterea fuisse, quamobrem eam ciuitas ex Graecorum communi consensu consilioque non fecerit. In secundo, bellum aduersus Philippum inflausse. In tertio, belli sacri, & eorum quae Phoenis acciderunt, & cladis ad Charoneam acceptae causam fuisse, adductis & impulis Atheniensibus, ut bello aduersus Philippum suscipio, & societate belli cum Thebanis facta, conueniens copias praesto cum illo decertarent. In postrema tempore quocumque, tunc esse, ciuitati denique neque re neque consilio profuisse, quum ei, si Alexandri odio persequeretur, populisq; amaret, de patria bene merendi summa facultas daretur, absente Alexandro, & in Asia longe gentium bellum gerere. Deinceps uero Demosthenis uita miscetur & reprehendit ipsius etiam Ctesiphonem, sed reuocatur & praecis: in quibus postulat a iudicibus ut ipse pro se dicat, neque Demosthenem patronum adhibeat. Summa igitur huius orationis haec est, praecipuaque quibus est usus Aeschines, capita, haec sunt. Causam autem obtinuit Demosthenes. Reprehenditur porro a quibusdam Aeschines, quod in criminibus de decretis contra leges scriptis non haeserit, sed actiones & res gestas Demosthenis intemperari & accusari, quum ille temp. bene gesserit: hic tamen contra haec in re robur & firmamentum suae causae collocat, his uerbis, Restat autem mihi pars accusationis, in qua multum studii operaque pono, haec autem pars, causa est, propter quam causam Demosthenes se coronam dignum esse dicit, sed uerendum est ne hoc Aeschines rectissime atque utilissime fecerit. Quoniam enim haec erat omnium de Demosthene existimatio atque opinio, eum laudissime, amplissime, & magnificissime temp. administrasse, non immerito putauit frigidam, leuem nulliusque ponderis omnem suam de decreto contra leges scripto, orationem suam, nisi hanc hominum opinionem in eorum animis inlitam euelleret, & noniam infereret, nempe Demosthenem autem esse maleuolum in populum Athen. animo, turpiterque & perditum temp. administrasse. Itaque in hac, maxime elaborauit, & in hac accusationis parte plurimum immoratus est. Omnino reprehendere possit aliquis proemium, ut tragicum & nimis elaboratum & accuratum, & epilogi speciem praebens: potius quam exordia. Orationis status est negotialis in scripto positus, quemadmodum & orationis pro Ctesiphonte, Capita autem & firmamenta causa habet eadem quae & illa, nempe legitimum, quod in tres leges diuiditur: & iustum, quod in tria tempora tribuitur. Vide autem ut ad epilogum accommodatè potius quam ad proemium orsus sit, ab aduersariorum insecutione & ut in peroratione, quemadmodum & Demosthenes. Quidam dixerunt proemium experte esse rationis seu probationis: ideoque ne conclusionem quidem in eo esse querendam: sed errant: ibi enim est ratio. Nequid moderati, nequid uilitati in ciuitate fiat. Nam si propositionis causa, ratio est: itaque autem obsecrationes adhibentur, ne mo-

deyate & usitata in ciuitate fiant, dicendum est hanc esse rationem. Habet autem & cōclusionem. Ego autē

tū diis immortalibus, tum legibus ac vobis fretus, & c. usq; ad illa, plus apud vos quam leges, & c.

ALIVD ARGVMENTVM

EX M. TVLLIO CICERONE.

Quum esset lex Athenis, ne quis populi scitū faceret, que quisquā corona donaretur in magistratu priusquam rationes reculisset; & altera lex, eos qui a populo donaretur, in concione donari debere: quia in senatu Demosthenes curator muris restitūsus fuit, eosque refecit pecuniā sua: de hoc igitur Ctesiphon scitum fecit, nullis ab illo rationibus relatis, ut corona aurea donaretur, eaque donatio fieret in theatro, populo conuocato, qui locus non est concionis legitimus: atque ita praedicaretur, eum donari iuribus ergō, beneuolentiāque quam is erga populum Atheniensem haberet. Hūc igitur Ctesiphontem in iudicium adduxit Aeschines, quod contra leges scripsisset, ut & rationibus non relatis corona donaretur, & ut in theatro: & quod de uirtute eius & bene uolentia falsa scripsisset, quum Demosthenes nec uir bonus esset, nec benemeritus de ciuitate. Causa ipsa abhorret illa quidem a formula cōsuetudinis nostrae, sed est magna. Habet enim & legum interpretationem satis acutam in utramque partem, & meritorum in reipub. contentionem sanē grauem. Itaq; cau-

sa fuit Aeschini, quum ipse a Demosthene esset capitis accusatus, quod legationem ementitus esset: ut, ulciscendū inimici causa, nomine Ctesiphontis iudicium fieret de factis famāq; Demosthenis. Non enim tam multa dixit de rationibus nō relatis, quam de eo, quod ciuis improbus, ut optimus, laudatus esset. Hanc multam Aeschines a Ctesiphonte petijt quadriennio ante Philippi Macedoniae mortem: sed iudicium factum est aliquot annis post, Alexandro iam Asiam tenente: ad quod iudicium conuersus dicitur ē tota Graecia factus esse. Quid enim tam aut uisendum, aut audiendum fuit, quā summorum oratorum in grauisima causa, accurata & inimicis incensa contentio? Quorum ego orationes si, ut spero, ita expressero, uirtutibus ueni: illorum omnibus, id est, sententijs, & earum figuris, & rerum ordine, uerba persequens eatenus, ut ea nō abhorreat amore nostro: (quasi de Graecis omnia cōuersa nō erūt, tamē ut generis eius dē sint elaborabimus) erit regula, ad quā corū diriguntur orationes, qui Atticē uolēt dicere. Sed de nobis satis. Aliquādo enim Aeschinē ipsum Latine dicentē audiamus.

ORATIO AESCHINIS RHETORIS

IN CTESIPHONTEM, A DIONYSIO

Lambino Latina facta.

53 VANT AE copia comparatae sint, quantaque acies instructa, quanta denique contentione certi homines vos orent atque obsecrent, Athenienses, nequid usitati, nequid moderati in ciuitate fiat, videtis. Ego autem tum diis immortalibus, tum legibus ac vobis fretus, huc prodii, nullum studium nullumque apparatus plus apud vos quam leges & iura valere existimans. Vellem porro, Athenienses, & curia quingentum virum, & conciones ab iis qui his praesunt, recte administrarentur: vellem praeterea, leges, quas Solon de oratorum modestia pudoreque tulit, valerent: primum vt 54 ei, qui aetate longissime processisset, in concionem pudenter ac modestè prodēnti, sine strepitu ac tumultu, pro eo rerum usu quem sibi comparasset, optima ciuitati consilia dare liceret: deinde, vt cuius ex reliquis ciuibus separatum pro sua cuiusque aetate, suoque loco, singulis de rebus quae propositae sint, sententiae dicendae potestas daretur. sic enim mihi videtur & ciuitas optimè regi posse, & accusationes rarissimae futurae. Sed quandoquidem res 15 antea sine controuersia optimae, nunc conuulsae sunt, & certi homines nulla religione nulloque poenae metu deterriti, decreta contra leges perscribunt, atque haec alii nescio qui confirmant, & rata faciunt, non qui iustissimis uis ac rationibus principem in senatu locū sortitō adepti sunt, sed qui coitione facta, dedita opera & ex comparato in consilio sedent: ac si quis aliorum fenatorum legitimè sortitione facta in principem fenatus locum peruenit, 20 uestraque suffragia verè renuntiarit, ei isti, qui reip. moderationem non iam

omnium communem sed propriè suam ducunt esse, delationem nominis minitantur ac denuntiant, plebem in suam ditionem ac potestatem redigentes, & dominationem principatumque sibi vendicantes: atque ea quidem iudicia, quae ex legibus oriuntur, labefactant: in iis verò quae ex decretis proficiscuntur, iracundiae suae seruiunt atque obtēperant: silet autem vox illa praecōnis, omnium quae in vrbe sunt & pulcherrima & modestissima, Quis ex ijs, qui annos amplius quinquaginta nati sunt: quis rursus ex alijs Atheniēsb⁹ suo quisq; loco sententiā uult dicere? Oratorū deniq; petulantia iam neq; leges, neq; ciuitatis moderatores, neq; principes fenatus, neq; tribus quae principē locū obtinet, 10 pars decima ciuitatis, cōtinere potest. Quādo igitur haec ita se habēt, eiusmodique sunt tempora ciuitatis, cuiusmodi vos esse ipsi intelligitis: una gerenda reip. via ac ratio reliqua est (siquid ego intelligo) vt decretorum cōtra leges factorum iudicia retineamus. quod si haec quoque vos vel tolletis, vel eorum qui tollere conantur, potestati permittetis: praedico vobis ac multo antè denuntio, vos certis hominibus vniuersae reip. statum imprudentes tradituros. Scitis enim, Athenienses, tria esse apud omnes homines reip. ad 15 ministranda genera: regnum, paucorum principatum, populi dominationem ac libertatem. Ac regnum quidem, paucorumque principatus, eorum qui praesunt arbitratu & modo gubernantur: ciuitates autem eae quae populi ditione ac potestate reguntur, legibus latis obtemperant. Nemo igitur uestrum ignoret, imo verò sibi quisque persuasum habeat, quo die accusatio de decretis contra leges factis in iudicium deducta sit, illo die eum qui causam sit cogniturus & iudicaturus, de sua ipsius libertate dicendūque potestate sententiā esse laturum. Idcirco lator legis in iudicium iureiurando primo 25 loco hoc posuit, *Secundum leges sententiā feram*: illud exploratum habens, ciuitatis legibus conseruatis, saluam quoque esse populi dominationem: quae quidem vos memoria tenentes, oportet eos qui decreta contra leges scribunt acerbe & vehementer odisse, nullum denique horum criminum leue, imo verò & grauisimum & improbissimum esse existimare: postremò hoc itis neminem vobis hominem pati eripere, non imperatores patrocinio talium hominum suscipiendo (qui dum se quibusdā oratoribus ministros & adiutores praebent, reip. labefactant) non hospites orando atque obsecrando, (quos quidam producentes, reip. contra leges administrata, ē iudicijs elabuntur:) Et vt vnum quemque uestrum, quo in praesidio ab imperatore constitutus esset, ab eo praesidio discedere puderet, ita & vos pudeat ab eo loco discedere, quo in loco a legibus hodie collocati estis popularis dominationis vindices atque custodes. Simul illud facite vt perpetuo recordemini, ciuitate apud vos deposita, & rep. vobis credita, alios ciues adesse atque huic iudicio interesse, alios abesse, familiaribus & priuatis negotiis impeditos: quos vos, 30 per deos immortales, reuerentes, & iurisiurandi, quo obstricti estis, legumque memores, si Ctesiphontem populi scitum fecisse & contrarium legibus, & falsum, & inutile ciuitati ostendemus: rescinditote, Athenienses, decreta legibus contraria, populi dominationem ciuitati constabillite: de iis, qui reip. gerenda rationem neque ad leges, neque ad ciuitatis, neque ad communem omnium uestrum vtilitatem referunt, poenas sumite. Qua quidem mente si 35 ea quae dicturus sum, audieritis, certo scio vos aequam, religiosam, vobis ipsis

totique ciuitati vehementer vtilem sententiam esse laturos. Ac de vniuersa quidem accusatione satis multa à me dicta esse puto: de legibus autem, quæ ad eos, qui rationum referendarum iudicio tenentur, pertinent, contra quas hoc scitum fecit Ctesiphon, paucis iam mihi esse dicendum videtur.

Quæ vniuersis maximis olim magistratibus nonnulli fungerentur, Athenienses, atque in vectigalibus administrandis, quæstus turpissimos ac sordidissimos facerent, sibi porro ad eam rem tum è plebe, tum è senatu oratores socios adiungerent, rationum referendarum iudicia laudibus & præconiis antevertebant, ita ut quo tempore eos reddere rationes oporteret, accusatores, & multo quidem maxime iudices, quò se verterent, nescirent. Plerique enim eorum qui referendarum rationum iudicio tenebantur, pecuniæ publicæ fures manifestò deprehensi, iudicia tamen effugebant. Nequid sane mirum, iudices enim pudebat (opinor) eundem illum, de quo nuper iudis publicis prædicaretur, cum virtutis & iustitiæ causa aurea à populo corona donari, in eadè vrbe, eodem anno fortasse, non longo certè post intervallo, è iudicio furti causa repetundarum condemnatum discedere videri, ita in sententiâ ferenda iudices non crimen notare, sed suo populique pudori consulere cogebantur. hoc quum animaduertisset legislator, quidam legem tulit (præclarè illam inueniunt & vehementer vtilem) quæ aperte vetat, ne, qui rationes nõdum retulerunt, corona donentur. Et quum hæc tam prudenter à legislatore promissa & præoccupata sint, quorundam aucupia verborum tamen, legibus superiora ac potentiora, reperta sunt: de quibus nisi quis vos admoneret, imprudentes falleremini. horum enim, qui referendarum rationum iudicio alligatos, coronandos censent, reperiuntur nonnulli modesti ac prudentes natura: (si quis eorum, qui decreta contra leges scribunt, modestus esse potest) sed tamen existunt nonnulli qui rei turpitudinem honesta oratione tegunt. Decretis enim quippiam huiusmodi adscribit, cum se corona donandum censent, qui rationes referre debet, posteaquam rationes eorum, quæ in magistratu gererent, retulerit. Atqui pari utrobique iniuria ciuitas afficitur, laudibus enim & coronis rationum referendarum obligationes iudiciæque præuertuntur. Veruntamen qui decretum scribit, is qui audiunt offendit, non negare se contra leges à se scriptum esse: nonnullò quidem certè se peccati pudore affici. Ctesiphon verò, Athenienses, & legem quæ ad eos qui rationes referre debet, pertinet, neglecta ac violata, & ea excusatione, quæ ego vobis paulo ante exposui, prætermissa, decreuit ut Demosthenes, priusquam rationum referendarum iudicio absolutus esset, etiam tum magistratum gerens, corona donaretur.

Aliam porro orationem, quæ aliquantum cum superiore pugnat, afferent: Siquis electus quippiam ex plebiscito gerat, id non magistratum, sed curationem atque administrationem quandam esse: magistratus autem esse dicent & eos quos thesmotheta in Thesefano sortitione facta mandauit, & eos quos populus Atheniensis suffragio in comitiis creare solet, nempe quum imperatores, & magistratos equitum, & magistratus cum his coniunctos, creant: reliqua autem omnia, negotia esse duntaxat ex populi scito iniuncta. Ego vero istorum orationi legem vestram opponam, quam eo consilio tulistis, ut huiusmodi causas ac defensiones discuteretis ac præcideretis: in qua discretor legislator, *Magistratus* (inquit) *suffragio creatas*: vno nomine omnes com-

plexus: & omnes (opinor) magistratus appellans, quos populus Atheniensis suffragiis & manu porrigenda creat. *publicis* (inquit) *operibus præfectos*: atqui curator est muris reficiendis Demosthenes, operi omnium maximo præfectus. *Et quisquis aliquid, quod ciuitatis fiet, amplius triginta dies administrat: Et quicumque iuris dicendi, rerumque iudicandarum potestatem habet à populo datam* (præfecti autem operibus, omnes iuris dicendi potestatem adepti sunt.) Quid hos iubet facere: non ministrare, sed spectatos atque in iudicio probatos magistratum gerere. (nam ne ii quidè quibus sorte magistratus obuenerit, nisi bene cogniti & re probati, magistratum gerunt) iubet rationem dare, iubet apud scribam, eosque qui rationum referendarum iudicio præsumunt, quemadmodum & alios magistratus, rationes in tabulas inferre. Atque ut me vera dicere cognoscere possitis, ipsæ vobis leges recitabuntur. **LEGES.** Quando igitur quos legislator magistratus appellat, isti negotia & procuraciones nominabunt, vestrum erit legem commemorare, legem eorum impudentiæ opponere: subiicere eis denique, non probari vobis, neque audiri callidum verborum artificem ac sophistam, sperantem se verbis leges euerfurum: sed quanto quisque maiorem dicendi facultatem habeat, tanto vos in eum, si quod scitum contra leges fecerit, grauius iratos fore. Oportet enim, Athenienses, idem loqui legem & oratorem. vbi verò aliam vocem lex, aliam mittit orator, vobis conuenit æquitatem legis impudentia dicentis in sententiâ ferenda esse potioram. Sed pauca mihi antè dicenda sunt ad illud valde difficile penèque inexplicabile, quod dicturus est Demosthenes. Ego (inquit) muris reficiendis curator præfectus sum. fateor: sed ego idem minas centum largitus sum ciuitati, & opus mea opera curaque auctum atque amplificatum est. Cuius igitur rei rationem referre debeo: nisi forte aliqua beneuolentiæ ratio referenda est. Ad hanc igitur causam & defensionem, quam iustam quamque vobis vtilem dissolutionem afferam attendite. In hac ciuitate tanta & tam antiqua, nemo est eorum, qui ad rempublicam quomodocunque accesserint, qui referendarum rationum iudicio sit solutus. id quod vobis primum in iis quæ ab omnium opinione abhorrent, demonstrabo. Sacrificos & sacrificas iubet lex hoc iudicio teneri, & generatim omnes, & vnumquemque sigillatim, qui duntaxat honorarium aliquod consequuntur, qui preces & vota pro vobis diis immortalibus nuncupant. neque solum priuatim, sed etiam communiter genera, Eumolpidas, præcones, & reliquos omnes. Rursus trierarchos rationes referre iubet, non qui publica tractarunt, neque qui è vectigalibus vestris multa subtrahunt, pauca in arario reponunt, largiri se de suo dicunt, quum vestra haud dubiè vobis reddant: sed qui sine controuersia paterna bona in studio laudis & gloriæ, quam ex sua erga vos liberalitate expectant, consumunt ac profundunt. Neque verò trierarchi soli, sed maxima omnium quæ in ciuitate sunt consilia, iudiciorum autoritatem ac sententiam subeunt. Primum enim senatum Areopagiticum, apud ratiocinatores rationes referre iubet, eumque qui illic tristis ac feuerus, rerumque maximarum dominus est, sententiis vestris subiicit. Quid ergo non donabitur corona fenatus Areopagiticus: non. neque enim hoc illis patrium aut vsitatum est. An non laudis studio ducuntur: ducuntur sanè. Verum non est eis satis si quis apud eos non peccet: sed si quis peccet, eum supplicio afficiunt. At vestri

oratores impunitate licentiâque exultant, luxûque diffluunt. Præterea curiam quingentûm virûm iudicio rationum referendarum subiecit lator legis, atque ita huic hominum generi, qui nondum rationes retulerunt, diffidit, vt statim in principio legum disertè vetet, ne magistratus qui hoc iudicio tenetur, peregre proficiscatur. Deus bone (dicit aliquis) propterea quòd magistratum gessi, mihi peregre proficisci non licebit: Non. ne scilicet capta antè pecunia ciuitatis, vel rebus & actionibus occupatis atque interceptis, in fugam te conicias. Rursus eum qui hoc iudicio non sit absolutus, vetat bona sua consecrare, vetat quicquam de suis bonis diis dicatum in templis appendere, vetat adoptari, vetat facere testamentum, & alia pleraque: denique (vt vno verbo complectar) eorum qui hoc iudicio tenentur bona, donec rationem retulerint, ciuitati pigneratur. Esto. sed reperitur aliquis, qui neque quicquam pecuniæ publicæ cepit, neque quicquam impendit: tantum ad aliquam reip. partem accessit. etiam hunc rationes confectas ad ratiocinatores afferre iubet. Quo pacto qui nihil accepit, nullumque sumtum fecit, rationem ciuitati referet? Lex ipsa subiicit ac declarat quæ scribenda sint. iubet enim hoc ipsum in tabulas referre, nihil ab eo publici acceptum esse, nihil expensum. Eorum enim quæ in ciuitate sunt, nihil est quod sub iudicium rationum referendarum non cadat, nihil quod anquisitione vacet, nihil denique quod non seuerissimè probandum atque examinandum sit. Atque vt hæc ita esse intelligatis, leges ipsas audite. LEGES.

QVARE quum se Demosthenes insolentius iactabit & magnopere confidere videbitur, dicetque se propter liberalitatem ac munificentiam suam referendarum rationum iudicio nõ teneri, illud statim ei opponite, Ergo te, Demosthenes, sinere oportebat præconem rationibus præfectorû patrium illud & legitimum præconium vsurpare, *Quis accusare vult?* patere quemlibet è ciuibus tecum disceptare & contendere, te nihil de tuo largitum esse, sed de multis quæ accepta habes in murorum refectioem, pauca impendisse, quum decem talenta hoc nomine tibi à ciuitate attributa acceperis: ne liberalitatis laudem præripi: ne tabellas iudicibus è manibus eripe: ne in administranda rep. leges antecede, sed sequere. hæc enim populi dominationem statumque reip. tuentur & cõseruant. Hæc igitur ad inanes & futiles istorum causas & defensiones hætenus à nobis dicta sint. Istum autem hoc decretum interposuisse tum quum Demosthenes reuera iudicio de rationibus referendis tenebatur, pecuniæ scilicet theatri præpositus, & quum muris reficiendis curator erat, neutriusque horum munerum rationem neque dederat neque retulerat, ego iam vos ex tabulis publicis docere conabor. Ac mihi recita quo prætor, quò mense, quo die, qua in concione pecuniæ theatri populi suffragiis præpositus fuerit Demosthenes, vt intelligere possitis Demostheni in medio eius magistratu à Ctesiphonte coronam esse decretam. Recita. RATIO DIERVM. Etiam si non progressus fuero longius, nihilque vobis aliud quàm quod audiistis demonstraro, iure optimo damnare Ctesiphontem potestis. non enim eum accusatio mea, sed publicæ tabulæ coarguunt & condemnant. Erat igitur olim, Athenienses, ciuitati custos populi suffragiis constitutus, qui singulis tribuum imperiis vectigalia in tabulas publicas ad ararium perscribebat: verum propter summam illam fidem,

quam Eubulo habuistis, ii qui pecuniæ theatri præerant, ante Hegemonis legem custodis munere fungebantur, coactores & quæstores erant, naualibus erant præfecti, armamentariis ædificandis præerant: postremò viarum quoque muniendarum curam gerebant: tota denique propemodum ciuitas ab iis administrabatur. Neque hæc ego eorum accusandorum aut reprehendorû causa dico, sed quo vobis illud ostendâ, latorè legis, si quis vnus vel infimi magistratus rationes referre debeat, nolle eum, priusquam rationes reddiderit atque in tabulas publicas intulerit, corona donari. At Ctesiphon Demostheni, qui omnes vno tẽpore magistratus gerebat, coronâ decernere non dubitauit. Muris igitur reficiendis fuisse tû curatorè Demosthenem, quum iste hoc populi scitû fecit, pecuniæ publicæ præfuisse, mulctarû constituendarû, vt & cæteros magistratus, ius habuisse, iurisque dicendi & rerû iudicandarum potestate præditû fuisse, harum ego rerû testes vobis ipsum Demosthenè & Ctesiphontè citabo. Charonda prætor 111. Kalend. Maias concione aduocata, populi scitum fecit Demosthenes, vt sexto & quinto Nonas Maias tribuum concilium haberetur, atque eo scito præscripsit, vt ex vnaquaque tribu certi homines deligerentur, qui operum publicorum, & murorum reficiendorum, & pecuniæ publicæ tractandæ & condendæ curam haberent. Præclarè sanè, nimirum vt personas haberet ciuitas rationum referendarum iudicio obstrictas, à quibus esset sumtuum factorum rationem repetitura. Recita mihi decreta. DECRETA. Esto. verum hæc statim defensione vitur, murorum reficiendorum curationem sibi neque sorte obuuisse, neque populi suffragiis mandatam esse. Atque hæc sanè de re Demosthenes & Ctesiphon orationem bene longam habituri sunt: lex autem breuis atque aperta est, celeritèrque istorum fallacias dissoluit ac refellit. Sed pauca quædam vos priusquam huc veniam, vt reliqua facilius intelligere possitis, docere volo. Tria sunt, Athenienses, magistratuum genera: vnum, idque notissimum, quod sorte obuinit: alterum est, eorum qui populi suffragiis mandantur, quo genere continetur & ii qui amplius triginta dies quippiam eorum quæ ad ciuitatè pertinent administrant, & ii qui operibus publicis præpositi sunt: tertium verbis legis expressum est, *Et si qui alij rebus iudicandis præsumt, hi quoque spectati & probati magistratum gerunt.* At qui demantur magistratus populi suffragiis creati, & ii quibus sortitò munus aliquod obuinit, reliquum est, vt ii quos tribus tribuumque trientes & oppida Attica deligunt publicæ pecuniæ tractandæ gratia, lecti sint magistratus. Quod sit tum quum tribus quippiam fuerit imperatum, quemadmodum hoc tempore, vt vel fossas ducèdas, vel triemes ædificandas curent. Vera autem ea esse quæ à me dicuntur, ex ipsis legibus cognoscetis. LEGES. Recordamini igitur legis verba paulo antè recitata, quibus præcipit lator legis, vt qui à tribubus editi & lecti sunt, spectati & probati in iudicio magistratum gerant. At qui tribus Pandionis Demosthenè magistratum & curatorè muris reficiendis declarauit: qui administrationis nomine à ciuitate accepit in hunc sumtû decem circiter talenta. Iã verò lex altera vetat ne is magistratus, qui rationû referendarû iudicio tenetur, corona donetur: & iurastis vos secundum leges sententiã laturos: & orator præcisè decreuit, vt is qui iudicio de rationibus referendis tenetur, corona donaretur, his verbis nõ adscriptis, *Posteaquã rationes retulerit, iudiciòq. de ratio-*

nibus referendis absolutus fuerit. ego denique crimen populi sciti contra leges facti, legum ac decretorum autoritate, ipsorumque aduersariorum testimonio coarguo & conuincio. Potest quisquā aliquem contra leges decretum fecisse apertius demonstrare? At vobis illud quoque ostēdam, cum prædicationem coronæ in decreto contra leges fieri iubere. Lex enim disertè iubet, si quem corona donet senatus, vt de eo in curia præco prædicet: sin populus, vt in concione, nusquam autem alibi. Ac mihi legem recita. L E X. Lex hæc, Athenienses, præclara & vehemēter vtilis est. Legislator enim nō putauit (opinor) oratorem apud externos gloriari & insolēter se iactare oportere: sed satis cum habere debere, si in vrbe à populo ornetur, nō etiam ex præconiis mercatum instituere quæstūmque facere. Atque ita quidem lator legis: Ctesiphon verò quomodo? Recita decretum. D E C R E T V M. Auditis, Athenienses, iubere legislatorem, vt qui corona donetur à populo, de eo apud populum in Pnyce loco concionis legitimæ, concione aduocata, prædicetur, nusquam autem alibi. At Ctesiphō in teatro non modò legibus spretis ac violatis, sed etiam loco immutato: non Atheniensibus ad concionē conuocatis, sed nouis tragædis agentibus: non spectante populo, sed in conspectu Græcorum: vt illi nobis sint conscii, qualem virum honore afficiamus. Iste igitur, populi scito tam apertè contra leges factus, cum Demosthene veluti in acie instructa collocatus, aduersus leges artes & fallacias intendet: quas ego vobis aperiam ac prædicam, ne imprudentes in fraudem inducamini. Non enim poterunt isti negare quin leges vetent, de eo qui à populo corona donatur, extra concionem prædicari. Sed legem Dionysiacam, qua se defendere possunt, afferent, & parte quadam legis vtentur, ad aures vestras insidiosè sibi aditum munientes: legem denique proferent nihil ad hoc iudicium pertinentem: dicentque duas esse leges de præconiis ciuitati latas, vnā, quam ego profero, disertè vetantem, ne de eo qui à populo corona donatur, extra concionē prædicetur: alteram huic contrariam, quæ coronæ donationem ac prædicationem in teatro, populo ad tragædos spectandos coacto, fieri permittit, si modò populus sciuerit. Hanc se igitur legem sequutū Ctesiphon suum illud decretum scripsisse dicet. Ego verò aduersus istorum artes & captiones, leges vestras patronas proferam: quod quidem tota mea accusacione summo studio facio, assidueque obseruo. Nam si hoc verū est, si hæc consuetudo in remp. vestram inducta est, vt leges irritæ inter ratas scriptæ locum habeant, duæque de vna eadēque re inter se pugnant perscriptæ sint, quo nomine hanc remp. appellabimus, in qua leges eadem facere & non facere iubeant? Sed non ita est, & dii prohibeant ne vos vnquam in tantam legum confusionem ac perturbationem incidatis. Neque verò hæc sunt à latore legis, qui populi dominationem ac potestatem constituit, neglecta: quin thesmothesis hoc negotii disertè datum est, vt quotannis leges in publico recognoscant & corrigant, accuratèque videant & considerent sitne lex aliqua alteri legi aduersa, sitne aliqua abrogata inter approbatas ac ratas: postremò, sintne plures vna singulis de rebus perscriptæ. Quod siquid huiusmodi reperiant, iubet eas in tabulis descriptas pro decem heroum statuis proponi, ciuitatisque moderatores quinquaginta concionem habere, nominibus eorum adscriptis qui eas leges tulerint: prætorem verò, præsidum magistrum, suffragii potesta-

potestatem populo dare, & leges alias tollere atque abrogare, alias intactas atque integras relinquere, vt lex vna sit ad vnāquamque rem actionemque pertinens, non plures. Ac mihi leges recita. L E G E S. Si vera igitur essent, Athenienses, quæ ab his dicuntur, duæque de præconiis leges essent latæ: quum eas & thesmothesis deprehendissent, & ciuitatis moderatores ipsis latoribus legis reddidissent, arbitrator illos alteram ex legibus necessariò sublaturus fuisse, vel eam quæ prædicari extra concionem permetteret, vel eam quæ veteret. Nunc verò quum horum nihil factum sit, non modò in manifesto & impudenti mendacio deprehensi tenentur, sed ea confingere reperiuntur quæ ne fieri quidem possunt. Sed vnde hoc mendacium, quo vestram fidem ac religionem labefactare conantur, deprompserint, ego vos docebo, si prius quam ob rem leges de præconiis theatralibus latæ sunt, vobis exposuero. Quum ludi tragici vrbanī fierent, alii, re à populo non impetrata, prædicandum curabant, se à tribulibus suis corona donari, alii à popularibus, alii post reliquos omnes, voce præconis conducta, seruos suos manumittebant, Græcos huius manumissionis testes adhibentes: imo verò (quod erat omnium inuidiosissimum) hospitii publici necessitudinem apud exteras ciuitates nacti, perficiebant vt de se præconis vox prædicaret, à populo, si forte ita caderet, Rhodio, vel Chio, vel alius cuiuspiam ciuitatis, ipsos virtutis ac fortitudinis ergò corona donari. Atque hæc non ita agebant, quomodo ii quibus à senatu vestro, aut à populo talis donatio fieri consuevit, re à vobis impetrata, cum decreto, ob multa denique in vos & magna merita: sed hoc iure vobis præcepto, decretoque vestro non adhibito aut requisito. Hinc vsu veniebat, vt spectatores, & ludorū magistri, & actores interturbarentur: ii verò de quibus prædicabatur in teatro, maiore honore afficerentur quàm quos populus corona donabat. His enim locus erat certus constitutus, nempe concio, in qua hanc donationem fieri oportebat, nusquam alibi licebat: illi verò in omniū Græcorum conspectu, præconis voce laudabantur: & hi quidem cum decreto, re à vobis impetrata, illi sine decreto. Hæc quum legislator quidam animaduertisset, legem rogat nihil cum lege de iis qui à populo corona donantur cōmune habentē: neque illa abrogata (non enim concio, sed theatrum turbabatur) neque prioribus legibus aduersam, (non enim fas est) sed legem de iis qui sine vestro decreto à tribulibus & popularibus corona donantur: de iis qui seruos suos manumittunt: denique de coronis externis ac peregrinis. Itaque dilucidè vetat ne quis in teatro seruum libertate donet, nequis præconis voce prædicante à tribulibus aut popularibus, aut alio quoquam corona donetur: alioqui præconē infamia notari iubet. Quum igitur lator legis definerit, vt de iis qui à senatu corona donantur, in curia: qui à populo, in concione prædicetur: qui autē à popularibus & tribulibus, vetuerit ne ludis tragicis de iis prædicetur, vt nequis vndiq; coronas & præconia colligēs & corrogans, falsam minimèque debitā in remp. meritorū gloriā cōsequatur: vetuerit præterea in lege neve à tribulibus, neve à popularibus, neve ab alio quoquam, absente senatu & populo, prædicetur. his igitur detractis atque exceptis, quid reliquū est præter coronas externas? Ac me vera dicere, argumēto firmissimo ex ipsis legibus depropto peruincā. Ipsam enim auream coronam, quæ in teatro, quæ in vrbe præconis voce pronuntiatu fuerit, Mineruæ sacræ lex esse iubet, ei cui donatio fit ademtā. At qui quis

vestrum audeat populum Atheniensem tantæ illiberalitatis condēnare: Nam non modò ciuitas, sed ne priuatus quidem quisquam tam angusti ac pusilli animi fuerit, vt quam ipse coronam donarit, eam vno tēpore à præcone pronuntiarī iubeat, adimat, consecret. At ego arbitror, quòd externa corona est, idcirco consecrationem fieri, nequis, dum alienam erga se beneuolētiam pluris quàm patriam facit, animo deteriore euadat. Sed coronam illā quæ in cōcione prædicata est, nemo consecrat, sed ei cui donata est possidere licet: vt non ipse solùm, verùm etiam eius posterī, hoc monumentum virtutis domi habentes, nunquam iniquo neque maleuolo in populum sint animo. Et verò propterea adscripsit lator legis, ne in theatro à præcone pronuntietur externa corona, nisi populus sciuerit, vt ea ciuitas, quæ aliquem ciuium nostrorum corona donare velit, legatione missa, id à populo petat. quid ita vt is de quo prædicatur, vobis, qui prædicandi potestatem permittatis, coronæ nomine maiorem gratiam habeat, quàm iis qui coronam donent. Atq; vt hæc esse vera facilius intelligere possitis, leges ipsas audite. **LEGES.** Quum igitur vobis dicere incipiet, oratione ad fallendum composita, scriptum esse in lege, corona donare licere, si populus autor fuerit, facite vobis in mentem veniat subiicere, Maximè, si quidem te alia ciuitas corona donet: sin autem populus Atheniensis, locus tibi certus constitutus est, quo loco eam donationem fieri oporteat: extra concionem prædicari vetitum est. Ea enim verba, *Nusquam autem alibi*, quid sibi velint, totum diē dicas licet: certè nunquā ostendes te legitimū decretū scripsisse. Restat nunc mihi accusationis altera pars, in qua mihi plurimum studii atque operæ necessariò ponēdum est. Est autē ea pars, Ctesiphōtis causa ac defensio quam affert, quam obrem Demosthenem corona dignū esse existimari. Hæc enim sunt decreti verba, *Et præconem apud Græcos pronuntiare in theatro, Demosthenem à populo Atheniensi corona donari virtutis ac fortitudinis ergò, & (quod est omnium maximum) quòd assidue tum dicit, tum agit res populo Atheniensi vehementer vtilis ac salutare.* Cùm igitur nobis simplex, tum vobis ad cognoscendum iudicandūque perfacilis reliqua oratio est. Me enim qui accuso, scilicet, ostendere oportet, laudes illas esse falsas, nec Demostheni conuenire: nunquam illum neque antea res valdè vtilis dicere cepisse, neque nunc in rebus agendis reipub. vtilibus perseuerare. Hoc si ostendero, iure (opinor) hoc iudicio Ctesiphon damnabitur. Omnes enim leges ventant nequis in decretis publicis falsum scribat. Eum autem qui causam dicit, huius contrarium ostendere oportet. Vos nobis eritis eorum quæ vtrinque dicentur iudices. Atque ita quidem se res habet. ego ad vitam Demosthenis explicandam longiore oratione opus esse puto. Quid enim nunc ego commemorem illa, quæ ei in iudicio de vulnere acciderunt, quo die Demostheni patrueli Pæanio apud Areopagum diē dixit, & de capite incisorauit quid ea refricem, quæ in Cephisodoti imperio, & classe in Hellepontum profecta designauit: quo tempore Demosthenes, quum vnus esset è trierarchis, & imperatorem in naui circumageret, vnà cum eo vesceretur, sacrificaret, libaret, (quibus omnibus, propterea quòd ei paternus amicus erat, dignus habebatur) non dubitauit, nomine eius delato, eoque in iudicium capitis adducto, lege maiestatis accusatorē sese eius profiteri. quid ea verò, quæ ei cum Midia intercesserūt: quid colaphos, quos in orchestra, chori magister quū esset, accepit: &

vt contumeliam acceptam, simulque populi sententiam contra Midiam, in æde Liberi patris suffragiis populi latam, triginta minis vendidit: Hæc igitur & alia his similia rectè mihi videor esse silentio præteriturus, non quòd vos prodere, aut reo gratificari & præuaricari cogitem, sed quòd verear ne mihi statim ita occurratis, me vera quidem illa, sed peruetera & obsoleta, & ab omnibus audita & confessa dicere videri. Atqui Ctesiphon, cuius maxima flagitia ac dedecora ita certa & nota sunt iis qui audiunt, vt accusator nō falsa, sed antiqua & omnium sermone celebrata & cōfessa dicere videatur, vtrum cum corona donari, an vituperari conuenit: te verò qui falsa & legibus contraria scribere ausus sis, vtrum iudicia contemnere, an ciuitati dare pœnas oportet: De publicis autem criminibus planius dicere conabor. Audio enim Demosthenem, facta eis dicendi potestate, quatuor apud vos tēpora ciuitatis præterita, per quæ ipse remp. administrauit, enumeraturus: quorum illud (vt mihi quidem nuntiatur) primo loco ponit, quo tempore de Amphipoli cum Philippo bellum gerebamus. atque hoc tempus pace facta & ea societate, quam Philocrates Agnusius, & iste ipse cum illo copulatus decreuit, vt ego ostendā, terminat ac definit. Secundum tempus ait fuisse, quo tempore pacem habebamus, vsque ad eum diem videlicet, quo die pace direpta qua utebatur ciuitas, idem orator bellum persuasit ac decreuit. Tertium, quum bellum gerebamus, vsque ad cladem in Chæronea acceptam. Quartum, hoc tempus in quo nunc versamur. His igitur tēporibus enumeratis, me (vt audio) appellaturus & rogaturus est, quòdnam ex his quatuor ipsius temporibus reprehendam: quando negē eum res populo Atheniensi vtilissimas gessisse. ad quæ si nolim respondere, & si faciem pudore affectus obtegā ac tergiuerfer, ait sese ad me propius accessurum, & detractis mihi de capite integumentis ad concionē & suggestum pertracturum, respondere denique coacturum. Quare, primū ne forte iste suis viribus tantopere confidat, deinde vt vos præmuniti ac præmoniti sitis: postremò vt tibi, Demosthenes, coram iudicibus, reliquisque ciuibus qui foris circumstant, & Græcis quibus curæ fuit huic iudicio interesse, respondeam: (video autem nō paucos ad audiendum conuenisse, sed tantam multitudinem, quanta in actione publica post hominum memoriam non interfuit) respōdeo, me omnia ista quatuor, quæ tu partitione tua cōplecteris, tēpora reprehēdere: magnāq; me spes tenet, tum diis immortalibus volentibus atque approbantibus, tum, si iudices pari nos æquitate ac beneuolētia audierint: postremò, si ego ea quæ te admisisse scio, memoria consequi potuero, fore vt iudicibus planum facere possim, salutem ciuitati primū deos, deinde homines eos qui sese erga nostram remp. æquos atque humanos præbuerunt, attulisse: incommodorum verò & calamitatum omnium acceptarum vnū Demosthenem causam atque autorem extitisse. Statui autem eum ordinem seruare, quo ordine istum vsurum esse audio, dicamque primū de primo tempore: deinde de secundo: tum verò de eo quod superiori est proximum: postremò, de hoc rerum statu in quo nunc versamur. Ad eam me igitur pacem refero, quam tu & Philocrates decreuistis. Vobis enim licuisset, Athenienses, priorē illam pacem vnà cum vniuerso Græcorum confesso facere, si certi homines passi essent vos, legatos illo tempore in Græciam missos, quibus Græcos hortabamini vt aduersus Philippum communi illi Græcorū consilio interessent,

expectare: licuisset & vltro vobis delatum à Græcis imperium, si non statim, at aliquanto post recuperare. quibus rebus, Demosthenis & Philocratis culpa, & propter istorum turpes quaestus & nundinationes quas fecerunt, coitione facta aduersus remp. vestram, planè spoliati estis. Quòd si aliquibus vestrum statim vt audierunt hæc oratio incredibilis accidit, cætera sic attendite, vt quum de pecunia expensa longo interuallo sedentes rationem repetere solemus: nonnunquam videlicet falsas domo opiniones de rationibus afferimus: verum postea quæ rationes subductæ & putatæ fuerint, nemo nostrum est tam acerbis natura quin cum hac opinione discedat, vt quicquid ipsa ratiocinatio & calculi ratio coarguerit ac probarit, verum esse fateatur: ita vos quoq; ad audiendum parati estote. Siquis vestrum talem opinionem iam dudum comprehensam domo detulit, nihil vnquam Demosthenem cum Philocrate coitione facta pro Philippo dixisse: qui eo animo est (inquam) is mihi neque absoluat, neque condemnet, priusquam audierit. nõ enim iustum est. Sed si vobis paucis & tempora commemoraro, & decretum quod Philocrate socio scripsit Demosthenes protulero: si vox ipsa & ratiocinatio veritatis implicatum atque irretitum Demosthenem tenuerit & conuicerit, complura cum Philocrate de prima illa pace decreta scripsisse, per summum dedecus atque insignem turpitudinem Philippo assentatum esse, legatos qui è Græcia reuertebantur non expectasse: quominus populus Atheniensis in communi Græcorum consilio pacem cum Philippo faceret, per eum stetisse: postremò Cersobleptem regem Thraciæ, socium nostræ ciuitatis atque amicum, Philippo dedidisse atque in seruitutem tradidisse. Si hæc vobis plana fecero, rem petam à vobis æquissimam, quam, per deos immortales, sinite me impetrare: date hoc mihi vt fateamini Demosthenem totum illud tempus, quod è quatuor primum est, remp. non bene gessisse. Dicendi autem initium inde ducam, vnde me dicentem facillimè subsequi possitis. Decreuit Philocrates vt caduceatores & legatos de pace ac societate Philippo huc mittere liceret. Hoc decretum, tanquam contra leges scriptum, die Philocrati dicta, in iudicium vocatum est. venit iudicii dies. Accusabat Lycinus is qui diè dixerat: causam dicebat Philocrates: patronus erat Demosthenes. absolutus est Philocrates. His rebus gestis, deinceps secutus est annus, quo anno Themistocles prætor factus est. tum in curiam senator venit Demosthenes, neque sortitione, neque subsortitione facta locum illum consecutus, sed ambitione & miris allegationibus, & magno pretio mercatus, vt omnibus in rebus & dicendis & agendis Philocrati subseruiret, & secundas ab eo partes ageret, quomodo res ipsa declarauit. Obtinet enim alterum decretum Philocrates, quo iubet decem legatos deligi, qui ad Philippum profecti, postulent ab eo vt legatos summam potestatem ab eo acceptam habentes huc mitteret. In his erat Demosthenes, qui illinc reuersus pacis laudator fuit, eademque atque alii legati renuntiauit: solus autem ex omnibus senatoribus decreuit, vt cum caduceatore & legatis à Philippo missis fœdera fereremus: similia in eo decernens ac planè gemina iis quæ à Philocrate decernebantur. Ille enim autor fuit vt Philippo caduceatorem & legatos huc mittere liceret, hic cum legatis fœdera percussit. Iam verò mihi ad ea quæ sequuntur (quæso) diligenter attendite. Multa enim Philippus non iam cum cæteris legatis, à Demosthene postea mutatione facta per improbissimam calumniam

vexatis, sed cum Philocrate ac Demosthene transigebat: neque id mirum, vt-pote qui vnà legationem obierant, qui vnà decreta illa tria fecerant: quorum primum fuit, vt nec legatos quos ad Græcos miseratis, eos in Philippum concitantes, expectaretis, neque communiter cum aliis Græcis, sed priuatim pacem cum eo faceretis. Alterum, vt non pacem solum, sed etiam societatem cum Philippo scisceratis, vt, si qui fortè attentis ac propensis erga plebem vestram essent animis, fracti ac debilitati conciderent ac desperarent, quum viderent vos sibi quidem bellicum canere, bellique suscipiendi hortatores atque impulsores esse: domi verò non modò pacem cum Philippo, sed etiam societatem decretis vestris confirmasse. Tertiū, ne Cersobleptes rex Thraciæ fœdere contineretur, neve societatis ac pacis esset particeps, quum ei iam bellum indictum esset, instructusque in eum exercitus duceretur. Et mediussidius is qui hæc redimebat, culpa vacabat, neque cuiquam iniuriam faciebat. Non enim erat ei crimini dandum, si, nondum dato vtrunque iureiurando, nec fœdere factò, suis rationibus cõsuleret. At qui firmameta ac præsidia ciuitatis ei vendebant & impertiebant, ii magno erant odio ac supplicio digni. Nam qui se nunc Alexandri, tum Philippi inimicum fuisse dicitur, Demosthenes (is qui mihi Alexandri hospitium maledicti loco obiicit) ciuitatis tempora suffurans, decernit vt ciuitatis moderatores concionem habeant sexto idus Februarias, quo tempore Aesculapio sacra fiebant. Atque hac de re antequam cum populo ageretur, ad senatum relatum est die festo: quod nunquam post hominum memoriam factum erat. Sed quæ causam afferebat? Vt (inquit) simulatque aduenerint legati Philippi, quamprimum consultet populus iis de rebus quæ nobis cum Philippo intercedunt: legatis qui nõdum venissent, concionem præoccupans, & tempora vestra circumcidens atque amputans: quum interim rem vrgeret, ne cum cæteris Græcis, vestris legatis iam reuersis, sed soli pacem faceretis. Aliquanto post, Athenienses, venerunt legati Philippi, vestri verò aberant, Græcos (vt supra dixi) ad bellum contra Philippum cohortantes. Hic obtinet atque adeo expugnat alterum decretum Demosthenes: in quo censet, vt vos non de pace solum verum etiam de societate consilium capiat, vestris legatis non expectatis, sed statim post Dionysia vrbana, duodecimo, & vndecimo Kal. Martias. Atque vt hæc quæ dico vera esse intelligatis, diligenter dum recitantur decreta attendite. DECRETA. Exactis igitur Dionysiis conciones aduocatæ sunt duæ: quarum in priore recitatum est decretum duodecimo Kal. sociorum commune, cuius præcipua vobis capita breuiter exponam. Primum enim decreuerunt, vt de pace consultaretis: societatis nomen præterierunt, non quòd obliuati fuerint, sed quòd pacem illam necessariam magis quàm honestam esse existimarent. Deinde præclarè Demostheni occurrerunt, quaestus eius sordidos & flagitiosas nundinationes sanaturi, quum adscripserunt decreto, vt cuius Græcorum liceret, tribus post mensibus, nomen suum vnà cum Atheniësis in eadem columna incidere, eademque fœderum & pactorum communionem contineri: duas res maximas ea ratione anticipantes ac prouidentes: primum enim trium mensium spatium, quod Græcorum legationibus satis esset, sumserunt: deinde Græcorum beneuolentiam huic ciuitati cum cõmuni Græciæ confessu conciliarunt, vt si fortè Philippus fœdera negligeret ac violaret, nos neque soli neque imparati bellum

gerere cogemur. quæ nunc opera & culpa Demosthenis acciderunt. Atque hæc esse vera quæ à me dicuntur ex ipso decreto cognoscetis. **DECRETVM SOCIORVM.** Huic me decreto assensum esse fateor: assensi sunt & omnes oratores, qui in priore illa concione verba fecerunt: populus autem cum hac opinione discessit, pacem quidem futuram, sed de societate deliberare, propterea quod Græcos in Philippum concitabamus, reip. non expedire: pacem autem futuram communiter cum Græcis vniuersis. Vna nox intercessit, postmodum in concionem venimus. Tū verò Demosthenes suggesto occupato atque obfesso, nemini que dicendi loco relicto, negavit, quæ verba pridie facta essent, ea verba quicquam profutura, nisi ea Philippi legati comprobarent. **64** Nam quæ pax (inquit) sine societate constare queat, non intelligo. Non oportet enim (nam verbum quod tum vsurpauit memoria teneo, propter acerbitatem atque asperitatem tum eius qui dicebat, tum nominis) non oportet (inquit) à societate pacem abrumpere, neque Græcorum tarditatem expectare, sed vel ipsos bellum gerere, vel nos pacem priuatim facere. Deinde ad extremum Antipatro in suggestum vocato, quædam requirebat ex eo, multo antè certiore facto quid cum rogaturus esset, simulque præmonito atque instituto quænam ille aduersus ciuitatem respondere deberet. Postmodum hæc valuerunt, quum hinc Demosthenes dicendo vim attulisset, illinc Philocrates populi scitum scripsisset. Iam verò quod eis restabat, vt Cerfobleptem & agrum Thracium Philippo traderent, atque in potestatem eius redigerent, id quoque septimo Kal. Martias effecerunt, priusquam posteriorem legationem, accipiendi à Philippo iurisiurandi causa institutam ac decretam, Demosthenes obiret. Etenim acerrimus iste Alexandri ac Philippi inimicus, bis in Macedoniam legatus nobis profectus est, quum liceret ne semel quidem proficisci, is qui nunc Macedones consputare & conculcare iubet. Veruntamen in concione ea quæ septimo Kal. Martias aduocata est, senator quum esset, senatorium ordinem ex comparato & dedita opera consecutus, Cerfobleptem ministro atque adiutore Philocrate tradidit ac dedit Philippo. Occultè enim atque insidiosè Philocrates adscripsit decreto præter alia in eo scripta (quod item Demosthenes comprobauit & confirmauit) vt eo ipso die sociorum consiliarii & confessores, Philippi legatis iurandum darent, à Cerfoblepte porro in consilio qui federet, aderat nemo. Itaque quum scripsit vt ii qui in consilio sedebant, iurarent, Cerfobleptem, à quo consiliarius aderat nullus, à cedere exclusit. Sed ne quis hæc à me fingi putet, recita mihi quis hæc scripserit, quis publici consilii præses confirmarit. **DECRETVM PUBLICI CONSILII PRÆSES.** Præclara, Athenienses, præclara (inquam) res est, tabularum publicarum custodia. Immota enim permanet, neque vnà cum reip. transfugis immutatur, sed facultatem dat populo, vbi commodum fuerit, hominum olim improborum ac sceleratorum, repente mutata voluntate opinionem sibi probitatis quærentium, cognoscendi. Restat autem vt eius assentationem vobis commemorem. Nam quum Demosthenes annum senatorio munere functus sit, nullos vnquam legatos ad principem locum inuitasse reperitur: sed illo duntaxat tēpore, & tunc primùm legatos Philippi primo loco collocauit: puluinos quoque apposuit, & cōchyliatis peristromatis sedes instruit, totūmq; illū quoquo versus locum aulaeis exornauit: quum iam dilucefceret,

ducem se legatis in theatrum præbebat, ita vt omnium sibilis exciperetur, propter gestum hominis indecorum, blāditiāsq; deformes atque ineptas: deinde quum illi sese Thebas contulerunt, tria conduxit eis mulorum iuga, legatosq; Thebas deducendos curauit, ciuitatem nostram nationibus exteris deridendam propinans. Sed ne longius ab instituto degrediar, sume mihi decretum de principe loco legatis Philippi dato. **DECRETVM.** Iste igitur tantus assentator quum per Charidemi speculatores primus omnium de interitu Philippi certior factus esset, somnio sibi confecto in deos immortales ementitus est, proinde quasi non à Charidemo, sed à Ioue & Minerua nuntium accepisset, quos interdum omni scelere ac periurio violans, noctu secum colloquia habere, futuramque sibi multo antè prædicere gloriatur. At septimo die post filiarum mortem, priusquam eius funeri iusta soluisset, coronatus & albus boue immolabat, more maiorum negligebat, leges & instituta perfringebat, vnica filia miser, quæ prima cum patrem appellauerat, amissa. Neque verò calamitatem ei suam maledicti aut criminis loco obiiciendam puto, sed hominis mores perpendo & considero. Nunquam enim qui liberos odio habet, patrumque improbus est, bonus erit populi moderator ac patronus: nunquam, qui capita carissima, summamque necessitudine sibi cōiuncta non complectitur amore illo paterno, vos pluris faciet alienos: nunquam qui priuatim nequam est, publice frugi erit: nunquam, qui domi ingenio leui ac ventoso, animoque molli & imbecillo est, in Macedonia fuit legationis tempore constans & fortis. Non enim ingenium sed locum tantum mutauit. Vnde igitur tanta extiterit in eo mutatio (hoc enim secundum tempus est) & cur tandem Philocrates quidem rebus iisdem cum Demosthene publice gestis, perduellionis accusatus, exilioque multatus sit, Demosthenes autem aliorum accusator nobis sit exortus: denique quoniam pacto homo impurissimus tot incommodis & calamitatibus nos affecerit, hæc nunc audire operæ pretium est. Vt primùm Philippus Pylas introiit, vrbemque Phocensium improviso aduentu cepit atque deleuit, Thebanos (quomodo tum quidem putabatis) potentiores, quam tempora comodamque vestra ferebāt, effecit: quum vos perterriti, agris relictis vasa colligeretis, & suppellectile in urbem deportaretis, quumque maxima tum inuidia flagrarēt grauissimèque accusarentur legati, qui huius pacis autores extiterant, atque in primis Philocrates & Demosthenes, propterea quod non solum legationem illam obierant, sed etiā decreta scripserant (accidit eodem tēpore vt Demosthenes & Philocrates inter se dissiderent iis prope de rebus, de quibus etiam vos eos inter se dissentire suspicabamini.) His igitur turbis excitatis tantoque tumultu coorto, accedentibus & ceteris malis ac vitiis homini innatis, reliqua iam Demosthenes quod Philocratem nundinationum suarum pecuniarumque captarum socium atque æmulum ferre non poterat, de se diffidenter, timidè ac suspiciosè consulebat. Itaque existimauit, si eorum quibuscū vnà legatus fuerat, ac Philippi accusator existeret, Philocratem haud dubiè periturum: reliquos legatos magnū in discrimen venturos: de se vno ciues suos bene existimatos, & quum amicos insigni improbitate & singulari perfidia prodidisset, benevolentiam erga populum Atheniensem famam atque opinionem consecuturum. Cuius consilia quum perspexissent communis otii & publicæ tranquillitatis oppugnatores, eum cupidè vltroque in concionem inuitabant, solum integrum, solum castum atque incorruptum

in ciuitate nominantes. Ille verò quum primùm in concionem ascēderat, tumultus ac belli femina principiāq; ministrabat. Hic ille est, Athenienses, qui primus Serrium murum, Doriscum, Ergiscam, Murgiscam, Ganos, Ganidem reperit: loca, quorum ne nomina quidem antea noueramus. Celeriter autem rem eò loci deduxit, vt, si quidem Philippus legatos non mitteret, contemni ab eo ciuitatē ac pro nihilo putari: sin mitteret, exploratores, non legatos mitti diceret. Si vellet ille alicui ciuitati pari de controuersis nostris arbitrādi iudicandique potestatem permittere: negabat vllum nobis & Philippo æquum iudicē reperiri posse. Dabat ille Halonesum: vetabat hic accipere, si daret ac nō redderet, de syllabis scilicet disfidens ac litigans. Postremò, corona donatis iis qui cum Aristodemo contra pacis conditiones ac fœdera exercitum in Thefaliam & Magnesium duxerant, pacem quidem diremit, calamitatem autem nobis importauit, bellumq; suscitauit. Esto. At enim muris aheneis, atq; adamantinis (vt ipse prædicat) fines Atticos muniuit, Eubœorum ac Thebanorū societate. Imo verò, Athenienses, tribus hac in re iniuriis grauissimis affecti estis, summāque in rerum omnium ignoratione versamini. Sed quoniam festinat animus de maxima Thebanorum societate disputare, vt suo quæque loco atque ordine persequar, de Eubœorum societate primùm dicam. Multis vos ac magnis, Athenienses, iniuriis affecti, tum à Mnesarcho Chalcidense, Calliæ & Taurosthenis patrē (quos iste nunc mercede accepta ciues Athenienses sententia sua decernere non dubitat) tum à Themisone Eretrienfi, qui vobis pacis tempore Oropum ademit: vos has iniurias obliuiscetes, quum primùm vobis renuntiatum est, Thebanos in Eubœam exercitum traduxisse eo animo, vt vrbes Eubœæ in seruitutem redigerent: quinque diebus Eubœæ classe & pedestribus copiis opem tulistis: necdum triginta dies præterierant, quum Thebanos fœdere à vobis suppliciter petito cum pace dimisistis, Eubœaque potiti, vrbes & reipub. statum iis qui fidei vestræ commiserant, atque apud vos deposuerant, optima fide summāque cum iustitiæ laude reddidistis: neque iustum neque fas esse ducentes, in eo quod vobis creditum & commendatum esset, præteritas inimicitias meminisse. Atque his tot tantisque beneficiis affecti Chalcidenses, nequaquam vobis parem gratiam retulerunt. Sed quum in Eubœam copias traiecit, auxilium Plutarcho laturi, primis quidem certè temporibus amicitiam simulabant: verum statim vt Tamynas transiimus, montemque Cotylæum (qui appellatur) transgressi sumus, tum Callias Chalcidensis (quem Demosthenes pretio accepto summis laudibus in cælum efferebat) quum populi Atheniensis exercitum in quasdam locorum angustias compulsus ac redactum videret, vnde neque se nisi parta victoria recipere poterat, neque auxilii spes vlla ostendebatur, non terra, non mari: is igitur coacto ex omni Eubœa exercitu, simulque à Philippo copiis corrogatis, & vnà cum eo frater ipsius Taurosthenes (is qui nunc vnicuique nostrum comiter & officiosè dextram porrigit atque arridet) militibus externis Phocensibus trauctis, eo animo eaque spe in nos inuaserunt impetumque fecerunt, tanquam nos funditus deleturi atque euerfuri. Quòd nisi primùm deus aliquis exercitum nostrum seruasset, deinde nostri milites, pedites atque equites, se viros fortes præbuisent, & apud Hippodromum, qui est in Tamynis, acie instructa

signisque collatis vicissent, hostibus supplicibus cum pace dimissis, propius nihil esset factum quàm vt ciuitas nostra summam turpitudinē subiret, summoque dedecore afficeretur. Non enim plagam in bello detrimentumque accipere, malum est maximum: sed vbi quis cum aduersariis indignis congressus inferior discesserit, calamitatem altero tanto maiorem videri necesse est. Vos tamen talibus iniuriis acceptis, eos iterum in gratiam recepistis. Callias verò Chalcidensis, quum ei scelerum suorum veniam impunitatemque dedisset, breui tempore interiecto rursus ad ingenium rediit. Nam quum Eubœicum consilium verbo Chalcide cogeret, re vera Eubœam aduersus vos miniret atque ornaret, & præcipuum sibi dominatum compararet, huiusque fauorem atque adiutorem sibi futurum Philippum speraret, in Macedoniam se contulit. Ibi cum Philippo deambulabat, & in amicis ac familiaribus eius numerabatur. verum iniultè laeso atque offenso postea Philippo quum inde profugisset, Thebanis vitro sese in potestatem tradidit. mox illis quoque relictis, quum identidem huc & illuc isset ac redisset, pluresque quàm Euripus, propter quem habitabat, circuitiones & conuersiones reciprocas fecisset, in medias Philippi ac Thebanorum inimicitias præceps actus est. Ad extremum inops consilii, quum quid se faceret nesciret, sibiq; bellum denuntiatum videret, vnam spem salutis reliquam esse animaduertit: si populum Atheniensem sibi iureiurando deuinctum habere posset, eum focii nomine appellatum, auxiliū sibi laturum, si quis fortè ipsum bello laceraret: quod sine dubio erat futurum, nisi vos prohiberetis. Quum igitur in hac cogitatione versatus esset, mittit huc legatos, Glaucetam, Empedonem, Diodorū (eum qui cursum illum Dolichum viginti stadia longum cucurrit) populo Atheniensi spes inanes, Demostheni & eius asseclis pecuniam afferentes. Tria autem vno tempore redimebat: primùm, ne societatis vestræ spe decideret. (nam si populus Atheniensis superiorum eius iniuriarum memor societatem non probaret, nihil erat medium, sed ei relinquebatur è duobus alterum, vel vt ex Chalcide profugeret, vel vt vndique circumuentus atque implicatus mortem oppeteret: tot & tantæ Philippi ac Thebanorum copiarum in eum armatarum irruebant.) dabatur ei qui societatem decreuisset, merces altera, ne Chalcidenses in conuentu confessūque communi, qui Athenis haberi solet, interesse cogentur: tertia, ne tributa conferrent. Et Calliam quidem nullius eorum quæ sibi proposuerat, quæque expetebat, nec spes nec opinio sefellit. Ille autem tyrannorum inimicus, vt quidem simulat, Demosthenes (quem prædicat Ctesiphon perpetuò res optimas dicere ac suadere) cum tempora ciuitatis vendidit, tum in societate decernenda, censuit vt Chalcidensibus opem ferremus, loquendi genere duntaxat commutato. nam vt rei iniquitatem honesta oratione tegeret, asperitatemque leniret, pro his adscripsit, vt Chalcidenses nobis opitularentur, si quis Atheniensibus bellum inferre conaretur. Postremò, conuentus Græcorum communis Athenis agendi ius, & tributorum descriptorum, in quibus nerui belli erant positi, vtilitatem funditus sustulit, ac vendidit: honestissima nomina turpissimis actionibus imponēs, vobisque oratione persuadens, ac pene dicam vim afferens ad credendum, semper oportere ciuitatem nostram Græcis auxilio egētibus prius auxilium ferre: societates verò posteriore loco facere, beneficio demum accepto. Atque vt me vera dicere intel-

ligere possitis, sume mihi Calliæ accusationem & societatem, simulq; decretū recita. **D E C R E T V M.** Nondum igitur hoc graue aut indignum est, tantas temporum rerūque gerendarum opportunitates, ius conuētū Græciæ Athenis agendorum, tributorum deniq; imperatorum vtilitates esse veditas, sed multo id quod dicturus sum indignius videbitur. Nam Callias quidem eō contumeliæ iniuriæque prorupit, Demosthenes verò is (quem tantopere laudat Ctesiphon) in eam nundinationis & pecuniarū turpiter capiendarum cupiditatem processit, vt vectigalia tum ea quæ ex Oreο, tum ea quæ ab Eretria vobis pensitabantur, decem talenta, vobis vidētibus, prudentibus, inspectantibus furtim ademerint: hos qui à ciuitatibus mitti solebant consiliarios à vobis abduxerint, atq; iterum in Chalcidem, & in Euboicum (quod appellatur) concilium transfulerint. Sed quibus hoc viis ac rationibus, quàm flagitiosis atque improbis effecerint, nunc operæpretium est audire. Venit tādē ad nos Callias non iam per nuntios aut legatos, sed ipse per se. & quum in concionē prodiiisset, orationem habuit sibi à Demosthene compositam summōq; studio elaboratam. Dixit se ex Peloponneso venire, noua tributi descriptione facta centum circiter talentorum ad bellum Philippo inferendum. rationēmq; inibat quantū quosq; populos conferre oporteret: Achæos omnes & Megarēses, talenta sexaginta: Eubœæ ciuitates vniuersas, quadraginta. Ex hac pecunia classē & peditatū comparari atq; ali facillimē posse. esse & alios è Græcis complures, qui huius tributi sic descripti partem ferre ac subire vellent: quæ ex res pes esset neque pecuniam, neque milites defuturos. Atque hæc quidem esse nota & aperta. alias autem res esse reconditas, quas occultē moliri atque agere cœpisset: quarum nonnullos ciuium nostrorum esse testes. deinde ad extremum nominatim Demosthenem citabat, hortabatūque vt eadem de re vnā secum diceret. Hic verò grauius & magnificē se ferens procedebat, Calliam laudibus in cælum tollebat: occultum illud denique ac reconditum se scire simulabat. Legationem autem à se obitam tum in Peloponneso, tum in Acarnania velle sese vobis eo ipso tempore renuntiare dicebat. cuius orationis hæc capita fuerunt, Peloponnesios & Acarnanas omnes à se esse ad pecuniam conferendam aduersus Philippum distributos ac descriptos: descriptionem pecuniæ eam esse factam, quæ satis esset centum nauibus actuariis instruendis atque armandis, & stipendio decem millibus peditum, & mille equitibus persoluendo. His accessuras vrbanas & ciuiles copias, ex Peloponneso amplius militum grauioris armaturæ quinque millia: ex Acarnania totidem altera. atque huius belli gerendi ab his omnibus vltro vobis esse delatum principatum. Neque verò longum fore quum hæc perficerentur, sed ad decimum sextum Kalend. Decembres. singulis enim ciuitatibus se prædixisse ac denuntiauisse, vt omnes Athenas plenilunio conuenirent, & in communi sociorum concilio interessent. Etenim, Athenienses, hæc est iustius hominis consuetudo, non iam omnium communis, sed ipsius propria & peculiaris. Cæteri enim gloriosi & arrogantes ostentatores, quum mentiuntur, dant operam nequid notatum ac definitum temporibus, nequid certum ac perspicuum eloquatur, verentes ne refelli & coargui possint. At Demosthenes, quum venit ei in mentem aliquid sibi impudētē arrogare, de seque gloriose prædicare, primū periurio mendacium cumulat, postem

sibi exoptat exitiūque precatur: deinde quæ certò scit nūqtam futura, non dubitat asseuerare futura: temporibūque notatis, ac rationibus eorum subtiliter subductis, definit quando quicque futurum sit. denique quos ne de facie quidem nouit, eorum quasi notissimorum nomina commemorat, vestris auribus hac arte fallaciter allectis atque occupatis, eorūque qui vera loquuntur orationem imitans. Quocirca acerbissimo odio dignus est, qui quum sit improbus ac sceleratus, virorum bonorum notas signaque adulterat atque corrumpit. His dictis, decretum dat scribæ recitandum, primū longius Iliade, deinde verbis quæ loqui consuevit, & vita quam vixit, inanius: postremò sp̄ci fallacis, & exercituū, qui nunquam conficiendi essent, plenum. Quum autem longissimē vos à cognitione furtorum suorum abduxisset, sp̄que inani suspendisset atque inflauisset, tum sese subitò conuertens, scitum facit, in quo censet vt legatos eligeremus, qui Eretrientes orarent, (erat enim valde necesse scilicet eos orare) vt tributum vsitatum quinque talentorū ne iam vobis sed Calliæ pensitarent. Rursus alteros ad Oritas, qui ab iis peterent vt eundem sibi atq; Athenienses amicū eundēque inimicum haberēt. Deinde integumenta illa, quibus furtum suum obtexerat, remouentur. nam repentē indicat ac declarat, se ea omnia de quibus in illo populi scito scripserat, ad furtū retulisse: censet vt legati ab Oritis postulent, ne vobis sed Calliæ quinque talenta penderent. quæ quidem esse vera ex decreti lectione cognoscetis. Recita igitur decretum, detractis ampullis inanique iactatione verborum, detractis triremibus, detractis denique arrogantibus & gloriosis promissis. recita & sume in manus furtum, quod homo impurus ac nefarius commisit: quem prædicat Ctesiphon etiam in hoc decreto asidue & dicere & agere res populo Atheniensi valde vtilēs & perquam salutares. **D E C R E T V M.** Audistis igitur, Athenienses, verbo triremes & pedestres copias & plenilunium & confessores, sed re tributa vnicuique ciuitati descripta, quæ vobis à sociis pendebantur, & decem talenta amisistis. Restat nunc vt ostendam, Demosthenem triū talentorum mercede accepta, hoc decretum interposuisse: vno talēto ex Chalcide à Callia, altero ex Eretria à Clitarcho tyranno, tertio ex Oreο. Nam, quoniam Oritarum libera ciuitas est, quoniamque nihil agunt quod non sciscat populus, eo facilius Demosthenis furta patefacta atque illustrata sunt. illi enim eo bello quod cum Philippo gesserant, exhausti atque rei nummarie penuria laborantes, mittunt ad eum Gnosidemū Charigenis filium, eius qui quondam in Oreο principatum obtinuit, qui ab isto supplex petat vt talentum ciuitati remitteret, promittat autem Oritas ei statuam aeneam posituros. At iste Gnosidemo respondet se pauxillum aris non desiderare, talentum quidem per Calliam exacturum. Quum igitur soluere cogentur Oritas, neque haberent vnde sumerent, vectigalia publica talenti nomine ei oppignerauerunt, huiusque pecuniæ turpiter conciliatæ vsuram Demostheni soluerunt, singulis mensibus in minam, drachmam vnā, donec sortem reddiderunt. atq; hæc acta sunt cum populi decreto. Sume hoc Oritarū decretum, vt ex eo omnes intelligant ea quæ dico esse vera. **D E C R E T V M.** Hoc decretum, Athenienses, probū ac dedecus est ciuitatis, argumētū rerū à Demosthene publicē gestarū certissimū, perspicua Ctesiphontis accusatio. Nā qui tam turpiter habuerit pretio addictam fidē, seseq; muneribus

labefactandum & corrupendum præbuerit, fieri non potest ut vir bonus sit: quæ tamen iste ausus est in populi scito perferbere. Hic tandem locus est tertii temporis, atque adeo omnium miserimi atque acerbissimi temporis: in quo & Græcorum, & ciuitatis nostræ repub. funditus euerit ac perdidit Demosthenes: primùm quòd impius in templum Delphicum extitit, deinde quòd iniustam, & prorsus imparem atque iniquam cum Thebanis societatem decreuit. sed à sceleribus, quæ in deos immortales suscepit, initium ducam. Campus est, Athenienses, quem Cirrhæum nominant, portusque qui hodie sacer ac dirus appellatur. hunc locum olim Cirrhæi & Acragallidæ, barbaræ & à legibus alienissimæ nationes incoluerunt, quæ templum Apollinis, donaque ei deo consecrata sceleratè atque impiè diripuerunt atque expilarunt: simulque Amphictyonum concilium & conuentum grauissimum ac sanctissimum nefariè violarunt. Quum igitur eorum facta maximè (ut accepimus) maiores vestri, secundo loco ceteri Amphictyones iniquissimè grauissimèque tulissent, oraculum consuluerunt, quibus supplicis in illos homines animaduertere conueniret. quibus respòdit Pythia, ut cum Cirrhæis & Acragallidis dies & noctes bellum gererent, agros eorum depopularentur, ipsos in seruitutem redigerent: Apollini Pythio, Dianæ, Latonæ, Mineruæ Prouidæ agros illos, ut in perpetuum inculti essent, cõsecrarent, eosque neque ipsi colerent, neque ab alio coli paterentur. Hoc oraculo accepto, Amphictyones decreuerunt (quum in ea re Solon Athen. vir & legum scribendarum peritissimus, & in omni poetica ac sapietia studio multum diuque exercitatus ac versatus, sententiã dixisset) ut populus Atheniensis dei oraculum secutus, consceleratis illis hominibus bellum inferret. Magno itaque ex Amphictyonibus exercitu comparato, belloque illato, eos in seruitutem redegerunt, portus eorum aggeribus excitatis obruerunt, urbem funditus euerterunt, agros oraculo obtemperantes consecrarunt: postremo præter illa omnia religioso se iureiurando obstrinxerunt, neque terram sacrã culturos, neque ab alio coli passuros, opem deo pedibus ac manibus, & omnibus neruis ac viribus laturus: neque hoc iureiurando contenti fuerunt, sed sibi ceterisque omnibus, si aliter facerent, omni execratione deuinctis, pestè exitiumque precati sunt. Sic enim in ea execratione scriptum est, *Si quis hæc mauerit, siue ciuitas, siue quis priuatus, siue natio, Apollini, Dianæ, Latonæ, Mineruæ Prouidæ sacer esto.* hoc præterea iis imprecatur, ut neque ipsis terra fructum ferat, neque uxores eorum liberos parentibus similes, sed monstra & portenta pariant: neque pecorum partus sint naturales: & ut è bello, è iudiciis, è foro victi discedant. denique ut funditus intereant ac deleantur & ipsi, & eorum domus, ac genus. *Neque unquam* (inquit) *Apollini, neque Dianæ, neque Latonæ, neque Mineruæ Prouidæ purè litanto, neque accepta sunt diis immortalibus eorum victimæ.* Atque ut hæc esse vera luce ipsa clarius cernere possitis, recita mihi dei oraculum, audite execrationem, iuri iurandique, quod cum Amphictyonibus vestri maiores iurauerunt, memoriam repetite.

ORACVLVM.

*Non prius hanc urbem captam delebitis arcem,
Quam Phœbi templum fluctus grauis Amphitrite
Alluat, horrendum ad sacra tollens litora murmur.*

Hac execratione facta, hoc iureiurando concepto, hoc oraculo edito, quæ omnia in tabulas publicas relata adhuc extant, Locri, Amphissenses, imo verò eorum

eorum principes ac magistratus, iuris & legum contemptores, campum illum coluerunt: portum sacrum, dirum ac sceleratum, rursus inuenerunt ac celebrarunt, quum portoria ab iis qui præternavigabant exigent. nonnullos præterea pylagoros (sic enim appellatur concilii Pylæi oratores) qui Delphos venissent, pecunia corruerunt, quorum in numero fuit Demosthenes. Nam suffragio creatus à vobis pylagorus mille drachmas ab Amphissensibus accepit, ne quæ eorum apud Amphictyones mentionem faceret. Illi autem stipulatione interposita promiserunt se quotannis viginti minas ex pecunia illa nefaria ac scelerata refectas, Athenas missuros, ut in hac urbe summa cura summoque studio Amphissensibus opitulareretur: qua quidem ex re hoc ei contigit, ut quæcumque vel priuatum, vel potestate præditum, vel liberam ciuitatem attingeret, vnumquodque horum sua contagione incommodis & calamitatibus insanabilibus & pestiferis afficeret. Videte igitur quemadmodum deus & fortuna Amphissensium impietate fuerint superiores ac potetiores. Theophrasto prætore, Diogneto Anaphlystio hieromnemone (sic enim appellatur scribam Amphictyonicum) vos pylagoros legistis Midiam illum Anagralium (qui vixit multas ob causas viueret) & Thrasyclem Lesbium, & me vna cum his tertium. Accidit autem ut quum salui Delphos peruenissemus, continuo Diognetus hieromnemone in febrim incideret, itemque Midias. alii Amphictyones in consilio aderant. Interea affertur ad nos ab iis qui suum in ciuitatem nostram studium ac benevolentiam declarare cuperent, Amphissenses tum valde demissos atque humiles, Thebanisque mirum in modum subservientes, decretum aduersus nostram ciuitatem attulisse, quo decreto populus Atheniensis quinquaginta talentis mulceretur, propterea quod nouo templo, priusquam precibus solenibus expiatum esset, nouos clypeos dicauissemus cum legitima illa & conuenienti inscriptione, **ATHENIENSES DE MEDIS AC THEBANIS, QVO TEMPORE HI CONTRA GRÆCOS COMMISSO PRAELIO DECERTAVNT.** Ego arcessitus ab hieromnemone & in consilium introire iussus, ut apud Amphictyones pro ciuitate nostra dicerem, venio non inuitus, quippe qui mea sponte hoc ipsum facere constitutum in animo haberem. Quum paulo cupidius ac studiosius ingressus essem, verbaque facere coepissem, aliis pylagoris seductis, quidam ex Amphissensibus homo petulantissimus, & (ut mihi quidem videtur) nullis artibus ingenius eruditus, omnisque doctrinae liberalis expertus: fortasse etiam à deo aliquo irato in hanc amentiam impulsus, At si saperetis (inquit) vos Græci, ne nomen quidem populi Atheniensis his diebus commemorari sineretis, sed eos ut contumeliosos atque execrabiles à templo arceretis. Et simul Phocensium societatem, quam Crobylus ille suaserat, commemorabat: multaque alia contumeliosa, acerbataque odiosa in ciuitatem nostram exprimebat, quum ea diceret quæ neque tunc aures meae ferre poterant, neque nunc libenter oratione refrico. Itaque his auditis ita commotus ac perturbatus sum, ut nunquam mihi antea quicquam in vita mea grauius ac molestius acciderit. Atque alia quidem quæ tum locutus sum prætermittam: hæc pauca de multis vobis exponam. Venit tum mihi in mentem Amphissensium in terram sacrã impietatis facere mentionem, quam terram eodem è vestigio in quo insisterem (nam campus Cirrhæus templo Delphico subiacet, vnoque fere aspectu totus prospici potest) Amphictyonibus indicabam. Videtis (inquam) Amphictyones,

campum hunc ab Amphiffensibus vomere subactum & excultum, domos, figlinas, & villas inædificatas. cernitis oculis sceleratum & execrabilem portum munitum. Scitis ipsi (neque enim aliis testibus egetis) istos ex sacro portu vectigalia exigere pecuniâmq; cogere. Et simul dei oraculû, maiorum iusiurandum, execrationem factam recitari iubebam, liquidò confirmans ac testificans me pro populo Atheniensi, pro me, liberis & domo mea, pedibus, manibus, voce, omnibus deniq; viribus, iuriurâdo obtemperantē, deo & terræ sacræ opitulari, ciuitatēmq; nostrā religione liberare. At vos Athenienses, vobis ipsi cōsulite. Canistrorum dies festus agi iam cœptus est, admotæ sunt altaribus hostia: ea petituri estis à diis immortalibus, quæ vobis priuatim ac reip. sint profutura. Vobiscum igitur ipsi considerate & cogitate, qua voce, qua mēte, quibus oculis, qua spe freti & cōfisi vota & supplicationes facietis, si vos, cōsceleratos atq; omnibus execrationibus deuotos inultos dimittetis. non enim obscure sed apertissimè in execratione scriptum est, cum in eos qui impii in deum extiterint, tum in eos qui non prohibuerint, quibus suppliciiis utrosq; affici oporteat. *Ne purè (inquit) libanto, né-ve sacrificanto, qui Apollini, Diana, Latonæ, Mimeruæ Providentiæ auxilium nō tulerint: Et eorū victimas dij immortales auersantor.* Quum hæc & alia huiusmodi multa præterea dixissem, tandem dicendi finem feci, atq; è consilio discessi. Tum clamor ab Amphictyonibus factus est, tum strepitus editus & Amphictyonum vociferatio consecuta: neque iam de clypeis, quos dicaueramus, sed de Amphiffensibus poena afficiēdis agebatur. Et quum iam serum diei esset, prodit præco ac prædicat, ut quotquot è Delphis biennio pubertatem superassent, tum serui, tum liberi, hora diei prima cum falcibus & ligonibus ad eum locum quem indigenæ Thutæum nominant, conuenirēt. Iterum idem præco prædicat ut hieromnemes & pylagori eodem venirent, deo & terræ sacræ auxilium laturi: quæcunque ciuitas non adfuisset, templo Delphico arceretur, scelere atque execratione obstringeretur. Postridie manè in eum locum, quem supra diximus, venimus, in campum Cirrhæum descendimus. deinde portu illo diruro ac deleto, ædificiis incensis rediimus. Interea dū hæc agimus, Locri, Amphiffenses, quorum domicilia septem circiter millia passuum Delphis aberāt, vniuersi armati manu facta in nos impetum fecerunt. quod nisi properè nos in fugam cōiecissemus, ac vix tandem Delphos peruenissemus, nihil propius actum esset quàm vt funditus periremus. Postridie Cottyphus, qui sententias ratas faciebat, Amphictyonum concionem habuit. (concionem autem nominant, quādo non solum pylagori & hieromnemes, sed ii etiam qui vnà sacra faciunt, & qui ad consulendum oraculum venerunt, conuocantur.) Hic iam grauius atq; acerbè accusati sunt Amphiffenses, nostra ciuitas cōtrā magnis laudibus ornata est. Totius autem orationis hæc fuit clausula: decernitur vt hieromnemes ante proximum Pylæum cōuentum predicta die ad Pylas venirent, decretumque vnà illud afferrent, quo decreto Amphiffenses essent suorum in deum, terram sacræ, Amphictyones, scelerum poenas daturi. Atq; vt nihil à me confictū esse perspicere possitis, decretū ipsum vobis scriba recitabit. DECRETVM. Hoc igitur decreto à nobis cum in senatu recitato, tū in cōcione ad populū prolato, & actionibus nostris à populo cōprobat, & vniuersa ciuitate ad studiū pietatis vehementer excitata atque inflāmata,

quum Demosthenes pro pecunia illa Amphiffensi, pronuntiata iam atque apud sequestrem deposita, contradiceret, egóque cum vobis inspectantibus atque audientibus in furto manifesto deprehensum tenerem: neq; iam posset homo alioqui audacissimus apertè ciuitatem in fraudem inducere, ingressus in curiam, & summotis imperitis, auctoritatem senatus perscribendā curat, eamque mox in concionem defert, eius qui scripserat inscientia fretus. Et vt hæc ipsa senatus auctoritas in concione confirmaretur ratæque fieret, & vt à populo scisceretur perfecit, quum surrexisset iam concio, egóq; discessissem (neque enim vnquam passus essem) multitudinem denique dimissa. Cuius quidem sciti caput hoc fuit, Vt hieromnemo Atheniensium, & pylagori, qui posthac hoc munere functuri essent, ad Thermopylas & Delphos proficiscerentur iis temporibus quæ à maioribus nostris constituta sunt. Verbo, præclare & honestè: re, iupiter & flagitiosè. prohibet enim quominus ad cōfessum illum Pylæum ad tempus occurrant, qui necessariò ante tempus à maioribus nostris constitutum & vñtatum erat futurus. Sed aliud ei scito adscriptum est multo & apertius & acerbius, Vt Atheniensium hieromnemoni, & pylagori, qui postilla futuri essent, neque verborum, neque factorum, neque decretorum, neq; vllius rei cum iis qui illuc conuenirēt, esset vlla cōmunitas. At quid sibi verba illa volunt, *ne sit vlla cōmunitas?* vtrū verū loquar, an id potius quod vobis auditu iucundū futurū est? Verū loquar. nā quod ita semper ad voluptatem dicitur, hæc ciuitati nostræ mala quæ videmus inuexit. Non sinunt iurisiurādi memores esse, quod maiores nostri iurauerūt, non execrationis, non oraculi. Nos igitur, Athenienses, propter hoc populi scitum in vrbe mansimus: alii Amphictyones ad Thermopylas cōuenerunt, præter vnā ciuitatem (cuius nomē reticere fatius esse duco, & dii immortales prohibeant ne cuiquam Græcorum similis accidat calamitas) & simul vt cōuenerunt, bellū in Amphiffenses exercitumque decreuerunt, Cottyphumque Pharfalium, eum qui tunc decreta confirmabat, imperatorem legerunt: quo tēpore non erat in Macedonia Philippus, quin ne in Græcia quidem, sed lōginquis in locis in media Scythia verlabatur: quem tamen mox audebit dicere Demosthenes à me esse in Græcos incitatum atque immisum. Ac primo quidem illo exercitu victoriam consecuti, valde se clementes ac moderatos in Amphiffenses præbuerunt. Nam pro maximis eorum in deos immortales sceleribus pecunia eos mulctarūt, eamq; pecuniā vt die dicta deo soluerēt, multo antè edixerunt: & sceleratos cōmissorumq; facinorū autores è ciuiū numero segregarūt atq; exterminarunt: eos verò quos sua pietas solum vertere coegerat, ab exilio reuocarūt. Sed quū illi neq; pecuniā deo persoluerēt, & sceleratos restituerēt, & pios de sentētia Amphictyonū ab exilio reuocatos eicerēt, iam tum alterū contra Amphiffenses exercitū duxerūt, quū longo post interuallo, ex bello quod cū Scythiis gerebat reuersus esset Philippus: quūque dii immortales nobis huius pietatis imperiū principatumq; detulissent, Demosthenis auaritia prædāq; obstitisset. At nōne vobis dii prædicebant, nōne præsignificabant, nōne præmonebant vt caueretis, propè humanā vocem mittentes? Nullam me Dius Fidius vnquā ciuitatē vidi apertius à diis immortalibus conferuari, à quibusdam oratoribus perdi ac funditus euerti. Non satis valebat ad ostentum illud, quod mysteriorum diebus significa-

rum fuerat, præcauendum, mystarum interitus? Non Amyniades prædixerat ut & caueremus, & certos homines, qui ab Apolline requirent quid facto opus esset, Delphos mitteremus? non Demosthenes aduersabatur quum Pythiam cum Philippo facere diceret, homo omnis doctrinæ atque humanitatis expers, & hac quam ei datis licentia immoderatè perfruens, eaque se ad fatietatem explens atque ingurgitans. Postremò nonne milites, sacris non litatis, non mactatis victimis, ad perspicuum vitæ periculum misit? At nuper dicere ausus est, Philippum iccirco in Atticam cum exercitu non inuasisse, quòd exta fuissent ei minus læta. Quo igitur supplicio dignus es ô Græciæ labe & funus? Si enim ipse victor in eorum qui victi erant fines non inuasit, propterea quòd exta victimarum ei non erant læta, tu autem incertus quid esset omnino futurum, priusquam exta inspexisses, milites ex vrbe misisti: vtrum te corona donari propter clades & calamitates ciuitatis, an è ciuium numero segregari, atque in vltimas terras amandari oportet? Nam quid insperati, quid inexpectati nostra ætate non vidimus? non enim humanam vitam viximus, sed vt posteris sermonem de rebus inopinatis & pene dicam incredibilibus proderemus, in lucem editi sumus. Non rex Persarum, qui montem Athonem perfoderat, qui Hellepontum iunxerat, qui Græcos terram aquamque poscebat, qui audebat in literis scribere, se ab oriente sole ad occidentem vnum esse omnium mortalium dominum, nonne ille ipse nunc non de principatu & imperio, sed de corporis salute dimicat? nonne eosdem cernimus tum hac gloria, tum belli aduersus Persas suscepti principatu dignos esse habitos, qui templum Delphicum liberarunt? non Thebæ vrbs vicina & propinqua vno die ex media Græcia excissa & sublata est: cui tametsi iure hæc calamitas acciderit (quippe quæ non rectè de summa re consuluerat) non tamen humanitus sed diuinitus in eam amentiam ac temeritatè fuerat impulsa. Iam Lacedæmonii miserrimi, qui initiis duntaxat interfuerant, remque illam, quum templum primùm occuparetur, leuiter attigerant: illi illi, qui sibi Græciæ principatum quondam arrogabāt, non propè adest quum, vt Macedonibus dent obsides, suamque calamitatem insignem ad posteritatis memoriam sempiternam faciant, iterum ad eum legationem sint missuri, pœnas ipsi cum sua patria Alexandri arbitrato daturi: denique (quòd est miserrimum) & victoris & iniuria lacesciti iudicium æquitatè que subituri? Vrbs verò nostra, commune olim Græcorum perfugium, ad quam antea legationes ex singulis Græciæ ciuitatibus ventitabant, singuli salutè à vobis accepturi, nonne nunc non de Græcorum principatu, sed de patriæ solo decertat? Atqui hæc nobis acciderunt posteaquam Demosthenes ad remp. accessit. Qua de re præclarè Hesiodus, vetat enim quodam loco, populos erudiēs atq; instituens, & ciuitatibus consulens, ne improbos oratores approbent, néve in eis acquiescant. Dabitis autem mihi hanc veniam, Athenienses, vt ego versus vobis recitem. Arbitror enim nos ob eam causam dum pueri fumus poetarum sententias ediscere, vt ætate iam corroborata iis vtamur. Sic igitur canit Hesiodus,

*At toti haud raro populi plectuntur ob vnum,
Qui scelera admittit, qui res molitur iniquas.
His autem exitum cælo demittit ab alto*

Iupiter, & lethale malum, pestemque famemque.

Sic pereunt miseri ciues: sepe ille cohortes

Interimit totas, sepe altas diruit vrbes,

Et rapidis naues iactatas obruit undis.

Si poetæ sententiæ demto numero perpendatis, puto vobis non Hesiodi carmen, sed oraculum in administrationem reip. & actiones Demosthenis visum iri. nam istius in rep. gerenda rationibus & institutis classes, exercitus, vrbes deletæ ac funditus euersæ sunt. Quinetiam existimo neque Phryndonam, neque Eurybatum, neque alium quenquam eorum qui olim improbitate excelluerunt, talem magum, aut planum, aut præstigiatores extitisse, qualis est Demosthenes: qui ausus est dicere, O terra, & vos ô dii immortales, demones, atque homines, ausus est (inquam) dicere, vos rectis oculis aspiciēs, Thebanos societatem nobiscum fecisse, non quòd temporibus cogentur, non metu perterritos, non vestra gloria famæque commotos, sed Demosthenis concionibus adductos. Atqui multas ante istum legationes Thebas obierunt homines illorum amantissimi: quorum primus fuit hic Thrasybulus Collyteus, imperator, vir apud Thebanos, si quis alius, multum autoritate valens, valdeque apud illos gratiosus. Deinde Thraso Archicus, cum quo Thebani hospitium publicè fecerunt: Leodamas Acharneus, cui non minor est quàm Demostheni dicendi facultas: meo quidem iudicio, maior orationis suauitas: hic Archidamus Pelex, ipse quoque eloquens, & qui multa in rep. gerenda propter Thebanos pericula adiit: Aristophon Azenieus, concionator & populi magister, qui diutissimè Bœoticis partibus studuisse infirmulatus est: Pyrauder Anaphlystius, orator, qui etiam nunc viuuit. Nullus horum tamen Thebanos vobis conciliare, & vt vobis amici essent flectere potuit. cuius rei causam quum sciam, non necesse habeo propter eorum calamitates exponere: sed posteaquam (opinor) Philippus Nicæam iis ademtam Thessalis tradidit, & quòd bellum ex Bœotorum finibus depulerat, hoc idem bellum rursus per Phocidem in Thebas ipsas traduxit, atque ad extremum Elateam occupatam vallo muniuit, in eamque præsidium imposuit: hæc tum illi malorum propinquorum ac iam instantium metu excitati Athenienses auxilium implorarunt. vos itaque exercitum eduxistis, Thebas introiistis armati, pedites & equites, priusquam Demosthenes vnam de societate syllabam scripsisset. Quæ res Thebas vos intromittebant: tempus, metus, societatis vtilitas ac necessitas, non Demosthenes. Namque his in rebus tria in vos vel grauissima peccauit Demosthenes: vnum, quòd quum Philippus verbo vobiscum bellum gereret, reuera longè acerbiorè odio Thebanos persequeretur, quomodo res ipsæ declararunt (quid enim pluribus opus est?) de his omnibus rebus tantis tantique ponderis vos celauit: & societatem nobis cum Thebanis futuram simulans, nò quòd ita rationes & tempora Thebanorum postularent, sed quasi ea res consiliis & legationibus suis conficeretur: priusquam persuasit populo ne spectaret, néve magnopere attenderet quibus conditionibus societatem facere cõueniret, sed satis haberet, si fieret modò. Hoc autè occupato & pene dicã expugnato, vniuersam Bœotiã Thebanis dedit, quò decreuit, vt si qua ciuitas à Thebanis descisceret, Athenienses Bœotis qui Thebis essent opitularètur, verbis (vt solet) insidiosis res ipsas suffurans & oc-

74 cultans, alióque transferens: quasi verò Bœoti, re detrimento malóque ac-
cepto, verbis à Demosthene callidè & artificiosè compositis contenti essent
futuri, & non incommoda iniuriæque acceptas grauissimè laturi. Dein-
de sumtuum belli partes duas vobis adscripsit, qui longius à periculo abera-
tis: tertiam Thebanis, quorum præcipuè res agebatur, in his singulis turpif-
simè nundinatus ac prædatus. imperium maritimum cum illis communi-
cavit, impensam propriè nostram esse voluit: terrestre (si nugis omissis seriò
loqui volumus) totū prorsus ad Thebanos transtulit, adeò vt in eo bello quod
natū est, Stratocli nostro imperatori de militum salute facta non sit statuēdi
potestas. Atque hæc nō & ego in iudicium voco, & alii prætermittunt: sed & 19
ego crebris sermonibus vsurpo, & omnes reprehendunt: & vos scitis, neq; ira-
scimini. Sic enim in Demosthenem animati estis: vestra iam aures audiēdis
eius facinoribus & flagitiis occalluerūt. Itaq; nihil noui quod miremini ve-
stris auribus accidit, quū de eius factis auditis. At lōgè aliter facere vos oportet.
oportet vos iniquo animo ferre, oportet in eum animaduere: si quidem 15
reliquas reip. partes incolumes retinere & cōseruare vultis. Alterum Demo-
sthenis peccatum est longè superiore grauius, quòd senatum & cōsiliū pu-
blicum ciuitatis, & populi dominationem ac libertatem nobis insidiosè a-
demtam, Thebas trāstulit, atque in Thebanā curiam traduxit, rebus & actio-
nibus nostris cum principibus Bœotorum pactione facta cōmunicatis. Tam- 20
tam autem sibi iam potentiā comparauit, vt concione occupata atque adeò
obfessa gloriatur se, quoquò velit, etiam si nō mittatis, legatum profecturum.
Siquis verò imperatorum ei in dicendo aduersetur, prætoribus oppressis at-
que in seruitutem redactis, & assuefactis nihil contra ipsius voluntatem dice-
re, minetur se suggesti nomine prætorium in ius iudiciūque vocaturum. 25
Plura enim cōmoda pluresque vtilitates sua opera è suggesto, quàm per im-
peratores, è prætorio ad vos peruenisse. Iam in externo exercitu, quum inte-
ger non esset militum numerus, quæstūmque ex ea re faceret vberimum, pe-
cuniā militarem furaretur, decem millia externorum militum Amphissen-
sibus mercede accepta locasset, abductis atq; subreptis militibus, nonne me 30
testante deos & homines, & dolenter in concionibus infelicem statum ciui-
tatis & imminentem reip. casum deplorante, propemodum urbem imparatam
in extremum discrimen adduxit: Quid enim putatis Philippum tempo-
ribus illis fuisse optaturum: non vt separatim cum vrbanis copiis, separatim
cum externis militibus ad Amphissam prælium committeret: Græcos tanta 35
plaga accepta omni spe salutis orbatos opprimeret: Et tamen Demosthenes,
postquam tot malorum ciuitati causa extitit, impunitate non est conten-
tus: sed, nisi corona aurea donabitur, ferendum non putat. neque ei fatis est
præconis vocem de eo in cōspectu vestro prædicare: sed, nisi Græcis præsen-
tibus atque inspectantibus prædicatio fiet, indignabitur, ferendum non pu- 40
tabit. Ita improba natura (vt apparet) magnam potestatem adepta, populis
ac ciuitatibus liberis insignes calamitates importare solet. Venio iam ad ter-
tium tempus, omnium, quæ supra dicta sunt, multo maximum. Quum Phi-
lippus Græcos minime contemneret, sciretque (non enim stolidus nec hebes
erat) se de bonis fortunisque omnibus breui temporis momento decertaturum,
atque iccirco pacem facere vellet, legatōsq; missurus esset: quum altera

ex parte magistratus ac principes Thebanorum periculum propinquum ac
ceruicibus ciuitatis impendens pertimescerent (neque iniuria. non enim eos
orator, qui militiam subterfugisset, locūmq; ab imperatore datū reliquisset,
monuerat, sed bellum Phocense, decennium in Phocide versatum, documē-
tum iis dederat, cuius etiam tunc hæreret in eorum animis memoria sempit-
terna) quum igitur hæc ita se haberent, quūmque animaduere ac suspi-
cetur Demosthenes Bœotia principes priuatim pacem facturos, auro sine se
à Philippo accepto: nō esse cur viuere vellet arbitratus, si qua quæstus & nun-
dinationis societate excluderetur, repentè in concionem profiliit, neque di-
cente quoquam mortalium, pacem cum Philippo facere oportere, neque ne-
gante, sed quia existimabat se hoc veluti præconio Bœotorum principibus
multo antè prædicare ac denūtiare vt sibi pecuniæ captæ prædæque partem
referret, per Mineruam iurabat (quam scilicet eò fabricatus est Phidias, vt in
ea quæstus faciendi rationem quæretet periuriūque fraudem susciperet De- 75
mosthenes) si quis pacem esse cum Philippo faciendam diceret, se eum capil-
lo arreptum in carcerem abducurum: Cleophontis imitans in administran-
da rep. rationem & institutum, qui bello Lacedæmonio (vt à maioribus no-
stris accepimus) ciuitatem funditus perdidit. Sed quum principes Thebano-
rum quid ille vellet non magnopere neque laborarent neque attenderent,
20 militesque vestros ex vrbe iam ad bellum egressos remisissent, vt vos de pace
deliberaretis: tum iste de gradu ac potestate mentis deiectus, & impotentia
animi præceps, concionem occupat: ibi Bœotia principes, Græcorum pro-
ditores nominabat, populi scitūm se facturū dicebat is qui hostes nunquam
rectis oculis ausus est intueri, quo vos Thebas legatos mitteretis, qui à Theba-
25 nis iter per eorum fines aduersus Philippum postularent. Thebani principes
autem summo pudore affecti, ac veriti ne reuera Græcorum proditores esse
viderentur, à pacis consilio refugerunt, atque ad exercitum comparandum
instruendūmque excitati sunt. Hoc loco, Athenienses, operæpretium est for-
tium virorum meminisse: quos quum iste non immolatis hostiis & inauspi-
30 tō ad certum perspicuūmque vitæ discrimen compulisset, ausus est fugacibus
& loci desertoribus pedibus in mortuorum sepulcra ascendere, eorūmq; vir-
tutem laudare. O ad res magnas ac ferias omnium hominum ineptissime, ad
orationis confidentiam verborūmque audaciam accommodatissime ac pa-
ratissime: incipiēsne, audebīsne dicere, in ora horum intuens, tibi propter
35 ciuitatis calamitates coronam deberi: aut vos Athenienses, si dixerit, patie-
mini: feretis: vt vnà cum iis qui mortem obierunt, vestra quoque memoria
(vt apparet) moriatur. Adeste mihi (quæso) Athenienses, animis ad exiguū
spatium temporis, nō iam in iudicio, sed in theatro, & fingite vos præconem
antecedentem, prædicationemque coronæ ex populi scito futuram recitan-
tem intueri: & vobiscum ipsi considerate, vtrum putetis mortuorum propin-
40 quos ob tragædiarum spectacula, heroūmque grauissimos casus, & acerbis-
sima incommoda, quæ postea exprimentur & referentur in scena, maiorem
vim lacrymarum profusuros, an ob ciuitatis iniquitatem & dementiam.
Quis enim, nō Græcus modò, sed homo liberaliter institutus, nō ingemiscat,
si nihil aliud, illud saltem in theatro recordatus, hoc quondam die tragædis,
vt nunc, in scenam prodituris, quo tempore melius erat morata ciuitas, & à

magistratibus melioribus gubernabatur resp. præconē, simulac prodiiisset, productis orbis filiis, quorū patres in bello occiderāt, adolefcētulis totius corporis armatura decoratis, pulcherrimum & ad virtutem expetēdam acerrimum præconium pronuntiare solitum: *Populum hos adolescentulos, quorum patres in bello fortiter pugnantes ceciderunt, usq; ad pubertatem aluisse, nunc autem hac armatura reſtos, auspiciatō & bonis ominibus, ut ad res suas reuertantur, dimittere, & ad suum quemque ordinem iūsq; obtinenda in rep. dignitatis vocare.* Hæc igitur tum prædicabat, nunc verò non item. producto enim eo qui liberis orbitatis ac solitudinis causa fuit, quid prædicabit, aut quid loquetur? Nam et si ea ipsa, vt præscripta & composita sunt, decreti verba recitabit, non tamen erit muta ea quæ ex veritate nascitur turpitude: quin verba maximè repugnantia & contraria voci præconis loqui videbitur, *Populum Atheniensem, hunc virum, si quidem iste vir est, corona donare virtutis ergo, nequissimum: fortitudinis, timidissimum locique desertorem.* Obsecro vos, Athenienses, per Iouem reliquosque deos immortales, ne tropæum de vobis ipsis in orchestra Liberi patris figite, ne populum Atheniensem in conspectu Græcorū furoris & amentia condempnate, ne calamitosis atque infelicibus Thebanis insanabiliū & del peratorum malorum memoriā refricite: quos propter hunc fugere coactos in urbem vestram recepistis, quorum fana, sepulcra, liberos, Demosthenis turpissimæ nundinæ mercatusque domesticus, & aurum regium perdidērunt. Sed quoniam corporibus tum adesse non potuistis, nunc adesse animis & putate vos eorum calamitates intueri: fingite cogitatione imaginem urbis captæ, cuius mœnia diruuntur, ædes incendio deflagrant, mulieres & pueri in feruitutem rapiuntur, viri ac mulieres grandes natu exacta iam ætate, serò libertatis dulcedinem dediscunt, plorantes, vobis supplicantes, irascētes denique non iis qui à se tam crudeles pœnas expetiuerunt, sed iis qui tot ac tantorum sibi malorum autores & causæ extiterunt, orantes atque obtestantes ne vos vlllo modo in animum inducatis Græciæ procellam pestemque corona donare, sed potius vt fatum ac fortunam, quæ hominem comitatur, summo studio vitetis. Nam neque vlla ciuitas, neque quisquam singularis & priuatus homo ex negotio suscepto pulchrè vnquam discessit, vsus Demosthenis cōsilio. Non pudet vos, Athenienses, in portitores qui Salaminem transfuchūt hanc legem tulisse, vt si quis eorum in transuectione etiam inuitus & inconsultò nauigium euerterit, ne ei postea liceat esse portitori, nequis in hominū Græcorum capitibus ac personis, subitis & ex tempore captis consiliis vsus, inconsideratè negligentēque versetur: ei verò qui Græciam nostramque ciuitatem funditus euerterit ac perdiderit, reipub. iterum gubernandæ facere potestatem?

Sed vt ad quartum tempus veniamus, & de hoc rerum statu in quo nunc versamur dicere incipiamus, illud vos admonitos velim, Demosthenem non solum in castris atque in acie locum non tenuisse, verum etiam ciuitatis vestræ triremi vectum à Græcis pecunias exegisse: quem quum insperata salus ex prælio in urbem reduxisset, primis temporibus paulum contremiscebatur, atque exanguis & semimortuus in concionem prodibat, suadens vobis vt se pacis custodem ac pacificatorem crearetis. Vos autē initio Demosthenis nomē ne adscribi quidem populi scitis sinebatis, sed hoc negotium Nau-

ficli dabatis. & tamen nunc iam etiam coronam sibi deberi contendit. Mortuo postea Philippo, atque ad regni successionem vocato Alexandro, idem rursus monstra & portenta nobis edens, in Pausaniam solennia sacra instituit, senatūque scelere obstrinxit, quod supplicationem & sacrificia diis immortalibus ob nuntium de Philippi interitu acceptum decreuisset. Alexandro, Margitæ cognomen contumeliæ causa imponebat, nec confirmare dubitabat cum nunquam se ex Macedonia commoturum: satis ei esse si Pellæ deambulet, & viscera paterna custodiret. Atque hæc se dicere prædicabat non coniectura ductum, sed quod certò sciret virtutem non nisi sanguine comparari: homo alioqui exanguis, qui Alexandrum non ex Alexandri ingenio ac natura, sed ex sua timiditate ignauiaque fingeret. Quum igitur censuissent iam Thessali ciuitati nostræ bellum inferendum, iuuenis tum primū offensus atque irritatus esset, neque iniuria, Thebæ iam ab Alexandro circumfessæ essent, castraque ad mœnia posuisset: legatus à vobis suffragio creatus Demosthenes, è medio Cithærone sese in fugam coniecit, ac reuersus est, neque in pace neque in bello ciuē se reip. vtilem præbens. Et, quod est omnium grauissimum, quum eum vos neque prodideritis, neque in Græcorum concilio condemnari passi sitis, iste vos planè prodidit, si quidem vera sunt quæ dicuntur. Narrant enim Paralii, & qui legati ad Philippum profecti sunt (neque verò quisquam est cui res credibilis non videatur) Aristionem quendam esse Plataicum Aristobuli pharmacopolæ filium (sicui fortè vestrum notus est) hic iuuenis olim quum suis æqualibus forma præstaret, diu apud Demosthenem cōmoratus est: quid ageret autē, quidve pateretur, cum dubium atq; incertum sit, tum res mihi nequaquā dictu honesta est: veruntamen quum (vt ego audio) & quis sit, & quomodo antea vixerit, notum sit nemini, Alexandri beneuolentiam blandimentis & assentatione collegit, in eius consuetudinem penitus sese immerfit, in eius denique familiaribus & intimis numeratur. datis huic ad Alexandrum literis, Demosthenes metuendi finem fecit, securitatēque & cum eo in gratiam redeūdi potestatem nascitus est, multisque & variis assentandi rationibus de integro aditum sibi ad eius amicitiam comparauit. Ex hoc iam mihi cognoscite quàm valde res sit criminationi affinis & consentanea. Nam siquid horū sentiebat Demosthenes, si erat hostili in Alexandrum (vt nunc prædicat) animo, tria ei huius voluntatis declarandæ opportunissima tempora oblata sunt, quorum nullo reperiatur vsus: vnum, quum Alexander non ita pridem regni possessionem adeptus, rebus suis imparatis atque acerbis relictis, in Asiam penetrauit, quo tempore rex Persarum classe, pecunia, peditatu vigeat ac florebat: idēque libenter vobiscum societatem belli fecisset, propter ea pericula quæ sibi impendēre præuidebat. Num tu verbum tunc vnum fecisti, Demosthenes, vltimūve decretum interposuisti? Visne te timuisse, tuoque ingenio obsecutum esse ponam & concedam? atqui timiditatem oratoriam reip. tempora non expectant. Verum simulac Darius cum vniuerso exercitu descendit, quum Alexander omnium rerum difficultate atque inopia laborabat, in Cilicia interclusus hærebat (vt tu ipse dicebas) quum illum continuò (cuius tu quoque orationis autor eras) Persicus equitatus conculcaturus erat, iam tunc ciuitas non odium, non insolentiā, non epistolas tuas capere poterat, quas tu extre-

mis digitis suspensas tenens in foro volitabas: nonnullis etiam os meum indicabas tanquam hominis metu perterriti, animoque debilitati & abiectione aurata fronte iuencū appellabas, & siquid offenderet ac titubaret Alexander, iam iam infulatum & coronatum esse, ac quamprimum immolandum esse dicebas. Ne hic quidem quicquam egisti, sed rem in aliud tēpus nescio, quod magis idoneum distulisti. His igitur omnibus prætermisissis, de præsentium rerum statu dicam. Lacedæmonii & exercitus externus secundum fecerant prælium, Corrhagique imperatoris milites conciderant, fuderant, occiderant: Elei unā cum eis à Macedonibus defecerant: Achæi præterea omnes, præter Pellenæos: Arcadia tota præter Megalopolim, ea autem à Lacedæmoniiis obsidebatur, erātque hominum opinio primo quoque tempore eam in Lacedæmoniorum potestatem venturam: Alexander extra septentrionalem plagam, & pene dicam habitabilem terram, discesserat: Antipater multum iam temporis in comparando exercitu consumserat, sed qualis & quantus esset futurus, erat obscurum. Hic nunc ostende, Demosthenes, quæ gesseris, quæ dixeris. ego tibi, si tibi commodum est, concione cedam, quoad dicendi finem feceris. Taces. Et quidem tibi ignosco, si nihil tibi quod dicas in mentem venit. verum ego ipse nunc quæ tu tum dicebas, cōmemorabo atque exponam. Excideruntne vobis è memoria, Athenienses, verba illa dura, odiosa, obscœna, intolerabilia, quæ miror vos (ô ferrei) patienter audire potuisse: quum ita diceret è loco superiore, Sarmēta ciuitatis certi homines amputāt, Quidam populi palmites exciderūt: Rerum nerui succisi sunt: Storearum instar in angustum cogimur: Quidam podicem quasi acubus aut mugilibus transfodiunt. Vtrum sunt hæc verba, ô bellua, an portenta? Quid quum te in omnem partem versans in concione, dicebas tanquam Alexandri rebus aduersans, Fateor me Lacedæmonios ad consentiendum & conspirandū contra Alexandrum concitasse: fateor me Thessalos ac Perrhæbos ad defectionem impulisse. Tūne vicum vllum ad defectionem impellas: Tūne, non dico ad urbem, sed domum vllam, vbi sit aliquis periculi metus, accedere atque aspirare audeas: Minimè, minimè verò. Sed sicubi pecunia expendatur, adsidebis atque hærebis, nihil viro dignum geres: siquid optatum ac lætum casu euenerit, id tibi vendicabis, te ipsum ad res iam confectas ac transactas autorem adscribes: si quis metus alicunde oblatu sit, aufugies: si bene speremus bonoque animo sumus, præmium posces, & aureas coronas postulabis. Esto. At popularis est. Si vos compositum, cultum & venustum dicendi genus, quo homo vititur, spectabitis, decipiemini, ut & iam antea sæpe decepti estis: sin eius naturam reique veritatem intuebimini, nunquam id quidem vobis accidet. Hoc igitur modo potius rationem ab eo reposcite. Considerabo vobiscum quænam esse oporteat in ciuis popularis ac temperantis natura: & rursum altera ex parte constituam vobis ob oculos, qualem verisimile sit esse hominem paucorum dominationi studentem ac fauentem, hominem nequam atque improbum: vos autem his duobus inter se comparatis, spectate iam mihi non vtro dicendi genere vtatur Demosthenes, sed vtrum viuendi institutum sit secutus. Vos igitur omnes arbitror mihi assensuros, hæc in homine populari inesse oportere: primum, vt à paterno maternoque genere liber sit, nequis propter fortunam infimam atque infelicem

infensus sit legibus, quæ populi potestatem continent incolumemque conseruāt. Deinde, vt ab eius maioribus profecta sint aliqua in populum beneficia: vel (quod est necessarium maximè) nullæ sint eis cum populo inimicitia susceptæ: ne, dum maiorum suorum casibus aduersis & calamitatibus opitulari, eorumque iniurias vlcisci & persequi studet, eadem opera ciuitatem oppugnare conetur. Tertio loco, vt domi in quotidiani victus cultusque ratione frugi sit ac temperans, ne propter luxuriam sumptusque immanes in libidine & flagitio positos largitionibus se corrumpi sinat, turpemque sibi quantum contra rem. instituat. Deinde, vt integritatē ac probitatem habeat cum eloquentia coniunctam. præclarum est enim oratorem consilio & ratione res optimas suscipientem ac sequentem, eandem, doctrina politum dicendique facultate instructum, auditoribus explicare ac probare posse: sed si alterutro carendum sit, bona mens anteponenda eloquentiæ est. Postremò, eum forti animo esse oportet, ne in rebus aduersis & difficilibus reip. temporibus & in bellis populum deserat. At hominem paucorum dominationi studentem ac fauentem, aliis omnibus planèque contrariis studiis deditum esse conuenit. Quid enim ea vobis iterare opus est? Videte igitur quid illorum, quæ supra enumeravi, insit in Demosthene. Atque hæc consideratio adhibeatur ad illa omnia quæ in homine populari diximus inesse debere. Fuit isti pater Demosthenes Prænieus, vir fortuna liber (non enim mentiendum est) genus autem eius maternum, auique materni quale sit dum vobis expono, (quæso) diligenter, vt adhuc fecistis, attendite. Gylo quidam fuit Cerameicus. hic Nympharum templo, quod in Ponto est, hostibus prodito (quo tempore locum illum ciuitas in potestate ditioneque sua tenebat) solum exilii causa vertit, quum supplicium extremum, quo damnatus erat, subire nolisset. Hinc in Bosphorum proficiscitur. ibi quum hortos (qui vulgo appellantur) à tyrannis dono accepisset, vxorem ducit sanè diuitem ac bene nummatam, magnamque vim auri secum afferentem, sed genere Scythidem: ex qua duas filias suscepit. Eas huc cum grādi pecunia missas in matrimoniū collocauit: alteram, vxorē duxit nescio quis (neque enim attinet me nominare quenquam, ne mihi multorum inimicitias cōflem) alteram, spretis ac neglectis legibus ciuitatis, Demosthenes Prænieus, ex qua vobis homo rebus superuacaneis atque inanibus deditus & calumniator Demosthenes natus est. Negari igitur nō potest quin & ab auo materno, populi Atheniensis hostis sit (eius enim maiores capitis damnauistis) & à materno genere, Scythæ & barbarus, & voce duntaxat Græcus: quo fit vt improbitate non sit ciuis Atticus neque Atheniensis, sed aduena & peregrinus. Iam verò si eum ex quotidianæ vitæ ratione spectare velitis, qui homo est: ex trierarcho orationum scriptor & causidicus euasit, bonis paternis ridiculè dissipatis atque absumentis. Deinde quum in hoc negotio perfidiosus compertus & cognitus esset, orationesque, quarum nomine pretium iam acceperat, aduersariis impertiret, repente in suggestum profiliit. quum ingentem à ciuitate pecuniam accepisset, perpusillam sibi reliquam fecit. Nunc verò aurum regium sumtus eius effusos irrigauit atque alluit: sed ne hoc quidem satis est. nulla enim vnquam diuitiæ prauis ingenii voraginem explere poterunt. Denique, vt in summa dicam, victum sibi non ex suis vectigalibus, sed ex incommodis & periculis vestris quærit & comparat. De mentis verò

bonitate, dicendique facultate, videamus qualem eum natura finxerit. verbo expediam, Oratione disertum, vita turpem. Sic enim corpore suo usus est, sic liberis procreandis operam dedit, ut flagitia quae in se admisit commemorare nolim. Vidi enim iam nonnumquam, qui alterius dedecus ac turpitudinem nimis aperte declarassent ac palam protulissent, eos nihil inde praeter odium atque inuidiam esse consecutos. Quid tum postea? quid ex hac praecleara eloquentia quaritur ciuitati? verba compta atque ornata, facta humilia atque abiecta. Iam de fortitudine per mihi breuis restat oratio. Nam si vel se ipse ignauum esse negaret, vel vos eum ignoraretis, diutius esset mihi in hoc loco commorandum. Nunc autem quando & ipse fatetur in concionibus, & vos ad vnum scitis: reliquum est ut leges quae his de rebus latae sunt vobis in memoriam redigam. Solon scriptor legis antiquus iisdem poenis oportere obstringi atque affici putabat & eum qui militiam subterfugisset, & eum qui locum in acie non tenuisset, & eum qui timidus miles fuisset. sunt enim etiam contra timidos atque ignauos iudicia constituta. Atqui mirabitur fortasse quispiam vestrum, etiam propter ignauiam & naturam quaestiones esse constitutas. Sunt. quid ita? ut vnusquisque nostrum poenas legibus irrogatas magis quam hostem extimescens, tanto fortius pro patria decertet. Lator legis igitur eum qui militiam subterfugit, & eum qui locum non tenuit, & eum qui hostem extimuit & iustralibus valis prohibet, & foro arcet, & vetat coronam donari, nec ad sacrificia vniuersi populi nomine instituta admittit. Tu vero, quem per leges corona donare non licet, ei nos tuo decreto imponere coronam iubet: tuo decreto tragædis in orchestram hominem indignissimum vocas: ad Liberi patris sacrum, eum qui sacra & fana omnia ignauia & timiditate coactus prodidit, inuitas. Sed ne vos ab instituto sermone longius abducam, facite vobis in mentem veniat, quum se dicit esse popularem, non orationem eius sed vitam spectare: neque quem se esse praedicet, sed quis sit attendite. Verum quoniam iam de coronis & praemiis quae dari solent a populo mentionem feci, antequam mihi e memoria excidat, praedico vobis ac multo ante denuntio, nisi haec multa & infinita dona ac praemia reprimetis, nisi has quae temere & pessime, nouoque exemplo a vobis tribuuntur coronas tolletis, neque eos quos ornatis praemiisque atque honore afficitis, gratiam vobis habituros, neque res ciuitatis fore meliores. improbos enim nunquam hac ratione sanabitis, bonorum animos frangetis ac debilitabitis. Quae quidem verè a me dici, hoc vobis erit magno argumento. Siquis vos roget, Athenienses, vtrum his temporibus rerum gestarum gloria nostra ciuitas magis flores videatur, an maiorum nostrorum: neminem vestrum negaturum arbitror, quin hanc ciuitatem maiores nostri longè florentiorè & gloriosiorè viderint. Vtrum tunc an nunc viri meliores: tunc quidem virtute praestantes, nunc verò multo deteriores. At praemia & coronae, & praeconia, & quotidianus victus in Prytaneo, vtrum tunc erant an nunc crebriora? tunc quidem ea quae sunt apud nos praecleara atque honesta, raro tribuebantur, & virtutis nomen erat in magno honore ac pretio: nunc res ipsa sordibus obsolescit atque adeo ludibrio est. denique coronas donatis non consilio & iudicio adducti, sed mala consuetudine deprauati. Hoc igitur rem ipsam attentius considerantibus merito absurdum, minimèque consentaneum esse videatur, praemia nunc

nunc increbuisse, ciuitatis potentiam tum maiorem quam nunc fuisse: nunc homines esse deteriores, tunc viros fuisse meliores. At ego vobis quamobrem hoc ita accidat, ostendere conabor. Putatisne, Athenienses, futurum vnquam fuisse ut quisquam vel ad quinquatrus, vel ad aliud quodpiam certamen coronari, pancratium, aut aliud aliquod grauioris luctus genus se exercere vellet, si non fortissimus quisque, sed is qui victoriam vel pacto aliquo interpolito, vel gratia consecutus esset, corona donaretur? nunquam quisquam se exerceret. Nunc autem (opinor) propter certaminis raritatem, & propter rei de qua contenditur dignitatem & pulchritudinem, propter nominis denique aeternitatem atque immortalitatem, quae ex victoria oritur, reperiuntur nonnulli, qui corporibus suis in discrimen oblati, grauissimisque laboribus susceptis quoduis periculum adire non recusent. Fingite igitur virtutis ciuilibus praemia a vobis ipsis esse constituta, vosque huius certaminis sedere iudices, & simul illud considerate, si paucis ac dignis & secundum leges praemia tribuat, complures vobis virtutis certatores exituros: sin cuius & ei qui pactus fuerit gratificemini, etiam bona ingenia corrupturos. Quae quidem a me rectè ac verè dicta esse intelligetis, si vos propositis exemplis paulo apertius docuero. Vt vobis vir melior fuisse videtur Themistocles, qui tum classi exercituique praefuit, quum praelio nautali ad Salaminè commisso Persas deuicistis, an Demosthenes, qui locum in acie reliquit? Milriades, qui Marathoniam pugnam barbaros fudit ac superauit, an iste, qui hostem nunquam ausus est rectis oculis intueri? ii qui populum exulante a Phyla reduxerunt, an Demosthenes similis? postremo Aristides, cui iusto cognome fuit (multum ei cognomini quod Demosthenes habet dissimile) an Demosthenes? Atqui nefas mediisfidius esse puto iisdem diebus de hac bellua & de viris illis meminisse. Ostendat igitur Demosthenes in ea oratione quam habiturus est, ubi decretum sit, ut quisquam illorum virorum corona donaretur. Ergo ingratus erat populus? Minimè. imo & populus magni & excelsi animi, & illi qui hoc honore affecti non sunt, hac ciuitate dignissimi. Non enim se literis, sed eorum qui beneficiam acceperant memoria (quae quidem ex illo tempore usque ad hodiernum diem immortalis manet) ornari se putabant oportere. Sed operam pretium est commemorare, quanam praemia quaeque munera consequerentur tum qui de re bene merebantur. Fuerunt temporibus illis qui diuturno labore perfuncti, magnisque periculis aditis, apud Strymonem fluum Medos fortiter pugnando deuicerunt. hi quum victores & incolumes huc reuertissent, praemium a populo petiuerunt. dedit eis populus magna (ut tum quidem videbatur) praemia, nepe ut in porticu Mercuriali tres Mercurios lapideos statuerent: ea lege tamen ne sua nomina inscriberent, ut non imperatorum sed populi inscriptio videretur. Esse autem vera ea quae a me dicuntur, ex ipsis verbis cognoscetis. inscriptum est autem hoc modo in primo Mercurio,

*Ergo et erant illis fortissima pectora, quorum
Strymonis ad ripam gloria parta manet.
Primi etenim Medis ferroque fameque peremptis,
Inuenere suis hostibus exitium.
Secundi haec inscriptio est,
At populus gratus, meritis pro talibus atque
Forti animo, ducibus praemia digna dedit.*

*Pro re ut communi hæc cernens perferre labores,
Audeat olim hominum post genitorum aliquis.
Tertius autem sic inscriptus est,
Ex hac urbe olim Mnestheus, comitatus Atridas,
Examem duxit Pergama ad alta virum.
Quem tum Maonides Danaorum bellipotentum
Præstantem cecinit Marte fuisse ducem.
Sic sibi Cecropida non ducunt esse inhonestum
Virtutis dici, militiaq; duces.*

Est ne hîc vsquam ducum nomen literis expressum: nusquam, sed est populi Atheniensis. Adite igitur animis & cogitatione ad porticum Pœcilam, omnium enim rerum præclararum extant vobis in foro monumenta. Quid igitur illud est, Athenienses, quod ego dico: hîc Marathoniam pugnam depicta est. Quis erat imperator? Neminem sanè vestrùm esse puto qui non, hoc ita rogatus, Miltiadem respondeat. At illic nusquam eius nomē inscriptum est. quid ita: non petiuit hoc præmiū? petiuit quidem, sed populus non dedit: verum ei pro nominis inscriptione concessit, ut primus milites cohortans pingeretur. In æde igitur Matris deorum ad curiam, quod præmiū iis qui exulem à Phyla populum reduxerunt, tribueritis, cernere potestis, populi scitum scripserat & obtinuerat Archinus Coeleus, vnus ex iis qui populū reduxerunt. Decevit autem primū ut eis in sacrificium & donum quod in tēplis deorum immortalium suspenderetur, drachmæ mille attribuerentur. At ex ea summa, si viritim distribuatur, decem drachmæ ad vnumquēque non perueniēt. Deinde iubet vnumquenque oleagina, non aurea corona donari. (erat enim tum oleagina corona pretiosa, nunc autē etiā aurea pro nihilo putatur) neque verò ut id senatus incōsideratè temerèq; faceret, decernit, sed ut diligēter accuratèq; videret, quàm multi ex iis tū in Phyla fuissent obfessi, quū Lacedæmonii & triginta tyranni in eos inuaserunt qui Phylā occuparāt, non quàm multi locum ad Chæroneam reliquissent, quo tempore hostes exercitum aduersus nos eduxerunt. Quæ quidem verissimè à me dicta esse, recitato vobis decreto cognoscetis. Recita, DECRETVM de præmio iis qui à Phyla populum reduxerunt persoluto. Recita verò ex aduerso etiā id populi scitum, quod Ctesiphon scripsit Demostheni, grauissimorum malorum architecto atque autori. POPULI SCITVM in Demosthenem à Ctesiphonte scriptum. Hoc populi scito, eorum qui populum reduxerunt præmiū deletur: si hoc honestum est, illud turpe: si illi merito honore affecti sunt, hic immeritò corona donatur. Verum ego audio eum esse dicturum me facere iniuste, qui res à maioribus gestas cum suis actionibus conferam. Non enim (inquit) Philemon pugil Olympico certamine coronam eo adeptus est, quod pugilem illum antiquissimum Glaucum, sed quod suæ ætatis certatores & pugiles superarit. Quasi verò nesciamus pugilibus inter se propositum esse certamen: iis autem qui coronam poscunt, cū ipsa virtute, cuius causa corona donantur, certandum esse. Præconem enim verum esse atque à mendacio longissimè abesse oportet, quum apud omnes Græcos in theatro de quopiā prædicat. Quare noli nobis pluribus verbis demonstrare te remp. melius quàm Patationē administrasse, sed hoc ostende te ex administratione reip. probitatis

atque integritatis laudem esse consecutum: ita demum beneficii tui gratiam à populo repete. Sed ne vos ab instituto sermone longius abducam, epigramma, quod in eos qui populum à Phyla reduxerunt scriptum est, scriba vobis recitabit.

EPIGRAMMA.

*Virtutis causa hos populus vetus auxit honore,
Qui oppressis patria legibus imperium
Aggressos primi ex urbe eiecere periculis
Offerre haud veriti corpora pro patria.*

Propterea quod eos qui contra leges dominati fuerant à ciuitate eiecerunt, omnique iure ciuitatis priuarunt, honore affectos esse dicit. Hæbat enim etiam tum in auribus atque in animis omnium, nequedum è memoria effluerat, populum illo maximè tempore funditus euersum fuisse, postquam nonnulli iudicia de decretis contra leges factis sustulerunt. Nam, ut ego de patre meo audiebam (qui anno ætatis suæ nonagesimo quinto excessit è vita, quum quidem omnium in ciuitate laborum ac periculorum socius ac particeps fuisset) is igitur quum vacuus esset, mecum sæpe loquebatur: dicebat autem primis illis temporibus, quibus populus fuerat reuocatus, si qua accusatio de decretis contra leges factis in iudicium deducta esset, nomen & factū apud eos planè fuisse similia. Nam quid èo qui contra leges aliquid vel agit, vel dicit, sceleratius excogitari queat? Itaque (quemadmodum ille mihi narrabat) longè alia quàm nunc solent ratione iudices audiebant. Erant enim in eos qui decreta contra leges scripsissent, acerbiores atque infestiores quàm accusatores ipsi: sæpenumero scribam recitantem reuocabant, iubebantque legum & decreti recitationem iterare. damnabantur denique ii qui cōtra leges aliquid scripsissent, non si leges omnes transiliissent ac neglexissent, sed si vnam duntaxat syllabam immutassent aut inuertissent. At perridiculum est quod nunc fieri solet: scriba decretum recitat contra leges factum: iudices proinde quasi carmen aliquod & cantilenam, aut rem à iudicio alienam, nihilque ad id quod agitur pertinentem, audiant, aliud agunt, eorumque aures peregrinantur. Iam verò Demosthenis artibus turpissimam consuetudinem in iudicia sensim irrepere passi estis: versa sunt & commutata in peiorem partem iura ciuitatis. Accusator enim defendit: reus accusat: iudices quarum rerum iudices ac disceptatores sedeant, interdum obliuiscuntur: quarum rerum iudices non sunt, de iis ipsis rebus sententiam ferre coguntur. reus si quando de re ipsa causaq; dicere cœperit, dicit nō se legitima scripsisse, sed alium iam antea quum talia scripsisset, absolutum esse. quo quidem exēplo magnopere confidere magnosque spiritus fumere Ctesiphontem audio. Atqui ausus est aliquando Aristophon ille Azenicus apud vos gloriari, se iudicia de decretis contra leges factis septuaginta quinque effugisse. Sed non ita priscus ille Cephalus, qui maximè popularis est habitus, non ita (inquam) sed planè contrariis factis gloriabatur, quū diceret se, quū plurima omnium decreta scripsisset, nunquā tamen de decretis cōtra leges factis reum factū esse: & præclare (mea quidem sententia) meritoq; gloriabatur. Nā de decretis cōtra leges factis nomina deferebant inter se non ii modò qui in rep. versabantur, verum etiā sodales & amici, si quid aduersus remp. cōmisissent. Cui quidē rei illud vobis erit

82 testimonio. Archinus Cœleus Thrasylbulum Stirieum de decretis cōtra leges factis accusauit, quum hic quiddam cōtra leges decreuisset, videlicet vt vnus ex iis qui secum è Phyla in vr̄bem reuertissent, corona donaretur: & reum per egit, recentibus etiā tunc eius erga populum beneficiis: quorum tamen rationem nequaquā iudices habuerunt. Existimabant enim quo modo tum ipsos exulantes à Phyla Thrasylbulus reuocasset, ita & nunc se in vr̄be cōstitutos ab eo eiici atque exturbari, quum aliquid contra leges decerneret. Sed nunc non ita fit, quin planè aliter. Vestri enim præclari imperatores, & nonnulli ex iis qui victum quotidianum in Prytaneo meruerunt, iudicia de decretis contra leges factis pro aliis deprecantur: quos quidem vos meritò ingratos iudicare debeatis. Siquis enim in ea rep. in qua penes populum est dominatio & potestas, honores & præmia consecutus (in tali præsertim ciuitate, quam & dii. & leges incolumem seruant) audet iis qui decreta contra leges faciunt opitulari, eum ipsum reip. statum, à quo ornatus est, funditus euertit. quānam igitur defensionis ratio patrono iusto ac modesto præscripta est? Dicam. In partes tres diuiditur is dies, quo die accusatio de decretis contra leges factis in iudicium deducitur. Infunditur enim aqua prima accusatori, legibus, populi dominationi, ac maiestati: secunda reo, & eius defensoribus ac patronis, vbi crimen quod in iudicium allatum est, prima sententia dissolutū non fuerit: tertia iam aqua litis æstimationi, vestraq; iræ ac feueritati infunditur. Quisquis igitur in æstimatione litis tabellam iudicalem petit, iram vestrā deprecatur: at qui in priore actione à iudicibus tabellā petit, iusiurandū petit, legē petit, populi dominationē petit: quorū neq; quicquā quemquā petere, neque eum à quo petitur alteri condonare fas est. Iubete igitur vt sināt vos secūdam leges primam sententiā ferre, atq; ita demum litis æstimationi occurrant. denique (vt vno verbo absoluam) Athenienses, pene dicam in accusatione duntaxat de decretis contra leges factis, lex hæc feratur oportet, ne liceat neque accusatori dicendi adiutores ac subscriptores, neque reo patronos adhibere. Non est enim ius incertum aut infinitum, sed vestris legibus terminatum ac definitum. Nam vt in arte fabricandi, quum quid rectū, quid non, scire volumus, regulam adhibemus qua rectum à prauo discernitur: sic in accusationibus de decretis cōtra leges scriptis, regula iuris, nempe hæc tabula quæ leges receptas & ratas cōtinet, ad decretū contra leges cōpositum, & ad leges item contra legum veterū & probatarū autoritatem scriptas adhibetur atque adponitur. Hæc vbi inter se cōcinere & congruere ostenderit, tum descende. Quid te Demosthenem aduocare attinet? nonne quum, iusta ac legitima defensione prætermissa, callidū & versutum hominem & artificē verborum aduocas, auribus insidias comparas: ciuitatē detrimētō afficis: populi dominationem labefactas? Sed quæ tandem ratio huiusmodi verborum vitandorum ac propulsandorum reperiri potest? Dicam. Simulatque huc prodierit Ctesiphon, & quum hoc sibi compositum à Demosthene præmimum pronuntiabit, tempusque dicēdo consumet, nihil denique ad iustā defensionem afferet: vos eum admonete vt sine clamore ac strepitu tabulam quæ leges continet in manus sumat, legesq; cum decreto recitatas conferat & contendat. Quòd si dissimulabit se audire quid dicatis, ne vos quidem eum audite. Non enim ad hoc iudicium delecti venistis, vt eos qui iustā ac legitimam

defensionis rationem fugiunt, audiatis, sed eos qui se rectè atque ordine defendere parati sunt. Sin, iusta defensione prætermissa, Demosthenem vt pro se dicat hortabitur atque implorabit: primū nolite ferre veteratorem & versutum hominem, sperantem se leges verbis euerfurum. Neque sibi quifquam ex hac re virtutis laudem quarat, si rogitante Ctesiphonte, liceatne per vos Demosthenem aduocare, primus clara voce respondebit, Voca voca, in teipsum vocas, contra leges vocas, contra populi dominationem ac maiestatem vocas. Sed si vobis Demosthenes audiendus esse videatur, postulate vt eo modo Ctesiphontem defendat quo modo ego accusaui. Quoniam pacto accusaui? hoc ferè pacto, vt vobis in memoriam redigam. Ego non prius priuatam Demosthenis vitam explicauit, non vllius publici criminis metionem feci, quum huius generis magna mihi copia suppeteret (alioqui omnium hominum infantissimus, summaque dicendi inopia affectus essem) sed primo loco ostendi, leges disertè vetare ne corona donentur ii qui rationum referendarum iudicio teneantur: continuoque certissimis argumentis demonstrauit & peruici, oratorem Ctesiphontem decreuisse vt Demosthenes, is qui iudicio referendarum rationum tenetur, corona donaretur, nulla præfatione vsū, non aliqua honesta oratione præposita, nulla speciosa causa prætexta, non adscriptis denique verbis illis, *Posteaquam rationes retulerit:* sed vobis ac legibus planè despectis & contemptis. Præterea causas & recusationes, quibus ad hæc vsurus est, exposui: quas vt memoriæ mandetis etiam à vobis peto & cōtendo. Deinde leges de præconiis vobis recitandas curauit, quibus apertè cautum & sancitum est, ne de eo qui à populo corona donatur, extra concionem prædicetur. At orator, qui his legibus reus est, non solum leges neglexit ac violauit, verum etiam tempus & locum prædicationi faciendæ constitutum perturbauit, vtpote qui decreuerit vt non in concione, sed in theatro: non in concionem vocatis Atheniensibus, sed tragœdis iamiam in scenam prodituris prædicatione fieret. His expositis, pauca de priuatis Demosthenis flagitiis & sceleribus attigi: magnam partem in publicis criminibus oratio mea versata est. Sic igitur & Demosthenem existimatote pro se & Ctesiphonte dicere debere: primū ad legem de iis qui rationum referendarum iudicio tenentur: deinde ad eam quæ de præconiis lata est respondere: tertio loco ad illud longè omnium maximum & grauissimum, ipsum præmio ne dignum quidem esse. Quòd si vos oret vt de ordine dicendi suo sibi arbitrato statuere liceat, promittens se in postrema defensionis parte crimen de decreto contra leges facto dissoluturū, caute hoc ei concedatis: neque vos fugiat hanc esse veluti luctam ad eludendum ac supplantandum iudicium callidè comparatam. Non vult enim postea ad crimen decretorum contra leges factorum respondere: sed quum habeat causam ab omni iure & æquitate derelictam, aliis rebus interiectis in obliuionem totius accusationis vos adducere cogitat. Quemadmodum igitur in certaminibus gymnics videtis pugiles inter se de corporis statu decertare: sic & vos cum eo totum diem pro ciuitate, & de dicendi ordine depugnate: neque eum finite extra crimen decretorum contra leges factorum longè à re proposita euagando orationem producere: sed toti in audiēdo occupati, & huic veluti loco incidentes & inhærentes, eum ad orationem cum causa coniunctam, earumque rerum

de quibus agitur, propriam reuocate: verborum denique ambages & declinationes à re proposita, quibus uti solet, diligenter obseruate. Meo autem officio non alienum esse puto, vobis exponere ac prædicere quæ sint vobis euentura, nisi Demosthenem hoc modo audietis. Producet enim hominem præstigiatores, crumenarum sectorem, reip. vexatorem & carnificem. Hic enim facilius ad lacrymas & ploratum quam alii ad risum impellitur, omnium verò facillimè ad periurium perducitur. neq; mihi mirum acciderit, si repente sese immutans, & à ploratu ad conuicia transferens, in eos qui foris circumstiterunt maledicta congeret; dicetque homines paucorum dominationi studentes, & hoc numero ab ipsa veritate habitos, ad accusatoris suggestum: populares autè & libertatis studiosos, ad rei subsellia venisse. Hæc igitur quum dicet, illud ei ad orationem seditiosam ac turbulentam contra opponite, Si qui è Phyla populum reducerunt, tui similes fuissent, Demosthenes, nunquam populi dominatus esset constitutus: nunc autem illi difficillimis reip. temporibus extremoque pene discrimine ciuitatem conseruauerunt, pulcherrimo illo & ab humanitate doctrinaq; profecto verbo usurpato, *Ne quis pristinarum iniuriarum reminisceretur.* At tu præterita vulnera refricas atque exulceras, maiorque tibi orationum in diem elaboratarum cura est quam ciuitatis. Quum autem homo assidue in periurio versatus ad fidem iureiurando faciendam confugiet, illud eum admonete, ei qui peierare consuevit, semperque apud eodem sibi fidem esse iurato postulat, duorum alteram suppeterere oportere (quorum neutrum consecutus est Demosthenes) aut deos nouos, aut non eosdem auditores. Iam quod ad magnitudinem vocis & lacrymas attinet, quum ita è vobis quæret, *Quò confugiam, Athenienses: si me ex republ. circumscribebitis, non est quò me recipiam:* hæc ei contra referte, At populus Atheniensis, 84 Demosthenes, quò confugiet: ad quas sociorum opes & copias: ad quem apparatus: ad quam pecuniam: quod præsidium, quod propugnaculum per tuas actiones & res gestas populo comparasti: Nam quibus rebus tibi consulueris ac prospexeris, omnes videmus. Vrbe enim relicta, non (vt hominum opinio est) in Piræo habitas, sed eo loci ex vrbe demigrasti, vt siquid aduersi accidat, è portu fugam capeffas. Ad sumtū autem itineris, nequitia atque ignauia tua, aurum regium, pecuniamque in perniciem reip. nefarie captam & conciliatam prouidisti ac præparasti. Denique quid sibi volunt tuæ lacrymæ: quid clamor: quid vocis magnitudo & contentio: Nonne reus est Ctesiphon: nonne causa certam litis æstimationem, certamque pœnam non continet: tu autem neque de fortunis, neque de capite, neque de fama & estimatione tua decernis. Qua tandem igitur de re laborat: de coronis aureis, & de præconiis contra leges in theatro pronuntiandis. Quem si populus aut furore præceps; aut, qualia sint tempora ciuitatis, qualisque reip. status, oblitus, tam alieno tempore corona donare vellet, ipsum in concionem prodire, atque hanc orationem habere oportebat, Coronam, Athenienses, quam mihi decreuistis, non aspernor neque reiicio: tempus quo prædicatio coronæ faciendæ est, improbo. Nō enim conuenit, propter quas res in luctu & squallore fuit comamque totondit ciuitas, propter eas res me corona donari. Sed hac quidem oratione vteretur verè vir bonus, & qui vitam cum vera atq; expressa virtute coniunctam vixisset: quæ tu dices verò, scelerati sunt hominis,

virtuti obtrectantis, cuiusque inanem imaginem vmbraque consecretantis. Non enim me Dius Fidius metuendum est ne Demosthenes (magni scilicet vir animi, & rei militaris gloria excellens) præmiorum repulsa accepta, domum reuersus, mortem sibi ipse consciscat: qui vsque adeo laudis & gloriæ apud vos studia deridet ac pro nihilo putat, vt hoc pusillum caput, rationum referendarum iudicio obstrictum atque obligatum, quod iste contra leges omnes coronandum decreuit, decies millies dissecuerit: cuius quidè rei vberimam mercedem tulit, accusationibus de vulnere consultò illato institutis: colaphis denique à Midia contusus, pugnisque concisus est: quorum etiam nunc (opinor) extat in eius capite manifesta vestigia. habet enim homo non caput, sed veftigal. Iam porro de Ctesiphonte qui scitum scripsit, pauca mihi nunc arbitror esse dicenda. Multa autem præteribo, vt periculum faciam de vobis, vtrum homines improbitatis notis insignes, etiam si vos nemo admoneat, ipsi per vos internoscere possitis. id tantum, quod istorum vtriusque comune est, quòdque de vtroque apud vos verè & meritò dici potest, vobis exponam. Isti igitur in foro inambulantes, veram alter de altero opinionem habentes, vocèque minimè falsas iactantes. Negat se Ctesiphon de se quicquid timere (sperat enim se idiotam & imperitum visum iri) sed Demosthenis in administranda rep. quæstus flagitiosos, & pecunias turpissimè contra rempublicam conciliatas, vesanum ac stupidum pauorem, timiditatem atque ignauiam, ea verò se non mediocriter pertimescere confirmat. Demosthenes contra, quum in se ipse intuetur, se bene sperare bonoque animo esse prædicat: sed Ctesiphontis improbitate, & vita in lenocinio versata vehementer commoueri ac perturbari. Quamobrem, quòd alter alterius opinione ac sententia, iniuriarum & flagitiorum contra leges admittorum condemnatus est, eos vos communes vtriusque iudices nullo modo absolueret aut crimine liberare potestis. Nunc autem pauca mihi de maledictis quæ in me congesturi sunt videntur esse prædicenda. Audio enim Demosthenem dicturum, ex suis consiliis atque actionibus maximas ad ciuitatem nostram utilitates peruenisse: à me verò eandem permultis damnis affectam grauissimisque incommodis afflictam esse: & simul Philippi & Alexandri potentiam, eorumque malorum quæ illi nobis inuenerunt, causas & crimina mihi attributurum. Est enim (vt videtis) vsque adeo callidus verborum opifex, vt non satis habeat vel ea quæ ego in rep. gessi, vel orationes quas apud vos habui vituperare, sed etiam otium meum, & illud omne tempus per quod negotia publica non administravi, malitiosè criminetur, meumque silentium vituperet ac iudicio persequatur (ne quis ei locus scilicet à calumnia vacuus relinquatur) cœtus quoque ac sermones quos in gymnasiis habui reprehendit. Postremò ne hoc quidem iudicium ei culpa vacat, qui statim initio dicendi ait me hanc accusationem non studio ciuitatis adductum suscepisse atque in iudicium deduxisse, sed vt me Alexandro ostentarem, propter inimicitias quæ illi cum isto intercedunt. Et verò (vt ad me defertur) ex me quæsiturus est, cur ego caput rerum à se gestarum reprehendam atque in iudicium vocem, singulis actionibus non obstititerim, neque eas accusarim: sed longo interuallo, & quum in rep. administranda non assidue versatus essem, hanc causam in iudicium deduxerim. Ego verò neque Demosthenis victus, vitæque consuetudinè, & cœtus ab eo haberi

solitos, imitari vnquam studeui, neque me meorum institutorū pudet, neque eorum quæ apud vos locutus sum pœnitet, neq; ea quæ à me dicta sunt non dicta velim, neque si easdem atque iste habuit conciones habuissem, manendum mihi in vita putarem. silentium autem meum, Demosthenes, ex vitæ meæ continentia, frugalitate & moderatione natum est. Paruo enim cōtentus, maiora turpiter non concupisco. Itaque & silentio vtor, & ad dicendum venio consilio iudiciōq; adductus, non sumtibus effusus & luxuria in animo ingenioque insita coactus. At tu pecunia accepta (opinor) elinguis ac mutus fuisti: consumpta autem ac profusa, vociferatus es clamorēq; sustulisti. Dicis autem non quum tibi videatur, neque ea quæ velis, sed quum tui largitores tuarūque operarum conductores tibi imperarint. Neque ea te pudet & tibi arrogare, & aliis attribuere, quibus in mediū prolatis continuo mendacii conuinceris. Namque hæc accusatio qua decretum tuum persequor, quam me non vt ciuitati consulere, sed vt me Alexandro ostentarem, suscepisse & instituisse dicis, deducta est in iudicium Philippo etiam tum viuente, priusquam Alexander regnum obtineret, quo tempore nondum tuum illud de Pausania somnium videras: nondum cum Minerua & Iunone nocturnos sermones habueras. Cur me igitur Alexandro ante tempus ostentarem: nisi fortē ego ac tu idem somniauimus. At reprehendis me quod non assidue, sed spatio interposito verber in rep. agamque cum populo: & nos ignorare existimas, te hanc vitæ rationem, quam in me desideras, nō ex populari dominatione, & ciuitate libera, sed ex alia reip. administrandæ forma longè diuersa ac dissimili huc transferre. Namque in ciuitatibus, quæ paucorum arbitratu nutūque reguntur, non is qui vult, sed qui dominatur, alterum accusat: in ciuitatibus verò liberis & in quibus penes populum summa potestas est, is cui commodum est, & quando cunque ei videtur. Et verò cum aliqua intermissione temporis dicere, virum ex reip. temporibus, & ex vtilitate communi muneribus publicis fungentem indicat atque arguit: nullum verò tempus intermittere dicendi, operarii est, omnia quæstus ac mercedis causa facientis. Quum autem ad hanc orationem confugis, nondum te à me accusatum esse, nondum tuorum facinorum pœnas dedisse, vel auditores obliuiosos esse existimas, vel te ipsum falsis rationibus in fraudem inducis ac decipis. Nā & eorum quæ impiè sceleratēque in rebus Amphissensium cōmisisti, & pecuniarum in rebus Euboicis turpiter captarum nundinationūque tuarum (fortasse propter diuturnitatem & longinquitatem tēporis, quod intercessit posteaquam tu à me manifestò deprehensus & conuictus es) populum oblitum esse speras. Rapinās verò tuas in triremibus & trierarchorum præfecturis improbiſſimè atque impudentiſſimè versatas, quænam temporis diuturnitas obliuione obruere aut obliterare queat: quum tu lege de trecentis nauibus lata, perpulsōque tua oratione populo vt te rei nauali præficeret, deprehensus es à me sexaginta quinque naues actuaris trierarchis ademisse. quo facto maiorem ciuitati nostræ classem subripuisti, quàm quæ tum suppetebat quum Athenienses nauali prælio, quod in Naxo commissum est, Lacedæmonios Pollimque eorum ducem superarunt. Sic autem criminibus in alios inferendis pœnas tibi debitas obsepisti atque obuallasti, vt non tibi qui omnia iura diuina atque humana violasti, sed iis qui tuas iniurias tuāq; facinora iudicio

persequuntur, periculum capitis & fortunarum impendat, dum tu Philippum & Alexandrum inter calumniandum crebris sermonibus vsurpas, assidueque in ore habes, dum certos homines tempora ciuitatis ad rem bene gerendam idonea impedire insimulas: ipse præsentē occasionem atque in manibus positam perdis & profligas, futura & in incerto euentu collocata promittis & venditas. Itaq; ad extremum, paucis antè diebus quàm ego tibi nomen deferrem, tuo consilio tuāque opera Anaxinus Orita cōprehensus est, is qui Olympiadi rebus emundis operam dabat, eundemque virum tua manu discrucialti ac distorsisti: composito prius decreto per quod eum extremo supplicio afficiendum censes, apud quem in Oreo diuersabare, quocum ex eadem mensa cibum ceperas, biberas, libaueras: cuius dexteræ dexteram iunxeras: cum quo amicitiam confirmaras, hospitiumq; feceras: quem amicum atque hospitem appellaras, eum (inquam) interfecisti: & quum tu huius sceleris ac perfidiæ, audiente atque inspectante vniuerso populo Atheniensi, à me cōuictus tenereris, atq; hospitis interfecto nominatus esses, non factū impium negasti, sed ea respondiſti, ad quæ & populus, & quicumque aduenæ concionem circumſitebant, clamorem sustulerunt: dixisti quippe, te ciuitatis sale m hospitali mensæ prætulisse. Falsas epistolas taceo, speculatorum comprehensiones, tormenta adhibita ob crimina neque in quenquam conuenientia, neque vnquam in iudicium deducta, quasi ego in vrbe cum certis hominibus rebus nouis studeam. Audio præterea eum ex me quæsiturum, qualis ille medicus habendus sit, qui ægro interea dum ægrotet nullum consilium det, nihilque præscribat aut præcipiat: illo demum mortuo, non oque post mortem die, quum ad sacrificia nouendialia venerit, cōmemoret quædam mortui propinquis, quæ si diligenter æger obseruasset, conualuisset. Ex te ipso autem non quæris Demosthenes, qualis sit ille cōcionator, populique magister, qui populum blanditiis & assentatiunculis delinire & corrumpere sciat: tēpora quibus ciuitas cōseruari poterat vendiderit: ciues optimè sentientes improbiſſimè calumniando à reip. administratione arceat, atq; à consilio dādo remoueat ac deterreat: è maximis periculis elapsus atq; seruatus, & detrimētis insanabilibus ciuitati importatis, se virtutis ergō corona donandū esse cōtendat: nihil vnquam boni effecerit, omnium malorū atque incommodorū nostrorum architectus & autor fuerit: quorum res gestas iis temporibus, quibus ciuitatem seruari licebat, calumniatus sit, eos nunc interroget, cur se multa temerè in rep. molientem & peccantem non compresserint, cur talia committere non prohibuerint. Illi verò nunc denique tibi ita respōderint, Prælio iam commisso, Demosthenes, otium nobis non erat de tuo supplicio cogitandi: sed de salute ciuitatis legatis huc & illuc missis agebamus, atque in hac re vna toti eramus occupati. Verum enimvero quando tibi non satis est pœnas non dedisse, quin etiam præmia poscis, quo facto assequeris vt ludibrio sit Græcis omnibus nostra ciuitas, hinc tibi obuia ire, hinc te in iudicium adducere institui. Et mehercule eorum omnium quæ dicturum esse Demosthenem audio, hoc quod iam vobis dicam indigniſſimè fero. Ingenium meum cum Sirenibus comparat, si diis placet. Ab illis enim auditores non permulcentur aut delectantur (inquit) sed perduntur ac necantur. ex quo fit vt de eorum cantu malè existiment homines: sic meam dicendi facultatem vsu &

exercitatione comparatam, meamque naturam iis qui audiunt damnosam ac perniciosam esse. Atqui cum hanc de me orationem neminem omnino decere putem (turpe est enim accusatorem ea crimina, quae cuiquam verbo obiecerit, re demonstrare non posse) tum, si quis hac oratione necessario uti debeat, eam non Demostheni, sed imperatori alicui & forti viro accommodatam esse existimo, qui res magnas & civitati vehementer utiles gesserit, a dicendi autem facultate deseratur: atque iccirco eloquentiam suis adversariis a natura tributam, admiratione dignam & vehementer expetendam iudicet: quum intelligat se nihil eorum quae fortiter & praclare gesserit oratione explicare posse: accusatorem contra videat, etiam ea quae ille non egerit sic in eorum conspectu ponere oculisque subiicere, ut ab eo administrata & perfecta esse videantur. Nunc vero quum homo totus ex verbis conflatus atque concretus, hisque acerbis & molestis, odiosè accuratis ac putidis, ad orationis simplicitatem & facta confugit, quis aequo animo ferat? cui si quis linguam, ut tibiis, demserit, nihil reliquum fecerit. Atque equidem vos demiror, Athenienses, cupioque de vobis audire, quidnam sitis in hac accusatione vestris sententiis improbanda, & Ctesiphonte absolvendo secuturi, quid spectaturi. An quod scitum legitimum est? At nullum fuit unquam magis contra leges scriptum. An quod is qui scitum fecit est innocens, neque ullam poenam meretur? Ergo nullae sunt apud vos rationum vitae referendarum leges, nulla iudicia, si hunc absoluetis. Atqui nonne illud graviter atque acerbè ferri debet, si olim quidem coronis aureis, quibus populus a Graecis donabatur, orchestra circumfluebat, quia hic dies coronis externis constitutus erat: nunc autem vos ex iis consiliis atque institutis, quae in administranda rep. secutus est Demosthenes, neque coronis donati, neque praconiis ornati estis: hunc vos praconis corona dignum predicabit? Atqui si quis ex poetis tragicis, qui paulo post histriones in scenam producturi sunt, faceret in tragedia Thersitam a Graecis corona donari, nemo vestrum ferret, quoniam dicit eum Homerus ignavum & sycophantam fuisse. Vos autem quum tali homini coronam imponetis, non putatis vos tacita Graecorum opinione exhibilatum iri? Patres enim vestri res gloriosas, amplas & praclaras populo adscribebant, humiles autem & abiectas, & vobis inferiores atque indignas in malos oratores conferebant: at Ctesiphon arbitratur, quam ignominiae maculam Demostheni detraxeritis, eam vos populo inurere oportere. Et tamen dicitis vos fortunatos esse, ut & estis & esse debetis. Atqui decernetis vobis fortunam quidem de fuisse, Demosthenem autem benignè fecisse. Iam (quod est omnium absurdissimum) in iisdem iudiciis eos qui de donis ac muneribus turpiter & flagitiosè captis damnati sunt, infamia notatis: ei quem ipsi scitis mercede rep. administrasse, coronam imponetis? Et iudices Dionysiacos, qui iniustam atque iniquam de choris in orbem circumactis & tralatitiis & communibus sententiam tulerint, mulctare soletis: vos ipsi, qui non tralatitiorum & communium chororum, sed legum & virtutis civilis iudices sedetis, praemia, non ut leges praescribunt, neque paucis ac dignis, sed ei qui pactis & conditionibus interpositis & per factionem obtinuerit, tribuetis? Et ex iudicio discedet talis iudex, qui seipsum infirmum atque imbecillum, rhetorem robustum ac potentem effecerit. Nam priuatus homo in civitate libera & in ea rep. in qua

populus dominatur, lege & tabella iudiciali dominatur & regnat: vbi vero haec alteri condonarit ac tradiderit, primum suam ipse dominationem evertit: deinde iurifiurandi quidem religio, qua obstrictus iudicat, assidue eum comitans & affectas angit & sollicitum habet (nam propterea, opinor, quod iurifiurandum violavit, culpa est commissa) beneficii vero gratia ei a quo gratiam inire voluit, obscura est. Non enim sententia palam fertur, sed in tabellae latebra delitescit. Mihi porro videmini, Athenienses, & consiliorum incautorum prosperos eventus habere, & in rep. administranda omnia fortuna temeritati permittere, nihil consideratè facientes. Nam quod vos multo maxima pars civitatis, praesertim his dubiis temporibus, nervos & firmamenta dominationis ac potestatis popularis paucis traditis ac proiicitis, laudare non possum: quod nostra aetate foetus oratorum non extitit, qui improbitatem habeant cum audacia coniunctam, felicitati nostrae assigno. Talia enim ingenia tulit quondam respublica, quae hoc modo populum facile perdidit: blanditiis enim & assentatiunculis delectabatur. Ita illum non ii quos metuebat, sed ii quibus seipsum commiserat & crediderat, funditus evertent. Nonnulli vero ex iis etiam ipsi in numero triginta tyrannorum fuerunt, atque amplius mille quingentos civis indemnatos, ne criminibus quidem auditis propter quae erant vitam amissuri, necauerunt: non ad sepulturas mortuorum, non ad exequias honestandas propinquos convenire sinebant. Ergo eos qui rep. administrant in potestate vestra non habebitis: non hos qui nunc rebus secundis elati & feroces insolent, percussos ac deiectos in alias terras amandabitis: non venit vobis in mentem, nunquam quemquam ad delendum populi principatum accessisse, priusquam opes iudiciorum autoritate maiores sibi comparasset? Libenter equidem, Athenienses, vobis praesentibus atque audientibus, cum isto qui decretum scripsit perpendere & considerare velim, propter quae Demosthenis in rep. merita, ei coronam deberi contendat. Nam si dicis (unde tui decreti principium duxisti) propterea quod fossas manibus obductas pulchre descripsit ac perfecit, demiserit te. Maiore enim reprehensione dignum est, eum causam cur fossas egeremus fuisse, quam si opus minus rectè effectum esset. Non enim oportet eum qui rep. bene gessisse dicitur, eo praemium petere, quod urbis muros aggere & vallo munierit, quod fossas obduxerit, quod publica sepulcra excitavit, sed quod magni alicuius boni autor civitati fuerit. Quod si venies ad secundam decreti partem, in qua scribere ausus es, Demosthenem esse virum bonum, & sine ulla intermissione eas res & dicere & agere quae populo Atheniensi sint vehementer utiles, detracta arrogancia ac iactatione verborum, facta ipsa in manus sume: declara nobis atque ostende quid dicas. Pecunias quas contra rep. cepisti, quasque fordidissimos, quos in rebus Amphissenibus Euboicisque fecisti, praetermitto. Quum autem societatis cum Thebanis factae causas Demostheni attribuis, ignaros quidem totius rei homines fallis ac decipis: eos vero qui sciunt & intelligunt contumelia afficis. omissis enim tempore, sublatamque horum gloria & maiestate, propter quae haec societas facta est, obscurum nobis esse existimas te civitatis dignitatem atque amplitudinem in Demosthenem transferre. Quanta autem & quam impudens sit haec arrogancia, signo luce clariore vobis planum facere conabor. Rex Persarum paulo ante quam Alexander

in Asiam penetraffet, misit ad populum Atheniensem valde cōtumeliosam & planè barbaram epistolam: in qua cum alia valde inhumanè & insolenter
 88 loquebatur, tum illud in extrema scripsit, *Ego vobis aurum non dabo: nolite à me petere. non enim accipietis.* Hic idem periculis, in quibus etiam nunc versatur, circumuentus atque oppressus, populo Atheniensi non petenti trecenta ipse vltro talenta milit: quæ tamen non accepit, summa in eo moderatione & abstinentia vsus. Tempus igitur, metus, sociorum egestas, aurum ad nos pertulerunt. Eadem planè res Thebanorum societatem effecerunt. Atqui tu Thebanorum nomē in ore semper habes, & infelicissima illa societate commemoranda nos obtundis: sed septuaginta talenta ex auro regio, quæ tu præcepisti atque auertisti, taces. Nōne ob difficultatem rei nummariæ, quum quinque talenta duntaxat externi milites in stipendium poscerent, Thebanis arcem tradere noluerunt? Nōne quum Arcades ad bellum excitati suas omnes copias eduxissent, ducēsque eorum opem ferre parati essent, propter nouem talenta res confecta non est? At tu diues es, habēsque vnde tuis voluptatibus sumtum suggeras & suppedites, & (vt in summa dicā) aurum regium penes istū est, pericula vobis relicta sunt. Sed operæpretium est eorū inscientiā atq; inhumanitatē considerare. Nam si Demosthenem aduocare audebit Ctesiphon, vt apud vos verba pro se faciat, & iste cōscenso suggesto seipsum laudabit, factis ipsis quæ vobis acciderunt quæque pertulistis, grauior vobis erit oratio. Nam quum eos qui vera sunt fortes & boni viri, quibusque multarum ac præclararum rerum gestarū testes & cōscii sumus, si laudes ipsi suas prædicent, ferre non possumus: vbi is homo, quem totius ciuitatis dedecus ac propudium esse constat, seipsum laudibus efferre cœperit, quis eum patienter audire poterit? Quapropter, Ctesiphon (si sapias) ab improbo atque impudenti negotio desistes, & causam tuā per te tueberis ac defendes. Non enim hanc excusationē poteris afferre, te nō esse instructum ad dicendum. Namque hoc tibi per absurdū acciderit, si nuper quidē te legatum ad Cleopatram Philippi filiam populi suffragiis creati passus es, vt eam de Alexandri Molossorū regis morte consolares, parique cum ea molestia afficereris, nunc autem te vllam dicendi facultatem habere negabis. Et alienam mulierē lugentem oratione consolari potes, scripto autem abs te mercenario plebiscito te ipse non defendes? An verò talis est is quem corona aurea donandum censuisti, vt ab iis qui ab illo beneficiū acceperunt ignoretur, nisi quis se in dicendo tibi adiutorem præbeat? Quare ex iudiciis, nouerantne Chabriam, Iphicratem, Timotheum, & simul ab iisdē cognosce quamobrem illis præmia dederint, statuasque posuerint. Respondebunt omnes se Chabriam præmio affecisse, propter pugnam naualem ad Naxum commissam: Iphicratem, quia Lacedæmoniorum legionem occisione occidit: Timotheum, propter nauigationem Corcyræ obsidione liberandæ causa susceptam: cæteros denique, propter multas cuiusque res ac præclaras in bello gestas. At si quis vos ita roget, Demostheni præmiū cur negabit; respondeatis, Quia pretio habuit addictā fidē, quia sese muneribus corrumpendum præbuit, quia timidus atq; ignauus est, quia locū in acie nō tenuit. Vtrum igitur hūc honore, an potius & vos ipsos, & eos qui pro vobis in prælio occubuerūt, ignominia afficietis? quos, per deos immortales, putate vos videre, deorū atque hominum fidem implorantes, suamque
 conditio-

conditionem lamentabili voce deplorantes, si futurum est vt à vobis homo iste corona donetur. Namq; acerbè atque indignè, Athenienses, ferendum est, si, quum ligna, lapides, ferrum, res mutas denique atque inanimas, sensūque carentes, si fortè in aliquem inciderint, eumque exanimarint, exterminare soleamus, eiusque qui sibi necem conciuerit, manum quæ hoc commiserit separatim à corpore sepeliamus: Demosthenem, eum qui bellum hoc postremū sua sententia conflauit, qui exercitum ex vrbe educendum censuit, qui milites prodidit, honore afficietis. Ergo cōtumelia afficiuntur cineres & ossa mortuorum, debilitantur & franguntur animi viuorum, quum vident virtuti quidem pro præmio mortem esse propositam, memoriam autem sui nominis interire. Iam (quod est omnium maximum) si rogent vos adolescentes, quodnam ipsi sibi vitæ exemplum ad imitandum proponere debeant, quid respondeatis? Scire enim vos arbitror non in palæstris, non in ludis literarum, non musica tantum, sed multo maximè publicis præconiis iuuenes institui atque
 89 erudiri. De aliquo prædicatur in theatro his verbis, *Eum virtutis ac fortitudinis ergo, benevolentiaq; quam erga populum Atheniensem habet, corona donari,* hominem vitæ turpitudine & omni flagitiorum genere contaminatum? simulatq; hæc vidit adolescens aliquis, corruptus ac deprauatus est. Pœnas dedit aliquis improbus, in lenocinio & dedecore versatus, vt Ctesiphon? ceteri doctiores melioresque discedunt. Aliquis, factō cōtra bonos mores, contraque leges atque honestates omnes decreto, domum reuersus filium docere conatur: at huic furdo fabula narratur. Monere enim & præcipere, meritò hūc obtundere nominatur. Quapropter non solum quasi iudicantes, sed quasi in theatro quodam constituti, atque omnium oculis obseruati, specimēque ingenii vestri præbentes, ita sententiam ferre vt habeatis quod iis respondere possitis qui huic iudicio non intersunt, si fortè vos quid iudicaueritis interrogabunt. Nolite enim dubitare, Athenienses, quin talis de ciuitate nostra opinio atque existimatio futura sit, qualem esse constat eum de quo prædicatur. Atqui turpissimum sit, vos non cum maioribus vestris sed cum Demosthenis ignauia nequitiæque comparari. Quoniam igitur modo huiusmodi dedecus ac turpitudinem effugere possitis: dicam, si eos qui, liberalibus & humanitatis plenis nominibus præoccupatis atque vsurpatis, ingenio & moribus infidi sunt, caueatis. Benevolentia enim & dominatio popularis in medio positæ sunt. verum ad eas plerunque properè confugiunt verbo, qui plurimum ab iis remoti sunt factō. Itaque quum oratorem coronarum & præconiorum externorum cupiditate affectum nacti fueritis, iubete eum orationē (quemadmodum & præconiorum confirmationes lex fieri iubet) ad vitam probatam omnique laude dignissimam, ad mores castos ac temperatos reuocare atque exigere. Cui verò hæc testimonia desunt, ei suas laudes constabilire nolite: publicæque libertatis ac popularis dominationis curam habete, quæ vobis iam paulatim de manibus elabatur. Quid enim? non indignum vobis esse videtur, Athenienses, senatum quidem populūque Atheniensem despici ac pro nihilo putari: literas autem & legationes, non à contemptis & forte oblati hominibus, sed ab iis qui in Asia atque Europa principatum obtinent missas, ad aedes priuatas peruenire? & quibus facinoribus extremum legibus supplicium constitutum est, ea facinora quosdam homines à se esse commissa non negare, sed palam
 i. i.

apud populum cōfiteri, epistolāsque à longinquis regibus acceptas inter se recitare: alios vos cohortari, vt à se tanquam publicæ libertatis custodibus oculos nusquam demoueatis: alios præmia poscere tanquam ciuitatis conseruatores, ac salutis communis autores: populum autem tristem ac demissum, eorumque incommodorum quæ acciderunt, mœrore tanquam senectute delirum, mente captum ac dementiae damnatum, nomen solum dominationis popularis vsurpare ac retinere: rem quidem ipsam aliis concessisse: deinde ex concionibus discedere non consilio capto, sed veluti conuiuui, in quod singuli collectam contulerint, reliquiis inter se distributis: Ac ne vobis desipere videar, id quod dico ex his considerate. Fuit hîc quidam (magno equidem cum dolore miserias ciuitatis sapius commemoro) veruntamen fuit quidam homo priuatus, qui solum Samum nauigare conatus, tanquam proditor patriæ eo ipso die à senatu Areopagitico capitis damnatus, & supplicio vltimo affectus est. Alteri item priuato Rhodum naui profecto, eo quod metum publicum molliter & imbecillè tulisset, nuper tandem nomen delatum est: ei autem pares numero tabellæ, quæ damnarent & quæ absoluerent, contigerunt. Quod si vna dûtaxat salutaris defuisset, vel de ciuitate exterminatus, vel morte multatus esset. Cum illis igitur id quod nunc fit conferamus. Orator omnium ciuitatis malorum causa, qui locum in acie non tenuit, qui ex vrbe profugit, is se aurea corona donari, ac virum bonum fortemque voce præconis pronuntiarum debere contendit: vos nõ vel hominem, vt communem Græcorum pestem & calamitatem, amandabitis: vel de eo iam comprehenso, tanquam rerum quidam prædone ac pirata, in nominibus autem & vocabulis administrandæ reip. nauigante, pœnas sumetis: Præterea facite vobis huius temporis veniat in mentem, quo tempore sententias ferre debetis. Paucis post diebus Pythia futura sunt, Græcorumque conuentus: ciuitas nostra magna hoc ipso tempore inuidia infamiæque laborat, ex iis rebus quæ à Demosthene publicè administratae sunt conflata. Itaque si istum corona aurea donabitis, cum iis qui communem pacem perfringunt ac violant consentire videbimini: sin aliter, populum Atheniensem his criminibus leuabitis, omnique inuidia liberabitis. Quapropter nõ vt de aliena sed vt de vestra ciuitate deliberate: neque liberalitatē & magnificentiam in alios conferte, sed de aliorum liberalitate iudicate: & præmia beneficiæque vestra in personis melioribus virisque magis probatis collocare: neque solum auribus exquirentes, sed etiam oculis obseruantes, atque alter alterum aspicientes, quinam vestrum Demostheni auxilio futuri sint, considerate: vtrumne qui cum eo vnà venabantur, an qui se cum eo, quum adolescens esset, gymnico certamine exercebant. At me Dîus Fidius nõ in aprorum venatione, non in cæteris corroborandi corporis studiis versatus est, sed eas artes assidue coluit atque exercuit, quibus aduersus locupletium fortunas vteretur. Sed vos iactantiam hominis arrogantiamque spectantes, quum dicet se Byzantium sua legatione Philippo ademisse, Acarnanas ad defectionem perpulisse, Thebanos concionibus suis perterrefecisse (vos enim vsque adeo stultos & credulos esse existimat vt hæc credituri sitis, proinde quasi suadelam in vrbe vestra, non scophantam alatis) quum denique in extrema iam orationis parte prædarum suarum ac pecuniarum captarum socios sibi aduocabit, fingite vos intueri in hoc eodem pulpito, quo in loco ego nunc stans dico, ex altera parte

instructos, atque istorum luxuriæ libidinisque oppositos viros optimè de rep. meritos: Solonem, cum qui pulcherrimis legibus publicæ libertatis popularisque dominationis statum exornauit, virum & sapietia studio in primis deditum, & legum scriptorem præstantem, pudenter & modestè (vt cum decebat) vos orantem atque obsecrantem, ne villo modo Demosthenis verba pluris quam iurifurandi vestri religionem legesque faciatis: Aristidem, qui vectigalia vobis pensitanda æquabili proportione Græcis descripsit (cuius mortui filias populus in matrimonium collocauit) de iustitia contumeliosissimè vexata indignissimèque protrita & conculcata, lamentabili voce deplorantem & conquerentem: à vobis denique querentem, ecquid vos pudeat, quum maiores vestri Arthmium Zéletam, quod aurum à Medis acceptum in Græciam deportasset, in vrbe habitantem, cum quo populus Atheniensis hospitium publicè fecerat, penè morte affecerint: eum quidem voce præconis prædicante ex vrbe atque ex omni terrarum solo, quod populi Atheniensis imperio ditioneque teneatur, eiecerint: Demosthenem, eum qui non aurum Medorum huc deportauit, sed qui sese auro corrumpi passus est: atque id etiam nunc domi conditum habet ac possidet, aurea corona donare: iam verò Themistoclem, eosque qui in Marathonica pugna mortem oppetiuerunt, & Plataenses, ipsa denique maiorum sepulcra non putatis grauius suspiria tristisque gemitus editura, si is qui sese Græcis vnà cum barbaris confociatum aduersatum esse confitetur, aurea corona donabitur: Ego igitur ô Terra, Sol, Virtus, Intelligentia, Doctrina, quare honestas ab inhonestis discernimus, vobis opem auxiliūque tuli, finemque dicendi feci. Atque equidem si bene, & pro magnitudine & grauitate criminis accusaui, dixi quo modo volui: sin deterius quam res postulabat, vt potui. Vos autem, Athenienses, cum ex iis quæ à me dicta sunt, tum ex iis quæ silentio prætermitto, videte vt pro ciuitate iustam ac reipub. vtilem sententiam feratis.

ARGUMENTVM ORATIONIS PRO CTESI-

PHONTE, SEV DE CORONA,

Libanio autore,

Eodem Dionysio Lambino Monstroliensis interprete.

MOenia quidem orator opposuit Atheniensium hostibus, iustitiam istis et mansuetis firmiora et meliora, Graecorum in ciuitatem Atheniensium beneuolentiam, et singularem dicendi facultatem pari prudentia coniunctam, ut ait ipse his uerbis, Non lapidibus & lateribus Athenas sepi ac muniui, sed magnis copiis, & multorum Graeciae populorum societate partim à terra, partim à mari. Verumtamen etiam ad urbis murum mansuetum non parum studij atque operae contulit orator. Collapso enim multis partibus muro Atheniensibus, posteaquam usum est populo eum de integro excitare ac reficere, electi sunt ad huius operis procurationem decem uiri ex unaquaque tribu, qui huic operi faciundo praesentem. Nam sumtus de publico fiebat. Quum igitur Demosthenes ex his decem uiris unus esset à sua tribu factus, non, ut alij, solam curam ac diligentiam adhibuit, sed et opus omnibus suis numeris absoluendum curauit, ita ut nullus reprehensionis locus esset relictus: pecuniam autem domo depromtam in eo negotio administrando ad eam rem contulit. Laudauit hanc eius beneuolentiam senatus, eiusque in tempore studium et animum aurea corona remuneratus est. Erant enim prompti ac parati Athenienses ad gratiam bene de re, meritis referendam. Fuit autem Ctesiphon huius sententiae auctor et princeps, Demosthenem esse corona donandum, quod ad tempus attinet, ludus Liberi patris: quod ad locum, in theatro: quod ad spectatores, Graecis omnibus inspectantibus, quos frequentissima Graeciae celebritas coegerat: et his praesentibus ita à praecone praedicandum, Demosthenem Demosthenis filium, Paeanicum, ciuitas corona donat omnis uirtutis ergo, singularisque in eum beneuolentiae. Erat igitur hic honos omni ex

parte admirabilis. Quapropter inuidiae impetum effugere non potuit, et Ctesiphonem scitum tanquam contra leges scriptum in iudicium uocatum est. Aeschines enim Demosthenis inimicus, Ctesiphoni de decretis contra leges scriptis diem dixit, periculumque excauit, quum diceret Demosthenem, qui magistratum gessisset, neque rationem reculisset, iudicio rationum referendam etiamnum teneri: legem autem uetare, eos qui rationum referendarum iudicio tenentur, corona donari. Praeterea legem profert, quae iubet, si quem populus Atheniensis corona donet, eius coronae praedicationem in concione fieri: si senatus, in curia: alibi autem non licere. Postremo ait Demosthenis laudes esse falsas. Non enim oratorem tempore bene administrasse: sed et inuicem esse populi moderatorem, et multorum malorum atque inuicem ciuitati causam fuisse. Hoc autem ordine in accusatione sua Aeschines usus est. Primum de lege, quae ad eos pertinet qui referendarum rationum iudicio tenentur, disputauit: secundo loco, de praeconijs: postremo, de rebus gestis Demosthenis. Postulauit autem à iudicibus, ut cogrent Demosthenem eundem ordinem seruare. At Demosthenes et à suis rebus gestis initium duxit, et in eas desinit, summa in eo arte usus. Nam faciendum initium est à firmiteribus et potentioribus, in eademque desinendum. Incauit autem ea quae postea sunt in legibus. Atque ei quidem legi, quae de iis qui referendarum rationum iudicio tenentur lata est, sententiam et uoluntatem opponit: ei quae ad praeconia pertinet, aliam legem, seu potius legis partem, ut ait ipse, per quam licet etiam in theatro praedicationem coronae facere, si populus iusserit, et senatus decreuerit.

ALIUD ARGUMENTVM INCERTO

AUTORE, EODEM LAMBINO INTERPRETE.

Athenienses et Thebani bellum cum Philippo gerentes ad Chaeroneam urbem Boeotiae uicti sunt. Victoria igitur potitus Macedo, praesidium quidem Thebis imposuit: et ita eam urbem in sua potestate habebat iugo seruitutis oppressam. Quum igitur timerent Athenienses ne idem sibi accideret, Philippumque cum infesto exercitu primo quoque tempore aduenturum putarent, constituerunt muri partes uenustate corruptas et labefactas excitare et reficere. Atque ita ab unaquaque tribu curatores muris reficiendis nominatim declarati sunt. Paeanius autem tribus suum ad eum usum curatore suo corpore Demosthenem sumsit. Quum igitur in manibus esset huius operis procuratio, et praeter eam pecuniam, qua Demosthenes à ciuitate acceperat, alia praeterea desideraretur, neque illa satis esset, ipse de suo sumtum fecit, neque ciuitati ex-

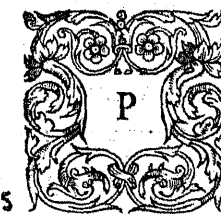
cessum tulit, sed gratificatus ac largitus est. Haec occasione Ctesiphon unus ex iis qui reipublicam administrabant, accepta, scitum de eo fecit in senatu tale, Quoniam Demosthenes Demosthenis filius, quum anteacta uita singularem et perpetuam in ciuitatem beneuolentiam declarasset, tum hoc tempore curator muris reficiendis à sua tribu lectus, quum pecunia ei de publico data exhausta esset, aliisque praeterea egeret, domo quantum opus erat depromsit, et ciuitati largitus est: senatus populumque Atheniensi placere, cum aurea corona donari in theatro, dum tragodiae nouae recitarentur: fortasse quo tempore multitudo undique conuenire solet, nouarum fabularum spectandarum cupiditate affecta. Quum igitur hoc S. C. ad populum perferretur, ut eius autoritate confirmaretur, exortur Ctesiphonem accusator Aeschines, inmi-

ciatis cum Demosthene gerens ex dissimilitudine studiorum et institutorum in reipublica administranda susceptas, quum diceret, hoc scitum esse contra tres leges factum: unam, eam quae uetate iudicio rationum referendarum obligatum corona donari, priusquam rationes reculisset. Non dum autem Demosthenem rationes reculisset, quum pecuniam publicam et theatralem tractaret, et curator muris reficiendis praefectus esset. Expectandum igitur esse, praemiumque ad id tempus sustentandum, donec legibus solutus atque integer recognitus reperiretur. Secundam legem recitat, quae iubet coronae donationem ac praedicationem in Pnyce, hoc est, in concione fieri, non in theatro, reprehendens eos qui praedicationem coronae Demostheni decretae, in theatro fieri aequo animo ferunt et approbant. Tertia lex ad totam uitam Demosthenis, et rerum publicae gestarum acquisitionem spectat. Vetae enim falsas literas in eadem uoce deae deserui, qua in aede omnes litterae publicae conditae seruabatur. Falsum autem coplexus est plebsici inquit quia Demostheni beneuolentiae ac studij in tempore testimonium dedit. Nam malenolus potius, et hostili in patriam animo reperitur. Haec legem tertiam sibi utilem arripens et retinens, tanquam anchora orator, aduersarium perculit, ratione sollertissima artificisque plenissima in accusatore usus. Hinc enim ansam et facultatem nactus est aduersarij capiedi ac superandi. Alias enim duas leges, et eam qua pertinet ad obligatos iudicio rationum referendarum, et eam quae est de praeconijs in medium coniecit, imperatorum in morem, ignauis medijs colloans: firmissima autem et ualidissima in extremis posuit, aliorum infirmitatem ac debilitatem utroque extremo stabilis et confirmans. Videtur autem etiam orationem ex uoluntate potissimum tractare, neque admodum aperte artem ostentare. Nam quum uideatur principio legitimum praetereire, alia quadam ratione etiam legitimum usus est. Quum enim Aeschines legem recitasset

de falsis tabulis, ad eam respondens orator, occasionem nactus est proferendarum in medium atque explicandarum suarum publicarum actionum, rerumque gestarum, tanquam legitimo pugnant. Tractatio igitur orationis talis est. Firmamentum autem cause, Aeschini est legitimum, Demostheni iustum: utriusque aequae commune, utile: quod tamen non admodum aperere enucleatur. Status est negotialis in scripto positus. De scripto enim quaestio est, Quum autem accusatio uiuo etiam tum Philippo in iudicium deducta esset, Alexandro iam ad regni successorem uocato et oratio habita esset, et iudicium commissum est. Nam simul atque interijt Philippus, et Thebani ex eius interitus uiribus consessi et fiduciae pleni, praesidium quod in urbe Thebis imposuerat Philippus, recerunt: primum Alexander iratus, tanquam ab iis contemptus, Thebas funditus euerit: deinde quum cum facti paenitusset, e Graecia demigravit pudore affectus, et barbaris bellum iniecit. Athenienses autem occasionem sibi idoneam oblatam esse putauerunt, cause proditorum, qui Graeciam iniuste leserant, grauissimisque iniurijs et inuicem affecerant, iudicio permittenda. Atque ita iudicium commissum est. Primum igitur praeconijs praecatione et uoto constat per distributionem inducitur, et beneuolentiam parat, qua hic maxime Ctesiphoni et Demostheni opus est. Ex Homero autem sunt iudicia atque imitatione quadam expressum est, Diique deaeque omnes mea, quaeso, attendite dicta. Eluat etiam in eo significatio et declaratio fiduciae in auditorum beneuolentia collocatae. Non enim omne genus deorum appellaret atque imploraret, nisi hoc animo esset illud, quantam semper beneuolentiam erga ciuitatem habui, &c. e Ctesiphontis decreto sumtum est. Declarat autem se in omni uita anteacta beneuolentiam in populum Atheniensem praestulisse, eiusque curam semper habuisse: prius denique animam, quam talem in Athenienses mentem ac uoluntatem, profusurum ac proiecturum.

DEMOSTHENIS ORATIO DE CORONA, SEV PRO CTESIPHONTE,

Dionysio Lambino interprete.

Primum à diis deabusque omnibus immortalibus precor, Athenienses, ut quantam ego semper erga ciuitatem nostram uosque uniuersos beneuolentiam habui, tantam vos in me in hoc iudicio conferatis: deinde ut quae res uobis, uestraque religioni, & bonae existimationi uehementer utilis est, eius rei diis ipsis ducibus mentem uoluntatemque suscipiatis, ut ne aduersarium consulatis, quoniam modo me audire debeatis: (effet enim hoc sane miserabile atque ingemiscendum) sed leges & iusurandum in consilium adhibeatis: quo in iureiurando praeter alia multa, quae aequisimè descripta sunt, hoc etiam inest iustissimum, ut aequaliter utrunque audiatis: quod non hanc solum vim habet, ne iudicia iam facta domo deferatis, atque ut parem utrique beneuolentiam praestetis, sed ut suo utrumque litigatorum arbitratu dicere, eoque quo instituit ordine, eaque qua uult defensione uti sinatis.

Cum multis igitur rebus Aeschines in hoc iudicio meliore quam ego conditione est, Athenienses, tum duabus vel maximis. Primum, quod non pari

de re cum isto decerto. multum enim interest vtrum ego vestrae benevolentiae fructu spoliari, an iste causam non obtineat: quin mihi quidem (sed nolo initio dicendi quicquam tristius dicere) isti verò superuacaneum est me accusare. Deinde, quòd omnibus hominibus natura attributum est, vt maledictis & vituperationibus libenter aures patefaciant: eorum autem qui se ipsi laudent oratione grauius offendantur. Horum igitur duorum id quod asserere voluptatem solet, isti datum est: quod omnibus (penè dicam) graue & molestum accidit, id mihi relictum est. Ac si, dum hæc vito & fugio, res à me gestas nò commemoro, neque ea quæ mihi ab isto illata crimina fuerunt, refellere ac dissoluere, neque res eas pro quibus præmia mihi deberi dico, posse ostendere videbor: sin me ad ea quæ feci quæque gessi in rep. conferam, sapenúmero cogar ipse de me dicere. Quapropter vt id quammodestissimè & moderatissimè faciam, dabitur à me opera diligenter. quicquid verò res ipsa necessitasque flagitauerit, huius iste, qui mihi tale periculum creauit, meritò culpam sustinebit. Arbitror autem, iudices, vos omnes confessuros mihi cum Ctesiphonte hanc litem esse communem, atque eiusmodi, vt me in ea non minus studii atque operæ consumere quàm Ctesiphontem oporteat. Nam cum rebus omnibus priuari graue & acerbum sit, præsertim ab inimico, tum verò benevolentia atque humanitate vestra spoliari tanto est miserius, quanto est eam colligere & consequi maius atque optabilius. Quum sit igitur hisce de rebus hoc iudicium constitutum, peto à vobis omnibus, vehementerque contendo vt me pro me dicentem, criminibusque aduersarii respondentem, iustè & æqualiter, quo modo leges iubent, audiatis: quas is qui ab initio tulit Solo, vir vestri amantissimus, & maximè popularis, non per scriptione solùm & literis ratas ac sanctas esse putauit oportere: sed vestro etiam omnium, qui res iudicaretis, iureiurando confirmauit: nequaquam vobis ille (mea quidem sententia) diffidens, sed cernens iam animo quibus criminibus & maledictis accusator quòd priore loco dicat, superior est, ea crimina reum præuertere aut declinare non posse, nisi vnusquisque vestrum qui rebus iudicandis præestis, pietatem erga deos immortales colens ac retinens, tum eius qui posteriore loco dicat defensionem beneuolè accipiet, tum posteaquam se parem comunemque vtrique præbuerit auditorem, quid sibi de rebus omnibus statuendum sit, accuratè cogitabit. Verùm quando mihi hodierno die (vt video) & vitæ priuatim actæ, & rerum publicè gestarum reddenda ratio est, placet rursus (vt initio dicendi feci) deos immortales appellare atque implorare. Precor igitur palam vobisque inspectantibus atque audientibus, iudices, primùm vt quantam ego erga remp. & erga vos omnes benevolentiam semper habui, tantam mihi in hoc iudicio tribuatis: deinde vt dent vobis eam mentem dii immortales, vt quod & ad communem omnium existimationem, & ad singulorum religionem conseruandam magnò opere pertinet, id in hac causâ iudicetis.

Atque accusationem suam si iisdem finibus A Eschines, quibus his continebatur, terminasset, ego quoque de ipso senatusconsulto statim respondissem: sed quando in aliis rebus quæ nihil ad causam pertineret, exponedis, non minus multam orationem consumsit: & simul de me plurima impudenter ementitus est, necessarium esse existimo atque adeo iustum, pauca prius iisdem de rebus dicere, vt nequis vestrum verbis illis quæ à causa remota sunt adductus,

alieniore atq; infestiore animo quàm iura causâ postulant, me pro Ctesiphonte dicentem audiat. Atque ad eas quidem contumelias, quibus me propriè & priuatim petulantissimè vexauit, quàm simplicem quàmque iustam orationem referam, videte. Si me eum cognouistis, quem ille esse me criminatus est, (nusquam enim alibi quàm vobiscum vixi) ne vocem quidem mittere me conantem patimini, quanuis res omnino præclaras maximèque laudabiles publicè gesserim: quin surgite, meque iam iam condemnate: sin isto multo & meliorem, & à melioribus ortum, nullo denique eorum qui mediocri sunt loco (ne quid grauius dicam) deteriorem me meosque & existimatis & nouistis, nec aliis de rebus isti creditote: (perspicuum est enim omnia ab eo similiter esse conficta) mihi verò quam benevolentiam omni superiore tēpore multis in iudiciis ostendistis, nunc quoque præstare. Sed quum sis vsque eò callidus atque improbus, A Eschines, hoc tibi omnino stultè venit in mentem, putare me, prætermissa illa de meis actionibus & rebus gestis oratione, maledictis tuis respósurum. Non faciam. non ita infanio: sed iis de rebus primùm, quas tu vel in me falsò, vt à me gestas, contulisti, vel à me prudenter ac sapienter cogitatas atque administratas reprehendisti & calumniatus es, considerabo. Post ad impudentem istam & furiosam maledicendi ac debacchandi licentiam (si modò hi non grauabuntur audire) me conferam. Crimina igitur mihi illata sunt multorum atque atrocium facinorum, quibusque pœnæ sunt acerbissimæ legibus constitutæ. Sed tota hæc accusatio nihil aliud habet propositi, quàm improbam inimici calumniam, petulantiam, contumeliam, præbrum & contumeliam, cæteraque generis eiusdem. De iis autem quæ mihi crimini data sunt, etiam si vera essent, nostræ ciuitati pœnas meritas sumere per A Eschinem non liceret: quod medijsfidius, Athenienses, neque rectum, neque ciuile, neque iustum est, ne vlla quidem ex parte. Non enim ius adeundi ad populum, causæque dicendæ potestatem cuiquam eripere, non in ea re dolori suo seruire, neque maledicendi & petulanter alterum insectandi occasionè ex ea quarere oportet. Sed quæ me facinora cõmittere in remp. videbat, quæ præsertim essent tanta, quanta modò voce penè tragica clamabat, eorum pœnas à legibus constitutas, recentibus etiam tum maleficiis, expetere iudicioque persequi debebat: si res delatione nominis dignas admittere viderer, nomen meum deferre, & hac via me in iudicium vocare: siquid contra leges scribere ac decernere, accusationem mihi de decretis contra leges factis intentare. Nò enim Ctesiphontem propter me iudicio persequi potest: mihi, si me coargui posse confideret, periculum non creasset. Atqui si quid eorum, quæ falsò in me conferebat & quæ cõmemorabat, aut aliquid aliud sceleratè me aduersus vos committere animaduertebat, sunt leges de omnibus constitutæ, sunt multæ, sunt supplicia, sunt accusationes, sunt iudicia, quæ magnas atque acerbas pœnas continent: his omnibus ei vti licebat. Atque hæc quum fecisse seseque hoc modo aduersus me gessisse videretur, cum eius factò consentiret accusatio. Nunc autem posteaquam de iusta rectaque accusandi via deflexit, meque re recenti coarguere vitauit, criminibus & cauillationibus & maledictis tanto post interuallo in vnum collectis & congestis, histriionem se quendam nobis præbet. Deinde quum me verbo accuset, hunc re in iudicium vocat, atque huic toti accusationi & causæ inimicitias mecum susceptas prætexit: quumq;

mihi nusquam iudicium denuntiauerit, nusquam mecum conflixerit, nunquam mecum in certamen descenderit, alteri suam existimationem & incolumitatem eripere conari reperitur. Atqui præter alia omnia, quæ quiuis dicere pro Ctesiphonte possit, hoc etiam mihi quidem commodissimè atque aptissimè dicere posse videatur, æquum esse, ut inimicitias nostras ipsi inter nos geramus, non prætermisissis nostris inter nos cōtentionibus, alterum quaramus, cui calamitatem afferamus. hoc enim iniuriæ genus extra modum prodit. Omnium igitur criminum quæ mihi oblata sunt, vnā candēque planè esse rationem, nihilque in his peræquè inesse neque veri neque iusti, ex iis quæ diximus quiuis intelligere possit. Veruntamen cum vnumquodque sigillatim suis ponderibus examinare volo, tum ea maximè, quæ mihi de pace & legatione falso attribuit: res ab ipso vnā cum Philocrate administratas ac transactas impudenter in me conferens. Est autem fortasse necessarium, & ad ea quæ dicturus sum vehementer pertinet, quo tunc temporis res essent loco vobis in memoriam redigere, ut cum illo tempore, in quo ciuitas versabatur, singula comparantes, facilius ea perspicere possitis. Bello igitur Phoceni nato nulla mea culpa (nondum enim ad remp. accesseram) primū sic vos animis affecti eratis, ut Phocenses saluos esse velletis, quanuis eos res nefarias atque iniustas fecisse videretis: Thebanorum verò casu quantumuis graui atque acerbo, siquid fortè incommodi eis accideret, lætaturi essetis. neque verò immeritò illis succensebatis. Victoria enim Leuctrica eorum animos effecerat insolentes, eamque felicitatem immoderatè tulerant atque intemperanter. Deinde verò vniuersa Peloponnesus dissidiis intestinis laborabat, nec qui Lacedæmonios oderant, tantum poterant ut eos euertere ac delere possent: neque qui antea illorum opera ac beneficio imperabant, ciuitates in sua potestate habebant: sed erat quædam tum apud hos tum apud illos contentio ac perturbatio, quæ non facillè diiudicari sedarique posse videbatur. Hæc quum videret Philippus (neque enim erant obscura) primū grandi pecunia singularum ciuitatum proditoribus effusa, eas omnes offensionum ac simultatum seminibus sparsis inter se concitabat, mutuisque discordiis exasperabat atque irritabat. Deinde, quibus in rebus alii grauius peccabant, malèque sentiebant, in iis se ipse ad bellum comparabat, in omnium perniciem opes ac potentiam acquirebat, in omnium deniq; fortunas imminuebat. Posteaquam verò perspicuum omnibus esse cœpit, necesse futurum Thebanos diuturno iam bello defessos ac fractos, tum feroces quidem illos & odiosè insolentes, nunc graui fortuna casu perculsos atque afflictos, ad vos confugere: id ut ne fieret, neq; ciuitates consentirent & conspirarent, Philippus vobis pacem, illis auxilium pollicitus est. Quæ res igitur ei fuit maximo adiumento, ut vos, penè dicam, vestra voluntate inductos ac deceptos opprimeret? Reliquorum Græcorum siue improbitas, siue ignorantia, siue vtrunque: qui quum assiduum ac diuturnum bellum gererent, idque pro communi Græcorum omnium vtilitate, quemadmodum res ipsa declarauit, neque pecunia, neque viris, neque re vlla omnino alia vos iuauerunt. Quapropter vos eis meritò iustis de causis irascentes, pacem petenti Philippo non inuiti auscultauistis. Ea igitur pax quæ tum illi concessa fuit, propter has quas dixi causas, non quo modo iste insinulauit, mea opera conciliata & constituta est. Istorum verò peccata atque

iniurias, simulque turpissimos quæstus in ea pace institutos, pecuniâque nefariè captas, siquis rectè verèque perpendat, horum malorum in quibus nunc versamur, causas esse reperiet. Atq; ego hæc omnia studio veritatis adductus, accuratius persequor ac subtilius disputo. Nam siqua in his rebus peccata maximè inesse videantur, omni tamen culpa vaco, nihilque illa ad me omnino pertinent. Quin is qui primus de pace sententiam dixit, qui pacis mentionem fecit, Aristodamus histrio fuit: qui secundas partes egit, qui populi scitum fecit, demique qui se ipse cum isto ad hæc cōficienda Philippo mercede accepta locauit, Philocrates Agnolius fuit. tuus, AEschines, sodalis, omniumq; tuorum consiliorum particeps ac socius, non meus, mentiēdo disrumpare licet. Eius autem sententiæ approbatores & suafores fuerunt (causam in præsentia omitto dicere) Eubulus, & Cephisophon: ego verò nusquam quicquam. Et tamen quum hæc ita se habeant, penèque ipsius veritatis voce ita esse demonstratur, vsque eò fuit impudens, ut ausus sit hoc in loco dicere, me non modò pacis autorem fuisse, sed etiam ne ea ipsa pax in communi Græcorum concilio à nostra ciuitate fieret, prohibuisse. Et o, quo te quis nomine rectè appellet nescio: tunc vsquam, quum me tantam rem, tantamque societatem, quantam nunc commemorabas, vocèque penè tragica contendebas, ciuitati detrahere videres, tunc mihi vnquam præsto fuisti? tunc grauius atque indignè tulisti? aut ut hæc quæ nunc arguis, doceres ac proferres, in hunc locum processisti? Atqui si decretum illud, quo reliqui Græci pacis communionem excluderentur, Philippo vendideram, reliquum erat tibi non ut taceres, sed ut clamares, testificarer, rem his aperires ac demonstrares. At tu nusquam hoc fecisti, nusquam hæc tua vox audita est. Neque verò ad quenquam omnino Græcorum tum missa erat legatio: sed erant omnium voluntates iam dudum patefactæ certisque argumentis perspectæ: neque iste quicquam his de rebus verè sincerè locutus est. Præterea huius ciuitatis splendorem & gloriam insignibus infamiæ notis inquinat. Nam si vos vno tempore & reliquos Græcos ad bellum vocabatis, & ad Philippum legatos de pace mittebatis, rem neque ciuitati vestræ, neque viris bonis consentaneam ac decoram, sed planè Eurybata dignam faciebatis. Verum non ita est Athenienses, non ita est, inquam. Quorum enim eos tali tempore vocaretis? Ad pacem? at habebant omnes. Ad bellum? at ipsi de pace deliberabatis. Perspicuum igitur est me pacis eius quæ ab initio constituta est, neque ducem, neque autorem aut suaforem fuisse, neque quicquam eorum omnium, quæ in me falso contulit AEschines, verum esse. Iam igitur postquam nostra ciuitas pacem cum Philippo fecit, quid vterque nostrum agere instituerit, quodque in rep. gerenda consilium cepit, rursus ipsi cum animis vestris considerate. Ex his enim cognoscetis quis ille sit, qui omnibus in rebus operam Philippo nauabat, qui Philippi causa laborabat: quis altera ex parte, qui omnes suas actiones ad vestram vtilitatem referebat, qui summo studio reip. commodis inseruiebat. Ego igitur quum senator essem, decreui ut quamprimum legati eò nauigarent vbi Philippum esse audirent, ut fidem ac iusiurandum ab eo acciperent. Isti autem ne hoc quidem à me decreto hæc facere voluerunt. Quam vim porro, Athenienses, hæc res haberet, ego vobis ostendam. Intererat Philippi, inter nostrum & ipsius iusiurandum longissimum tempus intercedere: vestra, breuissimum. Quid ita? quia

non ab eo tantum die, quo iurauistis, sed à quo pacem vos habituros sperauistis, omnem belli curam atque apparatus remissistis. ille autem ex omni tempore hoc maximè moliebatur & agebat, in eoque totus erat occupatus: existimans (id quod erat) quascunque res ciuitati nostræ præripuisset antequam iuraret, stabiles & fixas sibi haud dubiè mansuras, neminemque earum rerum causa pacem diremturum. Quæ quum ego, Athenienses, animo prouiderem mecumque reputarem, hoc decretum feci, ut in ea loca, quibus in locis esset Philippus, legati nauigarent, & iusiurandum fidemque ab eo confestim acciperent, ut Thracibus sociis vestris ea oppida, quæ nunc iste infectabatur atque irridebat, Serrium, Myrtion, Ergiscam etiam tunc tenentibus, pacis foedera feriretur: neque ille locis opportunis occupatis, Thracia potiretur: neque ex his, quum pecunia abundaret, magnamque militum numerum coactum haberet, magnam ad reliquas res aggrediendi facultatem haberet. Et tamè hoc decretum non commemorat neque recitat AEschines: sed quòd, quum senator essem, Philippi legatos introducendos putauerim, id mihi loco criminis ponit, meumque factum malitiosè calumniatur & reprehendit. At quid me facere oportebat: an, ne illis aditus esset concione, decernere, qui idcirco venerant ut vobiscum loqueretur: an, ne locus eis ab architecto spectandi gratia daretur, vetare? At duobus obolis, nisi hoc decretum fuisset, spectare potuissent. An me parua ciuitatis commoda seruare ac tueri: summam rem, quod isti fecerunt, Philippo vendere oportebat: minimè verò. Sume igitur hoc decretum & recita, quod iste prudens & sciens præteriiuit. **DECRETVM.**

Mnesiphilo prætorè, pridie Kal. Quintileis, tribu Pandionide summam rerum potestatem obtinente, Demosthenes Demosthenis filius, Paanicius, hanc sententiam dixit: Quod Philippus, qui legatos de pace misit, cum Atheniensibus rata foedera percussit, senatui populoque Atheniensi placere, quo pax, suffragiis populi prima concione comprobata, confirmetur ac transigatur, legatos ex omni Atheniensium numero quinq; legi: qui ubi populi suffragiis fuerint approbati, sine ulla dilatione temporis, quoquo loco Philippum esse cognouerint, eò profisciantur, & iusiurandum ab eo primo quoque tempore accipiant vicissimq; dent, super foederibus quæ inter illum & populum Atheniensem conuenerunt: eoque foedere ac iureiurando utrorumque socios complectantur. Electi sunt legati, Eubulus Anaphlystius, AEschines Cothocides, Ctesiphon Rhamnusius, Democrates Phlyeus, Cleon Cothocides. Hæc ego temporibus illis quum scripsissem, quumque id vnum spectarem, non ut Philippo sed ut ciuitati nostræ commodare ac prodessem, boni isti & præclari legati, abiecta omni penè reip. cura, tres menses continuos in Macedonia confederunt, usque eò dum veniret à Thracia Philippus, omnibus illius regni oppidis in suam potestatem reductis: quum decem diebus, imo tribus, aut quatuor quidem certe in Hellepontum peruenire, & oppida, iureiurando accepto priusquam ea ab illo expugnarentur atque euerterentur, seruare liceret. Vobis enim presentibus nunquam ea attigisset, aut iusiurandum profecto ab eo non accepissemus: ita pace decidisset, neque vtraque, & pacem & Thraciæ oppida teneret. Primus igitur Philippi dolus, hominumque istorum iniustorum, ac diis ipsis immortalibus iniquorum quæstus improbilissimus & mercatus turpissimus legatione talis fuit, propter quem & illo tempore, & nunc, & semper posthac me cum iis bellum atque inimicitias implacabiles gesturum profiteor. Iam mihi alterum deinceps longè illo grauius flagitium attendite. Posteaquam promisit Philippus se nobiscum

pacem obseruaturum, Thracia iam istorum culpa (ut dixi) qui decreto meo non paruissent, occupata: hoc rursus ab istis redimit, ne ex Macedonia decederet, quoad eum exercitum, quem contra Phocenses comparabat, instructum atque ornatum haberet: veritus ne si vobis renuntiaissent, eum breui tempore exercitum in expeditionem educiturum, exiretis ipsi, & cum triremibus ad Thermopylas, quemadmodum antea, nauigaretis, locique illius angustias clauderetis: sed vno tempore & renuntiantibus istis hæc audiretis, & ille iam intra Thermopylas ingressus esset, neque huic rei mederi possentis. Tanto autem Philippus in metu versabatur, adeoque anxius & sollicitus erat, ne vos (etiam si loca illa præoccupasset) ea de re antequam Phocenses periissent, certiores facti, mittendum iis auxilium decerneretis, atque ita res sibi de manibus elaberentur, ut impurissimum istum iterum, non iam communiter cum cæteris legatis, sed ipsum separatim conduceret, quo ea vobis diceret ac renuntiaret, per quæ omnia funditus perierunt. A vobis autem, Athenienses, etiam atque etiam peto, vehementerque contendo, ut in hoc toto iudicio memineritis, si AEschines Ctesiphontem solum accusasset, nihilque extra causam dixisset, me quoque hoc tempore nihil aliud acturum fuisse, nisi ut eum qui accusatus esset defenderem: sed quum iste tota sua oratione intemperanter in me fuerit inuectus, meque falsis criminibus, probris, ac maledictis vexarit ac lacerarit: mihi de memetipso tam multa dicendi, atque ad ea quæ mihi obiecit, pauca respondendi necessitate ab eo impositam esse. Quæ sunt igitur verba illa tum ab isto vsurpata, quæ summam rem perdidit: *Quod Philippus, inquit, Thermopylas introiuit, tumultuari neminè vestrum oportet. Omnia enim vobis ex animi sententia procedet, si quiescatis. Et biduo, aut summum triduo illum iis quibus inimicus venit, amicum: contra iis quibus amicus, inimicum esse factum audietis. Non enim verbum, inquit, sed utilitatum similitudine & communitate amicitias conglutinari & confirmari solere, grauius & magnificè pronuntians. Expedi autè Philippo, Phocensibus, & vobis peraque, Thebanorum immensi stupore, intolerabiliq; arrogantia defungi. Quæ quidem iucunda nonnullorum auribus accidebat, propter odium illud in Thebanos illo tempore penitus in omnium animis infixum atque infixum. Sed quid est postea consecutum: ut non longo post tempore infelices ac miseri Phocenses interiret, vrbes eorum funditus deleretur: vos dum quiescitis, istique obtemperatis, paulo post vasa & omnem suppellectilem ex agris in vrbes comportaretis, iste aurum acciperet: denique præter illa omnia, illud in Thebanos ac Thessalos acerbissimum odium in ciuitatem vestram redundaret: rerum gestarum gratia, Philippo quareretur. Atque hæc ita esse, cognoscite & ex Callisthenis decreto, & ex epistola Philippi. ex vtriusque enim lectione vobis hæc omnia plana fient. Recita decretum. **DECRETVM.***

Prætorè Mnesiphilo, concione subito atque ex tempore ab imperatoribus aduocata, de moderatorum ciuitatis ac senatus sententia, undecimo Kalendas Octobres, Callisthenes Eteonici filius, Phalereus, hanc sententiam dixit: placere, Nequis Atheniensium, quancunque excusationem afferat, in agro pernoctet: sed in vrbe & Piræo, præter eos qui sunt in presidij collocati ac distributi: quem autem quisque horum locum atque ordinem nactus est, eum ad extremum seruato, ita ut neque diem neque noctem extra presidium suum traducat. Qui huic decreto non paruerit, eum contra remp. fecisse iudicatum iri, & prodicionis penas daturum, nisi se vi aliqua maiore ac necessitate, cui obisti non potuit, impediunt esse docuerit. De iis autè quæ vim ac necessitate attulisse dicentur, & imperator

qui exercitui reſque militari præſt, & is cui ciuitatis procuratio commiſſa & commenda-
 data eſt, & ſcriba ſenatus cognoſcunto. Ex agris autem primo quoque tempore omnia,
 quæ ſunt intra quindecim millia paſſuum, in urbem & Piræum deportantur: quæ his
 ſinibus non continebuntur, in Eleuſinem, Phylam, Aphidnam, Rhamnuntem, Su-
 nium conuehuntur. Dixit Calliſthenes Phalereus. Nunquid vos hac ſpe ducti pa-
 cem faciebatis: aut hunc vobis exitum mercenarius iſte pollicitus eſt? Recita
 nunc epiſtolam Philippi, ſubactis Phoceniſibus, miſſam. EPIſTOLA
 PHILIPPI. Rex Macedonum Philippus, ſenatu populoque Athenienſi, S. D.
 Scitis nos Thermopylas ingreſſos eſſe, Phocidem ſub imperium ditionemque no-
 ſtram ſubiunxiſſe: & in eas quidem vrbes quæ ſeſe nobis adiunxerunt ac dederunt,
 præſidia impoſuiſſe: quæ verò cedere noluerunt, eas vi & virtute captas, atque in ſer-
 uitudinem redactas, deleuiſſe. Quum igitur audirem vos exercitum comparare, quem
 Phoceniſibus auxilio mitteretis, viſum eſt mihi ad vos ſcribere, ne diutius laboretis, ne-
 ue trepidetis. Nã omnino quum arma capitis, nihil mihi moderate facere videmini, qui
 quum pacem mecum feceritis, exercitum tamẽ contra me ducere paretis, idq; Phoceniſibus nobiſcũ
 federum cõmuniõne nõ coniunctis. Quare ſi pacis conditionibus ſtare nolueritis, nulla re
 alia nobis eritis ſuperiores, nihilque aliud aſequemini, niſi quod priores iniuriam feceritis.
 Auditis quàm apertẽ oſtẽdat ac declaret fociis ſuis in hac quã ad nos miſit e-
 piſtola, & penẽ ita loquatur Philippus, Ego hæc inuitis & iniquo animo ferẽ-
 tibus Athenienſibus feci. Quapropter ſi vos Thebani & Theſſali ſapitis, hos
 quidẽ in hoſtiũ numero ducetis, mihi autẽ fidẽ habebitis. quibus verbis lite-
 ratẽ quidẽ non eſt uſus, veruntamẽ hæc ſignificare atq; oſtendere voluit. Itaq;
 illos his captos eò pellexit ac perpulit, vt nihil futuri prouiderent, nihil præ-
 ſentirent, ſed eum res omnes in poteſtatem ſuã redigere paterẽtur: vnde infe-
 lices Thebani in has calamitates inciderũt. Atq; huius fidei apud illos cõpa-
 rãdæ adminiſter Philippo atq; adiutor iſte eſt Aefchines, is qui falſa vobis re-
 nuntiauit, qui vos in fraudẽ atq; in errorem induxit, is qui modò Thebanorũ
 caſus & calamitates miſerabiliter deplorabat, quàm graues, quàm luctuofis eſ-
 ſent multis verbis perfequebatur atq; exponebat: in cuius perſona & horũ, &
 eorum quæ Phoceniſibus acciderunt, & illorũ omnium malorum quæ Græci
 pertulerunt, cauſa conſiſtit. Scilicet enim, Aefchina, tu iis quæ Thebanis acci-
 derunt grauiter angeris, & Thebanorum miſericordia commoueris, qui tot
 bona in Bœotia poſideas, tot illorũ agros colas: ego verò lator, is qui ſtatim
 ab eo qui hæc effecerat, ad ſupplicium depoſcebar. Sed in eam orationẽ incidi,
 qua me poſterius vt i fortasſe magis conueniet. Ad illa igitur reuertor, quibus
 oſtendere cõperam, iſtorum quæſtus nefarios & nundinationes flagitioſas, &
 iniuſtẽ facta & ſcelera, horum malorum eſſe cauſas. Nam poſteaquam à Phi-
 lippo & vos decepti eſtis iſtorum culpa, qui ſuas operas in legationibus obeun-
 dis ei locauerant, quicq; nihil verẽ vobis renuntiauerant, & miſeri Phoceniſes
 eorũmq; vrbes deletæ ſunt, quid accidit? Contemptiſſimi omnium hominum
 Theſſali, inſolentiſſimi atq; omniſenſus expertes Thebani, amicũ, optimẽ de
 ſe meritum, ſeruatorem ſuũ deniq; Philippum ducebant. erat his ille omnia.
 Quod ſi quis aliud quippiã dicere conaretur, ne vocem quidẽ eũ mittere ſine-
 bant. Vos autẽ, qui omnia quæ à Philippo geſta erant ſuſpecta habebatis, atq;
 adeo iniquiſſimo animo ferebatis, pacem tamen vobis ſtudioſẽ retinen-
 dam putabatis. nihil enim ſoli efficere poteratis. Græci item reliqui conſimili
 vobiſcum

vobiſcum ratione in fraudem atque in errorem impulſi, & ſua ſpe deturbati,
 libertiſſimẽ otio pacẽque fruebantur, tametſi eſſent ipſi quodammodo iam-
 dudum bello laceſſiti. Nam quum quoquo verſus graſſans & circumiens Philip-
 pus, Illyrios, Triballos, nonnullos etiam Græciæ populos in ſeruitutem redi-
 gebat, quum multos ac magnos exercitũ ſuo imperio ſubiiciebat ac ſubigebat:
 quum quidam homines e Græciæ urbibus profecti pacis autoritate & licetiã
 freti eò ſe conferebãt, ibiq; à Philippo corrũpebantur, in quibus iſte numera-
 batur: quum hæc (inquã) fiebant, tum ii omnes in quos hæc comparabãtur,
 bello laceſcebãtur. quod ſi nõ ſentiebãt, alia iſta oratio eſt, nihilq; ad me perti-
 net. ego enim prædicebã & teſtificabar tũ apud vos, tũ ad quoscuq; miſſus
 eſſem. Ciuitates autẽ graui & periculoſo morbo erãt affectæ, dũ partim magi-
 ſtratus, iique qui rebus gerendis præerant, pecuniarum turpiter capiendarum
 ſtudio ducerentur, ſeſeque pretio corrumpi paterẽtur: partim plebs & multi-
 tudo neque futura prouideret, & vitæ tranquillitate & quotidiano otio in-
 ſcaretur: denique ſic omnes animis eſſent affecti, vt quanuis hæc in Græcia
 mala verarentur, ſinguli tamen ſe incommodorum expertes fore, ac pericu-
 lis alienis res ſuas, quando cunque vellent, in tuto futuras arbitrarentur. Ita-
 que multitudini (opinor) hoc uſu venit, vt pro infinita illa & intẽpeſtiua deſi-
 dia atque ignauia, libertatem amitteret: magiſtratibus verò ac principibus,
 qui ſe cætera, præter ſeipſos, vèdere putabant, vt ipſi ſeſe primos omniũ ven-
 ditos eſſe ſentirent. Nam qui amici atque hoſpites tũ quum donis ac mune-
 ribus corrũpebantur, nominari ſolebant, nunc aſſentatores, & diis immorta-
 libus iniqui atque iniuſti, & aliis id genus nominibus, quibus digni ſunt, ap-
 pellantur. Nemo enim, Athenienſes, eo animo pecuniam conſumit, vt pro-
 ditorum commodis conſulat: neque quiſquam poſteaquam ea quæ redemit
 obtinuerit, atq; in poteſtate ſua habuerit, proditorem reliquis de rebus in cõ-
 ſilium adhibet (nihil enim proditore beatius eſſet.) quam ob cauſam tãti fic-
 ret proditor longe aliter eſt. Sed ſimulatque is qui principatum & domina-
 tionem concupiſcit, fuerit rerũ potitus, etiã eorum qui vendiderunt domi-
 nus efficitur. Itaq; illorum improbitate perſpecta & cognita, tum eos profe-
 cto tum odio habet, tum iis diffidit, tum eos vexat & conculcat, nullũmq; in
 eos cõtumeliã genus prætermittit. Quod vt ita eſſe perſpicere poſſitis, atten-
 dite quæ dicturus ſum, & vobiſcum ipſi conſiderate. Nam tametſi rerum oc-
 caſionem amiſeritis, cognoſcendi tamẽ oportunitas ſapientibus ac prudẽ-
 tibus eadem manet. Tantisperdũ prodebat Olynthũ Laſthenes, amicus Phi-
 lippi nominabatur: Timolaus quoad Thebas perdidit, vſque eò Philippo ca-
 rus habitus eſt: vſq; eò Eudicus & Simus Lariffæi, quoad Theſſaliam Philip-
 po emanciparunt ac tradiderunt. Deinde quum eicerẽtur, cõtumeliis omnibus
 afficerẽtur, quoduis turpitudinis atque indignitatis genus ſubirent, orbis ter-
 rarum proditoribus cõpletus eſt. Quid? Ariſtratus Sicyonẽ, quid? Perilaus Me-
 garis non contemti atq; abiecti: Ex quibus intelligere quiuis faciliſimẽ poſ-
 ſit, qui patriã ſuam tuetur ac defendit maximẽ, quique plurimis in rebus iſtis
 dicendo reſiſtit, eum vobis, Aefchina, proditoribus, & nummariis mercena-
 riſq; ciuitatũ gubernatoribus, vnde pretiũ accipiatis & quæſtũ faciatis, ſup-
 peditare maximẽ, vòſque beneficio populi & eorum qui contra voluntates
 veſtras dicũt, ſaluos eſſe, mercedẽmq; accipere. Nã me Dius Fidius, quãtum
 lz. i.

in vobis fuit, iam dudum periissetis. Ac de iis quæ tum gesta sunt, tametsi multo plura habeam dicere, hæc tamen nimis multa dicta esse puto. Cuius rei iste culpam sustinet, qui in me suorum flagitiorum ac scelerum veluti crapulam hesternam euomuit: quam quidem mihi necessarium fuit apud eos, quorum memoria res illæ sunt antiquiores, diluere. Fortasse verò etiam vobis hæc oratio grauis ac molesta fuit, qui etiã antequam verbum facerem atque adeo hiscerem, omnes istius actiones mercenarias operasque venales noueratis: quas tamenspeciosas atque honestas amicitiarum hospitiumque nominibus appellabat. Hæc enim verba quodam loco orationis suæ posuit, *Qui mihi Alexandri hospitium maledicti loco obiecit atque exprobrauit.* Ego tibi Alexandri hospitium: unde consecuto, aut quonam merito? Nec Philippi hospitem te, nec Alexandri amicum ego unquam appellarim. non ita infans: nisi forte messores, & ceteros qui suas operas mercede locare consueuerunt, eorum à quibus conducti sunt amicos atque hospites appellare debemus. Non ita est. At ego te cum antea Philippi, tum hoc tempore Alexandri mercenarium dico, ite hi omnes, quos ad hoc iudicium conuenisse vides. Quod si non credis, eos interrogato, fodes. Quin ego metiprote hoc faciam. Vtrum vobis Athenienses, videtur Aeschines Alexandri mercenarius esse an hospes? Audis quid dicant? Nunc igitur tandem isti de accusatione respondere, & pro Ctesiphonte dicere, simulque res meas gestas exponere volo: ut, tametsi præclare intelligat Aeschines, audiat tamenspeciosas ob causas ego non solum quæ à senatu decreta sunt, verum etiam longè maioribus præmiis dignum esse contendam. Sume igitur accusationis ipsius libellum & recita. *ACCUSATIONIS LIBELLVS. Charonda prætor VIII. idus Februarias, Aeschines Atrometi filius Cothocides, iudicium de decretis contra leges factis in Ctesiphonte Leonsthenis filium ad prætorē detulit, quia scitum contra leges fecit: quo censuit Demosthenem Leonsthenis filium, Paaniem, aurea corona donandum à populo, virtutis & beneuolentiæ, quæ perpetuò habuit tum in Græcos vniuersos, tum in populum Atheniensem, & fortitudinis ergo: & quod res dicit agitque populo utilissimas, omnique studio, cura, opera, labore reip. prodesse conatur. Quæ omnia falsa sunt & contra leges scripta, quum leges vetent, primum falsa decreta in tabulas publicas referri: deinde eum, qui iudicio referendarum rationum teneatur, priusquam rationes retulerit, corona donari. (Est autem Demosthenes curator muris reficiendis, & theatri pecunia præfectus.) postremo eam donationem ac prædicationem Dionysii, tragædis nouis fieri: sed si quæ senatus corona donet, iubeat in curia: sin civitas, in Pnyce populo conuocato, de eo qui coronatur prædicari. Multa, talia quinquaginta. Viatores, Cephsiphon Cephsiphontis filius, Rhamnusius, Cleon Cleonis filius, Cothocida. Hæc sunt, Athenienses, quæ ex toto decreto in iudicium vocat Aeschines. Ego verò primum his ipsis planum me facturum confido, iustissimam eam esse defensionem qua usus sum. Seruato enim eodem ordine, quæ iste in scribendo & componendo accusationis libello secutus est, sigillatim de omnibus dicam, nihilque scies præteribo. Quod igitur scripsit Ctesiphon, me perpetuò eas res & dicere & agere, quæ populo sunt utilissimæ, omnique opera ac studio, quantum in me situm sit, ei consulere atque prodesse: quodque his nominibus me laudauit, eius rei iudicium in meis rebus gestis positum esse puto. Ex his enim, quum erunt diligenter considerata & perpena, verane sint ea quæ de me scripsit Ctesiphon an falsa, perspicuum erit. Quod autem censuit me corona donandum, his verbis non adscriptis, *Posteaquam rationes retulerit*, coronæque donationem & prædicationem in theatro*

faciendam: cum hoc ad ea quoque quæ in rep. gessi, pertinere puto, videre vtrum sim corona dignus necne, & vtrum prædicatione fieri in theatro debeat necne: tum præterea leges mihi proferendas esse existimo, per quas hæc Ctesiphonti scribere licuerit. Atque equidem hanc in defendendo Ctesiphonte orationis æquitatem ac simplicitatem adhibere constitui. Aggrediar autem primum ad ea quæ gessi: neque est quod quisquam putet, me longè ab accusatione rationem defensionis auocare atque abducere, si in hunc de Græcanicis meis actionibus sermonem incidero. Nam qui eam decreti partem reprehendit atque in iudicium vocat, in qua ego res populo Atheniensi utilissimas & dicere & agere dicor, quæque hæc tanquam minimè vera iudicio persequitur, hic est qui hanc de meis in rep. institutis rebusque gestis orationem cum hac causa ita coniunxit, ut non solum propria, sed etiam prorsus necessaria videatur. Deinde quum multa sint administranda reip. consilia, multaque voluntates & sectæ, eam potissimum sectam, quæ ad Græcanicas actiones pertinebat, secutus sum. Quapropter non immerito ex his totius meæ vitæ superioris ducenda sunt argumenta. Ea igitur quæ Philippus, antequam rempubl. attigissem, atque ad populum verba facere & concionari coepissem, anteuertat atque occupat, præteribo (nam nihil horum ad me arbitror pertinere.) Quæ verò, posteaquam ad remp. administrandam me contuli, prohibitus est à me facere Philippus, eorum vobis memoriam refricabo, neque de his rationem reddere recufabo, si hoc unum prius vobis exposuero. Philippus tunc, Athenienses, vna re nobis longè superior erat, quod non apud nos, aut illos tantum, sed apud omnes peræquè Græcos tanta proditorum, & nummariorum magistratuum, & impiorum hominum vbertas atque anonona versabatur, quanta post hominum memoriã non fuit: quos ille suorum consiliorum administratos & adiutores nactus, Græcos antea grauibis & acerbis odiis inter se dissidentes, maioribus etiam discordiis ac seditionibus concitauit, quum alios falleret, aliis effusè largiretur, alios quauis ratione corrumpere: postremo multas in partes eos discerpit ac distraxit, quum hæc vna res omnibus pariter cõduceret, ne ille cresceret prohibere. Quum esset igitur hic omnium Græcorum status, quumque in summa mali nascentis & in dies latius manantis ignoratione versarentur, vobiscum ipsi considerate, Athenienses, quid sequi, quid agere, quid efficere decuerit ciuitate: horumque à me rationem reposcite. Ego enim is sum qui me in hoc reip. gubernandæ munere ac loco, & in hac quasi custodia & vigilia collocaui. Vtrum igitur eam conueniebat, Aeschina, suos illos spiritus deponentem, suamque amplitudinis ac dignitatis oblitam, in eodem atque Thessalos & Dolopes ordine ac numero, Philippo Græcorum dominatum appetenti studere ac fauere, maiorumque suorum ornamenta & iura euertere: an hoc quidem non facere (graue enim hoc mehercule fuisset, graue) sed quæ futura, nisi quis prohiberet, videbat & iam pridem (ut verisimile est) præsentiebat, ea negligere, nihilque ne acciderent laborare? Atqui libet ex eo qui res meas gestas tantopere reprehendit, quæsierim, quarum partium ciuitatem nostram fuisse velit: vtrum earum, quæ malorum ac dedecorum, quæ Græci subierunt, adiutrices Philippo fuerunt: in quibus Thessalos eorumque socios possis dicere fuisse versatos: an earum, quæ spe amplificandarum opum suarum priuatarum, hæc fieri passæ sunt ac neglexerunt: in quibus Arcadas

& Messenios & Argiuos numerare possum? At multi horū, imò verò omnes maiore detrimento accepto quàm nos, ex hoc negotio discesserunt. Nam si Philippus statim ut vicit sese in Macedoniam recepisset, & postea quieuisset, nemine neque ex sociis suis, neque ex cæteris Græcis læso aut offenso, eos tamen qui conatibus eius non restitissent, aliqua ex parte reprehendere & accusare possemus. Sed si peræquè omnibus dignitatē, principatū, libertatem, imò verò reip. statum quibuscunque potuit ademit, nōne vos qui mihi credidistis ac paruistis, gloriosissimo & præclarissimo consilio vsi estis: sed illuc reuertor. Quid ciuitatem nostram, AEschinea, tum facere conueniebat, quum Philippum videret imperium sibi in Græcos ac regnum cōparare: aut quid me suaforem & consiliarium dicere, quid scribere oportebat, præsertim Athenis: (nam hoc plurimum refert) qui sciebam patriam meam à primis temporibus vsque ad illum diem, quo die in concionem ascendi, semper de principatu ac principe loco, semper de honore ac de gloria decertasse: plurēque viros, & maiorem pecuniæ vim pro studio laudis & honoris, omniumque Græcorum commodis consumisisse, quàm cæteri Græciæ populi pro sese impenderunt. Philippum autem, cum quo vobis omne certamen institutum erat, videbam pro imperio ac dominatione oculo sibi effosso, iugulo cōfractō, manu debilitata, crure comminuto à suis inceptis nōn desistere: denique quamcunque corporis partem fortuna voluerit ei adimere, eam libenter & cupidè amittere, ut reliquo corpore mutilato, cum honore & gloria vitam traduceret. Atqui ne hoc quidem quisquā dicere audeat, homini Pellæ educato, in vrbe humili tunc atque obscura, tantam animi magnitudinem meritò ingeneratam esse, ut imperium Græcorum cōcupisceret, atque hoc in animum induceret: in vobis autem qui Athenienses estis, qui que quotidie in omnibus literis ac disciplinis maiorum vestrorū monumenta cernitis, tantam ignauiam atque inertiam inesse debuisse, ut libertatem Græcorum vltro & vestra sponte Philippo cederetis. Nemo (inquam) hæc dixerit. Vnum igitur erat reliquum simul & necessarium: iis omnibus quæ ille moliebatur, quum iniuste vos læderet, iuste obsistere atque obuiam ire. Ergo vos quidem ab initio hoc faciebatis, ut æquū erat, ut decebat: ego autē decernebā & suadebā quibus tēporibus in rep. versabar: fateor. At quid me facere oportebat? Iam enim ex te quæro, reliquaque omnia prætermittō, Amphipolim, Pydnā, Potidæā, Halonesum: hæc omnia obliuiscor, nihil horū memini: Serriōn, Doriscus, Peparēthi expugnatio, & cætera id genus, in quibus & iniuriā & detrimentum accepit ciuitas, fuerint nē vnquam nescio. Et tamen dixisti me horum locorum cōmemoratione ciuitatem nostram in odium Philippi adduxisse, quū ea decreta quæ ad has res pertinent, sint Eubuli, Aristophōtis, Diopithis, non mea. O ad dicendū quicquid tibi libeat, omnium hominū promptissime atque expeditissime. nihil igitur ego de his nunc quicquam dicam. Verūm ille qui Eubœam sibi vendicabat, qui aggerem Atticæ oppugnandæ excitabat, qui Megaris inferre bellū cogitabat: Oreum occupabat, Porthmū subruebat, Philistidem Orco, Clitarchum Eretriæ tyrannos imponebat: qui Hellepontum sub imperium ditionēque suam subiungebat, qui Byzantium obsidebat, qui vrbes Græciæ alias funditus euertebat, in alias exules ab exilio reducebat: vtrum quum hæc faceret, iniuriam faciebat &

fœdera rumpebat, & pacem violabat, necne? Deinde vtrum è Græcis aliquem existere oportebat, qui hæc eum facere prohiberet, necne? Nam si non oportebat, sed illam quæ Græcia est, Mysorum prædam (ut appellatur) viuētibz & stantibus Atheniensibus, videri conueniebat: frustra sunt mei tot suscepti labores quum de talibus rebus dixi: inanem quoque & superuacaneam operam sumsit ciuitas, quæ consilio meo paruit: fuerint denique peccata & scelera omnia contra ius admissa, mea. Sin autem opus erat aliquem existere qui hæc prohiberet, quem alium quàm populum Atheniensem fuisse conueniebat? Has igitur res ego tum gerebam, & quum illum omnium mortaliū ceruicibus iugum feruitutis imponere videbam, aduersabar ego & resistebā tum prædicendo, tum monendo ne hæc Philippo condonaretis ac proderētis. Atqui pacem ille profectò captis nauibus, non nostra ciuitas, AEschinea, violauit atque infirmauit. Profer igitur ipsa decreta, & epistolam Philippi, & ex ordine recita. Nam cui quisque culpæ sit affinis, ex his planum fiet, si diligenter attendentur, & cum re de qua quæritur comparabuntur. Recita. *DECRETVM. Neocle prætor, mense Sextili, concione ab imperatoribus extra ordinem aduocata, Eubulus Mnestheii filius, Cyprius, verba fecit. Quod imperatores in concione nuntiarunt Leodamantem nauarchum cum viginti, quæ vnâ missa fuerant exportandi ex Helleponto in Lemnum frumenti causa, nauibus, ab Amynta Philippi imperatoris in Macedoniam deductum, atque in custodiam datum retineri: placere ut ciuitatis moderatores, & imperatores dent operam ut cogatur senatus, legati que ad Philippum deligantur: qui quum primum ad eum peruenerint, agant cum eo de dimittēdo nauarcho, & nauibus, & militibus. Et si imprudens fecit Amyntas, dicant nihil de eo queri populum Atheniensem: si Leodamantem in aliquo maleficio deprehendit, quum aliquid præter ea quæ fuerāt ei à populo Atheniensi mandata moliretur, Athenienses re cognita, pro eius negligentia & contumacia, in eum animaduersuros. Quod si neutrum horum est, sed priuatim fidem & æquitatem violat aut is qui naues misit, aut is qui cum nauibus missus est, placere ut petant legati à Philippo, ut hac de re faciat nos per literas certiores: ut populus Atheniensis, quum hæc comperta habuerit, quid factū opus sit deliberet.* Hoc igitur populi scitum fecit Eubulus, non ego. Alterum quod deinceps sequitur, Aristophon: deinde tertium Hegefippus: deinde aliud Aristophon: deinde aliud Philocrates: postremò Cephisophon, & cæteri omnes. Ego quidem nullum vnquam hæc de rebus verbum feci. Recita decretum. *DECRETVM. Nicole prætor, pridie Kal. Septembres, de sententia totius senatus, ciuitatis moderatores, & imperatores, quum de ijs quæ in concione acta essent ad senatum retulissent, decreuerunt populo placere, ut legati ad Philippum de nauibus recuperandis deligantur, iisque ad illum mandata dentur: etiam populi scita in concionibus facta tradantur. Lecti sunt hi, Cephisophō Cleonis filius, Anaphlystius: Democritus Demophontis filius, Anagyraſius: Polycritus Apemanti filius, Cothocides. tribu Hippothoontide summam rerum potestatem obtinente. Aristophon Colytteus præses & consilij publici princeps sententiam dixit.*

Quo modo igitur ego hæc populi scita profero atque ostendo, ita & tu AEschinea, ostende quali ego decreto scripto belli suscipiendi autor fuerim. At non potes. si enim posses, nihil tibi nunc prius proferendum duxisses. Atqui ne Philippus quidem in me belli culpam confert, quum alios infimulet & criminetur. Recita verò ipsam Philippi epistolam. *EPISTOLA PHILIPPI.*

L I P P I. Rex Macedonū Philippus, senatui populoque Atheniensi S. D. Venerunt ad me legati vestri Cephisopho, Democritus, Polycritus: egeruntq; mecum de nauibus, quibus praeerat Leodamas, dimittendis. Vt igitur uno verbo dicam quod sentio, stultissimi mihi esse videmini, si me ignorare putatis haec nauigia, per simulationem frumenti ex Helleponto in Lemnum exportandi, eo consilio esse missa, ut Selymbriani, qui a me obsidentur, nec communibus amicitia foederibus continentur, auxilium ferrent: atque haec nauarcho mandata esse non a populo, sed a quibusdam magistratibus, & ab alijs, qui nunc priuati quum sint, vehementer cupiunt, populam sprete & violata amicitia qua mihi cum eo intercedit, bellum redintegrare: idque ut fiat maiore studio contendunt, quam ut Selymbriani opitulentur, existimantes sibi hoc facinus & etigalis instar futurum. Verumtamen non arbitror nec mihi nec vobis hoc quicquam profuturum. Quapropter primum haec nauigia, quae ad nos delata sunt, vobis remitto & condono: deinde peto a vobis, ne magistratibus vestris permittatis rep. malitiose & improbe administrare, sed coerceatis & castigetis, quod quidem si facietis, ego quoque omni studio pacem tueri & conseruare conabor. Valete. Nusquam hic Demosthenis nomen posuit, nullius me culpae affinem esse scripsit. Cur igitur quum alios criminetur, nullam de meis rebus gestis mentionem facit? quia de suis in nos iniurijs mentionem fecisset, siquid de me scripsisset. His enim affixus haerebam, ab his nusquam oculos demouebam: his denique aduersabar. Ac primum legatio in Peloponnesum me autore decreta est, quo tempore ille in Peloponnesum occultis itineribus irrepebat: deinde in Euboeam, quum Euboeam appetebat: deinde exercitus in Oreum a me decretus est, non iam legatio: alter item exercitus in Eretriam, posteaquam tyrannos in his vrbibus constituerat: postremo classes eas omnes mihi, quibus & Cherronesus & Byzantium & focii omnes seruati sunt: ex quibus vobis pulcherrima illa nata sunt, laudes, gloria, coronae, gratiae ab iis qui beneficium a vobis acceperant. Ita factum est, ut eorum quibus iniuriam faciebat Philippus, longè dissimilis esset fortuna. Nam qui vobis tum fidem habuerunt ac paruerunt, salutem adepti sunt: qui neglexerunt, hoc sunt affecuti, ut & ea quae praedixeratis saepe recordarentur, & vos non solum optima erga se voluntate, sed etiam singulari prudentia praeditos & vates fuisse iudicarent. Omnia enim quaecumque eis praedixistis, acciderunt. Atqui quum fugiat omnino neminem, tum tu omnium hominum minimè ignoras, AEschina, magno emturum fuisse Philistidem, ut Oreum haberet: magno Clitarchum, ut Eretriam teneret: magno Philippum ipsum, ut haec sibi aduersum vos facultates suppeterent, nec de caeteris rebus coargueretur: denique nequis iniurias quibus Graeciam ubique afficiebat, magnopere attenderet aut acrioribus oculis obseruaret. Legati enim, qui tum a Clitarcho & Philistide huc veniebant, apud te deuersabantur, AEschina, tuque eis hospitium publicum comparabas: quos ciuitas tanquam hostes, & res neque iustas, neque reip. vtilis persuadere dicendo conantes, exire ex vrbe iussit atque eiecit: tibi autem erant amici. Nihilne igitur horum actum est? o, te appello qui me maledictis insectaris: qui dicis me pretio accepto tacere, consumto vociferari. Tu verò non item: quin tum maximè vociferaris quum habes, neque vnquam vociferari defines, nisi hi tibi clamorem istum compresserint, iniusta infamiae nota sempiterna. Quum igitur vos tum propter has causas me corona donassetis, iisdemque, quibus hic Ctesiphon, syllabis Aristonicus

decretum conscripisset, corona in theatro voce praconis pronuntiata esset: hoc secundum denique mihi iam praconium obtigerit: neque tum contradixit AEschines quum praesto esset, neque eum qui sententiam dixerat, in iudicium vocauit. Ac mihi hoc quoque decretum recita. DECRETVM. Cheronida Hegemonis filio pretore, septimo Kal. Februarias, tribu Leontide summum imperium obtinente, Aristonicus Phrearrus ita censuit. Quoniam Demosthenes Demosthenis filius, Paanius, cum multas & magnas populo Atheniensi utilitates attulit, tum multis populi Atheniensis socijs & antea & item hoc tempore suis decretis praesidio atque auxilio fuit: quodque nonnullas vrbes Euboeae liberauit: postremo quod perpetuam erga populum Atheniensem benevolentiam praestat, & tum agendo tum dicendo, quantum potest, cum ipsis Atheniensibus, tum alijs Graecis consulit: Placere senatui populoque Atheniensi, ut Demosthenes Demosthenis filius meritis ac veris laudibus ornatur, aureaque corona donetur. Atque haec donatio in theatro, Dionysijs, tragædis nouis pronuntietur. Huius autem pronuntiationis procuratione habeat & tribus ea penes quam summa sit rerum potestas, & certaminum scenorum curator ac praefectus. Dixit Aristonicus Phrearrus. Estne igitur quisquam, qui dedecore aliquo affectam, aut ludibrio habitam, aut derisam propter hoc decretum nostram ciuitate esse sciat, quae omnia nunc iste, si ego corona donatus fuero, futura confirmata? Atqui quum res sunt recentes & omnibus nota, si quidem honestae & praclarae sint, earum autoribus habetur gratia: sin aliter, poena in eos constituitur. At enim tum mihi gratia relata, non poena irrogata est. Quare vsque ad illa tempora in quibus haec gesta sunt, nemo est qui non me res & optimas & ciuitati vtilissimas gessisse fateatur: hocque ita esse id erit maximo documento, quod quum aliqua de re deliberabatis, siue dicerem, siue decernerem, omnes sententiam meam probabatis, omnes auctoritatem meam sequebami: quod ea quae a me decreta essent fieri iubebatis, quod ex eis coronae ciuitati, mihi, vobis omnibus comparabatur: quod sacrificia & supplicationes dijs immortalibus, propter actiones illas tanquam vtilis & salutare, constituebatis. Posteaquam igitur ex Euboea Philippus depulsus ac deiectus est, armis quidem, a vobis: ratione autem & scientia reip. bene gerenda, & decretis (dirumpantur quidam istorum licet) a me, alteram ciuitatis nostrae oppugnanda viam quaerebat. Quum videret autem nos magnam partem frumento importato aliundeque aduecto uti, totius rei frumentariae exportandae potestatem concupiuit: & quum in Thraciam venisset, a Byzantijs socijs suis primum petere coepit, ut communibus opibus copiisque coniunctis vna secum bellum nobis inferrent. quod quum recusarent Byzantii, negarentque se his conditionibus cum eo societatem iniuisse (neque in eo sane mentiebantur) aggeribus excitatis, vallo circumiecto, machinis admotis urbem oppugnabat. Haec quum fierent, quid nos facere conueniret, non iam amplius quenquam rogabo (omnibus enim perspicuum est) sed quis ille fuit qui Byzantijs opem tulit? qui saluti fuit? quis prohibuit ne Hellepontos temporibus illis a nobis alienaretur? Vos, Athenienses. vos autem quum dico, ciuitatem nostram dico: sed quis erat ille qui ciuitati hoc suadebat? qui decernebat? qui agebat? qui denique seipsum nullius periculi metu deterritus, non pecuniae, non vitae suae parcens, rebus omnibus offerebat? Ego. Neque verò vos oportet oratione doceri quantum haec omnibus profuerint, quum re sitis experti. Bellum enim

quod tum susceptum est, præterquam quod magnam ex eo gloriam consecuti estis, fecit ut omnium rerum, quæ ad vitam degendam necessariae sunt, maior vobis cum incredibili annonæ vilitate suppeteret vbertas & copia, quam in hac pacè, quam isti viri boni contra patriam tuentur ac retinent, rerum quarundam futurarum spe ducti: qua ut decidant, neque earum rerum, quas vos optimarum partium ac rectissimarum voluntatum ciues à diis expetitis, sint participes: neque ipsi vobis ea quæ secuti sunt, quæque sibi proposuerunt, impertiant, faxint dii immortales. Recita verò Byzantium & Perinthiorum coronas, quibus harum actionum nomine ciuitas nostra donabatur. **DECRETVM BYZANTIORVM.** Hieronmone Bosphoricho, Damagetus Euntealis filius, facta sibi à senatu dicendi potestate, verba fecit. Quod populus Atheniensis cum superioribus temporibus perpetuam erga Byzantios, & socios cognatosque Perinthios benevolentiam habuit, tum hoc tempore quum Philippus Macedo bellum huic agro & huic urbi calamitosum inferret, eo consilio atque animo ut Byzantios & Perinthios funditus deleret atque euerteret: cumque omnia partim incendio flammisque vastaret, partim caesis arboribus ferro popularetur, magno nobis & sui utilitatiq; fuit: auxilioque lato centum & viginti nauibus, re frumentaria, armis, viris, magnis periculis nos liberauit, & antiquum nobis reip. statum, leges, sepulcra maiorum restituit: Populo Byzantio & Perinthio placere ius matrimonij nobiscum contrahendi, & ciuitatis ac reip. nostræ communionem, agrorum & fundorum emendorum ac possidendorum potestatem Atheniensibus concedi: in ludis ac certaminibus principem locum ac proprium, in Prytaneo, in curia, apud populum, apud eos qui sacris prapositi sunt. tribui: tum si qui volent in urbe nostra domiciliū suarum fortunarū collocare, omnium rerum immunitatē dari: statuas autem tres sexdecim cubitorum in Bosphoro poni, quæ significet populum Atheniensem à populo Byzantio & Perinthio corona donari: miti autem munera ac præmia ad celeberrimos totius Græciæ conuentus, Isthmia, Nemea, Olympia, Pythia: ibique prædicationem corona, qua corona populus Atheniensis à nobis donatus sit, fieri, ut Atheniensium virtus, & Byzantium Perinthiorumque gratus animus Græcis omnibus perspectus sit & cognitus. Recita & coronas à Cherrhonesitis ciuitati nostræ decretas ac donatas. **DECRETVM CHERRHONESITARVM.** Qui ex Cherrhonesitis Sestum, Eleuntem, Madytum, Alopeconnesum incolunt, ij senatum populumque Atheniensem corona aurea donant, ducentorum & viginti sex pondorum aram Græciæ, & populi Atheniensis excitant & consecrant, quoniam sibi maximi & singularis boni, incredibilisque felicitatis causa fuit: utpote qui se exercitu Philippi liberarit, qui sibi sedes suas patrias, suas leges, libertatem, sacra restituerit: neque vlla seculorum aternitate ei gratias agere, & quantum consequi poterunt, de eo bene mereri, & quicquid poterunt in eum beneficij conferre, desinent. Hac de communi consilio in curia decreuerunt. Verum non solum ut Cherrhonesus & Byzantium seruarentur, Philippus Hellepontum in potestatem suam redigere prohiberetur, nostra ciuitas his de causis maximis honoribus afficeretur, mea instituta, mea que in administranda rep. rationes perfecerunt: sed etiam omnibus mortalibus nostræ ciuitatis bonitatem, fidem atque animi magnitudinem, Philippi improbitatem, malitiam, ac perfidiam perspicuam claramque reddiderunt. Hic enim Byzantium amicus & socius eos ipsos, quos tueri debebat, circumferre atque oppugnare ab omnibus conspiciebatur (quo quid turpius aut sceleratius esse possit?) vos qui multa & quidem merito de illis queri poteratis,

propterea quod se in vos antea iniquos atque ingratos præbuerant, non modo præteritas iniurias non recordari, neque homines miseros, quibus à Philippo fiebat iniuria, prodere ac deserere, sed etiam tueri ac seruare cernebamini. Quibus ex rebus gloriam omniumque erga vos benevolentiam comparabatis. Atqui nemo est qui nesciat, multos iam ex iis qui in rep. versati sunt à vobis esse corona donatos. sed cuius alius opera ciuitas nostra honorem coronæ consecuta sit, consiliarii (inquam) & oratoris, præterquam mea, nemo est qui proferre queat. Ut igitur ea maledicta, quæ iste in Eubæos Byzantiumque congeffit, quum siquid forte asperius ab illis atque acerbius contra nos actum sit, commemorabat, meras calumnias esse ostendam, non eo solum quod falsa sunt, (scire enim vos arbitror ita esse) sed quod, ut maximè vera essent, res illas tamen ita tractaui ac moderatus sum, ut ciuitati nostræ essent vtilis: vnum atque alterum è præclaris facinoribus, ac ciuitati nostræ gloriosis, quæ apud vos facta sunt, exponere volo, atque ea paucis. Nam & vnum quæque priuatim, & ciuitatem publicè ad omnium quæ extant pulcherrima & præclarissima exempla reliquas actiones oportet dirigere conari. Vos igitur, Athenienses, quum Lacedæmonii terræ marisque imperium obtinerent, & totam Atticam quoquo versus præfectis ac prælidiis deuinctam obsecramque tenerent, Eubæam, Tanagram, omnem Bœotiam, Megaram, Aeginam, Cleonas, cæteras insulas haberent: quum ciuitati nostræ non mœnia, non naues essent: ad Haliartum exercitum eduxistis, iterumque paucis post diebus Corinthum, quo tēpore multas à Corinthiis ac Thebanis acceptas iniurias, ob ea quæ bello Decelico ab illis acta fuerant, memoria repetere poterant ii qui tum viuebant Athenienses maiores vestri, quod tamen non fecerunt. nihil minus. Atqui hoc vtrumque, AEschinea, Athenienses neque pro benemeritis faciebant, neque à periculo vacuum cernebant: sed non idcirco tamen eos qui ad se confugiebant, deserere in animū inducebant, imò verò pro honore & gloria terrores omnes subire, omnemque dolores & cruciatus corporis excipere ac perferre cupiebant: qua in re nihil fallebantur, quin prudētissimè rectissimèque sentiebant. Namque omnibus hominibus vitæ terminus mors est, etiam si quis se domi inclusum contineat & custodiat. Sed viros fortes semper oportet res laudabiles atque honestas suscipere & conari, bona spe in posterum fretos, & quasi armis quibusdam tectos: quicquid autem deorum immortalium voluntate euenerit, fortiter ac moderatè ferre. Hæc faciebant nostri maiores, hæc qui è vobis sunt atate grandiores: qui simulatque Thebani victoriam in Leuctris consecuti, Lacedæmonios neque vobis amicos, neque de vobis benemeritos, imò verò propter multas & graues in nostram ciuitatem iniurias odio acerbissimo dignos, de medio tollere ac funditus delere conati sunt, prohibuistis: non eorum potentia, non viribus, non opibus, non gloria bello parta deterriti: postremò non agitantis animis neque reputantes cuiusmodi vos illi in rebus iniuste læsisset, neque pro quibus hominibus essetis vitæ periculum adituri. Ita his factis Græcis omnibus declarastis, vos, si quis eorum in vos quantumuis grauiter deliquerit, iras atque inimicitias aduersus eum susceptas, ad alias res aliisque tēpora referuare. Quod si aliquod in discrimē salutis aut libertatis venerit, iniuriæ acceptæ neque memores futuros, neque rationē habituros. Neque verò in his rebus solum ita animati fuistis: sed

quum sibi iterum Thebani Eubœam vendicarent, neque vos neglexistis, neque iniurias, quibus à Themifone & Theodoro ad Oropum affecti fueratis, memoria tenuistis, sed his quoque succurristis: quo quidem tempore primum trierarchi voluntarii ciuitati extiterunt, in quibus ego fui. Sed nondum ad eum locum veni, vbi mihi his de rebus dicendum sit. Atqui quum clara in hoc vestra virtus enituerit, quod insulam illam seruauistis: tum verò multo præclarissimum vestrum illud factum exitit, quod quum & virorū & vrbū Euboicarum compotes essetis, iis qui vos laferant vtraque reddidistis, nulla iniuriarum vobis factarum, in iis quæ vestræ fidei commendata & credita fuissent, ratione ducta. Alia sexcenta quæ commemorare possum præmittito: nauales pugnas, exercitus in expeditionem eductos, pedestres copias tum antea tum vestra memoria comparatas: quæ quidem omnia pro cæterorum Græcorum salute ac libertate ciuitas nostra suscepit. Quum igitur animaduertissem & cognouissem ciuitatē nostram in tot ac talibus rebus pro commodis alienis nullam dimicationem recusasse, quum res ipsius ageretur, consiliumque & certamen quodammodo de ea iniretur, quid ego ei sua dere, quid consilii dare debui: Vtrum vt præteritas iniurias recordaretur in eos qui præsidium nostrum implorabant, qui seruari cupiebant: an vt excusationum latebras quæreret, quibus vtilitatem Græcorū cōmunem proderemus? Et quis me non meritò necaret, si quod ornamentum decusque ciuitatis verbis duntaxat contaminare conarer? Nam rem quidem vos non fuisse facturos ego certo scio. si enim voluissetis, quid vobis obstitisset? non licebat? non vobis præsto aderant isti homines qui hæc dicturi ac suasuri essent? Iam igitur ad ea quæ deinceps publicè gessi reuertor. atque in his mihi rursum spectate & considerate, quid esset optimum factū ciuitati. Quum enim viderem, Athenienses, classē vestram dilabi atque euanescere, diuites impensa modica facta immunitatem esse consecutos, mediocriū aut tenuium facultatum homines ad egestatem esse redactos, ciuitatem ob has causas nihil suo tempore facere, sed amissa iam occasione ad res agendas aggredi: legem tuli, qua diuites officium facere coegi, pauperes ab iniuria vindicaui: denique perfecti vt omnis comæatus, omnis belli apparatus (quod erat vtilissimum) suo tempore ciuitati suppeteret: atque ob hanc actionem de legibus contra leges rogatis in iudicium vocatus, vestræ me potestati sententiæque permisi, in conspectum vestrum veni, & absolutus sum: accusator autē ne quinta in quidem tabellarum partem pro se obtinuit. Atqui quanti classium magistrōs aut primos, aut secundos, aut tertios à me fuisse putatis emturos, primum ne hæc lex à me ferretur: secundo loco, vt ego tota re inchoata relicta atque abiecta, eis iurandi in litem, & iureiurando interposito, recusandi aut prorogandi iudicii potestatem facerem, atque ita eos elabi sinerem? tanti profecto, Athenienses, quanti apud vos dicere non ausim. Atque hæc non immeritò facerent. Licebat enim illis per leges priores, senisdenis inter se copulatis, muneribus publicis fungi, quum ipsi paruam ac propè nullam impensam singulifacerent, tenuium atque inopum rem familiarem contererent atque exhaurirent: mea autem lege pro suis quemque facultatibus pecuniam conferre oportebat. ita duabus triremibus præfectus mea lege exortus est is, qui vnus sumtum decimus sextus antea sustinebat. Non enim se tunc trierarchos, sed tributū confe-

rendi socios nominabant. Quare vt hæc tollerentur, atque vt ne officium facere cogerentur, nihil est quod mihi daturi non fuerint. Ac mihi primum plebiscitum illud, propter quod in iudicium adductus sum de legibus contra leges superiores rogatis: deinde censuum descriptiones, & eam quæ priore lege obseruabatur, & eam quam ego mea lege induxi, recita. *PLEBIS SCITVM A DEMOSTHENE FACTVM. Pratore Polycle, decimosexto Kal. Septembris, tribu Hippothoontide summam rem obtinente, ciuitatēque moderante, Demosthenes Demosthenis filius, Paanius, legem tulit ad nauium præfecturas pertinentem, superiore abrogata, qua trierarchis tributorum conferendorum partitio concedebatur. Atque hanc Demosthenis legem senatus sententia sua, populisque Atheniensis suffragio suo comprobauit. Itaque hoc nomine Demosthenem Patrocles Phlyeus iudicio de legibus non legitime rogatis reum fecit. Qui, Demosthene omnibus sententijs absoluto, quum quintam tabellarum iudicialium partem non obtinuisset, quingentis drachmis multatus est.* Profer verò & egregiam illam census descriptionem lege superiore institutam. *DESCRIPTIO TRIBUTI CONFERENDI EX LEGE ANTIQVA. Trierarchi ad vnus triremis sumtus vocantur senideni, ad rationem earum tributū collationum, quæ in centurijs aut manipulis militum obseruari solēt, ab ætatis anno vice simo quinto usque ad quadragesimum: atque hi parē & æquabilem inter se sumtum in triemes faciunt.* Age iam mihi descriptionem quoque ex mea lege inductam profer ac recita. *DESCRIPTIO EX LEGE DEMOSTHENIS. Singuli trierarchi delecti singulis triremibus attribuuntur pro suis quisque facultatibus, quorum census sit decem talentorum. quod si sit plurius, pro proportione usque ad tria nauigia, cum nauicula actuaria, conferēdi munere funguntur. eadem proportione, si bona sint minoris quàm decem talentorum, conso-* *ciantur & coeunt inter se ad muneris perfunctionem, usque ad decem talenta.* Vtrū vobis videor tenuibus mediocriter subuenisse? Vtrum diuites paruo fuisse videntur emturi, vt ne officium facere cogerētur? Non solū igitur his nominibus glorior ac triumpho, quod hæc diuitibus non remisi neque condonauis: & quod in iudicium vocatus, absolutus sum: sed quod legem vtilem reip. tuli, idque re atque euentu probaui. Quum enim toto belli tempore, mea lege classes nauigarent, nullus vnquam trierarchus ad vos supplex confūgit, tanquam meæ legis iniuria oppressus atque afflictus: nullus in Munychia ad aram Dianæ sedens, onus sibi lege impositū deprecatus est: nullus à magistratibus classicis in vincula cōiectus est, quod legi meæ parere noluisset: nulla triremis neque foris comprehensa periit nostræ ciuitati, neque hîc remansit quum in altum deduci non posset. Atqui prioribus legibus hæc omnia accidebant. Causa autem in pauperibus consistebat, quippe qui munere publico fungi propter egestatem non possent. Ex hoc igitur multarum rerum gerendarum impedimenta, multa que difficultates inexplicabiles nascebantur. Ego verò ab iis quibus angusta res familiaris tenuisque facultates erant, ad locupletes & copiosos nauium præfecturas transtuli. Ita quæ ratio postulabat, quæ que tempora reip. desiderabant, rectè atque ordine agi cœpta sunt. Atqui etiam hoc nomine laus mihi debetur, quod hanc reip. administrandæ viam rationemque secutus sum, ex qua vno tempore gloria, honores, opes & copiæ ciuitati quærebantur. Nulla autem mea reip. gerendæ ratio neque inuida, neque maligna, neque acerba, neque malitiosa, neque humilis aut abiecta, neque

ciuitate nostra indigna reperietur. Atque eandem planè mentem ingeniq; indolem in ciuitate nostra gubernanda præstitisse videbor, quam in totius Græciæ rebus procurandis atque administrandis adhibui. Nam neque in ciuitate nostra gratiam diuitum pluris quàm multitudinis iura feci, neque in rebus Græcorum, Philippi hospitium ac munera communibus totius Græciæ commodis ac rationibus antiquiora mihi fuerūt. Iam igitur mihi reliquum esse arbitror de præconio, ac de iudicio rationum referendarum dicere. Nam me res optimas & populo vehementer vtilis egisse, benevolentiamq; erga vos perpetuò habuisse, omniq; opera ac studio reip. profuisse, satis ex iis quæ dicta sunt cōstare existimo. Atqui partem maximā rerum à me publicè institutarum & actarum prætermitto, quòd arbitrer primūm mihi de crimine ipso decretorum contra leges factorum esse differendum, rationemq; reddendam: deinde etiam si nihil de reliquis actionibus & rebus meis gestis dicam, nihilominus tamen vestram mihi conscientiam testè esse earum locupletem. Iam quæ iste sursum ac deorsum omnia permiscens ac perturbans, & oratione longo anfractu verborum circumacta, de legibus disputauit, contra quas hoc decretum scriptum esse arguit: neque mehercule quèquam veltiūm esse puto, qui quid diceret intellexerit, neque ego intelligere potui. Mihi autè deliberatum est rectam ac simplicem defensionis viam sequi. Tantum abest enim vt dicam me iudicio referendarum rationum non teneri (quod iste mihi crebrò obiiciebat falsò, & ita esse asseuerabat) vt eorum quæ per omnem vitam publicè vel tractaui vel administraui, rationem me apud vos referre debere confitear: sed quæ de meis bonis populo vltro largitus sum, eorū rationem neque à me referri vlllo tempore oportere dico (audis AEschinas?) neque ab vlllo alio, nè si ex nouem quidem sit prætoribus. Nā quæ tam iniusta, quæ hominum generi tam inimica atque infesta lex, vt qui de suo sit largitus, quique humanitate adductus benignum se & munificum & liberalè re præbuerit, eum gratiæ quidem fructu priuet, calumniatoribus autem & sycophantis constrictum tradat: hos ad reposcendaseorum quæ ille dedit rationes, iudices constituat: Nulla profectò est: aut siquam iste esse contendat, ostēdat, atque ego æquo animo feram & tacebo. Verum, Athenienses, omnino nulla reperietur. Itaque calumniatur iste me, & quòd, quum ego theatriali pecuniæ præfectus essem, pecuniā de meo largitus sum, senatus (inquit) eum laudauit, quo tempore referendarū rationum iudicio tenebatur. Non ob vllam rem cuius rationē reddere debebam, perditissime sycophanta, sed propter meam largitionem ac liberalitatē. At muris reficiendis curator eras (inquit.) Etiam ob id ipsum meritò laudabar, propterea quòd quæ in eorū refectiōe insumsi, donauit, neque in tabulas retuli, expēsūmve tuli. Nam expēsū latio, sanè iudicium referendarū rationum, & iudices qui rationes diligēter expendāt, desiderat: donatio verò ac liberalitas, laudē gratiāq; promeretur. Hanc igitur ob causam Ctesiphon hoc de me scitū fecit. Atq; hæc ita esse, & nō solūm legibus esse definita, verum etiā institutis ac moribus nostris esse cōparata, multis argumentis & testimoniis vobis demonstrabo. Nam primūm Nausicles quum esset imperator, sæpe ob ea quæ de suo largitus est, à vobis corona donatus est. Deinde Diotimus, quòd clypeos dederat: & rursum Charidemus, coronis donati sunt. Tum Neoptolemus iste multis operibus præfectus, propter

propter ea quæ de suo largitus est honorem coronæ est consecutus. Effet enim hoc miserabile sanè atque ingemiscendum, si magistratum aliquem gerenti vel sua largiri propter magistratum non liceret, vel eorum quæ largitus sit non gratiam vllam consequeretur, sed iudicium referendarum rationum subire cogeretur. Atq; hæc ita esse, Athenienses, ex iis ipsis quæ his decreta sunt, cognoscite. Recita mihi decreta. *DECRETVM. Prætoris Demonico Phlyeo, sexto Kal. Septembres, Verba fecit Callias Phrearrus de sententiā senatus populique Atheniensis, Placere senatui populoque Atheniensi Nausiclem armis præfictum corona donari, quòd quum duo millia pedum Atheniensium grauioris armaturæ essent in Imbro, vt Atheniensibus eam insulam incolentibus auxilium ferrent: neque posset Phialo, cui suffragio populi huius muneris administratio delata fuerat, propter hyemem ac tempestatem aduersam nauigare, neque stipendium militibus persolvere, de suo vltro erogari: nec tamē à populo repetijt. Placere præterea corona donationē Dionysius, tragædis nouis, præconis voce pronuntiare. ALTERVM DECRETVM. Callias Phrearrus, moderatoribus ciuitatis de sententiā senatus conuocatis, Verba fecit, Quòd Charidemus militibus grauioris armaturæ præfectus, cum classe Salaminem missus, & Diotimus magister equitum, nonnullos milites in eo prælio quod ad fluium Elissum commissum est, spoliatos ab hostibus, suis sumtibus, clypeis octingētis armauerunt: placere senatui populoque Atheniensi Charidemū & Diotimum aurea corona donari, eamq; coronam Quinquatribus magnis in gymnico certamine, & Dionysius, tragædis nouis, præconis voce pronuntiare. Atque huius præconij curā habere thesmothetas & ciuitatis moderatores, penes quos est summa rerum potestas, & certaminum scenicorum curatores ac magistratos. Vterq; horum, AEschinas, eius quidē muneris quod administrabat rationes referre debebat, sed eorum propter quæ corona donabatur, minime. Ne ego quidē igitur, eodē enim iure scilicet quo alii fretus sum. Largitus sum de meo: propterea laude afficior, quum eorum quæ de meis bonis dedi rationes referre non debeam. Magistratus gessi, eorūque rationes retuli, non eorū quæ liberalitate adductus dedi. Esto. At magistratus perperā gessi. Si ita est verò, cur quum apud rationum præfectos, quorum de ea re notio erat, rationem referebam, præsertim quum adesses, non me accusabas? Vt igitur sciatis istū ipsum mihi testem esse, me ob ea de quibus rationes referre non debebā, corona esse donatum: fume mihi totum scitū de me factū & recita. Ex iis enim quæ de senatus cōsulto in iudiciū non vocauit, se ipse aperiet & indicabit, atq; in iis quæ iudicio persequitur improbilissimus calumniator reperietur. Recita. *DECRETVM. Prætoris Euthycle, vndecimo Kal. Nouembres, tribu Oeneide summam rem obtinente, & ciuitatem moderante, Ctesiphon Leosthenis filius Anaphlystius Verba fecit, Quoniā Demosthenes Demosthenis filius Paanius muris reficiendis curator, præter id quod ei de publico fuerat attributum, tria talenta de suo in opus publicum à se insumta populo condonauit ac remisit, neque exigere curauit: quoniāq; pecunia theatriali præfectus, omnium tribuū pecuniā theatriale centum minis auxit in sacrificia: placere senatui populoque Atheniensi, Demosthenem Demosthenis filium Paaniem, virtutis ergò, benevolentia que perpetua quæ erga populum Atheniensem habet, laudari, coronæque aurea donari, eiusque coronæ donationē ac prædicationē in theatro, Dionysius, tragædis nouis fieri. Prædicationis autē curā ad ludorū curatorē deferri. Hæc sunt igitur quæ largitus sum, quorum nihil est quod in iudicium**

vocaris: sed quæ iubet senatus mihi pro his persolui ac tribui, hæc sunt que tu reprehendis atque infectaris. Tunc igitur, quum ea quæ dantur accipere legitimum esse concedas, pro iisdem gratiam referre, de decretis contra leges factis persequeris? Si hominem insigniter improbum, & diis iniuriam, & germanum sycophantam ac maleuolum natura describere velimus, qualis per deos immortales fuerit: non huiusmodi. Atqui quod attinet ad prædicationem in theatro faciendam, non dico de sexcentis sexcentis hominibus illic esse prædicatum: præmitto me ipsum ibidem saepenumero esse corona donatum: sed, per deos immortales, itane stolidus, hebes ac stupidus es, AEschyna, ut nunquam cogitare & considerare tecum ipse potueris, coronam, ubicumque eius prædicatione fiat, semper eandem laudem eandemque gloriam ei qui donetur, afferre: sed eorum qui coronam donant, utilitatis gratia, prædicationem in theatro fieri? Omnes enim qui vocem præconis audierunt, cum ad bene merendum de ciuitate excitantur, tum vero eos qui gratiam referunt, maioribus laudibus quam eum qui corona donatur efferunt. Idcirco hanc legem tulit ciuitas, quam recita. **L E X.** *Quoscunque aliqua municipia aut oppida Attica donant corona, coronarum prædicationes apud suos quaque populos faciunt: nisi quos populus aut senatus Atheniensis corona donabit. De his autem liceat in theatro Dionysius prædicare.* Audis AEschyna legem dilucidè loquentem? *Nisi quos populus aut senatus corona donabit. De his autem prædicationem in theatro fieri fas esto.* Quid igitur, infelix, calumniaris? quid verba fingis? cur te ipsum tandem veratro non purgas? Non te pudet alterum capitis arcessere, non quod ei crimen alicuius iniusti facinoris inferre possis, sed quod eius laudi ac virtuti inuideas atque obtrectes? non pudet alias leges commutare, aliis partes detrahere, quas æquum erat totas recitari, præsertim iis qui se secundum leges sententiam laturos iurauerunt? Et tamen quum talia facias, quibus virtutibus virum popularem præditum esse oporteat exponis, non aliter atque si statuum præscriptis verbis & ex syngrapha faciendam locauisses: deinde quum tibi traderetur, esset aliter facta quam syngrapha cautum esset: aut proinde quasi homines populares verbis, non factis ac rebus gestis spectentur & cognoscantur. Atque interea vociferaris, & dicenda tacenda tamquam è plastro loqueris, quæ in te genitumque tuum conueniunt, non in me: quibus iniusta vita tua est, non mea. Atqui, Athenienses, hoc ego inter accusationem & maledictionem interesse puto, quod in accusatione crimina insunt oportet ea, quibus poenæ sint legibus constitutæ: maledictio autem nihil habeat propositi, præter conuicia & contumeliam, quæ ab inimicis inter ipsos confingi & iaci solent. Verum hæc iudicia maiores nostros eo consilio edificasse arbitror, non ut vobis à re familiari vestra abductis atque in hunc locum coactis, maledicta inter nos dicta atque auditu foeda ac nefaria iaceremus: sed ut si quis forte in ciuitatem peccauerit, iniuriamque reip. fecerit, eum coarguamus & conuincamus. Hæc quum sciret AEschines æquè atque ego, nihilominus me maledictis infectari quam accusare maluit. Verum tamè ne hac quidem re æquum est eum posteriores ferre atque inferiorem discedere. Sed iam me ad hæc conferam, si hoc tantum ab eo quaesiuero. Vtrum te vis, AEschyna, ciuitatis, an meum inimicum appellari? Meum scilicet. hoc enim gestu significas. Et tu, ubi tibi licebat, siquid iniuste in Athenienses commiseram, poenas à me legibus pro his expetere, neglexisti: in iudiciis

referendarum rationum, in accusationibus de iis quæ contra leges scripta sunt, in aliis iudiciis: ubi verò integer & innocens eram, omnique culpa vacabam, omni ex parte, rebusque omnibus, legibus, tempore, diei præscriptione, multis iudiciis antea his de rebus factis, eo denique quod nunquam vilius in vos peccati conuictus sum: quum ciuitas ex iis rebus quæ publicè bene gestæ sunt, necessariò aliàs plus aliàs minus gloriæ consequatur: hæc mihi occurristi? hæc tu te mihi aduersarium obtulisti? Vide ne germanus ac verus horum sis inimicus, meus verò fictus ac simulatus. Postea quæ igitur vobis omnibus religiosæ ac iustæ sententiæ ferendæ via monstrata est, oportet me (ut video) tametsi me natura finxerit à maledicendi studio remotissimum, tamen propter eius in me maledicta, pro multis & falsis criminibus quæ in me congestis, ea quæ verissima & maximè necessaria sunt, in istum regerere: & simul ostendere, quis & à quibus ortus AEschines, tam sit ad alterum maledictis laceßendum procliuus ac paratus: & verba quædam mea exagitet, quum ea ipse locutus sit, quæ nemo pudens ac modestus usurpare non magnopere vereatur ac reformidet. Nam si AEacus aut Rhadamanthus aut Minos esset is qui accusat, non clamator odiosus ac molestus, rabula de foro, cantor formularum, perditus scriba, non arbitror eum talia fuisse dicturum, non tam grauiæ & insolentia verba conquisiturum & congesturum: qui tanquam in tragœdia clamabat, O Terra, Sol, Virtus & cætera huiusmodi: & rursum Intelligentiam & Doctrinam, qua res honestæ ab inhonestis internoscuntur, tragica voce implorabat. audistis enim quæ hæc diceret, scilicet. Tibi verò aut tuis, o tæm, ecqua virtutis communitas est? ecqua rerum honestarum aut contrariarum internoscendarum nota? unde nato, aut quomodo consecuto? Vbi tibi doctrinæ mentionem facere fas est? quam qui verè consecuti sunt, nemo tamen eorum est qui quicquam tale audeat de se prædicare: quin etiam si quis alter de ipso prædicet, erubescat. ii verò, qui quum ea carcant, qualis es tu, præ stupore cordis tamen & duritia animi habere se simulant, hunc fructum ex orationis suæ vanitate capiunt, quod auditores obtundunt atque enecant, non autem talem de se apud eos opinionem consequuntur. Sed quum mihi non desit quod de te & de tuis dici possit ac debeat, unde potissimum dicendi initium faciã, deest. vtrum ab eo quod pater tuus Tromes apud Elpiam, eum qui propter ædè Thesei docebat literas, seruiabat, crassis pedicis & ligneis cõpedibus vincus, an quod mater tua quæ diurnis nuptiis in caula, quæ est ad herodem Calamitam, operam daret, te pulcherrimam statuam & summam ac præstantem tertiarum partium histrionem educabat? an quod eam cõtemptus & classicus tibicen Phormio Dionis Phrearii seruus ab hoc honestissimo quaestu excitatam abduxit? At mehercule vereor, ne, dum de te ea dico quæ in te conueniunt, quæque te deceat audire, ea mihi dicenda suscepisse videar quæ à meis moribus abhorreant, quæque me dedecet dicere. Quamobrè hæc quidè missa faciã: ab eius autem factis & vita antea incipiã. Non enim vnus de multis, non forte fortuna oblatas homo, sed ex eorum numero est quos populus execrari solet. serò enim tandem, serò (inquã) imò verò heri & nuper Atheniensis simul & orator factus est, & duabus syllabis additis, patrem, qui Tromes nominabatur, Atrometum fecit: matrem graui sanè & honorifico nomine Glaucotheam appellauit, quam sciunt omnes Empusam antea fuisse nominatam: tra-

Et videlicet ex contumelia cognomine, ob id quod omnia & faceret & pateretur. Vnde enim potius? Ita tamen ingratus es improbique natura, ut, quum liber ex seruo, diues ex paupere atque egente horum beneficio factus sis, non modò gratiam eis non habeas, sed tuis operis mercede locatis, còtra hos remp. geras. Atque ea quidem quæ in dubium & contentionem venire possunt, utrù sint ab isto pro ciuitatis vtilitate dicta necne, prateribo. Quæ autem sine controuersia pro reip. hostibus agere compertus est, hæc commemorabo atque exponam. Quis vestrùm nescit Antiphòtem è tribu motum, atque è numero ciuium segregatum, quod se vestra naualia incensurum promississet, in urbem venisse? quem quum ego in Piræo delitescètem comprehendissem, & in aspectum vestrum concionemque produxissem, improbissimus iste sycophanta clamans & vociferans me in ciuitate libera res non ferendas atque indignas facere, qui ciues calamitosos atque afflictos contumeliis insequeretur atque vexarem, eorumque domos introirem, sine populi scito dimittendum curauit. Quod nisi senatus Areopagiticus re intellecta, quum videret vos alienissimo tempore imprudentia ignorantiaque labi, hominem perquisiisset, comprehensumque ad vos reduxisset, vobis ereptus esset homo nocentissimus, & pœnis iustis ac debitis elusis, ab isto grandiloquo ostentatore dimissus. Nunc autem quæstione de eo habita cruciatum necauistis, ut item istum morte affici oportebat. Itaque quum hæc sciret senatus Areopagiticus, ea dico quæ tum ab isto nefarie commissa sunt, quumque eum vos eodem errore eademque ignoratione decepti, qua multa iam in rep. de manibus amisistis, actorem & patronum templi Apollinis, quod in Delo est, suffragiis vestris creauissetis: simulatque grauissimum illum senatum adhibuistis, eique totius rei potestatem permisistis, istum quidem continuò ut proditor exegit atque expulit: Hyperidem autè huic causæ agendam præesse voluit. Atque hæc gesta sunt, quum tabellæ ex ara ferrentur: neque vlla omnino tabella isti impuro suffragata est. Quæ ut esse vera perspicere possitis, testes vobis in hanc rem locupletes producã. Euoca testes. **TESTES.** *Dicunt hi omnibus de rebus testimonium. Demostheni, Callias Sunieus, Zeno Phlyeus, Cleo Phaleræus, Demonicus Marathonius. Quum populus olim actorem ac patronum causæ pro templo Deliaci apud Amphibryones dicenda AEschinem suffragio suo creasset, nos in consilium missi iudicauimus, Hyperidem digniorem esse qui personam ciuitatis sustineret: atque ita missus est Hyperides. Quum igitur istum spe iam certa atque opinione sua illius causæ actorem senatus repudiavit, & alteri negotium dedit: tunc & proditorem & maleuolum in vos esse animo pronuntiauit. Vnam rem habetis ab isto fortissimo viro gestam, iis rebus quas in me reprehendit valde similem, nonne? Accipite nunc alteram, & memoriam vestram ad ea quæ dicturus sum excitate. Quo tempore Philippus Pythonem Byzantium misit, atque ab omnibus sociis suis legatos unam cum eo mittendos curauit, tanquam ciuitatem nostram dedecore atque ignominia affecturus, & ius gentium ab ea lædi planum facturus: ego tum Pythoni insolentius se iactanti, & multitudine verborum nos perfundere atque obruere torrentis instar cogitanti non cessi, neque pedem retuli, aut terga verti, sed surrexi ac restiti: neque iura ciuitatis tacui aut prodidi, sed Philippum nobis iniuriam facere usque adeo firmis ac certis argumentis ostendi & peruici, ut ipsi illius socii subito exurgerent, ac palam faterentur. At iste*

Philippi patrocinium susceperat, testimoniumque contra patriam dicebat, idque adeo falsum: neque his fuit contentus, sed iterum postea, non lógo post tempore unam cum Anaxino exploratore in Thraconis ædes ingrediens, & sermones conferens deprehensus est. Atqui qui cum eo qui ab hoste missus erat, solus cum solo versabatur, & consilia sermonesque conferebat, iste ipse explorator erat, & hostis patriæ natura. Atque hæc vera esse ex testibus cognoscetis. Citentur testes. **TESTES.** *Menedemus Cleonis filius, Hyperides Callischri, Nicomachus Diophanti, denuntiatio à Demosthene testimonio, testificantur, idque apud imperatores iurarunt, se scire AEschinam Atrometi filium Cothocidem noctu in ædes Thraconis introisse, & cum Anaxino communicasse, eo, qui explorator à Philippo missus iudicatus est. Hæc testimonia dicta sunt, pratore Nicia, tertio nonas Iunias. Quum sexcenta alia habeam quæ de isto dicam, pratermitto. Namque ita quodammodo se res habet. Multa huius generis præterea possum vobis ostendere, in quibus iste per illa tempora & hostibus inferuisse, & mihi per improbissimam calumniam malitiamque obstitisse perspectus est. Sed neque hæc vobis digna videntur quæ memoriæ manderis, neque quum auditis, pro magnitudine & grauitate facinorum satis acrem vobis iram commouet. Quin pessimo quodam iam more cuilibet è populo potestatem licentiamque permittitis eum supplantandi & calumniandi, qui dicat aliquid è re vestra: ciuitatis commoda cum ea voluptate, quæ ex maledicentia percipitur, commutantes. Quapropter facilius semper & tutius est hostibus inferuentem, mercedem accipere, quam eas partes quæ vobiscum faciant sequentem, remp. administrare. Atque antequam apertè cum Philippo bellum gereremus, ei studuisse operamque dedisse, sceleratum ac nefarium est (ò terra, ò cælum, diique immortales) quis neget? contra patriam? sed tamen hoc ei date si vultis, date. Verum quum spoliata iam & captæ nauis erant, quum Cherrhonesus euerterebatur, quum in Atticam inuadebat Philippus, neque iam res erat dubia, sed bellum exarserat: nihil quicquam ostendere potest maledicus iste sycophanta, iambeorum scriptor, quod pro vestris commodis gesserit: non vllum ab AEschinea scitum factum est, neque magnum, neque paruum, quod ad reip. vtilitatem pertineat. Quod si usque eò impudens est, ut aliquod extare dicat, iam nunc ostendat sanè, meisque horis vtatur. Sed nullum est. Atqui necesse est alterum è duobus esse verum, ut aut quod ea quæ à me agebatur reprehendere non posset, idcirco alia quæ à meis discreparent, non decreuerit ac scripserit: aut quod hostium rationibus consulere cogitaret, ea quæ meis cogitatis sciret esse meliora, in medium proferre noluerit. At quum aliqua in re vobis noceri posse sperabat, tum nihilne dicebat? nihilne decernebat? Imo verò non relinquebatur alteri quicquam dicendi locus. Ac cætera quidem quæ iste occultè fecit, poterat sanè ferre ciuitas, ut opinor. Sed vnum superioribus suis facinoribus addidit, Athenienses, cuiusmodi, quo admissis cæteris fastigium imposuit, quodque aliorum tãquam extremus actus esse videri queat: de quo lógam sanè orationem consumpsit, quum Amphissensium decreta persequeretur: quasi verò hac ratione rei veritatem inuertere ac deprauare posset. Sed non ita est. Cur enim inuertetur à mendacio veritas? Longè aliter est. Neque vnquam tam multa dices, ut eorum scelerum quæ in ea re commisit maculas eluere possis. Sed vobis presentibus atque audientibus, Athenienses, deos*

deasque omnes appello, qui huic terræ Atticæ præfident, & Apollinem Pythium, huius ciuitatis patrium atque auitû custodem, precorq; ab iis omnibus, vt, si quidem apud vos vera dixerò, & dixi apud populum, tum quum primum istum impurissimum hanc rem attingere animaduerti (cognoui enim statim, cognoui) dent mihi salutem cum optato vitæ cursu, perpetuâque felicitate coniunctam. Sin odio priuato adductus, & contentionis studio elatus, falsum isti crimen inferam, omnium me rerum bonarum ac secundarû fructu priuent. Cur igitur hæc mihi precatus sum, aut cur tam vehementer contendit? Quia quanuis & tabulas habeam in tabulario publico cõditas, quibus confido me hæc vobis plana facturum, & sciam vos eius actiones memoria tenere, illud tamen vereor, ne istius persona humilior ac leuior existimetur, quàm vt tanta scelera ab eo admissa esse videantur: quod antea cõtigat, quum infelicissimis Phocensibus causa fuit cur funditus interirent, rebus falsis huc ex legatione renuntiatis. Iste est enim qui bellum Amphissenfense excitauit, propter quod Elateam inuasit, & Amphictyonum dux ac princeps lectus est Philippus, is qui res vniuersas Græcorum evertit atque afflixit: iste denique vnus est ex omnibus, qui Græciæ calamitatum acerbissimorumque malorû causa fuit. Et quum illo ipso temporis puncto testarer & clamarem in concione, *Bellum in Atticam inuehis, AEschyna, bellum Amphictyonicum concitas, AEschyna*: alii multo antè dedita opera comparati, atque ad eam rem compositi ac subornati, mihi dicendi potestatem non faciebant: alii mirabantur, & me ei falsum crimen propter inimicitias priuatas imponere arbitrabantur. Quæ autem harum rerum conditio, Athenienses, fuerit, quam ob causam hæc res comparata atque instructa, quomodo gesta fuerint, nunc denique, quoniam tunc prohibiti estis, attendite. Nam hinc & rem callidè compositam fuisse intelligetis, & simul magno vobis ea quæ dicturus sum, ad cognitionem rerum communium, erunt vsui atque adiumento: & quanta Philippi solertia, quantum ingenii acumen fuerit, cognoscetis. Philippus quomodo se bello quod nobiscum gerebat, explicaret, quòve pacto eius belli molestia defungeretur, non reperiēbat, nisi Thebanos ac Thessalos iniquos atque infensos nostræ ciuitati redderet: quinetiã, vt cum eo infeliciter & minus strenuè nostri pugnarent imperatores, ab ipsius belli vi tamen, & à prædonibus, maximis & innumeris detrimentis afficiebatur. Nam neque quicquam eorum quæ terra gignebat, foras exportabatur, neq; ea quibus egebat, importabatur. Iam verò neque in mari superior vobis erat, neque in Atticam venire poterat, si neque Thessali eum sequerentur, neque Thebani per suos fines ei aditum patefacerent. In eum autem locû rationes eius erant deductæ, vt quanuis prælium secundum faceret, superiorque è bello discederet, qualescunque imperatores mitteretis (hoc enim nihil ad ea quæ nunc agimus pertinet) ipsa tamen loci, rerumque quæ vtrisque suppetebant, natura, maximis incommodis conflictaretur. Quod si vel Thessalis vel Thebanis persuadere conaretur, vt priuatarû ipsius inimicitiarum causa vobis bellum inferrent, eorum neminem auditorum putabat: sin communibus illorum causis susceptis efficeret, vt ad se belli principatus deferretur, facilius se, partim fallendo partim persuadendo, id quod optaret consecuturum sperabat. Quid igitur molitur: videte quàm callidè atque astutè. Bellum aduersus Amphi-

ctyones conflare, tumultumque apud confessum illum Pylæum concitare. Existimabat enim eos statim ad has res auxilium suum desideraturos. Si quis autem vel ex consilii Amphictyonici scribis (hieromnemonas appellamus) quos ipse mitteret, vel ex eius focis, hoc bellum suafisset, Thebanis ac Thessalis rem suspectam futuram, omnesque sibi diligèter cauturos arbitratur: sin huius belli autor ac suator, Atheniensis, atque à vobis aduersariis profectus esset, sese nullo negotio consilia sua tecta habiturum: quod ita euēnit. Quoniam igitur modo hæc affecutus est: nimirum istum conducit. Deinde quum hac de re nemo (opinor) vel tenuissimã antea auditionem accepisset, nemo prospiceret, nemo caueret: iste, quemadmodum talia apud vos fieri consueverunt, pylagoras nominatus, tribus aut quatuor suffragium ferentibus, renuntiatus ac declaratus est. Ac quum primum ciuitatis dignitate atque autoritate fretus, ad Amphictyonas peruēnit, rebus aliis omnibus spretis ac prætermisissis, ad ea conficienda omni cura & studio incumberebat, propter quæ conductus erat. Ita verbis in specie honestis, sermonibusque fabulosis adornatis, comparatis atque expositis, homines rerum ac verborum imperitos, incautos & quid esset futurum minimè prouidentes, ad decernendum adducit, vt totam illam regionem obirent ac perlustrarent, quam Amphissenfes, vt suam, à se arari atque obferi fatebantur: iste ad terram sacram pertinere arguebat, quum Locri neque vllam nobis multam irrogarent, neque ea quæ iste suo sceleri prætexit, multum à veritate disiuncta cogitarent. Quod ita esse hinc cognoscere potestis. Non licebat Locris, nisi iudicio nobis denunciato, vllam nostræ ciuitati multam irrogare. Quis vos igitur reos citauit? cuius imperii aut magistratus autoritate? cedo hominem qui sciat, ostende. At non potes: sed tota illa causa abs te temere & falso conficta est. Quum igitur Amphictyones istius hortatu agros illos obiissent, Locri impetu facto, omnes penè iaculis confixerunt: nonnullos etiam hieromnemonas comprehenderunt, & discerperunt. Atque vt semel ex his similtates atque offensiones ortæ, bellumque aduersus Amphissenfes natum est: primum Cottyphus Amphictyonum exercitui præfectus est: deinde quum alii non venirent, alii venissent quidem, sed nullam operam nauarent, Pylæo consilio, eo quod proximè consecutum est, nonnulli partim ex Thessalis ad eam rem compositi, & iam pridem improbi, partim ex aliis ciuitatibus, causas probabiles & speciosas naçti, principatum ad Philippum detulerunt. dicebant enim aut ipsos pecuniam conferre oportere, externosque milites alere, & qui hæc recusarent multare: aut illum belli ducem esse deligendum. Quid multa? factum est vt huius belli principatus ad Philippum deferretur. Ille autem postea breui tempore exercitu comparato, quum per simulationem belli Cirrhæo campo inferendi aduenisset, Cirrhæis & Locris longum valere iussis, Elateam occupat. Quod si non statim consilium mutassent Thebani, seseque nobiscum mature coniunxissent, totius huius belli impetus veluti torrens quidam in ciuitatem nostram irruisset. Nunc autem illi confestim eius conatum represserunt: maximè quidem, Athenienses, dei alicuius benignitate erga vos & beneuolentia: secundo loco, quantum vnus hominis virtus præstare potest, mea opera. Cedo mihi hæc decreta, & tempora, quibus vnum quicque gestum est, vt sciatis quot & quantis turbis impurissimû caput excitatis, poenas tamen

nondum perfoluerit. Recita decreta. **DECRETVM AMPHICTYONVM.** *Sacerdote Clinagora, Pylæo concilio verno, pylagora, Amphictyonumque consiliarij decreuerunt: Quoniam Amphissenses in agrum sacrum ingrediuntur, eum colunt, conserunt, pecore immisso depascunt, ut pylagora, & consiliarij eo se conferant, terminos cippi & columnis distinguant, & Amphissensibus in posterum tempus eius agri aduic interdican.* **ALTERVM DECRETVM.** *Sacerdote Clinagora, concilio Pylæo verno, pylagora, & Amphictyonum consiliarij, & commune Amphictyonum, ita censuerunt: Quoniam Amphissenses agrum sacrum à se occupatum, vitumque possessum ac diuisum arant, & pecore immisso depascunt: & quum hoc facere vetarentur, manufacta & armatis hominibus, commune Græcorum consilium vi propulsarunt, nonnullos etiam vulnerarunt: placere, ut Cottyphus Arcas, Amphictyonum delictus imperator, ad Philippum Macedonem legatus proficiatur, ab eoque petat, ut Apollini & Amphictyonibus opem auxiliūque ferat, nec sinat ab impijs Amphissensibus deū nefarie violari iniuriāque affici: postremò doceat, idcirco eum imperatorem summa potestate præditum à Græcis constitui omnibus, qui consilij Amphictyonici sunt participes.* Recita verò & tempora quibus hæc gesta sunt. ea enim ipsa sunt quibus iste fuit pylagoras. **TEMPORA.** *Mesithida prætor, detimo sexto Kal. Decembres.* Cedò mihi etiam epistolam Philippi, quam quum ei iam non obtemperarēt Thebani, ad socios qui sunt in Peloponneso misit, ut ex hac quoque intelligatis & illum veram rerum susceptarum causam, nempe se hæc contra Græciam, contra Thebanos, contra vos ipsos agere ac moliri, occultasse, & res ad communem Græcorum vtilitatem pertinentes, atque ab Amphictyonibus decretas facere se simulasse, & istum has ei rerum gerendarum opportunitates & facultates & causas subministrasse. Recita. **EPISTOLA PHILIPPI.** *Rex Macedonum Philippus, Peloponnesiorum, eorum qui communi societatis vinculo & fœdere continentur, magistratibus, & consiliarijs, reliquisque socijs omnibus S.D. Quoniam Locri Ozola, qui nominantur, Amphisse habitantes, in templis Apollinis Delphicum nefaria scelera committunt, sacram terram vi & armis populantur, diripiunt ac spoliant, habeo in animo vobiscum deo subuenire atque opitulari: eosque qui aliquid religione apud homines consecratum violare audent, armis persequi atque vlcisci. Quapropter facite ut mihi cum armis ad Phœtidem occurratis, & que præsto mihi sitis commeatu & re frumentaria in dies quadraginta instructi, mense proximo Sextili, aut, ut nos utimur, Loo: ut Athenienses, Boedromione: ut Corinthij, Panemo. Eorum igitur, qui non manufacta & multitudine armata, se tamen nobis adiunxerint, consilio utemur: qui verò ab hac societate refugerint, eos male mulctabimus. Valet.* Videte ut veras huius incepti causas dissimulet atque occultet, & ad Amphictyonicas confugiat, in eisque delitescat. Quis igitur ei fuit harum rerum administrator atque adiutor? quis has ei causas & latebras præbuit? quis malorum quæ acciderunt maximè architectus? quis autor? quis caput? non iste est? Nolite igitur, Athenienses, inter deambulandum dicere Græciam ab vno homine his calamitatibus affectam esse. non ab vno, sed à multis & improbis, quos habent singulæ Græciæ ciuitates (ò terra, ò dii immortales) in quorum iste numero est: quem, si me nulla re deterritum verum dicere oportet, non dubitem communem omnium quæ postea perierunt, labem, perniciem ac procellam nominare, hominum, locorum, ciuitatū. Nam ut in feminibus causā inest arborum & stirpium, sicutu, qui horum omnium malorū quæ orta sunt

femen præbuiti, eorum causa meritò dici debes: quem statim ut aspexistis, quo tandem pacto, ò ferrei, non auersati atque aspernati fueritis equidè demiror. Sed immensæ quædam scilicet densæque tenebræ vobis veritatis lucem obscurant. Factum igitur est nunc denique, ut dum eas res tracto quas iste contra patriam gessit, ad meas tandem in rep. administranda actiones peruenerim, in quibus ego istorum consilijs restiti: quas cum multis de causis meritò ex me audietis, tum ob eam causam maximè, quòd turpe est, Athenienses, quarum ego actionum rerumque gestarum laborem pro vobis subierim ac pertulerim, earum vos ne verba quidem æquis auribus atque attentis animis audire. Quum igitur viderem, Thebanos, ac penè dicam, vos ipsos Athenienses, eorum consilijs atque infidijs qui Philippi rationibus confulebant, quique apud utrosque pretio corrupti erant: quod erat & vobis & illis pertimescendum, ac magnopere prouidendum & cauendum, ne Philippum crescere sineretis, id negligere nullaque in re vobis præcauere: ad mutuas autem inimicitias, ad offensiones ac discordias procliues, promptos ac paratos esse: ego assidue in speculis eram, & id ne accideret prouidebā, non quòd meo solum ingenio & consilio fretus hæc nobis cōducere putarem, sed quia sciebam Aristophontem, & item Eubulum, semper hanc inter vos concordiam atque amicitiam conciliare & constituere studuisse: & quū alijs in rebus inter se sæpenumero dissentirent & concertarent, in hac vnum & idem semper sensisse: quos tu viuos, ò bellua, officii causa deducebas & assectabaris, quos summa obseruantia colebas, quibus assentabaris: mortuos non te pudet accusare. Nam quæ mihi de Thebanis crimini das, in ijs multo magis illos qui hanc societatem ante me approbarunt, quàm me, reprehendis & accusas. Verum ad illa reuertor de quibus dicere cœperam. Quum igitur iste quidè bellum Amphissense excitasset, alij autem eius adiutores Thebanos à vobis alienassent, accidit ut Philippus bellū nobis inferret: cuius rei gratia isti ciuitates inter se mutuis offensionibus exasperabāt. quod nisi paulo priores experrecti essemus, ne colligendi quidem nostri aut respirandi data nobis facultas esset: adeò longè istorum studio atque opera res processerat. Quo animo autem tum inter vos affecti essetis, ex his decretis, Philippique responsis cognoscetis: quæ mihi recita. **DECRETA.** *Heropytho prætor, septimo Kal. Martias, tribu Erechtheide summam rerum potestatem obtinente, de senatus imperatorumque sententia: Quoniam Philippus finitimas vrbes alias occupauit, alias delet atque euertit: denique omnino in Atticam inuadere parat, fœdera inter nos percussa pro nihilo putans: iusturandumque utring, interpositum, & pacem factam infirmare instituit, fidem datam acceptamque negligens: placuit senatui populūque Atheniensi, ut ad eum legati mittantur, qui cum eo agant, orētque, maximè ut concordiam mutuam pactiōesque nobiscum factas tueatur atque obseruet: secundo loco, si hoc nobis minus concedendum esse existimet, deliberandi tempus & spatium det ciuitati, induciāsque nobiscum usque ad mensem Aprilem faciat. Lecti sunt è senatu Simus Anagyrrasius, Euthydemus Phlyasius, Bulagoras Alopecensis.* **ALTERVM DECRETVM.** *Prætor Heropytho, pridie Kal. Apriles, de eius qui rei militari præst, sententia: Quoniam Philippus Thebanos à nobis alienare conatur, & cum vniuerso exercitu in loca Attica maximè vicina irrumperere parat, fœdera inter nos icta negligens, decreuit senatus, populūque Atheniensi iussit ut ad eum caduceator & legati mittantur, qui ab eo postulent, eumque*

hortentur, ut nobiscum inducias faciat, quo populus, quoad eius fieri poterit, pro re nata deliberet & statuatur quid sibi agendum sit. Nam nunc quidem non censuit, ne mediocre quidem auxilium esse mittendum. Lecti sunt è senatu Nearchus Sosinomi fil. Polycrates Epiphronis fil. fecialis Eunomus Anaphlystus priuatus & de plebe. Recitata verò & Philippi responsa. RESPONSVM PHILIPPI ATHENIENSIBVS DATVM. Rex Macedonum Philippus, senatui populòque Atheniensium S.D. Qua ab initio fueritis erga me voluntate, quātòq; studio elaboraueritis, ut Thessalos, Thebanos atq; etiā Bæotos alliceretis, nō ignoro. Verum quū cepissent illi consilia cautiōra & saniora, neque iudicium ac voluntatem suam vestre potestati tradere aut summittere voluissent: sed sese ad partes utiliores applicuissent, vos nunc sententia mutata, missis ad me legatis ac fecialibus, facitis mihi de fœderibus mentionem, à meque ut ego inducias vobiscum paciscar petitis, nulla profus in re à nobis iniuste læsi. Ego igitur, vestris legatis auditis, assentior vestris postulatibus, induciasque vobiscum facere paratus sum, ea lege, si eos qui vobis minus recta consilia dederunt, è ciuium numero eijciendos atque ignominia afficiendos curaueritis. Valete. EIVSDEM RESPONSVM THEBANIS DATVM. Rex Macedonum Philippus senatui populòque Thebano S.D. Epistolam vestrā accepi, qua mihi concordia nostram pacemque inter nos constitutā renouatū. Audio porro Athenienses omnia erga vos studia vobis deferre ac polliceri, eo consilio, ut ea quæ à vobis postularunt approbetis. Atque equidem antea existimabam fore, ut spem vobis ab illis ostentatam, eorumque institutum ac voluntatem sequeremini. Nunc verò posteaquam cognoui vos pacem mecum colere ac tueri quā aliorum consilijs & sententijs morem gerere maluisse, magnopere lætatus sum: imo verò cum multis nominibus vobis gratulor, tum ob id maxime vos laudo, quòd & melius vobis consulistis, & vestram erga me beneuolentiā declarastis. Quam quidem rem spero vobis magno adiumento ad omnia futurā, si modo in hac sententia maneatis. Valete. Quum ciuitates his artibus ac rationibus inter se sic affecisset Philippus, his decretis & responsis elatus, venit cum exercitu, Elateamque occupauit, proinde quasi, siquid rerum nouarum moliretur, ne tum quidem vos & Thebani consensuri essetis. Quauis autem qui tum in vrbe motus ac tumultus fuerit excitatus, meministis: vos tamen, dum ea quæ huic causæ coniuncta ac necessaria sunt expono, quæso diligenter attendite. Quum iam vesper esset, venit quidam ad ciuitatis moderatores, qui nuntiaret Elateam esse occupatam. Ibi cōtinuò alii, his inter cœnandum auditis, surrexerunt, opifices ex tabernis quæ in foro sunt, exturbarunt, pelles & tabernacula viminibus obducta incenderunt: alii imperatores arcescebant, & tubicinem euocabant. vrbs denique plena turbarum, plena clamoris ac strepitus, plena tumultus erat. Postridie hora diei prima, ciuitatis moderatores senatum in curiam vocabant. Vos in concionem concurrebatis, & priusquam quicquam in senatu actum, vllumque senatusconsultum factum esset, populus vniuersus in locis superioribus confederat. Deinde statim ut senatus in concionem venit, exposuerunt ciuitatis moderatores ea quæ ad se delata essent, eumque qui venerat produxerunt: qui quum ea quæ audistis locutus esset, interrogabat præco, quis verba facere vellet. nemo prodibat. Quum iterum ac sæpius illud idem interrogaret præco, nihilo magis quisquā ad dicendum surgebat, quum adessent omnes imperatores, omnesque oratores: quum denique communis patriæ vox audiretur, quæ aliquem qui pro

communi salute diceret, euocabat atque inuitabat. Nam quam vocem præco ex legum præscripto mittit, hæc communis patriæ vox haberi debet. Atqui, si eos qui ciuitatem saluam esse volebant, in medium prodire atque in suggestum ascendere oportebat, vos omnes & cæteri Athenienses surrexistis, atque in concionem ascendissetis: omnes enim, fat scio, conseruari volebatis: si locupletissimos, trecenti viri qui censu reliquis ciuibus antecellunt: si eos quibus vtrumque suppetit, & optimus in tempore animus, & res familiaris ampla & lauta, ii qui postea eximiam liberalitatem & munificentiam in populum contulerunt. Nam & beneuolentia adducti & diuitiis freti, munifici fuerunt & liberales. Verum, ut apparet, tempus illud atque ille dies non virum in ciuitatem beneuolum & diuitem tantum requirebat, sed eum qui ab initio ita se cōparasset, ut rerum ordinem ac progressum vsu doctus, animo penitus comprehensum haberet, & apud se rationibus omnibus subductis cogitatione explicasset, quid sibi vellet, quid spectaret, quam ob rem hæc ageret Philippus. Nam qui hæc nesciret, neque ea diligenter expendisset, quantumuis esset reip. beneuolus atque amicus, quantumuis locuples & pecuniosus, nihilo magis tamen quid faciendum esset, sciret, aut, ut sciret, consilii vobis dandi facultatem haberet. Ego igitur illo die is exortus sum quem patriæ salus requirebat: ego surrexi & in concionem ascendi, eaque apud vos locutus sum, quæ nunc peto à vobis duabus de causis ut diligenter & erectis animis ex me audiat: primum ut intelligatis me vnum ex iis qui cōcionari solent, quique in reip. versantur, beneuolentiæ erga patriam præsidium & locum in asperis ac formidolosis reip. temporibus non reliquisse, sed in ipso discrimine atque in ipsis rebus aduersis ea perspectū esse tum dicere tum discernere, quæ tempora reip. postulabant. deinde, quia breui tempore in his audiendis consumto, maiorem totius reip. status cognitionem cōsecuturi estis. Dixi igitur tum, eos qui sic trepidarent ac tumultuarentur, quasi Thebani essent amici Philippo, totius rerum præsentium status ignaros mihi videri. Nam si ita esset (inquam) nō iam eum Elateæ, sed in nostris finibus esse audiremus: venisse autem illum certo scio, ut ea quæ iam pridem molitur in Thebanos, cōposita, parata, atque expedita habeat. Atque ut intelligatis quomodo hæc se habeant, diligenter attendite. Quotquot illic ex Thebanis vel pecunia inducere, vel dolis capere potuit, omnes habet sibi pulchrè instructos ac paratos. Eos autem qui & ab initio sibi restiterunt, & nūc etiam aduersantur, nulla ratione ut sibi obtemperent flectere potest. Quid igitur sibi vult: aut cur Elateam occupauit: copiis suis proximè illorum urbem ostentatis, armisque in eorum conspectu positis & constitutis, cogitat amicis quidem animos augere, eosque erigere & spe optima confirmare: aduersarios autem perterrere, ut vel metu perculsi, vel vi ac necessitate coacti, ea concedant quæ nunc renuunt ac pernegant. Si nos igitur hoc tempore statutum in animis habebimus, siquid fortè à Thebanis grauius ac durius in nos antea commissum est, id meminisse, illisque diffidere, illos denique in hostium numero ac loco ducere: primum ea ipsa quæ Philippus audivissimè expetit ac vehementer exoptat, faciemus: deinde vereor, ne quū eū in amicitia receperint ii qui nunc ei aduersantur, atque ita vno animo omnes cum Philippo fecerint ac steterint, utriusque iunctis copiis in Atticam inuadant. Quare si consilium meum atque auto-

ritatem secuti fueritis, sique ad prudenter ac sapiēter cogitandum, non ad contendendum, his de rebus de quibus nunc differo omni studio curaque incubueritis, spero me & opinionem fidelis ac prudentis monitoris apud vos consecuturū, & periculum quod impendet ciuitati depulsurum. Quid igitur dico? Primum vos à metu in quo nunc versamur liberos ac solutos esse oportere: deinde illum ipsum metū aliò deriuare, & omnes Thebanis timere (multo enim propius absunt à malis, periculòque quod Græcis imminet maxime sunt omnium propinqui) deinde & vos qui per atatem arma ferre potestis, & vos equites Eleusinem instructa acie profectos, Græcis omnibus ostendere vos in armis esse, ut iis qui Thebis vobiscum & sentiunt & faciūt, æquè ut vobis, liceat de communi Græcorum iure liberè sentire & liberè loqui, quum exploratum habuerint, quemadmodum ii qui patriā Philippo vendiderunt, habent copias Elateæ instructas ac paratas, auxilio sibi, ubi opus erit, futuras: ita iis qui pro libertate decertare volunt vos præsto esse, alacres, promptos & paratos, præsidioque eis futuros, si quis eos bello laceflat. Deinde decem legatos suffragiis creandos esse censeo, atque his pariter cum imperatoribus summam potestatem permittendam, & statuedi quo tempore milites illuc proficisci debeant, & exercitus sub signis educendi. Posteaquam verò legati Thebas peruenerint, quoniam modo hanc rem tractandam & administrandam censeam, quæso diligenter attendite. Nihil quicquam à Thebanis supplices petite, nihil eos rogate. turpe enim tempus est. sed vos auxilium eis laturos, si uti velint, promittite: tãquam illi quidem summo in discrimine versetur, nos autem acrioribus oculis quàm illi rerum euentum prospiciamus: ut, si quidem hæc approbent nobisque assentiatur, primum lætemur nos ea quæ volumus esse consecutos, & ex sententiâ res esse administratas: deinde in his rebus agendis antiquam nostræ ciuitatis dignitatem & amplitudinem retineamus: si nihil profecerimus, illi quidem seipsi accusent & de se querantur, si quid nunc titubarint atque offenderint: à nobis autem nihil turpe nihilque humile admissum esse gaudeamus. Hæc & quædam alia his similia quum dixissem, descendi. quæ quum essent ab omnibus comprobata, nemòque quicquam contra dixisset, non & ea dixi, & non decreui: neque verò decreui, & non legationem obii: neque legatione obita, Thebanis non persuasi: sed à principio progressus rem totam gradatim ac sigillatim ad exitum perduxi, meque planè totum in periculis & difficillimis reip. tēporibus vobis patefeci, obtuli ac permisi. Cedò mihi decretum quod tum factum est. At qui quem te vis AEschina, quem me ipsum fuisse illo die faciam? An me quidem, quem tu maledicti & contumeliæ causa appellaueris, Batalum fuisse vis: te autem non forte fortuna oblatum herosa, sed aliquem ex his de scena Cresphontem, aut Creontem, aut, quem tu olim in Colyttò quum eum malus malè ageres obtriuisti, Oenomaum? Tunc igitur, illo (inquam) tēpore, ego ille Batalus Pæanicius te Oenomaio Cothocida melior & laudabilior patriæ ciuis extiti. Nam tu quidem nulla ex parte vsquam utilis eras ciuitati: ego autè omnia optimo atque utilissimo ciue digna & præstabam & gerebam. Recita decretum.

D E C R E T U M D E M O S T H E N I S .

Nausicle prætor, tribu AEantide summam rerum potestatem obtinente, decimo sexto Kal. Iunias, Demosthenes Demosthenis filius Pæanicius verba fecit. Quoniam Philippus Rex Macedonum, cum superioribus temporibus

temporibus pacis fœdera, quæ cū eo populus Atheniensis percussit, apertè neglexisse, insurandum iurâque omnia quæ apud omnes peræque Græcos sancta sunt, despexisse ac pro nihilo putasse, & res in quibus nihil omnino iuris habet, interceptisse ac sibi vendicasse: nonnullas quæ sunt Atheniensium & armis cepisse reperitur, nulla accepta à populo Atheniensi iniuria: tum hoc tempore & crudelitate longius in dies progreditur. Nã ex Græciæ urbibus alias præsidia deuincit, & liberorum populorū statum reip. labefactat: alias in seruitutem redigit & diruit: in alijs colonos barbaros, Græcis eiectis, collocat: suorum ac sepulcrorum usum eis impertiens, nihil alienum neque patria neque ingenio suo faciens, rebus secundis intemperanter & immoderatè perfruens atque exultans: denique oblitus se ex humili & contempto Macedone magnum insperatò factum esse. Quãdiu enim populus Atheniensis videbat eum & res barbaras, quasi peculiarias ac proprias intercipere, leuius id esse & tolerabilius arbitrabatur, quum ipse in se peccaret: nunc autem quum cernat oculis & res Græciæ partim ignominia affici, partim deleri ac funditus eueri: & graue & maiorum suorum gloria indignum esse putat, se conuiiente ac patiente Græcos opprimi atque in seruitutem abduci. Propter has igitur causas decreuit senatus populisque Atheniensis, ut ciues deos immortales atque herosas, huius urbis solique Attici custodes ac præsidia, comprecati, sacrificiisque sollempnibus rite factis, & maiorum nostrorum virtutè animis agitantes memoriâque repetentes (quibus multo optabilius erat, Græcorum libertatem quàm patriam suam conseruare) ducentas nauas in mare deducant, nauarchos ad Thermopylas nauiget, imperator & magister equitum pedestres & equestres copias Eleusinem educat: ad ceteros Græcos præterea legati mittantur, sed omnium primum ad Thebanos, quia Philippus in eorum fines maxime imminet: qui legati eos hortentur & orent, ut nullo Philippi metu territi tueantur ac retineant suam aliorumq. Græcorum libertatem: polliceantur & confirment populum Atheniensem, præteritarum iniuriarum memoria deposita, & siquid fortè antea hæc duæ ciuitates durius inter se fecerunt oblitum, opem auxiliumq. eis laturū copijs, pecunia, telis, armis: præclare intelligetem ipsos inter se Græcos de imperio ac principatu decertare honestum esse: sed exteri hominis & alienigenæ dominatū subire ac perpeti, principatūq. ab eo spoliari, hoc verò & Græcorum gloria & maiorum suorum virtute esse indignum. Præterea populū Atheniensem nō arbitrari Thebanos neq. cognatione generis neque gentis coniunctione à se alienos esse. Recordari verò & maiorum suorum magna in Thebanorum maiores & proauos merita ac beneficia. Herculis enim liberos, qui à Peloponnesijs imperio paterno spoliabantur, ijs qui cum illis acie instructa prælium committere ausi fuerant bello superatis, in possessionem imperij restituisse: nos etiam Oedipum eiusque socios è patria eiectos excepisse, aliâque multa nostrâ erga Thebanos humanitatis & benignitatis gloriosa monumenta extare. Itaq. ne nunc quidem populum Atheniensem à suo pristino more, Thebanis reliquisque Græcis consulendi & commodandi destitutum. Postremò patriam cum ijs faciant, societatem ineant, ius eis connubij tribuant, dent iusiurandum vicissimque accipiant. Legati Demosthenes Demosthenis filius Pæanicius, Hyperides Cleandri filius Sphæstius, Mnesichides Antiphani filius Phrearrus, Democrates Sophili filius Phlyeus, Callaschrus Diotimi filius Cothocida.

Hoc rerum Thebanarum principiū, hic primus status fuit. Antea enim ciuitates omnes istorum opera nobis erant infensæ atque inimicæ, antea dissidebant. Hoc decretum illud quod tum ciuitati periculum impendebat, tanquam nimbū aut procellam, depulit atq. auertit. Erat igitur boni ciuis ac iusti, siquid his melius haberet, tunc omnibus ostendere ac declarare, non nunc

m. i.

maledictis insequi ac reprehendere. Suasor enim siue consiliarius, & sycophanta quum omnibus in rebus valde sint inter se dissimiles, tum in hac plurimum discrepant, quod ille qua de re agitur, ea de re quid sentiat ante rerum euentum exponit ac pronuntiat, simulq; se ipse reum de rationibus referendis offert iis qui eius consilium secuti sint, fortunæ, temporibus, cuius denique qui ab eo ratione repetere voluerit: hic verò quum eo tempore tacuerit, quo tempore eum maximè verba facere oportebat, siquid durius ac tristius acciderit, hoc per improbissimam calumniam insectatur, carpit ac lacerat. Quare, quod dicere cœperam, tēpus illud virum de patria magnopere laborantem, sollicitum atque animo excubātem requirebat: tempus illud iustas ac veras pro rep. 10 voces desiderabat. At ego quò descendam quòve progrediar videte. Siquis docere potest melius aliquod tum consilium ac rectius potuisse ciuitati dari, atque adeo siquid omnino aliud suaderi potuit, praterquam quod ego suadendum esse iudicauit, me grauiter peccasse fateor. Nam siquid est quod nūc quisquam profuturum fuisse, si tunc à vobis actum esset, dispexit: id me ignorare 15 non debuisse cōcedo: sin neque est, neque fuit quicquam, neque quisquam ne hodie quidem melius afferre potest, quid eum qui consiliū dabat facere oportebat: non eorum quæ in promptu erant, quæque facultatem habere videbantur, optima sumere ac deligere. Hoc igitur feci, interrogante præcone, AEschinea, *Quis verba facere vult? non, Quis de prateritis accusare*, neque, *Quis de rebus futuris sponsor esse vellet*. At quum tu temporibus illis mutus & elinguis in cōcionibus sederes, ego in medium procedebam, & ea de re quæ proponebatur orationem habebam. Verum quandoquidem tunc siluisti, at nunc certè loquere: ostende quæ oratio, quam me excogitare atq; explicare conuenerit: quæ temporis 20 opportunitas reip. utilis, quæ societas, quæ actio, ad quam potius hos cohortari atq; impellere debuerim, à me fuerit pratermissa. Atqui praterita semper apud omnes homines negliguntur, neque ea quisquam vsquam ad deliberandū proponit. Præsentia autē & futura, suasoris partes munusque postulant. Tum igitur rerum incommodarum atque aduersarum alia inmincebant atque instabant (vt erat opinio) alia iamā aderant & vrgebāt, in quibus meam 30 administranda reip. rationem meaque consilia spectata, non euenta calumniare. Omnium enim rerū exitus talis esse solet, qualem esse fortuna voluerit: cōsilium autem ipsum, suasoris & consiliarii mentem indicat ac declarat. Quare ne sit hoc meum crimen, ne mihi hanc culpam attribue, si Philippus in acie victoria potitus est. nam prælii euentus atque exitus in Deo non in me positus erat. Sed me aut non omnia quæ humano consilio prouideri potuerunt, prouidisse ac secutum esse, neque recte, neque diligenter, neque vigilanter & laboriose, ac, penè dicam, supra quàm meæ vires possent egisse, aut res minus honestas ac ciuitate indignas, minimèque necessarias instituisse: hæc mihi ostendito, & iam tunc sanè me accusato ac reprehendito. Nunc verò si fulminis cuiusdam aut procellæ aut tempestatis illius quæ tum coorta est, tanta vis fuit, vt non vos solum, verum etiam reliquos omnes Græcos perculerit atque afflixerit, quid factò opus est: egone accusandus sum: vt si quis nauicularium qui ea omnia quæ ad vectorum salutem pertinerent adhibuisset, nauemque rebus omnibus quibus eam seruari posse cōsideret, instruxisset, graui postea tempestate iactatum, armamentis nauis comminutis & collisis, aut etiā prorsus con-

tritis ac perfractis, naufragii crimine in iudicium vocet. At ego nauem nō gubernabam, dixerit ille, quemadmodum neque ego exercitum ducebam, neque fortunam in mea potestate habebam: sed illa contrā rerum omnium erat domina. Verum illud mihi vide & cōsidera. Si nobis, etiam Thebanis nobiscum in acie stantibus iunctisq; amborum copiis, ita re gerere quomodo gessimus erat fatale, quid expectare aut quid sperare deberemus, si hos socios nō haberemus, sed ii sese cum Philippo cōiunxissent: quod vt assequeretur omnia faciebat, omnia loquebatur, omnesq; voces mittebat. Et si nunc prælio tridui itinere ab Attica commisso, tanto in periculo fuit ciuitas, tantòq; timore percussa est, quid si qua in parte soli Attici eadem calamitas accidisset, euenturū nobis esse sperandū esset: putatis nos nunc standi, congregiendi, respirandi deniq; facultatē habituros fuisse: Multas nobis dies vnus & alter & tres, expedienda salutis vias ac rationes dederūt. Neq; verò ea me cōmemorare attinet, quæ tunc nostra ciuitas, dei alicuius erga nos beneuolentia ac benignitatē vsa, huiusq; societatis quam tu maledictis insectaris, præsidio munita & veluti propugnaculo defensa, ne experta quidem est. Sed vos admonitos velim, iudices, 25 rā longā hac de re disputationem ad vos haberi, & ad cæteros qui audiūt quique hoc iudicium foris circumstant. Nam ad istum ipsum contemtissimū & cōtaminatissimum hominem breuis & aperta oratio satis erat longa. Si enim tibi vni ex aliis omnibus, AEschinea, futura explorata erāt & cognita, quum de de his consultabat ciuitas tū ea te prædicere oportebat: sin erāt tibi quosq; incerta & incognita, eiusdem tu atque alii ignorantia iudiciū subire rationemque referre debes. Cur igitur de his tu me potius reprehendis atq; accusas quàm ego te: ego enim ciuis tanto melior quàm tu fui, in his ipsis quæ dico, (de cæteris enim nondum disputo) quòd ego in iis quæ omnium sententia ac iudicio è rep. esse videbantur, vltro ciuitati mei copiā feci, vltro me ad omnia obtuli, nullum periculum priuatum perhorruui, nullius aduersi casus rationem habui. Tu verò neq; alia dixisti his meliora (non enim hi meam autoritatem secuti, neq; meis consiliis vsi essent) neq; te ipsum ad hæc vlla ex parte vtilè præbui: sed quod nequissimus & maleuolentissimus quisq; in ciuitatē fecisset, hoc tu post rerū euentum facere reperiris. Et vno tempore Aristratus in Naxo, Aristolaus in Thaso, homines (vt semel dicam) infestissimi atque inimicissimi huic ciuitati, Atheniensium amicos in iudicium vocant, & Athenis AEschines Demosthenem accusat. Atqui is qui apud se Græcorum calamitates ad 35 laudem & gloriam reconditas seruabat, perire potius & morte affici quàm alterum accusare debet. & cui eadem quæ reipubl. hostibus tempora profuerunt, fieri non potest vt ei patria sit cara. Denique quo sis in ciuitatem animo, tu ex ea vita quam viuis, ex iis quæ facis, ex iis rebus quas geris & quas nō geris, ostendis ac declaras. Bene rem vestram geritis, & aliquid vobis ex sententia procedit: mutus est AEschines. reflauit vobis atque aduersata est vsquam fortuna, & aliquid quod opus non erat vobis accidit: præsto est AEschines: vt rupta & conuulsa, vbi corpus morbo aliquo fuerit affectum, commouentur & acrem dolorem præbent. Et quoniam euenta crebrò exagitat & insectatur, libet mihi quiddā dicere, quod à cōmuni omniū opinione fortassis abhorrerè videatur. Nequis autē miretur, obsecro vos per deos immortales, me ita re amplificare verbis, & orationem propemodum supra fidem augere, sed beneuolo

animo ea quæ dico audiat, & audita consideret. Si futura antè quàm euenissent explorata omnibus fuissent, si ea omnes præsciuisent, si tu, AEschinea, prædixisses, & sublato clamore testificatus esses, qui ne loquutus quidem es: ne sic quidem nostræ ciuitati ab his consiliis desistendum aut refugiendum fuit: si quidem aut gloriæ, aut maiorum, aut posteritatis aliquam rationem duceret. Nunc enim nihil aliud dici potest, quàm eius consiliis fortunam non respondisse, eamque spe sua decidisse, quod omnibus mortalibus commune est, ubi ita Deo visum fuerit. Tunc verò ea quæ se imperio ac principatu dignâ putaret, deinde ab hoc descisceret, culpam totius Græciæ Philippo proditæ merito sustineret. Nā si hæc sine dimicatione esset à nobis deserta ac prodita, pro quibus nullū periculū nostri maiores recusassent, quis te non conspuitaret? quis te non acerbissimo odio dignum existimaret? (nō enim me dicam, neq; ciuitatem) quibus verò oculis, per deos immortales, eos intueremur qui in hanc urbem venirent, si, quum res in eum locum, quo in loco hodie sunt, deuenissent, dux principisq; Græcorum sumtus esset Philippus cum summa omnium rerum potestate, alii autem sine nobis ne hæc fierent omni cōtentione pugnascent: idque quum ciuitas nostra nunquam antea tranquillitatē securam, gloriæ expertem, pluris quàm periculum pro rebus honestis susceptum fecerit. Nam quem Græcorum, quem verò barbarorum fugit, & Thebanos, & eos qui ante hos potentissimi fuerunt, Lacedæmonios, & regem Persarum, quietam illam & otiosam vitam nostræ ciuitati libenter fuisse cōcessuros, magnamq; ei gratiam habituros, cum eo ut & quicquid aliud vellet acciperet, & sua obtineret, si imperio parere vellet, alterūmq; Græciæ principatu potiri sineret: sed non erant hæc (ut apparet) Atheniensibus patria, neq; auita, neq; ferenda, neque in eorum animis insita: neq; vnquam quisquam ab omni æternitate ciuitati persuadere potuit, ut cum potentioribus, iisdemq; ad iniuriam faciendam instructis atque exercitatis conspirans & confociata, tranquillè, otiosè tutòque seruiret: quin de principatu, de honore, de gloria sese periculis omnibus non dubitanter offerens, perpetuò & per omnem ætatem decertauit. Atq; hæc tam ampla, tam magnifica, tam nostris moribus consentanea esse ducitis, ut maiores nostros, eos qui hæc gesserunt, maximis laudibus efferre soleatis: neque iniuria. Quis enim virtutem illorum virorum non admiretur, qui & patriæ solum & urbem relinquere non dubitarunt, nauēsque conscenderunt, ne imperio parerent imperatūque facerent? Themistoclem, huius consilii autorem, huiusque sententiæ principem atq; autorem, imperatorem delegerunt: eū verò qui barbarorum legibus imperioque parendum censuerat Cyrilū, lapidibus obruerunt: neq; eum solum sic vlti sunt viri, sed etiam illorum vxores de eius vxore easdem pœnas sumserunt: Non enim quærebant ii qui tum viuebant Athenienses maiores vestri, neq; rhetorem, neque imperatorem, propter quem feliciter seruirent: imo verò ne causam quidem esse cur viuere vellent iudicabant, nisi sibi cum libertate viuere liceret. Existimabat enim quisque eorum se non solum patri & matri, sed etiam patriæ natum esse. Quæret aliquis, quid intersit. Quod is qui arbitratur se parentibus solum natum esse, mortem quam vel fatum vel casus afferat expectat: qui verò etiam patriæ se natum putat, ne eam seruire videat, æquo animo excedit è vita: & contumelias atque ignominias, quas in vrbe subacta superbissimòque dominatu oppressa ac

feruiente perferre necesse est, morte horribiliores esse ducit. Itaque si hoc conarer aut inciperem dicere, me vobis autorem fuisse ut spiritus vestris maioribus dignos fumeretis, nemo profectò est qui me iure reprehendat. Nūc verò & semper antea talia vestra consilia atque instituta fuisse asseuero, & antequam natus essem hos fuisse spiritus ac sensus ciuitatis ostendo: me autem pro mea virili parte singularum rerum gerendarum administrum atque adiutorem fuisse dico. At iste dum summam rem infectatur ac reprehendit, vósque cohortatur ut mihi inimici infestique sitis, proinde ac si timoris & periculorum causa fuerim ciuitati, cum in præsens laudis & honoris fructu me priuare cupit, tum in omne reliquum tempus vestrarum virtutum laudationes & præconia vobis eripere conatur. Si enim Ctēsiphontem damnabitis, quasi rep. à me non optimè gesta, nō fortunæ culpa & iniquitate calamitatē quæ vobis accidit accepisse, sed deliquisse videbimini. At nihil deliquistis, Athenienses, nihil peccastis, quū pro omnium Græcorum libertate ac salute periculum adiistis. nō (inquā) peccastis, per maiores nostros iuro & eos qui in Marathone sese in discrimen obtulerunt, & eos qui ad Plataeas acie instructa conflixerunt, & eos qui ad Salaminam & Artemisium prælio nauali decertarunt, multosq; alios qui in monumentis publicis conditi sunt, viros fortes, quos omnes peræquè ciuitas singularibus affectos honoribus sepeliuit: nō eos solos, AEschinea, qui rem bene gesserant, neque eos solos qui vicerant, & merito. Nam quod fuit fortium virorum, id omnes re præstiterunt: fortuna autem vsi sunt ea quam cuiq; dii immortales tribuerunt. Et hoc loco, o cœnum, o scribarum omnium postreme, dum studes efficere ne me hi merito honore afficiant, neve se humanos ac liberales erga me præbeant, tropæa & pugnas & antiqua maiorum nostrorum facinora commemorabas. quorum omnium (quæso) quidnam hæc causa desiderabat: me verò, o histrionum omnium deterrime, qui in publicum prodibā ciuitati suafurus autorq; futurus ut de principatu contenderet, cuius hominis mente suscepta, cuius spiritu sumto, cuius induta persona, in concionem ascendere oportebat: an eius, qui his indigna diceret? Tū verò iure optimo interfectus essem. Præterea non eodem animo eademve mente priuata iudicia, atq; publicas quæstiones exercere debetis. Sed quum de hominum contractibus qui in vita quotidiana versantur, disceptatis, vos priuatas leges, hominumque actiones & facta spectare conuenit: quum de communibus ac publicis populi Atheniensis consiliis atque institutis iudicatis, maiorum nostrorum gloriam ac dignitatem vos oportet intueri, & cogitare vnà cum virga & insigni iudiciali vnumquemque vestrum sumere speciem ac spiritum ciuitatis, ubi de rebus ad reip. statum pertinentibus conueneritis iudicaturi, si quidem res illis dignas vos agere oportere existimatis. Sed ad eas res quæ à maioribus vestris gestæ sunt, studio prouectus, nonnulla decreta actaq; præterii. Ad ea igitur vnde degressus sum reuertor. Ut Thebas peruenimus, ibi Philippi, & Thessalorum & aliorum sociorum legatos offendimus: nostros amicos metu perterritos, tristes ac demissos: illius, alacres, lætos ac feroces. Atq; ut intelligatis me hæc neque mei temporis neque commodi causa dicere, eam mihi epistolam recitata, quam tum nos legati statim misimus. Atqui vsque eò iste calumniando progressus est, ut siquid bene & è rep. gestum sit, non mihi sed temporibus adscribendum atque assignandum dicat: aliarum autem rerum omnium quæ

fecus acciderunt, in me atque in fortunam meam culpam conferat. Atque (vt apparet) suator & orator ego, nullius earum rerum quæ oratione & consilio actæ sunt adiutor ei fuisse videor: earum quæ in acie & castris & imperio minus feliciter gestæ sunt, solus autor & causa fuisse reperi. Ecquis immenior, ecquis omni execratione dignior sycophanta fingi potest? Recita epistolam. **EPISTOLA.** Concione igitur aduocata, Thebani legatos Philippi priores introduxerunt, propterea quod illi sociorum locum apud eos obtinebant. Producti itaque concionabantur, ac Philippum quidem multis laudibus in cælum ferebant: vos autem multis nominibus vituperabant & accusabant, omnium quæcunque vos vnquam aduersus Thebanos fecistis memoriam refricantes: quorum hæc summa fuit, AEquum esse illos pro maximis Philippi in eos beneficiis sibi gratiam referre: earum verò iniuriarum quas à vobis accepissent, pœnas utrocunque modo vellent expetere, aut per eorum fines aditu sibi patefacto & transitu concesso, aut bello communiter & coniunctis copiis in Atticam inferendo. Ad extremum ostendebant (vt sibi quidem videbantur) ex iis quæ suaderent, pecora, mancipia, aliæque quibus abundat Attica in Bœotiâ peruentura: contra ex iis quæ essemus dicturi, Bœotia fructus omnes & copias à bello direptum iri: multaque alia præterea dicebant, sed huc tamen omnis eorum spectabat oratio. Quæ autem contra dixerimus, equidem tota re mea familiari meisque facultatibus omnibus æstimarim, sigillatim vobis exponere atque explicare licere. Sed vereor ne vos, præteritis iam temporibus, existimantes eluuiationem tum quandam rerum in Græcia accidisse, inanem & molestum verborum strepitum esse putetis omnem eam quæ his de rebus habeatur orationem. Quæ igitur persuaserimus nos, & quæ nobis illi responderint, attendite. Recita. **RESPONSIO THEBANORVM.** His igitur actis & transactis, illi vos arcessiebant: vos educebatis exercitum, opemque ferebatis. Et, vt media prætermittam, illi vos ita familiariter & comiter acceperunt, vt absentibus suis grauis armaturæ militibus & equitibus, exercitum vestrum in urbem & in suas domos reciperent, vbi erant liberi, vbi vxores, vbi ceteræ res carissimæ. Atqui tres illo die vestrum laudationes Thebani pulcherrimas omnibus mortalibus ostenderunt: vnâ fortitudinis, alterâ iustitiæ, tertiam temperantiæ. Nam quum vos pugnandi socios habere quàm vobiscum pugnare maluerunt, duo de vobis præclara iudicia fecerunt. Nam & vos meliores esse Philippo, & vestra postulata Philippi postulatis æquiora iudicarunt: quum autem ea quæ cum apud ipsos tum apud omnes homines diligentissimè custodiri solent, liberos & coniuges potestati vestræ permiserunt, fideique commiserunt, certissimam se de vobis temperantiæ opinionem habere declararunt. In quibus omnibus, Athenienses, quod ad vos attinet, eos rectè sensisse, res ipsæ comprobauerunt. Nam neque ingresso in oppidum exercitu quisquam Thebanorum de vobis ne iniuria quidē questus est, ita vos ipsos temperantes præbuisistis: & quum bis coniunctis viribus & copiis in prima acie stantes pugnaueritis, semel in eo prælio quod ad fluuiū * commissum est: iterum in hyberno, quod nominatur: non modò reprehensione iusta criminèque caruistis, verum etiam hominum summam admirationem excitastis, ornatu, apparatu, alacritate animi & studio: propter quæ laudes vobis ab aliis tributæ comparabantur, à nobis verò sacrificia &

supplicationes ad omnia deorum puluinaria constituebantur. Atque hoc loco libenter ab AEschyna quæsierim, quum hæc agerentur, quum gloria, quum lætitiâ, quum laudum plena esset ciuitas, vtrum vnâ cum populo sacrificaret, & in communi omnium lætitiâ ipse quoque lataretur: an tristis & mœtus & ingemiscens, & ægritudine confectus ob cōmunem ciuitatis felicitatem domi federet, aut etiam iaceret. Nam si aderat, si cum aliis comparebat, nonne importunus atque improbus, imo verò nonne impurus atque impius est, qui quarum rerum tanquam optimarum ipse deos immortales testes adhibuerit, eas à vobis, sanctissimo iureiurando obstrictis, postulet vt sententiis vestris non optimas iudicetis? si non aderat, non dignus est qui milies pereat, si ea ex quibus alii maximam lætitiâ capiebant, sine summo animi dolore aspicere non poterat? Recita igitur hæc quoque populi scita. **POPULI SCITA SACRIFICIORVM.**

Ergo nos quidem in sacrificiis eramus occupati: Thebani verò inibi erant, vt sese per nos salutem consecutos esse existimarent. res denique huc reciderant, vt qui auxilium alienum ex istorum actionibus imploraturi ac desideraturi videbantur, ii ipsi aliis auxilium ferrent, ex iis rebus quas me autore susceperatis. Quales porro tunc propter hæc ipsa voces mitteret Philippus, quibus in turbis versaretur, quàm trepidaret, ex illius ad Peloponnesum missis epistolis cognoscetis: quas mihi recita, vt intelligatis quid ego mea assiduitate, meis itineribus, meis cursibus, meis laboribus, multisque decretis, quæ nunc iste maledictis insectabatur, profecerim. Atqui multi apud vos, Athenienses, magni & clari ante me oratores extiterunt, Callistratus ille, Aristophon, Cephalus, Thrafsybulus, sexcenti alii: nemo ex his tamen vnquam vlla in re à principio vsque ad extremam sese vtilem præbuit ciuitati. Sed si quis fortè scitum faceret, legationem non obibat: qui legationem obiret, populi scitum non faciebat. Sibi enim vnusquisque eorum quietis aliquid & laxamētum relinquebat, simulque, si quid forte accideret, transferendi in alium criminis locum ac facultatem referuabat. Quid ergo? (dicet aliquis) tunc tanto audacior aut fortior es quàm ceteri, vt solus omnia conficias ac transigas? Non equidem tantum mihi arrego, vt hæc de me prædicem: verum ita mihi persuaseram magno in discrimine versari ciuitatem, vt mihi neque locum neque spatium de priuatarum rerum mearum stabilitate cogitandi dare videretur: sed præclare nobiscum actum iri existimarem, si quis nulla re necessaria prætermittenda, negotia quæ erant in manibus ex sententiâ explicare posset. Mihi autem in animum induxerunt, stultè fortasse, sed tamē induxerunt, neminem neque qui decerneret, melius quàm me fuisse decreturum, neque qui ageret, commodius acturum, neque qui legationem obiret, studio acriore aut fide maiore legationem obiturum. Propter has causas mihi ipse omnes reip. administrandæ partes omniâque munera deposcebam. Recita epistolas Philippi. **EPISTOLAE PHILIPPI.** Huc redigit Philippum mea reip. gerendæ ratio, AEschyna: hanc illum vocem mittere coegi, eum qui antea voces feroces, voces audaciæ & confidentiæ plenas in ciuitatem iaciebat. Pro quibus ego ab his meritò corona donabar: neque tu quum adesses, contradicebas. Et qui me accusauit Diondas, quintam tabellarum partem non obtinuit. Ac mihi hæc populi scita recita, quæ tunc sententiis iudicum absoluta, ab hoc ne in iudiciū quidem vocata sunt. **POPULI SCITA.** Hæc populi scita, Athenienses, iisdem syllabis iisdemque m.iiii.

verbis perscripta sunt, quibus ea quæ antè Aristonicus, nunc iste Ctesiphon scripsit. Atq; hæc AEschines neq; ipse iudicio persecutus est, neq; ei qui in iudicium adduxisset subscriptor vllus extitit. Atqui Demomelem & Hyperidè qui hæc decernebāt, si quidem me nunc iste veris criminibus arcesseret, iustius ac probabilius accusaret, quàm Ctesiphontem. Quid ita? quia huic licet recu-
 5 fare, seseq; rebus iudicatis tegere ac tueri, & his exceptionibus uti, istum ipsum illos reos non fecisse, qui eadem quæ hic nunc scripsit scripserunt, & leges non amplius sinere de rebus ita transactis in iudiciū quæquam vocare: multaq; alia dicere potest. Ac tunc quidè res ipsa per se perpendetur & disceptaretur, priusquam quicquam horū antecessisset, priusquam vllū præiudiciū factum
 10 esset. Verùm tunc non poterat (opinor) quod nunc facit, ab vltimis tēporibus & ex multis decretis ea ad calumniandum excerpere, quæ neq; quisquā antea nouerat, neq; hodie recitatum iri suspicatus esset: non poterat inuerso ac perturbato temporum ordine, falsis rerum antea actarum causis prolatis, verisq; dissimulatis ac celatis aliquid dicere videri: tūc (inquam) hæc non poterat: sed
 15 ipsa veritate propter adstante & præsentem, recenti etiam apud vos omniū rerū memoria, vobis denique penè manu vnamquamque rem tractantibus ac tenentibus omnis haberetur oratio. Itaq; his argumentationibus ac probationibus declinatīs ac vitatis, quæ è rebus ipsis duci poterant, nūc deniq; venit, existimans vos certamen aliquod oratorum proposituros (vt mihi quidem vide-
 20 tur) non rerum publicè gestarum disceptationem facturos: & iudiciū de verbis, non de vtilitate reip. futurum. Deinde grauis auctor sapiētium orationem imitatur & sententias loquitur: aitq; oportere vos eam de nobis opinionem quam huc domo detulistis, negligere ac pro nihilo putare. Nam quemadmodū (inquit) quum rationes cum aliquo subducitis, aliqua esse apud eū reliqua
 25 existimantes, si accepta expensis quadrarint, si calculi sint puri & puti, nihilq; sit reliqui, manus datis & conceditis: sic & vos nunc iis quæ vtriusq; oratione demonstrata & plana facta fuerunt, conuenit assentire. Videte, obsecro, quàm imbecillum & fragile sit natura, vt par est, quicquid iniuste sit actū atq; ab iniuria profectū. Namq; hac ipsa similitudine tā acuta tamq; erudita, vos
 30 iam nunc statuisse confitetur me meis orationibus cōsulere patriæ, se suis Philippo. Non enim vos de hac sentētia demouere conaretur, nisi talis esset, eaq; inueterata, vestra de vtroq; nostrūm existimatio. At ego vos iam faciliè docebo eius orationem, qua ex animis vestris hanc de nobis opinionē euellere conatur, vehemēter esse iniustam, non adhibitis calculis (non enim ita rerū sub-
 35 ducuntur rationes) sed primū singularum actionum memoria breuiter à vobis repetita: deinde vobis qui auditis rationū iudicibus sumtis, simul & testibus productis. Mea enim reip. administratione, quam iste reprehendit, effectū est vt pro eo vt Thebani vnā cum Philippo in fines nostros inuaderent, quod omnes futurum existimabant, illi coniunctis nobiscū copiis vnāq; in acie stā
 40 tes illū prohiberent: pro eo vt bellum in Atticā versaretur, octoginta circiter millia passuum longè ab vrbe in Bæotorū finibus gereretur: pro eo vt prædones ex Eubœa profecti vestros agros popularentur, diriperent ac vastarent, pace maritima per omne belli tempus frueremini: pro eo vt Philippus Hellepōtū teneret, Byzantio occupato, societate cōiuncti vobiscū Byzantii bellum ei inferrent. Ecquid tibi videtur, AEschinea, ea quæ de rebus gestis initur ratio,

calculorum similis esse aut tu has contrario iudicio delere ac de medio tollere putas oportere, & non quomodo earum memoria posteris prodatur sempiterna, videre: Mitto quòd crudelitatem, quam iis in rebus animaduertere potuistis, in quibus potestatem in aliquos nactus est Philippus, alii experti sunt
 5 ac pertulerunt: humanitatis autem ac mansuetudinis, quam ille quum cetera concupisceret atque amplecteretur, vobis simulatè ostētabat, fructus vos merito vestro percepistis: hæc (inquam) missa facio. veruntamen audebo hoc dicere, eum qui in oratorem & concionatorem verè ac iustè velit anquirere, neque illum calumniari: ea quæ tu modò commemorabas, non esse crimini daturum atque obiecturum, exempla fingentem, verba iridentem, habitum gestūque loquentis imitantem (in hoc enim positæ sunt fortunæ Græciæ, scilicet, vtrum hoc an illud verbum in oratione posuerim: huc an illuc manum porrexerim) sed ab rebus ipsis longius non discedentem, spectaturum quas facultates, quas copias tum haberet ciuitas quum ad remp. accessi: quas ego ei
 10 postea, quum rebus gerendis præessem, compararim: quo loco essent res aduersariorum, & quomodo sese haberent: deinde, si quidem copias reip. imminuisssem deteriorēsque fecisssem, meum crimen esse ostenderes: sin auxisssem, non calumniareris. Quoniam igitur tu hoc tibi faciendum esse non putasti, ego faciam: vos, vtrum vera ac iusta fuerit mea oratio necne, iudicabitis. Erant
 20 igitur hæc vires & copiarū ciuitatis: Insulares non omnes habebamus (nam neq; Chius, neque Rhodus, neque Corcyra nobiscum faciebant) vectigal erat in singulas ciuitates descriptum circiter quater millies centies: atque hæc pecunia iam erat redacta: grauis armaturæ militem, aut equitem, præterquam nostrum & vrbānum, habebamus neminem. Et, quod erat & nobis omnium formidolosissimum, & hostibus vtilissimum, perfecerant isti vt omnes finitimi, Megarenfes, Thebani, Eubœi in odium quam in amicitiam nostram proniores ac propensiores essent. Res igitur nostræ ciuitatis hoc erant loco, neq; quicquam aliud est præterea quod dicere quisquam possit. Philippi verò, cum quo nobis erat certamen, rationes quales essent & quomodo sese haberent, videte.
 30 Primū in eos qui eum sequebātur imperium habebat, & (quod omnium est maximum) earum rerum quæ ad bellum pertinent penes eum summa potestas erat: deinde hi nunquam ponebant arma de manibus: deinde pecunia abundabat: tum quæ ipsi visa essent agebat: neque verò decretis propositis quid vellet denuntiabat aut prædicebat, neq; palàm deliberabat, neque à calumnia
 35 toribus in iudicium vocabatur, neque de decretis contra leges factis accusabatur, neque cuiquam mortalium iudicio de rationibus referēdis tenebatur: sed planè (vt semel dicam) solus erat ipse dominus, solus dux, solus imperator: denique omnia in vnus potestate vertebantur. Ego autem cum hoc ad certandum compositus (nam hoc perpendendum & considerandum est) cuiusnam
 40 rei potestatem habebam? Nullius. Nam primū hoc ipsum concionari, cuius solius eram compos seu potius particeps, in medio erat positum & mihi commune cum iis qui ab illo mercedem accipiebant: & quibuscunque in rebus ego ab istis victus essem (multa autem accidebant huiusmodi, aliud aliis de causis quascunque fors tulisset) his ex vsu hostium deliberatis & consultis discebatis. Veruntamen ego tot rebus inferior, tot incommodis ac difficultatibus affectus, socios vobis Eubœos, Achæos, Corinthios, Thebanos, Megarēses,

Leucadios, Corcyrenses ascii & comparavi, ex quibus externorum militum quindécim millia, equitum duo millia extra urbanas copias coegistis. pecuniam autem tantam à sociis conferendam descripsi, quantam potui maximam. Quod si iura nostra cum Thebanorum iuribus comparas AEschinea, aut cum Byzantium, aut cum Eubæorum, aut si de rata & æquabili parte nunc disputas: primum videris ignorare, quum & antea trecentæ triremes essent illæ quæ pro Græcis decertarunt, earum ducentas civitatem nostram præbuisse: neque tunc eam quisquam sic affectam vidit, ut aut se idcirco deteriore conditione esse damnòq; affici putaret: aut eos qui hoc cõsiliū dedissent, in iudicium vocaret, aut hæc graviter molestèque ferret (turpe enim mehercule, turpe) sed diis immortalibus gratiam haberet, si Græcis in commune discrimen adductis, ipsa duplo plus quàm alii ad omnium salutem cõtulisset. Deinde inanè ac falsam horum gratiam aucuparis, quum me calumniaris. quid enim nunc ea commemoras quæ facere oportebat, ac non tum quum in vrbe esses & quum rebus omnibus interesses, hæc decernebas, si licebat per illa tempora: in quibus non quod vellemus, sed quod res ipsæ darèt ac ferrent æquo animo accipere oportebat? Nam paratus erat qui contràliceretur & emeret, qui eos quos expulissimus exciperet, qui pecuniam adderet. Sed si nunc propter illa quæ sic à me gesta sunt accusor, quid futurum fuisse censetis, si quum ego hæc subtiliter & exiguè ad calculos reuocare civitates illæ à vobis descivissent, & sese cum Philippo coniunxissent, & vno tempore Eubææ, Thebarum, Byzantii compos factus esset Philippus? quid (inquam) impios istos homines fuisse facturos aut dicturos putatis? Non, illos esse traditos: non, spreto ac reiecto, quum societate nobiscum coniungi cuperent: non Philippum Helleponto per Byzantios esse positum: commeatus & frumenti quod ad Græcos supportabatur, dominum esse factum: bellum finitimum & graue per Thebanos in Atticam inuectum: mare latrocinii infestum esse factum, & propter prædonum ex Eubæa eruptiones mercatoribus esse clausum: nonne hæc & alia multa præterea dicerent? Improba, Athenienses, improba res est omni tempore calumniator, & vndique invidente petens, vndiq; criminandi ansam arripiens. Talis autem est homunculus iste, seu potius bellua, natura: qui nihil vnquam à prima ætate sinceri, nihil recti, nihil libero aut ingenuo dignum fecit: simia planè tragica, rusticus Oenomaus, adulterinus orator. Quid enim tua dicendi facultas patriam iuuit? quid ex tua eloquentia ad civitatem vtilitatis peruenit? nunc deniq; nobis de præteritis verba facis: ut si quis medicus ægris interea dum ægrotent, domum ingressus, non exponat neq; afferat rationes, quibus morbum depellere & cõualescere queant: posteaquã aliquis ex eis excefferit è vita, quo tempore ei parètetur iustaque funeris solvantur, sequatur ipse & ad sepulcrum veniat: & tum deniq; pluribus verbis disputet, hominem istum si hoc & illud fecisset moriturum non fuisse. Et, o fanatice, nunc demum dicis: iam verò ne cladè quidem illam quam nostra civitas accepit (quãdo tibi hæc animos attollit, propter quam te dolore affici atq; ingemiscere, o scelus, oportebat) in iis quæ in mea potestate sita fuerunt fuisse reperietis: quod facite ut sic mecum consideretis. Quocunq; ego legatus à vobis missus sum, nusquam à Philippi legatis victus discessi: non ex Thessalia, non ex Ambracia, non ex Illyrico, non à Thraciæ regibus, non Byzantio, non vllò alio ex loco, non postremò nuper Thebis: sed quibus in rebus eius

legati à me victi fuerant verbo, has ille armis & impetu facto subigebat. Hæc igitur à me repetis & flagitas? neque te pudet ab eo in quem ob mollitiem dicta dixeris postulare, ut vnus omnes Philippi copias superaret, idque verbis? quid enim aliud in mea potestate positum erat? non enim anima, non fortuna cuiusquam eorum qui in acie steterant, non imperatoris partes, cuius tu rationes à me repetis: ita stolidus es & vecors. At quorum rationem lege referre debet orator, de iis quominus in me acerrimè anquiras non recuso. Quanam sunt hæc? principia rerum cernere, futura multo antè videre ac præsentire, eaque aliis prædicere. Hæc mea sunt, hæc ego gessi. Quid tum præterea? populorum tarditatem, moram, cunctationem, desidiam, ignorantiam, insipientiam, contentiones, quæ civitatibus omnibus vitia & peccata sunt vitata, insita ac necessaria, hæc coercere & comprimere: & contra discordiam sedare, concordiamque constituere, amicitiam confirmare, ad studium agendi quæ reip. tempora postulant cohortari & excitare: hæc omnia à me facta sunt, neq; mortaliū quisquam est qui, quantum in me fuit, aliquid à me prætermisum reperire possit. Siquis igitur quemuis roget, quibus rebus magnam partem eorum quæ gessit Philippus administraverit, respondebunt omnes, castris, exercitu, largitione, corrupendis iis qui in singulis Græciæ urbibus rebus gerendis erant præfecti. Atqui neq; exercitum in mea potestate habebam, neque dux exercitus eram. Quare neq; ea res quæ castris & ferro gesta sunt ad me pertinent, neq; earum rerum rationes referre debeo. At hoc certè Philippo superior fui, quod me ab eo pecunia corrumpi non sum passus. Nam ut is qui licetur, si emerit, vicit eum qui pretium accepit: sic qui nec accepit nec corruptus est, licitorem vicit. Ita quod ad me attinet, civitas manet inuicta. Hæc igitur sunt & his similia (ut alia multa præteream) quæ ego præstiti, quamobrem hic talia de me scribere merito ac iure posset. Verum quæ vobis omnibus nota sunt, hæc iam commemorare mihi non videtur alienum. Statim post pugnam populus, qui sciret ac vidisset quot ego res quantasque gessissem, dum per terrores ipsos ac per discrimina omnia mediis incedo: quo tempore mirum nemini esse deberet, si offensa multitudo se mihi iniquiorem atq; infestior præbuisset, eo ipso tempore primum meas de salute civitatis sententias suo suffragio comprobabat, & omnia quæcunq; communis custodiæ causa agebantur, delectus militum, præsidii distributio, fossæ, pecuniæ ad murorum refectionem & munitionem urbis erogatio, hæc me autore fiebant. Deinde quum rei frumentariæ curatorem publicumque frumenti emptorem crearet, mihi vni hanc procurationem ac potestatem suffragio suo detulit. Postremò quum coissent & conspirassent inter se ii, qui in hanc curam incumberebant ut mihi negotium facerent ac nocerent, quum me de decretis contra leges factis reum faciebant, quum mihi iudicia rationum referendarum & perduellionis & maiestatis denuntiabant: quum hæc omnia mihi intentabant, non per se illi quidè initio, sed per quos maxime suas in me insidias occultas fore putabant: (scitis enim & meministis scilicet me primis illis temporibus in iudicium quotidie vocari, neq; audaciam atq; amentiam Sosisclis, neque Polycratis calumniam, neq; Diondæ & Melani infaniam, neq; aliud quicquam ab istis esse contra me inexpertum relictum) ex his igitur omnibus periculis maxime deorum immortalium benignitate: secundo loco, vestro & aliorum omnium Atheniensium beneficio integer & incolumis

seruatus sum : neque iniuria. hoc enim & verum est, & cum iuratis iudicibus, tum iis qui religiosè iudicarunt honestum & gloriosum. Quū igitur me perduellionis accusatum omnibus sententiis absoluebatis, ita vt ne quintā quīdem tabellarum partem accusatores mei obtinerent, tum statuebatis me res optimas & reip. perutiles agere. quū de decretis contra leges factis reum factū absoluisistis, declarastis omnia me legitimè & dicere & decernere solere. quum rationes meas cōprobabatis atque obsignabatis, omnia me sine pretio ac mercede, integrè & incorruptè gessisse fatebamini. Quum hæc igitur ita se habeant, quod nomen rebus meis gessis Ctesiphontē imponere æquū & verum erat, aut conueniebat : non id ipsum quod à populo impositum esse videbat : nō quod à iuratis iudicibus tributum, non quod ab ipsa veritate apud omnes homines comprobatum? Certè (inquit) sed illud Cephali præclarum, nullo vnquam eum iudicio causam dixisse. Et mehercule fortunatum. Sed num idcirco is qui sæpe in iudicium vocatus, nunquam vllius criminis conuictus sit, merito in culpa ponatur? Atqui quod ad istum quidem attinet, Athenienses, illud Cephali præclarum verè mihi de memetipso prædicare licet. Nunquam enim me AEschines vlla lege accusauit, nunquam vllō iudicio reum fecit. Itaq; tua quidem confessione nihilo Cephalo deterior ciuis sum ego. Cum multis igitur ex rebus quis iniquitatem istius, & singularem inuidiæ coniunctam calumniam perspexerit, tum ex iis maximè quæ de fortuna disputauit. Omnino quisquis homini, quum ipse homo sit, fortunam exprobrat, ego eum stolidum prorsus & mente captum esse puto. Nam quum is qui sibi ipse videtur esse fortunatissimus, quique se fortuna maximè propitia & perbenigna vti arbitratur, exploratum non habeat eam talem vsq; ad vesperum esse permanfuram, aut de hac dicere & gloriari, aut eā alteri maledicti loco obiicere, summæ demetiæ est. Verum quoniam præter alia multa quæ sibi iste arrogauit, etiam his de rebus orationem habuit insolentiæ atque intolerantiæ plenam, videre (quæso) Athenienses, & vobiscum ipsi cōsiderate, quanto ego verius isto quantoque modestius atq; humanius de fortuna disputem. Ego fortunam ciuitatis bonam, secundam ac propitiam esse arbitror, atq; hoc video & Iouem Dodonæum & Apollinem Pythium vobis vaticinatum esse : omnium verò hominū, eam quidem quæ nunc vrget, aduersam, iniquam atque aerbam. Nā quis Græcorum, aut quis barbarorum hoc tempore non multa incommoda grauesque casus expertus est? Quod igitur honestissima & præclarissima voluerimus, eaq; ipsa nobis ad agendū proposuerimus, & quod, quum Græci sperauissent se si nos deseruissent ac prodidissent beatè victuros, melius quàm cum eis nobiscū agatur, hoc bonæ fortunæ nostræ ciuitatis acceptum fero : quod nos titubauerimus atq; offenderimus, neque omnia nobis ex animi nostri sententia processerint, in eo aliorum hominum fortunam pro rata parte suo iure in ciuitatem nostrā vsam esse existimo. Fortunā autem meam & cuiusq; vestrū propriam in priuatis rebus expendēdam & considerandam esse duco. Ego igitur sic de fortuna quærendum esse censeo, rectè sanè & iustè, mea quidem sententia: quod idem vobis videri puto. Iste autem fortunam meam priuatā, maiorem dominatum habere quàm publicam & communem ciuitatis ait : humilem, aduersam atq; afflictam plus posse quàm magnam, secundam ac florentē. quomodo hoc fieri potest? Atqui si meā fortunam, AEschines, perpendere,

& omni-

& omnibus spectandam proponere cōstitutum in animo habes, confer eam cum tua: & si meam cōpereris esse tua meliorē, eam definito maledictis insectari. Jam mihi igitur vsq; à principio eam contemplare. Sed ne me quisquā, per deos immortales, ineptum esse iudicet. Nam neque si quis vllius paupertatem contumeliosè vexat atque exagitat, neq; si quis in multa copia rerūque omnium affluentia natus atque educatus hoc nomine gloriatur, eū sanæ mentis esse puto. Verum ego istius sæui atque importuni hominis maledicentia & calumniis compulsus, in hanc orationem incidere cogor : cui tamen ita moderabor, vt natura rerū de quibus agitur feret, & quoad eius maximè fieri poterit. Contigit igitur mihi quū puer essem, vt ad ludos discendi illi ætati accommodatos atque vsitatos frequens irem, eaque mihi suppetarent, quibus instructum eum esse oportet qui nihil sit inopia coactus turpiter facturus: posteaquam verò è pueris excessi, vt his consentanea agerem, meis sumtibus ludos facerem, trierarchus essem, pecuniam in ciuitatem conferre, nullam neque priuatam neque publicam liberalitatem ac munificentiam præmitterem: sed me & ciuitati publicè & amicis priuatim vtilem præberem. Postquam autem ad remp. accessi, visum est mihi talem reip. administrandæ rationē sequi, vt sæpenumero & à patria mea & à reliquis Græcis corona donatus sim, vt ne vos quidem inimici mei sitis vnquam dicere conati, consilia & instituta mea non fuisse honesta atque præclara. Talis igitur mihi perpetua meæ vitæ comes fortuna contigit. Nā quū alia multa de hac possim dicere, sciēs prætermitto, veritus ne cuiusquam animū his rebus offendā quibus glorior. Tu verò vir amplus & grauis, qui ceteros despicias, vide quali tandem ad hanc meam fortuna sis vsus : propter quā puer magna in egestate educatus es : quū vnā cum patre ludo literarum affixus esses illiq; assideres, atramentum tereres, scamna spōgiis purgares, gymnasiū puerile verreres, vernæ nō pueri ingenui partes ageres. sumta autē virili toga, matri initiati libros recitabas vocēq; præibas : & reliqua quæ ad munus illud pertinent cōcinnabas & cōparabas, noctu eos qui initiabantur ceruina pelle succingebas, vasa vinaria circumferebas, vinūmq; ministrabas ac defundebas: illos expiabas, centonibus & furfure defricabas ac detergebas. Expiatione autem facta surgebas, eosq; dicere iubebas, EFFUGI MALA, NACTVS SVM MELIORA. gloriabare deniq; quod nūquam quisquā tā clara voce vlulasset. Quod quidem ita esse arbitror. Nolite enim existimare, eum qui tā clarè loquatur vlulatus nō clarissimos edere. Interdiu verò præclaros illos bacchātium choros per vias agitabas: angues, quos Parias nomināt, sceniculo & populeis frondibus coronatos cōprimebas & supra caput attollebas : & quū clamares, Euo Saboe, & carmen illud saltares, Hyas Attas, Attas Hyas, ab aniculis præultor & princeps chori, thyrsiger, ederifer, vannifer, & huiusmodi nominibus appellabaris. Atq; huius quidem operæ ac ministerii egregiam sanè mercedem ferebas, lagana, frustula, scriblitas, liba, placentas. Quibus rebus quis non eum verè beatum iudicet? quis non eius fortunam omnium regum copiis & voluptatibus anteponat? Posteaquam autem in popularium ciuiūmq; numerum adscriptus es, quo quo id modo affectus sis (nam hoc omitto dicere) verum postquam adscriptus es, statim munus pulcherrimū suscepisti, vt in infimis magistratibus subseruires, & secundarum partium scriba esses. Deinde vt hoc

n. i.

tandem munere defunctus es, ea omnia quæ aliis maledicti loco obiicis facere instituisti. Itaque nihil eorum mehercule quæ tibi tua virtute parta suppetebant, posteriore vita dedecorasti. Sed quæ teipsum histrionibus illis, qui cognomen ex grauitate vocis & gemitus consecuti, barytoni nominantur, Simmycæ & Socrati mercede locauisses, tertiarum partium actor eras: ficus, vtuas, oliuas, tanquam pomorum redemptor, ex alienis fundis decerpebas & colligebas: quum quidem tu plura in his vulnera, quam in eis certaminibus in quibus vos de vita decernebatis, acciperes. Erat enim vobis cum spectatoribus bellum implacabile & sine vlla denuntiatione susceptum, à quibus quæ multa vulnera acceperis, merito in eos qui in talibus periculis non sunt exercitati ac versati, tanquam timidos, dicta dicis. Sed prætermittis iis quorum culpam quiuis in paupertate conferre possit, ad ea crimina veniam, quæ proprie in mores tuos quadrant. Talem enim reip. administrandæ ratione secutus es, posteaquam tibi tandem temp. administrare venit in mentem, vt in rebus secundis ciuitatis lepore vitam viueres, omnia circumspiceres, quicquid increpuisset pertimesceres, horreres, tremeres, plagas & verbera ob ea quorum tibi conscius eras flagitia & scelera, semper expectares: in aliorum ciuium casibus aduersis audax, ferox & alacer ab omnibus cernereris. At qui, per deos immortales, qui mille ciues interfectos late atque insolenter tulit, quibus poenis ab iis qui viuunt affici debet? Quum multa igitur alia habeant quæ de isto dicere possim, præteribo. Non enim quæcunque probra ac dedecora in isto inesse possum ostendere, puto me facile proferre debere: sed ea demum quæ mihi turpia dicta non sunt. Quare, AEschinea, primum vtriusque nostrum vitam, & quæ ab utroque in ea instituta & acta sunt, inter se contendito leniter & clementer, non asperè neque acerbè: deinde ex his quarerit, vtrius sibi quicque fortunam dari malit. Tu literas docebas, ego in ludum frequens veniebam: tu initiabas, ego initiabar: tu cum choro saltabas, ego chori & ludorum summum suppeditabam: tu scribæ munereungebaris, ego concionabar: tu tertiarum partium histrio in scenam prodibas, ego ludos spectabam: te vox deficiebat, ego exsibilabam: tu in rep. administranda hostibus consuluisti, ego patriam mitto cetera. Nunc quidem hodie, propterea quod corona donatus sum, vita mea in iudicio spectatur & explicatur: omnium autem voce & confessione nulla in re iniuste temp. læsisse declaror: tu autem cum hoc assecutus es vt calumniator habearis, tum in discrimen venisti, vtrum te amplius calumniari homines innocentes oporteat, an definere & coerceri, ne quintam quidem tabellarum partem à iudicibus consecutum. Iamne vides, AEschinea, quam propitia & secunda per omnem vitam fortuna usus, meam tanquam iratam atque aduersam crimineris? Age verò liceat mihi publicorum munerum, quæ ego cumulatè & prolixè obii, quibusque amplissime & magnificèntissime functus sum, testimonia recitare. tu verò contra versus nobis recita, quos tu male agendo inuertebas ac deprauabas,

Orci relicta ianua, & latebra inferum. &

Mala scito non volentem nuntiare me.

Atte, omnium hominum profligatissime ac perditissime, primum dii immortales, deinde hi omnes male perdant, malum ciuem patriamque proditorè, malumque tertiarum partium histrionem. Recita testimonia. TESTIMONIA.

In iis igitur quæ ad ciuitatem pertinent, talis extiti. In priuatis autem si nescitis me commodum, liberalem & humanum, atque in egestes munificum fuisse, non est quod quicquam ipse de me dicam, neque vnquam adducar vt vllum vobis hac de re testimonium afferam: non si quos ab hostibus redemi, non si aliquorum filias in matrimonium collocaui, non quicquam horum tale. Namque hæc mea sententia est: eum qui beneficiū acceperit, omni tempore beneficiū memoria tenere oportere existimo: eum verò qui dederit, de memoria statim deponere, si modò vult ille viri boni, hic non illiberalis neque ieiuni hominis officio fungi: sua certè beneficia commemorare & prædicare, propemodum exprobrare est. Quare nihil sum tale facturum, neque vllius vnquam oratione aut maledicto ad hoc faciendum adducar: sed qualiscunque hominum in his rebus de me opinio est, ea mihi satis est. Volo autem sine mihi facto de rebus domesticis ac priuatis dicendi, de forensibus ac publicis pauca etiam quædam apud vos explicare. Si quem igitur mortaliū, quos hic sol videt, AEschinea, proferre potes, siue Græcorum, siue barbarorum, qui integer, intactus atque incolumis antea à Philippi, nunc ab Alexandri dominatu discesserit: sit ita sanè, do tibi & concedo, meam siue fortunam siue infelicitatem nominare voles, omnium malorum publicorum causam fuisse: sin & eorum multi qui neque me vnquam viderunt, neque vnquam vocem meam audierunt, multis & grauibus incommodis affecti sunt, non solum singulares homines, sed & totæ ciuitates & nationes: quanto verius & æquius est, communem omnium hominum (vt credibile est) fortunam, & sauiam quandam rerum tempestatem ac procellam reip. infestam ac perniciosam, horum causam fuisse existimare: At tu his omittis me, qui apud hos temp. gero, criminari, idque quum scias si non totam, at certè ratam partem tui criminis ac maledicti cum ad omnes, tum ad te maximè redundare. Nam si, quum penes me summa rerum potestas esset, ego per me de rebus consulere ac statuerem: possetis vos alii oratores ea quæ acciderunt, mihi crimini dare: sin vos semper in omnibus concionibus aderatis, si ciuitas communiter omnibus ad deliberandum quid expediret, proponebat: & hæc cum omnibus optima videbantur, tum maxime tibi (non enim beneuolentia adductus, spem præmiorum, laudem, honorem, quæ omnia inerant in iis quæ tunc à me gerebantur, mihi concedebas, sed partim scilicet veritate victus, partim quia nihil melius quod diceres haberes) non tu iniuste facis: non tu importunus & improbus es, qui ea nunc reprehendas, quibus tum afferre meliora non poteras? Equidem apud omnes alios homines hæc quodammodo video iura esse definita atque aptè descripta. Facit aliquis iniuriam prudens: iratæ leges, infesti iudices, poenæ in eum constitutæ. Peccauit aliquis imprudens & inuitus: huic venia datur, non supplicium queritur. Neque iniuriam fecit alius, neque peccauit: sed quum in iis quæ omnium opinione reip. vtilia esse videbantur, egregiam operam nauasset, minus feliciter rem gessit, minusque optabilem suorum consiliorum exitum habuit: huic tali non euentum crimini dare atque exprobrare, & propter eam causam ei maledicere, sed pari potius cum eo molestia affici conuenit. Atque hæc omnia non solum in legibus ita se habere reperientur, verum etiã ipsa natura legibus non scriptis, & communibus hominum sensibus sanxit ac definiuit. Itaque AEschines vsque adeo omnes mortales acerbitate & calumniati-

di studio superauit, ut etiam ea de quibus ipse tanquam de casibus aduersis ludibriisque fortunæ differebat, mihi criminis loco ponat. Et præter alias eius in me iniurias, proinde quasi sincerè, simpliciter & optimo erga vos animo omnia dixerit, vos hortabatur & monebat ut me diligenter obseruetis & caueatis, ne ego vobis fucum faciam, ne vos verbis insidiosis inducam & circumueniam, quum me callidum ac versutum, planum, magum, sophistam, & aliis nominibus per contumeliam nominaret: quasi verò si quis ea prior alteri obiecerit, quibus ipse sit affinis, ita re vera sit futurum, quasi que auditores iam quis sit is qui dicat attendere sint desituri. Ego verò quum sciam istum vobis omnibus esse notum, tum mihi nequaquã dubium est quin hæc multo magis in istum quàm in me cõuenire existimetis. Neque illud me fugit, quacunque in me est dicendi facultas (demus enim esse aliquam: quanquam video equidem magna ex parte, eorũ qui dicunt dicendi facultatis & eloquentiæ auditores esse dominos & moderatores: nam ut cuiusque orationẽ libenter auditis, & quali quenque beneuolentiã complectimini, talis de eius qui dicit prudentia & eloquentiã existimatio est) si qua igitur & mihi huiusmodi dicendi exercitatio facultasque suppetit, hanc vos profectò reperietis omnes in rebus communibus procurandis semper esse verlatam: semper omnium iudicio expositam, vobis publicè profuisse, nunquam ne priuatim quidẽ cuiquam obfuisse: istius autem eloquentiã contra semper vobis perniciosam fuisse, nõ eo solùm quòd causam hostiũ agere cõsuevit, sed quòd si quis aliqua in re voluntatem aut animum eius aliquo loco offendit, hos omni dicendi ratione oppugnare conatur. ita neque iustè, neque ex vsu ciuitatis eloquentia vitur. Non enim virum fortem & bonum ciuem conuenit à iudicibus, qui de rep. disceptaturi cõuenerunt, postulare ut odiũ aut inimicitias cum aliquo suscipias, aut alium quempiam animi affectũ sua sibi sententia expleant atque confirmant: neque ira ac dolore animi impulsum quenquã in iudiciũ vocare, sed primùm operam dare, ut ingenio sit præditus his affectibus libero ac soluto: deinde, si necessitate talis esse cogatur, eniti & cõtendere ut naturæ acerbitaltem cõsilio & ratione mitigasse, atque ad mediocritatem quandã reuocasse videatur. Quibus igitur in rebus oratorem & reip. moderatorem vehementem atque asperum esse oportet: in iis in quibus aliquid quod ad summam rem pertinet, in discrimen venit: in iis in quibus aliquid rei populo cum aduersariis intercedit: in iis, inquam, hæc enim sunt viri fortis & generosi, bonique ciuis. Eum autẽ qui nullius vnquam publici criminis, addam, ne priuati quidẽ, neque nomine ciuitatis, neque suo, sibi putauerit à me pœnas esse repetendas, nunc venire paratum atque instructum, ut coronam & laudem criminibus falsis inferendis mihi adimat, & idcirco tot iam verba consumis: priuatarum inimicitiarũ, & inuidiæ, & angusti paruĩque animi, nullius quidem certè probitatis signũ est. omiſſa verò mecum contentione, in hunc incurrere, hoc vno genere profectò cætera omnia vitia inclusa continẽtur. Ac mihi videris, AEschinea, istorum verborum multitudinem quum laterũ tuorum firmitatem ostentare, vocisque tuæ specimen edere velles, idcirco hanc accusationem suscepisse, non quòd vllius criminis pœnas expetere in animo haberes. verum nõ oratoris oratio, AEschinea, neque vocis magnitudo & cõtentio magni aestimanda est, sed iudicio ac volũtate cũ populo cõsentire & cõspirare, eosdẽmque

odisse atque amare, quos patria: hæc magna sunt, hæc quantiuis faciendæ sunt, hæc quantois pretio atque honore digna sunt. Nam qui hoc animo est, is omnem dicendi rationem ad beneuolentiam & caritatem ciuium conferet. Atqui eos à quibus sibi periculum aliquod ciuitas prospicit impendẽre, colit & omni officiorum obsequiorũque genere deuincire conatur: non eadem nauĩ atque populus vehitur, non eundem portum quem populus petit: neque igitur eandem spem salutis & incolumitatis quam populus habet. Vides quàm longè alia mea sit ratio? Ego enim easdem vtilitates atque hi mihi proposui: nihil mihi eximium, nihil præcipuum aſciui aut quaſiui. Tunc idem de te prædicare potes? quomodo? qui statim post pugnam legatus ad Philippum proficiscebatur: cuius in persona calamitatum, quæ temporibus illis patriæ nostræ acciderunt, causa consiltebat: idque, quum superiore omni tempore, hoc, ut omnes sciunt, munus recufasses ac subterfugisses. Atqui quis fucum facit? non qui aliud sentit, aliud loquitur? Cui verò præco malè precatur meritò iureque optimo? non tali homini? quod porro crimẽ grauius oratori obiicere quisquam potest, quàm quòd non eadem loquatur atque sentiat? Tu igitur talis repertus es. Et tu cum istis factis audes vocẽ mittere? audes horũ ora intueri? Vtrũ existimas hos nescire qui sis? an vsque adeo somnolentos atque obliuiosos esse censes, ut non meminerint quæ tu inter concionandum apud populum olim loquebare, quum tibi exitium precabaris, quum omni execratione caput tuũ deuouebas, quum deierabas nihil tibi rei esse cum Philippo, sed me hoc tibi falsum crimen inferre, priuatis inimicitias impulsum odioque incitatum? Allato autẽ de pugna nuntio, iis quæ antè dixeras neglectis, subito amicitiam & hospitium tibi cum Philippo intercedere profitebaris ac præ te ferebas, mercede accepta hæc nomina trãſſerens & cõmutans. Nam quænam potest afferri æqua aut iusta causa, propter quam AEschinea Glaucothææ tympanistriæ filio, vel hospes, vel amicus, vel omnino notus esset Philippus? Equidem non video: sed ei tuas operas ideo locauisti, ut horum cõmoda labefactares. Et tamen quum ita manifestò ab his proditor deprehensus teneris, quum in te ipsum post euẽta rerum index extiteris, mihi maledicis, eaque obiicis, quorum culpam in quemuis potius quàm in me conferendã esse reperies. Multas fanè res & magnas & præclaras, me duce atque autore, & gerendas suscepit & feliciter gessit nostra ciuitas: quarum eam non esse oblitam hoc argumento est, quòd quum populus aliquem suffragiis creare vellet, qui orationẽ de laudibus mortuorum haberet, iis ipsis diebus quibus recens erat cladis acceptæ memoria: non te creauit, quanuis delatus ac nominatus esses, quanuis vocis magnitudine præstares: non Demadẽ, qui modò pacem fecerat, non Hegemonem, non quenquã denique alium veſtrũ, sed me. Et quum tu in medium prodiiſſes, & vnã Pythocles (quo ore, dii immortales, quo aspectu, quo spiritu, qua immanitate?) & quum his ipsis criminibus, quibus nunc tu solus, vos tum communi studio me infimularetis, quum eadem maledicta in me cõgereretis: tanto etiam cupidius me illi muneri suis suffragiis præfecit. cuius rei causam tametsi tibi minimè obscuram, ego tamen breuiter explicabo. Nouerat ille meam in se beneuolentiam, meumque quod in rebus agendis adhibebam studium: nouerat idem scelus, improbitatem atque iniustitiam veſtram. Nam quæ bonis & optatis reipubl. temporibus iurati

negabatis, hæc eadem vbi quid offenderat ciuitas, profitebamini. Eos igitur qui in communibus omnium incommodis & rebus aduersis arbitrabatur se suarum nefariarum cogitationum ac sententiarum licentiam impunitatemque esse consecutos, re iam dudum hostes fuisse, tunc quidem denique seipfos aperuisse atque indicasse existimauit: simulque cōuenire putauit, eum qui de mortuorum laudibus dicturus, eorumque virtutem verbis ornaturus esset, neque contubernalem, neque fœderatum iis qui aduersus illos instructa acie depugnasset fuisse: neque quū illic vnā cum iis, quorū manibus Græciæ propugnatores essent interfecti, ob Græcorum calamitatem intemperanter epulatus & comestatus esset, laudisque deorum cecinisset, huc reuersum honore affici: neque inflexa voce, & fictis lacrymis simulatoque dolore illorum fortunam deplorare, sed ex animo cum populo vniuerso verè dolere: quod quidē cum in se tum in me esse videbat, in te verò minimè. Neque porro ita fecit populus: mortuorum autem parentes & fratres ad funus procurandum exquirasque cohonestandas à populo electi, secus: sed quum eos epulum dare oporteret, hoc ipsum tanquam apud eum qui mortuos summa necessitudine attingeret, quemadmodum alia fieri solēt, apud me fecerunt. Neque iniuria. Genere enim singuli singulis erant me propinquiores, communiter autem vniuersis nemo certè fuit coniunctior. Nam cuius intererat maximè illos benè rem gerere & saluos esse, is posteaquam tristem illum casum subierunt (quem vtinam effugissent) doloris omnium interitu suscepti partem maximam tulit. Recita verò isti hoc epigramma, quod eis ciuitas inscribi voluit, vt ex hoc etiam intelligas, AEschinea, te calumniatorem importunum & fascinatorem sceleratum esse. RECITA.

Pro patria hi tellure sua quondam arma tulere,

Protinus hostiles & repulere manus.

Dum inter se certant de virtute, atque timore,

Proiecere animas, iudice morte, suas:

Ne Græci seruile iugum ceruice ferentes,

Regum se gemerent sceptris superba pati.

Patria sed gremio casorum amplectitur ossa.

Nam legem humanis hanc deus imposuit.

Nil peccare deum est, neque falli in rebus agendis,

Sed fati legem non licet effugere.

Audis AEschinea, etiam in hoc ipso epigrammate, nihil peccare neque falli in rebus agendis, deorum esse potestatem rei bene gerendæ ab iis qui dimicant ac decertant, non suafori sed diis immortalibus adscriptis. Quid igitur mihi, ô scelus, his de causis maledicis, eaque loqueris, quæ dii immortales in tuum caput cōuertant? Ex multis igitur aliis quæ mihi crimini dedit & quæ in me mentitus est AEschines, vnū summopere demiratus sum, quod quum ea quæ tum ciuitati nostræ acciderūt, memoria repeteret, non ea mente fuit, quam vir bonus ac iustus, amansque patriæ ciuis præstitisset: non illacrymauit, non ingemuit, non vlllo tali dolore commotum animum habuit, sed quum lætitia exultans vocem contenderet, inflatoque & quàm maximè laxato gutture clamorè tolleret, putabat se videlicet magnā mihi oratione sua inuidiam conflare: verum suo ipsius indicio declarabat se non similem atque

alii ex rebus aduersis molestiam capere. Atqui is qui sibi leges & reip. curæ esse dicit, quemadmodum iste nunc, si nihil aliud, hoc certè habere debet, vt iisdem rebus doleat ac lætetur quibus populus: neque id reip. administrandæ consilium capiat institutumque sequatur, propter quod se in aduersariorū prædiis ac partibus collocasse videatur: quod tu nunc apertè fecisse videris, qui me omnium quæ acciderūt causam esse, qui ciuitatem, me suafore & impulsore, in has molestias incidisse criminari: quum vos Athenienses, neque mea administrandæ reip. ratione adducti, neque meum consilium aut institutum secuti, sed vestra sponte Græcis auxilium ferre cœperitis. Nam si mihi hoc à vobis daretur, vos me suafore atque autore toties ei dominationi restitisse, quæ in Græcos comparabatur, maius mihi à vobis præmium quàm quæ vniuersa cæteris olim dedistis, tribueretur. sed neque ego hæc vnquam de me prædicarim (vobis enim iniuriam facerem) neque vos, fat scio, si dicerem concederetis: & si iste iustum se erga vos præbere vellet, nūquam inimicitias quas mecum gerit impulsus, laudes omnium laudum vestrarum maximas, & ornamenta vestra omnium prima, eximia ac præcipua imminueret, deterreret, maledictis calumniisque vexaret. Sed quid ego hæc in eo de isto queror, quum alia multo atrociora, & propter quæ iustius meā vicem deplorare debeam, crimina, eaque falsa mihi intulerit? Nam qui mihi studium Philippi, ô terra, ô dii immortales, obiicit, quid hic dicere non audeat? Atqui per Herculem reliquosque omnes deos immortales iuro, si falsis confictisque criminationibus, & contumeliosis vocibus, quæ ab inimicitias proficiuntur, de medio sublatis, spectare verè oporteat qui sint in re vera, quibus ea quæ acciderunt meritò atque optimo iure omnes attribuere debeant: homines istius similes, non mei, in vnaquaque ciuitate huic culpæ affines fuisse reperientur: qui quo tempore res Philippi erant adhuc infirmæ & admodum humiles, ac pusillæ, vobis saepe prædicantibus, hortantibus, denique docentibus quid esset optimum factu, turpis sui quæstus gratia, vtilitatem Græcorum communem prodiderunt, quum suos ciues singuli dolo circumuenirent, deciperent, corrumpent, eò vsque quoad eos in seruitutem redegerunt, Thebalos Daochus, Cinea, Thrasylæus: Arcadas Cercida, Hieronymus, Eucalpada: Argiuos Myrtis, Teladamus, Mnæsa: Eleos Euxitheus, Cleotimus, Aristæchmus: Messenios Neo & Thrasylæus, Philiadæ diis iniqui & impii hominis filii: Sicyonios Aristratus, Epichares: Corinthios Dinarchus, Demaratus: Megarenses Ptæcodorus, Elixus, Perilaus: Thebanos Timolaus, Theogiton, Anemæta: Eubæos Hipparchus, Clitarchus, Sofistratus. dies me deficiat, si velim omnia proditorum nomina persequi. Hi omnes quos dixi, Athenienses, iisdem sensibus ac voluntatibus præditi, iisdemque consiliis in suis patriis vsi, quibus apud vos isti, scelerati homines atque impuri adulescentes, Græciæ pestes ac furia, qui suas singuli patrias mutilarunt, libertatem suam antea Philippo, nunc Alexandro, auro accepto propinarunt, ventre & abdomine & obscenis voluptatibus vitam beatam metientes. Libertatem verò, & nulli domino parere (qui prioribus illis Græcis erant fines bonorum, & regulæ quibus suas actiones dirigebant) funditus euerterunt. Huius igitur tam turpis & flagitiosæ, omniumque sermone celebratæ conspirationis & improbitatis, imo verò, Athenienses (si nugis omissis serio loqui volumus) proditæ Græco-

rum libertatis, cum ciuitas nostra apud omnes homines culpa vacat, quod quidem ad meam reip. administrandam rationem attinet: tum ego apud vos omni iusta reprehensione careo. Et tu a me quaeris, cuius virtutis ergo praemium postulem. Ego igitur tibi respondeo, quia: quum omnes omnium Graecorum magistratus, & reip. gubernatores, quos quidem a te numerare potes, corrupti fuerint antea a Philippo, nunc ab Alexandro, me neque inclinatio temporum, neque verborum blanditia, neque promissorum magnitudo, neque spes, neque metus, neque gratia, neque aliud quippiam excitauit, neque impulit, neque induxit ut quicquam eorum quae statuissem vel ad ius, vel ad utilitatem patriae pertinere, proderem: neque quae vnquam his suasi, quemadmodum vos, ad lucrum quasi in trutina vergens ac propendens suasi: sed quaecunque a me gesta sunt, a recto, iusto, integro, incorrupto iudicio animoque profecta sunt. & quum omnium mortalium, qui mea aetate vixerunt, maximis rebus praefuerim, has omnes salutariter & iuste administraui: propter has causas praemium mihi deberi dico. Hos autem muros, has fossas, quibus vrbes cincti ac muniui, quae tu malefico dente appetebas ac lacerabas, gratia quidem ac laude digna esse iudico. quidni? sed tamen haec ipsa in meis rebus gestis non numero. Non enim lapidibus neque lateribus vrbes muniui, neque ob has res maximos mihi spiritus sumo: sed si munitiones meas iuste & attente considerare velis, arma, castella, portus, vrbes, naues, complures equos, & qui pro his propugnarent milites reperies a me esse ciuitati comparatos. His ego propugnaculis Atticam sepsi atque armaui, quanta maxima humana ratio excogitare & consequi potuit: his totius Atticae fines ultimos, non Piraei aut vrbes ambitum tantum communiui. Neque verum consiliis aut cogitatis Philippi victus sum (longe aliter est) neque copiis, neque apparatu, sed sociorum nostrorum duces & copiae fortuna fuerunt inferiores. Quibus argumentis haec demonstrare possum: illustribus & luculentis: quae, obsecro, sic vobiscum ipsi considerate. Quid beneuolum & amantem patriae ciuem facere oportebat: quid eum, qui omni prouidentia, cura, studio ac iustitia in administranda rep. patriae consulere: non a mari Atticam Euboea tegere ac munire: a mediterraneis regionibus, Boeotia: ab iis locis quae ad Peloponnesum spectant, nationibus huic finitimis: non quemadmodum res frumentaria usque ad Piraeum, mari vndique pacato, subucheretur, prouidere: & alia quidem iam antea quaesita & parata tueri & conseruare, auxiliis mittendis, dicendo, decernendo, Proconnesum, Cherronesum, Tenedum: alia ut nobiscum pacem & amicitiam confirmarent, nobiscumque societate coniungeretur, efficere, Byzantium, Abydos, Euboea: & maximas hostium opes ac vires, maximaque robora iis demere ac detrahere: quae deessent nostrae ciuitati, ea acquirere atque adiungere: Haec igitur omnia meis decretis atque institutis, quae in rep. gubernanda tenui, perfecta sunt: quae si quis, Athenienses, sincere ac sine inuidia ponderare & considerare volet, recte ac sapienter a me esse cogitata, & summa cum fide ac iustitia administrata reperiet: nullius rei tempus a me neque praetermissum, neque ignoratum, neque proditum, & quaecunque in vnus hominis potestatem mentemque venire potuerunt, omnia a me esse summa diligentia curaque praestita. Quod si autem dei alicuius potentia, aut fortunae vis, aut imperatorum vitium, aut eorum qui vestras vrbes prodiderunt nequitia & improbitas, aut haec simul omnia summam rem profligarunt ac labefacta-

runt, usque eò donec funditus euerterunt, quodnam Demosthenis crimen est? At si qualis ego eram apud vos, pro eo gradu ac loco in quo fueram a vobis collocatus, talis vir vnus in vnaquaque Graecarum vrbiu[m] extitisset, imo verò si vnum solum Thessalia, vnum Arcadia habuisset, qui idem quod ego sentiret: nullus neque eorum Graecorum, qui sunt extra Thermopylas, neque eorum qui sunt intra, his calamitatibus in quibus nunc versatur, affectus esset, sed omnes essent liberi, suisque legibus vterentur, ab omni denique metu vacui, securi, otiosi ac beati tuto suas ipsorum patrias incolerent, tantorumque ac talium bonorum gratiam, propter me, vobis & ceteris Atheniensibus haberent. Atque ut intelligatis facta verbis quibus vtor multo esse grandiora atque ampliora, ideo quod inuidiam pertimescam, tolle hos libellos, & recita numerum auxiliorum, quae me autore ac suafore, meis decretis ciuitati quaesita sunt. Recita. NUMERVS AVXILIORVM EX DEMOSTHENIS DECRETIS. Haec & talia, Aeschina, virum fortem & bonum ciuem agere oportet: quae si bene ac feliciter cessissent, o dii immortales! nobis haud dubie esse maximis ac potentissimis licuisset, idque sine cuiusquam iniuria: sed quando secus accidit, ac certe hoc nobis reliquum est, quod bene de nobis omnes homines existimant, quod nemo neque ciuitatem nostram, neque eius institutum consiliumque reprehendere potest, sed fortunam duntaxat vituperare, quae talem rerum exitum esse voluerit. Haec igitur bonus ciuis agere debet, non quum a comodis & rationibus ciuitatis desciuerit, seseque aduersariis mercede locauerit, pretioque fide suam addixerit, hostium potius quam patriae temporibus operam nauare atque inseruire: neque eum qui res ciuitate dignas tum dicere tum decernere instituerit atque ausus sit, & quod caput est, in his constanter permanserit, in inuidiam vocare & calumniis onerare: si priuatim ab aliquo laesus sit hoc meminisse, animoque penitus infixum tenere, neque otio ac silentio iniusto, infido atque insidioso delectari: quod tu saepe numero facis. Est enim, si nescitis, Athenienses, est aliquod otium iustum, & utile ciuitati, quod vos plerique ciues sincere & simpliciter amplectimini. Sed non hoc iste otium adamauit: nihil minus. verum remouens se, vbi ei commodum fuerit (saepe autem commodum est) ab administratione reip. speculatur & obseruat quo tempore aut vos alicuius oratoris assidue dicentis ceperit fatietas, aut aliquid aduersi, fortuna reflante atque aduersante, acciderit, aut aliunde denique quippiam durius ac tristius euenerit (multa autem huiusmodi fert vita) deinde hoc ipso tempore ex otio repente, tanquam ventus ac turbo coortus, orator existit, & voce exercitata, magnoque nominum ac verborum aceruo congesto & collecto, haec ipsa conectit & cotexit, & articulata ac distincte vnouque spiritu pronuntiat: quae neque vnquam prodesse, neque cuiusquam rei bonae fructum cuiquam ferre, sed contra calamitatem cui libet ciui importare, turpitudinemque ac dedecus inurere consueuerunt. Atqui comentationum ac studiorum tuorum, Aeschina, si quidem ab animo casto, integro, ac pio, & eo qui utilitatem patriae sibi propositam habeat, nascerentur, fructus laetos atque vberes, & generosos, & omnibus vtilis extare oportebat: ciuitatum societates, pecuniae facultates, & vectigalia, mercatum structuras, legum salutarium rogationes, cum certis atque apertis patriae hostibus susceptas inimicitias & contentiones. haec enim superioribus illis. temporibus exquiri spectarique solebant: & pra-

reritum tempus viro forti & bono cuius virtutis declaranda ac probanda saepe facultatem dedit: quo in numero nusquam tu reperieris esse versatus, non primus, non secundus, non tertius, non quartus, quid tempus frustra contere? non quintum, non sextum, non milleimum locum in eis obtines, non, inquam. Nam si ita esset, tuis rebus gestis, tuamque opera, opibus, copiis, honore, dignitate ciuitas aucta esset: quod de te praedicare non potes. Quae enim societas te autore ciuitati comparata est? quod auxiliu? quae beneuolentia, gloriae possessio quaesita? quae tua legatio, quae procuratio aut administratio abs te commorari potest, propter quam ciuitatis gloria sit propagata? quae res urbana & domestica, quae forensis & externa cui tu praesueris, tua opera correcta aut sanata est? quae triremes, quae tela, quae naualia, quae urbis munitio, qui muri, quis equitatus abs te quaesitus est? quam ad rem denique vsui esse? quando vel locupletes, vel tenues atque egentes communi in ciues studio & amore prouectus pecunia iuisti? nunquam. Verum dicit aliquis, Si nihil eorum ab Aeschine re praestitum est, at non deest ei studium & beneuolentia, & animus in patria munificus ac liberalis. Vbi? quando? qui, o omnium mortalium iniustissime, ne tum quidem quum ii omnes qui aliquando ex loco superiore verba fecerunt, ad salutem publicam pecunias erogabant: & postremo Aristonicus pecuniam incolumitatis amissae recuperandae gratia coactam effundebat: ne tum quidem prodiisti, neque quicquam erogasti. non quod egeres: quid minus credibile? cui hereditas testamento Philonis sociari amplius quinq; talentorum venit: qui duo talenta habebas tibi a decuriarum magistris dono data, eo quod legem de triremium praefecturis abrogaras ac sustuleras. Verum ne, dum mihi noua ex superiore semper nascitur oratio, ab instituto sermone longius degrediar, haec missa faciam, sed ex his certe perspicuum est, non tibi rei nummariae difficultatem, aut rei familiaris inopiam, quominus liberalitatem in remp. conferres impedimento fuisse: sed quod tuum illud institutum tenere ac seruare studeas, nequid abs te fieret, quod iis obesset quorum arbitratu remp. administras. Quibus igitur in rebus acer & fortis esse? quando magnificus ac splendidus es? ubi in hos aliquid dicere oportet, hic tu clarissime vociferaris, hic magnopere vocem contendis, hic acerrima memoria praeditus es, hic actor es optimus tragicus, & germanus Theocritus. Et verum etiam hoc loco de praestantibus in rep. viris qui olim fuerunt mentionem facis: & recte facis, neque reprehendo. Verum tamen iniquum est, Athenienses, Aeschinem sibi assumpta atque in se deriuata ea quam in mortuos habetis beneuolentiam, me qui vobiscum viuo cum illis componere & comparare. Quis enim omnium mortalium nescit, viuos omnes inuidia fere aliqua laborare, alios maiore alios minore: in mortuos autem, ne eorum quidem qui inimici fuerunt vllum odium remanere? Quum haec igitur ita sint comparata natura, cum iis qui ante me vixerunt spectabor & comparabor? Minimè. nam neque iustum neque aequum est, Aeschina: sed tecum & cum alio quem voles eorum qui eadem atque tu reip. administranda consilia ceperunt, idemque vitae genus secuti sunt. Iam mihi illud quoque vide & considera, vtrum honestius ac melius sit ciuitati, propter antiquorum beneficia, quae sunt ingentia atque immensa (nemo enim consequi dicendo possit quanta sint) eorum quae hac aetate in patriam conferuntur, nullam gratiam referre, caeque contumeliose vexare ac vituperare, an iis omnibus quorum bene-

uolentia in rebus agendis claruerit, honorem & humanitatis fructum populum Atheniensem impertire. Atqui, Athenienses, si mihi hoc quoque dicendum est, mea reip. administranda ratio, meum consilium atque institutum (si quis diligenter & recte attenderit) illorum qui tum laudabantur rationibus ac voluntatibus simillimum esse, idemque spectare reperietur: tuum autem, eorum qui tunc tales viros calumniabantur amentia maxime geminum. Perspicuum est enim nonnullos fuisse etiam temporibus illis, qui quum suae aetatis homines maledictis insequerentur & vituperarent, veteres laudabant rem maleuolentiae & liuoris & calumniae plenam, & eandem quam tu facis facientes. Et tamen audes dicere me nulla ex parte illorum esse similem. At tu similis es, Aeschina: at frater tuus? at aliquis ex iis qui nunc sunt oratoribus? Ego enim prorsus nego esse quenquam. verum cum iis qui viuunt, & meis aequalibus, o vir bone (vt nihil aliud grauius dicam) me viuentem compara, quemadmodum & alia omnia, poetae, chori, palaestritae conferri inter se conueuerunt. Philammo non quia Glaucocarystio & nonnullis aliis athleticis qui antea fuerunt erat inferior atque infirmior, idcirco ex Olympico certamine sine praemio coronaque discessit: sed quia eorum qui certamen cum ipso inierant optime pugnauerat, & corona donabatur & voce praconis victor pronuntiabatur. Tu quoque me cum his qui nunc sunt oratoribus compone & specta, tecum & cum quo alio voles ex omnibus. Nulli cedo: quorum omnium, quum quod ciuitati maxime expediret deligere ac sumere licebat, quumque omnibus in medio positum certamen erat, quis beneuolentia erga patriam caeteris praestare videretur: ego opinione ac iudicio totius populi res optimas dicebam ac decernebam: meis decretis, meis legibus, meis legationibus omnia agebantur & transigebantur, nemo vestrum vsquam comparebat, nisi si forte his insultare atque obrectare oporteret. sed posteaquam ea euenerunt, quae vti prohibuissent atque auertissent dii immortales, & quum iam non fauores, sed homines qui imperata facerent ac seruirent, homines contra patriam mercedem accipere parati, homines assentandi studio dediti quarebantur: tum tu & istorum tui similitum vnusquisque suo loco atque ordine magni & splendidi, & magnifici diuitiarum ostentatores volitabatis. Ego vero tenuis atque infirmus eram, fateor. at certe beneuolentia erga populum vobis superior. Haec autem duo ciuem moderatum ac temperatum natura habere oportet (sic enim maxime mihi de memetipso dicere posse sine inuidia videor) in potestate & imperio, voluntatem & consilium animi magnitudinis, & primi gradus in Graecia ciuitati tueri & conseruare: in omni tempore omni-que actione beneuolentiam erga ciues retinere. In hac enim, natura: in potentia autem, opibus & viribus, fortuna dominatur. Hanc igitur quam dico beneuolentiam apud me perpetuo mansisse reperietis. Cui rei hoc erit testimonio, quod neque quum ad supplicium deposcebar, neque quum in iudicia Amphictyonica vocabar, neque quum hostes minis me terrebant, neque quum promissis inuitabant, neque quum sceleratos istos in me tanquam feras immanes immittebant, meam erga vos beneuolentiam villo modo deserui. Nam statim ab initio hanc iustam ac rectam reip. gerendam rationem ac viam secutus sum, vt honoribus, potentia, gloriae ciuitatis seruirem, haec auerem, cum his stare, pro his propugnarem. Neque vero aliorum rebus secundis

elatus, hilarus, atque alacer in foro inambulo, dexteram tendens, & istis lata nuntians quos illuc perluros sperem: secundis aliquibus rebus ciuitatis auditis cohorresco, ingemisco, tristis capite demisso terram intueor, quemadmodum impii isti qui ciuitati nostrae obtrebant, quasi verò non sibi ipsi quò hoc faciunt obtrebant: deinde foras spectant aliòque respectum habent: & vbi Græcis fortuna duriore conflictatis, aliquis alter fortunæ benignitatem expertus rem suam bene gessit, hæc collaudant, bene factum exclamant, & vt propria ac perpetua sit hæc felicitas aiunt operam dare oportere. Nolite vos obsecro, ô dii omnes immortales, nolite hæc numine nutùque vestro comprobare, sed potius maximè quidem istis meliorem mentem date: sin autem eorum insanabilis amentia est, istos quidem ipsos separatim terra marique funditus, & immatura morte delete ac perditè: nobis verò reliquis ciuibus, & in præsens tempus, impendentium ceruicibus nostris terrorum ac periculorum celerrimam liberationem: & in posterum, secundum vitæ sine vlla offensione cursum stabilèmq; salutem date.

 LYSIÆ ORATIONES.

DE ERATOSTHENIS CÆDE

APOLOGIA,

Henrico Stephano interprete.

MAGNI beneficii loco ducerem, viri, vos mihi tales hac de re iudices esse, quales vobismetipsis essetis, si quis pari contumelia vos affecisset. Minimè enim dubiù mihi est quin, si ex sensu vestro de aliis iudicetis, nemo vestrùm futurus sit qui ea quæ facta sunt indignè non ferat, ac pœnas quæ sumantur de iis qui flagitiis huiusmodi dediti sunt, leues existimet. Neque verò vos tantùm, sed vniuersa Græcia ita sentire comperietur. Vnicum enim hoc est delictum, cuius eadem pœna & in populari & in paucorum dominatu infirmis aduersus eos qui plurimum pollent, concessa est: ita vt qui vel infimus omnium est, idè iuris hac in re habeat quod is qui primas tenet. Adeo insita est omnium mortalium animis ista opinio, iniuriam hanc longè esse atrocissimam. De supplicii igitur magnitudine idem vos omnes iudicare, & neminem ita summe deque omnia habere arbitror, vt vel mereri veniam, vel leui pœna dignoscat eos à quibus talia facinora proficiscuntur. Verùm hoc me vobis, viri, ostendere debere puto, Eratosthenè adulterium cum vxore mea commississe, illamque stuprasse, & liberos meos labe aspersisse, mihi que ipsi iniuriam intulisse, in meas ædes ingressum: nullas verò alias inter me & illum inimicitias intercessisse, neque pecuniarum cupiditate, vt diues è paupere euaderem, vel vllius còmodi spe, sed tantùm vt quod permittunt leges supplicium de illo sumerem, hoc fecisse. Ego igitur vobis omnem rerum mearum statum, nihil omittens, nihil que mentiens, declarabo. Hoc enim vno salutem meam niti existimo, si vobis omnia quæ facta sunt còmemorare potuero. Ego igitur, viri, quum mihi vxorem ducere visum esset, atque hanc domù duxissem, antea quidè eo animo eram, vt neque molestus ei esse, neque nimis eam suæ voluntati morem gerere permittere vellem: idè que ad custodiam eius attentis eram, & quam poteram diligentissimè quid ageret obseruabam, vt pareret: at quum natus mihi esset infans, illi fidere & omnes res meas cœpi committere: hoc amicitia vinculum esse omnium firmissimū existimans. Ac initio quidem quamuis aliam probitate superabat: quum solers dispensatrix rerum domesticarum esset, & parsimonia rectè vteretur, & omnia ritè administraret. Sed quum mater mea diem obiit, omnium malorum causa mors eius mihi extitit. Quum enim funus eius prosequeretur vxor mea, ibi homo iste in eam oculos coniecit, tandemque corrupit. Obseruās enim ancillam quam in forum itabat, & hac internuntia vtens, illam expugnauit. Primum igitur, viri (nam hæc quoque narrare me vobis oportet) domuncula mihi est bipartita, cuius partes superiores æquales sunt inferioribus, quantum ad mulierū & quantum

Pagina Gr.
exempl. 91.

Vel, Cuius superiora æq. sunt inferioribus, tñ qua parte mulierum qua viri habitant.

ad virorum cōclauē attinet. Quū autem natus esset nobis infans, & mater illū lactaret, ne, quoties lauare oportebat, periculū adiret descēdendo per scalam, ego in superiore loco habitabam, fœminæ in inferiore: atque hoc iam consuetum erat. vnde fiebat vt sæpe vxor discederet dormitura infra iuxta puerulum, ad præbendam ei mammam, ne clamaret. Quūque à longo iam tempore hæc ita fierent, nulla vnquam suspicio mihi suborta erat: sed ita stolidus eram, vt meam vxorem omnium quæ in vrbe essent castissimam esse existimarem. Tandem verò aliquando contigit vt quum inexpectatus reuersus essem ex agro, & post cœnam puerulus ploraret, placarique non posset: ancilla ei de industria molestiam exhibente, vt ea faceret: quod ille homo intus esset: (postea enim rem totam intellexi) vxorem abire iuberem, daturam puerulo mammam, vt plorare desineret. At illa primò quidem nolebat, quasi conspectu meo, quum longo post tempore reuersus essem, lubenter frueretur: Nimirum vt tu (inquiēbat) ancillæ pudicitiam interim hîc attentes: & sanè prius quoque eam traxisti, quum esses ebrius. Ad hæc ego ridebam: at illa surgit, & abiens ianuam ad se adducit, se ludere simulans, & clauem attrahit. Horum nihil mecum reputans, neque suspectum habens, lubèter somnum capiebam, quum venirem ex agro. At primo diluculo venit illa, & ianuam aperuit: quūque interrogassem vnde ianuæ noctu crepuissent, lucernam quæ iuxta puerulum erat, fuisse extinctam, & è vicinia accēsam, respondit. Tacebam ego & hæc ita se habere existimabam: ac quanuis mihi ceruissata facie esse videretur, etiam fratre eius à diebus nondum triginta mortuo, ne hac de causa quidē ego vllum ea de re verbū feci, sed tacitus discessi. Verū aliquo temporis interiecto spatio, quum ego procul ab omni de meis malis cogitatione abessem, accedit ad me vetula quædam, ab illa missa muliere, cuius erat adulter, vt postea intellexi. Hæc enim indignās & fieri sibi iniuriam ab eo existimās, quod non iam ad ipsam itidem ventitaret, tandiu obseruauit, donec quid in causa esset comperit. Accedens igitur ad me mulier illa, quum me iuxta domum meam alloquēdi occasionem captasset, Euphilete, inquit, nulla me curiositate ductam ad te accessisse puta. Is enim qui tibi & vxori iniuriam facit, nobis est inimicus. Si igitur ceperis ancillam quæ in forum ire solet, & ministeria vestra obire, omnia rescisces. Est autem Eratoſthenes qui hæc committit, qui non solum vxorem tuam sed alias etiam multas stuprauit. hanc enim artem profitetur. Hæc quū dixisset, viri, abiit quidem illa: mihi autem statim ad has voces perturbato omnia in mentem veniebant, & refertus suspitionibus animus erat: quum me in cœnaeulo inclusum fuisse, & nocte illa ianuā internam necnon priorem crepuisse, quinetiam illam ceruissatam mihi visam fuisse recordarer. Hæc (inquam) omnia in mentem mihi veniebant, ita vt suspicione plenus essem. Domum itaque reuersus, ancillam me in forum sequi iubebam: & quum eam ad quendam meorum necessariorum duxissem, me omnia rescisse quæ domi fierēt dicebam. Tibi igitur (aiebam) licet è duobus vtrum volueris eligere: aut verberibus cæsam in pistrinum dari, & nunquam his malis liberari: aut, si verax in patefaciēda re tota fueris, nihil damni accipere, sed peccatorum veniam à me consequi. Vide igitur vt nihil mentiaris, sed omnia vt verè se habent exponas. Illa primò quidem pernegabat, & de se pro meo arbitrio statuere permittebat: quod nihil sciret: sed vbi Erato-

ſthenis apud eam mentionem feci, & hunc esse dixi qui ad vxorem meā ventitaret, expauefacta est, me omnia exactè comperta habere rata. Itaque quum iam ad genua mea procidēs fidem à me accepisset, nullo se malo à me affectū iri, crimen detegere cœpit. Primū quidē, vt ipse post funeris exequias ad illam accessisset: deinde verò vt ipsa internuntia tandem fuisset: illa autem progressu temporis addidisset, quibus modis aditus ei ad se patere posset: atque Theſmophoriis, dum in agro essem, in tēplum vnà cum matre illius profectus esset: cæteraque omnia quæ facta fuerant exactè commemorauit. Vbi illa omnia narrauit, Cauē igitur (inquam) nequis mortalium hæc resciscat: alioqui nihil tibi eorum quæ promisi præstabo. Des etiam operam vt à me in ipso scelere deprehendatur. verbis enim nihil opus mihi est, sed rem ipsam conspicuam mihi esse velim, si ita se habet. Ita facturam se illa mihi recepit: & quatuor aut quinque dierum spatium intercessit, vt ego vobis magnis argumentis probabo: sed prius quæ vltimo die facta fuerunt, narrare libet. Softrato, qui meus necessarius & amicus erat, post solis occasum ex agro redeunti factus sum obuius. Quum autem scirem eum nihil domi inuenturum eorum quibus opus habebat, ab eo petii vt mecū cœnaret: domūque venimus, & conscenso superiori cœnaculo, in eo cœnauimus. Quum autem iucundè corpus curauisset, discessit: ego me somno dedi. At Eratoſthenes ingredi- tur, eūque adesse ancilla mihi statim excitato nuntiat: & quum illam obseruare ianuam iussissem, clam sine strepitu descendens egredior, atque ad hos & illos proficiscor. & quosdam domi inueni, quosdam ab vrbe abesse comperi: assumptis quàm poteram plurimis ex iis qui aderant, cum tædis quas proxima caupona nobis suppeditauerat, ingredimur. mulier enim illa vt ianua pateret prouiderat. Quum autem cœnaculi ostium protruissemus, nos quidem qui primi ingressi sumus, eum adhuc accubantem mulieri vidimus: qui posterius, super lecto stātem nudum viderunt. Ego illum, viri, percussum proster- no, & manibus eius post tergum reuinctis, cur domum meam ad me afficiendum iniuria ingrediatur, interrogo. Ille crimen quidem fatebatur, verū simplex rogabat ne se interficerem, sed pecuniam exigere. Ad ea ego respondi, Non te interficiam, sed ciuitatis lex: quam tu perrumpens voluptatibus posthabuisti: ac tale peccatum in vxorem meam liberōsque meos peccare maluisti, quàm temperans vt iubent leges esse. Ita, viri, contigerunt illi ea quæ leges talia perpetrantibus contingere volūt: quum neque intro abreptus è via esset, neque ad larem confugisset, vt isti dicunt. Quomodo enim poterat, quum in cubiculo statim conciderit, & manus eius à me post tergū retortæ fuerint? Adde quod intus tot erant homines vt eos effugere non posset: præsertim quū neque ferrum, neque lignum, neque aliud quicquā haberet, quo ingressorum vim repelleret. Sedenim vos quoque, viri, nosse existimo, eos qui non agunt iusta, non fateri inimicos verum dicere: sed ipsos mentientes & talia committentes, auditorum irā aduersus eos qui iusta agunt accendere. primū igitur recita legem. L E X. Non controuersabatur, viri, sed crimen fatebatur, & mortem quidem supplex deprecabatur, sed pecuniam pendere paratus erat. At ego ei vt multa quam offerebat se redimeret, non concedebam: verū vt lex vr̄bis plus autoritatis haberet, æquum esse censebam. Atque adeo eas de eo pœnas sumpsi, quas vos iustissimas esse arbitrati, in illos qui talibus fla-

gitiis sunt dediti, irrogastis. Ac mihi ascendite qui testes harum rerum estis.
 TESTIMONIA. Recita autem mihi & hanc legem ex cippo Areopagico
 [depromptam] Auditis viri, ipso iudicio quod ab Areopago est profectum,
 cui & hæreditarium est & à vobis etiam concessum vt ius iis qui cædis
 accusati sunt dicat, disertè sancitum esse, eum cædis damnandum non esse,
 qui mœcho super vxore sua deprehenso, has de illo pœnas sumpserit. Atque
 hæc legislator ob vxores [stupratas] tam iusta esse celsit, vt etiam propter pal-
 lacas quæ non parem honoris gradum tenet, idem supplicium statuerit. Ne-
 que verò dubium est quin ille, si quod maius ob vxores [stupratas] supplicium
 habuisset, id constituturus fuerit: sed quum grauius ob illas excogitare nequi-
 uisset, eodem & ob pallacas vtendum censuerit. Recita autem mihi & hanc
 legem. L E X. Auditis viri eam iubere, vt si quis hominem liberum aut pue-
 rum per vim stupret, duplex damnum luat: & si mulierem, [ex illis] super qui-
 bus [deprehensum adulterum] fas est occidere, vt idem luere teneatur. Ita eos
 qui vim afferunt, leuius supplicium mereri censuit quàm qui [blanditijs] per-
 suadent. hos enim capitis damnauit, illos duplex damnū luere voluit. Nempe
 quòd ita secum ratiocinaretur: eos qui per vim id perpetrant, ab illis quibus
 vis illata sit odio haberi: at qui persuaserint, ita eorum animos corrumpere, vt
 95 sibi magis amicas reddant alienas vxores quàm sint maritis: & tota familia in
 illorum sit potestate, ac de liberis incertum sit vtrorum sint, virorumne an
 adulterorum. Hinc factum est vt legislator morte mulctandos esse censuerit.
 Me igitur non solum crimine absoluunt leges, sed etiam hoc supplicium sum-
 mere iusserunt. Has autē an ius suum obtinere, an nullius pretii esse oporteat,
 in vestra situm est potestate. Ego enim omnes vrbes ideo ferre leges arbitror,
 vt quacunque de re dubitatio nobis oritur, ad eas venientes quid nobis facto
 sit opus consideremus. Hæ itaque illos quibus hæc sit iniuria, vt tales de tali-
 bus pœnas sumant hortatur: quibus vt assentiāmini à vobis peto. Alioqui tan-
 tam mœchis libertatem dando, facietis vt etiam fures se mœchos esse pro-
 fiteri audeant: quia certò scient futurum vt si criminis huius seipfos accusent,
 & hac de causa domos alienas ingredi se dicant, nemo in eos manum iniiciat.
 30 Omnibus enim notum erit, valedicendum esse legibus quæ de adulterio lata
 fuerint, at vestram sententiā pertimescendam, quum nihil ciuitas habeat
 cuius maius sit pondus maiorque autoritas. Verum apud vos quæso perpen-
 dite viri, [qualia sint quæ obijciunt.] Dicunt qui me accusant, misisse me an-
 cillam eo die, quæ ipsum adolescentem accerferet. At ego, ô viri, æquum me
 35 facere arbitrarer, si caperem eum qui vxorem meam stuprasset, quocunque id
 modo à me fieret. Si enim verbis iactatis, nullo autem facto subsequuto, illū
 accerfi iuberem, iniuste facerem: sin verò omnibus iam perpetratis, & eo sæpe
 domum meam ingresso, quacunq; possem ratione eum caperem, nihil me ab
 homine moderato alienum facere existimarem. Considerate tamen eos in
 40 his quoque mentiri: atque id facile ex his perspicietis. Sostratus enim (vt an-
 tea etiam dixi) amicus & necessarius meus, quum ex agro sub solis occasum
 reuertens obuius mihi factus esset, mecum cœnatus est: & iucundè curato cor-
 pore discessit. Atqui primū quidem viri perpendite, si nocte illa insidiatus
 fuisset Eratosthene, satius mihi futurum fuisse alibi cœnare, quàm qui mecum
 cœnaret adducere. Ita enim minus ille domum meam ingredi ausus fuisset.

Deinde videor ne vobis, eo qui mecum cœnauerat dimisso, solus reman-
 rus fuisse, & omni auxilio destitutus: an eum manere iussurus, vt de adultero
 pœnas mecum sumeret? Præterea, viri, nonne videor vobis fuisse interdum
 mandaturus necessariis meis, vt in domū vnus ex amicis qui in proxima vi-
 cinia habitant conuenirent, potius quàm noctu discursaturus, simulatque
 rem intellexi: quum ignorarem quem domi essem inuenturus, & quis foris es-
 set futurus. Nam ad Harmodiū & alium quendam iui, qui peregre profecti erāt,
 quia id nesciebam: alios autem nonnullos domi suæ non esse comperi: sed
 quos nancisci potui adduxi. Atqui si illud euenturum præuidissem, nonne
 10 videor vobis & famulos ad ornaturas fuisse, & amicos cōuocaturus, vt quam-
 tutissimè ingrederer (vnde enim sciebā an & ipse reloomunitus esset?) & plu-
 rimos testes ei quod sumerem supplicio adhiberem: at contra, quum ignarus
 essem eorum quæ nocte illa futura erāt, [eos tantum] quos [pro tempore] potui as-
 sumpsi. Ac mihi ascendite qui testes harum rerum estis. TESTIMONIA.
 15 Testes quidem audiistis, viri: sed nunc vobiscum factum hoc reputantes, in-
 quirite an vlla mihi cum Eratosthene similtas, præter hanc, esset. nullā certò
 reperietis. Haud enim vnquam nomē meum quadruplatorum more detulit,
 neque vrbe eiicere conatus est, neq; mihi priuato nomine litem vllam inten-
 dit, neque mihi vllius maleficii conscius erat, quod ego nequis rescisceret ve-
 20 ritus, eum interficere cuperem. Neque verò hoc facinore perpetrato, vlla mi-
 hi consequendi pecunias spes erat. nonnulli enim ob res huiusmodi vitæ ali-
 enæ insidiatur. Denique, tantum abest vt ad conuitia vel aliquam è temulen-
 tia petulantiam venerimus, aut alia vlla inter nos discordia orta fuerit, vt ne-
 visus quidem mihi esset homo ille, præterquā ea nocte. Quidnam igitur me
 25 ad subeundum tam apertum periculum impulisset, nisi iniuria quæ omnium
 grauiissima est affectus fuisset? Ego enim scilicet, aduocatis testibus, impia
 cæde me contaminassem, qui, si illum contra ius interficere voluissem, id fa-
 cere ita poteram vt consciūm neminem haberem. Ego igitur, viri, non pro-
 me priuatim sumptum esse hoc supplicium existimo, sed pro ciuitate vniuer-
 30 sa. Qui enim talia committunt, quum videbunt qualia talibus peccatis pro-
 posita sint præmia, tardiores ad peccandum in alios erunt: si quidem & vos
 eo animo esse cognoscant. Alioqui, multo satius fuerit profectò, leges quæ la-
 tæ sunt abrogare, & alias ferre, quæ illos qui vxores suas custodiēt, mulctabunt:
 at volentibus in eas peccare, id faciendi potestatem facile concedent. Hoc
 35 enim multo iustius fuerit, quàm leges ciuibus insidias struere: quippe quæ iu-
 beant quidem, si quis adulterum deprehenderit, de illo pro suo arbitrio sta-
 tuere: quum tamen in iudiciis magis ii qui iniuria sunt affecti, quàm qui
 contra leges vxoribus alienis stuprum intulerunt, periclitentur. Nunc enim
 ego & de capite & de fortunis & de cæteris omnibus in discrimen venio,
 quòd ciuitatis legibus obtemperauerim.

Claudio Groularto interprete.

120 **D**IFFICILE mihi non videtur esse, iudices, accusationis in-
 titium reperire: sed finem dicendi facere. Ea enim est magna
 do eaque copia rerum quae ab illis patratae sunt, ut nequeat
 vel qui mentiri in animum induxerit, grauioribus & acerbioribus
 iis confingere, vel, si verum dicere voluerit, omnes persequi
 possit. ita necesse est ut aut accusator defatigetur, aut tempus illum deficiat.
 Aliter autem affecti esse videmur quam superiori tempore. Prius enim ab ac-
 cusatoribus demonstratae erant inimicitiae, quae illis cum reis intercedebant:
 nunc vero sciscitandi sunt rei, quo in ciuitatem odio inducti, talia in eam
 committere ausi fuerint. Neque tamen, quasi priuatarum inimiciarum & ca-
 lamitatum expers, verba facio: sed quoniam propter priuatas quam propter
 publicas facilius omnes irascantur. Equidem, iudices, neque me a propriis nego-
 tiis curans, neque alienorum fatagens, nunc cogor istum accusare ob ea quae
 gesta sunt, quo sit ut sapius eo redigam diffidentia, ne propter exiguum rerum
 facile & ex dignitate cum pro fratre tum pro me ipso accusatione exequi pos-
 15 sim. conabor tamen pro viribus vos ab initio singula sigillatim docere. Ce-
 phalus pater meus, Periclis suasu, in hac urbe migravit, qua triginta annos in-
 habitauit: nullique vnquam aut ille aut nos dicam conscripsimus, vel ab alio sciri
 facti fuimus: sed ita in statu populari versati sumus, ut nec alios offenderimus,
 nec ab aliis vlla fuerimus iniuria affecti. Postea vero Triginta viri, improbi
 sycophatae, magistratus creati sunt, obtinentes ab improbis ciuitate repurgare,
 reliquosque ciues oportere ad virtutem atque iustitiam conuertere. Et haec dicebat,
 quae tamen ad exitum perducere non cogitabat, ut ego enitar in memoriam reuo-
 care, vbi primum de iis quae ad me attinent & de vestris verba fecero. Ad Trigin-
 ta enim Theognis & Piso retulerunt de inquilinis, eorum quosdam esse qui de sta-
 25 tu ciuitatis conquirerentur: pulcherrima igitur dari occasione, qua vlciscerentur
 videretur, quum re ipsa pecunias essent collecturi, quae summi facturi. Omnino
 autem inde incipiendum, ciuitatem pecunia egere: quod sine magna molestia au-
 ditoribus persuaserunt. Homines enim necare non flocci pendebant: pecu-
 nias autem accipere, rem magni momenti esse simulabant. Visum est igitur
 illis, decem assumere: ex his duos inopes, ut iis aduersus alios parata defensio
 esset, non pecuniae causa id fieri, sed tanquam ciuitati adprime vile: utque ali-
 quid inter alia cum ratione facerent. Distributis itaque aedibus, procedebant:
 & me quidem hospites conuiuio excipientem deprehenderunt, quibus ena-
 30 etis Pisoni me tradiderunt: ceteri in officinam progressi seruorum nomina
 descripserunt. Pisonem ego interrogavi, vellentne pecunia accepta me seruare:
 121 annuit, si modo ingens summa esset. Dixi me libenter daturum esse illi argen-
 teum talentum. id se facturum recepit. Sciebam quidem eum neque deos ne-
 que homines curare: tamen vel maxime necessarium esse duxi propter pre-
 sentem rerum statum fidem eius sequi. Postquam autem iurauit, perniciam

sibi liberisque imprecatus, accepto talento seruaturum me, aedulam ingressus
 arcam aperio. Piso id sentiens intrat, & perspectis iis quae inerant, seruos duos
 vocat, iubetque quae in arca erant asportare. At vbi iudices, non quantum pa-
 ctus eram habuit, sed tria argenti talenta, & quadringentos cyzicenos, & cen-
 tum caricos, pateras argenti quatuor, postulauit ut mihi viaticum concederet:
 5 ille vero praclare mecum actum iri ait, si corpus seruarem. Exeunti mihi & Pi-
 soni occurrere Melobius & Mnesithides, ab officina discedentes, & in ipsis fo-
 ribus deprehenderunt, ac quomodo tenderemus interrogarunt. ille in fratris mei do-
 mum respondet, ut & quae in ea essent perlustraret & inuestigaret. hunc ergo
 10 ire iubent, me vero sequi se ad Damnippi aedes. Accedens Piso & tacere & bo-
 no animo me esse hortatur, tanquam eum venturus. Ibi Theognim offendimus
 alios custodientem, cui me commendantes discedunt. Quum eum redactus es-
 sem, magno in periculo versari credebam, ut is qui iam iam esset interiturus:
 vocato ergo Danippo, his eum ego verbis aggredior, Familiaris es mihi, in aedes
 15 tuas venio: nihil iniqui peregi: pecuniae causa pereo. talia mihi perpeffo, ala-
 crem & promptam operam tuam in meam salutem confer. Id se facturum
 pollicetur: quod Theognidi aperire optimum factu iudicat, quem credebat
 nihil non peracturum, si quis pecuniam daret. Dum is cum Theognide de eo
 agit, mihi, qui peritus eram illarum aedium, & anticum ac posticum habere no-
 20 ram, visum est conari eum periculo me eripere: cogitanti, si quidem fallere pos-
 sem, seruatum me iri: si vero deprehenderer, existimabam fore ut nihilomi-
 nus liberarer, si Damnippus Theognidi persuasisset pecuniam accipere: sin mi-
 nus, fore ut etiam sic morerer. Haec ego perpendens, effugio eos qui ad atri-
 ianua excurias agebant, & quum tria essent ostia, per quae me transire oport-
 25 tebat, omnia aperta offendi. Vbi autem perueni ad Archenei naucleri aedes,
 hunc in urbem mitto, sciscitaturum quid de fratre meo actum esset: reuersus
 retulit Eratosthenem illum in carcerem deducere, quum in via in eum inci-
 disse. Quibus auditis, insequenti nocte Megaram nauigavi. Polemarcho au-
 tem Triginta mandarunt, ut illorum mos erat, venenum bibere, non dicta cau-
 30 sa propter quam illi moriendum esset: at ille enixum petebat accusari atque de-
 fendi. Postquam vero ex carcere mortuus efferretur, non passi sunt asportari
 in vnam ex aedibus quas possidemus, sed in conducto tuguriolo colloca-
 runt eum: & quum multae essent vestes, nullam concesso petentibus in mo-
 numentum: sed amicorum hic vestem, ille puluinum, alius quidlibet in illius
 35 funus dabat. Et quum haberent ex bonis nostris septingentos clypeos, & tan-
 tum auri atque argenti, & aera, & mundum, & suppellectile, & tot vestes mulie-
 bres quot nunquam possidere se posse credidissent, & centum ac viginti man-
 cipia, quorum praestantiora seposuerunt atque sibi reseruarunt, reliqua in pu-
 blicum contulerunt: in tantam tamen tamque inexplebilem cupiditatem &
 40 turpitudinem proruperunt, morumque suorum indicium dederunt, ut aureas
 inaures vxoris Polemarchi, quas habuerat ex quo primum tempore in domum
 venerat, Melobius ipse ex auribus detraxerit. Et ne pro minima quidem parte
 fortunarum nostrarum misericordes in nos se praestiterunt: sed quastus cau-
 122 sa ita nos offenderunt, ut solent alii ob magnas iniurias ira perciti, & iis nos
 affecerunt, quibus tamen propter beneficia in remp. collata talis gratia refe-
 renda non erat. Omnes enim voluntarias expensas suppeditauimus, contribu-

tiones multas perfoluimus, modestos nos præstitimus, iussa omnia executi sumus, nullius inimicitias nobis cõciliauimus, multosque Atheniensium ab hostibus redemimus: neque tales inquilini fuimus, quales illi ciues. Plerosque enim ciuium ad hostes profugere coegerunt, multosque iniquè necatos reliquerunt insepultos, multos honore & dignitate præstantes, dedecore atque ignominia in ciuitate affecerunt, & impedimento fuerunt ne multorum filiarum in matrimonium collocarentur: & eò audaciæ prouecti sunt, vt veniant quasi purgaturi se, audentque affirmare nihil mali se aut indecori patrassent. Vellet certè eos vera dicere, perueniret enim ad me non exigua pars boni illius. At multo aliter se res habet, siue ciuitatem spectetis, siue me ipsum. Eratothenes enim fratrem meum (vt paulo antè attigi) interfecit, nulla priuatim iniuria læsus, neque cum in ciuitatem quidquam commisisse perspiciens, sed improbitati suæ alacri animo inferuiens. Eo autè producto, eum interrogare volo, iudices. in ea enim sum sententia vt impium credam ea de re cum altero verba facere, si de illius vtilitate agatur: sanctum autem & pium, cum ipso met, si de eius pernicie. Surge igitur & responde ad ea de quibus te interrogabo, Abduxisti Polemarchum, an non? Iussa magistratum veritus feci. Erasne in senatu quum sermo de nobis est habitus? Eram. Vtrum assentiebaris iis qui nos necandos iubebant, an contradicebas? Contradicebam. Vt interficeremur? Ne interficeremini. Vtrum iusta nos aut iniqua pati credebas? Iniqua. Omnium miserrime, vt seruares, cõtraxisti: vt autem interficeres, comprehendisti: & quum penes plures arbitrium esset salutis nostræ, aduersaris iis qui nos perditos volebant, deinde quum tu solus posses Polemarchum seruare aut non, in carcerem detrusisti: Præterea si, vt ais, contradicendo nihil profuisti, quid est cur postules probus haberi: quòd autem eum correptum interfecisti, nonne putas te mihi & istis pœnas daturum? Atqui neque par est fidem ei habere, si modò vera dicit, se illis, vt sibi mandatum fuerat, aduersatum fuisse. neque enim in inquilinis fidem eius probare voluissent. Adhæc verò est simile, demandatum id fuisse ei qui aduersatus fuerat, & animi sui sensa aperuerat: Quem enim par erat minus ea ad exitum perducturum, quàm eum qui contraria sentiebat iis quæ facere destinauerant: & certè non leuis est occasio, vt existimo, propter quam in Triginta reiciat alii Athenienses causam omnium quæ facta sunt: quam si in seiplos reiciant & accepto ferant, quo pacto illud admittere debetis? Si enim in ciuitate fuisset magistratus aliquis maioris auctoritatis, à quo iussus esset contra ius omnes homines trucidare, dignus esset forsitan cui veniam concederetis: nunc autè quando pœnas estis ab eo repetituri, si quidè liceat dicere Triginta viris, fecisse se quæ Triginta iusserat, & ab ipsis decreta fuerant? Et vos irascimini iis qui ædes vestras ingrediuntur perquisituri aut vos, aut aliquid vestrum. Quòd si ignoscendum fuit iis qui propria salutis causa aliis manus intulerunt, iustius multo illi venia digni erant. periculum enim erat si, quum missi essent, non ingrederentur, aut si inficiarentur quum deprehensi fuissent. Eratotheni autè licuit dicere obuiam se illi factum non fuisse, aut non nosse. illud enim neque indicem, neque quæstionem recipiebat, vt ne quidè ab inimicis id cupientibus cõuinci potuisset. Oportuerat verò, o Eratothenes, si quidem probus eras, multo magis id significare iis qui iniuste erant perituri, quàm iniquè morituros prehendere: facta autem tua manifestè re-

darguunt gesta ea non fuisse quasi te dolente, sed ex iis quæ facta fuerant voluptatem capiente. vt æquum sit sententiam hos ferre, habita potius ratione factorum quàm verborum: quæ commissa sciunt in certum argumētum trahentes ad ea quæ tunc dicta fuere, quum testes ea de re produci nequeant. nã non solum nobis interesse, sed ne apud eos quidè esse licebat. Et fieri potest vt laudibus ornentur ii qui ciuitatem malis omnibus & calamitatibus affecerunt: Hoc quidem non negauero, sed & si velis, concedam contradixisse. sed miror quid tandem facturus esses, si illis assentiebaris, quum dissentiens interfeceris Polemarchum. Eia verò quid decerneretis, si fratres illius aut filii essetis? Duorum enim alterum, iudices, Eratothenem probare oportet, aut quòd non abduxerit illum, aut quòd iuste id fecerit. Ille autem fatetur iniuste iniecta manu prehensisse, vt quæ de ipso sententia ferenda sit facillè aperiat. Multi sane ciues & peregrini adsunt, cognoscere cupientes quid de ea re sentiat. quorum alii, ciues nimirum vestri, discedunt, sciētes aut pœnas se duros, propter mala quibus vos afficient: aut si ea quæ in animo habent ad exitum perduxerint, tyrannos ciuitatis futuros: aut si omnia contra animi sententiam succedant, paria à vobis consecuturos. Quotquot autem peregrini in ciuitate versantur cognoscent iuste necne ex vrbibus Triginta expellant. Nam si ii qui calamitates perpeffi sunt, eos dimittunt quum in sua sunt potestate, certè existimabunt curiosos se nimium qui pro vobis solliciti sint. Profectò graue & acerbum erit capitali supplicio affecisse imperatores vestros, qui ex nauali prælio victoriam reportarant, quum propter obortam tempestatem recipere eos non potuerant qui fluctibus obruti erant, dandumque hoc virtuti mortuorum credidistis, vt ab iis pœnas repeteretis: hos verò liberòsq; eorum extremis supplicii non esse puniendos, qui priuati pro viribus effecerunt vt qui nauali prælio decertabant vincerentur, magistratus autem facti vltro fatentur multos se ciuium indemnatos interfecisse. Ego igitur, iudices, sufficere credo ea de quibus accusantur. eousque enim accusationem deducendam esse puto, quousque reus videatur fecisse id quod morte dignum est. nam hæc est extrema pœna, quam illis infligere possumus: nec video cur de multis inquirendum sit aduersus eos homines, qui si ob vnum facinus quod commiserunt bis mortem opterent, iustas tamen pœnas perfoluere non possent. Neque enim illos par est ea facere quæ in hac ciuitate vt sapius fieri cõsueuerunt: iis quæ obiciuntur non respondere, sed alia de seipsis persequi quibus imponant, suadentes fortes se milites fuisse, multas hostium naues quum triremibus imperarent in potestate suam redegisse: ciuitates hostili in nos animo, socias reddidisse. Iubete enim illos demonstrare quando tot hostes interfecerint, quot ciues, vbi tot nauibus potiti sint, quot prodiderint: aut parem vestræ ciuitatem acquisierint, quam seruitutis iugum subire coegerunt: nunquid tot arma hostibus detraxerint, quot vos spoliarunt: nunquid mœnia expugnarint his conferenda quæ patriæ suæ subruerunt: qui & quæ circa Atticam castella erant e-

stris aduersatus est: sed & in exercitu constituta quadringentorum oligarchia, aufugit ex Helleponto, quum triremi imperaret, relicta naue cum Iatrocle & aliis, quorum nomina percensere nunc necesse non habeo: reuersus autem iis qui statum popularem volebant repugnauit. & ea de re testes produciam.

T E S T E S. Interea vitam illius omittam. At postquam nauale praelium, & huic ciuitati clades inflata est, quum adhuc status popularis vigeret, & seditione iamiam oriri inciperet, quinque viri Ephori creatur ab iis qui sodales dicebantur, praesides quidem ciuium, sed duces coniuratorum, qui faciebant omnia contra quam vestra multitudo vellet. Ex illorum numero erant Eratothene & Critias. Hi tribunos in custodia constituerunt, & renuntiarunt quid esset statuendum, & quoniam essent magistratum adepturi. denique penes ipsos erat arbitrium ac potestas eorum quae facere cupiebant. Sic non tantum ab hostibus, sed & ab his qui ciues erant insidiae vobis parabantur, ut neque recti quidquam decerneretis, & rerum multarum penuria laboraretis: scientes, si quidem aliter facerent, duraturos se non esse: posse tamen, si mala quaelibet tentarent, illudque coniecerant, vos qui summopere desideraretis praesentibus calamitatibus liberari, ad futura mentem non conuersuros. Illum autem ex Ephoris fuisse, testes dabo, non eos qui tunc muneris illius erant participes (neque enim possum) sed eos qui id ab ipso Eratothene acceperunt. quauis, si sanam mentem habuissent, in illos testimonium dicere non recusassent, & magistros ac doctores eorum quae peccastis non mediocribus suppliciis affecissent: & iuramentum in ciuium perniciem, si sapientes fuissent, firma esse debere non credidissent, sed facile bono publico ea violassent. Et haec quidem in illos dicta sint. Testes autem cita: & vos surgite. T E S T E S. Testes audiuitis. Tandem insignibus magistratus decoratus boni nihil quidquam admisit, scelera vero quamplurima patrauit. quauis, si quidem probus esset, primum oportuisset ex legum praescripto imperare, & senatui denuntiare delationes omnes falsas esse: & Batrachum ac Aeschylidem non vera indicia deferre, sed quae vere a Triginta confecta erant, & detorta in ciuium perniciem, aperire. Et certe, iudices, quotquot erant infesto animo in populum, nihil minus silebant. alii enim erant qui dicebant & faciebant dira magis facinora, quam lingua exprimi possent. At qui beneuoli dicebantur esse, quo pacto tunc non demonstrarunt & optima se suadere, & peruersos detestari? Dixit forsitan (idque quibusdam vestrum sufficere videbitur) veritatem se fuisse ne existimaretur Triginta vel verbis aduersatus. Alioquin certum ac manifestum ea illi placuisse, tantumque autoritate valuisse, ut etiam si aduersatus fuerit, nihil mali tamen inde pertulerit. Satius autem fuerat pro salute vestra ea alacritate animi esse praeditum, quam pro Theramene, qui tot in vos peccauerat. Ille vero ciuitatem inimicam esse iudicauit: hostes autem vestros, amicos esse putauit. quem admodum possum vtrumque multis argumentis comprobare, & discordias mutuas inter eos non vestri causa sed ipsorum ortas, vtri ea facturi essent, & ciuitatis imperio potituri. nam pro iis qui iniuria afficiebantur, tumultuabantur. Quid enim honestius erat magistratui, quam Phyla a Thrasymbulo capta, studium suum in reip. declarare? At ille quum polliceri & aliquid boni praestare in Phylenses debuisset, vbi Salamina & Eleusina venisset vna cum collegis, trecentos ciues in carcerem duxit, & vna eademque sententia omnes capitali supplicio

damnandos decreuit. Vbi vero ad Piraeum appulissimus, dissensionibus ortis, quum de reconciliatione verba fierent, spem magnam vtrique conceperamus fore ut ita mutuo affecti essemus sicuti vtrisque videbatur. Quidam enim ex Piraeo, vita probata, ipsos digredi permiserunt. Alii urbem ingressi Triginta eiecerunt, excepto Phidone & Eratothene: creanturque magistratus illis infensissimos: rati iure optimo deberi iisdem & Triginta odio esse, eosque qui in Piraeo erant amore & beneuolentia complecti oportere. Ex his Phidon qui ex Triginta fuerat, & Hippocles, & Epichares Lamprisis, & alii qui valde aduersi Charicli, Critias, & eorum sodalitati esse videbantur, magistratus creati, multo maiorem seditionem ac bellum excitarunt in eos qui in Piraeo erant, quam in eos qui urbem tenebant. tuncque manifesto declararunt, non eorum causa qui in Piraeo morabantur, aut qui iniuste peribant, turbas illas se mouere: neque mortuorum desiderio tangi, aut eorum qui morituri essent: sed dolorem iis incutiebat ii qui plus poterant, & qui diuitiis abundabant. Accepto enim imperio & vrbe potiti, vtrisque bellum indixerunt, & Triginta, qui quaelibet nefaria facinora admiserant, & vobis qui mala omnia & calamitates perpefferatis. quauis omnibus perspicuum sit, si quidem illi iuste, vos iniuste: & si vos iniuste, Triginta iuste pulsos fuisse. Neque enim aliarum rerum arrepta causa ciuitate exciderunt, sed eadem, ut valde sit conquerendum Phidonem, electum qui vos reconciliaret & reduceret, eorundem operum cum Eratothene socium & participem fuisse. & eadem sententia, optimo cuique nocere paratum vestri causa: & nobis qui iniuste eieci fueramus, ciuitatem reddere recusasse: sed quum Lacedaemon venisset, iis sua sit exercitum colligere: criminatus ciuitatem Boeotorum esse, & alia quaedam in medium proferens, quae ad animi propositum assequendum conducere posse putabat: sed quum ab eo aberrasset, siue quod res diuinae impedimento essent, siue illi id recusat, centum talenta mutua sumpsit, quod posset auxiliares copias conducere: & Lysandrum ducem petiuit, qui paucorum dominatui fauebat, & in ciuitatem male cogitabat: quique praecipuo odio eos qui in Piraeo erant prosequeretur. Conductis igitur omnibus hominibus in ciuitatis interitum atque euerfionem, sollicitatis urbibus, & tandem adscitis Lacedaemoniis, & quoscunque sociorum in suam sententiam pertrahere potuerunt, non ciuitatem in concordiam reuocare, sed eam penitus delere sibi proposuerunt: nisi viri fortes se opposuissent, quos imitemini poenas ab inimicis repetentes, & gratiam iis rependatis. Et haec quidem vobis omnibus sunt cognita & perspecta, ut de iis testes producere necessarium esse non existimem: verum tamen dabo. nam & quiescere cupio, & quibusdam vestrum iucundius erit ut plurimum eadem verba audire. T E S T E S. Quod ad Theramenem attinet, quam potero paucissimis verbis expediam. Peto autem a vobis ut & de me & de ciuitate dicentem audiatis: nullique in mentem veniat, adducto in periculum Eratothene, me Theramenem accusare. Nam defendi & purgari eum velim, quod quum ex illorum intimis esset, particeps etiam eorundem operum fuerit. Et quidem vel maxime puto eum, dum cum Themistocle ciuilia negotia tractaret, valde contempsisse ut muri edificarentur: cum Theramene autem, ut subruerentur, neque enim mihi videntur simul conferendi. Ille enim vel inuitis Lacedaemoniis eos edificauit: hic autem ciuibus delinitis & in fraudem inductis euertit. Accidit

igitur contrarium ciuitati quàm par esset. AEquum enim erat amicos etiam Theramenis delere, exceptis iis qui diuersa ab illo sentiebant. Nunc verò defensiones ad illū respicere, & sub illius nomine fieri video, eosq; qui cum ipso versati sunt conari honorē sibi quærere, tanquā bonorū plurimorū, non autē ingentium malorum, autores: qui prioris oligarchiæ vel præcipuam causam penes se habet, quū vobis sua sit administrationi quadringentorum acquiescere. & id perfecit pater illius, qui primarius erat in consilio: ille autem qui beneuolus in remp. videbatur, dux ab eo electus est. Et quandiu honore affectus est, tandiu se fidum ciuitati præbuit: at postquam vidit Pisan drum & Callaschrum & alios, mansuetos magis & humanos, vestrumque populum nolle eos amplius audire: tunc & propter inuidiam quam aduersus illos cōceperat, & propter metum vestri, cum Aristocrate societatem iniit: & quum desideraret populo fidus videri, Antiphōtem & Archeptolemum, arctissimo amicitiae vinculo sibi deuinctos, accusatos necauit. eoque improbitatis progressus est vt eadē opera, propter fidem in eos, vos in seruitutē redegerit, & propter eandem in vos fidē amicos interfecerit. Honore autē affectus, & maximis quibusque decoratus ciuitatem perdidit, quum eam seruaturū se promississet: quum se magnum quid & non minimi pretii reperisse diceret, pollicereturque pacē neq; datis obsidibus, neq; dirutis moenib; neq; traditis nauibus facturū. quod nulli dicere voluit, sed iussit fidē sibi adhiberi. Vos verò, ò Athenienses, senatu Areopagitico de salute sollicito, multis Therameni cōtradicientibus, quū scirent alios homines hostium causa celare consilia sua: hunc autem ciuib; suis committere nolle quod hostibus esset: diciturus: ei tamē permisistis patriam, liberos, vxores & vos ipsos. Ille verò nihil eorū quæ pollicitus fuerat, præstitit. Ea autem erat sententiā, oportere ciuitatē tenuē & infirmā reddere: ita vt vobis persuaserit facere ea quæ neq; vlli hostium in mentē venerant, neq; quisquam ciuium sperasset: nec à Lacedæmoniis coactus, sed sponte sua illis promittit, Piræi moenia demoliturum, & præsentem reip. statū dissoluturum: bene sibi conscius fore vt breuitē temporis spatio poenas à se repeteretis, nisi omni spe penitus deiectionis essetis. Denique, iudices, non prius conuentum haberi permisit, donec exactē obseruaretur tempus ab eo statutum & conditum: & ex Samo euocauit naues quas Lyfander habebat, & hostium exercitum in urbem intromisit. His ita constitutis, præsentibus Lyfandro, Philochare, & Miltiade, concionem conuocarunt, vt de ciuitatis statu ageretur: vt neque orator vllus iis se opponeret, aut minaretur: & ne vos quæ ciuitati profutura essent eligeretis, sed quæ illis visa fuissent, sententia vestra confirmaretis. Surgens autem Theramenēs hortatur vos reip. curam Triginta viris demandare, & eum ciuitatis regēdæ modum sequi, quem Dracontides præscriberet. Vos tamen, etsi ita affecti, tumultuati estis, quasi ea non facturi. Sciebatis enim ea die in concione agi & de libertate & de seruitute. Theramenēs autem, iudices (& vos huius rei testes citabo) dixit se tumultum vestrum non magni pendere: quandoquidem multos nosset Athenienses qui eadem secum sentirent, & nihil aliud quàm quod Lyfandro & Lacedæmoniis probaretur, diceret. Post eum Lyfander surgens, multa audacter prolocutus, & vos cœdifragos vocauit: ac non de statu ciuitatis, sed de salute vestra agi dixit, nisi ea faceretis quæ Theramenēs proposuerat. Bonorum autem virorum qui in concione aderant alii, cognito

cognito apparatu, & perspecta necessitate, manentes silebant: alii discedebāt, consilii sibi ipsis nulli rei perniciosæ in ciuitatē sententiam accommodaturos. Pauci verò improbi, & malis vti consiliis, ea quæ mandata erant confirmarunt. Iussit enim eos eligere decem, quos Theramenēs nominasset, decem, quos assidentes Ephori cōmendassent, decemque ex iis qui aderant. Eo enim modo imbecillitatem vestram perceperant, ita vires suas cognouerāt, vt prius ea rescirent quæ statui oporteret in cœtu & concione populi. & in his non meam sed ipsius fidem sequi decet, qui omnia quæ à me dicta sunt, dum se in senatu defenderet, professus est: exprobrās iis qui eiectioni fuerāt, ipsos opera sua ciuitatē recepisse: Lacedæmonios non veritus: irridens eos qui publica munia administrabant, quod quum autor esset omnium quæ eo quo dixi modo facta fuerant, talia assequeretur, qui re ipsa multa dedisset argumēta, ab iis etiam exacto iureiurando. Et qui causæ fuerunt tot tantorumque malorum ac turpium facinorum, magnorum & paruorum, olim & nunc, audebunt se amicos declarare: non vestra causa mortuo Theramene, sed ob illorum improbitatem: & qui meritas in oligarchia poenas dederit, quam iam euerterat: iustas item in democratia. Bis enim ab eo effectum fuerat vt iugo seruitutis ceruices vestræ premerentur: qui & præsentibus reiectis absentia cōcupiscebatur, & pulchri nominis obtentu magister scelerum nefariorum fuerat. Sed hucusq; factis Theramenem accusati. Incidistis autē in tempus, in quo sententias vestras omnis veniæ & misericordiæ expertes esse decet, sed ab Eratosthene & eius collegis poenas repetere. Nec par est vos bellando fortiores hostibus esse, iudicando autem inimicis cedere: neque maior iis habenda gratia ob ea quæ facturos se iactant, quàm irascendum ob ea quæ cōmiserunt. Neque absentibus Triginta viris insidias struite, præsertim verò liberate: nec peius fortuna, quæ eos ciuitati tradidit, vobis ipsis prospiciatis. incusate verò Eratosthenem & amicos, in quos defensionem reicit, cum quibus ea patrata sunt. Diuersa tamen est ratio certaminis inter Eratosthenē & ciuitatē. ille enim accusatoris & iudicis personaungebatur in iis quæ facta sunt, nos vt accusemus & defendamus constituti sumus: præterea illi indemnatos eos trucidarūt qui mali nihil admiserant, vos eos qui ciuitati interitum attulerunt, ex præscripto legum iudicandos esse existimatis. quos, ne si quidem illicitè ageretis, vlcisci possitis dignè flagitiis & sceleribus quibus ciuitatem vexarunt. Nam quid pati possent? quo affici posse viderentur supplicio cum factis suis comparando? An si ipsos filiosq; eorum interfeceritis abundē nobis sufficere, quorum patribus, liberis, fratribus indemnatis vitam ademerunt? An si extantes pecunias in fiscum redegeritis, bene actum fuerit cum ciuitate quam illi cōpilarunt, aut cum priuatis, quorum ædes euerterunt? Nonne igitur turpe erit & vobis inhonestum aliquid omittere, quo quis eos vlcisci velit, quū quilibet facientes non possitis iustas ab iis poenas repetere? Ad omne verò audendum proiectum & paratum eum esse puto, qui, quū alii non sint iudices, sed ii ipsi in quos bona pars calamitatum recidit, tamen paratum se ostendat, apud eos qui testes improbitatis istius sunt, istum defendere. Ita vos despectui habet, aut aliorum præsidio confidit. quæ vtraque cura vestra non sunt indigna: hoc reputantes animo, ea fieri non potuisse, nisi socios & adiutores alios habuisset, nec rapere aut furari conatos, nisi credentes seruatum se iri ab iisdē qui ad eos iuuandos non

accederent, sed existimantes impunitatem sibi factorum concedi, & in posterum facultatem pro libidine omnia perpetrandi, si quidem nefariorum criminum reos, quos in manibus habetis, dimiseritis. At mirum est utrum socii & adiutores illorum, sint ut scelesti an ut probi accusandi, propriam virtutem improbitate potiore esse demonstrantes: sed certe tam promptos & alacres fuisse eos in servanda civitate voluissent, quam isti in ea perdenda, aut quam sunt vehementes in dicendo, defendentes atque probantes illorum facta digna esse quae ab omnibus magni aestimantur: sed eorum nullus unquam pro vobis dicere, aut iusta in medium proferre contendit. Sed sunt considerandi testes, qui eos redarguunt & accusant quum testificentur pro illis: & vos valde obliuiosos & fatuos reputat, si credunt propter plebem vestram intrepidè Trigintaviros servaturos, propter Eratothenem autem & collegas graue fuisse mortuorum funus prosequi: quum si hi liberentur, possint etiam civitatem de vobis perdere, illi vero eorum quos perdidissent exitum vitae nacti, non possint amplius hostes vlcisci. Nonne igitur graue erit, simul cum iis qui praeter fas mortem obierunt amicos interficere; qui ad funus prosequendum accesserant, istis vero qui civitatem euerterunt tot apparari quum libitum erit. Et sane multo facilius esse ducò contradicere iis quae vos passi estis, quam purgare ea quae isti patrarunt. Dicunt autem ab Eratothene pauciora scelera commissa, quam ab illo alio ex Trigintaviris, & ideo dignum esse qui liberetur: sed quod vos pluribus incommodis affecerit quam quisquam alius Graecorum, non putat perdendum esse. Declarate ergo quam de iis sententiam estis latituri: nam si illum condemnaueritis, ostenderis manifestè iusto vos odio commotos fuisse in illius facinora: quod si absolueritis, eadem cum illis concupisse videbimini: neque praeterire poteritis, vos ea quae a Trigintaviris mandata sunt exequi. Nemo enim vos hoc tempore compellit praeter animi sententiam liberare: ut vobis hoc consilium dare velim, ne vosmet ipsos condemnatis, si illos absolueritis. Nec putate sententiam vestram in occulto fore: eam enim in totius civitatis oculis conspicuam proponetis. Volò autem percurrere quaedam quae vrisque, & iis qui in urbe versabantur & iis qui in Piræo, in memoriam reuocabo: ut calamitatum quas isti vobis inflixerunt, specimen habentes, sententiam feratis. Ac primò qui ex urbe estis, considerate quam graui ac molesto imperio in vos vterentur, qui vos fratribus, liberis, civibus bellum illud inferre compellerent, in quo victi nihil ultra victores consequeremini, victoria autem reportantes in seruitute istorum recasuri essetis: & priuatas aedes omni rerum copia diffluentes possederunt, vos autem propter bellum intestinum vestras angustiores reddidistis: nam vobis in commune prodesse nolebant, sed criminari inuicem cogebant: eò superbiae progressi, ut quum nullius rei bonae vos participes facerent, fidem tamen sibi retinerent: probra autem omnia vobis ingerentes, beneuolos esse crederent. Propter quae vos omni periculo liberati & in securo constituti, pro viribus & vos & eos qui sunt in Piræo vlciscamini: cogitantes vos imperio nequissimorum subiectos fuisse: nunc autem rempublicam administrantes cum probissimis viris, cum hostibus decernere, & de civitatis statu deliberare: memoria repetentes socios auxiliares, quos custodes vestri dominatus vestraque seruitutis in summa arce constituerant. Et de vobis quidè illa dicta sint, quauis multa adhuc memoratu digna relinquuntur. Vos vero qui ex Piræo estis, ar-

morum recordemini, quotque praелиis in aliena terra defuncti, non ab hostibus sed ab istis pace facta illis spoliati fueritis. praeterea vos eiectos ex civitate, quae vobis patres vestri reliquerant: & vos exules à civitatibus repetebant, pro quibus irascimini illis, ut quum in exilio eratis. Reuocate etiam in memoriam alia mala quae vobis intulerunt, quum aliis violentas manus inferrent, quos ex foro aut aedibus sacris rapuerant: alios à liberorum, parentum & vxorum complexu abreptos cogere mortem sibiipsis consciscere, neque iis debitum funus persolui permitterent: existimantes vltione ipsa diuina imperium suum maiores vires habere. Quotquot autem mortem euitatis, adducti sapius in periculum, pererratis multis civitatibus, vndiq; eiecti, necessariis rebus priuati, alii relictis liberis in hostili terra, alii in peregrina, dissuadentibus multis ad Piræum appulistis. Et quum multa sint pericula, viri fortes & strenui facti, alios in libertatem vindicate, alios in patriam reducite: quod si in deterius omnia cedat, & ab his aberraueritis, non sine metu aufugite, ne ea quae prius, patiamini, neque vos delubra aut altaria iuuerint iniuria affectos, propter illorum mores, quae tamen per fugium praebuerunt iniquis. Liberos autem vestros qui hic erant omni contumeliae genere infectabatur: qui autem in aliena tellure erant, parua negotiationis causa seruiebant, auxiliantiu inopia. Sed qui ea quae isti fecerunt proloqui non possum, quid est cur referam ea quae futura sunt? Neque enim accusatori vni aut duobus sed pluribus ea prouincia esset demandanda. Meum tamen studium non defuit pro templis, quorum quaedam prodiderunt, quaedam ingressi contaminarunt: pro civitate, quam tenuiorem effecerunt: pro naualibus, quae illi sunt demoliti: & pro mortuis, quibus quoniam dum viuerent auxilio esse non potuistis, defunctis saltem suppetias ferre. Quos quidem existimo vos audire, & cognoscere eos qui sunt sententiam latituri: existimantes vos necem suam confirmare, quotquot istos liberandos censetis: quotquot autem estis poenas sumpturi, vos vlturos esse ipsos. Sed accusationi finis hic sit. Audistis, vidistis, passi estis, tenetis: condemnate.

L Y S I A E O R A T I O I N A L C I B I A D E M,

DESERTAE MILITIAE.

Claudio Groularto interprete.

V L L V M vos existimo, iudices, praetextum audire velle ab iis qui accusare Alcibiadem cupiunt. talem enim se ab initio civitatem praebuit, ut etsi nullus priuatim iniuria ab eo affectus fuerit, nihilominus tamen aequum sit ob alia vitae instituta illum hostem reputare. Nec enim leuia sunt peccata quae commisit, aut venia digna, aut spei praebentia fore ut in posterum in meliorem eadem virum, sed ita patrata, & quae in tantum scelus proruperunt, ut hostes ipsi erubescant propter praemia, quae illi tanquam strenue militanti conceduntur. At ego, iudices, ortis iam discordiis inter parentes nostros, & eum iam diu inimico in me animo esse existimans, nuncque ab eo male habitus, conabor vestro cum auxilio ob omnia ea quae patrauit eum vlcisci. Caetera quidè Arcestratides satis accuratè in accusatione sua est persecutus, leges enim protulit, & testes in

omnibus rebus produxit: at quæ ille omisit vos ego sigillatim docebo. Legem mihi recita. **L E X.** AEquum est igitur, iudices, ex quo pax facta est, in his diiudicandis non solum iudices sed & legislatores vos esse: scientes in posterum ciuitatem iis ita esse vsuram, prout iam statueritis. Officium autem probi ciuis & iudicis æqui mihi videtur esse, eo modo de legibus differere, quo sint postea ciuitati profutura. Nam audent quidam profiteri, ne-
 140 minem teneri desertæ militiæ, aut ignauiæ. Pugnam enim nullam fuisse commissam: legem autem præscribere, vt si quis ordinem desereret timiditatis causa, aliis decertantibus, de eo milites iudicarent. At de iis tantum lex non sentit, sed & eos comprehendit quicumque in pedestri exercitu non aderant. Recita mihi legem. **L E X.** Perspicite iudices, de vtrisque latam esse, & in ea agi tam de iis qui in ipso pralio terga vertunt, quam de iis qui in pedestribus copiis non versantur. Considerate autem quoniam adesse debeant: nonne illi qui ea sunt ætate? nonne ii quos duces elegerunt? Existimo verò, iudices, tota lege teneri eum solum inter ciues, meritoque desertæ militiæ cõiuctum, quod quum miles grauis armaturæ electus esset, vobiscum ad expeditionem proficisci recusarit, qui militiæ labores perferebatis: nec adfuerit, vt se cum aliis pugnæ posset accingere: ignauiæ autem, quod quum eadem pericula cum ciuibus suis subire debuisset, eques esse maluerit. Atqui aiunt illum ea defensione vti, quod postquam inter equites trans-
 150 latus fuerit, nullam ciuitati iniuriam intulerit. Ego verò iure optimo nos ipsi succensere puto, quod quum ex legis voluntate infamis fieret is qui non probatus equitaret, ausus fuerit seipsum non probatum in numerum equitum referre. Et mihi recita legem. **L E X.** In tantam ipse improbitatem prouectus est, & ita vos despectui habuit, talem de hostibus metum concepit, equitate concupiuit, legesque pro nihilo duxit, vt ne tantillum quid de periculis istis omnibus sollicitus fuerit, sed maluerit & infamis fieri, & proprias facultates fisco addici, & reus omnium pœnarum esse, quæ proponuntur, potius quam inter ciues versari, & grauis armaturæ miles esse: quum tamen multi alii, qui nunquam inter pedites fuerant, sed & alio tempore equitauerant, multaque incommoda hostibus infixerant, non ausi fuerint equos conscendere, veriti & vos & legem: (nam eo erant animo, non quasi peritura ciuitate, sed salua & ampla futura, & vltura eos à quibus iniuriam accepisset) Alcibiades verò ausus est conscendere, quum neque beneuolus esset in populum, neque prius equitasset: quum id ne nunc quidem facere possit, nec
 35 à vobis probatus fuisset: quasi nesciret eos qui iniuste quid essent acturi, pœnas ciuitati daturus. Atqui cogitandum hoc est, nihil prodesse leges ferri, si quidem liceat vnicuique pro libidine omnia exequi, aut de vobis delictum haberi, aut duces quosdam eligi. Miror autem, iudices, si quis velit, quum quis aduentantibus hostibus in prima acie collocatus inter pedites
 40 ad secundam transeat, hunc quidem ignauiæ damnare: ei verò qui primum inter milites grauis armaturæ positus, statim inter equites cõspicitur, veniam concedere. Equidẽ, iudices, ita mihi persuadeo, vos non tantum exercere iudicia eorũ causa qui delinquant, sed etiã vt eos qui flagitiose viuunt, ad bonam mentẽ cõuertatis, & prudentiores reddatis. Quod si ignotos & parui nominis tantum supplicio afficiatis, aliorũ nullus melior efficietur. nec enim scire quisquã

poterit, ea propter quæ sententiam tuleritis: si verò conspicuos maximè delinquentium vlsciscamini, eius rei fama ad omnes perueniet, horumque exemplo moti reliqui ciues probiores fient. Si ergo hunc condemnaueritis, non solum ii qui in ciuitate degunt id resciscunt, sed & focii sentient, hostes
 5 intelligent, & multo maiorem de ciuitate vestra opinionem concipient, si in eiusmodi viros irasci vos ob ipsorum delicta videant, & eos qui contra quam oporteret in bello se gesserunt veniæ penitus esse expertes. Scitote autem iudices, militum alios, labores pertulisse, alios rerum omnium necessariorum inopia pressos fuisse: & alacri animo alios qui in ciuitatibus permangebant curatos, aliis, qui ad suos se recipiebant, à domesticis studiose subuentum: alios, velites militasse, alios inter equites periculis quibuslibet se obie-
 10 cisse: neque tamen ausi estis vnquam ordinem relinquere, nec ea sequi quæ vobis ipsis placebant, sed metuebatis potius leges ciuitatis quam vlla pericula quæ vobis ab hostibus imminerent. Quibus in memoriam reuocatis, sententiã fertis & omnibus manifestũ facite, malè à vobis mulctatũ iri Athenienses qui aduersus hostes dimicare refugient. Et quidem ipsos, iudices, nihil habere conicio, quod ad legem aut rem ipsam respondeant: sed in suggestum ascendentes deprecabuntur vos & orabunt, flagitantes non talem ignauiam Alcibiadis filii damnari, quasi ipse multorum bonorum non autem
 20 malorum insignium autor esset: quem si in tantam dignitatem prouectum de medio sustulissetis, quum primum in vos peccantem deprehendissetis, tantas clades hæc ciuitas non pertulisset. Graue autem esse puto, iudices, si ipsum capitali supplicio damnatis, filium autem qui iniquè fecit, propter illum liberetis: qui quidem ipse nobiscum pugnare detrectauit, pater
 25 verò ipsius cum hostibus militare sustinuit: & quum puer esset (tale dabat indicium qualis postea esset futurus) paulum abfuit quin propter patris delicta vndecimviris traderetur. Postquam verò præter illius facinora, huius etiam cognita est vobis & perspecta improbitas, misericordia quadam commoueri velletis habita patris ratione? Nunquid præterea acerbum est, iudices, eos tam felici sidere natos, vt propter ipsorum genus absoluantur,
 30 scelerum & flagitiorum conuicti: nostrum verò nullum, qui in calamitatem quandam inciderint propter ipsorum flagitiosa facta, posse ab hostibus exposci, aut maiorũ virtutes ostentare, quãuis multa & magna pro omnibus Græcis extiterint, & cum quibus nullo modo conferenda sint ea quæ isti in
 35 ciuitatem admiserunt: Quod si illi probi videntur esse, propterea quod amicos seruant, vos meliores eritis, qui hostes vlscisci non dubitatis. Peto autem iudices, à vobis, vt irascamini si qui ex cognatis eum deposcant: quod pro ipso nunquam conati fuerint deprecari, aut quum id facere voluerint, reperiantur in ciuitatis statuta committere: vobis verò persuadere conantur
 40 non oportere noxios debitis afficere suppliciis. Quod si quidam ex magistratibus auxilietur ipsi, specimẽ dantes potestatis suæ, & magno studio contententes quo possint noxæ & periculo manifesto reos eximere, vobis erit aduertendum opus non fuisse in exercitu duces creari, si omnes Alcibiadi similes fuissent. nec enim habuissent quibus potuissent imperare. Præterea multo æquius erat eos qui ordinem reliquerant accusare quam defendere velle. Nam quæ spes erit fore vt alii velint iussa ducum exequi, quum ipsi conen-
 p.iii.

tur feruare flagitiosos, & qui militiae præcepta non obseruant? Ego verò cenſeo, ſi aut illi qui pro Alcibiade in hac cauſa adſunt, aut qui pro eo deprecantur, docuerint eum inter iuſta armaturæ milites ſtipendia meruiſſe, aut inter equites poſt cenſuram decuriatos, vt ipſum ſententia veſtra abſoluatis: at ſi nihil æqui obtendentes iubeant vos iracſci, cogitandum eſt, vobis eos eſſe documento quo pacto peieretis, & legibus non obtemperetis: & quum alacri ac prompto animo iniquis opitulentur, multos eadem concupiſcere efficiant. Miror autem maximè, iudices, ſiquis exiſtimet liberandum eſſe Alcibiadem propter eos qui illi præſto ſunt, non autem interire propter improbitatem propriam. quam vos audire æquum eſt, vt ſciatis immeritò vos cum abſoluere, quaſi in eo tantum peccaſſet, in reliquis autem ciuis optimus extiſſet. Nam & ob alia quæ patrauit (& his vos attendere decet) iure optimo mortis pœna damnabitur. Poſtquam enim paſſi eſtis eos qui ad defenſionem ſe accinxerunt, de virtutibus eius verba facere, & maiorum beneficia in vos collata repeterè, par eſt etiam vos accuſatoribus facilem præbere aures, ſi manifeſtè conuincant reos in vos multa admiſiſſe, & à maioribus eorum multas vobis clades inuectas. Nam quum puer eſſet apud Archedemum Glamonem, qui multa ex veſtris pecuniis ſubtraxerat, in conſpectu multorum, nondum ſui iuris factus, de die impubes comieſſabatur, amicam habens: maiores ſuos imitari volens, & credens non poſſe ſe magnum ac conſpicuum nomen adipiſci, poſteaquam maior factus eſſet, niſi quum puer eſſet improbiſſimum ſe demonſtraret. Euocatus verò fuit ab Archibiade, poſteaquam aperte deliquit: ſed qualis fuiſſe iudicandus eſt à vobis, qui quum ſub eo rebus eiufmodi operam daret, accuſatus etiam fuit quaſi alios doceret? Cum Theotimo autem infidias patri ſtruens, Orneos prodidit: ille verò loco capto primùm eum cõtumelia affecit, quum eſſet formoſus, deinde in vincula conuiciens, pecuniam exegit. Et tam ardenti odio pater in eum ferebatur, vt ne mortui quidem oſſa iuſſerit aſportari. quo vita functo, Archibiades amore eius incenſus eum redemit. nec multo interiecto tẽporis ſpatio alex luſu fortunis conſumptis, ſoluens ex littore Leucæ amicos in mari ſubmerſit. Sed nimis longus eſſem, ſi perſequi vellem omnia quæ aduerſus ciues, amicos, hoſpites, & alios, commiſit. Hipponicus autem multis aduocatis vxorem repudiavit, dicens iſtum non ſtatim more, ſed mariti potius, ædes illius ingredi. Et quum talia flagitioſè peregerit, & tam magna & acerba patrarit, nulla pœnitentia ducitur eorum quæ fecit, & quæ in poſterum futura ſunt: & quem modetiſſimum eſſe oportebat inter ciues ſuos, parantè vita ſua defenſionem eorum quæ pater peccauit, is alios conatur contumeliis infequi, quaſi poſſit potiorem partem dedecorum ſuorum ad alios transferre. Præterea Alcibiadis filii conſilio Lacedæmonii Deceliam muniuerunt, & nauigauit vt inſulas ad defectionem ſolicitaret: & cauſam calamitatibus ciuitatis præbuit, illarumque magiſter extitit, ſapiusque cum hoſtibus cõtã patriam bellum geſſit, quam cum ciuibus ſuis aduerſus illos. propter quæ & vos & qui poſtea ſunt venturi vlciſci decet quoscuque horum ceperitis. quanquam ſolitus valde ſit dicere, par non eſſe patrem ab exilio reuertentem donis ac muneribus à populo decorari, ſe autem propter eius fugam calumniis peti. Indignum autem mihi videtur, ſi dona ei auferatis, quaſi non iure dediſſetis, hũc

verò qui iniquè fecit abſoluatis, quaſi patre erga ciuitatè optimo natus eſſet. Sed certè iudices, quum ob alia multa damnari debeat, tum vel maximè quod virtutes veſtras in exemplum ſclerum ſuorum trahit. Audet enim dicere, nihil quod non ſit ferendum Alcibiadem feciſſe, dum in patriam arma tulit. Vos enim fugientes Phylem occupaiſſe, arbores ſuccidiſſe, & in ipſa mœnia impetum feciſſe: & qui ea peregerunt dedecus poſteris non reliquiſſe, ſed gloriam apud omnes ſibi comparaiſſe. quaſi ſimul eſſent conferendi ii qui ad hoſtes fugientes aduerſus patriam militarunt, & ii qui reuerſi ſunt Lacedæmoniiſ ciuitatem tenentibus: quanuis omnibus notum eſſe credam hos venire voluiſſe, vt maris imperium Lacedæmoniiſ traderent, & vobis imperarent. At veſter populus reuerſus hoſtes expulit, & in libertatem vindicauit eos etiã ciues qui iugum ſeruitutis ſubire nõ recuſabãt: ita vt ab vtriſque non eadẽ geſta ſint, quãuis hæc ab eo verba fiãt. Et quum tot ſint calamitates & tã magnæ quæ ab ipſis ortæ ſunt, audet tamẽ patris improbitate ſuperbire ac gloriari: quum ait tantam eius fuiſſe poteſtatem, vt in ipſum reiiceret clades omnes quibus hæc ciuitas vexata fuit. Sed quiſnam ita erat imperitus rerum patriæ ſuæ, qui, ſi improbus eſſe cuperet, non facile aperire poſſet hoſtibus, quænam ab iis loca eſſent occupanda: declarare quæ caſtella non ita commodè retineri poſſent: docere quàm malus eſſet rerum ſtatus: indicare quãnam ex ſociis deſciſcere conarentur? Nec enim, quum fugit propter nimias opes, tunc poterat mali quicquam in ciuitatem moliri: at poſtquam vobis impoſuiſſet & reuerſus fuiſſet, multiſque triremibus præfuiſſet, hoſtes è regione pellere non potuit, nec Chios, quos à ſocietate auerterat in concordiam reuocare, aut aliud quidpiam boni pro vobis ad exitum perducere: vt poſſint omnes perſpicuè intelligere potentia Alcibiadem aliis non præſtituiſſe, ſed improbitatis partes primas tenuiſſe. Nam vbi reſciuerat aliquid veſtrum quod rectè ſe non haberet, ſtatim Lacedæmoniiſ ipſe indicabat: & poſtquam cum oportuit exercitui imperare, nullo eos incõmodo afficere valuit, ſed quum ipſe ſponte ſua promiſiſſet regem pecunias ſuppeditaturum, plus quàm c c talenta à ciuitate cõpilauit. tõtque in vos commiſiſſe ſe putauit, vt quanuis ſit acer in dicendo, multos ſibi deuinctos habeat, bona poſſideat, non auſus fuerit in urbem reuerſus ſuorum factorum rationem reddere: ſed ſeipſum exilio mulctans, maluerit Thraciæ & cuiuſlibet alterius ciuitatis ciuis fieri quàm patriæ. Et tandẽ, iudices, quum priorem nequitiam ſuperare vellet, vnã cum Adimantò ſuſtinuit naues in Lyſandri poteſtatem prodicione redigere: ita vt ſiquis tangitur miſericordia eorum qui in nauali prælio occubuerunt, aut pudore afficitur ob eos qui hoſtibus ſeruiunt, aut ſubruta mœnia dolet, aut Lacedæmonios odio proſequitur, aut Triginta viris inſenſus eſt, horum omniũ poſſit patrẽ iſtius autorem exiſtimare, & cogitare maiores veſtros bis Alcibiadem huius proauum, & auum maternum Megaclem exilio damnaiſſe, & ſeniores veſtrum patrem iſtius capitali ſupplicio afficiendum decreuiſſe: vt nunc oporteat, credentes hunc eſſe paternum ciuitati hoſtem, condemnare, neque miſericordiã, veniam aut gratiã vllam pluris facere legibus latis, aut iureiurando quod præſtituiſtis. Conſiderandum eſt etiam quid poſſit inducere quenquam vt talibus viris parcendum eſſe credat. an quod modeſti & prudentes aliã vitam tranſegerint, licet infelici ſucceſſu vſi fuerint in rebus ciuitatis: nunquid

multi eorum scorta duxerunt: cum sororibus suis concubuerunt: & alii ex filiabus suis liberos susceperunt, alii mysteria celebrarunt, & Hermas disseuerunt; & in omnes deos impii fuerunt: & in ciuitatem dira commiserunt, iniquè & illegitimè in alios affecti, & suo arbitratu negotia publica administrantes: nihil non audentes, nulliusque scelesti facinoris expertes: sed qui omnia quæ perpessi sunt, eadem & fecerunt. Ita enim natura sunt comparati, vt rerum honestarum illos pudeat, turpibus autem & obscœnis gloriantur. Vestra quidè sententia, iudices, liberaſtis eos aliquando qui iniuste quid admisisse credebantur, sed quos putabatis in reliquis rebus vobis magno vsui futuros. At quæ spes est ciuitatem hanc commoda quædam sentire posse ab eo, quem, vbi causam dixerit, reperietis flocci non faciendum, & improbum esse ex aliis vitæ studiis cognoscetis? Sed neque eiectus ciuitate poterit quicquam mali in vos moliri, quum sit ignauus & inops, & nihil ad exitum perducere queat, & dissensionibus domesticis implicitus sit, & cū aliū odio summo prosequantur. Quare neq; horū causa dignis est qui pœnæ estimatur, sed potius qui in exemplū statuatur cū alijs, tū ipsius amicis qui, quū iussa exequi recusent, eiusmodi opera cōcupiscunt, & rebus suis malè prospicientes, de vestris cōcionantur. Equidè quàm potui optimè accusaui, nec me latet alios auditores mirari, quo pacto tam accuratè potuerim ipsius peccata inuestigare, illū verò me irridere, quod ne minimā quidem partem malorū quæ patrauit persequutus fuerim. At vos, habita ratione eorū quæ dicta & omiſsa sunt, istæque computatis, multo magis eum cōdemnate: cogitantes hunc crimini obnoxium esse, & pulcherrimè cum ciuitate agi si talium ciuiū peste liberetur. Recita iis leges, iurajuranda, & accusationem: & hæc in memoriā reuocantes, iusta & æqua decernere non dubitabunt.

L Y S I A E O R A T I O I N N E G O T I A T O

R E S F R U M E N T A R I O S.

Claudio Groularto interprete.

164 **V**ENIUNT ad me multi, iudices, qui mirantur frumentarios negotiatores in senatu a me accusari, & affirmant vos existimare eos qui verba de illis faciunt, calumniatores, etiam vel maximè peccasse illos putetis. Primum igitur in animo habeo agere de iis quæ me ad accusandos eos adduxerunt. Nam posteaquā præfecti de iis in senatū retulerunt, tantum in illos odium cōcitarunt, vt plerique ex oratoribus dicerent Vndecimuiris tradendos, quo morte indemnati mulctaretur. Ego verò indignum esse duxi, senatū assue fieri id facere, & postquam surrexissem dixi, multo mihi fatius videri, secundum leges de frumentarijs quaeri: ita mihi persuadēs fore vt, si quidem morte aliquid dignum peregisſe arguerentur, nō minus quàm nos æqua ac iusta essetis iudicaturi: si verò iniqui nihil commisissent, non oportere eos ita indemnatos affici supplicio. Quum autem ego senatū in meam sententiam pertraxissem, conati quidā sunt me criminari, & falso insimulare, quasi ego frumentariorum salutis causa eam habuissem orationē. Apud senatores igitur, penes quos de eo iudicium

erat, reipsa me defendi. nam quum alii omnes tacerent, surgens ipsos accusaui, & omnium oculis subiecti, me ipsorum habita ratione verba non fecisse, sed vt legibus latis auxilio essem: & hæc me induxerunt. Criminationes autem veritus, turpe cenſeo esse prius quiescere quàm vos ex animi sententia de iis decreueritis. Et primum surge: dic mihi, Esne inquilinus? Certè. Habitaſne legibus ciuitatis obtemperaturus, an quod tibi libuerit facturus? Illis obtemperaturus. Aliud igitur quid postulas quàm mori, si qua feceris contra legum præscripta, quæ pœnam capitis irrogant? Equidem. Mihi ergo responde. Nōne fateris te plus frumenti coemisse quinquaginta phormis, quas lex præscribit: iussu magistratuum coemeram. Si igitur legem citare possit, iudices, quæ frumentarios triticum coemere iubeat, si quidem magistratus imperauerit, hunc absolute: aliās æquum erit à vobis condemnari. At vobis legem proposuimus, quæ prohibet ne quisquam in ciuitate vltra quinquaginta phormas tritici coemat: vt necesse sit accusationem hanc validam satis esse: quandoquidem ipse fatetur se coemisse, & lex quæ id vetat apparet: at vos iureiurando obstrinxistis sententiā secundum leges dicturos. Sed vt etiam intelligatis, eos in magistratus falsa protulisse, paulo amplius de iis erit agendum. In eos enim quum culpam reicerent, conuocaui magistratus, & eos de his sciscitatus sum. Duo responderunt nihil se eorum intellexisse. Professus est verò Anytus, se superiori hyeme, quum triticum carè venderetur, & illi inter se pluris licitaretur, & dissiderent, suasisse vt omitterent con-
165 tentiones illas. in eo enim vtilitatem vestram verti putabat, qui ab iis vilius essetis empturi. oportere enim ipsos carius obolo tantum vendere. Et ipsummet Anytum testem vobis producam, hortatum esse non vt id simul ementes reponerent, sed consilium dedisse ne in coemendo inter se digladiarentur. **T E S T I S.** Et in priori senatu iisdem verbis vsus est: at illi conuincuntur de industria coemisse. audiuitis etiam haud magistratuum iussu comparasse. Præterea, vt demus illos vera dixisse, existimo se ipsos potius accusaturos quàm defensuros. Nōne enim pœnas dare debent qui leges non sequuntur, in iis de quibus perspicuè lata sunt, & illi etiam qui aliquid in eas patrare hortantur? Verum eò delabi illos velle non puto, iudices: sed dicent forsitan, quemadmodum etiam in senatū, frumentum se coemisse ciuitatis amore, vt vobis vilissimo pretio venderent. At manifestissimo & maximo argumento eos mendacii conuincam. Nam si vestra causa id faciebant, debuerant eodem pretio multos dies vendere, donec ipsos defecisset illud quod coemerant: atqui interdum eadem die vendiderunt drachma amplius, perinde ac si per singulos emissent medimnos. ac de eo testes vos laudabo. Indignū autem est, si, quum tributum est pendendum, quod omnes persoluere debent, refugiant, & paupertatem obtendant: in iis verò in-
40 quibus capitis pœna proposita est, & præstat eos latitare, dicant, ob amorem quo in vos feruntur, se contra leges peccasse. Et omnes scitis minimè decere ipsos ea oratione vti. Contraria enim illis quàm alijs conducunt. quia tunc lucrum ingens faciunt quum maiori pretio triticum vendunt, vbi infortuniū aliquod huic ciuitati renuntiat. Et tam libèter calamitates vestras intuentur, vt partem earum ante alios omnes audiant, partem verò confingant, aut submersas naues in Ponto, aut in ipsa nauigatione à Lacedæmoniis interce-

ptas, aut emporia clausa esse, aut fœdera dissolutum iri. Et tanto concitantur
 odio, ut eodem etiam tempore insidias vobis struant quo hostes ipsi. nam
 quum maximè vos frumenti inopia vexat, rapiunt illi & vendere recusant: ut
 de pretio solliciti non simus, sed bene nobiscum actum putemus, si discesseri-
 mus ab illis, comparato quomodocunque: ita ut etiam in media pace ab istis
 oppugnemur. Atque ita olim ciuitas de improbitate & malignitate eo-
 rum sensit, ut quum aliarum omnium rerum venalium curam adilibus man-
 dassetis, propter hanc solam fraudulentam negotiationem frumenti obser-
 uatores separatim creaueritis: sapientiusque de his, licet ciues essent, maximas pœ-
 nas sumplistis, quod non possent illorum improbitatē reprimere. Sed quo sup-
 plicio sunt à vobis afficiendi qui peccauerunt, quum eos necaueritis: qui illos ob-
 seruare non potuissent? Cogitandum autem est nullo modo posse eos absol-
 ui: nam si indemnes sententia vestra præstetis eos, qui fatentur se in mercato-
 res conspirasse, videbimini insidiari his qui huc nauigant. Etenim si alia de-
 fensione vterentur, nullus forsitan conqueri posset eos absolutos. nam in vo-
 bis est, utris libuerit fidem adhibere: sed quo pacto indigna vos non admit-
 tere existimabimini, si impunitos eos qui fatentur contra leges se fecisse, di-
 mittatis. Reuocate in memoriam iudices, vos capitale pœnam inflixisse
 iis qui aliquando potuerunt ea vitiatione, & testes producere, quum credi-
 didissetis veriora esse argumenta ac certiora accusatorum. Præterea nonne mirum
 erit, vos qui de iisdem criminibus cognoscitis, malle de iis qui inficiantur pœ-
 nas sumere? Et certè, iudices, notum omnibus esse puto, hoc certamen maxi-
 mè commune esse omnium diuitem: ita ut audituri sint quam de iis sententiã
 sitis iaturi: & si quidem morte damnaueritis, reliquos modestiores futuros
 credent: si autem illas dimittatis decreto vestro, magnam illis licentiam
 concedi quilibet in posterum pro libidine patrandi. Deinde, iudices, non
 solum puniendi sunt propter illa quæ superioribus temporibus gesserunt, sed
 & ut in futurum exemplo sint aliis: ita enim faciliores erunt. Scitote etiam ple-
 rosque ex ea negotiatione de capite ipso decertare: & ab ea tantas percipiunt
 utilitates, ut eligant potius singulis diebus vitæ periculum subire, quam cessa-
 re propter vos quantum illegitimum facere. Nec, si vos orabunt aut depreca-
 buntur, iuste ac merito ipsorum causa misericordia mouebimini, sed ciuium
 vos desiderium tangere debet, qui propter illorum improbitatē interierunt,
 & mercatorum in quos conspirauerunt: quibus gratiam referte, & alacriores
 reddite, sumetes ab his pœnas. Alios eandem habituros opinionem censete,
 quum intelligant vos liberasse cauponas, qui fatebantur se insidiis circumuenis-
 se eos qui huc nauigabant. Nescio quid opus sit plura dicere: nam quum a-
 pud iudices quaritur de iis qui quid nefarie admiserunt, audiendi sunt accusa-
 tores: at horum improbitatem nescitis omnes. Quod si eos condemnaueritis, &
 iusta atque æqua facietis, & viliori pretio frumentum emetis: alioquin ca-
 rius comparabitur.